

ДЖИМ БЪЧЪР ФУРИЯТА НА ПЪРВИЯ ЛОРД

Част 6 от „Кодексът на Алера“

Превод от руски: Пламен Панайотов, 2021

chitanka.info

На Шанън и Джей Джей, които правят живота да си струва цялата суматоха и безпокойство.

Посвещение

За нашите собствени рицари и легионери, мъжете и жените от въоръжените сили на САЩ.

Ако не правехте това, което правите, аз нямаше да мога да правя това, което правя. Благодаря ви.

Благодарности

Дълбока благодарност на моята редакторка Ан Соуърдс, която успява да се разбира с мен. Голямо благодаря и на Присила, която помогна за създаването на картата на Алера... Благодаря и на многобройните фенове във форумите на jim-butcher.com, чиито усилия ни помогнаха да създадем и усъвършенстваме картата.

И както винаги, благодаря на Шанън и Джей Джей.

ПРОЛОГ

Холтът се намираше на няколко мили южно от разрушената пустош, която някога е била Алера Империя, и беше един от най-старите. Тук не беше виждан ветрогон повече от шест века, а бури с фурии не бе имало дори по-дълго. В продължение на стотици години този район беше представлявал мозайка от земеделски земи, холтове, села и пътища, простиращи се на мили наоколо. Дивите фурии бяха толкова малко и толкова слаби, че почти бяха изчезнали.

В резултат на това малкият холт нямаше нито каменни стени около себе си, нито централна зала от масивен камък, която да служи за укритие от създадено от фурии лошо време. Вместо това представляваше скупчено множество малки къщи и постройки, в които всяко семейство поддържаше собствено домакинство, отделно от другите.

Но всичко това беше преди да дойде вордът.

Инвидия Акватайн стоеше в покрайнините на малкия холт и се криеше в сенките.

„Сенките сега са в изобилие“ — помисли си тя.

Новороденият вулкан, който стоеше като надгробна плоча на Гай Секстус, последният Първи лорд на Алера, беше продължил да бълва облаци тъмен дим и пепел в дните и седмиците след появата си. Дори и сега небето беше покрито с ниски облаци, които изливаха пролетен дъжд ту на поривисти пръски, ту на проливен поток. Понякога дъждът беше жълт или червен, а понякога — зелен. Самите облаци дори през нощта бяха слабо осветени от яростната пурпурна светлина на огнената планина на север, а във всички други посоки — от постоянното, призрачно зелено сияние на кроача, восъчното образуване, което покриваше земята, дърветата, сградите и всяка друга гънка на терена, която вордът беше обявил за своя.

Тук вордът се беше установил най-дълбоко. Тук, в самото сърце на някогашната Алера, той беше запълнил всичко. Кроачът, живото

присъствие на ворда, покриваше всичко на сто мили във всяка посока, задушавайки всяка друга проява на живот по тези земи.

Освен тук.

Малкият холт беше зелен. Градините му се бяха разраснали, въпреки че лятото още не беше настъпило. Неговото скромно по размер поле вече обещаваще отлична зърнена реколта. Вятърът шумолеше в листата на огромните стари дървета. Животните пасяха на богати на трева пасища. В мрака — ако се пренебрегне небето, зловещо осветено от зеленото трептене на кроача, простиращ се до хоризонта във всички посоки, и от време на време неземния писък на някой от вордите — изглеждаше като нормален, проспериращ алерански холт.

Индидия потръпна.

Паразитът на гърдите ѝ реагира на движението със собствена неприятна пулсация. Тъй като дузина от краката му с шипове се бяха увили около нея и върховете им бяха потънали няколко инча в плътта ѝ, това предизвика болка. Но тази болка беше нищо в сравнение с агонията, която Инвидия изпитваше, когато съществото извиваше глава, а муцуната му потъваше дълбоко в плътта ѝ между ребрата и то агресивно започваше да рови във вътрешностите ѝ.

Индидия мразеше съществото — но то беше нещото, което я поддържаше жива. Отровата върху болта, който едва не я уби, се беше разпространила в цялото ѝ тяло. Предизвиканото от нея възпаление я погълна отвътре толкова бързо и пагубно, че дори собствените ѝ възможности за изцеление с помощта на водни фурии бяха безсилни. Тя се опитваше да се справи с отровата в продължение на много дни, криейки се далеч от цивилизацията с дълбоката увереност, че е преследвана, едва оставайки в съзнание, докато битката в тялото ѝ бушуваше. А когато осъзна цялата безнадеждност на тази борба, Инвидия легна на един горист склон и разбра, че ще умре.

Но вместо смъртта при нея дойде вордската кралица. Образът на това същество, гледащо я без капка съжаление или съчувствие, я преследваше в нощните ѝ кошмари.

Индидия беше отчаяна. Ужасена. В делириум от отровата и треската. Тялото ѝ беше дотолкова изкривено от треската, че буквално не усещаше ръцете и краката си. Но тя беше усетила вордската

кралица, беше усетила присъствието на чуждото същество в мислите си, как ги пресява една по една, докато те се блъскаха хаотично.

Кралицата предложи да запази живота на Инвидия в замяна на нейната служба. Друг избор нямаше — освен смърт.

Тя игнорира движенията на паразита, които изпращаха болезнени вълни по цялото ѝ тяло. Това бяха само сенки от неотдавнашното изобилие от болка. А вътрешният глас, който шепнеше от затънтено ъгълче в сърцето ѝ, каза, че тя заслужава всичко това.

— Вие постоянно се връщате тук — каза младата жена до нея.

Инвидия усети как трепна от изненада и как сърцето ѝ бясно заблъска, а паразитът се размърда, причинявайки ѝ нова болка. Тя затвори очи и се съсредоточи върху болката, позволявайки ѝ да погълне всички нейни чувства, докато в съзнанието ѝ не остана и намек за страх.

Не бива да показва страх пред вордската кралица.

Инвидия се обърна с лице към младата жена и учтиво сведе глава. Младата кралица изглеждаше почти като алеранка — екзотично красива, с леко орлов нос и широка уста. Беше облечена в небрежно раздърпана семпла рокля от зелена коприна, която оставяше раменете ѝ оголени и показваше гладките мускули и още по-гладката кожа. Дългата ѝ тънка бяла коса се спускаше на изящни вълни чак до бедрата.

Само дребни детайли издаваха истинския ѝ произход. Дългите ѝ нокти бяха черно-зелени по подобие на бронята на нейните воители, и бяха от твърд като стомана вордски хитин. Кожата ѝ беше някак странна, твърда на външен вид и изглеждаше, сякаш отразява далечната светлина на кроача, който ги заобикаляше, подчертавайки бледозелените линии на вените, прозиращи през нея.

Очите ѝ продължаваха да плашат Инвидия дори и след няколкото месеца, през които бяха заедно. Бяха леко скосени към ъглите, като на маратите на североизток, но бяха напълно черни. Сияеха с хилядите миниатюрни лещи, от които бяха съставени, като при насекомите, и гледаха на света със спокойно безразличие, без да мигат.

— Да, правя го съзнателно — отговори ѝ Инвидия. — Казах ви, че това място е опасно за нас. Вие изглежда отказвате да се вслушате в

съвета ми. Затова се заех да го наблюдавам и да се уверя, че не се използва като база или скривалище на разузнавачи.

Кралицата равнодушно сви рамене. Макар и плавно, движението изглеждаше неестествено — беше копирано, но без да се разбира докрай значението му.

— Това място постоянно се охранява. Никой не може да влезе незабелязано в него.

— Други казваха така и сгрешиха — предупреди я Инвидия. — Спомнете си какво направиха графиня Амара и граф Бърнард миналата зима.

— Този район няма досег с другите — спокойно възрази кралицата, — той е сам за себе си.

Тя обърна глава към малките къщи и наклони глава.

— Те се събират за храна по едно и също време всяка вечер.

— Да — потвърди Инвидия.

Алеранските холтъри, вкарани в малък холт в грубо подобие на семейство, продължаваха да работят на полето и да се занимават с всичко необходимо за един холт, сякаш не бяха единствените представители на своя вид, живеещи на няколко месеца тежък път от най-близките си сродници.

Те нямаха друга алтернатива освен да работят на полето. Вордската кралица им беше заявила, че в противен случай ще умрат.

Инвидия въздъхна.

— Да, по едно и също време. Това се нарича вечеря или просто хранене.

— Кое по-точно? — попита кралицата.

— На практика тези думи като правило са взаимозаменяеми.

Вордската кралица се намръщи.

— Защо?

Инвидия поклати глава.

— Не знам. Отчасти защото нашите предци са говорили на различни диалекти и...

Вордската кралица насочи поглед към Инвидия.

— Не, защо ядат заедно? — тя отново обърна поглед към къщите. — Има вероятност по-големите и по-силните да вземат храната на по-слабите същества. Логиката подсказва, че трябва да се хранят отделно. Те обаче не го правят.

— Това е нещо повече от това да съществуваш.

Кралицата огледа сградата.

— Алеранците губят време, променяйки храната си чрез различни процеси. Предполагам, че храненето заедно намалява неефективността на тази практика.

— Отчасти се практикува, защото така е по-лесно да се готви — каза Инвидия. — Но само отчасти.

Кралицата се намръщи още повече.

— Защо иначе да се храним по такъв начин?

— За да бъдат един с друг — отвърна Инвидия. — Да прекарват време заедно. Това е един от градивните елементи на едно семейство.

Великите фурии са ѝ свидетели — истина е. Тя можеше да изброи на пръсти случаите, когато е вечеряла с баща си и братята си.

— Емоционална връзка — каза кралицата.

— Да — потвърди Инвидия. — И... приятно е.

Празните черни очи я погледнаха втренчено.

— Защо?

Тя сви рамене.

— Това дава усещане за стабилност — каза тя. — Ежедневен ритуал. Осъзнаването, че част от деня ще премине по същия начин, винаги е успокояващо.

— Но това не е така — каза кралицата. — Дори в естествените местообитания това не е постоянно условие. Децата растат и напускат дома. Традициите се нарушават от независещи от тях обстоятелства. Старите умират. Болните умират. Всички умират.

— Те го знаят — кротко отвърна Инвидия.

Тя затвори очи и за момент се замисли за майка си и за онова кратко време, когато ѝ беше дадена възможност да сподели трапезата си, компанията си и любовта си със своята единствена дъщеря. После отново отвори очи и се застави да погледне кошмарния свят около себе си.

— Но не изглежда така, когато има топла храна и любимите хора стоят до вас.

Вордската кралица рязко я погледна.

— Любов. Отново.

— Аз ви казах. Тази емоция най-много ни мотивира. Любов към другите и към самия себе си.

— Вие имала ли сте подобни вечери?

— Когато бях много малка — каза Инвидия, — и то само с майка ми. Тя почина от болест.

— И вечерята беше приятна?

— Да.

— Вие обичахте ли я?

— Както само децата могат — отвърна Инвидия.

— А тя обичаше ли ви?

— О, да.

Вордската кралица изцяло обърна лице към Инвидия. Цели две минути тя мълча, а когато най-накрая заговори, всяка дума беше внимателно подчертана, което придаваше на въпроса удивителна срамежливост и детска значимост.

— Какво беше усещането?

Инвидия не погледна младата жена, младото чудовище, което вече беше унищожило по-голяма част от нейния свят. Тя погледна през най-близките прозорци как подреждат масата.

Приблизително половината от хората вътре бяха плацидианци, пленени, след като вордът превзе Церес и премина през хълмистите земи, заобикалящи този град. Сред тях имаше възрастни мъж и жена — семейна двойка. Имаше млада майка с две собствени деца и още три, които вордът беше оставил на грижите ѝ. До нея седеше мъж на средна възраст — имперски фермер, който поради недостатъчно мъдрост или бързина не беше успял да се изплъзне от плен, когато вордът дойде за Алера Империя и околните земи. И възрастните, и децата бяха уморени след работния ден в холта. Бяха гладни и жадни и се радваха на простата храна, приготвена за тях. След като се нахранят, те щяха да прекарат още известно време заедно край огнището, отделяйки няколко часа за себе си, и след като почувстват приятна умора в телата си, щяха да отидат да спят.

Инвидия се вираше в малкото семейство, събрано заедно като купчина дървесина от съдбата благодарение на нашествието и войната и вкопчени един в друг още по-силно заради това. Дори сега, тук, след всичко, което се беше случило, те бяха привлечени един към друг, давайки колкото се може повече уют и топлина, особено на децата. Тя кимна в посока към осветената със свещи маса, над която възрастните

си разменяха нежни усмивки, а децата понякога се усмихваха и дори се смееха.

— Такова — каза тя тихо. — Усещането е такова.

Младата кралица погледна в къщата. После каза:

— Да отидем — и тръгна напред, грациозна и безмилостна като гладен паяк.

Инвидия стисна зъби и остана там, където стоеше. Тя не искаше да вижда още смърт.

Паразитът недоволно се изви, причинявайки ѝ болка, и тя последва вордската кралица.

Кралицата игнорира дръжката и изкърти вратата, натрошавайки я на трески.

Въпреки че и преди беше демонстрирала подобни неща, физическата ѝ сила беше просто невероятна за такава слаба фигура — дори и за Инвидия, която беше свикнала да вижда подвизи, извършвани от земни призователи със свръхчовешка сила. Кралицата прекрачи треските и се насочи към кухнята, където малкото семейство вечеряше на масата.

Всички застинаха. Най-малкото от децата, красиво момченце на около годинка, нададе кратък писък, който младата майка прекъсна, като сграбчи детето и покри устата му с ръка.

Кралицата се фокусира върху майката и детето.

— Ти — каза тя, насочвайки смъртоносния си нокът към младата жена. — Това твое собствено дете ли е?

Младата холтърка се взираше с разширени от паника очи в кралицата и кимна веднъж.

Вордската кралица пристъпи напред и каза:

— Дай ми го.

Очите на жената се напълниха със сълзи. Погледът ѝ ужасено се замята из стаята, търсейки някой — който ѝ да е — който би могъл да се намеси. Останалите холтъри сведоха очи. Младата майка умоляващо погледна Инвидия и се разрида.

— Милейди — прошепна тя. — Милейди, моля ви.

Всичко в корема на Инвидия се сви и разбунтува, но тя отдавна беше научила, че повръщането кара паразита да се тресе в конвулсии, които спокойно биха могли да я убият. Напоследък ядеше рядко.

— Ти имаш още едно дете — спокойно и твърдо каза тя на младата майка. — Спаси него.

Мъжът зад младата майка се раздвижи. Той нежно взе момчето от ръцете ѝ, целуна косата му и го подаде на вордската кралица.

Детето протестиращо изкрещя и се опита да се върне при майка си.

Кралицата взе детето и го задържа пред себе си. Известно време тя му позволи да рита и крещи, гледайки го с чуждите си очи. После съвсем спокойно притисна момчето с една ръка към себе си и рязко изви главата му встрани. Писъците му секнаха.

Инвидия почувства, че започва да губи контрол над стомаха си, но тогава видя, че детето все още е живо. Вратът му беше извит до краен предел, дишането му се беше превърнало в накъсани поемания на дъх, но то беше живо.

Вордската кралица за миг се загледа в плаещата майка. После каза:

— Тя изпитва болка. Не съм я наранила и въпреки това тя изпитва болка.

— Това е нейното дете — каза Инвидия. — Тя го обича.

Кралицата наклони глава.

— А в отговор то обича ли я?

— Да.

— Защо?

— Защото в природата на любовта е заложено да се отвърща с любов. Особено при децата.

Кралицата наклони глава на другата страна. После се втренчи в детето, а след това и в младата майка. А накрая и в мъжа, седнал зад нея. Тя се наведе и допря устни до косата на детето, след което направи пауза, сякаш преценява усещането.

След това, движейки се бавно и внимателно, тя освободи детето от хватката си и го предаде на плаещата майка. Младата жена се разтресе в ридания и го притисна до себе си.

Вордската кралица се обърна и напусна къщата. Инвидия я последва.

Младата кралица пое нагоре по близкия хълм, докато не стигнаха върха и пред тях не се разкри обичайния вордски пейзаж. Известно време тя стоя с гръб към малкия холт.

— Сред вашия вид на любовта невинаги се отвърща с взаимност.

— Да — кратко потвърди Инвидия.

— Когато е така — каза тя, — това ще е своеобразна болка за този, който обича.

— Да.

— Това е ирационално — каза вордската кралица и за изненада на Инвидия думите ѝ прозвучаха с едва доловима ревност. Гняв. Кралицата беше ядосана.

Инвидия почувства как устата ѝ пресъхва.

— Неразумно — продължи кралицата. Пръстите ѝ се свиха, ноктите ѝ се удължиха и свиха. — Разточително. Неефикасно.

Инвидия не каза нищо.

Вордската кралица се обърна рязко — движението беше толкова бързо, че Инвидия едва успя да го проследи. Тя се втренчи в алеранката с непроницаеми, чужди очи. В тях Инвидия можеше да види хиляди свои малки отражения — бледа, полугладна жена с тъмна коса, облечена само в костюм от хитинови плочки, който я обгръщаше плътно като собствена кожа.

— Утре — каза вордската кралица, затаен гняв изпълваше обикновено безизразния ѝ глас — аз и ти ще вечеряме. Заедно.

После се обърна и се разтвори като петно зелена коприна сред безкрайното море от кроач.

Инвидия се пребори с чувството на ужас, плъзнало в стомаха ѝ. Тя погледна към скупчените сгради.

От хълма холтът изглеждаше много сладък, лампи с фурии трептяха в алеите и къщите.

Кон изцвили на близкото пасище. Куче излая няколко пъти. Дърветата, къщите — всичко изглеждаше толкова идеално. Като къщички за кукли.

Инвидия сподави зародилия се въпреки безумието на последните няколко месеца смях, страхувайки се, че после няма да може да го спре.

Къщички за кукли.

В крайна сметка вордската кралица беше на не повече от девет години. Може би за нея те бяха точно това.

* * *

Варг, Майсторът на войната на падналия Нараш, чу добре познатите стъпки на своя син по палубата на „Чистокръвен“, флагманският кораб на флотата на Нараш. Той оголи зъби в мрачна усмивка. Може ли нарашанският флот да има флагман, ако самият Нараш вече не съществува? Съгласно закона това беше последното парче суверенна територия на Нараш върху лицето на Карна.

Но може ли законът на Нараш да се прилага, когато я няма територията, за която е бил създаден? Ако не, тогава „Чистокръвен“ не е нищо повече от дърво, въжета и платна, които не принадлежат на никоя нация, лишени от какъвто и да е смисъл, освен като превозно средство.

Точно както титлата на самия Варг губеше смисъла си — Майстор на войната, който няма какво да защитава.

Горчива ярост го изгори отвътре за миг, а белите облаци и синьото море, които гледаше през прозореца на каютата, изведнъж се обагриха в червено. Вордът. Проклетият ворд. Унищожи дома му и изби хората му. От милионите нарашанци бяха оцелели по-малко от сто хиляди — и за своите действия вордът ще отговаря пред него.

Той обузда нрава си, преди кървавата ярост да го погълне, като задиша дълбоко, докато цветовете на дневната светлина не се нормализираха. Вордът ще плати за делата си. Часът на възмездието ще настъпи, но не тук и не сега.

Той докосна с върха на нокътя си страницата на книгата и внимателно я прелисти. Това беше крехко творение — алеранска книга, подарък от Тавар. Подобно на младия алерански демон, тя беше мъничка, тънка и съдържаше много повече, отколкото предполагаше външният ѝ вид. Само шрифтът да не беше толкова миниатюрен. За Варг това изискваше постоянно напрегане на очите. Трябваше да я чете само на дневна светлина. С обикновения, мътен червен светилник не можеше да вижда нищо.

На вратата учтиво се подраска.

— Влез — изръмжа Варг и синът му Насаг влезе в каютата.

По-младият каним оголи гърлото си в знак на уважение и Варг повтори жеста му, но с по-малък наклон.

„Пале“ — помисли си Варг, гледайки нежно своя потомък. — „Вече е на четиристотин и по всички разумни норми има право да бъде Майстор на войната.“

Той се беше сражавал с проклетите алерански демони на собствената им земя в продължение на две години и си беше осигурил успешно отстъпление въпреки цялата им мощ.

Но бащата никога не забравя колко малки са били паленцата му някога.

— Докладвай — изръмжа той.

— Майстор Храл се качи на борда — изръмжа Насаг. — Иска аудиенция.

Варг оголи зъби, внимателно постави тънък къс цветна тъкан и грижливо затвори книгата.

— Отново.

— Да го хвърля ли обратно в лодката му? — попита Насаг. В гласа му се долавяше някаква тъжна нотка.

— Изкушен съм — каза Варг. — Но не. Това е негово законно право — да разгледам жалбата му. Доведи го.

Насаг оголи пак гърло и излезе от каютата. Миг по-късно вратата отново се отвори и влезе майстор Храл. Висок почти колкото Варг, около девет фута, когато беше напълно изправен, но за разлика от канимския воин, той беше слаб като пръчка. Козината му беше изпъстрена в червено-кафяво, белязана с ивици бели косми, породени от белези, причинени от ритуали, а не в честна битка. Носеше мантия и качулка от кожа на демон, въпреки многократните молби на Варг да не обикаля по палубите в дреха, направена от кожата на съществата, отговорни за оцеляването на всички им. На ремъците, кръстосани върху гърдите му, имаше две торбички, всяка от които съдържаше мехур с кръв, необходим на жреците, за да извършват своето магьосничество.

Миришеше на мръсна козина и засъхнала кръв, но още повече миришеше на безпочвено самочувствие, въпреки че беше прекалено глупав, за да го осъзнае.

Главният шаман погледна спокойно Варг за няколко секунди, преди накрая да оголи гърлото си дотолкова, че да не му даде повод да го разкъса.

Варг изобщо не отговори на жеста.

— Майстор Храл. Какво е този път?

— Същото както винаги, Майстор на войната — отговори Храл.
— Тук съм, за да ви помоля от името на хората от Нараш и Шуар да се отклоните от този опасен път на обвързване на нашия народ с демоните.

— Казват ми — изръмжа Варг, — че хората от Нараш и Шуар обичат да ядат.

Храл презрително се ухили.

— Ние сме каними — изплю той. — Нямаме нужда от никой, за да изберем съдбата си. Особено от демони.

Варг изсумтя.

— Вярно. Ние сами избираме съдбата си. Но набавянето на храна е друг въпрос.

— Те ще се обърнат срещу нас — изръмжа Храл. — В момента, в който приключат с използването ни, те ще се обърнат и ще ни унищожат. Знаете, че е вярно.

— Вярно е — каза Варг. — Но това ще бъде утре. А днес командвам аз.

Храл раздражено завъртя опашка.

— След като се отделим от ледените кораби, можем да увеличим скоростта и да стигнем до сушата в рамките на седмица.

— Искаш да кажеш, че можем да се превърнем в храна за левиатаните? — попита Варг. — Нямаме толкова далечни северни карти на морето. Няма как да разберем кога сме навлезли на територията на левиатаните.

— Ние сме господарите на света. Не се страхуваме от нищо.

Ниско ръмжене се надигна в гърдите на Варг.

— Невероятно е колко често аматьорите бъркат смелостта с идиотизма.

Очите на шамана се присвиха.

— Разбира се, ние можем да загубим няколко кораба — призна Храл. — Но няма да дължим живота си на милостта на демоните. Седмица, и ще можем да започнем възраждането си сами.

— И да зарежем ледените кораби — каза Варг. — Същите кораби, които носят повече от половината от оцелелите ни сънародници.

— Жертвите са неизбежни, ако останем верни на себе си — каза Храл, — ако имаме дух, гордост и сила да останем чистокръвни.

— Прави ми впечатление, че тези, които говорят като теб, рядко са готови да включат себе си в числото на мъчениците.

Яростен рев се изтръгна от гърлото на Храл и лапата-ръка се стрелна към чантата на бедрото му. Варг дори не си направи труда да стане. Ръцете му се задвижиха и мускулите на раменете му се напрегнаха от усилие, когато изстреля алеранската книга в Храл. Тя полетя във въздуха като въртящо се петно и острият ѝ ръб улучи главния шаман в гърлото.

От удара Храл удари рамене във вратата на каютата зад себе си и рухна на пода, издавайки хрипливи звуци.

Варг стана и отиде да вземе книгата. Тя лежеше разтворена и няколко от страниците ѝ бяха силно смачкани. Варг внимателно я вдигна, приглади страниците и отново започна да разглежда алеранското творение.

Подобно на Тавар, помисли си той, тя явно беше по-опасна, отколкото изглеждаше.

Варг постоя известно време, докато хриптенето на Храл не се превърна в затруднено дишане. Не беше успял да смаже изцяло трахеята на шамана, което беше разочароващо. Сега утре отново ще трябва да търпи глупака. След като оцеля в днешния конфликт, Храл едва ли ще даде на Варг още една такава възможност да го отстрани. Така да бъде. Някои амбициозни подчинени могат да представят мъртвия Храл като мъченик. Имаше голяма вероятност мъртъв шаманът да се окаже по-опасен, отколкото жив.

— Насаг — извика Варг.

Палето отвори вратата и погледна фигурата, просната на пода.

— Да, Майстор на войната?

— Майстор Храл е готов да се върне на своя кораб.

Насаг оголи гърло, без да крие усмивката си.

— Веднага, Майстор на войната — той се наведе, хвана Храл за глезените и без да се церемони, го извлече от каютата.

Варг даде на Насаг няколко минути, за да достави Храл в лодката му, след което излезе на палубата на „Чистокръвен“.

Корабът беше боядисан в черно, както повечето нарашански кораби. През нощта това го правеше незабележим, а през деня

повърхността му събираше достатъчно топлина, така че уплътняващата смола на корпуса да остане еластична и водонепропусклива. Освен това черният цвят ги предпазваше от въздушни заплахи, особено от алеранските демони. През нощта те бяха практически слепи и боядисваха корабите си в бяло, за да ги виждат по-добре в тъмното. Самата идея за черен кораб им беше чужда, а тъмнината предизвикваше първичен страх в човешката раса.

Въпреки че слепотата и страхът не биха могли да спрат демоните да атакуват, особено с магията си на разположение, това възпираше всеки човек или малък техен отряд да се опита да се качи на нарашански кораб поради каквато и да е безумна причина, която биха могли да измислят.

Алеранците бяха много неща, но не и глупаци. Никой от тях не би харесал идеята да се скита в тъмнината, докато обичащите нощта каними не дойдат за него.

Варг отиде до носа на кораба и се загледа в морето. Те бяха във води на стотици левги на север от тези, в които някога бяха плавали, и морето беше бурно. Времето беше останало ясно, било по волята на съдбата или в резултат на алеранското магьосничество, и флотът беше извършил дългия, бавен преход от Кания без сериозни инциденти — нещо, което преди няколко месеца Варг би сметнал за невъзможно.

С умерено благоприятен вятър пътуването от Кания до Алера по море продължаваше около месец. Отне им повече от три месеца, за да стигнат до тук, а пред тях оставаше още три седмици пътуване в океана. Варг обърна поглед на юг и започна да разсъждава върху причината за пъленето им.

Три невероятно големи кораба плаваха точно в средата на флотилията, издигаха се от морето като планини и караха дори един чистокръвен да изглежда незначителен, но не размерът им беше най-поразителното.

Корабите бяха направени от лед.

Алеранците бяха използвали магията си, за да оформят айсбергите, отделили се от ледника, в плавателни форми, с множество палуби и огромен капацитет за съхранение на скъпоценните им товари — всичко, което беше останало от някога гордата Кания.

Работници, жени и деца напълниха трите кораба, а капитаните на нарашанските кораби, които ги ескортираха, имаха заповед да проляят

кръвта на своите екипажи като морска вода, ако е необходимо, но да защитят цивилните.

Корабите имаха огромни плоски палуби и никоя мачта не можеше да носи достатъчно високи или широки платна, които да придвижат кораба, но алеранците успяха да разрешат този проблем с типичната си изобретателност. Стотици стълбове с напречни пръти бяха поставени на най-горната палуба на кораба и се издуваха с всякакъв вид плат, който човек можеше да си представи. Сами по себе си те не биха могли да задвижат ледените планини, но Тавар правилно отбеляза, че с течение на времето дори малък принос може да донесе значителна полза. След това демоните на вятъра на алеранския флот бяха натоварени да призоват достатъчно вятър, така че да облекчат товара на водните демони, които всъщност задвижваха огромните кораби.

Гласкани предимно от алеранската магия, ледените кораби се оказаха стабилни във водата. Дори и помещенията да бяха малко студени за хората му — макар и по-малко, отколкото човек би могъл да си представи — тяхното неудобство беше малка цена за оцеляването им. Някои от болните и възрастните каними бяха прехвърлени на корабите на Варг, за да не замръзнат, но останалите понасяха студа относително лесно.

Варг хвърли поглед към кораба, за да огледа хората си. Неговите воини и моряци бяха болезнено слаби, но не и умиращи. По време на евакуацията храната беше събрана набързо, а тук имаше хиляди гърла за хранене.

При раздаването на храната на първо място бяха алеранските демони на вятъра и водата, след това моряците, последвани от цивилното население. След тях следваха демоните от легионите, поради необходимостта да се поддържат крехките им тела, а най-накрая идваше ред на воините на Варг. В трудни времена и в условията на сухопътна кампания редът би бил обърнат, но тук, в открито море, приоритет бяха онези, които имаха жизненоважно значение за придвижването напред и носеха полза за флота.

Варг проследи как един ловен кораб се присъединява към флотилията. Движеше се бавно дори с вдигнати всички платна, скоростта му беше съизмерима със скоростта на ледените кораби. Във

водата зад ловния кораб се носеше масивен силует — трупът на средно голям левиатан.

Отново работа на демоните. Левиатаните яростно пазеха територията си, но не понасяха ледената вода около корабите от лед. Ловните кораби се отдалечаваха от ледената вода, за да привлекат вниманието на някой левиатан. След това демоните на въздуха и водата се заемаха с убиването му, като по някакъв начин задушаваша съществуването с въздух, въпреки че то си оставаше във водата.

Това беше опасно начинание. От десетте ловни кораба два никога не се върнаха, но останалите донесоха достатъчно храна, под формата на трупове на левиатани, за да успеят да хранят целия флот в продължение на два дни.

Вкусът на месото и подкожната мас на левиатана беше неопишуемо ужасен, но благодарение на това те оставаха живи.

Към Варг приближи Насаг и започна да наблюдава ловния кораб заедно с него.

— Майстор на войната.

— Добрият майстор си отиде?

— Да — потвърди Насаг. — И беше ядосан.

Варг оголи зъби в усмивка.

— Татко — каза Насаг.

Той се поколеба, подбирайки внимателно думите си. Варг се обърна към него и зачака. Когато Насаг най-накрая каза това, което възнамеряваше, за Варг беше изключително неприятно да го чуе, но си заслужаваше.

— След три седмици ще пристигнем в Алера — каза Насаг.

— Да.

— И ще се бием срещу ворда заедно с демоните.

— Да.

Насаг дълго мълча. Накрая каза:

— Храл е плетящ интриги глупак. Но улучи в целта. Няма никаква причина алеранците да ни оставят живи, след като победим.

Варг весело потрепна с уши.

— Първо трябва да спечелим войната — изръмжа той. — Дотогава могат да се случат много неща. Търпение.

Насаг рязко трепна с уши в знак на съгласие.

— Храл събира последователи по ледените кораби. Нашите хора са уплашени. Той използва този страх.

— Това правят заклинателите на кръв — каза Варг.

— Той може да бъде опасен.

— Глупаците често са опасни.

Насаг не възрази, той по принцип го правеше рядко. Младият каним вдигна рамене в знак на съгласие и се загледа в морската шир.

Варг сложи ръка на рамото на сина си.

— Познавам Храл. Познавам подобните нему. Как мислят. Как постъпват. Справял съм се с тях и преди, както и ти, когато подхвърли Сари на Тавар.

Насаг оголи зъби, усмихвайки се на спомена.

Варг кимна.

— Ако се наложи, отново ще се справим с тях.

— Може би е по-добре този проблем да се реши сега, а не да се отлага за по-късно.

Варг изръмжа.

— Той все още не е нарушил кодекса. Няма да го убия просто така.

Насаг за миг замълча. След това погледна назад към малката, тясна каюта, намираща се точно зад бака — най-миризливото и неудобно помещение на кораба.

Там живееха ловците на Варг.

— Ловците не съществуват, за да се заобикаля кодекса — изръмжа Варг, — а за да се запази духът му, въпреки неговата буква. Разбира се, те биха могли да свършат тази работа. Но това само ще налее масло в огъня на амбициозните подчинени на Храл — и истинска причина да се сплотят последователите му. Може да се нуждаем от шаман, преди всичко това да свърши.

Той сложи ръце на перилата и се обърна, държейки носа си към вятъра, сякаш опитваше на вкус небето и морето.

— Майстор Марок е брат на един от най-големите ми врагове и най-старши от последователите на Стария път. Имам неговата подкрепа в лагера на шаманите.

Насаг потрепна с уши в знак на съгласие и сякаш малко се отпусна. За момент той застана до баща си, после оголи гърло и се върна към задълженията си.

Варг прекара още около час на палубата, като инспектираше, раздаваше похвали или ръмжеше при грешки. Всичко беше спокойно, което го притесняваше още повече. По време на този преход несгодите бяха съвсем недостатъчно. А само те можеха да държат воините му нащрек.

Варг се върна към своята книга. Древният алеранец очевидно предаваше праисторията на техния народ. Тавар беше казал, че не са сигурни каква част от написаното е оригинал и колко е добавено през вековете, но дори и половината от това да беше истина, то описаният вътре алерански Майстор на войната е бил компетентен, макар и леко арогантен. Не беше трудно да се види как мемоарите му са повлияли на стратегиите и тактиките на алеранските легиони.

Въпреки че, помисли си Варг, той изобщо не беше убеден, че този човек, Юлий, какъвто и да беше той, може да научи Тавар на нещо ново.

* * *

Сър Ерен, бившият курсор, се насочи към палатка в сърцето на огромния легионерски лагер, разположен пред древния град Рива. Той погледна нагоре към оградения със стени град, кацнал на хълма, и навярно за стотен път през последните няколко дни се почувства неудобно. Стените на Рива бяха високи и дебели — и предлагаша забележима липса на комфорт, като се има предвид, че той и оцелелите легиони под командването на Първи лорд Акватайн бяха разположени от външната им страна. Традиционно, когато се атакува един град, вражеските войски обикновено се събират точно там.

Разбира се, той знаеше, че палисадните стени около всеки легион със сигурност са отлична защитна бариера. Но скромните земни насипи и дървените стени не бяха достатъчни, за да спрат ворда. Дори стените на самата Алера Империя не бяха успели да го спрат.

Ерен поклати глава и с въздишка изхвърли тежките мисли от главата си. Какъв е смисълът да се тормози с тях, след като даже истинският Първи лорд на Алера, Гай Секстус, бе безсилен да ги спре. Но поне умирайки, Гай беше дал на хората на Алера реален шанс да оцелеят. Вулканът, който се появи, когато вордите затвориха челюсти

върху сърцето на Алера, почти унищожи ордите им, а легионите, изненадващо доведени от Исана Гай от далечните северни градове, довършиха оцелелите.

За всеки друг враг, сблъскал се с алеранците, това щеше да е достатъчно, продължи с разсъжденията Ерен. Изглеждаше чудовищно несправедливо, че такъв грандиозен акт на апокалиптично унищожение причинява само леко забавяне в действията на врага. Без значение кой точно е врагът.

Тихата, разумна част на съзнанието му, същата, която винаги беше заета с математически изчисления, му казваше, че вордът може да се превърне в последния враг на Алера. Нямаха никакъв начин да го победят със силите, които им бяха останали. Дори и само защото вордът се разпространяваше твърде бързо. Повечето войни в крайна сметка се свеждаха до битка на числа. И вордът ги имаше.

Беше толкова просто.

Без да се поколебае, Ерен каза на тази част от ума си да върви при враните. Негов дълг беше да служи и да защитава Империята, доколкото му позволяват силите, и подобни деморализиращи мисли само можеха да му попречат да изпълни дълга си, колкото и правилни да бяха в исторически и буквален смисъл.

В края на краищата, дори на колене, Алера все още представляваше сила, с която не може да не се съобразяваш.

На откритата равнина близо до Рива имаше най-голямото струпване на легиони за последното хилядолетие, като огромното мнозинство от тях се състоеше от ветерани от постоянно воюващите градове Антил и Фригия. Вярно, че някои от тях бяха милиции, но милицията на побратимените градове на север беше не по-малко страшна от всеки от действащите легиони на юг, а ковачниците доставяха оръжия и брони за легионите по-бързо, отколкото когато и да е било в историята на Алера. Всъщност, ако можеха да произведат повече оборудване, Империята имаше достатъчно доброволци за още десетина легиона в допълнение към тридесетте налични.

Ерен поклати глава. Тридесет легиона. Повече от двеста хиляди въоръжени до зъби легионери, всеки от които беше част от единния жив организъм — Легиона.

Граждани от нисък ранг бяха разпределени между легионите — те бяха толкова много, че всеки легион имаше два пъти повече рицари,

готови да се впуснат в битка.

И освен това, пълноценен Въздушен легион, съставен изключително от хора, притежаващи уменията на Рицари Аери, и водени от граждани от най-висок ранг, способни да преследват противника в продължение на няколко месеца. А отвъд дори тази сила стояха Първият лорд и Върховните лордове на Империята, всеки от тях — призовател на фурии с почти невероятна сила. Лагерът тук притежаваше достатъчно сила да разцепи земята до самите ѝ недра, да подпали небето, да пренесе безмилостното море от север, да вдигне ветрове, които режат като коса и унищожават всичко, до което се докоснат, докато легионерите са защитени от кипящо море стомана и дисциплина.

И въпреки това бежанците, бягащи от разпространяваща се от сърцето на Империята смърт, продължаваха да ги заливат. Отчаяние се промъкваше в гласовете на центурионите, докато тренираха своите войници. Куриерите се изстрелваха в небето с гръмотевичен рев на въздушните си потоци и бяха толкова много, че се наложи принципът да издаде правила за излитане и кацане, за да предотврати сблъсъка на летците. Ковачниците работеха ден и нощ, като създаваха, подготвяха и поправяха, и щяха да продължат да го правят, докато вордът не ги превземе.

И Ерен знаеше какво движи всичко това.

Страх. Всепоглъщащ ужас.

И макар събраната от цяла Алера мощ да се простираше на мили около Рива, миризмата на страх витаеше във въздуха като сянка, надвиснала на хоризонта. Вордът приближаваше и вътрешният глас на всеки, способен да мисли, нашепваше, че дори събраните тук сили няма да са достатъчни. Въпреки че Гай Секстус беше умрял като преследван неспокоен гаргант, унищожавайки враговете си, фактът си оставаше: той умря. В погледите на всички се спотайваше ням въпрос: щом Гай Секстус не успя да оцелее срещу ворда, какви шансове имат останалите?

Ерен кимна на командира на двете дузини пазачи, обкръжили командната палатка, каза актуалната парола и беше пропуснат вътре, без да забавя крачка. Всъщност нищо не го бавеше тези дни, помисли си Ерен. Писмото на Гай Секстус до тогавашния Върховен лорд

Акватайн очевидно се беше погрижило за това, наред с много други неща.

— Пет месеца — изръмжа възмутен глас, когато Ерен влезе в палатката. — Пет месеца стоим тук. Трябваше да потеглим на юг срещу ворда преди седмици!

— Ти си брилянтен тактик, Рокус — отговори по-дълбок и тих глас. — Но дългосрочното мислене никога не е било силната ти страна. Не можем да знаем какви изненади ни е спретнал ворда на терена, който са имали време да подготвят.

— Разузнавачите нямат и намек за информация, че вордът укрепва защитата си — възрази върховен лорд Антилус Рокус в момента, в който Ерен отметна второто платнище и влезе в самата палатка.

Рокус стоеше лице в лице срещу принцепса през двойна по размер маса в центъра на палатката. Върху самата маса от пясък беше пресъздадена карта на цяла Алера. Той беше едър, мускулест мъж със сурови черти, отдавна свикнали със зимните ветрове; бойни белези браздяха лицето и ръцете му, напомняйки за рани и порязвания, които бяха толкова чести и толкова многобройни, че дори значителното му умение като призовател не можеше да ги заличи напълно.

— Събрали сме най-мощната армия в цялата ни история. Трябва да вземем тази армия, да я забием право в гърлото на онази кучка кралицата и да я убием. Сега. Днес.

Първият лорд беше мъж с благороден външен вид, висок и строен, с тъмnozлатиста коса и черни, непроницаеми очи под семплата и неукрасена стоманена лента — традиционната корона на Първия лорд по време на война. Все още облечен в собствените си цветове, алено и черно, Атис Акватайн — Гай Атис Акватайн, предположи Ерен, тъй като Секстус официално го беше приел в последното си писмо — посрещна настоятелното изявление на Рокус с пълно спокойствие. Ерен си помисли, че поне в това той е точно като Секстус.

Първият лорд поклати глава.

— Несъмнено природата на ворда ни е чужда, но интелигентността му е също толкова безспорна. Ние сме подготвили защита, защото това е интелигентна мярка, която дори глупаците осъзнават, че увеличава способностите ни да се защитаваме и

контролираме земята си. Самите ние ще сме глупаци, ако повярваме, че вордът не е стигнал до същото заключение.

— Когато Гай поведе войските ни срещу ворда, вие го посъветвахте да атакува — посочи Рокус. — Да не отстъпва. Това беше правилният начин на действие.

— Като се има предвид колко ворди са участвали в последната атака срещу Алера Империя, очевидно не — отговори Първият лорд. — Нямахме представа колко много са. Ако той се беше вслушал в съвета ми, нашите настъпващи армии щяха да бъдат обкръжени и унищожени — и вордът очакваше точно това от нас.

— Сега вече знаем броя им — каза Рокус.

— Само си мислим, че знаем — отвърна Акватайн, за първи път раздражението се промъкна в гласа му. — Това е последният ни шанс, Рокус. Ако тези легиони паднат, няма нищо, което да спре ворда. Искам да съм сигурен, че за всяка капка легионерска кръв врагът ще плати повече.

Той сгъна ръце зад гърба си, пое си дъх и издиша, за да си възвърне спокойствието.

— Те сами ще дойдат при нас и то скоро, и тяхната кралица ще трябва да дойде с тях, за да координира атаките им.

Рокус се намръщи, сбърчил гъстите си вежди.

— Мислиш, че можеш да я хванеш в капан?

— Отбранителна битка — отговори Акватайн и кимна. — Ще ги примамим, ще удържим атаката им и като изчакаме подходящия момент, ще контраатакуваме с цялата си налична сила.

Рокус изсумтя.

— Сега тя има на разположение призователи на фурии. На същото ниво като всеки алеранец. Също така има отряд от алеранци, които е поробила, преди граф и графиня Калдерон да прекратят тази част от дейността ѝ.

Ерен отбеляза, че дори Антилус Рокус не е склонен да каже открито на новия принцепс, че съпругата му е сред принудените да се бият на страната на ворда.

— За съжаление е така — каза Акватайн с груб тон. — Но ще трябва да преминем през тях.

Рокус го изучава за няколко секунди.

— Сам ли смяташ да се справиш с нея, Атис?

— Не ставай смешен — отговори Акватайн. — Аз съм принцепс. Това ще включва и мен, и теб, и лорд и лейди Плацида, и всеки друг върховен лорд и граф в Империята, който може да държи оръжие, и целия Въздушен легион, и всеки друг легион, който мога да изпратя там.

Рокус вдигна вежди.

— Заради един ворд.

— Заради Ворда — подчерта Акватайн. — Убийте я, а останалите ворди не са нищо повече от обикновени животни.

— Кървави и опасни животни.

— Тогава съм сигурен, че ловът им ще бъде много яростен — отговори Акватайн. Той се обърна и кимна: — Сър Ерен. Дойдоха ли нови доклади?

— Да, сър — отговори Ерен.

Акватайн приближи до пясъчната маса и го привика с жест.

— Покажи ми.

Ерен спокойно се приближи до масата и взе кофа със зелен пясък, при което Рокус се намръщи. Зеленият пясък бележеше разпространението на кроача в Алера. Вече бяха изразходвали няколко кофи.

Ерен бръкна в кофата и внимателно покри със зелен пясък модела на ограден със стени град, който на масата изобразяваше Парция.

Градът изчезна под купчина изумрудени пясъчинки. Този метод изглеждаше недостоен на Ерен да възвести края на стотици хиляди парциански животи, цялото население на града и огромния брой бежанци, потърсили там спасение. Но не можеше да има съмнение. Курсорите и въздушни наблюдатели бяха сигурни: Парция беше паднала под натиска на ворда.

В палатката се възцари тишина.

— Кога? — тихо попита Акватайн.

— Преди два дни — отговори Ерен. — Флотът на Парция е продължил евакуацията до самия край. Ако планът им е да придържат близо до бреговата линия, биха могли да използват и много по-малки съдове и да натоварят всички кораби до максимум. Вероятно са отвели около седемдесет или дори осемдесет хиляди души към Родес.

Акватайн кимна.

— Лорд Парция използвал ли е великите фурии на града, за да атакува врага?

— Кървави врани, Атис — тихо каза Рокус с укор в гласа. — Половината от бежанците от целия юг бяха в Парция.

Първият лорд застана лице в лице срещу него.

— Колкото и да скърбим, случилото се не може да се промени. Но бързите действия, основани на рационална мисъл, биха могли да спасят много животи в близко бъдеще. Трябва да знам доколко силно е пострадал врагът при атаката.

Рокус се намръщи и скръсти силните си ръце, мърморейки нещо под нос.

Акватайн постави за момент ръка върху рамото на другия мъж, след което се обърна към Ерен.

— Сър Ерен?

Сър Ерен поклати глава.

— Няма признаци, които да показват, че е направил това, ваше височество. От това, което чухме от оцелелите, Върховен лорд Парция е бил убит. Вордът не е атакувал и не е превземал стените, докато лордът е бил жив — той сви рамене. — Докладите сочат, че впоследствие значително са се увеличили инцидентите с диви фурии, но това е нормално да се очаква предвид броя на загиналите.

— Да — каза Акватайн. Той скръсти ръце и започна мълчаливо да гледа картата.

Ерен също отмести поглед към нея.

Алера заемаше обширна територия, в която огромните градове на Върховните лордове бяха разделени от слабо населени или диви местности. Пътищата между големите градове, построени с помощта на фурии, както и множеството водни канали, служеха за снабдяване и създаваха естествена структура за поддръжка на малки градчета и села, разположени в близост до тях. Холтове и фермерски селца, всяко от които съдържаше приблизително от трийсет до триста души, бяха разпръснати из земите между малки и големи градове.

Всичко това се беше променило.

Зеленият пясък беше покрил сърцето на Алера, разпространявайки се най-силно от необитаемата пустош, която някога е била град Калар; през богатите и плодородни земи на долината Амарант, през разрушените останки на град Церес и до тлеещите

склонове на вулкана, който сега само отдалече напомняше на някогашната Алера Империя. Нишки, буквално като клони на някакво чуждоземно дърво, се простираха от исполинския ствол, разпростирайки се върху огромни територии, обхващайки още няколко големи града — градове, които упорито издържаха на месеци обсада и се сражаваха до край. Форция, Атика, Родес и Акватайн — всички бяха обсадени и сега се биеха срещу разположените пред портите им нашественици.

Хълмистите равнини около Плацида се бяха представили по-добре и кроачът не беше успял да се затвори около градските стени на по-малко от двайсетина мили — но дори и така упоритите плацидианци бавно и неумолимо губеха своите земи и след няколко седмици щяха да бъдат в същото положение като останалите.

Антил и Фригия, разположени в далечния север, все още не бяха нападнати, но ивиците на кроача все повече нарастваха и нарастваха, като бавно и сигурно се движеха в тяхната посока; точно както правеха и на югоизток, в посока към град Рива, а следователно и към курсор Ерен. Въпреки че, трябваше да признае, може би не трябва да го приема толкова лично.

— Бежанците от Парция ще натоварят допълнително хранителните запаси на Родес — измърмори най-накрая Акватайн. — Рокус, събери доброволци. Ще изпратим в Родес всеки призовател на земя, който е готов да отиде и да помогне за набавянето на храна.

— Не можем да направим това, Атис — протестира Рокус. — Ако е необходимо, магьосниците могат да отглеждат посеви веднъж месечно или по-често. Но няма достатъчно почва извън градските стени. Поради ускореното узряване на реколтата, земята няма да може да се възстанови и ще бъде изчерпана.

— Да — отговори Акватайн. — Те могат да поддържат такива добиви само за една година. Най-много осемнадесет месеца. Дори ако всеки покрив и пътека около домовете в Родес са пригодени за отглеждане на селскостопански култури, ще трябва да се напънат, за да нахранят още осемдесет хиляди гърла. А щом гладът започне, ще дойдат болестите и в толкова претъпкан град болните никога няма да се възстановят.

Той леко сви рамене.

— С това ще се справяме след осемнадесет месеца, когато прекъснем обсадата. Дотогава трябва да съхраним колкото се може повече хора живи. Изпратете призователи на земя.

Рокус сложи юмрук на сърцето си в легионерски поздрав и въздъхна.

— Просто не го разбирам. Тези полета, където отглеждат нови ворди. Въздушният легион ги овъгля преди да могат да приберат повече от една или две реколти. Откъде тези изчадия на врани вземат толкова много нови гадини?

— Всъщност — каза Ерен, — мисля, че знам отговора на този въпрос, милорди.

Акватайн вдигна глава и изви вежди към Ерен.

— Получих доклад от стар мой бизнес познат извън Форция. Той беше контрабандист на афродин и използваше фурии, за да отглежда остролист в пещери под земята.

Остролистата камбанка — красивото синьо цвете, от което се прави афродина — при определени условия можеше да расте дори без слънчева светлина и контрабандистите, които незаконно произвеждаха наркотика, активно се възползваха от този факт.

— Той казва, че районите, където популацията на ворди е най-голяма, напълно съвпадат с районите, където има най-голям брой подходящи пещери.

Акватайн тънко се усмихна.

— Полетата на повърхността са били уловка — промърмори той. — Нещо, което да ни отвлече вниманието, да ни накара да се чувстваме така, сякаш сме успели, и да ни попречи да търсим истинския източник на попълнения за врага, докато не стане прекалено късно да предприемем нещо по въпроса.

Той поклати глава.

— Това е влиянието на Инвидия. Това е нейният начин на мислене.

Ерен се изкашля в неловко мълчание.

— Атис — каза Рокус, подбирайки внимателно думите си, — тя помага на вордската кралица. Може би по собствена воля. Знаем, че тя е твоя жена, но...

— Тя е предател на Империята — каза Акватайн със спокоен и твърд тон. — Няма значение дали се сражава срещу Алера по

собствена воля или не. Тя е вражески актив, който трябва да бъде премахнат.

Той махна с ръка.

— Господа, губим време. Сър Ерен, имате ли нещо друго да докладвате?

Ерен се съсредоточи и обобщи доклада си. Освен загубата на Парция почти нищо не се беше променило.

— Другите градове се държат. Никой не е съобщил, че е видял вордската кралица.

— Има ли някакви признаци, че кроачът е проникнал в Изгарящата джунгла? — попита Първият лорд.

— Засега не, сър.

Акватайн въздъхна и поклати глава.

— Предполагам, че каквото и да са оставили децата на Слънцето, то ни е държало настрана в продължение на петстотин години. Защо вордът да е по-различен? — той погледна Рокус. — Ако имахме повече време, бихме могли по някакъв начин да го използваме срещу тях. Сигурен съм.

— Ако желанията бяха коне — изръмжа в отговор Рокус.

— Това, че е банално клише, не го прави по-малко вярно — каза Акватайн. — Моля, продължете, сър Ерен.

Ерен си пое дълбоко дъх. Това беше моментът, от който се страхуваше цяла сутрин.

— Сър — каза той. — Мисля, че знам как да забавя напредването им към Рива.

Рокус се изсмя изненадано.

— Наистина ли, момче? И току-що се сетихте да го споменете?

Акватайн се намръщи и скръсти ръце.

— Кажете какво мислите, курсор.

Ерен кимна.

— Направих изчисления за скоростта на напредването на ворда на различни етапи от тяхната кампания и установих къде се движат най-бавно и къде — най-бързо — той прочисти гърлото си. — Мога да ви покажа цифрите, ако...

— Ако не вярвах във вашите способности, нямаше да сте тук — отговори Акватайн. — Продължавайте.

Ерен отново кимна.

— Вордът се движеше най-бързо по време на напредването си през долината Амарант, сър. А най-бавното им придвижване беше отчетено, когато преминаваха пустошта на Калар — и отново, когато напредваха през региона около Алера Империя — той си пое дълбоко дъх. — Сър, както знаете, вордът използва кроача като вид храна. Това е предимно желеобразна течност под много здрава, еластична обвивка.

Акватайн кимна:

— И те могат по някакъв начин да контролират потока на хранителни вещества през него. Тоест кроачът е нещо като акведукт, само че вместо вода, той пренася храната им.

— Да, сър. Вярвам, че за да расте, кроачът трябва да консумира други форми на живот — животни, насекоми, трева, дървета, други растения и т.н. Мислете за него като за черупка около семе. Без този първоначален източник на хранителни вещества семето не може да расте, не може да удължи корените си и не може да роди живот.

— Слушам те, продължавай — тихо каза Акватайн.

— Пустошта на Калар е практически без живот. Когато кроачът стигна до нея, темпът му на напредък рязко спадна. Същото се случи, когато прекосяваше района, изгорен от силите, отприщени от Гай Секстус — друга област, която на практика беше изпразнена от живот.

— Докато в долината богатството на почвата и земята го е подхранвала много добре, което му е позволило да се разпространява много по-бързо — измърмори Акватайн. — Интересно.

— Честно казано, сър — продължи Ерен, — кроачът е враг също толкова опасен, колкото и всяко създание, създадено от вордската кралица. Той задушава живота, храни врага, служи им като страж — и, кой знае, може би прави нещо, което все още не сме разбрали. И ние знаем, че основната част от техните войски не напредва, без кроача да ги снабдява. Единственият път, когато го направиха...

— Беше в присъствието на вордската кралица — каза Акватайн с блеснали очи.

Ерен кимна и бавно издиша. Първият лорд разбра.

— Колко време може да ни даде това?

— Ако приемем, че моите изчисления са верни и че темпът на напредък се забавя пропорционално, четири до пет седмици.

— Достатъчно време, за да въоръжим поне още четири легиона, и с голяма вероятност да принудим кралицата им да се появи, за да

води лично ордата над откритата земя — Акватайн доволно кимна с глава. — Добре.

Рокус се намръщи, докато гледаше от единия към другия.

— Значи... ако успеем да предотвратим разпространението на кроача, кралицата им ще трябва да присъства лично при атаката срещу нас?

— Общо взето, да — каза Акватайн. — Във всеки случай допълнителното време за подготовка няма да навреди.

Той погледна към Ерен и кимна.

— Вие имате всички правомощия от Короната да наберете необходимия брой призователи на огън, да евакуирате всички, които остават в коридора за настъпление, и да попречите на врага да използва ресурсите си. Погрижете се.

— Да се погрижи за какво? — попита Рокус.

— За да забавим кроача и да накараме кралицата да се покаже — тихо каза Ерен, — ние ще трябва да ги накараме да гладуват. Да изгорим всичко, което расте. Да посипем нивите със сол. Да отровим кладенците. Да се уверим, че не е останало нищо, което би му помогнало да пусне корени от сегашното си местоположение до Рива.

Очите на Рокус се разшириха.

— Но това означава... кървави врани. Това е почти триста мили обитавана обработваема земя. От последните в Алера, които все още са свободни. Говорите за изгарянето на най-плодородните обработваема земя, които са ни останали. За унищожаването на хиляди градове, холтове и домове, които принадлежат на нашите хора. За появата на десетки хиляди нови бежанци.

— Да — отговори просто Акватайн. — И това е много работа. Най-добре започнете веднага, сър Ерен.

Стомахът на Ерен се сгърчи от отвращение. След всичко, което беше преживял от момента на появата на ворда, той бе видял повече от достатъчно разрушения и загуби, причинени от врага. Колко ли лошо ще е да стане свидетел на по-нататъшното унищожение на Алера — този път от ръцете на собствените ѝ защитници?

Особено когато дълбоко в себе си знаеше, че това няма да има голямо значение. Каквото и да правеха, тази война можеше да свърши само по един начин.

Но те бяха длъжни да опитат. А и когато дойде вортът, той едва ли ще остави нещо от тези земи.

Ерен отдаде чест с удар в гърдите и се поклони на Първия лорд. След това се обърна и напусна палатката, за да организира най-големия акт на преднамерено унищожение, извършван някога от алеранските войски. Само се надяваше това да не се окаже напразно — че в крайна сметка опустошението, което щеше да създаде, ще послужи за някаква цел.

Докато върши това, помисли си Ерен, това ще е една доста малка и анемична надежда, но слабичкият дребен курсор реши все пак да я подхрани.

След всичко.

В края на краищата тя беше единствената, която му беше останала.

* * *

Исана Гай, теоретично Първата лейди на Алера, се уви плътно в дебелото си пътно наметало и погледна през прозореца на затворения въздушен екипаж. Сигурно сега са много близо до дома ѝ — долината Калдерон, някога считана за най-отдалечената и примитивна област в цяла Алера. Тя погледна пейзажа, който бавно се носеше далеч отдолу, и се почувства някак разочарована. Рядко беше виждала Калдерон от въздуха, а провинцията под тях се простираше на мили и мили наоколо. Всичко изглеждаше еднакво — или дива гора, с хребети на планини, които приличаха на бръчки в покривката, или обработваема земя, белязана от широки равни площи зимни полета, подготвени за пролетта, а пътищата ѝ вървяха като паяжина между холтовете и градовете.

Знаеше само, че точно в този момент можеше да гледа собствения си дом. Но нямаше референтна точка, по която да го разпознае от тази височина.

— ... което би довело до намаляване на разпространението на болести в бежанския лагер — каза спокойният глас на младата жена.

Исана примигна и погледна спътничката си — стройна, сериозна на вид млада жена с фина русо-бяла коса, която се спускаше в

копринен водопад до лактите ѝ. Исана усети търпението и спокойната радост на момичето, подправени със същата спокойна скръб, излъчваща се от нея като топлина от кухненска фурна. Исана знаеше, че Верадис несъмнено е усетила собственото ѝ смущение, докато мислите на Първата лейди се лутаха.

Верадис вдигна поглед от купчината бележки и изви тънките си светли вежди. Слаб намек за усмивка проблесна по устните ѝ, но тя се въздържа от спекулации.

— Милейди?

— Извинете — каза Исана и поклати глава. — Мислех за дома. Доста е разсейващо.

— Вярно е — каза Верадис и наведе глава. — Ето защо се опитвам да не мисля за моя.

Пронизващо усещане за дълбока скръб проблесна от младата жена, основата му беше от вина, а върхът — от ярост. Това чувство изчезна толкова бързо, колкото и се появи.

Верадис призова своята фурия, за да скрие емоциите си от острите възприятия на призовател като Исана. И Исана ѝ беше благодарна за този жест. Без талант за призоваване на метал, който да балансира емпатичната чувствителност, характерна за всеки призовател на вода с уменията на Исана, силните емоции можеха да бъдат парализиращи и болезнени като внезапен удар в лицето.

Не че Исана можеше да обвинява момичето за тези чувства. Бащата на Верадис беше Върховен лорд Церес. Тя видя какво се случи с дома ѝ, когато вордът превзе града.

Нищо човешко не обитаваше там сега.

— Съжалявам — каза Исана тихо. — Не помислих.

— Честно казано, милейди — отговори Верадис със спокоен и леко откъснат глас, издайнически знак за използване на призоваване на метал за овладяване и скриване на емоциите, — трябва да преодолеете това. Ако се опитате да избягвате всяка тема, която може да ми напомни за Цер... за бившия ми дом, няма да можете да ми кажете нито дума. За мен е естествено да изпитвам болка в момента. Вие не сте направили нищо, с което да я предизвикате.

Исана протегна ръка, за да докосне за миг ръката на Верадис, и кимна.

— Но все пак съжалявам, дете.

Верадис ѝ се усмихна още веднъж. Тя сведе поглед към документите, после отново погледна Исана. Първата дама изправи гръб, изпъна рамене и кимна.

— Извинявам се. Какво казваше? Нещо за плъхове?

— Нямахме представа, че те могат да бъдат носители на болести — каза младата жена. — Но след като в три лагера бяха въведени мерките за сигурност, за да се предпазят от ворда, популациите на плъхове в тях значително намаляха. Месец по-късно същите тези лагери бяха почти изцяло без болести.

Исана кимна.

— Тогава ще използваме остатъка от бюджета за сигурност на Дианическата лига, за да започнем да прилагаме същите мерки и в другите лагери. Приоритет ще имат онези, които са най-засегнати от болести.

Верадис кимна и изтегли втори документ от купчината. Тя го подаде на Исана заедно с перото.

Исана плъзна поглед по документа и се усмихна.

— Щом така или иначе знаете как ще реагирам в един или друг случай, защо не продължите без мен?

— Защото аз не съм Първата лейди — отговори Верадис. — И нямам правомощия да се разпореждам със средствата на Лигата.

Нещо в тона на младата жена или може би в позата ѝ задейства сигнал за тревога в главата на Исана. Подобно инстинктивно подозрение беше изпитвала, когато Тави криеше истината от нея като дете. Като много малко дете. С напредването на възрастта той все по-добре се справяше с прикриването на такива неща. Способностите на Верадис в увъртанията изобщо не можеха да се сравняват с неговите.

Исана се прокашля и като вдигна вежди, я погледна.

Очите на Верадис искряха и макар бузите ѝ да не бяха порозовели, Исана подозираше, че това е само защото по-младата жена използва фурията си, за да го предотврати.

— Макар че, милейди, като се има предвид колко животи са заложили, аз издадох акредитиви на съответните изпълнители, за да могат да продължат, започвайки от най-лошите лагери.

Исана се подписа в долната част на документа и се усмихна.

— Това не е ли същото като да го правиш без мен?

Верадис взе документа обратно, духна внимателно върху мастилото, за да изсъхне, и каза със задоволство в гласа:

— Вече не.

Изведнъж ушите на Исана заглъхнаха и тя се намръщи, поглеждайки през прозореца. Те се спускаха надолу. Минута по-късно по прозореца на Исана учтиво се почука и млад мъж в лъскава чисто нова стоманена броня ѝ махна с ръка отвън. Тя свали прозореца, пропускайки поток студен въздух и рева на вятъра, който задържаше каретата.

— Ваше височество — извика младият офицер, като любезно докосна юмука си до гърдите. — Ще пристигнем след малко.

— Благодаря, Терий — отговори Исана. — Бихте ли се погрижили пратеникът до брат ми да бъде изпратен веднага щом кацнем.

Терий отново поздрави.

— Разбира се, милейди. Не забравяйте да закрепите предпазните си ремъци.

Исана му се усмихна и затвори прозореца на каретата, а младият офицер се наклони и отдалечи, за да се върне на мястото си начело на формирането. Внезапното изчезване на ревящия звук направи тишината в паланкина осезаема.

След кратка пауза, по време на която оправи разрошената си от вятъра коса, Верадис продължи:

— Наясно сте, че е възможно той да знае.

Исана изви вежди.

— Хмм?

— Акватайн — поясни Верадис. — Той може да знае за укрепленията, които брат ви е построил. И да е наясно защо сте дошли тук днес.

— Какво те кара да мислиш така?

— Тази сутрин видях един от хората на Терий да влиза в палатката на сенатор Валериус.

„Валериус — помисли си Исана. — Отблъскващ човек. Много се радвам, че Бърнард намери за необходимо да му счупи носа и да му избие няколко зъба.“

— Наистина ли? — попита Исана на глас. Тя се замисли за момент, после сви рамене. — Няма значение дали знае, наистина. Той

може да казва каквото си иска и да носи всичко на главата си — но той не е Първият лорд и никога няма да бъде.

Верадис поклати глава.

— Аз... милейди... — тя разпери ръце. — Някой трябва да управлява.

— И някой ще управлява — каза Исана. — Законният Първи лорд, Гай Октавиан.

Верадис погледна надолу.

— Ако — каза тя много тихо — е жив.

Исана стисна ръце в скута си и погледна през прозореца, когато долината отдолу започна да става все по-голяма, а цветовете — все по-ярки.

— Той е жив, Верадис.

— Откъде може да знаете това?

Исана се втренчи през прозореца и леко се намръщи.

— Аз... не съм сигурна — каза тя накрая. — Но съм абсолютно сигурна. Струва ми се, сякаш... сякаш е почти вечерно време и той е на път да върне овцете след паша — тя поклати глава. — Разбира се, не буквално, но усещането за това, емоцията, са същите.

Верадис погледна Исана със спокойни, сериозни очи, и не каза нищо.

— Той се връща — каза тя тихо. — Октавиан се връща у дома.

Настъпи тишина. Исана наблюдаваше как стените на Гарисън, градът-крепост, управляван от нейния брат — нарастват и стават все по-отчетливи. Те преминаха от линии към планинска верига с остри върхове, а след това — до конструкция от безшевев камък, изработен от фурии. Знамето на Първия лорд се вееше на вятъра — червен орел на син фон, а до него беше знамето на брат й — кафява мечка на зелен фон.

Градът отново се бе разраснал, въпреки че Исана беше тук само преди две седмици. Бедняшките бараки, първоначално издигнати непосредствено пред стените на Харисън, бяха заменени от масивни сгради от обработен от фурии камък, и беше издигната нова стена, която да ги защити. После в основата на тази стена се беше появил втори бедняшки квартал и Исана беше там в деня, в който инженерите на Бърнард бяха издигнали трети концентричен полукръг, който да обгърне нарастващия град.

Бараките бяха изчезнали, заменени от каменни къщи — доста прости, масивни конструкции, не много различни помежду си, но Исана беше уверена, че те са напълно функционални и практични.

А извън третата стена продължаваха да израстват нови бараки — като мъх от северната страна на камък.

Очите на Верадис се разшириха, когато видя мястото.

— Еха. Този град е достатъчно голям, за да бъде управляван от графа.

— В наши дни много хора остават без дом — каза Исана. — Ако го попитате, брат ми вероятно ще ви даде съвсем логично обяснение защо са тук. Но истината е, че той никога не би отпратил някой, дошъл на прага му. Всеки, който е стигнал до тук... — тя поклати глава. — Той би направил всичко по силите си за тях. И ще се увери, че за тях да се погрижат. Дори ако единственото нещо, което може да направи, е да даде наметалото от собствения си гръб. Брат ми завършва всичко, което започне.

Верадис кимна замислено.

— Той е отгледал Октавиан, нали?

Исана кимна.

— Особено последните няколко години. Бяха много близки.

— И затова чувствате, че Октавиан ще се върне. Защото завършва това, което започне.

— Да — каза Исана. — Той ще се върне у дома.

Верадис замълча за момент, докато екипажът прелиташе над външните стени на Гарисън. После наведе глава и каза:

— Както кажете, милейди.

Исана се отърси от страховитата тревога, което се прокрадваше в мислите ѝ, откакто синът ѝ отплава с канимската армада.

Тави ще се върне у дома.

Синът ѝ ще се върне у дома.

* * *

Гай Октавиан, син на Гай Септимус, син на Гай Секстус, и некоронован Първи лорд на Алера, лежеше тихо по гръб, загледан в звездите.

Като се има предвид, че лежеше на пода на пещера, това вероятно не беше добър знак.

Той потърси в предполагаемите си спомени обяснение защо може да прави такава неща и защо звездите са толкова ярки и се въртят толкова бързо, но изглежда беше пропуснал този факт. Може би ударът, предизвикал цицина на главата му, беше разбъркал паметта му. Той си направи мислена отметка да попита Кайтай дали го е виждала да лежи някъде на пода.

— Един нелош опит за начинаещ, дете — прозвуча женски глас. — Сега разбирате ли защо е важно да поддържате не само вятърния поток под себе си, но и вятърния щит пред себе си?

А, вярно. Уроци. Той вземаше уроци. Подготовка преди изпит, наистина, при много проникателен учител. Опита се да си спомни по какъв предмет са работили. Щом е толкова настоятелен, финалните изпити сигурно са скоро, а Академията не проявява особено съчувствие към студентите си по време на изтощителния хаос преди тях.

— Подготвяме се за история? — промърмори той. — Или за математика?

— Знам, че намирате за неинтуитивно да проектирате вятър както пред себе си, така и отзад — продължи неговият учител със спокоен тон. — Но тялото ви не е проектирано за високоскоростен полет. Ако не предприемете мерки да се предпазите, особено очите си, дори относително малки количества прахови частици във въздуха могат да ви ослепят или по друг начин да доведат полета ви до... крайно поучителен финал. Опитните летци правят това толкова естествено, че дори не е необходимо съзнателно да мислят за създаването на щита.

Звездите започнаха да избледняват. Може би времето бе започнало да се променя. Той щеше да се тревожи за дъжда, ако вече не беше в пещера, което отново повдигна въпроса откъде са дошли тези кървави звезди.

— Ау — каза Тави. Главата му пулсираше, когато звездите избледняха, и той изведнъж си спомни къде се намира и какво прави. — Оу.

— Съмнявам се, че ще умрете, дете — спокойно каза Алера. — Нека повторим упражнението.

Главата на Тави бумтеше. Беше я подпрял в ледена висулка с дължина почти три фута в основата и много по-твърда от камък. Той се изправи и пулсиращият натиск леко намаля. Огледа мрачно пещерата, която беше озарена от приглушено сияние, излъчвано от тридесетфутов кръгъл басейн в центъра, където водата едва достигаше нивото на пода. Излъчващи се от водата лъчи във всички цветове на дъгата създаваха причудлив танц на светлина и сенки в цялата арка на ледената пещера.

Около тях ледът стенеше и пукаше. Подът на пещерата равномерно се люлееше и накланяше — много по-плавно от палубата на кой да е кораб, и това показваше размера на ледения кораб около тях.

— Може би не бива да го наричаме пещера — промълви той. — По-скоро е товарен отсек.

— Доколкото разбирам — каза Алера, — обикновено пътниците на кораба са наясно с наличието на товарния отсек. А това място е тайна за всички освен мен, теб и Кайтай.

Тави се опита да изтръгне част от звъненето от ушите си и вдигна поглед към своя наставник. Алера изглеждаше висока млада жена. Въпреки студа на пещерата, тя носеше само лека рокля, която първоначално изглеждаше като сива коприна. По-внимателен оглед би показал, че роклята е направена от кълбяща се мъгла, тъмна като гръмоносен облак. Очите ѝ непрекъснато блестяха в различни цветове, преливайки във всеки възможен оттенък. Дългата ѝ коса беше с цвят на зряла пшеница, краката ѝ бяха боси и беше нечовешки красива.

Което беше съвсем естествено, помисли си Тави, Алера изобщо не беше човек. Тя беше въплъщение на фурия, може би най-великата фурия в цяла Карна. Тави не знаеше възрастта ѝ, но тя говореше за самия Гай Примус — легендарния основател на Империята — сякаш току-що е разговаряла с него. Никога не беше показвала каква сила притежава, но при тези обстоятелства Тави беше решил, че ще е по-мъдро да се отнася с нея с учтивост и уважение, отколкото да се опита да предизвика някаква проява на сила в нея.

Алера вдигна въпросително вежди.

— Ще повторим ли упражнението?

Със стон Тави се изправи и изтръска финия, мек сняг от дрехите си. Тук имаше повече от метър сняг. Алера каза, че го е поставила тук

специално, за да увеличи шансовете на Тави да оцелее по време на обучението.

— Дайте ми секунда — каза Тави. — Трудно е да се лети.

— Напротив, летенето е съвсем лесно — каза Алера. Устата ѝ се беше извила в развеселена усмивка. — Но да оцелееш при кацането не е.

След секунда Тави спря да я гледа яростно. После въздъхна, затвори очи и се съсредоточи върху призоваването на вятъра.

Въпреки че във въздуха на пещерата нямаше видими, въплътени фурии, като ветрогони или фурията на графиня Калдерон — Сирус, в нея все още имаше много дребни фурии. Всяка от тях беше миниатюрна, с почти никаква сила, но събрани заедно, благодарение на волята и силата на въздушния призовател, тяхната обединена сила беше огромна — планина, направена от пясъчни зрънца.

Събирането на необходимите за летене фурии беше досаден процес. Тави започна да си представя фуриите в съзнанието си, визуализирайки ги като светлинни петънца, които се вихрят във въздуха като облак светулки. След това започна да си представя как всяко отделно петънце полита към него с дъха на вятъра, първо едно по едно, после по две, после по три и така нататък, докато всяко едно от тях се събра във въздуха около него. Първият път, когато успешно призова вятърните фурии, му отне половин час, за да осъществи подвига. Оттогава беше намалил това време до около три минути и ставаше все по-бърз, но все още имаше много да учи.

Почувства, че е готов. Самият въздух около него злоещо пълзеше по кожата му, притискаше и галеше. Тогава отвори очи, мислено призова фуриите и ги събра във вятър, който се завихри и завъртя, след което внимателно го вдигна от покрития със сняг под на пещерата. Той насочи фуриите да го вдигнат, докато подметките на ботушите му се отдалечат на около ярд от пода, и увисна неподвижно, намръщен от концентрацията.

— Не е зле — каза спокойно Алера. — Сега полети и този път не забравяй за вятърния щит.

Тави кимна и коригира ъгъла на въздушния поток така, че той да го притисне отзад и отдолу, и започна бавно да се движи през пещерата. Нужна беше огромна концентрация, но той се опита да раздели вниманието си на две, като продължи да поддържа вятърния

поток, и в същото време се съсредоточи върху оформянето на щит от втвърден въздух пред себе си.

За секунда си помисли, че ще се получи, и започна да се движи напред с повече сила, ускорявайки полета си. Но след няколко секунди концентрацията му отслабна, вятърните фурии се разпръснаха като пух от глухарче и той полетя надолу — точно в центъра на тридесетфутовия басейн.

Шокът от студената, почти замръзнала вода изсмука въздуха от дробовете му и той за секунда бясно заблъска с ръце, докато не се принуди да мисли с главата си, а не с крайниците. Тави посегна към водните фурии, събра ги около себе си за по-малко от петнадесет секунди — водното призоваване му беше по-лесно — и им заповяда да го извадят от водата и да го поставят на покрития със сняг под на ледената пещера. Това не намали особено изгарящата, жилеща болка от студа, и той се просна треперещ с цяло тяло.

— Продължаваш да се подобряваш — каза Алера и го погледна отгоре. Тя спокойно наблюдаваше полузамръзналото му състояние. — Технически.

— Н-не м-ми пом-м-магате — заекна тресящият се Тави.

— Така е — каза Алера. Тя вдигна роклята си, сякаш беше обикновена дреха, и седна до него. — Трябва да разбереш нещо за мен, млади Гай. Може да се появявам във форма, подобна на вашата, но аз не съм същество от плът и кръв. Не чувствам като вас по отношение на много неща.

Тави се опита да се концентрира върху призоваването на огън, което да започне да натрупва топлина в тялото му, но му беше останала толкова малко енергия, че процесът обещавахе да е дълъг — ако изобщо успееше да го управлява. За да го опрости, се нуждаеше от открит източник на огън, но такъв нямаше.

— Какво искате да кажете?

— Твоята потенциална смърт например — каза тя. — Точно сега можеш да замръзнеш до смърт на този етаж. Това не би ме разстроило особено.

Тави реши, че това е добра мотивация да продължи да се фокусира върху призоваването на огъня.

— Защо?

Тя му се усмихна и отметна кичура коса от челото му. То изпука и няколко късчета лед се посипаха по миглите му.

— Всичко умира, млади Гай — каза тя. За миг погледът ѝ се отдалечи и тя въздъхна. — Всичко. Аз съм по-възрастна — много, много по-възрастна, отколкото би могъл да разбереш.

— На колко години сте?

— Нямайте подходяща система за номериране — каза тя. — Твоят ум е изключително надарен, но дори ти едва ли би могъл да си представиш количество от един милион обекта, още по-малко активност от един милион години. А аз съм виждала хиляди милиони години, Октавиан. За това време океани се раждат и умират. Пустини се превръщат в тучни земеделски земи. Планини се разпадат на прах и стават долини, а нови планини се раждат в огън. Самата земя тече като вода, континенти се движат и сблъскват, а звезди се въртят и навиват в други форми.

Тя се усмихна.

— Това е великият танц, алеранецо, а твоят жизнен цикъл е само един такт от една безкрайна песен.

Тави изтръпна още повече. Знаеше, че това е добър знак. Означаваше, че повече кръв достига до мускулите му и те бавно се затопляха. Той продължи с призоваването.

— За това време видях смъртта на много неща — продължи тя. — Цели видове идват и си отиват като искри, издигащи се от лагерен огън. Разбери, млади Гай, аз не тая никаква неприязън към теб лично. За мен едно-единствено същество е толкова незначително, че честно казано ми е трудно да различа единия от вас от другия.

— Ако т-това е вярно — попита Тави, потръпвайки от студа, — тогава защо сте тук с мен?

Тя му се усмихна тъжно.

— Може би се отдавам на прищявка.

— А м-може би не казвате цялата истина.

Тя се засмя с топъл смях и Тави изведнъж почувства пулса на сърцето си, а мускулите му постепенно започнаха да се отпускат.

— Умни сте — това е едно от нещата, които правят вашия вид привлекателен — тя млъкна и замислено се намръщи. — През цялото време на моето съществуване никой никога не е общувал с мен, до

появата на твоя вид — изведнъж тя разцъфна в усмивка. — Предполагам, че ми харесва компанията.

Тави почувства как топлината започва да се събира в корема му, когато призоваването му най-накрая започна да набира скорост. Сега ще трябва да внимава, за да не остави фуриите да станат твърде горещи. Може студът да го е изморил, но не смяташе, че запалването на вътрешностите му ще е по-приятно в дългосрочен план.

— Но ако умра, ще има ли с кого да говорите?

— Би било обезпокоително, но предполагам, че бих могла да намеря и проследя нова кръвна линия.

Треперенето най-накрая — най-накрая! — утихна. Тави бавно седна и протегна ръка, за да прибере мократа си коса назад. Пръстите му бяха сковани и частично вцепенени. От косата му паднаха парченца лед. Той продължи с призоваването.

— Например Атис Акватайн? — предположи Тави.

— Най-вероятно — каза тя и кимна. — В крайна сметка той прилича много повече на твоя предшественик, отколкото на теб. Въпреки че, доколкото знам, сега се казва Гай Атис Акватайн. Не разбирам как един съдебен процес може да промени самоличността му.

Тави направи гримаса.

— Няма да я промени. Но неговата цел е да промени начина, по който всички останали мислят за него.

Алера поклати глава.

— Объркващи същества. За вас е достатъчно трудно да контролирате собствените си мисли, още по-малко — мислите на другите.

Тави се усмихна, без да отделя устни.

— Колко скоро можем да им изпратим съобщение и да ги уведомим, че пристигаме?

Очите на Алера се замъглиха за известно време, преди тя да проговори отново.

— Вордът изглежда е осъзнал, че водните пътища се използват за комуникация. Блокирали са много потоци и са поставили охраняващи фурии да прихващат фуриите-посланици по всички големи реки и притоци. Вордът почти напълно е покрил бреговата линия на западните и южните брегове на континента. Така че е малко вероятно

да има възможност да се установи комуникация чрез водоеми, докато не се придвижите поне на няколко десетки мили навътре от брега.

Тави се намръщи.

— Ще трябва да изпратим пратеници по въздух веднага щом се приближим достатъчно. Предполагам, че вордът вече знае за нашето идване.

— Това остава неясно — каза Алера. — Но предположението изглежда разумно. Къде планирате да слезете?

— На северозападния бряг, близо до Антил — отговори Тави. — Ако вордът вече е там, ще помогнем на защитниците на града и ще оставим нашите цивилни там, преди да продължим.

— Сигурна съм, че Върховен лорд Антилус ще се преизпълни с радост от идеята за десетки хиляди каними, разположени на лагер пред прага му — промърмори Алера.

— Аз съм Първият лорд — каза Тави. — Или ще бъда. Той ще го преодолее.

— Не и ако канимите изядат ресурсите му — хранителните му запаси, добитъка му, холтърите му...

Тави изсумтя.

— Ще оставим няколко екипа ловци на левиатани. Сигурен съм, че няма да има нищо против, ако няколко десетки мили от бреговата му линия бъдат прочистени от тези зверове.

— Как смяташ да храниш армията си по време на похода по сушата? — попита Алера.

— Работя върху това — отговори Тави и се намръщи. — Ако вордът не бъде спрял, най-вероятно целият ми вид ще бъде унищожен.

Алера го погледна с непрекъснато променящите цвета си очи.

— Да.

— Ако това се случи, тогава с кого бихте говорила? — попита Тави.

Изражението на красивото ѝ лице беше непроницаемо.

— Това няма да ме засегне толкова много — тя поклати глава. — По свой начин вордът е почти толкова интересен, колкото и вашият вид... макар да е далеч по-ограничен в гъвкавостта на мисълта. И почти пълна липса на разнообразие сред тях, в повечето смисли на думата. Вероятно много бързо ще станат скучни. Но...

Тя сви рамене.

— Каквото ще бъде, ще бъде.

— И все пак ни помагате — каза Тави. — Обучавате ме. Предоставяте ми информация. Вашата помощ е безценна.

Тя сведе глава пред него.

— Но това е далеч от предприемане на действия срещу тях. Помагам ти, млади Гай. Не им причинявам вреда.

— Много фино разграничение.

Алера сви рамене.

— Каквото, такава.

— Казахте, че сте действали директно в битката при Церес.

— Когато Гай Секстус пожела моята помощ, той поиска създаването на условия, които да повлияят еднакво интензивно на всички присъстващи.

— Но тези условия бяха по-полезни за алеранците, отколкото за ворда — аргументира се Тави.

— Да. И те също така бяха в рамките на границите, които определих за Дом Гай преди хиляда години — тя сви рамене. — Затова направих, както той поиска, точно както сдържам бурите при това пътуване, както ти поиска.

Тя леко наклони глава.

— Изглежда си оцелял при последния си урок. Да опитаме ли отново?

Тави уморено се изправи на крака.

Следващият опит за полет продължи с половин минута по-дълго от първия и той успя да се приземи в прекрасния, мек сняг, вместо в ледената вода.

— Счупени кости — каза Алера. — Перфектно. Чудесна възможност да практикуваш водно призоваване.

Тави вдигна поглед към гротескно изкривения си ляв крак. Той стисна зъби и се опита да стане, но лявата му ръка го предаде. Болката беше невероятна. Той се претърколи обратно в снега и потърси колана си, докато намери дръжката на камата. Миг на концентрация, за да прехвърли фокуса и мисълта в подредената кристална матрица от висококачествена стомана, и болката отстъпи в спокойни, откъснати остатъчни усещания, които идваха с призоваването на метал.

— Уморен съм — каза той. Собственият му глас звучеше далечно, сякаш съществуваше отделно от тялото. — Поправянето на

фрактури е уморителна задача.

Алера се усмихна и започна да отговаря, когато внезапно водата в басейна избухна в облак от летящи капчици и гневни пръски.

Тави прикри лицето си от внезапния леден дъжд и примигна към басейна, когато Кайтай се издигна от водата върху създадена от фурии колона течност и елегантно стъпи на пода на пещерата. Тя беше висока млада жена с екзотична красота и невероятна грация. Подобно на повечето марати, косата ѝ беше мека и чисто бяла. Кайтай я беше обръснала отстрани, оставяйки дълга ивица да се стича като грива по центъра на главата ѝ според модата на Конския клан на маратите. Беше облечена в плътно прилепнал синьо-сив кожен костюм за летене. Той отлично подчертаваше стройната ѝ фигура, много по-мускулиста от тази на обикновено алеранско момиче. Бадемовидните ѝ очи, яркозелени като на Тави, бяха ясни и твърди.

— Алеранецо! — извика тя и гласът ѝ звънна сред ледените стени. Гневът ѝ беше осезаем и Тави го почувства като огъня в стомаха си.

Той се намръщи.

Кайтай се приближи до него и сложи юмруци на кръста.

— Говорих с трибун Цимния. Тя ме информира, че отношението ти към мен е като към курва.

Тави примигна. Няколко пъти.

— Хм. Какво?

— Не смей да се правиш на невинен, алеранецо — изсъска тя. — Ако някой наистина знае, това е Цимния.

Тави се опита да осмисли думите на Кайтай.

Цимния беше трибунът по снабдяването в Първи алерански легион — но преди обстоятелствата и извънредните обстоятелства да я накарат да стане трибун Цимния, тя беше мадам Цимния, собственичка на павилион, най-хубавата къща с лоша репутация в лагера, следващ легиона.

— Кайтай — каза Тави. — Не разбирам.

— О-о-о! — каза тя и вдигна ръце. — Как може такъв брилянтен командир да бъде такъв идиот?

Тя се обърна към Алера, насочи обвинително пръст към Тави и каза:

— Обяснете му.

— Не мисля, че знам достатъчно за това — спокойно отговори Алера.

Кайтай отново се обърна към Тави.

— Цимния ми каза, че сред вашите хора е обичай тези, които искат да се оженят, да не спят заедно, докато не дадат обет. Това е нелеп обичай, но гражданите са го приели.

Тави хвърли поглед към Алера и усети как бузите му се изчервяват.

— Е, да, добре, така е, но не всеки го прави...

— Тя ми каза — продължи Кайтай, — че някои от вас, просто заради удоволствието, си вземат куртизанки в леглото, но щом си намерят подходяща съпруга, веднага изхвърлят подобни играчки.

— Аз... някои млади граждани го правят, така е, но...

— Ние сме заедно от много време — продължи Кайтай. — Споделяме легло и всеки ден си доставяме удоволствие. От години. И ти най-накрая натрупа опит.

Тави си помисли, че бузите му скоро буквално ще пламнат.

— Кайтай!

— Информираха ме, че фактът, че сме заедно от толкова дълго време, ще породи много подигравки и възмущение сред гражданите на Алера. Че ще ме възприемат като „курвата на принцепса“ — тя се намръщи. — И по някаква неразбираема причина това се смята за много лошо нещо.

— Кайтай, ти не...

— С мен няма да се отнасят така — изръмжа тя. — Ти си идиот. И без това се сблъскаш с достатъчно проблеми с получаването на короната, така че няма нужда да показваш на враговете си сред гражданите такава очевидна слабост, която може да бъде използвана. Как смееш да ми позволиш да бъда инструмент, с който биха могли да ти причинят зло?

Тави само я гледаше безпомощно. Гневът ѝ започна да отшумява.

— Разбира се — каза тя с много тих глас, — всичко това предполага, че възнамеряваш да ме направиш своя съпруга.

— Честно казано, Кайтай, не бях... дори не бях мислил за това.

Очите ѝ се разшириха. Устата ѝ се отвори в израз, близък до ужас.

— Ти... не си мислил? — тя преглътна. — Планираш ли да се ожениш за някоя друга?

Сега очите на Тави се разшириха.

— Не, не, врани, не, Кайтай. Не съм се замислял за това, защото не съм предполагал друг финал. Искам да кажа, че за мен такъв въпрос дори не е съществувал, чала.

За миг несигурността ѝ отстъпи място на облекчение. Но после това чувство прие друг обрат: Кайтай заплашително присви очи.

— Просто си мислил, че ще го направя.

Тави се намръщи. Отново.

— Помислил си, че няма да имам друг избор. Че дотолкова ще се отчая, че ще бъда принудена да стана твоя жена.

Очевидно каквото и да кажеше, само щеше да влоши положението. Тави не каза нищо.

Кайтай пристъпи, хвана го за яката на туниката и го вдигна на няколко инча във въздуха, въпреки разликата в теглото им. Младата маратка беше много по-силна от алеранка с нейното телосложение — дори без да използва фурии.

— Ето какво ще бъде отсега нататък, алеранецо. Повече няма да спим заедно. Ще се отнасяш към мен по същия начин, както към всяка порядъчна млада гражданка. Ще ме ухажваш подобаващо или, честна дума, ще те удуша.

— Аха — изпъшка Тави.

— И — продължи тя с изключително заплашителен глас, — ще ме ухажваш според традициите на моя народ. Ще го правиш с изключително майсторство и такт. И едва след като всичко бъде направено както трябва, ние отново ще споделяме леглото.

Тя се завъртя на пети и тръгна към водоема.

За секунда Тави не знаеше какво да каже, а след това извика:

— Кайтай. Няма да е лошо да ми кажеш какви са обичаите на твоя народ.

— Няма да е лошо, ако и ти ми отвърнеш със същата любезност — саркастично отвърна тя, без да се обръща. — Разбери сам, както направих аз!

Тя пристъпи към повърхността на водата, сякаш беше твърда почва, обърна се и зелените ѝ очи проблеснаха възмутено, преди да изчезне във водата.

Няколко секунди Тави объркано гледа след нея.

— Така — наруши мълчанието Алера. — Едва ли точно аз съм добър съдник в тънкостите на любовта, но ми се струва, че си оказал много лоша услуга на това младо момиче.

— Не съм го искал! — реагира Тави. — Когато започнаха нашите отношения, аз нямах представа кой е баща ми. Бях никой. Искам да кажа, че никога дори не съм си представял, че церемониалното ухажване може да е важно.

Той махна с ръка в посока към водата.

— Така си и беше, на нея изобщо не ѝ беше нужно, кървави врани! Тя беше дори по-нетърпелива от мен! На практика не ми остави никакъв избор!

Алера замислено се намръщи.

— По какъв начин това е уместно?

Тави също се намръщи.

— Заставате на нейна страна, защото е момиче.

— Да — с усмивка се съгласи Алера. — Може и да не съм експерт, но научих достатъчно за вашето мислене, за да знам коя страна трябва да подкрепя в този спор.

Тави въздъхна.

— Вордът е на ръба да унищожи Империята и целия свят. Можеше да намери по-подходящ момент за това.

— Напълно е възможно да няма друг момент — отвърна Алера.

При това Тави млъкна и впери поглед в развълнуваната водна повърхност.

— Тогава по-добре да измисля нещо възможно най-скоро — каза той накрая. — Сигурен съм, че тя няма да приеме края на света като оправдание.

Алера отново се засмя.

— Нека да продължим — каза тя с леко развеселен глас. — Ще започнем с правилното наместване на костите, а след това ще възобновим уроците по летене.

Тави изпъшка.

— Колко още ще продължаваме с това?

— Около половин дузина полети или нещо подобно — спокойно отвърна Алера. — Поне за тази вечер.

Половин дузина?

Тави изведнъж се почувства много уморен. Въображението му внезапно нарисува картина — той самият лежи в снега като медуза — всяка кост в тялото му е натрошена на ситно, а разярената Кайтай го души.

Алера го погледна със спокойна усмивка.

— Можем ли да продължим?

ГЛАВА 1

Антилар Максимус почука припряно и влезе в каютата.

Един от най-старите приятели на Тави, Максимус, делеше стая с него през по-голямата част от трите им години в Академията и беше един от малкото хора във флота, които можеха да отворят вратата без разрешение.

— Мисля, че трябва да знаеш — започна Макс, но после спря и се втренчи в Тави.

После затвори вратата след себе си, преди да избухне:

— Кървави врани, Калдерон. Да не си болен?

Тави хвърли мътен поглед на Макс иззад малката масичка, където седеше прегърбен над картите.

— Снощи не спях добре.

Красивото, мъжествено лице на Макс се озари от бърза, момчешка усмивка.

— Аха. Трудно е отново да спиш сам в студено легло, след като си свикнал с топло.

Тави гневно впи поглед в него. Усмивката на Макс стана още по-широка.

— Не ме разбирай погрешно. Мисля, че е добре капитанът на собствения ти легион да е по-спокоен и уравновесен, отколкото би могъл да бъде. Аз съм само „за“ капитанът да има жена. Да видим дали ще мога да намеря някакъв заместител, ако не сте прекалено придирчив, капитане.

Тави вдигна чашата си с чай.

— Ако не млъкнеш, докато го допия, ще счупя тази чаша в дебелата ти глава.

Макс скръсти ръце на гърди и се облегна на вратата с безгрижна усмивка.

— Както е угодно на ваше височество.

Споменаването на титлата уби и малкото добро настроение, което Макс беше донесъл със себе си. Тави знаеше, че дядо му е

мъртъв, но не беше казал на другите. В крайна сметка не можеше да го докаже, а Алера беше дала да се разбере, че не възнамерява да се показва пред други.

Освен това имаше значителна разлика между това да си законен наследник и да си заел поста на Първи лорд.

Тави изтласка мислите от съзнанието си. Тези проблеми тепърва щяха да имат своето време. Първо трябваше да оцелее днес.

— Дошъл си тук с причина, Макс?

Усмивката на Макс също избледня. Той кимна леко сковано.

— Красус се връща. След няколко минути ще е на палубата.

Тави се изправи и изпи останалия силен чай. Съмняваше се, че леките стимуланти в него ще му помогнат кой знае колко след поредната изтощителна нощ на уроци с Алера, но беше склонен да опита.

— Съобщете на Магнус и Първото копие. Дайте сигнал на „Чистокръвен“ и поканете Варг да дойде на „Слайв“ възможно най-скоро.

— Вече е направено — каза Макс. — Дояж си поне сухара.

Тави се намръщи, но се обърна и взе закуската си — обикновено парче корабен сухар, твърд и сивкав хляб, приготвен с част от последното им брашно и с добавка някои от по-малко вредните части на убит левиатан.

— Няма да пропусна тази възможност — каза той, принуждавайки се да погълне храната. Ако нещата се объркат днес, можеше да няма шанс да яде по-късно.

— Мислех си — каза Макс, — че Кайтай може да е права.

Тави поклати глава.

— Ако е така, не го разбирам.

Макс се засмя.

— Виж, Тави. Ти си мой приятел. Но понякога си очарователно сляп.

— Какво имаш предвид?

— Ти си кървавият принцепс на Алера, човече — отговори Макс.

— Ти си кървавият модел за подражание, или поне би трябвало да бъдеш.

— Това е нелепо — каза Тави.

— Разбира се, че е — отговори Макс. — Но независимо дали ти харесва или не, това е, което тронът изисква. По всяко време и по всякакъв начин ти трябва да се държиш като най-почтения и достоен млад гражданин на Империята.

Тави въздъхна.

— И какво?

— И принципът на Империята не може да си позволи неща, които тичат наоколо и го безчестят — каза Макс. — Любовниците са едно. Но копелетата — съвсем друго.

Устата на Макс се изкриви при думата. Собственият му баща, Върховен лорд Антилус, беше заченал Макс с танцьорка, която е обичал. Вторият му син, Красус, се беше родил легитимно, лишавайки Макс от каквато и да е титла и претенция. Тави знаеше, че целият живот на Макс, включително значително ограниченото приемане от гражданите на Империята, до голяма степен беше следствие на липсата на легитимност.

— Това наистина не е проблем, Макс — каза Тави. — Никога не е имало друга освен Кайтай.

Високият антиланец въздъхна тежко.

— Пропускаш смисъла.

— Тогава може би трябва да ми го обясниш.

— Смисълът е, че такива неща като „с кого спи принципът“ имат значение — отговори приятелят му. — Съпернически си претенции към короната са причинявали войни и преди, Тави. И дори по-лошо. Врани, ако старият Секстус беше оставил незаконно дете или две да тичат из Алера, великите фурии знаят какво можеше да се случи, след като убиха баща ти.

— Съгласен съм с теб — каза Тави. — Има значение. Но все още чакам смисъла.

— Смисълът е, че до миналата година Империята не знаеше, че си син на Септимус, а дори тогава ти беше далече, във вътрешността, воюваше. Определено не привличаше много посетители.

— Така е.

— Когато се върнем у дома, това ще се промени — отговори Макс. — Всички ще те гледат като ястреби. Ще се бъркат в живота ти по всякакъв начин, който можеш да си помислиш, и вероятно по някои, които не би могъл дори да си представиш — и всеки гражданин с

дъщеря дори и в най-малка степен на подходяща възраст ще се надява да я превърне в следващата Първа лейди.

Тави се намръщи.

— Искаш да се ожениш за Кайтай — каза Макс. И това не беше въпрос.

Тави кимна.

— Тогава ще разстроиш много хора. И те ще изкривят всяка малка информация, която могат да получат срещу нея. Ще се опитат да оказат натиск върху Кайтай по какъвто и да е начин — и ако просто продължиш отношенията си с нея както досега, ще ги улесниш да се организират срещу теб.

— Макс, наистина не ме интересува какво мислят — каза Тави.

— Не бъди идиот — отговори приятелят му с уморен глас. — Ти ще бъдеш Първият лорд на Алера. Трябва да ръководиш нация, пълна с могъщи граждани с взаимно противоречащи си интереси. Ако не можеш да получиш достатъчно подкрепа, за да постигнеш това лидерство, много хора ще страдат заради това. Например ще искаш да изпратиш помощ на опустошен от наводнения район, но ще откриеш, че е блокирано от Сената, или може би е задушено някъде в комуникационната или финансовата верига. Ще вземаш решения в спорове между лордове и Върховни лордове, с които са се обърнали към теб, и ще откриеш, че и двете страни правят така, че да изглеждат зле независимо от решението — и в крайна сметка, защото това е бил смисълът на всичко, някой ще се опита да ти отнеме короната.

Тави потърка брадичката си, докато изучаваше Макс. Думите на приятеля му бяха... не това, което той наистина очакваше от него. Макс имаше фантастичен инстинкт за анализ на тактически и стратегически ситуации, дар, който обучението му в Академията беше изострило и усъвършенствало — но този вид разсъждения беше нехарактерен за стария му приятел.

Тави си пое дълбоко дъх и кимна с разбиране.

— Кайтай е дошла при теб да говори за това.

— Преди няколко седмици — потвърди Макс.

Тави поклати глава.

— Кървави врани.

— Не знам дали ще сработи — каза Макс. — Имам предвид да превърнеш ухажването си в полупублично събитие.

— Мислиш ли, че би могло?

Макс сви рамене.

— Мисля, че това ще даде на хората, които те подкрепят, начин да се противопоставят на всички, които ще се опитат да използват Кайтай, за да създадат опозиция. Ако я ухажваш със същото уважение, с което е прието да се ухажва млада алеранска лейди от висшето съсловие, тя би имала по-висок статус в обществото — той се намръщи. — И освен това...

Тави почувства внезапното нежелание на приятеля си да говори. Той поклати глава, усещайки как ъгълчетата на устните му бавно се извиват в усмивка.

— Макс — каза той тихо, — просто го кажи.

— Кървави врани, Калдерон — издиша Максимум. — Аз съм този, която използва момичета за еднократно удоволствие. Ти винаги си бил умният, надареният. Този, които ходеше на всяко занятие, учеше и го правеше добре. Ти едва можеш да контролираш фурии, а измисли такива начини да ги използваш, за които никой преди не си е и помислял. Ти тръгна срещу каними и марати, както и срещу кралиците на ворда, и все още си цял — той срещна погледа на Тави и продължи: — Знам, че се отнасяш към Кайтай не така, както аз — към любовниците си. Тя не е приятелка. Ти се отнасяш към нея като към равна. Като към своя половинка.

Тави кимна и измърмори:

— Да.

Макс сви рамене и сведе поглед.

— Може би тя също заслужава малко романтика, Калдерон. Няма да ти навреди, ако положиш малко усилия и я накараш да се почувства специална. Не защото може да се сражава или на практика е принцепс на нейния народ, а защото искаш да ѝ покажеш колко държиш на нея.

Тави беше зашеметен и известно време само се взираше в Макс.

Макс беше прав.

Той и Кайтай бяха заедно от дълго време. Споделяха всичко помежду си. Всеки път, когато тя си тръгваше, той усещаше огромна, тревожна дупка в себе си, която категорично отказваше да се запълни. Толкова много неща им се бяха случили, а той никога не ѝ каза за дълбочината на чувствата си. Разбира се, тя знаеше — точно както той

можеше да усети нейната привързаност към него — благодарение на странната връзка, установила се между тях.

Но за някои неща трябва да се говори, преди да станат реалност.

А за някои неща не се говори. Те просто се правят.

Кървави врани. Той никога не попита какви са брачните обичаи на нейния народ. Дори не беше си го помислял, за да се поинтересува.

— Врани — тихо каза Тави. — Аз... Макс, мисля, че си прав.

Макс разпери ръце.

— Да. Извинявай.

— Всичко е наред — каза Тави. — Тогава... предполагам, че докато търся начин в днешна Алера да приемат помощта на каними и докато разбере как да победи ворда и как да получи достатъчно подкрепа, за да стана наистина Първи лорд, ще трябва да включа в графика си и грандиозен романс.

— Ето защо ти си принцепс, а аз съм само прост трибун — каза Макс.

— Аз... не съм много сигурен какво значи да си романтичен — каза Тави.

— Както и аз — весело каза Макс. — Но от друга страна, не е нужно много, за да се подобри това, което беше досега.

Тави издаде ръмжащ звук и посегна към празната чаша.

Макс отвори вратата и отдаде чест, удряйки с юмрук по бронята на гърдите, докато широко се усмихваше на Тави.

— Ще посрещна идващите лодки, ваше височество, и ще се погрижа всеки да намери пътя до вашата каюта.

Тави стисна чашата. Не си струваше да я хвърля по Макс пред очите на всички. Той я остави, погледна Макс с поглед, който обещаваще по-нататъшно възмездие, и каза:

— Благодаря, трибун. Затворете вратата след себе си, ако обичате.

Макс излезе и затвори вратата, а Тави уморено се облегна в стола си. Погледна картите, поставени на масата, и извади една, която не беше показал на останалите. Алера беше помогнала за съставянето ѝ. Тя отразяваше разпространението на кроача на територията на Алера, подобно на гангрена, плъзнала по тялото от лоша рана.

Към момента вордът наброяваше няколкостотин хиляди, а може би и милион същества.

Тави тъжно поклати глава. Замисли се дали това говори нещо за ситуацията в света; може би нашествието на ворда изобщо не беше най-големият проблем, пред който е изправен. Не беше сигурен, но това определено означаваше нещо.

ГЛАВА 2

— Господа, Майстор на войната — каза Тави. — Благодаря ви, че дойдохте.

Той огледа събралите се в каютата и си помисли, че това е неговият военен съвет.

— В близките няколко часа вашите войски ще узнаят това, което бих искал да ви кажа сега. Вие трябва да го чуете първи.

Той спря, за да си поеме дъх и да се увери, че изражението на лицето му и езикът на тялото му са спокойни. Важно беше да не показва притеснение, предвид важността на онова, което се канеше да каже. И при никакви обстоятелства не бива да позволява на канимите да го виждат нервен.

— Вордът вече е нападнал Алера — каза Тави. — Първият натиск е отблъснат, но нищо повече. Церес е паднал, както и Алера Империя. Докато стигнем до там, и други градове може да са паднали.

В каютата настъпи гробна тишина.

Насаг обърна покритата си с тъмна козина глава към Варг. Майсторът на войната потрепна с ухо, без да откъсва кървавочервените си очи от Тави.

— Освен това — продължи Тави — Първият лорд, моят дядо, Гай Секстус, е паднал в битка, докато се е опитвал да забави врага, за да даде шанс на жителите на столицата да се спасят.

Никой не изрече нито дума, но присъстващите алеранци издадоха почти беззвучен хор от стонове на шок и недоверие. Тави не искаше да говори с бодър и делови тон. Искаше му се да изкрещи възмущението и скръбта си, че вордът му е отнел неговия дядо, преди да е имал възможност да го опознае по-добре. Но гневът му, колкото и да го изгаряше, не можеше да промени нищо. Тави бавно продължи в тишината.

— Долината Амарант е напълно загубена. По някакъв начин вордът е подчинил алеранци да му служат и сега в битките се сблъскват магия срещу магия. В допълнение, повечето от главните

пътища са унищожени, за да попречат на ворда да ги използва, така че не можем да разчитаме на тях в нашите планове.

Той се обърна към картата на Алера, която беше закачена на вратата на каютата. Разпространението на кроача беше отбелязано с петна зелено мастило.

— Както можете да видите, вордът е запълнил долината и е разпрострял кроача по протежение на пътищата с фурии — въпреки че фуриите им не действат, в крайна сметка тези пътища все пак са проходими. Враговете са превзели по-голямата част от бреговата линия на континента и са обсадили повечето големи градове в Империята.

— Но окупацията далеч не е завършена. Големи райони в провинцията между градовете и главните трактове все още не са заети, вероятно защото вордът ги смята за области с нисък приоритет. Хората в тях обаче са отрязани. Всички, останали зад линията на кроача, са в капан. Нашите най-оптимистични оценки сочат, че те имат не повече от осем до десет месеца, преди кроачът да запълни празните места — той се обърна към събралите се с почти незабележима студена усмивка. — И така, имаме точно толкова време, за да унищожим вордската заплаха.

— Кървави врани — изпъшка Макс. — Стига да не е прекалено трудна задача или нещо подобно.

— Нямаме избор — това е нашата задача — призна Тави.

Красус вдигна ръка. Приличаше на по-големия си полубрат Макс, но навсякъде, където Макс беше грубоват, по-стройният млад мъж беше изтънчен. Красус беше с инч по-нисък и с трийсет фунта мускули по-лек от брат си и имаше благородния профил на чистокръвен гражданин, който може да изскочи направо от произволен брой древни статуи, картини или монети.

— Ако Първият ло... Ако Секстус е загинал по време на битка за забавяне на врага, това означава, че е имало организираната съпротива и че тя все още може да е там. Какво знаем за легионите и тяхната сила?

— Атис Акватайн, който е служил на Гай като боен капитан, по молба на Първия лорд законно е бил приет в Дом Гай — като мой по-малък брат.

Макс насмешливо изсумтя.

— Той е с тридесет години по-възрастен от теб.

Тави се усмихна леко.

— Не и за Гай Секстус. Изглежда той е усещал, че ще умре. Не е можел да знае дали ще се върна, а някой е трябвало да оглави Империята в мое отсъствие. Гай е избрал мъжа, който е най-подходящ — Тави постави показалеца си на Рива, а палеца — на Акватайн. — В зависимост от състоянието на нашите войски по време на отстъплението, той, заедно с легионите, се е оттеглил или към Акватайн, или към Рива, и най-вероятно ще се постарее да събере повече сили.

Той премести пръста си на две хиляди мили на запад и го сложи на Антил.

— Както виждате, Антил засега не е зает от кроача. Нашата мисия ще е да акостираме тук, да осъществим контакт с Акватайн, ако е възможно, и след това да се присъединим към него.

Валиар Маркус, Първото копие на Първи алерански легион, потърка челюстта си с ръка. Очуканият стар центурион присви очи към картата.

— Две хиляди мили. Без никакви доставки, освен малко сушено месо от левиатан. И никакви подсилени пътища. Може да ни отнеме цялата пролет и половината лято.

— Мисля, че ще успеем да уредим нещо по-навременно от това — каза Тави. — Всъщност, освен ако не греша, ще трябва.

Варг изръмжа:

— Вордската кралица.

Тави кимна.

— Точно. Тя почти сигурно ще наблюдава следващия сблъсък между ворда и основните алерански сили. Тя е нашата основна цел, господата.

Валиар Маркус поклати глава.

— Една сламка. В цялата тази купа сено.

Тави оголи зъби.

— Ако беше лесно, нямаше да имаме нужда от легиони, за да постигнем целта си. По възможност ще следваме ворда и ще се опитаме да ги хванем между нашите сили и силите на Акватайн. Трябва да сме сигурни, че кралицата няма да избяга през задната врата.

— Да бъдеш смел и тъп не е едно и също — каза Маркус. — Но понякога тези понятия са доста близки, сър.

Маркус се намръщи.

— Извинете. Сър.

Тави махна с ръка.

— Сенатът все още не е признал дори моето гражданство. Така че докато решаваме проблемите си, нека се отнасяме един към друг както преди.

— Тавар — изръмжа Варг, — твоят Майстор на лова посочи важен детайл. Две хиляди мили — това е прилично разстояние. Ако всичко опира до скорост, без провизии няма да стане. Армиите не могат да се придвижват толкова бързо, ако са гладни.

Дуриас, Първото копие на Свободния алерански легион, вдигна глава и срещна погледа на Тави. Тихият млад мъж не говореше, преди да получи разрешение за това; макар мускулестото тяло на бившия роб да оставаше твърдо като камък пред лицето на опасността, той все още не можеше да общува свободно с граждани.

— Ще ни трябва много повече от само храна — каза той с дълбок, мек глас. — Всички видове снаряжения и униформи са износени. Антил ще може ли да ни снабди с нови?

Тави обърна поглед към Красус.

Младият антиланец се намръщи, преди внимателно да отговори:

— До известна степен. Но ако вордът се подготвя да ги обсажда, те няма да искат да споделят запасите си.

— Тогава ще си ги вземем — изръмжа Варг.

Красус се обърна и погледна Варг.

— Имаме много бойци, плюс вашите призователи. Бих могъл сам да превзема града със силите, която имам тук. Също както и вашите демони. Уверете се, че те знаят, че можем да ги победим. Спрете да се прекланяте пред алеранските обичаи. Дайте им ясно да разберат, че са длъжни да ни сътрудничат.

Тави вдигна ръка.

— Ще решаваме проблемите по реда на постъпването им. Все още не знаем много за вътрешната ситуация в Антил. Красус?

— Знамената на баща ми не са над града — отвърна Красус, лицето му все още показваше съмнения относно предлаганата от Варг политика на преговори. — Най-вероятно градът се управлява от неговия сенешал, лорд Ванориус. Аз мисля, ваше височество, че би било разумно да пристигна преди флота и да му разясня ситуацията.

Тави се намръщи.

— По-лесно е да поискаш прошка, отколкото да получиш разрешение — каза той. — Ще те изпратят, когато флотът стигне брега, но град, пълен с уплашени хора, може да реагира неразумно. Искам да стоим на твърда земя с легионите и канимските воители в пълен боен строй в момента, в който гражданите ще трябва да отговорят.

Красус издиша през нос и неохотно кимна.

— Както желаете.

Тави се обърна към картата.

— Да обобщим — каза той. — Вордът печели. Две хиляди мили марш. Без снабдяване. Десет месеца, за да се спасят оцелелите, преди да бъдат унищожени.

Той отново погледна присъстващите.

— Като че ли не съм забравил нищо. Въпроси?

Последният участник във военния съвет носеше синьо-червената униформа на камериера на легиона. Рядка бяла коса ограждаше почти плешивата му глава, а очите му бяха воднисти, но ръцете му, макар и покрити със старчески петна, бяха твърди.

— Ъ-ъ. Ваше височество?

— Да, маестро Магнус?

— Като ваш де факто командващ разузнаването, аз... — той неуверено сви рамене. — Повярвайте поне във възможността, че трябва да знам вашия източник на информация.

Последните няколко думи той изрече през стиснати зъби.

Тави кимна сериозно.

— Ще имам предвид вашата гледна точка — той погледна останалите. — Красус и неговите рицари Аери са намерили подходящ за акостиране участък от брега. Първо ще слязат легионерите и воините, а след това цивилните, ако има време.

Тави се обърна към Варг и каза:

— Трябва да действаме бързо. Ще направя каквото е нужно, за да съм сигурен, че вашите сънародници ще имат всичко необходимо за изграждане на убежища.

— Само за да може вордът да ги избие след няколко дни? — попита Насаг.

Варг му хвърли укоряващ поглед, придружен от ниско неодобрително ръмжене. После, без да мигне, той погледна Тави.

— Той е прав.

Тави пое дълбоко дъх и кимна.

— Прави сте, разбира се. Те се нуждаят от защитата на градските стени.

Макс обречено поклати глава.

— Старият Ванориус няма да хареса това.

— Не е и длъжен — откровено каза Тави. — Просто ще трябва да го направи.

Той направи пауза и смекчи тона си.

— Освен това не мога да си представя, че ще е чак толкова недоволен да получи няколко хиляди каними да помагат в защитата на стените.

Варг издаде изненадано ръмжене и леко наклони глава.

Тави твърдо срещна погледа му.

— Мислехте, че смятам да ви заставя да тръгнете, оставяйки вашите роднини тук сами и без защита?

— Ако трябва да се бием рамо до рамо с вашите хора — каза Варг, — твоят народ ще получи преимущество.

— Вие не сте ворди — просто каза Тави. — Ще разрешаваме нашите проблеми по-късно.

Варг за момент се втренчи в него, след което леко наклони глава настрани.

— Тавар — изръмжа той, изправяйки се. — Ще се погрижа за приготовленията, които предложихте.

Тави върна канимския поклон, като се постара той да е със същата дълбочина и продължителност като този на Варг.

— Оценявам това, Майстор на войната. Успех. И на вас също, Насаг.

— Тавар — изръмжа по-младият каним.

Когато двамата каними напуснаха каютата, трябваше да се сгънат почти наполовина, за да минат през вратата. Останалите приеха това като напомняне за собствените им задължения и също започнаха да излизат.

— Магнус — тихо каза Тави. — Изчакайте.

Старият курсор спря и погледна към Тави.

— Вратата — каза Тави.

Магнус затвори вратата и застана с лице към Тави.

— Ваше височество?

— Съжалявам, че ви отрязах по-рано. Надявам се, че това не е проблем.

— Ваше височество — въздъхна Магнус. — Сега не е време за шегги.

— Знам — тихо се съгласи Тави. — И имам нужда от вашата помощ. Информацията ми е... непълна. Искам да се свържете с отговарящия за събирането на информация на лорд Ванориус и да разберете къде точно се намира Акватайн и как можем да се свържем с него.

— Ваше височество...

— Не мога да ви кажа, Магнус — каза Тави със спокоен, тих глас. — Абсолютно съм сигурен, че дядо ми никога не ви е разкривал всичките си източници.

За момент Магнус замислено погледна Тави. После сведе глава и каза:

— Както пожелаете, ваше височество.

— Благодаря ви — отговори Тави. — Сега. Вече от няколко седмици гледате Маркус много странно. Искам да знам защо.

Магнус поклати глава. След кратка пауза каза:

— Не съм сигурен, че му вярвам.

Тави се намръщи.

— Врани, Магнус. На Валиар Маркус? Защо?

— Той... — Магнус въздъхна. — Не мога да кажа нищо определено. От няколко седмици се мъча да изровя нещо. Просто... нещо не се връзва.

Тави се подсмихна.

— Сигурен ли сте?

— Разбира се, че не — рефлексивно отговори Магнус. — Аз не съм сигурен в нищо.

Тави кимна.

— Но въпреки това не можете да го зачеркнете.

— Усецам го в червата си — каза Магнус. — Знам го. Просто не мога да формулирам защо го знам.

Той вдигна ръка и отметна бялата си коса от очите.

— Може би просто остарявам, мисля — внезапно той се втренчи в Тави. — Откога разбрахте за Секстус?

— Няколко дни след бягството ни от Кания — тихо отговори Тави.

— И не казахте нищо.

Тави сви рамене.

— Това нямаше да промени нищо, освен да изплаши всички и да ни накара да изглеждаме по-уязвими пред канимите — той поклати глава. — Всички, които седят на бавни кораби и няма какво да правят. При това бавно пътуване и нямаме какво да се прави, всички само щяха да се тормозят с лоши мисли и до седмица палубите ни щяха да бъдат в кръв. А сега, докато се разпространят слуховете, ние ще сме в разгара на военните действия. Всеки ще има работа, която да го ангажира.

Магнус въздъхна.

— Да. Предполагам, че е било необходимо да се премълчи — той поклати глава и за миг очите му блеснаха слабо. — Но моля ви, ваше височество, не го правете свой навик. Сърцето ми вече трудно се справя с подобни новини.

— Ще направя каквото мога — каза Тави. Той кимна на Магнус и се върна на масата. — О, да, маестро.

— Хм?

Тави вдигна поглед и уморено се отпусна на стола си.

— Валиар Маркус ми спаси живота. И аз — неговия. Не мога да си представя той някога да тръгне срещу легиона. Или срещу мен.

Магнус замълча за момент. После тихо каза:

— Винаги така мислят за предателите, момче. Затова ги мразим толкова много.

Старецът напусна каютата.

Атис Акватайн, човекът, който през по-голямата част от живота си се стремеше да вземе короната на Алера, сега несъмнено беше само на косъм да я грабне по безспорен начин. Може ли да има още един кинжал, който да дебне в очакване на подходящия момент за удар?

Тави затвори очи. Почувства се уязвим. А после и уплашен.

След това рязко се изправи, прекоси стаята и започна да облича бронята, взета от легионер, умрял от раните си след евакуацията, и която замести изгубената от Тави в пристанището на Молвар.

Познатата тежест на алеранската лорика, студена и твърда, падна с обичайната си тежест на раменете му. Той закачи меча на бедрото и

усети безпристрастната сила на стоманата, която тихо пее по дължината на острието.

Имаше още много работа за вършене.

Най-добре беше да мисли за това.

ГЛАВА 3

— Дръж гърба си изправен — призова Амара. — Притисни още малко петите.

— Защо? — извика момичето на понито. Тя препускаше в тренировъчния манеж, който войниците от малкия кавалерийски отряд на Гарисън бяха направили. На практика той представляваше изкоп в меката земя, дълбок четири фута, широк около сто ярда и двойно подълъг.

— Това ще ти помогне да пазиш равновесие — извика Амара от ръба на изкопа.

— Аз нямам проблем с равновесието! — настоя момичето.

— За момента е така — каза Амара. — Но ако Аякс направи нещо, което не очакваш, може и да имаш.

Осемгодишното момиче имаше черна къдрава коса и тъмнокафяви очи.

Тя вдигна глава и изсумтя — жест, който изключително много напомняше на Калар Бренсис-младши. Амара сложи ръце на корема си и леко потръпна.

— Опитай се да използваш повече краката, Маша — извика тя. — Дръж главата си изправена. Представи си, че отгоре имаш чаша с вода и не искаш да я разлееш.

— Това е глупаво — отговори Маша и се усмихна на Амара, докато минаваше покрай нея.

После весело извика през рамо:

— Защо ми е да вземам чаша вода, след като ще яздя пони?

Амара усети, че се усмихва. Усмивките бяха достатъчно редки през тази дълга, безжалостна зима. Сред всички велики и ужасни събития, които се случваха в Империята, беше твърде лесно да се забрави един изгубен живот, дори и той да беше изгубен в смела и самоотвержена постъпка в името на страната. В сравнение с всички останали изгубени животи един живот беше като капка в морето.

Но тази подробност нямаше значение за Маша, когато Бърнард каза на момиченцето, че майка ѝ няма да се върне при нея.

Желанието на детето беше просто: то искаше майка си. Този единствен изгубен живот бе превърнал света на малкото момиче в мрачна пустош. Маша не проговори повече от седмица и все още я измъчваха кошмари. Отначало Амара и Бърнард се бяха опитали да я успокоят и да я върнат в собственото ѝ легло, но пътят по дългия коридор, за да го върнат за четвърти път през нощта, беше твърде уморителен, когато човек от дни не е спал достатъчно. Сега детето често просто идваше по коридора и се качваше в леглото им за уюта и топлината, предлагани от онези, които се грижеха за него, и спеше, сгушено между тях.

Великите фурии бяха свидетели, че Маша заслужава шанс да се усмихва и да изпитва радост.

Дори и да не продължи дълго.

Утринната тишина беше нарушена от далечния рев на въздушни потоци, вдигнати от няколко куриери или рицари Аери, носещи се в ясното пролетно небе. Амара се намръщи към Гарисън, след което призова въздушната си фурия Сирус и вдигна ръце пред лицето си. Фурията пречупи светлината между дланите на Амара, за да ѝ осигури по-добра видимост, и тя успя да забележи няколко далечни тъмни фигури на фона на синьото небе, летящи на северозапад, югозапад и изток.

Тя се намръщи. Всеки, летящ на изток от Гарисън, напускаше територията на Алера и се насочваше към дивите земи, където се намираха владенията на варварите-марати. В посока югозапад беше разположен обширният лагер при Рива. На северозапад се намираше градът-щит Фригия, сега почти лишен от своите защитници и изнемогващ под тълпите бежанци от окупираните от ворда части на Империята, което не го отличаваше много от Калдерон.

Амара използва момента, за да огледа още веднъж долината, като обходи с поглед акри, акри, акри и акри палатки, навеси, преустроени каруци и фургони, каменни заслони, израснали направо от земята, и други временни жилища. В Рива нямаше достатъчно място дори за една десета от хората, останали без дом заради нашествието. Те бяха разпределени около градовете, разположени между Рива и Фригия, включително до самия град Щит, и долината Калдерон доброволно пое

своя справедлив дял от това бреме. И сега действащият Първи лорд незабавно беше утроил притока на бежанци.

Беше леко кошмарно да се примирят с това, което означаваше нашествието. Поради замръзналата през зимата земя, оскъдните припаси и почти пълната липса на медицински грижи възрастните хора и децата страдаха ужасно. Погребални клади горяха всяка вечер. С настъпването на пролетното размразяване, ускорените от фурии посеви бяха започнали да облекчават недостига на храна, но за много алеранци храната идваше твърде късно — със седмици или дори само дни.

Първото пони на Маша беше изоставено, когато тя беше евакуирана от предната линия на нашествието на ворда, като начин да убеди майката на детето Рук да поеме мисия на короната. Аякс беше пристигнал само дни преди това, подарък за детето от Хашат, водачката на Конския клан на маратите. Ако конят беше изпратен две седмици по-рано, почти сигурно щеше да бъде откраднат, заклан и изяден от гладуващите бежанци.

Бърнард се беше заел с проблема с бежанците с енергията, типична, доколкото Амара можеше да разбере, за коренните жители на долината Калдерон. Цял живот, прекаран в борба за оцеляване в дивите покрайнини, им беше дал чувство за самодостатъчност, увереност и независимост, което беше необичайно сред свободните. За съпруга ѝ внезапният наплив на алеранци не беше просто проблем: това беше и възможност.

В продължение на няколко седмици усилията да се осигури подслон за всеки един в долината се превърна в организирано движение, подпомогнато от отряда на инженерите на легиона на Бърнард и холтърите на долината, които сякаш възприемаха притока на непознати като предизвикателство към чувството им за гостоприемство. И след като движението набра скорост, Бърнард използва структурата, която беше установил сред бежанците, за да насочи усилията си към укрепване на защитата на Калдерон и значително разширяване на земите, подходящи за хранителни култури.

Беше невероятно какво могат да направят хората, когато обединят усилията си.

Внезапен тропот на копита изтръгна Амара от мислите ѝ и до нея се появи едър мъж на мускулест кон. Конят не хареса начина, по който

ездачът дръпна юздата, за да го спре, и силно изцвили, след което се изправи на задни крака и заудря във въздуха с предните си копита. Цвиленето стресна малкия Аякс на арената. Понито рязко подскочи във въздуха и изви тялото си с грациозността на котка. Маша изкрещя и започна да пада.

Амара протегна ръка напред, пращайки Сирус да забави и смекчи падането на детето, и внезапен порив на вятъра плъзна по дъното на арената. Благодарение на усилията на Амара и меката земя (умишлено подготвена точно за поводи като този) момичето се приземи повече или по-малко безопасно.

Аякс, очевидно доволен от себе си, препусна с пълна скорост по арената, като разтърсваше грива и виреше високо опашка.

— Бърнард — възкликна Амара.

Граф Калдерон се намръщи на едрия скопец, като по този начин го успокои, скочи от него и завърза юздите му за един от високите колове на оградата.

— Извинете ни — каза той и кимна към коня. — Този идиот направо започва да се тресе, ако някой направи опит да му каже нещо. Дори не искам да мисля какъв е бил, преди да го кастрират.

Амара се усмихна и двамата заедно слязоха на арената, където Маша лежеше и подсмърчаше. Амара прегледа момичето за наранявания, но не откри нищо по-сериозно от няколко синини. Тя ѝ помогна да се изправи, като ѝ шепнеше мили и нежни думи, докато Бърнард присви очи и насочи земните си умения към Аякс, като постепенно спря гордия малък кон. Бърнард извади парче меден восък от джоба си и го подаде на коня, говорейки тихо, докато хващаше Аякс за юздите.

— Гърбът и главата изправени — каза Амара на детето. — Петите навън.

Маша подсмъркна няколко пъти, след което каза:

— Аякс трябва да бъде по-внимателен.

— Може би — каза Амара, опитвайки се да скрие усмивката си. — Но той не знае как. Така че трябва да тренираш правилната позиция.

Момичето хвърли предпазлив поглед на понито, което послушно ядеше лакомството от ръката на Бърнард.

— Мога ли да тренирам утре?

— По-добре да се качиш още сега — каза Амара.

— Защо?

— Защото ако не го направиш сега, може би никога няма да не решиш да се върнеш — отвърна Амара.

— Но язденето е страшно.

Тогава Амара наистина се усмихна.

— Ето защо трябва да го направиш. В противен случай, вместо ти да контролираш своя страх, страхът ще контролира теб.

Маша се замисли сериозно за момент. После каза:

— Но ти каза, че страхът е добър.

— Казах, че е нещо нормално — отговори Амара. — Всички се страхуват. Особено когато се случи нещо лошо. Но не бива да позволяваш на страха да те откаже.

— Но ти престана да работиш като курсор на Първия лорд — каза Маша.

Амара усети как усмивката ѝ избледнява.

Зад Маша Бърнард старателно потърка устата си с ръка.

— Това беше различно — каза Амара.

— Защо?

— По много причини, които няма да разбереш, докато не пораснеш.

Маша се намръщи.

— Защо не?

— Хайде — изръмжа Бърнард и пристъпи напред. Той с лекота вдигна детето във въздуха и го сложи върху седлото на понито.

Графът беше едър мъж с широки рамене, тъмните му коса и брада бяха изпъстрени със сребърни нишки. Ръцете му бяха големи и здрави, втвърдени от постоянна работа, но въпреки това с детето той беше нежен като котка с котенцата си.

— Още веднъж в кръг, както преди — каза той спокойно. — И после ще отидем да обядваме.

Маша взе поводите в ръце и прехапа долната си устна.

— Мога ли да яздя бавно?

— Разбира се — каза Бърнард.

Маша цъкна с език и поведе Аякс по външната стена на арената, като от усилията да държи гърба си изправен на практика го наклони назад.

Петите ѝ се опираха в ребрата на понито.

— Е? — попита Амара, когато детето се отдалечи на няколко ярда.

— Исана идва.

— Отново? Тя беше тук преди три дни.

— Сенатор Валериус е успял да събере кворум в Сената — каза Бърнард. — Той планира да оспори законността на брака на Септимус.

Думите предизвикаха лош вкус в устата на Амара и тя се изплю на земята.

— Има моменти, в които ми се иска да беше ударил този егоист малко по-силно.

— Имаше много объркване по време на спасителната операция — каза Бърнард. — И Валериус не искаше да млъкне. И постоянно ми ходеше по нервите.

Той сви устни и се замисли.

— Следващия път в тази ситуация ще постъпя по различен начин.

Амара се засмя леко и поклати глава, наблюдавайки ездата на Маша.

— Кървави врани — изръмжа накрая през стиснати зъби. — Дори и сега, когато е заложено всичко, тези идиоти си играят игричките. Ще продължават да сключват сделки под масата, докато вордите не ги разкъсат на парчета — сякаш вордът е някакво временно неудобство!

— Налага им се да се преструват така — каза Бърнард. — В противен случай би трябвало да признаят, че са били глупаци, когато не са се вслушали в предупрежденията, които им отправяхме преди пет кървави години.

— И това би било ужасно — каза Амара. Тя обмисли ситуацията за момент. — Ако Валериус спечели, това ще даде на Акватайн всяко оправдание, от което се нуждае, за да запази короната, дори ако... дори когато Октавиан се върне.

Бърнард изръмжа утвърдително.

— Какво ще правим?

— Говори със сестра ми — каза Бърнард. — Разберете кои сенатори могат да бъдат привлечени на наша страна.

Маша и Аякс почти бяха завършили бавната си разходка по арената.

— Как е тя?

— По-рано се усмихваше — каза Амара. — Шегувам се. Почти се смее.

Бърнард въздъхна тежко.

— Добре, добре. Поне днес се случи нещо хубаво. Ако можехме да постигаме по толкова всеки ден, всичко би могло да се насложи доста добре.

— Би могло — каза Амара.

Той я погледна, след което нежно покри ръката ѝ със своята.

— А ти как си?

Тя стисна пръстите му, усещайки спокойната им сила и грубите мазоли по загрубялата от работа кожа.

— Жената, чиято смъртна присъда на практика подписах, ми повери да защитавам и възпитавам детето ѝ. А по-малко от ден след това аз убих бащата на Маша. И всяка нощ, когато сънува кошмари, това малко момиче тича при мен, за да се почувства по-добре — Амара поклати глава. — Не съм сигурна как трябва да се чувствам по този въпрос, любими.

Приближавайки се, Маша вдигна поглед към Амара. Тя се убеди, че гърбът ѝ е изправен, а усмивката ѝ беше едновременно горда и напрегната.

Амара почувства как се усмихва в отговор. Тя просто не можеше да се сдържи.

Пред лицето на надигация се ужас усмивката на детето сама по себе си беше знамение за победа.

Бърнард ги погледна и кимна, очите му сияеха.

— Защо не отлетиш заедно с нея обратно в Гарисън? Аз ще доведа Аякс и ще посрещнем Исана в моя офис.

Амара хвърли поглед към съпруга си и бавно и нежно го целуна по устните. След това се насочи към Маша, като пътьом надяна кожените си ръкавици. Малкото момиче видя това и се усмихна.

Амара замислено прехапа устни, докато обмисляше думите на мъжа си.

Може би е прав. Може би малките победи се наслагват в нещо по-голямо.

ГЛАВА 4

— Кървави врани, изсечете достатъчно дървета за вашия участък — изрева Валиар Маркус. — Проклетият аматорски легион вече е завършил две трети от палисадата си, а вие, глупаци, само седите тук и хленчите как е трябвало да зарежете готовите си колове в Кания.

Той тръгна по линията на трудещите се легионери, почуквайки с жезъла си по бронята, а от време на време — и по някой мързелив череп. След дългото бездействие на корабите дисциплината, за съжаление, куцаше, мъжете бяха отвикнали от тежестта на бронята си.

— Ако Свободният алерански завърши лагера си преди нас, великите фурии да са ви на помощ, жалки нещастници, защото това, което ще направя с вас, ще ви накара да молите ворда за убежище!

Маркус продължи своята неизменна тирада, докато крачеше нагоре-надолу по избраното за лагер на Първи алерански легион място на брега. Те държаха два съседни скалисти хълма, покрити с тръни и гъсти храсти. Широката долина между тях беше дадена на канимите, които енергично се заеха да построят собствен лагер. Огромните нечовешки същества бяха добре оборудвани с инструменти и повече от отлично компенсираха липсата на умения за призоваване на фурии със сурова физическа мощ... и брой.

Маркус спря, за да се вгледа в долината долу. Кървави врани, колко много каними имаше там. И всички бяха воители. Варг не искаше да рискува да свали своите цивилни от корабите, докато не бъдат издигнати основните укрепления. Маркус едва ли би могъл да го вини за това. Ако той самият трябваше да отиде в Кания с последните оцелели от цяла Алера, също нямаше да ги остави на открито място само на пет мили от най-войнствения град на континента.

От върха на хълма Маркус можеше да види на север Антил — пръстени от масивен сиво-бял камък, струпани един върху друг, стоящи на свой ред върху останките на древна планина. На следобедната светлина камъкът блестеше в синьо, отразявайки цветовете на небето и студеното море. Който и да бе оставил Антилус

Рокус начело на родния си град, най-вероятно един от най-надеждните му верни другари от старата школа, в този момент той почти със сигурност беше ни жив, ни умрял от страх.

Маркус отдели малко време да оцени местоположението на канимския лагер. Всяка войска, излизаща от града, щеше да е принудена да премине през един от алеранските лагери, преди да стигне до воините-вълци. Не само това — разположен в долината по този начин, лагерът на канимите не можеше да се види от градските стени. Разбира се, малък отряд рицари Аери беше прелетял над тях по време на слизането им на брега, но не им обърна особено внимание, комендантът на Антил успяваше да запази спокойствие и да не допуска паника сред цивилното население, докато всичко не бъде изяснено.

В допълнение — ако се приеме, че тези глупаци успеят да обезпечат подобаващо защитата на хълмовете — на този терен двата алерански легиона имаха далеч по-голямо предимство от това на канимите. Атака на алерански легион, разположен на укрепени позиции, беше игра, която можеше да бъде спечелена само с цената на огромни загуби. От своя страна, поради очевидното числено превъзходство на канимите, нападението на алеранци срещу тях би било също толкова глупава идея. И накрая, като лагеруваха на юг от града, двата легиона и канимите се бяха поставили точно между Антил и идващия ворд. Колкото и твърдоглав да е командващият града, той не можеше да не оцени този дребен факт.

Много неща можеха да се объркат, но моментът за слизане на брега и взаимното разположение на различните войски си напаснаха толкова гладко, че изглеждаше сякаш съдбата им се усмихва.

Нещо не можеше да бъде по-малко вярно, разбира се. Всичко беше планирано и обмислено. Но от друга страна, Маркус не очакваше нищо по-малко от своя капитан. Октавиан имаше нещо, което дядо му нямаше. Секстус беше велик майстор на политическите машинации, но никога не беше водил легиони на бойното поле, никога не беше стоял и не се беше бил заедно с тях, не беше рискувал заедно с тях и не беше печелил място в сърцата на обикновените легионери. Секстус беше внушавал лоялност, дори уважение, на своите подчинени. Но той никога не е бил техният капитан.

Октавиан беше. Мъжете от Първи алерански бяха готови да умрат за него.

Маркус продължи да обикаля около лагера, бълвайки ругатни и проклетия, като забелязваше всеки недостатък и отвърщаше с гробно мълчание на добре свършената работа.

Точно това очакваха хората от него. Слуховете за случилото се и състоянието на нещата в Алера мигновено се бяха разпространили сред войските и хората бяха изнервени. Ругатните и проклетията на старото масивно Първо копие и другите центуриони бяха фундамент, неизменна съставка на живота, независимо дали легионът почиваше или се изправяше срещу врага. Това даваше на хората повече сигурност, отколкото каквито и да са думи за ободряване или успокоение.

Но дори коравите опитни центуриони хвърляха на Маркус изпитателни погледи, сякаш се опитваха да прочетат мислите му за тежкото им положение. Маркус отвърщаше на погледите единствено с енергични поздравявания, оставяйки ги да видят как Първото копие крачи по обичайния си начин.

С настъпването на вечерта Маркус спря в най-южната точка на защитата и се загледа в сгъстяващия се мрак. Според Октавиан основните вордски сили настъпваха бавно и все още бяха на около четиридесет мили от Антил. Но след толкова много години на бойното поле Маркус знаеше, че никога не можеш да бъдеш сигурен къде е врагът, докато не е достатъчно близо, за да го докоснеш с острие.

Беше осъзнал, че донякъде предпочита живота си като Валиар Маркус, отколкото този на курсор. Един войник може да не знае къде е врагът му, но почти винаги знае кой е врагът.

— Потънал си в размисли? — раздаде се тих глас зад него.

Първото копие се обърна и намери маестро Магнус да стои на по-малко от крачка зад него. Беше се приближил абсолютно безшумно на разстояние за смъртоносен удар. Ако Магнус имаше желание, можеше да го посече с гладиуса, който носеше на кръста си, или дори само с нож. Като се има предвид бронята на Маркус, първият избор на цел би бил тила му — тласък надолу, под правилния ъгъл, би могъл да прекъсне гръбначния стълб, след това да среже един от големите кръвоносни съдове на шията и едновременно с това — и трахеята. Правилно направено, това щеше да доведе до абсолютно безшумно убиване дори на силно бронирана цел.

Спомените на Маркус го върнаха в академията, където той практикуваше това движение отново, отново и отново, докато движенията не се набият в мускулната памет на ръцете, раменете и гърба. Това беше една от стандартните техники, преподавани на курсорите.

А Маркус току-що я беше използвал на практика.

Това беше един вид игра между курсорите — въпреки че самият Маркус никога не беше участвал — начин да кажеш на другия курсор, че можеш да го убиеш, ако искаш. Позата на Магнус, спокойна и небрежна за случаен наблюдател, беше съсредоточена и готова за действие — с едва доловимо предизвикателство. Всеки, който се е обучавал в Академията, би я разпознал.

Така. По-старият курсор подозираше нещо.

Първото копие изсумтя, сякаш нищо не е забелязал. Бяха на около четиридесет ярда от най-близката група работещи легионери, така че беше достатъчно малко да понижи гласа си, за да не го чуе никой.

— Размишлявам колко ли време ще отнеме на ворда да стигне дотук.

Магнус го гледаше безмълвно цяла минута, без да променя позата си, след което застана до Първото копие.

Маркус забеляза лекото изпъкване на дръжката на ножа, скрит в ръкава на стария курсор. Магнус, разбира се, беше вече стар и дните на победите му в дуели отдавна бяха отминали. Но ако започнеше да действа, възрастта нямаше да го направи по-малко опасен противник. Тъй като умът на курсора, все още остър като бръснач, представляваше далеч по-реална заплаха за врага, отколкото неговите мускули, оръжия или фурии.

— Всички смятат, че ни остава доста време — каза Магнус. — Антилианците не очакват първите му атаки по-рано от две седмици или дори повече.

Маркус насмешливо кимна.

— Сигурно. Явно току-що са ни информирали за това.

Тъглчето на устата на стария курсор потрепна в лека усмивка.

— Или вордът ще ги атакува, или самите те ще нападнат нас. Но по-скоро няма да влязат в битка, ако могат да я избегнат — той също

гледаше на юг, към антиланците, макар Маркус да знаеше, че сълзящите му очи са късогледни. След това добави:

— Октавиан иска да говори с теб.

Маркус кимна. После хвърли поглед към събеседника си и каза:

— Ти постоянно ме следиш, Магнус. Какво не е наред? Откраднал съм ти любимите обувки или нещо от този род?

Магнус сви рамене.

— Никой не знае къде си бил от момента на пенсионирането ти от Антиланските легиони до връщането ти на служба в Първи алерански.

Първото копие усети как в стомаха му пламва огън. Киселината едва не го накара да се оригне. Той се прикри зад груб смях.

— И заради тази глупост се изнервяш? Един стар войник се връща към живота в холта. Нищо чудно, че се опитва да не се откроява, Магнус.

— Има смисъл — призна Магнус, — но малко от старите войници попадат в Дома на доблестта. Когато отплавахме, имаше само петима в цялата страна. В момента всеки от тях е гражданин. Трима собственици на холт и един граф. Никой от тях не се е върнал към живота на обикновен човек.

— Аз се върнах — с лекота каза Първото копие. — Нищо сложно.

— Много ветерани помогнаха за основаването на Първи алерански — със спокоен глас продължи курсорът. — Голяма част бяха от антиланските легиони. Всички си спомниха за теб, поне по репутация. Но никой от тях не е чул нищо за това какво се е случило с теб след пенсионирането ти — той сви рамене. — Това е необичайно.

Маркус избухна в лаещ смях.

— Пил си прекалено много масло от черен дроб на левиатан — той добави сериозност към гласа си. — Вече си имаме достатъчно врагове, без да търсим и там, където ги няма.

Старият курсор гледаше Маркус със спокойни, сълзящи очи.

— Да — каза той учтиво. — Където ги няма.

Маркус усети как гърлото му се свива. Той знаеше. Знаеше нещо. Или мислеше, че знае.

Маркус се съмняваше, че старият курсор знае, че той е бившият курсор Фиделиас, съучастник на Атис и Инвидия Акватайн и предател

на короната. И разбира се, не знаеше, че Маркус в крайна сметка се е обърнал срещу Върховна лейди Акватайн, убивайки я с отровен болт — или, кървави врани, поне беше съвсем близо до това. И изобщо не можеше да знае колко много означаваше името Валиар Маркус, Първо копие на Първи алерански легион, за уморения, измъчен стар убиец на име Фиделиас. Познанието обаче беше в очите на Магнус. Може би все още не беше навързал логично всички факти, но от поведението му, действията му, думите му ставаше ясно, че знае достатъчно.

За момент Фиделиас почувства безумно желание да направи нещо, което рядко намираще за полезно в живота: помисли си да каже истината на стария курсор. Каквото и да се случеше по-нататък, поне несигурността щеше да изчезне.

Устата му се отвори. Фиделиас шокирано усети някакво раздвоение в себе си, всъщност не той реши да говори, а някаква част от него — Маркус, и най-вероятно го направи без неговото съгласие.

— Магнус, трябва да поговорим — каза той и в същия миг от сенките около тях изскочиха ворди.

Трите същества бързо се носеха ниско над земята. Бяха дълги зверове, с по шест тънки крака на гъвкавите тела и влачещи се зад тях опашки. Покрити с фини люспи от черен хитин, блестящи и лъскави, те отразяваха кървавата светлина на залязващото слънце. Фиделиас подсъзнателно отбеляза, че се движат като гарими, гигантските гущери от южните блата. И после се задвижи.

Гладиусът му тук би бил безполезен. Затова той протегна ръка чрез Вама, неговата земна фурия, и почерпи сила от костите на древната планина под краката му. После сграбчи дебел, тежък кол, подготвен за забиване като част от палисадата.

Фиделиас скочи към най-близкия ворд и замахна с импровизираното си оръжие от горе на долу във вертикална дъга, както обикновено се прави с брадва. Дългият кол тежеше около осемдесет фунта, но той го размаха с лекота, както би направило дете с пръчка, и удари ворда с ужасяваща сила. Кафяво-зелена кръв плисна във всички посоки, покривайки както Фиделиас, така и Магнус.

Колът се счупи наполовина, а единият му край внезапно се превърна в сноп ситни трески. Фиделиас се обърна към следващия ворд и заби този край като копие. Шокът от удара болезнено го прониза през ръката и рамото и дори с подкрепата на Вама Фиделиас

беше отхвърлен назад и падна тежко на земята, а дървото се натроши. Раненият ворд се загърчи в предсмъртни конвулсии, а от задната част на черепа му стърчаха няколко парчета дърво, твърде големи, за да бъдат наречени „трески“.

И тогава третият ворд се хвърли върху Фиделиас.

Зъбите му се забиха в пресеца на Първото копие, щраквайки с ужасяваща сила. Той чу как кракът му се счупи, но такава беше силата на челюстите на това нещо, че усещането изчезна напълно. Опашката му се завъртя напред в опит да се усуче около него, но Фиделиас, с усилената от фурията си сила, успя да отблъсне съществото, преди то да го хване с нокти и да го увие с опашка, като по този начин осигури надеждна подкрепа на всичките си шест лапи с нокти. Фиделиас осъзна, че съществото притежава такава невероятна физическа сила, че ако получи надеждна опора, с лекота може да откъсне крака му под коляното.

Дългата, тънка опашка на ворда внезапно се уви около бедрото му и вцепенен от ужас, Фиделиас видя как стотици малки остри зъби, като зъби на трион, изведнъж се появиха по цялата ѝ дължина. Всичко, което вордът трябваше да направи, беше да издърпа опашката си назад и щеше да свали мускулите на бедрото от костта в една дълга спирала, подобно на рязането на месо от пушен бут.

Магнус изкреця и стовари гладиуса си. Въпреки че ръцете на стареца бяха слаби, те бяха подсилени от силата на неговата земна фурия и прочутия легионерски меч отсече опашката на ворда в самата ѝ основа.

Вордът пусна Фиделиас и се хвърли към Магнус с обезпокоителна скорост и прецизност, а старият курсор падна под тежестта му.

Фиделиас се изправи и видя, че Магнус с две ръце държи челюстите на ворда далеч от лицето си. Старият курсор не бе толкова добър в земните призовавания като Фиделиас и не бе в състояние да отблъсне ворда, така че съществото беше започнало да го драска с нокти, докато се опитваше да го достигне с невероятно силните си челюсти.

За миг очите на Магнус срещнаха неговите.

Фиделиас толкова ясно видя разклоненията на логиката му в съзнанието си, сякаш изпълняваше теоретично упражнение.

Положението беше идеално. Последният ворд беше сериозно ранен. Най-близките легионери вече изтегляха оръжията си и се втурваха напред, но никога нямаше да пристигнат навреме, за да спасят Магнус. Самият Фиделиас беше тежко ранен. Шокът му пречеше да го почувства, но той знаеше, че дори с помощта на лекувател щеше да е на крака чак след няколко дни.

Магнус знаеше.

Никой не можеше да го обвини, че е убил само два и половина от три ворда. Фиделиас щеше да остане скрит. Позицията на Валиар Маркус щеше да бъде сигурна. И за да го постигне, всичко, което трябваше да направи Фиделиас, беше... да не прави нищо.

Нищо, освен да остави един ворд — врагът на всяко живо същество в Карна, да разкъса довереника на законния Първи лорд на Алера на малки потръпващи парчета месо.

Изведнъж го заля ярост. Ярост от лицемерието и егоистичната амбиция, отровили сърцето на Алера след смъртта на Гай Септимус. Ярост от упоритата гордост на Секстус, гордост, която го бе накарала да превърне Империята в кипящ котел от предателства и интриги. Ярост от всичко, което е бил принуден да прави в името на клетвата си към короната, а след това и за предполагаемото добро на цяла Алера, когато изглеждаше съвсем ясно, че човекът, на когото се е клел във вяроност, е забравил своя собствен дълг към Империята. Неща, които преди много години биха ужасили момчето от Академията, ако той знаеше своето бъдеще.

На това трябваше да бъде сложен край.

Да приключи тук, пред лицето на най-голямата възможна заплаха.

Валиар Маркус яростно изръмжа и се хвърли на гърба на ворда. Бързо пъкна бронираната си предмишница между челюстите на ворда и почувства огромния натиск на зъбите му, когато те стиснаха. Той игнорира болката и с всички сили дръпна главата на ворда назад, като човек, който се опитва да изтръгне корен от земята.

Вордът яростно изсъска. Беше прекалено гъвкав, за да позволи на Маркус да му счупи врата. Но докато се напругаше и дърпаше още по-силно, Валиар Маркус видя, че люспите на създанието се разделят, оголвайки нежната плът на врата му за удар, нанесен под правилния ъгъл.

Маестро Магнус също го видя.

Извади ножа от ръкава си с едно леко движение на ръката, плавно и бързо като опитен фокусник. Ножът беше малък, но остър и смъртоносно тънък.

Курсорът го заби до дръжката във врата на ворда и с рязко движение отвори гърлото му. Вордът се изви, мускулите му се напрегнаха във внезапна агония и челюстите му внезапно загубиха сила.

Тогава се появиха легионерите с извадени мечове и след миг всичко свърши.

Маркус се отпусна по гръб на земята. Един от легионерите се втурна да вдигне тревога и да потърси лечител. Останалите се наредиха в редица, поставяйки бронираните си тела между настъпващия мрак и двамата ранени мъже зад тях.

Маркус задъхано обърна глава да погледне Магнус.

Старият курсор просто го зяпаше, воднистите му очи бяха празни от шока, лицето и сивата му брада бяха изцапани с вордска кръв. Той се втрени в Маркус и измърмори нещо несвързано.

— Трябва да поговорим — изръмжа Маркус. Гласът му звучеше грубо и слабо. — Ставаш малко параноичен, старче. Подскачаш от всяка сянка. Имаш нужда от почивка.

Магнус го погледна. После се обърна и погледна трите мъртви ворда на земята до тях. Единият от тях, вторият, все още потръпваше, опашката му мърдаше неконтролируемо в ниския храсталак.

Магнус се засмя дрезгаво.

Маркус се присъедини към него.

Когато лечителите се появиха заедно с подкрепленията, те погледнаха двамата ранени старци, сякаш са полудели.

Това само ги накара да се засмеят още по-силно.

ГЛАВА 5

Пред командната палатка се разнесе тропот на ботуши на бягащ мъж, след което Антилар Максимус изкрещя паролата на стоящите отпред стражи, сякаш възнамерява да ги разпръсне със силата на гласа си. Тави веднага вдигна поглед от докладите, вдигна ръка и маестро Магнус млъкна. Старият курсор грабна свободните страници от масата, като последните няколко листа затисна с една ръка. Миг покъсно Максимус отметна входа на палатката, пускайки вътре силен вятър, носещ аромат на пролетен дъжд.

Тави вътрешно се усмихна на прозорливостта на Магнус. Нито един лист не се разхвърча. Старият курсор беше ранен едва преди два дни, но си позволи само една нощ почивка, след като трибун Фос го освободи, и въпреки получените травми, които очевидно напомняха за себе си, се беше върнал в командната палатка още на следващата сутрин.

— Тави — едва поемайки си дъх, изстреля Макс, — трябва да видиш това. Вече заповядах да доведат коня ти.

Тави изненадано вдигна вежди, когато Макс се обърна към него по име, и се изправи.

— Какво става?

— Сам трябва да го видиш — повтори Макс.

Тави провери закопчалките на бронята си, за да се увери, че са добре стегнати, праметна колана с гладиуса през рамо и последва Макс към конете. Метна се на коня, изчака Макс и двамата дежурни легионери също да се качат на своите, и с жест посочи на Антилар да води.

В първите дни след пристигането си каними и алеранци бяха установили строг ред в лагерите си. Повод за безпокойство оставаше само един нерешен въпрос — малкият поток, който захранваше кладенеца в долината между двата алерански лагера, течеше толкова дълбоко, че нямаше начин да го насочат в обсега на нито един от легионите. В резултат на това и трите групи трябваше да се задоволят

с кладенците, които инженерите на Тави бяха пробихи в скалистата земя на долината, и серия от плитки водни обекти в приблизителния център на канимския лагер.

Досега те споделяха водата без сериозни инциденти: никой не беше убит, въпреки че един каним и двама алеранци бяха ранени.

Тави последва Максимус до най-южната порта на лагера на канимите. На пост стояха двама стражи от кастата на воините, единият в алено-черната стоманена броня на Нараш, а другият — в черно-синьото на Шуаран. Нарашанският воин вдигна лапа за поздрав и извика:

— Отворете портата за гадара на Майстора на войната.

Портите, направени от левиатанова кожа, опъната върху рамка от огромни кости на левиатан, се отвориха широко и те влязоха в лагера на канимите.

— Започна преди десет минути — каза Макс. — Заповядах на легионер да стои наблизко и да записва всичко, което чуе.

Тави се намръщи, вперил поглед напред, и уверено задържа коня си, който се опитваше да се обърне още от момента, в който влязоха в канимския лагер и миризмата на воините-вълци беше изпълнила ноздрите му. Отпред вече се беше събрала тълпа, към която постоянно се присъединяваха други. Дори възседнал висок кон, Тави едва успяваше да види нещо над стърчащите пред него канимски глави, повечето от които се бяха изправили в целия си осемфутов и повече ръст и надничаха напред.

Телата станаха прекалено нагъсто и Тави и хората му спряха, въздухът около тях беше изпълнен с изръмжани гласни и съгласни на езика на канимите. Макс се опита да възобнови напредването им, но дори легионерите му не успяха да си проправят път през свирепото, ревящо жужене на тълпата каними.

Разнесе се дълбокия рев на месинговите рога на канимите и малка фаланга от червени бронирани канимски воители с маршова стъпка мина през тълпата, сякаш вървяха срещу течението на бързо течащ поток. Тави разпозна сребърната козина на Градаш, майсторът на лова — военен чин, приблизително равен на този на центурион — да води воините. Той ги насочи да се разгърнат около алеранците, след което леко наклони глава встрани в знак на уважение. Тави върна жеста.

— Тавар — извика Градаш. — С ваше разрешение, аз ще ви бъда водач.

— Благодаря, майстор на лова — отвърна Тави.

Градаш отново оголи гърлото си и започна да крещи заповеди. За кратко време тълпата от зяпачи беше яростно изтласкана настрана и алеранските коне продължиха пътя си напред.

За миг стигнаха до централния водоем и завариха там десетки алеранци и каними да се тълпят около басейна. Виждайки причината, Тави си пое дъх през зъби.

Нищо чудно, че всички бяха дошли да гледат.

На повърхността на водата стоеше наметната фигура. Плащът беше от фин сив плат с дълбока качулка. Тави не виждаше чертите на лицето ѝ, с изключение на тъмните устни и бледата, нежна брадичка. Но и това беше достатъчно, за да накара сърцето му да подскочи.

Това беше вордската кралица.

Канимският отряд воини поведе Тави и групата му към отсрещната страна на басейна, където стояха Варг, Насаг и стар сив каним, облечен в броня, направена от вордски хитинови плочки. Над бронята си носеше червена роба с качулка, идентична с дрехата, носена от канимските шамани, но за първи път Тави виждаше тя да не е ушита от бледа, мека човешка кожа.

Междувременно вордската кралица оставаше напълно неподвижна. Тави огледа останалите водоеми и видя, че във всеки от тях стоеше абсолютно идентично изображение. Тълпата около тях продължаваше да расте.

— Кървави врани — изруга Макс. — Това е прехвърляне по вода.

Тави стисна зъби. Проектирането на изображение с помощта на водно призоваване беше относително трудно и сложно използване на фурии. А едновременното проектиране на няколко изображения беше невъзможно. Е, добре, не съвсем невъзможно... но много, много невероятно. Тави не беше сигурен дали самият Гай Секстус щеше да се справи.

— Тя просто си стои там — намръщено каза Макс. — Защо тя просто си стои там?

— Ферус — обърна се Тави към единия от стражите. — Върни се в лагера. Предай на Красус, че искам всички рицари Аери незабавно да установят въздушно наблюдение в кръг от петдесет мили. Искам също

нашите рицари на земята да започнат патрулиране в радиус от десет мили и да се уверят, че никой не копае тунел към нас. Кавалерията трябва да язди на групи не по-малки от двадесет души и да се прибира преди настъпването на нощта.

Ферус удари юмрук по гърдите и обърна коня си, за да си проправи път извън лагера на канимите.

Макс изсумтя.

— Смяташ, че това може да е отвличаща маневра?

Тави направи жест към тълпата.

— Ако не е, то поне много прилича. Не си струва да рискуваме. Хайде.

Тави насочи коня си напред, докато не стигна до Варг и Насаг.

— Добро утро — каза Варг, докато изучаваше водната проекция.

— Добро утро — отвърна Тави.

— Вече заповядах на най-бързите си кораби да отплават — каза Варг. — И заех няколко ваши магьосници да следят океана.

Много водни призователи, които професионално използваха таланта си, за да прикриват корабите от левиатаните, бяха свикнали с канимите по време на шестмесечното пътуване. Като цяло канимите не бяха склонни да се възхищават на призоваването на фурии, но екипажите на техните кораби бяха повече от леко впечатлени от уменията на призователите.

— Мислите ли, че ще дойдат по море?

Ушите на Варг потрепнаха в различни посоки — канимски жест, който означаваше повече от свиване на рамене, но по-малко от „не“.

— Мисля, че кралицата е трябвало да се върне тук след Кания. Мисля също, че тя не е използвала някой от нашите кораби. Те действат на всякакъв терен. Няма смисъл да поемаме риск.

Тави кимна.

— Изпратих разузнавачи по земя и въздух.

— Очаквах да го направиш — каза Варг и показа зъби в нещо, който можеше да е както алеранска усмивка на одобрение, така и канимски жест на заплахата.

Като се има предвид личността на Варг, Тави реши, че вероятно е и двете. Варг познаваше Тави достатъчно добре, за да предвиди реакцията му, и искаше той да го знае. Такава способност беше безценно качество за съюзник. А за враг това беше ужасяващо.

Макс изсумтя и подхвърли на Насаг:

— Вие, момчета, раздавате най-ласкателните заплахи от всички, които някога съм срещал.

— Благодаря — съвсем сериозно отвърна Насаг. — За мен ще бъде чест да убия някой толкова любезен като теб, трибун Антилар.

Макс се изсмя гърлено и леко наклони глава настрани, показвайки гърлото си на Насаг. Устата на по-младия каним се разтегна в лека канимска усмивка.

Те мълчаливо изчакаха още няколко минути, а тълпата продължи да расте.

— О — възкликна Тави.

Варг го погледна.

— Ето защо кралицата не е проговорила — обясни Тави. — След появата си изчаква вестта да се разпространи и така да се събере повече публика — той се намръщи: — А това означава...

— Това означава, че тя не вижда през образа си — изръмжа Варг. — Не може да получи информация с подобна проекция.

Тави кимна. Това би могло да обясни как вордската кралица успява да направи няколко изображения. При водното призоваване не изпращането на проекцията беше трудното. Трудното беше връщането обратно на светлината и звука.

— Тя иска да говори с нас — каза Тави. — Имам предвид с всички. Врани, сигурно е накарала това изображение да се появи във всеки воден басейн, достатъчно голям, за да го поддържа.

Тави поклати глава.

— Искане ми се аз да се бях сетил за това.

Варг изсумтя.

— Удобно, особено по време на война. Може да даваш заповеди на населението. Да ги предупреждаваш за вражески придвижвания, да не допускаш вашите холтъри да бъдат изненадани. Достатъчно е просто да им кажеш какво да произведат и да спестиш времето за пратеници — канимът замислено присви очи и продължи: — Вордската кралица обаче не се нуждае от нищо от това.

— Не — призна Тави, — не се нуждае.

— Вордът е подреден. Логичен. Вероятно тя има конкретна цел с всичко това.

— Има — Тави усети как устните му се свиват в една линия. — Това е атака.

Изведнъж образът се раздвижи и събралата се тълпа утихна.

Вордската кралица вдигна ръка за поздрав. В жеста имаше нещо неестествено, което го караше да изглежда церемониален, сякаш тя съзнателно принуждава движенията на ставите си да се придържат към ограничения, с които не е свикнала.

— Алеранци — каза тя и гласът ѝ прозвуча достатъчно силен, за да се чуе на стотици ярда във всяка посока. Канимите, които бяха най-близо до водоема, притиснаха уши към черепите си и избухнаха в хор от ръмжене в отговор на звуковата експлозия.

— Аз съм вордът. Взех сърцето на вашите земи. Обсадих вашите силни места. Убих вашия Първи лорд. Не можете да ме унищожите. Не можете да ми устоите.

Настъпи тишина, продължила няколко сърдечни удара. Вордската кралица остави думите да бъдат осмислени.

— Вордът е вечен. Вордът е навсякъде. Сред звездите, между световете, ние побеждаваме. Ние растем. Не можем да бъдем победени. Можете да ни се противопоставите за известно време, но след десет, сто, хиляда години ще се върнем по-силни и по-мъдри от преди. Това е неизбежно. Вашият вид е обречен.

Отново тишина. Тави огледа тълпата. Всички бяха фиксирани с поглед вордската кралица. Алеранците изглеждаха бледи или обезсърчени, или просто бяха погълнати от речта. Езикът на тялото на канимите беше по-труден за разчитане, но дори воините-вълци изглеждаха депресирани. Това беше лицето на създаването, което беше унищожило цялата им цивилизация — милиони и милиони каними, цели нации, най-малката от които беше почти двойно по-голяма от самата Алера.

Но независимо от индивидуалната реакция, всеки от присъстващите гледаше.

И слушаше.

— Не изпитвам персонална омраза или гняв. Нямам желание да причинявам болка или страдание на който и да е от вас. Правя това, което трябва да направя, за да защита своите деца и да им осигуря възможност да пораснат. Този свят е тяхното наследство. Ще го имат.

Изображението се раздвижи и вдигна тънките си, бледи ръце. Бавно свали качулката, за да разкрие екзотично красивото лице на млада жена, много приличаща на Кайтай. Имаше същите високи скули, същата дълга, права бяла коса, същите остри черти на лицето, омекотени от пълни устни, и широки, скосени очи. Но очите на Кайтай бяха яркозелени, докато тези на вордската кралица бяха черни, фасетъчни като на насекомо, светлината се отразяваше в тях в хипнотизиращи, извънземни цветове.

— Но аз съм готова да ви дам шанс, алеранци. Няма нужда от война между нашите народи. Ще взема вашите градове. Но тези, които имат достатъчно мъдрост да се преклонят пред хода на историята, ще отведе в безопасни места, в които ще им бъде позволено да останат, да запазят семействата си и да живеят в съответствие с начина си на живот напълно независимо, с едно-единствено условие: нямат право да имат деца... Това е в моята власт.

— Войната може да приключи. Битките могат да приключат. Смъртта, гладът и страданието могат да приключат. Ще ви дам долината Амарант. И докато сте там, вие сте под моя защита. Никаква външна заплаха няма да ви навреди. Цялата мощ на ворда ще ви защити. Моята сила ще ви позволи да живеете дълъг живот, без каквито и да са епидемии и чуми, познати на вашия вид.

— Моля ви да проявите благоразумие, алеранци. Предлагам ви мир. Предлагам ви живот. Предлагам ви безопасност. Нека раздорът между нас приключи. Вашите лидери не ви защитиха. Легионите ви са разбити. Милиони животи бяха пропилены напразно. Нека това да приключи.

— Правя ви това предложение. Всеки алеранец, който иска да мине под моя защита, трябва да направи следното: да дойде невъоръжен до която и да е част на света, която е под моя защита. Да носи зелена лента на ръката си. Това ще бъде знак за моите деца, че вие сте се подчинили на естествения ход на живота. Ще бъдете нахранени, ще получите помощ и ще бъдете транспортирани до безопасно, свободно и мирно място.

Нищо не нарушаваше тишината.

Кървави врани, помисли си Тави. Това е гениално.

— Ако не захвърлите неразумното си желание да продължите конфликта, няма да ми оставите друг избор.

Тя вдигна ръце и наметна качулката, покривайки отново своята чужда красота. Гласът ѝ спадна до тих, спокоен, безизразен шепот.

— Аз ще дойда за вас.

Тави едва се спря да не потръпне. Макс не си направи труда да опита.

— Кажете на съседите си. Кажете на приятелите си. Кажете на всеки, който не е тук и не е видял, че вордът ви предлага мир и защита. Настъпи тишина. Никой не помръдна.

Макс прошепна много тихо:

— Мир и защита. Мислиш ли, че е сериозна?

— Без деца — прошепна в отговор Тави. — Удушаването убива по-бавно от чист смъртоносен удар, но го прави също толкова добре.

— И дори не усещаш, че си отиваш — отвърна Макс.

— Сега поне знам защо — каза Тави.

— Какво „защо“?

— Вордската кралица поддържа холт с пленени алеранци, недалеч от Алера Империя. Като животни в менажерия. Това е експеримент, за да види дали може да сработи.

Макс примигна срещу него.

— Това пък откъде го знаеш?

— Тайна на короната.

Макс направи гримаса.

— Ако всички са чули това, в цяла Алера... Тави, нали знаеш, че ще има хора, които се страхуват достатъчно, за да направят каквото и да е било?

— Знам.

— Ако загубим дори част от хората поради дезертъорство или предаване, това може да ни убие. Ние сме на ръба.

— Точно затова го прави тя. Казах, че това е атака, Макс.

Варг погледна Тави с присвити очи и с уши — насочени напред. Канимът беше достатъчно близо, за да чуе дори приглушените им гласове.

— Какво ще направим по въпроса? — попита Макс. — Врани, виж ги.

Всички, и каними, и алеранци, се взираха в образа на вордската кралица. Страхът и несигурността им изпълваха въздуха като плътен дим.

— Тавар — изръмжа внезапно Варг, — шлемът ти.

Тави хвърли поглед към канима, след това свали шлема си и го подаде на Варг.

Канимският Майстор на войната скочи на ниската каменна стена на басейна с шлема в ръка. Той нагази в плитката вода и спря пред образа на вордската кралица.

След това замахна в хоризонтална дъга и загреба водата, оформяща главата с качулката, обезглавявайки водното изображение.

После отметна глава назад и изпи шлема на един дъх.

Варг се изправи в целия си деветфутов ръст, преди да изреве, басовият му глас беше предизвикателство към самата водна магия.

— ОЩЕ СЪМ ЖАДЕН!

Мечът му изсвистя, напускайки ножницата, той го вдигна високо над главата си и се обърна с лице към канимските воини.

— КОЙ ЩЕ ПИЕ С МЕН?

Хиляди очи се фокусираха върху Майстора на войната. Тишината се превърна в нещо крехко и чупливо, нещо, което беше на ръба на счупването, променящо се. Страх, гняв и отчаяние се вдигнаха във въздуха като обърканите, променящи се ветрове, предшествващи буря, или водовъртеж, който може да завлече плувец във всяка посока, когато настъпи прилив.

Тави скочи от коня и тръгна напред, за да застане до Варг. Обкованите му ботуши изчаткаха по камъка на стената и пръскаха, докато се движеше през водата. Той взе шлема от лапите на Варг, прокара го през водното сърце на образа на вордската кралица и отпи голяма глътка.

Стомана изстърга в стомана, когато десет хиляди меча напуснаха ножниците си. Внезапният, яростен рев на канимите разтърси въздуха с такава сила, че водата във водоемите затанцува и заподскача сякаш под бурна дъждовна буря.

Водният образ не успя да запази своята цялост под въздействието на такава разрушителна сила и се свлече обратно, победен от разярения вой на каними и алеранци.

Тави се присъедини към тях, изкрещя в безмълвен гняв, извади меча си и го вдигна високо.

Бурята на канимското одобрение се удвои, карайки плочките на лориката на Тави да вибрират и потропват една в друга, и се оформи в

гръмотевично скандиране „ВАРГ! ТАВАР! ВАРГ! ТАВАР!“

Тави размени канимски поздрав с Варг, след което се обърна и върна при коня си. Метна се на нервно танцуващото животно и махна на Макс и втория страж. Докато яздеха през лагера на канимите, все още виещата името му тълпа се разделяше пред тях в бронирано море от мечове, зъби и ярост.

Тави подкара коня си в галоп и се насочи обратно към лагера на Първи алерански.

— Какво ще правим? — извика Макс, докато препускаха.

— Каквото правим винаги, когато врагът ни атакува — каза Тави. Той оголи зъби във вълча усмивка. — Ще отвърнем на удара.

ГЛАВА 6

Инвидия влезе в огромната куполна структура, където вордската кралица вечеряше, и, както винаги, потръпна. Стените бяха от слабо светещ зелен кроач. Навсякъде по него имаше вдлъбнатини и издутини, оформени в абстрактни форми, красиви и отблъскващи едновременно. Таванът беше на петдесет фута над главата и Инвидия можеше да използва огромното пространство под него, за да преподава летене.

Паякообразни същества, пазителите, се трупаха по кроача, а множеството им крака и полупрозрачни тела зловещо се губеха в околния блясък на стените, пода и тавана. Ако пазителят не се движеше, човек можеше да се спъне в него, толкова добре се сливаха с масивната конструкция. Стотици същества пълзяха тук, плавно катерейки се по стените и тавана — постоянно и дразнещо движение.

В центъра на купола беше разположена високата антична маса от банкетната зала на Върховен лорд Церес, заедно със столовете. Това беше великолепно резбована, масивна конструкция от родезийски дъб, подарък от праждото на сегашния Върховен лорд. Човек би могъл да настани половин кохорта легионери по дължината ѝ, без да се чува потракването на бронираните им нараменници.

Вордската кралица седеше в единия край на масата, старателно сложила ръце отгоре. Само великите фурии знаеха от какво бяха петната по мръсната, никога непрана покривка.

Кралицата направи жест с бледата си ръка към стола отляво.

Обичайното място на Инвидия беше отдясно на кралицата. Ако по някаква причина е заменена, Инвидия знаеше, че шансовете да напусне купола жива бяха минимални. Тя овладя желанието да обlige устните си и се съсредоточи върху тялото си, като попречи на сърцето да бие по-бързо, кожата — да се облее в студена пот, и зениците — да се свият.

Спокойно. Трябва да остане спокойна, уверена, компетентна и най-важното — полезна. При ворда няма такова нещо като

пенсионирани. Освен да бъдеш погребан жив и разтворен в кроача.

Инвидия прекоси залата, като пътьом избута с крак един бавно придвижващ се пазител, и седна до кралицата. Трябва да оцелее след това хранене. Винаги оцелявай.

— Добър вечер.

Известно време кралицата запази мълчание, загледана в масата, а чуждите ѝ очи не изразяваха нищо. Накрая каза:

— Обяснете жестовете, които алеранците използват, за да покажат уважение към началниците си.

— В какъв смисъл? — попита Инвидия.

— Войниците правят това — каза кралицата, притисна юмрук към сърцето си и след това го отпусна. — Гражданите се прегъват в кръста. Съпрузите притискат устни един към друг.

— Последното не е точно жест на уважение — каза Инвидия, — но другите са. Те са знак на признаване на статута на другото лице. Подобно признание се счита за необходимо и благоприятства обществения ред.

Кралицата кимна бавно.

— Това са жестове на подчинение.

Този път Инвидия вдигна вежди.

— Никога не съм ги разглеждала като такива. Това обаче е правилно описание, макар и непълно.

Кралицата насочи поглед към Инвидия.

— В какъв смисъл е непълно?

Инвидия обмисли отговора си, преди да каже:

— Жестовете на почит и уважение са много повече от просто признаване на по-високия статут на другия. Приемайки такъв жест, човекът, който го получава, признава и задължения в замяна.

— Какви?

— Да защитава и помага на лицето, което прави жеста.

Кралицата присви очи.

— Който притежава най-голямата власт, няма задължение към никого.

Инвидия поклати глава.

— Няма значение колко силен може да бъде отделен човек, той е само част от едно по-голямо цяло. Жестовете на уважение са взаимно

признаване на този факт — че и даващият, и приемащият са част от нещо по-голямо от тях и всеки има своята роля в него.

Вордската кралица се намръщи.

— Това... признава необходимостта от структура. От ред. Това, което е добро за всички, е това, което трябва да бъде и ще бъде. Това означава приемане на този ред.

Инвидия сви рамене.

— Като цяло, да. Много алеранци не се замислят толкова сериозно за значението на тези жестове. Те са просто част от това как функционира нашето общество.

— И ако такъв жест не бъде направен — тогава какво?

— Неприятности — отговори Инвидия. — В зависимост от лицето, което е било пренебрегнато, може да има широк спектър от последици — от ответна обида до затвор или предизвикване на дуел.

— Правосъдие чрез дуел? — попита кралицата.

— Да — отговори Инвидия.

— Законът на силата над върховенството на закона. Това изглежда като противоречие с идеалите на алеранския обществен ред.

— Само на пръв поглед. Факт е, че някои алеранци са много помогъщи, буквално и преносно, от почти всички останали. Опитът да се накарат такива личности да спазват определени правила чрез пряка забележка може да доведе до също толкова пряк конфликт, в резултат на който много хора могат да пострадат.

Кралицата се замисли за момент.

— Тогава се използват неписани правила, за да се избегнат подобни ситуации. По-слабите се насърчават да избягват да провокират пряка конфронтация с някой, който ги превъзхожда по сила. На свой ред тези с голяма сила трябва да обмислят възможността за пряк конфликт с някой, който им е равен по сила, преди да предприемат действия.

— Точно така — отговори Инвидия. — И най-безопасният начин за уреждане на конфликти е чрез върховенството на закона. Тези, които твърде често игнорират закона, предпочитайки дуел на честта, стават социални изгнаници и рискуват друг гражданин да вземе нещата в свои ръце.

Кралицата събра ръце на масата и кимна.

— При ворда рядко се използват косвени средства за разрешаване на конфликти.

Инвидия се намръщи.

— Не мога да си представя как при вас може да възникне някакъв вътрешен конфликт.

По лицето на кралицата пробяга нещо като огорчение и обида.

— Случва се много рядко.

След това тя се изправи, прочисти гърлото си — изкуствен звук, доколкото можеше да прецени Инвидия, защото никога досега не го беше правила — и попита:

— Как мина денят ви?

Това беше сигналът за начало на ритуала за вечерята. Въпреки че вече няколко пъти беше участвала в него, Инвидия така и не свикна. Тя отговори учтиво и известно време поддържа несъществен, приятен разговор с кралицата, когато восъчните паяци, пазителите, се насочиха към масата с чинии, чаши и прибори за хранене. Подобните на паяци ворди в стройни редици се покатериха по краката на масата и поставиха прибори за кралицата, Инвидия...

... и за още някой, който очевидно трябваше да седне отдясно на кралицата. Празният стол с празната си чиния беше обезпокоителен. Инвидия скри реакцията си, като се обърна, за да гледа как останалите пазители внасят няколко покрити подноса и бутилка цересианско вино.

Инвидия отвори бутилката и наля вино в чашата на кралицата, после и в своята. След това погледна към чашата пред празното място.

— Налейте — подкани я кралицата. — Поканих гост.

Инвидия го направи, след което започна да отваря похлупаците.

На всеки поднос имаше изрязан в идеален квадрат кроач. Всеки едва забележимо се различаваше от предхождания го. Един изглеждаше така, сякаш е изпечен във фурна — но доста неуспешно. Краищата бяха почернели и жилави. Повърхността на другия беше поръсена със захар. Третият беше украсен с желатинова глазура и покрит с узрели череши. Четвъртият беше покрит с нещо, което първоначално е било топено сирене, но сега представляваше изгоряла тъмнокафява коричка. Инвидия нарязва всяко парче на четвъртинки, след което започна да поставя в чинията на кралицата по парче от всяко плато. Накрая направи същото и за себе си.

— И за нашия гост — измърмори кралицата.

Инвидия послушно напълни и третата чиния.

— За кого правим този прием?

— Ние не правим прием — отговори кралицата. — Ние ще консумираме храна в група.

Инвидия наведе глава.

— Кой тогава ще ни прави компания?

Кралицата присви фасетъчните си очи, останаха само черни цепки, погледна по дължината на огромната маса и каза:

— Тя идва.

Инвидия обърна глава, за да види как тяхната гостенка влиза в зеления светещ купол.

Беше втора кралица.

Тя имаше същите черти като кралицата. Всъщност можеше да ѝ бъде сестра-близначка — млада жена, малко по-възрастна от тийнейджър, с дълга бяла коса и същите блестящи очи. Но с това приликите свършваха. По-младата кралица се носеше напред с извънземна грация, като не полагаше никакви усилия да имитира движенията на човешко същество. Беше напълно гола и бледата ѝ кожа блестеше с някаква зеленикава слуз.

По-младата кралица отиде до масата и спря на няколко ярда от нея, загледана в майка си.

Кралицата направи знак към празния стол.

— Седни.

По-младата кралица седна и се втренчи през масата в Инвидия с немигащ поглед.

— Това е моето дете. Тя е новородена — каза кралицата. След това се обърна към младата кралица. — Яж.

Известно време младата кралица оглеждаше храната. После взе едно парче с ръка и го пъкна в устата си. Кралицата намръщено проследи действията ѝ, след което взе вилица и с нейна помощ започна да откъсва малки парченца и бавно да ги яде. Инвидия последва примера на старшата кралица и започна да се храни по същия начин.

Храната беше... „отвратителна“ — дума толкова далеч от истината, че изглеждаше несправедливо мека. Инвидия се беше научила да яде суров кроач. Съществува, което я поддържаше жива, се нуждаеше от него. Но сега тя се стресна, когато разбра, че вкусът му може да бъде дори още по-лош. Вордът си нямаше понятие от готвене.

Самата идея им беше напълно чужда. Така че всъщност не можеше да се очаква да го правят добре — но тази вечер бяха извършили направо светотатство.

Тя преглътна храната, доколкото можеше. Старшата кралица се хранеше с апетит. По-младата приключи в рамките на две минути и седеше с поглед, вперен в тях, а изражението ѝ беше неразгадаемо.

След това младата кралица се обърна към майка си.

— Защо?

— Ние се храним заедно.

— Защо?

— Защото може да ни направи по-силни.

За момент младата кралица обмисляше чутото. После попита:

— Как?

— Като изграждаме връзки между нас.

— Връзки — младата кралица премигна бавно. — Защо трябва да се ограничаваме?

— Не физически връзки — отвърна майка ѝ. — Символични умствени връзки. Усещане за родство.

Младата кралица се замисли за момент.

— Тези неща не увеличават силата.

— В това има повече сила от физическата сила.

Младата кралица наклони глава. Погледна майка си, а след това и притеснено — към Инвидия.

Алеранската жена изведнъж усети тежкия, агресивен натиск от осъзнаването на младата кралица, която посягаше към мислите ѝ.

— Какво е това същество?

— Средство за постигане на целта.

— То е чуждо.

— Нужно е.

Гласът на младата кралица се втвърди.

— То е чуждо.

— Нужно е — повтори по-голямата кралица.

Младата кралица отново замълча. След това, без да променя изражението си, каза:

— Ти си дефектна.

Огромната маса сякаш експлодира. Парчета, някои от които дълги шест инча и ужасно остри, полетяха като стрели. Инвидия

инстинктивно се отдръпна и едва успя да вкара хитиновата си бронирана предмишница между себе си и летящата треска, която можеше да се забие в окото ѝ.

Високият, пронизителен писък удари толкова силно по тъпанчетата на Инвидия, че едното от тях се спуска. Тя извика от болка и отскочи по-далеч от масата, заимствайки бързина от вятърните си фурии, прегръщайки странно промененото усещане за време, което сякаш разтягаше миговете в секунди, а секундите — в минути. Това беше единственият начин да види какво се случва.

Вордските кралици се бяха вкопчили в битка на живот и смърт.

Дори с помощта на въздушните фурии Инвидия едва успяваше да следи движенията им. Черни нокти проблясваха. Мяркаха се светкавични удари. Атаките се превърнаха в скокове от двадесет фута, завършващи до най-близката стена, където, прилепнали към нея, двете кралици продължаваха битката си, скачаха и тичаха нагоре по купола като двойка вкопчили се един в друг паяци.

Погледът на Инвидия се насочи към съсипаната маса. Лежеше на парчета. Единият ѝ ъгъл, където младата кралица се беше хвърлила напред, пробивайки масивната твърда дървесина, сякаш е пряспа мек сняг, беше прорязан от дълбока бразда. Инвидия не можеше да си представи огромната сила и концентрация, необходими за това — от същество, което се е родило, изглежда, преди по-малко от час.

Но колкото и да беше бърза и ужасяваща младата кралица, тя не можеше да се сравнява с другата. Там, където ноктите ѝ удряха по-голямата кралица, от нейната привидно мека плът политаха искри, когато отразяваше атаката. Но там, където беше ударена по-младата кралица, плътта се разкъсваше и зеленикавокафява кръв пръскаше в тънки дъги. Кралиците водеха своята въртяща се, подскачаща и галопираща битка толкова бързо, че беше трудно да ги различиш, камо ли да се намесиш, и Инвидия реши да следи действията им само за да знае кога трябва да отскочи встрани.

И тогава старшата кралица направи грешка. Тя се подхлъзна в кръвта на младата кралица и за части от секундата равновесието ѝ се наруши. Младата кралица нямаше време да се подготви за посмъртоносен удар, но имаше повече от достатъчно време да се хвърли зад противничката си и да улови тъмното ѝ наметало. С въртеливо движение тя уви наметалото около гърлото на по-голямата кралица и

се облегна назад, дърпайки с двете си привидно крехки ръце, стягайки усукания плат като гарота около врата на майка си.

Кралицата-майка се изви в дъга, съпротивлявайки се на задущаващата хватка. Изражението ѝ беше съвсем спокойно, когато погледът на тъмните ѝ очи падна с осезаема тежест върху Инвидия.

Алеранката срещна погледа ѝ в продължение на няколко безкрайни секунди, след което кимна, изправи се, вдигна ръка и с усилие на волята и фурията си принуди въздуха в носа, устата и белите дробове на младата кралица да се сгъсти до почти течна маса.

Реакцията беше незабавна. Младата кралица се изви и се загърчи във внезапна агония, като все още отчаяно дърпаше усуканото наметало. Старшата кралица го отрязва с един замах с ноктите си, освободи се, бързо се обърна и с половин дузина безмилостни движения разпори младата кралица от гърлото до корема, изтръгвайки вътрешностите ѝ. Направи го спокойно, все едно е опитен работник в кланица, а не участник в смъртоносна битка.

Безжизненото тяло на младата кралица се свлече на пода. Старшата кралица не искаше да поема никакъв риск. Тя го разчлени с чисти, прецизни движения. После се обърна, сякаш нищо не се е случило, и тръгна обратно към масата. Столът ѝ беше останал на мястото си, въпреки че масата беше унищожена.

Кралицата седна и се загледа в празнотата пред себе си.

Инвидия бавно приближи до нея, вдигна падналия си стол и седна. Никоя от двете не проговори известно време.

— Ранена ли сте? — попита накрая Инвидия.

Кралицата отвори уста и след това направи нещо, което Инвидия не беше виждала досега. Тя се поколеба.

— Дъщеря ми — каза кралицата почти шепнешком. — Двадесет и седмата, откакто се върнах в Алера.

Инвидия се намръщи.

— Двадесет и седма...?

— Част от нашата... природа... — тя потръпна. — Всяка кралица трябва да стои отделно. Чиста. Неопетнена от контакт с други същества. И всяка кралица, която показва признаци на развала, трябва да бъде премахната. От няколко години моите младши дами започнаха да опитват да ме отстранят.

Лицето ѝ леко се намръщи.

— Не разбирам. Тя не ми причини физическа вреда. Но...

— Тя ви нарани.

Кралицата кимна много бавно.

— Трябваше да премахна способността им да произвеждат други дами, за да не могат да станат достатъчно много, за да ме отстранят. Което нарани всички ни. Отслаби ни. По всички правила този свят трябваше да е превзет още преди пет години — тя присви очи и насочи фасетираните си очи към Инвидия. — Вие действвахте в моя защита.

— Едва ли имахте нужда — каза Инвидия.

— Вие не го знаете.

— Така е.

Вордската кралица наклони глава и внимателно погледна Инвидия. Тя се подготви за неприятното проникване в нейното съзнание, но това така и не се случи.

— Тогава защо? — попита кралицата.

— По-младата кралица очевидно не би ме оставила да живея.

— Можехте да поразите и двете ни.

Инвидия се намръщи. Достатъчно вярно. Двете дами бяха толкова съсредоточени една върху друга, че едва ли щяха да успеят да реагират на изненадваща атака от Инвидия. Можеше да призове огън и да унищожи и двете.

Но тя не го направи.

— Можехте да избягате — каза кралицата.

Инвидия слабо се усмихна и посочи съществото, прикрепено към гърдите ѝ.

— Не и достатъчно далече.

— Да — каза вордът. — Няма къде да отидете.

— Точно така — съгласи се Инвидия.

— Когато има нещо общо — попита кралицата, — това означава ли връзка?

За момент Инвидия обмисли отговора си, и то съвсем не заради кралицата.

— Обикновено тя започва с това.

Вордът погледна пръстите си. Тъмните нокти бяха изцапани с кръвта на по-младата кралица.

— Вие имате ли собствени деца?

— Не.

Кралицата кимна.

— Да видиш страданията им е... неприятно. На всяко от тях. Радвам се, че в момента не сте разстроена от нещо подобно.

Тя вдигна глава, изпъна рамене и изправи гръб, буквално копирайки Инвидия, и я попита:

— Какво трябва да се направи според алеранския етикет, ако вечерята е била прекъсната от убийство?

Инвидия неволно се усмихна.

— Може би трябва да поправим мебелите и да ги сложим по местата им.

Вордската кралица отново отпусна глава.

— Нищо не разбирам от това.

— Когато майка ми почина, баща ми веднага ме изпрати да уча при всички най-добри занаятчии в града. Мисля, че основно, за да се отърве от мен — тя се изправи и започна да оглежда счупената маса и разпръснатите отломки. — Елате. Това е по-трудно за научаване, отколкото летенето или призоваването на огън. Ще ви покажа.

* * *

Едва бяха успели да седнат на възстановената маса, когато подсвирващите, пронизващи писъци на восъчните паяци изпълниха въздуха със сигнал за тревога.

Кралицата веднага се изправи с широко отворени очи. За миг замръзна напълно неподвижна, след което изсъска:

— Натрапници. Много. Приближават.

Инвидия я последва навън в лунната нощ, върху слабо светещия кроач, който се разстилаше върху всичко около огромния кошер. Кралицата тръгна надолу, крачейки бързо и спокойно, а тревожните трели продължаваха да се чуват навсякъде.

Тогава Инвидия чу гневни, високо жужащи звуци, каквито не беше чувала досега. Тя почувства как съществуването на гърдите ѝ неспокойно реагира — многобройните му крайници се размърдаха и ѝ изпратиха болка, която така се разля по тялото ѝ като огън, че направо ѝ секна дъха. Тя положи усилия, за да продължи да се движи в сянката

на кралицата, без да се препъва, но накрая трябваше да сложи ръка на ножа и да използва фурията на метала, за да заглуши болката.

Стигнаха до широк воден басейн, който се беше образувал в центъра на плитката долина. Беше не повече от педя дълбок и около двайсет широк. Плитката вода беше пълна с ларви на вземащи.

В центъра на басейна стоеше мъж.

Беше висок — поне половин глава над шест фута, и носеше безупречно блестяща броня на легионер. Косата му беше тъмна, подстригана късо като на войник, както и брадата му, а очите му бяха яркозелени. По лицето му се виждаха фини белези и върху него те приличаха толкова на военни награди, колкото и червеното наметало, прикрепено към бронята му със синьо-червен орел — отличителните знаци на Дом Гай.

Инвидия усети как рязко си поема дъх.

— Кой е той? — попита кралицата.

— Изглежда... изглежда... — като Септимус. С изключение на очите, мъжът в центъра на басейна беше почти точно копие на някогашния ѝ годеник. Но това не можеше да бъде той. — Октавиан — каза тя накрая, като почти изръмжа думата. — Това трябва да е Гай Октавиан.

Ноктите на вордската кралица издадоха тих, болезнено скърцащ звук, докато се удължаваха.

Водното изображение беше пълноцветно, което показваше отлично владение на водните фурии. Така. Значи в крайна сметка паленцето се беше превърнало във вълк.

Странните бръмчащи звуци продължиха и Инвидия видя как нещо нарушава водното изображение — малки пръски вода излитаха нагоре, сякаш момче хвърля камъни във водата. Инвидия призова въздушна фурия, за да забави движението на обектите и да се съсредоточи по-внимателно върху тях. При по-старателно разглеждане те приличаха на стършели. Разбира се, не бяха, но изглеждаха също толкова безобразно бързи и определено заплашителни. Телата им бяха по-дълги, имаха два комплекта крила и летяха по-бързо от стършел в идеално прави линии. Докато гледаше, един от псевдо-стършелите атакува водното изображение, като изви корема си напред и разкри блестящо, назъбено жило от вордски хитин, дълго колкото показалеца

на Инвидия. Той удари със сила водното изображение и като се преобърна, падна зашеметен във водата от другата страна.

Инвидия потръпна. Имаше десетки, ако не и стотици неща, които се надигаха от кроача.

— Стига — каза кралицата, вдигна ръка и нападенията внезапно спряха.

Жуженето заглъхна, както и пронизителните писъци на восъчните паяци, и настъпи тишина. Повърхността на басейна се накъдри, когато хиляди ларви на вземащи започнаха да разкъсват телата на вцепенените стършели.

Кралицата се взираше в образа мълчаливо. Минаха минути.

— Той ни копира — изсъска кралицата.

— Разбрал е защо избрахме да се появим по този начин — отговори Инвидия.

Тя погледна надолу по протежение на долината, за да увеличи образа на следващия басейн с ларви. И там стоеше образ на Октавиан.

— Той възнамерява да изпрати съобщение до цяла Алера, точно като нас.

— Толкова ли е силен? — попита кралицата.

— Така изглежда.

— Каза ми, че възможностите му са доста скромни.

— Изглежда съм сгрешила — отвърна Инвидия.

Кралицата изръмжа и се загледа в образа.

Миг по-късно той най-накрая проговори. Гласът на Октавиан беше звучен, плътен баритон, изражението на лицето му — спокойно, а позата — уверена и стабилна.

— Поздравявам ви, алеранци, свободни и граждани. Аз съм Октавиан, син на Септимус, син на Гай Секстус, Първият лорд на Алера. Върнах се от пътуването си до Кания и дойдох да защитавам дома си и хората си.

Вордската кралица издаде вибриращо съскане, един напълно нечовешки звук.

— Вордът дойде и ни нанесе тежки рани — продължи Октавиан. — Ние скърбим за тези, които вече са загинали, за градовете, които са превзети, за унищожените домове и животни. Вече знаете, че врагът превзе Алера Империя. Знаете, че всички големи градове, които все още устояват, са изправени пред неизбежна атака, ако вече не са

обсадени. Знаете, че вордът е отрязал десетки хиляди алеранци от пътя към спасението. Знаете, че кроачът расте, за да погълне всичко, което знаем, и всичко, което сме.

Огън внезапно пламна в очите на Октавиан.

— Но има и неща, за които не знаете. Вие не знаете, че легионите на градовете на Защитната стена са се обединили със събрали се от други градове в най-голямата, най-опитната и закалена в битки армия, използвана някога в историята на нашия народ. Вие не знаете, че всички рицари и граждани на Империята са се обединили, за да се борят с тази заплаха, под ръководството на моя брат, Гай Акватайн Атис. Вие не знаете, че тази война не само не е приключила — тя още не е започнала.

— В продължение на две хиляди години нашите хора са работили, воювали, проливали кръв и са умирали, за да осигурят безопасността на нашите домове и семейства. В продължение на две хиляди години ние устоявахме, оцелявахме и побеждавахме. В продължение на две хиляди години легионите са нашия меч и щит срещу онези, които искат да ни унищожат.

Октавиан отметна глава назад, погледът му стана по-твърд от камък, а изражението му — спокойно и неподвижно като гранита на планината.

— Легионите все още са нашият меч! Те все още са нашият щит! И те ще ни защитят от тази заплаха, както и от всички останали. След хиляда години, когато настоящите събития станат история, хората ще нарекат този период най-смъртоносния на нашето време. И след хиляди години те все още ще помнят нашата доблест, нашата сила. Ще знаят, че Дом Гай е дал живота си и е пролял кръвта си, борил се е с меч и фурии срещу този враг и че цяла Алера се е била заедно с нас! Те ще знаят, че ние сме алеранци! И че тази земя е наша!

Прилив на емоции заля Инвидия и беше толкова силен, че тя падна на едно коляно. В него имаше екзалтация и надежда, ужас и ярост — всички преплетени толкова неразривно, че не можеха да се отделят едно от друго. Тя веднага използва фурията на метала в опит да притъпи въздействието им, и в някакво далечно, замъглено ъгълче на съзнанието си осъзна, че вълната, която я заля, идва от малкия пленен холт.

Октавиан продължи с още по-твърд и по-тих глас.

— Подобно на вас и аз видях лицето на врага. Видях я да ви предлага мир. Но бъдете сигурни, мои сънародници, че всичко, което тя предлага, е спокойствието в гроба; че тя не предлага нищо по-малко от пълното унищожение на целия ни вид, както на тези, които живеят днес, така и на тези, които са били преди вас. Тя ни моли да легнем покорно на земята и послушно да чакаме да ни прережат гърлата, за да кървим безболезнено до пълното изчезване на нашата раса.

Гласът му стана нежен.

— Казвам ви това: свободните хора на Алера са свободни. Те са свободни да правят това, което смятат за най-добро. Те са свободни да изберат какви мерки да предприемат, за да осигурят безопасността на своите близки. Особено за онези, които са се оказали зад фронтвата линия, е съвсем разбираемо, че някои от тях може да потърсят безопасността на предаването. Това е избор, който трябва да направите в собствените си сърца. Когато вордът бъде победен, няма да има никакви обвинения, независимо от вашето решение.

— Но що се отнася до вас, граждани на Империята, които толкова дълго се радвате на силата и привилегиите на вашия статут, дойде моментът да докажете своята стойност. Действайте. Сражавайте се. Поведете онези, които биха застанали до вас. Всеки гражданин, който се предаде на ворда, в очите на короната ще бъде предател на Империята.

— Мога да ви обещавам само едно: тези, които се бият, няма да се бият сами. Не сте забравени. Ние ще дойдем при вас. Дядо ми се бореше със зъби и нокти с ворда. Той се бори до смъртта си, за да защити живота на своите хора. Гай Секстус определи стандарта, по който нашите потомци ще съдят всички нас. Няма да приема нищо по-малко от другите граждани на Империята. Нито от тях, нито от самия себе си.

— Нашият враг е силен, но не е неуязвим. Кажете на приятелите и съседите си какво сте чули днес. Съпротивлявайте се. Бийте се. Ние ще дойдем при вас. Ще оцелеем.

Образът замълча за момент и след това обезпокоително се обърна и се втрени във вордската кралица.

— Ти.

Инвидия си пое дъх и провери останалите басейни.

Водните фигури бяха изчезнали.

— Това е той — изсъска Инвидия. — Това е съобщение на Октавиан.

— Ти — каза Октавиан, загледан в кралицата. — Ти уби дядо ми. Вордската кралица вирна брадичка.

— Да.

— Предлагам ви този шанс — каза Октавиан с глас студен, спокоен и още по-заплашителен. — Оставете Алера. Бягайте обратно в Кания. Вземете със себе си всеки от вашия вид, който искате да оцелее.

Кралицата се усмихна с ъгълчето на устата си.

— И защо да го правя?

— Защото идвам — тихо прошепна образът на Октавиан — за теб.

Кралицата стоеше неподвижна като камък.

— И когато приключи — обеща Октавиан, — от вашия вид няма да остане нищо, освен истории. Ще изгорят домовете ви. Ще погребат вашите воители.

Гласът му стана по-мек.

— Ще накарам небето над вас да почернее от врани.

Образът на Гай Октавиан потъна във водата с перфектна, контролирана грация.

Когато изчезна, басейнът стана напълно неподвижен.

Вордската кралица бавно свали качулката си. След това тя отметна наметалото около себе си, макар Инвидия отлично да знаеше, че тя почти не е засегната от температурата.

В продължение на няколко секунди вордът не помръдна — след това тя внезапно изсъска и се обърна, подскачайки във въздуха, призова порив на вятъра, който да я вдигне нагоре, и се насочи към малкия холт.

Инвидия призова фуриите си да я понесат след кралицата и я настигна точно при холта. Те се спуснаха заедно и кацнаха в централния двор. Кралицата закричи към една от къщите, разби вратата и се втурна вътре.

Инвидия се напрегна, стомахът ѝ се сви в агонизиращо очакване. Тя не желаше нищо лошо на клетите обитатели, но не можеше да направи нищо, за да ги спаси от гнева на кралицата.

От вътрешността на къщата се разнесоха трясъци. После едната стена избухна навън и кралицата се вряза в съседния дом. Отново се

чуха звуци на яростно унищожение. След това кралицата нахълта в следващата къща. И в следващата. И в по-следващата, движейки се с такава скорост, че нямаше време дори за писъци.

Инвидия си пое дълбоко дъх. След това се принуди да влезе в първата къща — тази, в която живееше малкото семейство, което бяха посетили няколко седмици по-рано. Инвидия можеше да убие кралицата по-рано тази вечер. Ако го беше направила, тези холтъри щяха да са още живи. Най-малкото, което можеше да направи за тях, беше да се принуди да види с очите си какво е причинила със своето бездействие.

Камъните хрущяха под хитина, защитаващ краката ѝ, докато тя се приближаваше, и накрая усети дима на семейното огнище. Алеранката спря за момент, за да се подготви за това, което щеше да види, след което пристъпи през входната врата. Кухненската маса беше разбита, саксии бяха разпръснати навсякъде. Счупени съдове покриваха пода. Два прозореца бяха счупени.

И малката къща беше празна.

Инвидия за момент се втрени недоумяващо. След това, като започна да осъзнава, тя изскочи през вратата и влезе в съседната къща. Също празна като първата.

Тя излезе от къщата и започна да оглежда земята. Камъните, които хрускаха под краката ѝ, не бяха камъни. Бяха телата на стотици вордски стършели, а техните натрошени, изкривени или пречупени жила все още потръпваха в конвулсии.

Вордската кралица нададе яростен вой и от съседната къща се разнесоха поредните звуци на разрушение. След няколко секунди постройката просто се разпадна и кралицата се появи от нея със странно изражение на ярост в очите, след което с един замах разпръсна греди с диаметър колкото собственото ѝ бедро и камъни по няколкостотин фунта.

— Измами ме — изсъска тя. — Той ме измами. Докато слушах думите му, той открадна моя холт!

Инвидия не каза нищо, просто се опита да запази спокойствие. Никога не бе виждала вордската кралица толкова ядосана. Дори когато тя изкорми собственото си дете. Дори когато Гай Секстус практически унищожил армията ѝ в Алера Империя. Никога.

Инвидия беше наясно, че тя е едно от най-опасните същества в цяла Карна. Освен това знаеше, че вордската кралица ще я разкъса, без дори да мигне. Тя се фокусира върху това да бъде тиха, спокойна и да стане част от фона.

Операцията беше безупречна. Октавиан не само беше оставил образа си да стои там, за да даде време на алеранците да се съберат — той го беше използвал, за да задейства защитите около малкия холт и така да ги разкрие на нападателите. Веднъж предупредени за вордските стършели, хората му очевидно бяха успели да ги преодолеят.

Тя беше усетила началото на спасителна операция. Онзи прилив на надежда от другата страна на хълма. Но беше решила, че е резултат от речта му и всъщност положи усилия да го блокира.

Инвидия сметна, че ще е най-добре да не споменава този факт пред разярената кралица. Никога.

— Той е взел кучетата — изръмжа кралицата. — Взел е котките, взел е добитъка. Не ми е оставил нищо!

Тя огледа празната черупка на холта и с жест с ръка унищожи една къща в сфера от горещ бял огън. Навсякъде се разлетяха парчета разтопен камък. Някои от тях се издигнаха толкова високо, че няколко секунди по-късно заваляха като дъжд от падащи звезди.

Тогаво кралицата отново утихна. Тя остана така за момент, след което рязко се обърна и тръгна към най-близкия кроач. По пътя направи жест към алеранката да я последва.

Инвидия тръгна на крачка зад нея.

— Какво ще направите?

Вордът погледна през рамо към Инвидия — фината ѝ бяла коса беше в див безпорядък, а бледите ѝ бузи бяха покрити със сажди, прах и пръст.

— Той взе от мен — изсъска тя, а гласът ѝ трепереше от гняв. — Той ме нарани. Нарани ме.

Ноктите ѝ отново издадоха болезнено скърцащия звук.

— Сега аз ще взема от него.

ГЛАВА 7

Валиар Маркус влезе в командната палатка и отдаде чест. Октавиан вдигна глава и кимна, приканвайки го да влезе. Капитанът изглеждаше уморен и изтощен след усилията, които бе вложил във водното призоваване, за да предаде посланието си на цяла Алера, а и оттогава не беше спал. Беше прекарал нощта в командната палатка, четейки доклади и изучавайки карти и пясъчни маси. Малък басейн, създаден от инженери на легиона, заемаше единия ъгъл на палатката.

Принцепсът стоеше пред басейна и гледаше надолу към стоящото на повърхността на водата умалено изображение на трибун Антилус Красус.

— Колко холтъра спасихте оттам?

— Осемдесет и трима — отговори Красус. Гласът му беше много далечен и приглушен, сякаш идваше от дълъг тунел. — Всички, сър, включително животните и добитъка.

Капитанът се изсмя късо.

— Имаште ли достатъчно летци за всичко това?

— Изглеждаше като добро предизвикателство за врага, сър — отговори Красус, едното ъгълче на устните му се изви в усмивка. — Трябваше да ги оставим след няколко часа полет, но поне в близко бъдеще няма да станат храна за кроача.

Тави кимна.

— Пострадали?

Изражението на Красус стана сериозно.

— До тук двама.

Маркус видя как раменете на Октавиан се сковаха.

— До тук?

— Вие бяхте прав. Вордът беше взел защитни мерки — същества, подобни на стършели. Когато вашето изображение се появи от басейна, те излетяха от кроача като болтове от балеста.

Изражението на Красус остана спокойно, но гласът му трепна.

— Имаха жила, които пробиваха през кожената униформа и бронята. Успяхме да подсилим плочките на лориката с помощта на фурии, за да попречим на тези малки гадинки да ги пробият. Ако не бяхме успели... врани, сър, дори не искам да мисля за това. Реагирахме достатъчно бързо, но жилата им се оказаха отровни и когато попадаха в плът, а не в метал, раняваха хората. Снощи загубих двама души, а още дузина ранени се влошават.

— Опитайте ли се да използвате водно призоваване?

Красус поклати глава.

— Нямаше време. Небето гъмжеше от вордски рицари. Почти съм сигурен, че няколко обърнати от ворда призователи на вятър ни следваха по петите. Трябваше да продължим да летим.

Октавиан се намръщи.

— Измъкнахте ли се от окупираната територия?

— Към този момент, да.

— Имате ли време да се опитате да се излекувате сами?

Красус поклати глава.

— Съмнявам се. Вордът все още се опитва да ни намери. Мисля, че за ранените ще е най-добре да ги закараме при лечителите на легиона.

Маркус видя как капитанът се бори със себе си. Командирът винаги се изкушаваше да се влага твърде много във всяка операция. Но за да е водач, човек трябва да поддържа рационална перспектива. Октавиан не можеше сам да прецени състоянието на хората, нито тяхното местоположение, нито уменията на врага. Той обаче не искаше повече от хората му да губят ненужно живота си. Изкушението да отмени решението на полевия командир трябваше да е много силно.

Капитанът въздъхна.

— Ще се погрижа лечителите да са готови за вас в момента, в който кацнете.

Образът на Красус кимна.

— Благодаря ви, сър.

— Такова сериозно преследване — помисли на глас капитанът. — Вордската кралица ядоса ли се?

Красус потръпна.

— Сър... ние бяхме на най-малко десет мили от нейния кошер и я чухме как крещи. Повярвайте ми, нямах никакъв проблем да убедя

хората си да летят цялата нощ без почивка.

— Значи сега тя ще предприеме нещо — каза капитанът. — Можем да накараме ситуацията да работи за нас. Сигурен съм в това.

Той се намръщи на трибуна.

— Какъв е вашият план?

— Ще дам на мъжете няколко часа почивка, след което ще потеглим отново. Ще преминем над още две ленти кроач, преди да се върнем. Очаквам още вордски рицари да се опитат да ни прихванат.

— Не им позволявайте.

— Няма, сър — отвърна Красус.

Капитанът кимна.

— Добра работа, трибун.

Очите на Красус блеснаха от похвалата и той удари с юмрук над сърцето си в рязък поздрав. Капитанът върна поздрава, след което прокара ръка по образа. За секунди водата, от която беше образуван, плавно и безшумно се върна в басейна.

Капитанът потъна в лагерния стол и притисна двете си длани към челото.

— Сър — каза Маркус. — Имате нужда от почивка.

— По-късно — отвърна уморено капитанът. — По-късно.

— Сър — започна Маркус, — с цялото ми уважение, но в момента звучите точно като...

Едва се усети навреме, за да не се издаде: „Точно като дядо ви“. Валиар Маркус не беше близък с Гай Секстус. Не можеше да знае какъв е бил Първият лорд в неформална обстановка.

— Точно като новобранец, който се опитва да ми каже, че може да завърши марша, въпреки че краката му са целите в мехури и глезенът му е счупен.

Слаба усмивка докосна устните на капитана.

— Ще си почина, веднага щом приключим.

— Много добре, сър. Как бих могъл да ви помогна?

Капитанът отпусна ръце и погледна Маркус.

— Какво знаете за традиционното ухажване на маратите?

Маркус примигна.

— Моля?

— Ухажването при маратите — уморено повтори Октавиан. — Какво знаете за него?

— Сигурен съм, че Магнус знае повече от мен, сър.

Капитанът раздразнено махна с ръка.

— Вече го питах. Каза, че веднага щом разбрал как понякога изяждат враговете си, осъзнал, че знае достатъчно, за да не иска да има нищо общо с тях.

Маркус изсумтя.

— Сър, в това има определен смисъл. Маратите могат да бъдат опасни.

Капитанът го погледна сърдито.

— Ще ми кажете и за това. Но първо ми кажете какво знаете за тяхното ухажване.

— Искате да задържите посланичката и за в бъдеще ли, сър?

— Не е толкова просто — отговори капитанът.

— Съгласен съм. Много граждани няма да харесат тази идея.

— Тях враните да ги отнесат — отговори капитанът. — Единствените, които могат да вземат това решение, сме аз и Кайтай.

Маркус изсумтя.

— Чувал съм разни истории.

— Например?

Маркус сви рамене.

— Обичайното. Че се чифтосват със своите животни. Че преди битка участват в кървави ритуали и оргии.

Той потръпна. Последното го беше видял със собствените си очи и то предизвикаше кошмари, а не фантазиите.

— Че бият жените си, докато не се подчинят на волята на съпрузите си.

При тези думи капитанът шумно изсумтя.

Маркус кимна спокойно.

— Да. Ако посланикът намекне за това, последното е просто глупост.

— Нещо друго?

Маркус сви устни и започна да се бори със себе си. Не се очакваше Валиар Маркус да знае много за маратите и техните обичаи. От друга страна, един разговорлив, уважаван войник от севера познава много хора. Някои от тях може да са пътували. Някои от тях биха се върнали с истории. И...

И Маркус осъзна, че иска да помогне на капитана.

— Служих на един човек, който стана началник на оръжейниците на доста голямо търговско семейство — каза той накрая. — Той ми разправяше нещо за състезание.

Капитанът се намръщи и заинтригувано се наведе напред.

— Състезание?

Маркус изръмжа утвърдително.

— Очевидно една маратска жена има право да поиска да тества потенциалния си съпруг чрез състезание. Или може би беше изпитание с бой. Той не беше много ясен по въпроса.

Октавиан повдигна гарвановочерните си вежди.

— Шегувате се.

Първото копие сви рамене.

— Само това знам.

Беше истина. Дори курсорите знаеха малко отвъд военните способности на варварите. Информацията за обществото на маратите беше изключително оскъдна. В по-голямата си част и двата народа се опитваха да се избягват. Достатъчно беше да знаят само за заплахата, която те представляват, за да могат легионите ефективно да им се противопоставят.

Разбира се, никой никога не беше заповядал на курсор да разбере как се предлага брак на жена-марат.

— Изпитание с бой — измърмори мрачно Октавиан. Маркус си помисли, че може да е казал: „Перфектно“.

Маркус запази спокойно изражение.

— Любовта е прекрасно нещо, сър.

Октавиан го погледна кисело.

— Получихте ли докладите от Ванориус?

Маркус отвори кожата на колана си и подаде свитък хартии на капитана.

— Благодарение на Магнус, да, сър.

Капитанът взе докладите, облегна бедро на пясъчната маса и започна да чете.

— Чел ли сте ги?

— Да, сър.

— Какво мислите?

Маркус сви устни.

— Вордите ни превъзхождат числено, но изглежда не са особено ефективни без кралица, която да ги води. Постоянно има някакви битки при обсадените градове, но проблемите на обградените Върховни лордове са по-скоро като да попаднат в силна виелица, отколкото като да водят война.

Октавиан обърна страницата, зелените му очи бързо пробягаха по следващата.

— Продължавай.

— Големи вражески сили се движат към Рива. Вече трябваше да са там, но Акватайн изгори цялата земя между Рива и старата столица чак до кървавите недра. Изглежда това ги е забавило.

Капитанът се намръщи и поклати глава.

— Колко време остава, преди да се изправят срещу Акватайн?

— Трудно е да се каже. Ако приемем, че темпото им се запази бавно като сегашното — още от дванадесет до четиринадесет дни.

Маркус се намръщи и продължи:

— Дори да атакуват легионите и да загубят, те могат да ни нанесат фатален удар, освен ако не премахнем кралицата. Ако тя им заповяда, те ще се бият до последния восъчен паяк. Ще вземат със себе си лъвския дял от нашата сила.

— А тя просто ще създаде още — каза Октавиан.

— Да, сър.

— Бих казал, че най-добрият вариант е да сме там след дванадесет до четиринадесет дни. Нали?

Маркус усети как веждите му литват нагоре чак до линията на косата.

— Това е невъзможно. Нямаме пътища. Никога не бихме могли да изменим това разстояние навреме, за да се присъединим към битката. Нямаме достатъчно летци, за да прехвърлим толкова много сухопътни войски.

Очите на Октавиан блеснаха и той се усмихна. Тази усмивка преобрази чертите на обикновено сериозния млад мъж. Беше усмивката на момче, планиращо страхотен номер.

— Знаете ли — каза той, — че Алера е постигнала мирно споразумение с ледените?

— Сър? Чух нещо подобно, но в легиона има много различни слухове.

Тави кимна.

— Познавате ли лорд Ванориус?

— Да, донякъде. Разговаряхме често, когато служех при Антилус. Винаги по въпроси на легиона.

— Отиди при него — каза Тави. — Трябват ни призователи на дърво. Искам всеки рицар на дърво, всеки гражданин, способен да призовава дърво, и всеки професионален дърводелец в Антилус да се появи в този лагер призори.

— Сър? — каза Маркус. — Не съм сигурен, че разбирам.

— Наистина ли? — каза Октавиан и за миг онази усмивка отново се появи. — Защото аз съм абсолютно сигурен, че не разбирате.

— Призователи на дърво.

— Да — каза капитанът.

Маркус предпазливо вдигна вежди и поздрави с юмрук към сърцето си.

— Какво искате да кажа на Ванориус, когато ме попита защо са ви нужни?

— Оперативна сигурност — каза капитанът. — И ако това не подейства, информирайте го, че неспазването на законна заповед на короната по време на война се счита за предателство.

Погледът му се втвърди.

— Не отправям молба.

— Да, сър — каза Маркус.

Извън палатката караулът зададе въпрос и гърмящ бас отговори с ръмжащ тон. Секунда по-късно един от часовите надникна в палатката и каза:

— Двама канимски пратеника, капитане.

Октавиан кимна и махна с ръка.

— Поканете ги, моля.

Маркус не познаваше двамата каними, които влязоха миг по-късно, като леко се прегърбиха, за да не докосват ушите им тавана. Единият, с гъста тъмна козина, носеше стара, износена броня на военната каста, на която липсваха няколко части. Другият — слаб, със златиста козина и очи-мъниста — носеше яке с шипове от стомана, което беше основната екипировка на сегашната канимска милиция от ветерани.

Маркус усети лек шок от осъзнаването. Варг никога не би изпратил воин като куриер, още по-малко такъв, който да е с такъв външен вид като този. А другият със златистата козина приличаше по-скоро на шуаранец, единствените каними, които алеранецът беше виждал да имат подобен оттенък на козината. Шуаранците не бяха участвали в нахлуването на Алера със силите на Сари. Те никога не бяха напускали Кания. Следователно никога не биха могли да станат членове на обучената за война милиция на Насаг — за каним, който лъжливо твърди, че е член на това формирование беше все едно да иска да го разкъсат. Канимската гордост беше свирепа, ревнива и кърваво решителна.

Може би лошо екипиран воин би могъл да бъде изпратен със съобщение. Може би канимът със златистата козина винаги е бил в редиците им и просто алеранците никога не са забелязвали присъствието му. И двете неща бяха възможни поотделно.

Но заедно?

Маркус се почеса по носа с върха на пръста си и когато отново спусна ръка, тя се плъзна само на инч от дръжката на меча му. Той погледна Октавиан с надеждата да го предупреди.

Не беше необходимо. Очевидно капитанът беше стигнал до същите заключения като Маркус и макар външно да остана спокоен, той дискретно пъкна палец в колана си, като го постави в непосредствена близост до дръжката на камата зад гърба му.

— Добро утро — каза учтиво Октавиан, като наклони леко глава на една страна в поздрав на висшестоящ към подчинен. — Имате ли нещо за мен, господа?

Бронираният каним направи няколко крачки напред и бръкна в торбичката на хълбока си.

Ръката му се появи, стиснала каменен нож. Бронираният каним изрева на канимски:

— Един народ!

И замахна към гърлото на капитана.

Сърцето на Маркус подскочи. Капитанът беше сериозен противник, когато използваше призоваване на метал, но тези способности бяха безсилни срещу каменни оръжия. Магията на метала не можеше да го предупреди за атаките на оръжието и при сблъсък с канима той щеше да бъде принуден да разчита само на своята

физическа подготовка, а без помощта на фуриите нито един алеранец не би могъл да се сравни по сила с канимите и само най-бързите биха могли да се конкурират с тях по скорост.

Октавиан дръпна глава назад и острието го пропусна на косъм.

Той отстъпи назад и направи няколко танцуващи крачки, докато вадеше камата от колана си и я хвърляше. Оръжието се превъртя един път и половина и потъна в незащитено място в бедрото на канима. Нападателят зави от внезапната болка и се препъна.

— Сър — извика Маркус и извади и хвърли меча си с едно движение.

Не спря да види дали Октавиан го е хванал, а се обърна към втория каним, който вадеше тънка дървена тръба. Когато Маркус се приближи, канимът вдигна тръбата до устата си и издуха, от другата страна изскочи малка светкавица от цвят и стомана. Маркус наведе глава и почувства как стрелата се удря в солидната алеранска стомана на шлема. След това се втурна към убиеца, призовавайки земната си фурия.

Канимът беше невероятно силен, но неопитен. Двамата се блъснаха силно в земята и вместо да се опита веднага да избяга, канимът заудря с крайници в безполезни опити да забие нокти или зъби в Маркус. Маркус нямаше време да го пленява. Трябваше бързо да отстрани златната козина и да отиде на помощ на Октавиан. Затова с едната ръка той сграбчи китката на канима в хватка за смачкване на костите, след което стовари другия си юмрук в главата му, смачквайки черепа на противника си с усилената от фурията сила.

Маркус погледна назад и видя как капитанът счупи примитивния каменен меч на канима с бързо движение на гладиуса и продължи с четири светкавични наклонени удара през бронята на нападателя. Всеки два от тях вероятно щяха да са фатални, но капитанът не искаше да рискува. Едва след като се увери, че врагът е напълно неутрализиран, той се обърна към Маркус и втория каним с вдигнат за удар меч.

Двамата мъже срещнаха погледи, докато бронираният каним бавно се свлече на земята зад капитана и Маркус с учудване осъзна, че разсъжденията на Октавиан са били идентични с неговите. Той се беше справил с нападателя си бързо и ефективно, за да има време да му се притече на помощ.

Погледът на Октавиан обхвана Маркус и канима с разбитата глава. След това се обърна към мъртвия си противник и се намръщи.

— Врани — изръмжа той. — Кървави врани.

Нахлуха стражите. Без колебание и двамата забиха мечовете си в победения от Маркус каним.

Какъв капитан, какъв легионер, помисли си Маркус. Когато стражите пристъпиха към втория каним, капитанът им махна с ръка.

— Готов е — после вдигна поглед. — Маркус, ранен ли сте?

— Ще се справя — задъхано отговори Маркус.

Той беше в достатъчно добра форма, за да върви в крак с легиона, но прекара няколко месеца на кораб, където нямаше реален начин да поддържа форма.

И, честно казано, вече не беше млад.

Октавиан избърса кръвта от меч на Маркус в тъмната козина на мъртвия каним, след което му върна оръжието с дръжката напред. Маркус кимна в знак на благодарност, огледа оръжието за петна или повреди, намери състоянието му за изправно и го върна в ножницата си.

Октавиан хвърли поглед към Маркус и каза просто:

— Благодаря.

След това излезе от палатката, вцепенен от гняв или може би в естествена реакция от покушението върху живота му.

Трима легионери се втренчиха след него.

— Какво стана? — попита един от стражите. — Мислех, че трябва да сме съюзници.

Маркус изсумтя и го тупна по бронираното рамо, за да ги насочи да последват капитана.

— Аз също, войник. Аз също.

ГЛАВА 8

— За бога, милейди — каза Верадис със спокоен тон. — Трябва да се успокоите.

Исана хвърли леко раздражен поглед през рамо към младата жена, докато крачеше напред-назад в покоите ѝ — най-голямата стая в най-добрия хан в Рива.

— Как мога да се успокоя, когато знам с какви хора ще си имам работа?

— Не всеки човек в Сената е изкусен интригант, изразходващ цялата си енергия, за да получи повече власт и влияние за сметка на всички останали.

— Не, не е — съгласи се Исана. — Някои от тях са некадърни интриганти.

Верадис вдигна вежди, изражението на лицето ѝ изразяваше леко неодобрение.

Исана издиша. После скръсти ръце пред себе си и си пое дълбоко дъх, полагайки усилия да успокои емоциите си.

— Съжалявам. Сега, когато знаем, че синът ми се е върнал, те ще са много по-настойтелни да му отнемат първородството. Не бива да натоварвам мислите ви с това бреме, Верадис.

— Разбира се, че трябва, милейди — отговори Верадис. — Това е едно от нещата, за които е помощникът. Както и за да ви посъветва да си вземете друга кърпичка на изслушванията в Сената. Тази е изцяло похабена.

Младата жена се изправи и тръгна тържествено, за да застане пред Исана, предлагайки ѝ сгъната бяла кърпичка. Исана я прие с едва доловима усмивка.

— Само човек с определена нагласа на ума може да стане добър сенатор — тихо ѝ каза Верадис. — Той трябва да умее да говори добре. Трябва да може да убеди другите да следват неговата гледна точка. Трябва да е готов да преговаря и да прави компромиси. И най-вече той трябва да защитава интересите на гражданите, които са гласували за

него. Това е преди всичко. Докато избирателите му са доволни, той ще запази позицията си.

Верадис елегантно сви рамене.

— Сенаторите полагат големи усилия да защитят интересите на тези, които са гласували за тях. Някои вървят по ръба на острието между закона и престъпността. Някои от тях весело танцуват, докато преминават отвъд тази граница и после се връщат обратно.

Младата жена от Церес срещна погледа на Исана и каза:

— Но, по свой собствен начин, вие може да разчитате на тях повече, отколкото на почти всеки друг човек в Империята. Те ще действат, за да защитят своите интереси. Което означава, че те ще си създават врагове сред своя кръг. Може да разчитате на тях, за да уредите стари сметки или да ги усложните, милейди.

Исана леко се усмихна.

— Сенатор Теогин каза почти същото.

Верадис се усмихна.

— Чичо Тео е просто непоправим стар търговец на коне. Но той знае много за тази кухня, милейди.

— Може ли да му се довери човек? — попита Исана.

Верадис обмисли отговора ѝ сериозно.

— При тези обстоятелства мисля, че да. В крайна сметка Валериус е от Акватайн — един от градовете, най-отдалечени от вордската заплаха. Чичо беше един от онези, които най-силно настояваха за действия, след като граф Калдерон предупреди за вордската заплаха, и Валериус едва не го разпна за това. Ако чичо Тео каже, че има подкрепа сред сенаторите от областите, най-силно пострадали от ворда, бих казала, че той почти сигурно е честен и най-вероятно е прав.

Исана поклати глава.

— Трябваше да направите пауза, за да решите дали собственият ви чичо ви заблуждава или не.

— Моят чичо е сенатор — каза Верадис, а сериозните ѝ очи за миг блеснаха. — Да, милейди. Аз го обичам. И го познавам.

— Предполагам, че май е твърде късно да се притеснявате за това — каза Исана. — По това време те вече би трябвало да са се събрали.

Верадис кимна.

— Милейди... независимо от днешния резултат, трябва да знаете, че има много хора, за които вие винаги ще бъдете Първата лейди на Алера.

Исана вдигна ръка.

— Не, Верадис. Залогът е прекалено голям. Междуособиците са това, което със сигурност ще ни унищожи. Въпреки последните събития аз вярвам, че Алера е империя на върховенството на закона. Ако законодателите ѝ решат, че... — тя поклати глава. — Опитът да се противопоставя, открито да ги предизвикам, само ще навреди на Империята. Ние в никакъв случай не трябва да фокусираме вниманието си върху вътрешните раздори, а да го насочим към това, което наистина го заслужава.

Лицето на Верадис не изразяваше нищо, но Исана усети, че интересът ѝ внезапно се засилва.

— Ако Валериус вземе връх, вие отново няма да бъдете нищо повече от холтър. Вашият син ще се превърне в поредното незаконородено дете на гражданин. А Атис Акватайн, човекът, отговорен за Втора калдеронска битка и смъртта на ваши приятели и съседи, ще управлява Империята.

— Вярно — отговори Исана. — Империята. Която все още ще съществува.

Тя поклати глава и въздъхна.

— Не съм забравила какво е направил. Но ние няма да оцелеем в предстоящите събития, ако не се обединим. И ако това означава, че съм длъжна да... — тя сви рамене. — Ако трябва да приема завръщането у дома, където всичко е заселено с врагове, и че на Акватайн никога няма да му се наложи да отговаря за това, което направи с долината Калдерон — така да бъде.

Верадис кимна бавно и попита:

— А Октавиан? Той на същото мнение ли е?

Исана обмисли въпроса за минута. После кимна.

— Така мисля. Да.

— Дори да е така — продължи Верадис, — вие знаете, че ако Алера надделее над ворда, Акватайн не би могъл да си позволи да остави Октавиан жив и на свобода.

Исана се намръщи. После вдигна брадичка, а мъжкото, привлекателно лице на Акватайн се появи пред мисления ѝ взор, след

което отговори на Верадис:

— Ако на Акватайн е съдено да стане Първи лорд, той ще трябва да подбира своите битки — и своите врагове — с много голяма предпазливост.

Известно време Верадис я гледаше напрегнато, след което бавно поклати глава. Исана наклони брадичката си настрани и се намръщи заинтригувана.

— Баща ми често говореше с мен за естеството на властта — каза Верадис. — Едно от нещата, от които той често се оплакваше, бе, че единствените хора, достойни за нея, всъщност не я търсят.

Исана се намръщи.

— Не разбирам.

Верадис се усмихна и за миг на лицето ѝ нямаше нищо тъжно или тържествено. Исана беше поразена от деликатната красота на младата жена.

— Знам — каза тя. — И това доказва гледната точка на баща ми.

Тя наклони глава с величествен и официален жест:

— Ще се съобразя с всички ваши желания, милейди.

Исана се канеше да отговори, когато на вратата се почука и Арарис влезе.

— Милейди — промърмори той и склони глава, — имате посетител.

Исана изви вежди, обърна се към вратата и приглади роклята си. Каквото и да беше решил Сенатът, те щяха да изпратят свой представител, който да я придружи до тях... но усещанията на Исана ѝ подсказваха, че обичайното ледено спокойствие на Арарис донякъде е разклатено. Изборът на Сената за придружител би казал много за резултата от дебата.

— Благодаря, Арарис. Моля, нека влезе.

Исана не беше сигурна кого очаква да види, но Атис Акватайн определено не беше в списъка ѝ. Върховният лорд влезе, блестящ в алено и черно, макар че беше прикрепил официалната хералдика на Дом Гай — алено-лазурен орел, на гърдите на туниката си. Дори смачкана от тънката стоманена лента на алеранската корона, тъмната му златиста коса беше безупречна, а черните му очи — напрегнати и съсредоточени, както всеки път, когато Исана го видеше.

Акватайн учтиво сведе глава, макар и съвсем леко.

— Лейди — каза той тихо.

— Лорд Акватайн — отвърна Исана, поддържайки неутрален тон, — какво неочаквано... — тя се усмихна леко — ... посещение.

— Времето беше важно. С всички сенатори в залата, техните информатори пренебрегват задълженията си. Бих искал да говоря с вас насаме, ако желаете.

— Вие сте женен мъж, сър — отговори Исана, без ни най-малък намек за обвинение. Звучеше много по-осъдително, помисли си тя. — Мисля, че би било крайно неуместно.

— В интерес на истината — отвърна Акватайн, — вече официализирах развода си с Инвидия, в сила е от днес.

— Какво ужасно бреме свалихте от раменете си — каза Исана.

Акватайн вдиша бавно през носа и издиша по същия начин. Исана усети едва забележима следа от разочарование, която веднага бе скрита зад стена.

— Бих предпочел — каза Акватайн — да проведем този разговор насаме.

Исана го погледна така, сякаш го чака да довърши изречението си.

— Моля — добави Акватайн, почти изръмжавайки го.

Верадис се прокашля и каза:

— Ще почакам отвън, милейди.

— Както желаете — отговори Исана. — Но Арарис остава с мен.

Съдейки по бързината, с която Арарис влезе през вратата, явно беше започнал да се движи още преди Исана да довърши изречението. Той задържа вратата отворена за Верадис, след което я затвори зад нея.

Акватайн се усмихна.

— Не ми ли вярвате, лейди?

Исана му се усмихна и не отговори.

Акватайн издаде кратък, доста груб смях.

— Малко са тези, които могат да се държат по този начин спрямо мен, и те имат основателна причина за това. Аз се считам за благоразумен човек, но също така не реагирам добре на грубост и неуважение.

— Ако бяхте Първият лорд — отговори тя, — това би могло да е проблем. Но вие не сте.

Той присви очи.

— Не съм ли?

— Още не — каза Исана с тон, който почти можеше да се нарече враждебен.

Тя спокойно издържа погледа на мъжа в течение на минута в пълна тишина, след което промени тона си на по-подходящ за разговор.

— Освен ако Сенатът вече не ви е казал какъв ще бъде резултатът от изслушването, предполагам.

Акватайн поклати глава и отговори със същия тон:

— Валериус, разбира се, ме уверява, че всичко ще се случи точно както той иска. За съжаление осъзнавам стойността на подобни обещания.

Тя го погледна още веднъж и устата му се разтегна в лъвска усмивка.

— Мислите, че съм дошъл тук да злорадствам по повод вашето отстраняване ли, лейди?

— Хрумна ми тази възможност — призна тя.

Той поклати глава.

— Нямам време за губене за такива дреболии.

— Тогава защо дойдохте?

Акватайн пристъпи към шкафа в стаята, взе една бутилка и си наля вино в стъклена чаша. После вдигна чашата и лениво разклати виното вътре.

— Сенаторите, разбира се, са гневни. Те усещат възможност да ограничат властта и правата, свързани с поста на Първия лорд, въпреки ужасната реалност. И ако намерят начин и същевременно Алера оцелее — тогава ще успеят. А вече видяхме какво се случва, когато властта на Първия лорд отслабне. Независимо как ще се развият нещата в бъдеще, вие и аз имаме общ интерес да го защитим.

Исана го изчака, докато той предпазливо отпиваше глътка вино. После каза:

— Да приемем за момент, че съм се съгласила. Какво предлагате?

— Брак — спокойно каза Акватайн.

Исана се озова седнала на стол, без да си спомня ясно как е стигнала там. Тя просто се втренчи в Акватайн, докато устните ѝ се опитваха да оформят следващите ѝ думи, а от Арарис, застанал неподвижно с гръб към вратата, изригна пламтяща сляпа ревнива

яроост. Той бързо я потисна, като докосна с ръка дръжката на меча си, но въпреки това краткият изгарящ прилив на емоции накара Исана да загуби ориентация, сякаш е излязла от тъмна изба и е погледнала право в слънцето. След миг тя някак успя да промълви няколко думи:

— Да не сте луд?

Зъбите на Акватайн отново блеснаха.

— Цялата ситуация е луда — отговори той. — Но всъщност това е разумно решение. Аз ще запазя короната, а след смъртта или пенсионирането ми наследствената линия ще премине към вашия син. И предвид естеството на нашите отношения, неговата лична безопасност ще се превърне в моя отговорност, в противен случай ще загубя уважението на гражданите заради неспособността си да защитя собствения си наследник.

— А вашите деца? — попита Исана.

— Аз нямам деца — отговори Акватайн. — Във всеки случай, не знам да имам — и със сигурност нямам законни наследници. И тъй като вашите способности за призоваване на вода ще ви позволят напълно да контролирате дали ще успея да създам законен наследник, можете да изберете никога да не раждате деца за мен, и в този случай Октавиан безопасно ще вземе короната, когато стане по-възрастен, помъдър и по-готов да води Империята.

Исана присви очи в размисъл.

— Разбира се — каза тя, — ако нещо се случи с мен, вие ще бъдете свободен да си вземете друга жена. В този случай детето, което тя би родила, ще има претенции за трона — претенции, за които синът ми ще е пречка.

Аквагайн се усмихна тъжно.

— Инвидия винаги е била виртуоз в предателството — каза той. — Виждам, че не сте оцеляла от връзката си с нея по щастлива случайност.

— Освен това — продължи Исана, — как бихте могли да сте сигурен, че не планирам да ви отстраня, когато охраната ви ще е по-уязвима?

— Защото няма да го направите — просто каза Акватайн. — Вие не сте такъв човек.

— Не съм от типа хора, които са готови да убият, за да защитят детето си?

— Не сте от типа, който забива нож в гърба на друг — каза той. — Ще трябва да ме погледнете в очите. Мога да живея с това.

Исана просто се втренчи в мъжа. За нея Акватайн винаги е бил просто мъжки аналог на Инвидия, партньор в нейните безмилостни политически проекти. Никога не би предположила, че той е от породата, която вярва, че не всеки човек заговорничи срещу всички останали и е способен на убийство и предателство, ако това осигурява достатъчно ползи. Макар че може би не би трябвало да е изненада. Инвидия беше способна да види лоялността в другите, вътрешното им... чувство за чест. Исана предположи, че това дава на думата им по-голяма стойност от няколко секунди топъл дъх.

И със сигурност беше използвала тази черта в Исана.

— Кажете ми — каза Исана. — По каква причина да избира този план, вместо да подкрепя законното наследяване в Империята?

— По три причини — отговори без забавяне той. — Първо, защото това би премахнало необходимостта от настоящата битка в Сената, като изтръгне зъбите на различни участващи сенатори. Валериус изостря този конфликт на основата на това, че сега е време на война и се нуждаем от незабавна, уредена командна верига. Нашият съюз ще премахне заплахата на Валериус, ще предотврати в Сената да се оформят отделни фракции по въпроса и ще се избегне създаването на опасен прецедент в Сената самият той да диктува условия на Първия лорд.

— Второ?

— Защото това би означавало, че няма да имам причина нито да наврежда на сина ви, нито да се предпазвам от него. Октавиан има способности, признавам го с готовност. Но като се има предвид опита и предимството на позицията, моите са по-големи. Всяка борба за власт помежду ни би била пагубна за него лично и за Империята като цяло.

Щеше да е много по-лесно да се подиграе с думите на Акватайн, помисли си Исана, ако не беше така категорично защитила същата тази гледна точка пред Верадис.

— И трето — продължи Акватайн, — защото това ще спаси човешки животи. Вордът идва. Вече е изгубено твърде много време именно защото има съмнения кой всъщност носи короната. С всеки ден врагът ни става по-силен. Независимо дали Октавиан носи

короната или аз, тези дни на съмнение ни парализират. Аз съм тук. Той не е.

Исана саркастично вдигна вежди.

— Чудя се, лорд Акватайн, случайно не бяхте ли край басейн снощи? Или до който и да е друг воден обект.

Акватайн вдигна длан нагоре в знак на съгласие.

— Разбира се, той най-вероятно е жив и се е върнал от Кания. Разбира се, проявата му на сила беше впечатляваща... — Акватайн поклати глава, изражението му напомни на Исана за човек, който се готви да преглътне нещо неприятно. — Не впечатляваща. Вдъхновяваща. Думите му към собствения ни народ означаваха повече от простото деклариране на присъствието му. Той им донесе смелост. Той им донесе надежда.

— По начина, по който трябва да го прави Първият лорд — каза Исана.

— Предполагам, че все още трябва да е някъде на западния бряг. От там до тук е дълъг преход, лейди Исана. Ако на нашия народ му бъде позволено да остане в несигурност кой ги води, докато той пристигне, ние може да не доживеем до следващата пролет. Вярвам, че това може да бъде избегнато само като работим открито заедно. Доброволният съюз на нашите Домове ще успокои умовете на гражданите и хората. Ако позволим на Сената да реши, винаги ще има съмнения, въпроси и конспирации, без значение кой от нас ще заеме трона.

Акватайн пристъпи напред и протегна ръка.

— Няма да живея вечно. Възможно е да падна в предстоящата война. Така или иначе в крайна сметка короната ще отиде при него. Не е нужно да се тестваме взаимно. Животи ще бъдат спасени. И нашите хора ще получат най-голям шанс да оцелеят.

Поредният изблик на гняв удари сетивата на Исана, когато Арарис направи половин крачка напред от позицията си до вратата. Този път избликът беше толкова интензивен, че и Акватайн го усети. Той се обърна към Арарис и задържа погледа си няколко мига. После погледна обратно и примигна.

— О, не го бях осъзнал.

— Мисля, че трябва да си тръгнете, Атис — каза Арарис. Гласът му беше тих и много, много спокоен. — Би било по-добре за всички

нас.

— Това, което се случва извън тези стени, е по-важно от вас, Арарис — хладно възрази Акватайн. — По-важно е и от мен. И макар склонността ви да защитавате грешните жени да е напълно разбираема за разни дреболии, вашите емоции са напълно без значение за разглеждания проблем.

Очите на Арарис блеснаха и нов прилив на гняв удари Исана. Струваше й се, че усеща как огъва миглите й назад.

— Странно — отвърна Арарис. — Аз не го виждам по този начин.

Акватайн поклати глава, устните му се разтеглиха в безсмислена усмивка.

— Вече не сме ученици, Арарис. Нямам особено желание за интимност извън тази, необходима за размножаване. Що се отнася до мен, ще се радвам да живеете личния си живот по какъвто начин си изберете, лейди Исана.

— Арарис — тихо каза Исана и вдигна ръка.

Той продължи да гледа гневно Акватайн за още една безкрайна секунда. След това я погледна, намръщен, докато тя мълчаливо го подканяше да разбере какво ще прави. След безкраен брой сърдечни удари Арарис видимо се отпусна и се върна на мястото си до вратата.

Акватайн намръщено наблюдаваше как мечоносецът се оттегля и после се обърна обратно към Исана. Дълго време се взираше в нея, после бавно свали ръка и каза:

— Вашият отговор е отрицателен.

— Вашето предложение е... разумно, лорд Акватайн — каза тя. — Много, много разумно. И аргументите ви са сериозни. Но цената, която искате, е твърде висока.

— Цената?

Тя се усмихна леко.

— Искате да пожертвам своя свят за този план. Да изоставя нещата, които са ми отнели цял живот, за да ги изградя. Да прегърна измамите и празните идеи. Това би оставило в ума и сърцето ми безплодна пустош, изгорена, гола и безполезна като всички онези ферми, които разрушихте, за да забавите ворда.

Акватайн се замисли за момент. След това кимна и каза:

— Не разбирам. Но трябва да приема отговора ви.

— Да, мисля, че трябва.

Той се намръщи.

— Октавиан знае, че трябва да се защити от мен. И аз от своя страна също трябва да се защитя от него. Ако е възможно, ще избягвам пряка конфронтация. Нямам особено желание да му навреда — той срещна погледа на Исана. — Но понякога тези неща имат свойството да започват свой собствен живот. Аз ще видя Империята обединена, силна и готова да се защити.

Тя леко наклони глава към него и каза:

— Тогава за вас би било най-мъдро да приемете волята на Гай Секстус, лорд Акватайн.

— Гай Секстус е мъртъв, лейди — той също се поклони леко в отговор. — И вижте докъде ни доведе приемането на волята на тази стара змия.

Аквагайн кимна на Арарис и излезе от стаята.

Арарис затвори вратата зад Върховния лорд и се обърна към Исана. След това бавно издиша и едва тогава вдигна ръката си от дръжката на меч.

Исана направи крачка към него и ръцете им се преплетоха. Тя го притисна силно към себе си, облегла буза на гърдите му. Остана така няколко мига, притворила очи. Арарис я прегърна внимателно, старайки се да не я притиска твърде силно към стоманените пластини на бронята. Докато стояха прегърнати, Исана усещаше как се топи спокойната му сдържаност, резултат от призоваването на метал, с което той обуздаваше емоциите си.

Известно време за нея съществуваше само неговото присъствие, топлината на любовта му, непокатима като скала, и Исана позволи на тази топлина да прогони студа на нейните тревоги и страхове.

Малко по-късно тя попита:

— Правилно ли постъпих?

— Знаеш, че да — отговори той.

— Дали? — попита тя. — Той имаше аргумент. Дори няколко.

В гърлото на Арарис се надигна ръмжене. Миг по-късно той каза:

— Може би. Затова се запитай защо.

— Кое защо?

— Би ли могла да живееш в лъжа?

Тя сви рамене.

— Преди можех. За да защитя Тави.

— Както и аз — каза той. — Аз бях там.

Той посочи белезите по лицето си.

— Платих го изцяло. И когато... когато се избавих от това бреме, това беше най-хубавото нещо, което ми се е случвало след смъртта на Септимус.

— Да — тихо каза Исана.

Тя вдигна ръка и я прокара по покритото му с белези лице, по горящото там клеймо на страхливец. Бавно се изви и нежно го целуна по устните.

— Не, вече не мога да правя така.

Той се наведе и опря чело в нейното.

— Така е.

Известно време те мълчаха и накрая Исана попита:

— Какво искаше да каже Акватайн със защитата на грешните жени?

Арарис изсумтя замислено.

— Нещо, което се случи след битката при Седемте хълма — каза той. — Септимус лично ръководеше едно от кавалерийските крила в преследване на врага, след като победихме на бойното поле. Командният състав на бунтовниците се беше изпокрил в половин дузина различни холтове, където... където не са се отнасяли любезно със своите роби.

Исана потръпна.

— Един по-специално... забравих името му. Висок, мърляв мъж, граф. Беше добър с меча и хората му се биха до смърт, за да го защитят. Аз, Алдрик, Септимус и Майлс се опитахме да пробием последната им отбранителна линия. Успяхме, но с много усилия — той въздъхна. — В крайна сметка беше просто отвратително. И този граф държеше няколко робини в покоите си. Една от тях се самоуби, когато го видя да умира. Останалите не бяха в много по-добро състояние. Всички бяха на не повече от шестнадесет години и носеха яки за послушание.

Исана изведнъж се почувства зле.

— Повечето холтъри пленихме живи. Един от тях им беше слагал яките. Така че ги свалихме на три от момичетата, но

четвъртото... — Арарис поклати глава. — Беше на около четиринадесет години. Носела е яка от десетгодишна. И беше...

— Полудяла? — предпазливо предположи Исана.

— Увредена — отговори Арарис. — Нямахте представа как да общува с други хора, ако не трябва да се предлага. Едва можеше да се облича. Редовно ѝ давали вино и афродин. Всъщност беше красиво дете, но просто трябваше да я погледнеш в очите. Веднага ставаше ясно, че психиката ѝ е увредена и че няма да се възстанови.

— Разбира се, принцепсът я взе под своя защита. Но с всеки ден тя ставаше все по-разстроена и отчаяна. Сякаш нейният свят се е обърнал с главата надолу. Не знаеше къде е нужна и какво да прави. Докато се връщахме в Алера Империя, тя само потръпваше и крещеше през цялото време — той погледна Исана. — Тя беше водна призователка, при това силна.

Исана рязко си пое дъх.

— Но... това означава, че след като нейните способности са се развили...

Арарис кимна.

— Усецала е с най-малки подробности същото, което са чувствали мъжете, когато са я взимали. Горкото дете. Смъртта би била по-милостива от това, което е преживяла — той прочисти гърлото си. — Като цяло тя крещеше и плачеше без прекъсване, докато една вечер не млъкна. Септимус изпрати Майлс да провери какво става — а той не свалеше очи от нея, откакто я видя за пръв път. Майлс беше само с година-две по-голям от нея. И тогава, следвайки заповедта на Принцепс, нахлу при момичето и намери Алдрик при нея.

— Врани — възкликна Исана.

— Майлс ревнуваше и се вбеси, че Алдрик я използва — макар че момичето нямаше нищо против. Затова той веднага предизвика Алдрик на дуел на честта.

— Най-известният дуел в Алера Империя — каза Исана.

Арарис кимна.

— За Майлс това беше чисто самоубийство, затова го бутнах под колелата на един фургон. Оттам му е болното коляно. А аз заех мястото му в дуела на честта.

Исана се намръщи.

— Защо?

— Защото това, което правеше Алдрик, беше неправилно. Независимо дали, или въпреки факта, че това я успокояваше — той я дари с кратка усмивка. — Има някои неща, които просто не могат да бъдат игнорирани.

Тя кимна бавно.

— Продължавай.

— Няма какво повече да се казва — сви рамене Арарис. — Аз победих Алдрик, но не можех да го убия. Той беше един от сингуларите на принцепса. На практика брат за мен. Но докато той още не беше се изправил, Септимус се приближи до него и го обвини в злоупотреба пред очите на половината жители на столицата. Прогони го от обкръжението си и недвусмислено му даде да разбере, че за него ще е по-добре да не попада пред очите му, ако иска да живее.

— И какво стана след това?

— След думите на Септимус никой в Алера Империя не би му доверил дори чинии да мие. Така че той взе момичето със себе си и се махна.

— Одиана — осъзна Исана. В мислите ѝ се появи образът на високия, суров Алдрик и тъмнокосата жена с изкусителни извивки, която винаги беше с него.

Арарис кимна.

— Що се отнася до мен, аз се стараех да бъда мил с нея. Помагах ѝ да се храни. По пътя за столицата през една студена нощ ѝ подарих одеяло. Предполагам, че затова ми помогна във Втора калдеронска битка. Но после си мислих, че щеше да е по-добре, ако не се бях бил с Алдрик, докато Майлс лежеше в лечебната вана. Дуелът провокира събития, които го направиха публично достойние. Септимус нямаше друг избор, освен да уволни Алдрик и да го направи възможно най-сурово. Ако не бях постъпил така, може би Алдрик щеше да участва в Първа калдеронска. Може би това щеше да е от полза. Може би много неща щяха да са различни.

— Вярваш ли в това? — попита Исана.

Арарис леко се усмихна.

— Не знам. Често си мисля какво ли щеше да е, ако бях постъпил по различен начин, но предполагам, че всички наши решения имат важни последици.

На вратата се почука.

— О — каза Исана, — ескортът от Сената, предполагам.
Те отстъпиха един от друг и Исана старателно приглади роклята си.

— Би ли отворил вратата, ако обичаш.

Арарис се изпъна в безупречна военна стойка и сведе глава. После пристъпи към вратата и протегна ръка... Вратата излетя от пантите си с писък на разкъсващ се метал, удари Арарис в гърдите и го отхвърли през цялата стая, за да го блъсне в отсрещната стена.

Мъже в черни брони нахълтаха в стаята, движейки се бързо и точно. Един от тях махна вратата от проснатото тяло на Арарис. Още двама държаха оръжията си над падналия мечоносец. Други две остри лъскави остриета се насочиха към Исана и тя замръзна с широко отворени очи.

Мъжете не носеха черни брони.

Те бяха покрити с вордски хитин. Около вратовете им блестяха стоманените ленти на яки за подчинение.

В коридора се чува тихи стъпки и в стаята влезе стройна фигура, обвита в дълго тъмно наметало. Една тънка и женствена снежнобяла ръка се вдигна, за да насочи един-единствен зелено-черен нокът към Исана.

— Да — изсъска чужд, бръмчащ глас. — Да. Разпознавам миризмата. Това е тя.

— Господарке — чу се тих глас от коридора. — Не можем да заблуждаваме охранителните фурии още дълго.

Вордската кралица — тъй като това не можеше да бъде никой друг — прекоси стаята до Исана и сграбчи китката ѝ в смазваща хватка. Исана едва не извика от болка, когато нещо се счупи с тихо пукане.

— Вземете ги и двамата — почти измърка кралицата. — О, да. Сега е мой ред.

ГЛАВА 9

— Трибун Антилар — каза Тави, — нуждая се от вас.
Макс се откъсна от обяда си, объркан от тона на Тави.

Но въпреки че Макс беше приятел на Тави, той също така беше и легионер. Така че веднага се изправи, отдаде чест с удар с юмрук в гърдите и влезе в крак с Тави, преди да е преглътнал последния си залък.

Излизайки от трапезарията, Тави забеляза Красус, който крачеше из лагера и обясняваше нещо на един от центурионите на легиона.

— Трибун Антилус! — извика Тави. — Центурион Шулц! Последвайте ме.

Красус и Шулц реагираха по същия начин като Макс.

Тави изобщо не забави крачка, така че и двамата се втурнаха след него и Максимус.

Тави се насочи към лагера на канимите, без да каже и дума повече, но преди да са изминали и стотина ярда, чуха тропот на копита. Кайтай скочи от коня, лицето ѝ беше сериозно и намръщено.

За момент тя се втренчи в Тави, след което тръгна до него.

Приливът на облекчение и удоволствие при вида ѝ временно потисна гнева и обмислянето на следващата стъпка.

— Значи се върна? — попита той.

— Току-що, алеранецо, очевидно е — тя отново го погледна, сякаш искаше да се увери, че той няма да изчезне. — Почувствах нещо.

— Двама каними току-що се опитаха да ме убият.

— Варг? — попита Кайтай през зъби.

— Няма начин да знаем със сигурност, но по-скоро не.

— Негови хора, негова отговорност — изръмжа Кайтай.

Тави изсумтя, без да изразява нито съгласие, нито несъгласие с нея.

— Успяхте ли?

Тя го погледна и каза с лека нотка на презрение:

— Алеранец.

Тави оголи зъби в жестока усмивка.

— Разбира се. Моите извинения.

— Така и трябва — съгласи се Кайтай. — Какво се надяваш да постигнеш?

— Ще получа отговори от Варг — каза Тави.

— Какво? — избоботи Макс. — Канимите са се опитали да те убият?

— Преди около пет минути — отговори Тави.

— Тогава защо, врани, вървим към лагера им?

— Защото трябва бързо да предприема нещо, преди това да се е превърнало в нещо по-лошо — отвърна Тави, — и защото Варг е там.

— Но ако той ги е изпратил да те убият, какво ще му попречи да довърши работата, когато се появиш там?

— Вие — каза Тави.

Макс се намръщи.

— О, да, аз.

— Не бъди егоист — каза Тави — Красус и Шулц също заслужават да помогнат.

Макс изръмжа.

— Кървави легиони — прошепна под нос. — Кървави каними, кървави луди Първи лордове.

— Ако искаш да останеш тук... — започна Тави.

Макс го погледна възмутено.

— Разбира се, че не — той погледна през рамо. — Шулц е опитен, но всичко ще отлети при враните, ако малкият ми брат е начело, а неговият ранг е по-висок от този на Шулц.

— Технически погледнато — каза Красус, — моят ранг също така е по-висок и от твоя.

— Не е така, и двамата сме трибуни.

— Аз пристигнах първи.

— Двамата пристигнахме по едно и също време. Освен това аз бях назначен в Първи алерански шест месеца преди да бъде сформиран — отвърна Макс.

Красус изсумтя.

— Като центурион, фалшив центурион.

— Няма значение. Аз съм по-старши.

— Като деца сте — намеси се Тави. — Виждате как Шулц не спори за такива неща, нали?

— Както е угодно на капитана, сър — отговори Шулц с невинно изражение на лицето, — аз тук не се меся.

Кайтай се ухили, оголвайки зъби по канимски маниер.

— Шулц има повече здрав разум и от двама ви. Дори само затова заслужава да командва.

Шулц игнорира коментара с неподражаем стоицизъм.

Лагерът на хълма остана зад тях и те приближиха до много поголемия лагер на канимите. Стражите на портата забелязаха приближаването на Тави и хората му. Един от тях, непознат за Тави, вдигна ръка, настоявайки Тави да спре, за да се идентифицира. Това беше стандартна процедура за всеки, който желае да влезе в лагера им.

Тави пое дълбоко дъх и си напомни, че това не е обичайно посещение.

Вместо да спре, той се наклони назад и със сила, взета от земните фурии, удари с крак по дървената порта и тя с трясък се отвори.

Двамата стражи, застанали до портата, паднаха на земята на различни страни и всеки каним в околността обърна тъмночервените си очи към случващото се.

— Търся моя гадара, Варг — заяви Тави на ръмжащия език на воините-вълци, достатъчно силно, за да го чуят всички каними. — Нека всеки, който иска да ме спре, да излезе напред.

Пътят към центъра на канимския лагер внезапно опустя. Тави тръгна напред, старайки се да изглежда така, сякаш само търси повод, за да излее гнева си върху всеки, който е имал нещастieto да привлече вниманието му. Имаше достатъчно опит в общуването с канимите, за да знае, че за тях езикът на тялото и увереността са по-важни от думите. Основното му притеснение беше, че някои млад воин би могъл да реши, че неговото поведение е бравада, блъф, и да реши да го предизвика.

Вече беше убил двама. Като се има предвид колко яростно Варг и кащата на воините защитаваха онова, което е останало от техния народ, може би вече беше прекалено късно да се спаси нещо от ситуацията. След като се пролее кръв, канимите може да станат по-малко рационални.

В този смисъл алеранците не бяха много по-различни от тях.

Кайтай зае мястото си до Тави, зелените ѝ очи се присвиха, а изражението ѝ стана сурово.

— Не вярваш, че Варг стои зад това — каза тя под нос.

— Не. Ако искаше да ме убие, щеше да вземе меч и да го направи сам.

Кайтай кимна.

— Следователно някой друг е изпратил убийците.

— Да — каза Тави.

Кайтай за миг се намръщи замислено, след което каза:

— Разбирам. Страхуваш се, че който е изпратил убийците, е знаел, че ще умрат.

Тави кимна.

— Вероятно те вече разпространяват слухове сред канимите.

Кайтай присви очи.

— Те ще те обвинят в убийство.

— Първо трябва да стигна до Варг — каза Тави, — преди слуха да има време да се разпространи.

Кайтай яростно погледна двойка воители в синьо-черни стоманени брони и златиста козина, шуаранци, които никога не се бяха изправяли срещу алеранските легиони на бойното поле и които следователно може би бяха по-склонни да предизвикат алеранците. Единият от тях изглеждаше толкова спокоен, колкото би трябвало да бъде, но партньорът му, едър каним, потрепна с уши от учудване и проследи минаващия покрай него алеранец с неприкрит интерес.

Кайтай удовлетворено изсумтя.

— И преди слухът да се разнесе сред алеранците.

Тави кимна.

— Точно затова сега действаме толкова шумно.

Тя му хвърли притеснен поглед.

— Не всички врагове са като Варг. Бъди внимателен.

Тави изсумтя насмешливо, след което отново замълча и те приключиха пътя си през лагера без инциденти.

Когато приближи до центъра на лагера, Тави забеляза дузина от най-старшите каними от кастата на воините, бронята им беше покрита с толкова много алени шарки, че под тях черната стомана почти или изобщо не се виждаше. Всички почиваха в непринудени пози около

входа на подземното скривалище, което Варг използваше като команден пункт.

Някои бяха приклекли на групи от по двама или трима, сякаш просто си прекарваха времето заедно. Още двама играеха на лудус на огромна дъска с големи фигури. Други двама стояха един срещу друг с дървени тренировъчни мечове, но не размахваха тъпите остриета. Единият беше заел отбранителна позиция, държейки меча косо към тялото. Неговият противник беше вдигнал своето острие над главата си, успоредно на линията на гръбначния стълб.

Щом Тави приближи по-близо, позицията на всеки от воините се промени като огледален образ. Първият каним се плъзна на крачка встрани и промени ъгъла на меча си. Партньорът му направи половин крачка напред, сякаш в синхронен танц, извъртя тялото си и направи широк замах с меча надолу и напред, а дървеният му връх спря, почти докосвайки острието на втория каним.

И двамата отново замръзнаха за няколко вдишвания, след което отново смениха позициите си. След като позициите бяха заети, първият каним отпусна челюсти в лека усмивка. Вторият изръмжа разочаровано. Двамата отпуснаха остриетата си, наклониха глави един към друг в канимски поклон и се обърнаха, за да наблюдават приближаването на алеранците, сякаш краят на състезанието им случайно е съвпаднал с тяхното пристигане.

Тави спря на няколко ярда от обсега на дългия удар на единия от пазачите на Майстора на войната, изръмжа под нос и извика:

— Гадара! Искам да говоря с теб!

За момент настъпи тишина и десетината пазачи спокойно се изправиха срещу алеранците. Всеки от тях държеше лапа върху оръжието си.

Варг се появи от скривалището в тъмноредвената си стоманена броня, умишлено заставайки на светло. Насаг последва баща си с поглед, насочен към алеранците. Варг пристъпи напред към Тави и спря на по-малко от инч извън обсега на собственото си оръжие.

Тави и Варг си размениха поздравии в стила на канимите, като наклониха много леко главите си настрани.

— Какво означава това? — попита Варг.

— Това е, което е — отговори Тави. — Двама каними току-що се опитаха да ме убият в командния ми пункт. Те влязоха, представяйки

се за ваши пратеници. Единият носеше броня на нарашански воин, другият беше в униформата на милицията на Насаг.

Ушите на Варг се завъртяха напред и замръзнаха в това положение. За каним това беше израз на учтив интерес, но неподвижността на останалата част от тялото му се равняваше на еквивалент на безизразна маска, предназначена да не може да се отгатнат мислите му.

— Къде са те сега? — попита Варг.

Тави се напрягна при въпроса, но принуди тялото си да остане спокойно и уверено.

— Мъртви.

Варг приглушено изръмжа.

— Не мога да оставя такива неща ненаказани — отговори Тави.

— Не — каза Варг. — Не можеш.

— Предизвиквам отговорника на канимите.

Очите на Варг се присвиха. Изминаха няколко секунди, преди той да отговори.

— Тогава предизвикваш мен. Аз съм водачът на моя народ. Аз съм отговорен за тях.

Тави кимна бавно.

— Бях сигурен, че ще кажеш така.

Насаг издаде тихо, клокочещо ръмжене.

— Спокойно — изръмжа Варг, поглеждайки през рамо.

Насаг утихна.

Варг се обърна към Тави.

— Кога и къде.

— Силите ни трябва да тръгнат след два дни — каза Тави. — Това време достатъчно ли е да се уреди този въпрос?

— В допълнение към това, което вече се случва? — попита Варг. — Не.

— Тогава ще се срещнем веднага щом се подготвите. Едно острие, открито поле, докато единият не падне.

— Съгласен съм — каза Варг.

И двамата си размениха поредните едва забележими поздрави. Без да откъсва поглед от Варг, Тави направи няколко бавни крачки назад. След това се обърна, направи жест с една ръка към спътниците си и тръгна обратно по пътя, по който беше дошъл.

Сред канимите вече се носеха слухове. Стотици, ако не и хиляди, бяха дошли да наблюдават връщащите се алеранци. Въпреки че мърморенето на глухите басови гласове, говорещи на канимски, никога не е бил успокояващ приятелски звук, Тави усети, че общият им тон е значително по-отвратителен от всеки, който беше чувал преди. Той мина през тълпата от извисяващи се хора-вълци, очите му гледаха само напред, челюстта му беше стисната. Усещаше присъствието на Кайтай до себе си, както и Макс, Красус и Шулц зад гърба си. Всички вървяха в крак с него, ботушите им удряха земята едновременно — дори и тези на Кайтай.

Канимите не се опитаха да ги спрат, макар че когато стигнаха до края на лагера, Тави забеляза голяма тълпа, която ги приближаваше косо. Предвождаха я половин дузина шамани в бледите си дрехи от човешка кожа. Той ги проследи с периферното си зрение, но не промени темпото. Ако канимите решаха, че алеранците бягат, това можеше да предизвика атака и независимо колко силен беше алеранският отряд, те бяха просто шепа хора, заобиколени от стотици каними. Щяха да ги разкъсат на парчета.

Тави мина през разбитата порта покрай двамата пазачи — и двамата бяха на крака и ги гледаха заплашително.

Никой от тях не срещна намръщения поглед на Тави и не се опита да го предизвика. Тълпата, водена от шаманите, беше на сто ярда от тях, когато Тави напусна лагера и изчезна зад хълма.

Той си позволи да се отпусне чак когато бяха извън обсега на хвърлен камък или копие.

— Кървави врани — изпусна дъх зад гърба му Шулц.

— Врани и кървави фурии — съгласи се Макс, — видяхте ли тази група с шаманите, те всеки момент можеха да се нахвърлят върху нас.

— Да — отбеляза Красус, — щеше да е доста грозно.

— Ето защо капитанът разби портата на идване — каза Кайтай.

— Никога не съм съжалявал, че съм осигурил възможност за бързо оттегляне — потвърди Тави, след което извика: — Центурион.

— Сър — отзова се Шулц.

Тави кимна към дежурните легионери на портата в лагера на Първи алерански:

— Искам да поговорите с вашия трибун. Уведомете го, че ще изпратя Бойните врани на отделна мисия. Това е всичко, което той трябва да знае.

— Да, сър — отговори Шулц.

— Екипирайте ги за конен поход и ги изпратете при позициите на инженерната кохорта. Намира се на брега на север от Антил. Задачата ви е да пазите инженерите и да следите за всеки подозрителен каним. В случай че решат да ни създадат проблеми, това място ще бъде очевидна цел, така че искам вашите хора да са там преди да се стъмни.

— Нямам представа за какво говорите, сър — каза Шулц сериозно. Той поздравя, обърна се да потегли и добави: — Ще бъде направено.

— Макс, вземи конницата със себе си. Поддържайте едно крило да е постоянно готово да реагира на атака. Реакцията да е твърда и безмилостна. Искам всеки, който си мисли да навреди на инженерите, да знае с какво се захваща, ако опита.

Макс кимна.

— Разбрах. Какво пазим този път?

— Ще разбереш — отговори Тави. — Красус, знам, че няма да им хареса, но искам рицарите да се преструват, че са инженери. Следващите няколко дни ще бъдат трудни. Отидете с Макс и Шулц и бъдете подчинени на началника на инженерния персонал.

Красус въздъхна.

— Поне няма да има повече ледени кораби.

Тави хвърли поглед през рамо и се усмихна.

— Не... точно, не.

Макс и Красус се спогледаха.

— Дали знае колко дразнещо е това? — попита Макс.

— О, определено — отговори Красус.

— Мислиш ли, че трябва да кажем нещо по въпроса?

— Товарът на командването е тежък — трезво разсъди Красус.
— Вероятно трябва да го оставим да се забавлява.

Макс кимна.

— Особено след като той така или иначе ще го прави.

— Той е могъщият Първи лорд — каза Красус. — Ние сме само смирени легионери. Подчиняваме се, без да питаме.

— Подчиняваме ли се?

— Това беше въпрос. Ти попита.

— Добре — каза Макс. — Извинявай.

— Просто се качвайте и двамата — каза Тави. — Основните сили на ворда ще пристигнат след два дни. Дотогава трябва да сме в движение. Имам нужда от вас, за да може това да се случи.

Братята удариха юмруци по нагръдниците и потеглиха, продължавайки леко да се карат помежду си.

Кайтай ги проследи с поглед и се усмихна.

— Те станаха приятели. Харесва ми.

— Те са братя — отвърна Тави.

Тя го погледна със сериозните си зелени очи.

— Това не е едно и също за всички. Кръвта събира някои, а други — разделя.

Тави кимна.

— Невинаги са били такива, не.

Кайтай слабо се усмихна.

— Те са и твои приятели. Отидоха, когато ги помоли.

— Знаят какво е заложено. И се страхуват, Шулц също. Ето защо се шегуват.

— Шегуват се, защото просто те последваха в разгневена тълпа каними и излязоха невредими — отговори тя. — Енергията, която не беше използвана в битката, трябваше да отиде някъде.

Тави се ухили.

— Така е.

Тя наклони глава.

— Любопитна съм. Какво постигна, освен да си уредиш дуел с едно от най-опасните същества, които сме срещали?

— Започнах разговор — каза Тави.

Кайтай го изгледа за момент, след което каза:

— Те са прави, дразнещо е, когато правиш така.

Тави въздъхна.

— Или ще сработи, или не. Говоренето за това не може да помогне.

Тя поклати глава.

— А другият ти план? Ще сработи ли? Ще пристигнем ли навреме?

Тави спря и я погледна.

— Мисля, че има шанс. Добър шанс — той се обърна към нея, поклони се церемониално и попита: — Посланик, бихте ли ми доставили удоволствието да се присъедините към мен на късна вечеря тази вечер?

Кайтай вдигна изненадано бяла вежда. На устните ѝ бавно цъфна усмивка.

— Вечеря?

— Това е правилният начин да се правят нещата — каза той. — Можете да облечете новата си рокля.

— Рокля?

— Оставих я в палатката ви, докато ви нямаше. Мисля, че е прекрасна. Трибун Цимния ме уверява, че е елегантна и стилна.

Сега и двете ѝ вежди се вдигнаха.

— Въпреки всичко това, въпреки вашата заетост, намерихте време да ми вземете подарък.

— Очевидно — каза Тави.

Устата на Кайтай се изви в поредната бавна усмивка. Тя се обърна и бавно се отдалечи, бедрата ѝ се поклащаха малко повече, отколкото беше необходимо. После спря, за да каже:

— Все още има надежда за теб, алеранецо.

След това продължи пътя си.

Тави я намръщи.

— Кайтай? Ти... ще дойдеш ли на вечеря?

Тя не отговори, само се засмя и продължи.

ГЛАВА 10

Амара потисна ирационално силното желание да каже на Сирус да блокира въздуха на сенатор Валериус. Реши, че не е абсолютно задължително да го задуши. Във всеки случай не и фатално. Може би щеше да е достатъчно само да го гледа как посинява и припада... но мъжът беше толкова подъл, че тя не смееше да се довери на себе си. Затова вместо убийство или нещо приятно близко до убийство тя спокойно сложи ръце в скута си и се принуди да запази спокойствие.

Бърnard се наведе и прошепна:

— Ако те попитам учтиво, мислиш ли, че би могла да удушиш този самодоволен идиот чак оттук?

Тя се опита да потисне кикота, който се надигна отвътре, но не успя. Бързо прикри устата си с ръка, но въпреки това си спечели няколко раздражени погледа от публиката в амфитеатъра.

— Сценарият тази вечер е за трагедия — тихо измърмори Бърnard, наведе се по-близо и сложи длан върху ръката ѝ като знак за успокоение, — не за комедия. Овладей се, преди да си вбесила публиката.

Тя се пребори с поредния изблик на смях и леко го плесна по ръката, после отново насочи вниманието си към треперливото изказване за неразбираемата кръвна линия на древния сенатор Улфий.

— ... син на Матей, чиято титла премина не към най-големия му, извънбрачен син Густус, а към по-малкия му и законен син Мартинус. По този начин се създаде прецедентът, колеги мои, уважаеми сенатори, присъстващи милорди.

Сенатор Валериус, мрачен мъж на средна възраст с изключително достоен външен вид, започна да ръкопляска с дългите си елегантни ръце, и тук-там този жест беше подкрепен.

— Благодаря, сенатор Улфий. А сега, ако няма повече...

Един от седемдесетте мъже, седнали на пода на амфитеатъра, звучно прочисти гърлото си и се изправи на крака. Косата му представляваше топка от стърчащи във всички посоки кичури, носът

му беше покрит с червени жилки от пиене на прекалено много вино, а кокалчетата на пръстите му бяха гротескно подути от многократни сбивания. Превръзка на дясната му ръка свидетелстваше, че сбиванията не са били само в младостта му.

Валериус коригира гънката на лилавия си плащ, който обозначаваше статута му на сенатор Калидус, и погледна другия мъж.

— Сенатор Теогин. Какво има?

— Мислех, че като член на този Сенат мога да упражня правото си да изразя своите мисли — бавно провлачи с цересийския си акцент Теогин, сякаш умишлено се противопоставяше на класически шлифованите, твърди северни интонации на Валериус.

— Ако приемем, че сенатор Калидус все още възнамерява да председателства тази почтена общност в съответствие с върховенството на закона, разбира се.

— Всеки пропилян момент е миг, който бихме могли да използваме, за да се подготвим за среща с врага — отговори Валериус.

— Напълно съм съгласен — каза Теогин. — Това включва ли моментите, прекарани в подготовка на вашия перфектен маникюр, сенаторе? Сигурен съм, че блясъкът на ноктите ви ще заслепи врага, преди да успее да се добере до нас.

Тук-там сред публиката се разнесе тих смях. Амара и Бърнард се присъединиха към него. Превръзката на кокалчетата на Теогин направи контраста с външния вид на Валериус още по-ярък.

— Мисля, че го харесвам — измърмори Амара.

— Теогин? — отвърна Бърнард. — Той е надут задник, но днес е от правилната страна.

Валериус беше твърде изтънчен, за да покаже някаква реакция на смеха. Спокойно изчака да затихне, както и още четвърт минута след това, преди да отговори.

— Разбира се, сенаторе, ще ви изслушаме. Въпреки че моля, заради младите смели мъже, които се подготвят да се изправят срещу врага, коментарите ви да бъдат кратки и по същество.

Той леко наведе глава, направи жест с ръка и елегантно седна.

— Благодаря ви, Валериус — отговори Теогин. После пъхна палци в илиците на дрехата си, така че превръзката на дясната му ръка да се вижда ясно. — С цялото ми уважение към сенатор Улфий за дълбокото му познаване на алеранската история и алеранското право,

аргументите му са лицемерни и заслужават да бъдат осмислени от този амфитеатър.

Улфий се надигна, издавайки неясни звуци на възмущение, а покритата му с пигменти плешивина придоби яркочервен цвят.

— Е, стига, Улф — каза Теогин и широко се усмихна на другия сенатор. — Щях да използвам по-меки формулировки, но Валериус каза, че нямаме време да щадим чувствата ви. И вие знаете също толкова добре като мен, че Парциар Густус беше гнусен луд, който уби половин дузина млади жени, докато Парциус Фиделар Мартинус беше първият служещ гражданин, удостоен да бъде част от Дома на верните след Войните Февърторн — и това след като преди това два пъти отхвърли поканата на Гай Секундус да се присъедини към Дома на доблестните.

Сенатор Теогин изсумтя.

— Опитът да сравня тези двамата с Гай Октавиан и Гай Акватайн Атис ми се струва пълна лудост, особено след като нямате доказателства, че раждането на Октавиан е незаконно.

Валериус се изправи на крака и вдигна ръка.

— Въпросът е процедурен, уважаеми Теогин. Тежестта на доказването на легитимността пада върху родителите или, ако те не са живи или не са в състояние да го направят, върху детето. Легитимността, особено сред гражданите, трябва да бъде доказана.

— Което е било направено — отговори Теогин. — С пръстена с печата на принцепс Септимус, със свидетелските показания на Арарис Валериан и с писмото, собственоръчно написано от принцепс Септимус.

Теогин направи пауза, когато тихо мърморене пробяга през сенаторите и зрителите, след което погледна Валериус с очакване.

— Гай Секстус никога не е представял официално Октавиан пред Сената — отговори гладко той. — По закон той не е юридически признат.

— Тоест не е признат за пълноправен гражданин — контрира Теогин. — Което няма никакво отношение към избора на Гай за наследник, тъй като се отнася само за вписване в публичните регистри.

— Надяваме се — отвърна Валериус, — че Първият лорд на Империята трябва да има честта да бъде и гражданин.

— Въпрос на семантика, сенаторе. Всички сме виждали достатъчно демонстрации на очевидните способности на Октавиан със собствените си очи. Доказателството в крайна сметка беше достатъчно добро за Гай Секстус. Защо да не е достатъчно добро и за всички нас?

— Според свидетелството на личния лекар на Първия лорд, Секстус е бил жертва на дълготрайно отравяне с пречистен хелатин — невъзмутимо продължи Валериус. — Хелатинът уврежда цялото тяло, включително и ума. Напълно е възможно Гай Секстус да не е разсъждавал адекватно през последната година от живота си...

Протестна глъчка заглуши гласа на Валериус и Амара усети как желанието да удуши подлата невестулка отново се надига в нея. Първо, той изтощи всички, като ги накара дълго да слушат аргументите на Улфий, след което се опита да ги притисне и набързо да затвори въпроса, като се позовава на необходимостта от спешни действия. Разбира се, подобни тактики са били успешни в Сената и преди, макар че по правило не и в присъствието на сериозна опозиция. Но това... да постави под съмнение умствената компетентност на Гай беше майсторски удар. Ако достатъчно членове на Сената се съгласят с тази идея, това би означавало, че почти всичко, което Гай е направил по време на вюрдското нашествие, може да бъде класифицирано като незаконно и да бъде обезсилено от жадния за власт Сенат. В крайна сметка Секстус в момента не можеше да защити действията си.

За Теогин обаче имаше начин да се противопостави на истинските намерения на Валериус, стига да е достатъчно умен да го види.

Теогин вдигна ръка в мълчалив призив за ред и шумът намаля до тихи шепоти.

— Уважаеми колеги от Сената — каза Теогин с очевидно презрение в гласа си. — Почти всеки лорд и Върховен лорд на Империята работи в присъствието на Гай Секстус по време на цялата кампания през изминалата година. Със сигурност не допускате мисълта, че толкова много граждани на Империята, повечето от които са надарени призователи на вода, биха могли да не забележат лудост, ако я видят?

— Събрата... — започна Валериус.

— А ако е изпаднал в старческо слабоумие — продължи Теогин, — тогава, разбира се, приемането на Атис Акватайн в Дома му трябва

да се разглежда по същия начин, по който и заявлението му, че Октавиан е законороден.

— Ха — възкликна Амара, оголвайки зъби в усмивка, и удари с юмрук по бедрото на Бърнард. — Той е в час.

Бърнард стисна юмука ѝ в дланите си.

— По-леко, любов моя, ще ми оставиш синини.

— Атис Акватайн — продължи Теогин, обръщайки се вече към всички в Сената, — без съмнение е един от най-добрите примери за талант, способности и ефективно лидерство, които гражданството може да предложи. Неговите умения и лична смелост, проявени в битките срещу ворда, не могат да бъдат поставени под съмнение.

Той си пое дълбоко дъх и гласът му стана като гръм.

— Но всички тези факти не дават право на никого да потъпква законите на Империята! Нито на Акватайн. Нито на гражданите. Нито на Сената.

Той бавно се завъртя в кръг, за да срещне погледа на всеки от седналите сенатори.

— Не се заблуждавайте, уважаеми сенатори. Да се противопоставим на волята на Гай Секстус сега означава да предадем законите, които ръководят Империята от нейното създаване — закони, които през вековете ни позволиха да преодолеем безброй сътресения и войни.

— В името на запазването на традициите — прекъсна го Валериус, — ние трябва да жертваме живота на нашите войници. Това ли казвате, сенаторе?

Теогин се втренчи във Валериус.

— Половината от нашата империя си отиде, сър. Загубените животи са безброй. Самата Алера Империя падна и беше погълната от земя и огън. Но повечето от това, което е останало от Империята, е извън обсега на който и да е враг. То е изсечено в нематериалната основа на ума и сърцето — закона. То е в стоманата на легионите извън градските стени, готови да дадат живота си, за да защитят Алера. То тече във вените на нейния народ, призован на оръжие и готов да се изправи срещу всеки враг, който се опитва да навреди.

С драматичен жест той протегна ръка на запад.

— И то е там, в живота въплъщение на Дома, който ръководи Империята от незапомнени времена. То е в Гай Октавиан.

В амфитеатъра се възцари тишина. Теогин знаеше как да говори на тълпа. Знаеше как да се възползва от техните емоции — и постоянният фон на приглушен страх, който беше обзел цяла Алера през тези отчаяни месеци, ги оставяше подготвени за точно такъв подход.

Теогин отново плъзна поглед по Сената.

— Не забравяйте това, когато гласувате. Спомнете си клетвите, които сте положили. Помнете простата истина: законният наследник на Секстус идва да защитава нашите земи и нашите народи. Отклонете се от закона, от това, което Империята винаги е била, и Алера вече няма да я има. Независимо дали ще устоим или ще паднем, Алера няма да съществува. И ние тук ще сме тези, които са я убили: ще сме я убили с тихи думи, силни речи и вдигнати ръце. Помнете.

Теогин хвърли на сенатор Калидус поглед, който можеше да подпали човек. След това седна и скръсти ръце.

Валериус се взря в противника си за дълъг, безмълвен момент. После погледна останалата част от Сената. Амара на практика можеше да прочете мислите му. Теогин беше използвал опасен гамбит. Човек никога не можеше да бъде сигурен, че една страстна реч ще насочи аудиторията в желаната посока, но цересийският сенатор беше говорил добре. Силата на думите му все още отекваше в залата. Всяко възражение, които Валериус би могъл да повдигне, в този момент не би му спечелило нищо друго освен гневни погледи. Почти със сигурност най-добрият му начин на действие бе да продължи напред и да разчита на подкрепата, която е събрал в дните преди тази конфронтация. Гласуването беше близо. Може би вече е направил достатъчно, за да наклони везните.

Валериус бавно кимна и повиши тон.

— Обявявам гласуване за легитимността на брака на Гай Септимус със свободния човек Исана от долината Калдерон. Гласуването със „за“ ще потвърди правния статут на брака. Гласуването с „против“ ще го отрече.

Амара неволно затаи дъх.

— Кой гласува „против“? — попита Валериус.

От местата, където седяха сенаторите, на случаен принцип започнаха да се вдигат ръце. Амара трескаво започна да ги брои.

— Колко са? — прошепна Бърнард.

— Нужни са им тридесет и шест — отговори тя, без да спира да брой. — Тридесет и две, тридесет и три, тридесет и четири.

Валериус добави ръка към вдигнатите.

— Тридесет и пет — изсъска тя.

— Кой гласува „за“? — попита Валериус.

Започнаха да се вдигат ръце... и зазвучаха тръбите.

Вълна от притеснен шепот се разнесе около Амара. Глави започнаха да се въртят. Към една далечна тръба се присъедини друга, и друга, и друга. Шепотът се превърна в мърморене.

— Какво е това? — попита матроната, която седеше със съпруга си зад Амара. — Сигналът?

Старият господин я потупа успокоително по ръката.

— Не съм сигурен, скъпа.

Амара се обърна към Бърнард, очите ѝ бяха сериозни. Той срещна погледа ѝ, лицето му беше спокойно, но примирено. Точно като нея той беше разпознал стандартния призив на тръбата на легиона.

Легионите от южната стена на Рива призоваваха на оръжие.

— Те не могат да бъдат тук — каза Амара. — Все още не.

Бърнард се усмихна леко и се изправи. Около нея други граждани правеха същото, насочвайки се енергично и притеснено към изходите на амфитеатъра, без да създават паника, гласуването на Сената беше забравено.

— Изглежда, че са си създали навика да ни изненадват. Нека се подготвим за най-лошото и да се надяваме на най-доброто.

Тя хвана ръката му и стана. Двамата тъкмо напускаха амфитеатъра, когато една млада жена се втурна към тях през тълпата, на няколко пъти грубо изтласквана от тълпата. Беше стройна млада жена с удължено, доста сериозно лице и дълга, фина като паяжина бледозлатиста коса.

— Граф Калдерон — извика лейди Верадис. — Граф Калдерон.

Бърнард забеляза махащата ѝ ръка и с лекота започна да си проправя път през тълпата. Амара го последва плътно, избягвайки леките сблъсъци, които иначе биха били неизбежни.

— Верадис — извика Бърнард. Той хвана момичето за раменете в жест на подкрепа. Тя беше видимо шокирана, с преbledняло лице и широко отворени очи.

— Какво стана?

— Първата лейди, графе — изхлипа тя през сълзи — Там е хаос, не мога да намеря Плацида и не знам на кого да вярвам.

Бърнард се огледа за момент и проследи насочения пръст на Амара към уличка между две сгради, залети от потока хора около тях. Бърнард ги отведе до относително тихото място и каза:

— Спокойно, Верадис. Спокойно, какво се случи?

Момичето с видимо усилие пое контрол над себе си и Амара си спомни, че Верадис е изключително надарен воден призовател. Емоциите на изплашената тълпа вероятно бяха ужасно мъчение за нея.

— Сестра ви, сър — каза тя с овладян глас. — Сестра ви беше отвлечена, Арарис също.

— Отвлечена? — попита остро Амара. — Отвлечена от кого?

Звуковите сигнали ставаха все по-силни и многобройни.

— Не знам — каза Верадис, — когато се върнах в нейната стая, вратата беше счупена, имаше кръв... вероятно недостатъчно, за да е убит някой. И тях ги нямаше.

Наред с другите сигнали Амара разпозна звука на тръбата на Върховен лорд Рива, която призоваваше за сбор. Като граждани в служба на Рива, Бърнард и Амара бяха упълномощени да помагат на Първи ривански легион. Бърнард вдигна поглед, той също беше чул сигнала.

— Ще отида — каза той. — Виж какво можеш да разбереш.

Амара прехапа устни, но кимна и се обърна към Верадис.

— Лейди, можете ли да летите?

— Разбира се.

Амара се обърна към съпруга си, взе лицето му в шепи и го целуна. Той ѝ отвърна енергично и пламенно. Когато прекъснаха целувката, той докосна бузата ѝ с опакото на ръката си, после се обърна и изчезна сред тълпата.

Амара кимна на лейди Верадис.

— Покажете ми — каза тя.

И двете се издигнаха в нощта, две малки фигури сред многото, които летяха в небето над Рива, докато тръбите на легиона продължаваха да гърмят.

ГЛАВА 11

— Нямаме представа колко разрушителни могат да бъдат силите, с които експериментирате — спокойно каза Алера. — Абсолютно никаква.

Тави стоеше в командната си палатка и се взираше в голямата карта на Империята, разгъната върху цялата маса и застопорена в ъглите с малки бели камъчета. Въздухът жужеше от напрежението на водното призоваване, което не позволяваше разговорът им да се подслушва. Униформената му туника беше старателно сгъната на леглото в ъгъла, готова за вечерята му с Кайтай.

— Тогава може би трябва да ме просветлите? — тихо отвърна той.

Алера изглеждаше както винаги — спокойна, откъсната, прекрасна, облечена цялата в сиво, очите ѝ се редуваха да блестят с оттънька на един или друг скъпоценен камък.

— Трудно би било да се обясни подробно, дори и на вас. Не и за времето, което остава.

Тави повдигна учудено вежда при тази забележка и погледна по-внимателно Алера. Фурията в човешка форма беше хванала ръце пред себе си в поза на истинска алеранска матрона. Дали трепереха? Ноктите не изглеждаха ли... неравномерни? С назъбени краища, сякаш ги е гризала? Днес определено нещо не беше наред с фурията, реши Тави.

— Ако това не е прекалено голям проблем, може би бихте могли да обясните какви проблеми ще ме сполетят, ако следвам плана си?

— Не виждам смисъл да обяснявам — отговори Алера. — Вие при всички случаи ще го направите.

— Може би.

Тя поклати глава.

— Това, което ще опитате, ще задейства определени процеси. Крайният резултат от тези процеси може да бъде бавното замръзване

на света. Ледници, които растат и растат с годините, като бавно поглъщат цялата земя и всичко живо.

Тави тъкмо бе взел чаша вино и отпиваше. При думите ѝ едва не се задави.

— Кървави врани — изхриптя той. — Кога?

— Не и докато сте жив — каза Алера. — Нито при вашите деца или при техните деца. Може би дори не по време на живота на целия ви народ. Почти сигурно от вас ще останат само писмени следи. След хиляда години, или две, или три или двадесет. Но ще се случи.

— Ако не направя нищо — каза Тави, — вродът ще унищожи народа ми, преди да падне снегът тази година — той поклати глава. — Алеранците след хиляда години никога няма да имат шанс да съществуват — и никога няма да има на кого да кажете, че сте ги предупредили. Теоретичните алеранци от утрешния ден ще трябва сами да се погрижат за себе си.

Беше почти сигурен, че тя ще се усмихне на този коментар. Това беше видът спокоен, интелектуален хумор, който фурията ценеше. Тя не отговори.

— Ще ни помогнете ли? — попита той.

Тя наведе глава замислено.

— Разбира се.

Тави пристъпи бързо към нея, хвана стиснатите ѝ ръце и ги вдигна. Сърцето му подскочи в гърлото, когато го направи. Фурията пред него беше същество с почти немислима сила. Ако действията му не ѝ се понравиха...

Но тя стоеше и го гледаше със спокойно изражение. Той премести поглед от очите ѝ към върховете на пръстите ѝ.

Изглеждаха неравномерно, материалът беше някак похабен, сякаш сдъвкан. Веднъж Тави беше видял телата на войници, паднали в река по време на битка. Мъжете се бяха удавили и останките им не бяха открити повече от ден. Рибите и други речни същества ги бяха открили, бяха отхапвали и откъсвали малки парченца плът. Раните не кървяха. Бяха останали студени, инертни, сиви, сякаш телата по някакъв начин се бяха превърнали в скулптури от мека глина.

Пръстите на Алера изглеждаха като на восъчна скулптура, чиито пръсти са били усърдно гризани от мишка.

— Какво е това? — тихо я попита той.

— Неизбежност — отговори фурията. — Краят на пътя.

Той се намръщи за миг, както от ръцете ѝ, така и от отговора. Осъзнаването го заля няколко секунди по-късно. Той вдигна очи към нея и прошепна:

— Вие умирате.

Алера му се усмихна много спокойно, много топло.

— Опростен начин да кажеш какво се случва — отговори тя. — Но предполагам, че от ваша гледна точка има известна повърхностна прилика.

— Не разбирам — каза Тави.

Алера за миг се загледа в ръцете му. След това направи жест по дължината на тялото си и каза:

— Знаете ли как е възникнала тази форма? Защо говоря с кръвната линия на вашето семейство?

Тави поклати глава.

— Не.

Тя го погледна укорително.

— Но предполагате.

Тави сведе глава пред нея.

— Предполагам, че има нещо общо с мозайката в стаята за медитации на Първия лорд.

— Отлично — каза Алера и кимна. — Мозайката в пода на стаята е направена от парчета камък, донесени от цялата империя. Чрез тези парчета Гай Примус успяваше да комуникира и да командва фуриите по цялата земя, така че да му носят информация, да му предават изображения на отдалечени места и да изпълняват волята му.

Тя сви устни и продължи.

— Тогава за първи път започнах да осъзнавам себе си като отделна същност. През целия живот на Примус аз продължавах да... се втвърдявам, предполагам, че това би била най-подходящата дума. Той усети присъствието ми и с времето разбрах как да говоря с него и как да придобия материална форма.

Тя се усмихна, погледът ѝ се насочи в далечината.

— Първите думи, които си спомням, че чух със собствените си уши, бяха на Примус: „Кървави врани, полудявам“.

Тави издаде кратък, задавен смях.

Тя му се усмихна.

— Мозайката беше фокусът, върху който се формира тази форма. Тя беше тази, която привлече хиляди и хиляди фурии без индивидуалност, превръщайки ги в нещо повече — тя сложи ръка на гърдите си. — В Алера.

— И когато дядо ми унищожи Алера Империя, мозайката беше унищожена заедно с нея — прошепна Тави.

— От гледна точка на Секстус това беше неизбежно. Ако беше останала непокътната, мозайката щеше да отиде при вордската кралица. А тя почти сигурно щеше да разбере значението ѝ и щеше да се опита да ме контролира чрез нея. И дори би могла да успее.

— Ето защо Първите лордове никога не са споменавали на никого за вас — тихо каза Тави. — Ето защо за вас няма нито дума в нито една хроника.

— Враговете на Дом Гай не биха се опитвали да придобият контрол над мен, ако не знаят за съществуването ми.

— Но те биха могли да ви убият — тихо каза Тави.

— Наистина — тя си пое дълбоко дъх. — Всъщност аз съвсем реално бях убита от нашествието на ворда, но унищожаването на формата ми ще отнеме доста време. И ще отнеме още толкова време, докато окончателно се върна в първоначалното си състояние.

— Аз... аз не го осъзнавах — поколеба се Тави. — Толкова съжалявам.

Тя вдигна вежди.

— Но защо? Аз не се страхувам от това, което предстои, млади Гай. Няма да усетя нито болка, нито загуба. Времето ми в тази форма почти свърши. Всичко си има своя край. Това е законът на Вселената.

— Вие толкова дълго сте помагали на моето семейство и на Империята, заслужавате нещо по-добро.

— Това пък какво общо има? Това, което някой заслужава и това, което получава, рядко съвпадат.

— Но когато съвпадат, това се нарича „справедливост“ — каза Тави. — Това е едно от нещата, за които трябва да допринеса, доколкото разбирам дълга си.

Усмивката на Алера придоби горчив оттенък.

— Имайте предвид, че невинаги съм помагала на вашето семейство или на вашите хора. Не искам да поставям някое създание над другите. И всяко действие, което предприема, изисква реакция,

която да възстанови баланса. Когато Секстус искаше да смекча преобладаващото време в долината, това предизвика половин дузина бури на други места в Империята. Когато той ме помоли да дам сила и определена посока на вятъра, другаде, на стотици мили далеч, се появиха циклони. Преди пристигането на ворда аз и моите роднини сме убили повече алеранци, отколкото който и да е враг, с който народът ви се е сблъсквал.

Нещо диво и студено блесна в очите ѝ.

— Може да се спори, млади Гай, че това, което ми се случва, е справедливост.

Тави обмисли за момент чутото.

— Когато вече ви няма... нещо ще се промени.

Погледът ѝ стана неразгадаем.

— Да.

— Какво по-точно?

— Всичко — каза тя спокойно. — За известно време. Силите, свързани в тази форма от толкова дълго време, ще трябва отново да се балансират. В земеделските райони на цялата Империя дивите фурии ще станат по-активни, по-неспокойни и по-опасни. Метеорологичните карти ще се променят, естеството на времето ще се промени. Животните ще се държат странно. Растенията ще растат неестествено бързо или ще изсъхват без видима причина. Самото призоваване на фурии ще бъде нестабилно и непредсказуемо.

Тави потръпна, като си представи хаоса, който ще настъпи в такива условия.

— Няма ли начин да го предотвратят?

Алера го погледна с нещо подобно на състрадание.

— Няма, млади Гай.

Тави се отпусна в походния стол и като опря лакти в коленете, сведе глава.

— Нито един? Сигурна ли сте?

— Всичко свършва, млади Гай. Един ден и ти ще си отидеш.

Тави го болеше гърба. По време на схватката с канимите-убийци беше разтегнал мускул. Би било хубаво да облекчи болката в лечебна вана с малко помощ от водна фурия. Дори без вана дискомфортът не беше толкова силен, че да не може да бъде облекчен с малко

фокусирано усилие. Но в момента той не беше сигурен, че е способен дори на това. А гърбът го болеше.

— Казвате ми — каза той, — че дори някак да победим ворда, това още няма да е краят. Един ден, в недалечното бъдеще, самата земя ще се обърне срещу нас. Ние ще трябва да преодолеем кошмарът сега, само за да се удавим в хаос.

— Да.

— Това... за мен е прекалено.

— Животът е несправедлив, безразличен и болезнен, млади Гай — каза фурията. — Само безумец би се борил с прилива.

Алера не издаде нито звук, но вдигайки глава, Тави я видя на колене, обърната към него, с лице на нивото му. Тя протегна ръка и докосна бузата му с изтърканите върхове на пръстите си.

— Винаги съм намирала особената лудост на Дом Гай за изключително интригуваща. Те се борят с приливите и отливите повече от хиляда години. Често не успяваха да постигнат победа. Но никога не признаваха поражението.

— Сблъскали ли са се някога с подобно нещо? — попита той тихо.

— Когато първите алеранци пристигнаха тук, може би — каза Алера с отсъстващ поглед. — Спомените ми са много неясни. Ще минат векове, преди да познавам хората ти. Но бяха малко. Пренебрежимо малко. Около единадесет хиляди живота, може би.

— Колкото е един легион с неговите придружители — каза Тави. Тя се усмихна.

— И така беше. Легион от друго място, изгубен и озовал се тук, в моите земи — тя посочи към входа на палатката. — Каними, марати, ледени. Всички те бяха изгубени пътешественици.

Тя поклати тъжно глава.

— Другите също. Онези, които твоят народ унищожи през вековете. Толкова много изгубени животи от страх и необходимост.

— Когато са дошли тук, те призовавали ли са фурии? — попита Тави.

— В продължение на много години — не.

— Тогава как са го направили? — попита той. — Как са оцелели?

— С жестокост. Умения. Дисциплина. Те идваха от място, където бяха ненадминати господари на войната и смъртта. Техните врагове

тук никога не бяха виждали нещо подобно. Вашите предци не можеха да се върнат там, откъдето бяха дошли. Те бяха хванати в капан тук и само чрез победа можеха да оцелеят. Така те станаха победители, независимо от цената.

Тя спокойно срещна погледа му.

— Те правеха неща, на които едва ли би повярвал. Извършваха най-чудовищни и най-героични дела. По онова време твоите хора се превърнаха в един див, дивашки ум, въплътена смърт... и когато им липсваха врагове, те практикуваха уменията си един върху друг.

Тави се намръщи.

— Искате да кажете, че за да оцелеем, аз и моите хора трябва да направим същото?

— Не аз съм този, който прави избор. Нямам мнение. Само споделям факти.

Тави кимна бавно и направи жест с ръка.

— Моля, продължете.

Алера се намръщи замислено.

— Едва когато изключителният Примус премахна всички, които му се противопоставяха, провеждайки жестока война в името на установяването на мир, те започнаха да се опомнят. Да изграждат нещо по-голямо. Да полагат основите на Империята, каквато я познавате днес.

Тя сложи ръка на рамото му.

— Закони. Справедливост. Изкуство. Стремез към знания. Всичко идва от един източник.

— Способността да убиваш — прошепна Тави.

— Силата е първата добродетел — каза Алера. — Това не е приятен факт. Но горчивият вкус от осъзнаването му не променя истината, че без сила да ги защити, всички останали добродетели са краткотрайни и в крайна сметка безсмислени — тя се наведе леко напред. — Вордът няма илюзии. Те са готови да унищожат всяко живо същество на този свят, ако е необходимо, за да осигурят оцеляването на своя вид. Те са смърт в плът. И са силни. Готови ли сте да направите всичко необходимо, за да оцелеете вие?

Тави сведе поглед и се загледа в земята.

Той можеше да направи повече, за да помогне за постигането на успех във войната. Много повече. Можеше да предприеме стъпки,

които преди година щяха да са абсолютно неприемливи за него. Острият му ум винаги е бил извор на идеи и този път не беше изключение. Той се мразеше, че има такива чудовищни концепции, но Империята се бореше за живота си. В глухата нощ, когато не можеше да заспи, когато се страхуваше най-много от бъдещето, той осъзна какви стъпки може да предприеме. Тези стъпки можеха да бъдат направени само върху безжизнените тела на мъртвите.

Брилянтни принципи, благородни дела, помисли си той.

Тези, които са работили достатъчно усърдно, за да се придържат към тях, са ги култивирали с любов — но простият факт е, че ако той изобщо иска някой алеранец да оцелее, може да се наложи да жертва други. Може да се наложи да избере кой да живее и кой да умре. И ако наистина трябва да бъде Първият лорд на Империята, водач на своя народ, той беше единственият, който може да направи този избор.

Всъщност това би било негово задължение.

Обзе го поток от емоции, които рядко си позволяваше да чувства. Мъка за вече изгубените. Гняв за тези, които все още могат да умрат. Омраза към врага, който беше поставил Империята на колене. И болка. Никога не е искал това, никога не го е искал. Той не искаше да бъде Първият лорд, но и не можеше да си тръгне.

Необходимост. Дълг. Думите прозвучаха подло в самотните кътчета на ума му.

Той затвори очи и каза на глас:

— Ще направя необходимото.

После вдигна поглед към Великата фурия и думите му прозвучаха грубо и студено дори за собствените му уши.

— Но има повече от един вид сила.

Алера го гледа дълго, после бавно наклони глава.

— Така е, млади Гай — измърмори тя. — Така е.

И с тези думи изчезна.

Тави седеше в лагерния стол и се чувстваше изтощен, отпаднал и изцеден като гъба. Опитваше се да види пътеката пред всички тях, да си представи всичките ѝ извивки, завои и разклонения. Имаше моменти, когато в мислите му изведнъж процъфтяваше странен вид увереност, усещане за кристално разбиране на бъдещето. За дядо му, както и за Първите лордове преди него, се говореше, че има дарбата да вижда нещата, преди да се случат. Тави не знаеше дали това е истина.

Вордът трябваше да бъде спрян. Ако Алера не го пречупи, пътят им щеше да свърши внезапно и в пълна тишина. Никой никога нямаше да разбере, че изобщо са съществували.

Но дори по някакъв начин да победят, опустошенията, причинени от войната, ужасната цена на болката, скръбта и загубите, платена от хората на Алера, щеше да ги остави неспособни да се борят с хаоса, причинен от разпадането на Великата фурия. Хората, вече потопени в насилие и война, все още ще бъдат пияни от омраза и кръв и ще бъдат слепи за всякакъв друг път.

„Когато им липсваха врагове, те практикуваха уменията си един върху друг.“ Разбира се, че са го правили. Това беше всичко, което знаеха.

Как да спре това? Да осигури на хората си друг враг, за да насочат гнева извън себе си? Тави хвърли поглед към лагера на канимите и потръпна. Помисли за Дорога, Хашат и Кайтай. Стомахът му бавно се стегна в отвратителен възел.

Не можеше да допусне да се случи. Такава битка не би била бърза. Жаждата за кръв на поколения алеранци за война само временно ще бъде потушена и в крайна сметка няма да промени нищо. Те ще се обърнат към себе си.

Гай Октавиан, младият Първи лорд на Алера, седеше сам и мислено изследваше всички възможни варианти. Той стисна юмруци, напразно надявайки се, че отговорът ще дойде сам и в съзнанието му ще се появи сигурност.

Но това не се случи.

С яростно махване на ръка той заповяда на фуриите да изключат осветлението в палатката.

Никой не трябва да вижда Първият лорд да плаче.

ГЛАВА 12

Амара и лейди Верадис се спуснаха в предния команден център на легионите, заобикалящи Рива, където, съдейки по знамената на няколко Върховни лордове, бяха събрани най-мощните сили на Империята. Нервният млад плацидиански лорд, отговарящ за въздушната сигурност, едва не ги изпържи, преди да успеят да му дадат подходящата парола. Амара беше принудена да насочи цялата сила на въздушния си поток в лицето на младия мъж, като почти разпръсна него и отряда рицари Аери, които го придружаваха в небето. Това беше традиционно средство на летец да изкаже крайното си недоволство от глупостта на свой колега — гарантирано унижително, но обикновено безобидно порицание.

— Наистина сте невероятен призовател на вятърни фурии, графиньо — отбеляза Верадис. Младата лечителка винаги се беше представяла пред Амара като жена с отлично самообладание, но сега в ритъма на думите ѝ имаше нещо нервно и припряно. — Честна дума. Не мисля, че дори баща ми контролира силата си с такава прецизност.

— Аз съм само летец. Баща ви има още няколко различни способности, които да практикува, и град, който да управлява.

Верадис не отговори и Амара веднага съжали за прибързаните си думи. Върховен лорд Церес със сигурност вече нямаше град. Градът Церес беше само спомен, от хората му беше останала група разпръснати бежанци, за които не се знаеше дали изобщо ще оцелеят.

— Това, което исках да кажа — каза Амара спокойно, — е благодаря, лейди.

Верадис ѝ кимна напрегнато, когато излязоха от осветената зона за кацане. Други летци прииждаха след тях. Амара видя лорд и лейди Плацида да се спускат. Бяха една малко странна двойка: той беше набит и обикновен на вид човек, по-скоро приличащ на ковач или дърводелец, отколкото на Върховен лорд на Алера. Тя от своя страна беше висока, царствена, ослепително красива жена с дълга червена коса, сплетена в дебела плитка, и аура с огнена наситеност. И двамата

носеха легионерски брони и мечове. Нейният беше тънко острие за дуел, докато този на лорд Плацида представляваше огромно чудовище, праметнато на ремък през рамо — оръжие, подходящо за сечене на гарганги или средно големи дървета с един удар.

— Графиня Калдерон — каза лейди Плацида. Тя бързо напусна зоната за кацане, подобно на останалите спускащи се летци, и кимна на Амара и Верадис. — Верадис, здравей, дете. Графиньо, имате ли представа какво става?

— Лейди Ария, лейди Исана е отвлечена — каза Верадис. — Похитителите са влезли в покоите ѝ в хана, като са заобиколили охранителните фурии, и са отвлели нея и сър Арарис.

— Какво? — възкликна лейди Плацида, мръщейки се недоумяващо.

— В средата на всичко това? — каза лорд Плацида, обхващайки с широк жест легионите. После вдигна поглед към жена си и продължи: — Тя не представлява значителна стратегическа стойност. Може ли да е лично?

— Подозирате, че зад отвличането стои врагът — каза лейди Плацида и погледна към знамената над командната шатра, най-вече знамето на лорд Акватайн. — Като център на подкрепата за Октавиан тук, в Рива, тя има голяма политическа стойност.

Ръката ѝ се премести към меча и тя изръмжа:

— Аз ще...

Плацида се намръщи, загледан в нищото, и постави ръката си върху нейната, преди тя да успее да изтегли острието.

— Не — каза той, — контролирай се, любов моя, помисли. Атис е хладнокръвен, а не — глупав. Рокус ще му откъсне главата — той направи пауза и продължи:

— Или може би.

— Благодаря — сковано каза лейди Плацида.

— Или предполагам, че аз бих могъл — размисли той, махна ръката си от нейната и забарабани с пръсти по ефеса на двуръчния си меч. Присви замислено очи и продължи: — Което... може да е това, което врагът е имал предвид. Особено сега, когато знаем, че Октавиан идва.

— Да посее раздор сред нас? Могат ли тези същества да ни разбират толкова добре? — попита лейди Плацида. Гневът постепенно

я напусна.

— Инвидия би могла — посочи лордът.

— Трябваше да я предизвикам преди години — намръщено каза лейди Плацида.

Лорд Плацида изсумтя смутено.

— Нямахте да е много джентълменски от дама като теб.

— Все още няма начин да разберем какво се е случило — каза Амара, прекъсвайки разговора. — И не, лейди Плацида, не съм наясно какво се е случило. Надявах се вие да знаете.

— Нашите патрули би трябвало да са видели приближаващи войски — уверено каза Плацида. — Силите ни вече се придвижват към външните палисади. Това е единственото нещо, което би могло толкова да разбунти капитаните на легионите.

— Аз си мислех, че са на повече от седмица път оттук — каза Амара.

— Ако това е някаква утеха, графиньо, аз също — каза лейди Плацида. Тя отново погледна към командната палатка, когато от роговете се разнесоха още сигнали, накъсвани от вятъра. — Нашите легиони са в центъра на отбраната. Трябва да сме там, за да бъдем с тях, графиньо.

Амара кимна. Призователи със силата на лорд и лейди Плацида трябва да бъдат неразделна част от всеки един боен план. Там нямахте кой да ги замени.

— Ще ви информирам за всичко, което открия.

— Направете го — каза лейди Плацида. Тя сложи ръка на рамото на Амара и стисна. — Веднага щом се освободя, ще направя каквото мога, за да ви помогна.

Амара успя да не трепне. Явно напрежението, което лейди Плацида изпитваше, беше огромно, щом не осъзнаваше, че силата на фурията ѝ се смесва със силата на собствените ѝ пръсти.

Плацида хвана жена си за ръка и посочи командната палатка.

— Ще разберем каквото можем от Атис. Скъпа?

Двамата кимнаха на Амара и Верадис и се насочиха към палатката, подминавайки отряд тежковъоръжени легионери.

— Може би и ние трябва да отидем? — попита Верадис.

— За съжаление нямам разрешение да влизам в командната палатка — каза Амара. — Май нещо свързано с това, че уж съм била

служила като личен убиец на Гай Секстус, предполагам.

Наистина легионерите, които стояха на пост на входа на палатката, внимателно наблюдаваха Амара.

— И се съмнявам, че и вие имате такова разрешение.

— Не. Предполагам, че ще остана тук като цивилен водач, когато легионите влязат в битка — тя се намръщи към пазачите и каза: — Ако чакаме тук, без да правим нищо, може да минат часове, преди да изпратят някой да помогне на лейди Исана.

— Права си.

Верадис се намръщи още по-силно.

— Предполагам, че все пак можем да влезем — тя пак погледна пазачите. — Макар че на мен ми изглеждат съвсем достойни войници. Не съм сигурна, че ще успея да го направя, без да ги нараня, а те не са го заслужили. И не ми харесва идеята да създам работа на бедните лечители.

Въображението на Амара ѝ нарисува картината на хаоса, който би настъпил в резултат на опита на млад, надарен гражданин да преодолее упоритата съпротива на стражата, зад която стои много по-голяма група Върховни лордове, имащи всички основания да са нервни.

Тя потръпна.

— Не. Сигурна съм, че ще успеем да намерим алтернатива.

Платнището на командната палатка се разтвори и се появи дребна, стройна фигура, безобидна на фона на бронираните фигури, сновящи в нощта. Светлокосият младеж се плъзна в сенките и спокойно се отдалечи, оставайки незабелязан сред суматохата на разбунения лагер.

— Там — каза Амара. — Това е нашата възможност.

Тя мина покрай двама фригийски лордове и последва дискретния млад мъж. Когато приближи на две крачки от него, той се обърна и примигна, изражението на лицето му беше умиротворено, или по-скоро вгълбено. Амара обаче забеляза перфектния баланс на стойката му и взе под внимание факта, че не може да види едната му ръка, която най-вероятно докосваше дръжката на камата, скрита под доста широката му и вехта наметка.

— О — възкликна Амара и разпери ръце, за да покаже, че са празни, — сър Ерен?

Младият мъж примигна, погледът му се стрелна към нея, след това и към Верадис, който забързано приближаваше.

— О, графиня Калдерон. Лейди Верадис. Добър вечер, дами. С какво мога да ви бъда полезен?

Амара беше решила, че това най-вероятно е сър Ерен, който бе един от главните разузнавателни агенти на Акватайн и който не само я беше добавил в списъка с нежелани лица около лорд Акватайн, но и се беше погрижил тя да получи копие от този списък. Учтивост, позволяваща ѝ да запази гордостта си и да се избегнат неприятни сцени. Тя харесваше Ерен, макар че след смъртта на Гай Секстус да не беше сигурна на кого в крайна сметка е лоялен — но като съученик на Октавиан тя прецени, че е малко вероятно той да има колебания относно наследяването, независимо кого е решил да подкрепи.

— Е — каза Амара, — този въпрос е по-сложен, отколкото изглежда на пръв поглед.

Сър Ерен вдигна вежди.

— А?

— Исана Гай е отвлечена — каза Амара и внимателно го погледна, за да улови реакцията му.

Подобно на нея, Ерен беше обучен да контролира реакциите си. Също така беше обучен да ги фалшифицира. Тя знаеше знаците, които щяха да покажат дали реакцията е истинска или фалшива. Той от своя страна знаеше, че тя ги знае и потенциално би могъл да ги промени, за да се възползва от ситуацията — но тя прецени, че това би могъл да направи само някой с по-голям житейски опит, отколкото сър Ерен има в момента, за да заблуди както собствените ѝ тренирани очи и уши, така и чувствителността на някой толкова надарен воден призовател като Верадис. Особено, ако тя директно го удари с новините, вместо да използва по-фин подход.

Реакцията на сър Ерен беше липсата на каквато и да е реакция. Той просто я гледаше известно време. След това стисна носа си с палеца и показалеца.

— Тя е била... кървави врани — гласът на младия мъж беше много по-остър и по-разстроен, отколкото тя очакваше въз основа на изражението и позата му. — Отвлечена. Ами да, разбира се. Защото очевидно нямаме достатъчно проблеми за тази вечер.

Той се втренчи в нея. Имаше доста изразителен поглед, помисли си Амара, въпреки тъмнокафявия цвят на очите си и факта, че изправен беше с почти половин фут по-нисък от нея и по този начин принуден да гледа отдолу нагоре.

Тя трябваше да положи съзнателни усилия, за да не отстъпи крачка назад. Верадис наистина се отдръпна от него.

— И предполагам — каза той, — че искате да помогна.

Амара спокойно срещна погледа на младия мъж.

— Всичко подсказва, че днес не е най-щастливият ви ден, сър Ерен.

— Врани — уморено прошепна курсорът.

Думата издаваше огромното му изтощение. Той го прикри добре, но Амара виждаше признаците на напрежение по младото му лице. Ако беше по-възрастен, помисли си тя, последните седмици щяха да го състарят с десет години. За момент той затвори очи и си пое дълбоко дъх. Когато ги отвори, промяната беше почти като с магическа пръчка. Изражението му отново стана меко, а позата — неуверена, почти сервилна.

— Не съм сигурен как бихте могли да се доверите на нещо, което ще направя, ако се съглася да ви помогна, графиньо.

— Ако тя не го направи — тихо се обади Верадис, пристъпи крачка по-близо до младия мъж и му протегна ръка, — аз ще го направя.

Ерен я погледна внимателно. Способността на опитен воден призовател да усеща искреността на друг, когато тя е споделена свободно, беше проклятието на всеки опит за заблуда — на ако се вярваше прекалено небрежно, тя сама по себе си можеше да бъде нов източник на измами. Като човек, превърнал се през годините в специалист в този вид проверки, той я гледаше почти толкова недоверчиво и предпазливо, колкото Амара.

— Как може това да навреди на Империята, курсоре? — попита Верадис, усмихвайки се леко.

Ерен предпазливо пое ръката ѝ.

— Така да бъде.

— Един въпрос — тихо каза Верадис. — На кого служите?

— На Империята, на хората на Алера и на Дом Гай — отговори веднага Ерен. — В точно този ред.

Верадис слушаше с леко наведена встрани глава. Докато младият мъж говореше, тя леко потръпна, отдръпна ръката си и кимна на Амара.

— Позволете да отбележа — сухо каза Амара, — че вашият избор на лоялност, курсор, не съвсем отговаря на стандартите на Академията.

Нещо сурово трепна в кроткия поглед на Ерен и той започна да казва нещо, но сякаш промени решението си. След това каза на глас:

— Трябва да се има предвид, че в момента в Империята има двама наследници на Дом Гай. Аз работя с този, който е тук.

Амара кимна.

— Исана беше отвлечена от...

— Знам къде беше отседнала — прекъсна я Ерен. — И съм наясно с мерките за сигурност, които я защитават. Аз лично ги проектирах.

Амара изненадано вдигна вежди. Ако случаят беше такъв, тогава Ерен вероятно служеше като фактически министър на разузнаването на Акватайн. И че всъщност отговаря за цялата шпионска мрежа, работеща за онова, което е останало от Империята. Ерен забеляза реакцията ѝ и се намръщи.

— Гай ме изпрати при Акватайн с последните си писма. В тях той ми заповяда да му служа по съвест или да го уведомя, че не мога да го направя и да си тръгна, без да му причинявам никаква вреда. И той ме препоръча на Акватайн като най-надеждния курсор в момента.

При тези думи Амара усети лека болка в гърдите. Но от друга страна, по онова време Гай не можеше да ѝ се довери. Тя беше нарушила клетвата си. Може би с основателна причина, но фактът си оставаше факт — тя се беше отказала от службата си.

— Същото се отнасяше и за лекаря на Секстус, между другото — продължи Ерен. — Не че Акватайн има нужда от него, но никога не се знае със сигурност. Той е някъде тук...

Младежът поклати глава.

— Извинете, отклоних се от темата. Прекалено много неща се случват — той извъртя очи и каза: — Така. Първата лейди. Атаката сигурно е била от въздуха. Всеки друг подход би предизвикал твърде силна реакция от охранителните фурии на хана.

— Как изобщо са могли да го направят? — попита Верадис.

— Силата на нашите фурии не е безгранична — отвърна леко рязко Ерен. — Врагът също има фурии. По тази причина ние имаме ограничен брой охранителни фурии. Много от тях бяха отклонени, за да защитят по-голямата част от политическите и военните ресурси на Империята, които бяха на заседанието на Сената.

— Какви са шансовете да са свалили Първата лейди някъде в града или в лагера, без да бъдат забелязани? — попита Амара.

— Много съмнителни — отвърна Ерен откровено. — Тя е обиколила цялата Империя, започвайки от столицата. Помогнала е на много хора. Сред населението тя е по-известна, отколкото Секстус някога е бил.

Той въздъхна и се обърна директно към Амара.

— Акватайн не стои зад това. Просто не би могъл да го направи, без аз да разбера.

Амара направи гримаса.

— Сигурен ли сте?

— Напълно.

— Тогава е бил врагът — каза Амара.

— Изглежда вероятно — каза Ерен. — Знаем, че вордската кралица все още контролира корпус от доста опитни рицари Аери и граждани.

— Ако вордът я е отвлъкъл... и ако са отлетели, вече може да са на мили отгук — каза Верадис.

— Акватайн е зает — каза Амара. — И той ще бъде много изкушен да си остане зает.

Ерен наклони глава настрани в сдържан жест, като свиваше и разпускаше пръстите на едната си ръка. Изглеждаше, сякаш се разкъсва вътрешно.

— Помогнете ни — каза Амара.

— Тук е зложено много повече от живота на една жена — тихо отговори Ерен.

— Курсор — каза Амара, — от моя пример научихте, че е погрешно да следвате сляпо Първия лорд. Че може да се окажете използван. Така че е време да се запитате дали първо служите на Империята — или на хората, които са Империята. Гай Исана първо беше холтър Исана. И свободния човек Исана преди това.

Тя се усмихна напрегнато и изрече следващото изречение без никакво изражение, без добавена мекота, която би го накарало да се плъзне на мястото си като добре заточен нож:

— И преди всичко, тя е майка на твоя приятел.

Ерен ѝ хвърли кисел поглед, но кимна в знак на признателност, че не го обработва по традиционния манипулативен начин на Академията.

— Днес всичко, което е останало от Империята, е на разположение на Акватайн — каза Верадис. — Кой отвлече Първата лейди?

Ерен потупа с върха на ботуша си по земята, след което кимна рязко.

— Елате с мен.

Те го последваха, когато той започна енергично да се придвижва през лагера.

— Къде отиваме? — попита Амара.

— Всяко зрънце военна сила, с което разполагаме, е заето с подготовка — каза Ерен. — Към нас приближава армия от над петстотин хиляди вордски воители. Те ще достигнат първата линия на отбраната в рамките на час.

— Как са стигнали толкова бързо дотук?

— Не сме сигурни — каза Ерен. — Но логичното обяснение е, че са ремонтирали някой от разрушените пътища.

— Какво? — попита Верадис. — Как е възможно да го направят за времето, което имаха? На нашите инженери би им отнело месеци или дори години.

— Всъщност работата не е сложна — каза Ерен. — Просто е тежка и монотонна. Биха могли да го направят доста бързо, ако имат подръка достатъчно много надарени земни призователи, фокусирани само върху тази задача. Гражданите на Империята не са участвали в строежа на пътищата. Но ако става дума за възстановяването само на участък от пътя, тогава гражданин, притежаващ съответните знания, за ден може да ремонтира няколко мили път.

Амара изруга.

— Ето какво е имал предвид оня дребен слайв.

На въпросителния поглед на Ерен тя поясни:

— Бренсис Калар-младши. Робовладелецът на вордската кралица. Преди да го убия, той каза, че му е заповядано да наблегне върху вербуването на призователи на земя.

Ерен подсвирна.

— Сега си спомням този доклад. Трябваше да го съобразим.

— Няма смисъл да гледаш назад — каза Амара, докато крачеше до него.

— Но това не е ли нещо добро? — попита Верадис. — Ако пътищата бъдат възстановени, войските на Октавиан ще могат да стигнат по-бързо дотук.

— Едва ли са поправили всички пътища — отговори Амара. — Най-вероятно са възстановили един-единствен път за собствена употреба, така че да могат бързо да придвижат атакуващи сили тук. Те идват предимно от юг, откъм столицата. А Октавиан е далеч на запад и малко на север от нас.

— И има само два легиона — допълни Ерен. — И то ако приемем, че се е върнал от Кания с всичките си хора и ако онези освободени роби още са под знамената му. Общо може би около петдесет хиляди мъже.

— Сър Ерен — повтори Амара. — Къде отиваме?

— Гай Атис — каза Ерен, произнасяйки името без колебание — остави определен брой способни хора за собствени нужди. Имам правомощия да се разпореждам с тях при нужда.

— Сингулари? — попита Верадис.

— Убийци — каза Амара без следа от емоция.

— Хм. По малко и от двете — отговори Ерен. — Атис искаше да е сигурен, че ще има подръка екип, готов да действа незабавно.

— Да удари Октавиан, ако се открие възможност — каза Амара.

— По-скоро мисля, че са били предназначени за бившата му съпруга — отговори Ерен. — Преди всичко.

Амара го погледна рязко.

— И вие отговаряте за тях? Знаете ли кога трябва да се използват? И имате ли правомощието да ги изпратите да ни помогнат?

Ерен ѝ се поклони от кръста, без да забавя темпото.

Амара го наблюдаваше напрегнато. После каза:

— Сър Ерен, вие сте или много добър приятел, или много, много добър шпионин.

— Ах — каза той, усмихвайки се. — Или по малко и от двете.

Те стигнаха до задния край на лагера, където бяха разпънати палатките за критичен невоенен персонал, на същото място като при всеки стандартен легионерски лагер. Обикновено там се настаняваха ковачи, камериери, готвачи, мулетари и други подобни. Ерен отиде право до палатка, около четири пъти по-голяма от другите, отметна покривалото на входа и влезе.

Дузина мечове изскочиха от ножниците си със съсък на плъзгаща се стомана и когато Амара се изправи от влизането си в палатката, се озова пред острие на не повече от шест инча от гърлото си. Тя погледна надолу по дължината му до покритата с белези ръка, която уверено държеше меча, и остави погледът си да премине от ръката на мечоносеца към лицето му. Беше огромен, тъмнокос мъж с къса, спретнато подстригана брада. Очите му бяха стоманени и студени. Изглеждаше сякаш мечът беше продължение на протегнатата му ръка. Амара го познаваше.

— Алдрик — изсъска женски глас.

Дребна жена с добре очертани извивки, облечена в обикновена ленена рокля с плътно прилепнало кожено елече, се появи иззад гърба на мъжа. Имаше тъмна къдрава коса, очите ѝ искряха и постоянно се стрелкаха наляво и надясно. Усмивката на лицето ѝ изобщо не отговаряше на погледа ѝ. Ръцете ѝ се отвориха и затвориха от вълнение и тя облиза устни, когато се плъзна по-близо до Амара, като много внимателно избута върха на меча надолу.

— Вижте, господарю. Това е красивото вятърно момиче, което ни остави да умрем голи в пустинята Каларан. И никога не съм ѝ благодарил за това.

Алдрик Меча, едно от най-смъртоносните остриета на Алера, закачи пръст в задната част на елечето на жената и я дръпна назад, оставяйки меча си протегнат. Тя се противопостави на движението му, но той като че ли не забеляза, и когато тя се приближи достатъчно, плъзна ръка около кръста ѝ, за да притисне раменете ѝ към гърдите си.

— Одиана — изръмжа той, — по-спокойно.

Ексцентричната жена потрепна още няколко пъти, после усмивката ѝ се разшири и тя утихна.

— Да, господарю.

— Малък човек — изръмжа Алдрик. — Тя какво прави тук?

Застанал напълно спокоен, Ерен се усмихна на Алдрик, сякаш не забелязваше всички изтеглени мечове в палатката и не разбираше опасността на ситуацията, в която се намира.

— А, да. Тя е тук, за да... Има специална мисия за всички вас и вие трябва да я изпълните.

Амара огледа палатката и разпозна някои от мъжете и жените в нея от времето на обучението си в Академията. От времето преди наставникът ѝ да я предаде. От времето преди мъжът, на когото се беше клела да служи, също да я предаде. Това бяха Въздушните вълци — наемници, които служеха на Акватайн от дълго време. Заподозрени бяха в безброй съмнителни дейности и въпреки че не можеше да го докаже, Амара беше сигурна, че са убили много алеранци при изпълнение на заповедите на своите работодатели.

Те бяха опасни мъже и жени, силни призователи на вятърни фурии, рицари Аери и също рицари-наемници.

— Здравей, Алдрик — каза Амара спокойно, вдигайки очи към лицето на мъжа. — Кратката версия е: към момента вие работите с мен.

Веждите му литнаха нагоре. Погледът му се насочи към Ерен. Дребният мъж кимна, усмихна се и присви очи като късоглед.

— Да, точно така. Тя ще ви каже каквото трябва да знаете. Мисията е с най-висок приоритет, а аз за съжаление трябва да доставя и други съобщения. Успешен лов.

Ерен кимна и излезе от палатката, мърморейки извинения. Алдрик направи гримаса, докато го гледаше, и насочи погледа си към Амара. Миг по-късно той прибра меча си. Едва тогава и останалите в стаята свалиха и прибраха оръжията си.

— Добре — каза той, взирайки се в Амара с отвращение. — Каква е работата?

Одиана я гледаше с нещо, което Амара можеше да определи само като злорадство. Усмивката ѝ беше обезпокоителна.

— Обичайната — каза Амара, усмихвайки се, сякаш вътрешностите ѝ не бяха сгърчени от страх през цялото това време. — Спасителна операция.

ГЛАВА 13

— Едва си докоснал храната си — тихо каза Кайтай.

Тави я погледна, острието на вината го прободде в стомаха.

— Аз...

Гледката на Кайтай в зелена рокля го удари още по-силно и той изгуби представа какво искаше да каже.

Копринената рокля успяваше да се вмести в рамките на благоприличието и в същото време да подчертае всички прелести на младата жена. Светлата ѝ коса беше елегантно навита на върха на главата, а доста дълбокото деколте караше шията ѝ да изглежда още по-дълга и деликатна, придавайки ѝ измамна крехкост и скривайки деликатната сила, която той знаеше, че е там. Освен това раменете и ръцете ѝ оставаха голи, бледата ѝ кожа изглеждаше гладка и безупречна в светлината на заглушените магически лампи в палатката, която той беше поставил на скала с изглед към неспокойното море.

Изумрудите на ушите и на шията ѝ проблясваха на светлината и искряха с малките огънове вътре в тях. Майсторът-занаятчия, който някога ги беше създал, явно е бил опитен призовател на огън. Втората фурия, която вървеше с тях, хвърляше аура на вълнение и щастие, която се извиваше около нея като аромат на много фин парфюм.

Тя предизвикателно сбърчи бледото си чело, а устните ѝ се извиха в усмивка в очакване на отговор.

— Може би — каза той — изпитвам глад за нещо по-различно от вечеря.

— Неправилно е да се нахвърляте на десерта преди хранене, ваше височество — прошепна тя. После вдигна зрънце грозде до устните си и срещна погледа му, докато го изяждаше. Бавно.

Тави си помисли да събори с една ръка всичко от масата, да я дръпне през нея и да опита какъв е вкусът на това зрънце. Идеята толкова го завладя с привлекателността си, че без дори да осъзнава, той вдигна ръце върху подлакътниците на стола.

Той отново бавно си пое дъх, наслаждавайки се на образа ѝ в съзнанието си и желанието, което премина през него, и след миг борба разбра кои са неговите идеи и кои — нейните.

— Вие — обвинително каза той, а гласът му прозвуча много пониско и по-грубо, отколкото беше предвиждал — прилагайте земна магия към мен, посланик.

Тя изяде още едно зрънце. По-бавно. Очите ѝ блестяха, докато го правеше.

— Нима бих направила подобно нещо, милорд Октавиан?

Костваше му истинско усилие на волята да остане на мястото си. Той се обърна към чинията си с ръмжене и взе нож и вилица, за да си отреже старателно и да изяде парче говеждо месо — истинско, честно месо от Алера, а не от онези чудовища левиатаните, с които трябваше да се хранят по време на пътуването — и го прокара с глътка от лекото, почти прозрачно вино.

— Може би — каза той. — Ако пожелаете.

Тя взе прибори за своето печено говеждо. Тави я наблюдаваше впечатлен. Кайтай обикновено ядеше печеното месо с цялата деликатност на гладна лъвица и често създаваше впечатлението, че ще направи същото с всеки, дръзнал да посегне на нейния дял. Но тази вечер, дори и да не действаше с идеалната прецизност на млада дама от висшето общество, поведението ѝ все пак не беше твърде далеч от целта. Някой, най-вероятно Цимния, я беше учил на етикета на гражданите.

Кога беше намерила време?

Тя изяде хапката месо толкова бавно, колкото и плодовете, продължавайки да го гледа в очите. За миг примижа от удоволствие, докато преглъщаше, след което отново го погледна.

— Намеквате, че бих предпочела да ми разкъсате роклята и да ме обладаете тук? Точно тук? На масата, може би?

Вилицата на Тави се изплъзна и следващата му хапка печено полетя към земята. Той отвори уста да отговори и установи, че не може да произнесе нито дума, а лицето му пламна.

Кайтай наблюдаваше как месото пада и цъкна с език.

— Жалко — измърка тя. — Беше вкусно. Или не мислите така?

Тя изяде още една хапка, агонизиращо бавно и отпуснато, с елегантна сдържана чувственост.

Тави си възвърна способността да говори:

— То не е и наполовина толкова вкусно, колкото вие, посланик.

Тя отново се усмихна доволно.

— Най-накрая. Привлякох вниманието ви.

— Имахте го през цялото време — отвърна Тави.

— Ушите ви, може би — тя се прокашля, като за миг докосна гърдите си с върховете на пръстите си и неволно премести погледа му там. — И, разбира се, очите ви — добави тя сухо с тъжна насмешка. — Но твоите мисли, чала, въображението ти — те бяха насочени другаде.

— Моя грешка — каза Тави. — Очевидно.

— Очевидно — отговори Кайтай с доста самодоволна усмивка. После изражението ѝ стана по-сериозно. — Макар и не само поради непосредствените причини.

Той се намръщи и с жест я подкани да продължи.

Тя сгъна ръце в скута си и се намръщи, сякаш подбираше думите, преди да ги изрече.

— Този враг е заплаха за теб както никой друг, чала.

— Вордът?

Тя кимна.

— По какъв начин?

— Те заплашват да те променят — каза тя тихо. — Отчаянието и страхът са много мощни врагове. Те могат да те превърнат в нещо, което ти не си.

— Ти каза нещо подобно през зимата — отбеляза той, — когато бяхме в капан на върха на онази кула в Шуаран.

— Сега е не по-малко вярно — тихо каза тя. — Не забравяй, че мога да те усетя, чала. Не можеш да скриеш тези неща от мен. Опита и аз уважих желанието ти. Досега.

Той се намръщи разтревожен.

Тя плъзна ръка през масата, с дланта нагоре. Собствената му ръка я покри, без да е нужно да взема съзнателно решение.

— Говори с мен — подкани го тя тихо.

— На корабите винаги имаше някой наблизо. Или пък бяхме на уроци и... — той сви рамене. — Аз... не исках да те натоварвам. Или да те плаша.

Тя кимна и заговори без гняв:

— Защото смяташ, че не съм достатъчно силна ли? Или защото не мислиш, че съм достатъчно смела?

— Защото те намирам за недостатъчно... — той заекна.

— Способна? — предположи тя. — Полезна?

— ... заменяема — завърши той.

Веждите ѝ се вдигнаха. Тя повтори неотдавнашния му жест, като го подкани да продължи.

— Не мога да те загубя — прошепна той, — просто не мога. И не съм сигурен, че мога да те защитя. Не съм сигурен, че изобщо някой може.

Кайтай го изгледа за миг безизразно. След това стисна устни, поклати глава и се изправи. Заобиколи масата със същото безизразно изражение на лицето си, но едва когато спря зад стола му, Тави осъзна, че тя се тресе от едва сдържан смях.

Тя се намести в скута му, прелестна в зелената си рокля, обви ръцете си около врата му и го целуна. Страстно. Тихият ѝ смях избухна върху езика му, както и тя. Когато най-накрая се отдръпна, миг по-късно сложи горещите си ръце от двете страни на лицето му и го погледна с умиление.

— Моят алеранец — каза тя с любов в гласа. — Ти си идиот.

Той примигна.

— Осъзнаваш ли, че сили, по-големи от нас, могат да ни разделят? — попита тя, все още усмихната.

— Ами... — започна той. — Ами... ами не, не точно...

Той млъкна.

— Но това винаги е било така, алеранецо — каза тя, — много преди вордът да се превърне в заплаха за нашите народи. И дори никога да не е съществувал, пак щеше да е вярно.

— Какво имаш предвид?

Тя сви рамене. След това взе неговия нож и вилица и отрязва хапка месо, докато говореше.

— Много неща могат да сложат край на живота. Дори на живота на алерански гражданин. Болест. Пожар. Злополука. И в крайна сметка самата възраст — тя сложи хапката месо в устата му и го наблюдава как той започва да дъвче, преди да кимне с одобрение и да започне да реже друго.

— Смъртта е неизбежна, алеранецо... за всички нас. И истината е, че всеки, когото обичаме, или ще бъде откъснат от нас, или ние ще бъдем откъснати от него. Това следва толкова естествено, колкото и нощта след залез-слънце.

— Кайтай — започна Тави.

Тя пхна още едно парче месо в устата му и тихо каза:

— Не съм приключила.

Той поклати глава и започна да дъвче, докато слушаше.

Тя отново кимна одобрително.

— В крайна сметка, вордът не е нищо особено, алеранецо, освен ако не му позволиш да стане. Всъщност той е по-малко опасен от повечето други заплахи.

Той преглътна и каза:

— Как можеш да кажеш това?

— Защо да не мога? — отговори спокойно тя. — Помисли. Ти си доста добър в мисленето, когато решиш да го правиш. Сигурна съм, че накрая ще дойде и до теб.

Тя се изви и се протегна, вдигнала ръце над главата си. Тави установи, че лявата му ръка докосва голия ѝ гръб. Не можеше да спре да гали нежната ѝ кожа, едва докосвайки я с бавни кръгови движения.

— Ммм. Харесва ми. И тази рокля също ми харесва. И бижутата също — въпреки че не мога да ги нося на нощен лов. И все пак са красиви.

— И скъпи — каза Тави. — Няма да повярваш колко.

Кайтай завъртя очи.

— Пари.

— Не всеки използва обсидианови върхове за стрели като основен стандарт за търговия — каза той, усмихвайки се.

— Не — отвърна тя язвително. — Въпреки че ако на алеранците им струва пари всеки път, когато искат да убият нещо, това щеше да направи вашата човешка история много по-малко интересно четиво.

Тя го погледна за миг, усмихвайки се, след което попита:

— Мислиш ли, че бижутата са красиви, алеранецо?

Тави я докосна по бузата.

— Бих искал да те видя само с тях и с нищо друго.

Усмивката ѝ се разшири.

— Това — каза тя — би било абсолютно неподходящо, милорд Октавиан.

Но ръцете ѝ много бавно се вдигнаха към тила и закопчалката на роклята. Тави издаде тихо ръмжене и усети как ръката му се свива собственически около талията ѝ.

Тропот на приближаващи копита достигна до отдалечената палатка. Пазачите, разположени на четиридесет ярда надолу по хълма по настояване на Магнус, в случай че се приближат ворди, започнаха да разменят пароли с пратеника, чийто глас звучеше високо и възбудено. Тави изпъшка и за миг опря чело в роклята на Кайтай...

— Разбира се, точно сега се случва нещо.

Кайтай се засмя тихо и каза:

— Ако искаш, можем просто да продължим.

— Кървави врани, не — каза Тави и отново се изчерви. Той я вдигна от коленете си, изправи се и нежно я постави на крака.

— Добре ли изглеждат?

Тя се наведе напред и облиза угълчето на устата му, погледна го закачливо, след което го избърса със салфетка. После леко поправи гънките на роклята си и каза:

— Изглеждате прекрасно, милорд Октавиан.

Той измърмори под нос нещо като напомняне да не убива пратеника и отиде до едно от платниците, които скриваха вътрешността на палатката. Камериерът на легиона бързаше нагоре по склона до пратеник в бронята на антилското опълчение. Антиланецът вървеше по склона с точно премерената стъпка на опитен легионер, спря срещу Тави и отдаде чест.

— Ваше височество.

Тави отвърна на поздрава. Пратеникът беше старши центурион от отбранителните сили на града, който се беше завърнал от пенсия за тази цел, и беше по-близо до петдесетте, отколкото до четиридесетте.

— Центурион... Рамус, нали?

Мъжът се усмихна и кимна.

— Да, сър.

— Докладвайте.

— Лорд сенешал Ванориус ви предава своите поздравии, сър, и вест от Рива.

Тави повдигна вежди.

— Водно съобщение?

— Да, съ... — очите на центуриона прескочиха от Тави към Кайтай и внезапно думите заседнаха в гърлото му. Той се закашля рязко, после сведе глава и отново отдаде чест.

— О, извинете нахлуването ми, лейди посланик.

Тави се огледа, само за да се увери, че момичето все още е с роклята. Беше. Но с Кайтай никога не се знаеше. Той обаче не можеше да обвинява Рамус за колебанието. Тя изглеждаше зашеметяващо.

— Съобщението от Рива, центурион? — подкани го Тави.

— Да, сър — каза мъжът. — Лорд Акватайн съобщава, че градът е атакуван.

Тави примигна и повдигна вежди, без да изразява по-голяма изненада.

— Наистина?

— Как? — остро настоя Кайтай.

— Съобщението беше кратко, сър — отговори центурионът. — Милорд Ванориус ме помоли да ви кажа, че някаква намеса почти веднага е прекъснала връзката. Акватайн тъкмо се появил, пренасяйки образа и гласа си, като някак е успял да пробие блокирането на предаването на водни съобщения, което вордът поддържаше до... хм, доскоро, ваше височество.

— Разбирам — каза Тави. Вдиша веднъж, кимна си и след това рязко погледна през рамо към Кайтай.

Тя кимна, вече облечена в тъмното си пътно наметало.

— Ще говоря с нея веднага.

— Благодаря — каза Тави.

Щом Кайтай си тръгна, той се обърна към Рамус:

— Центурион, моля, предайте моите комплименти на лорд сенешала и го информирайте, че плановете ни за заминаване току-що се изместиха с тридесет и шест часа. Тръгваме тази вечер. Градът трябва да е готов да приеме придружителите и бежанците малко по-рано, отколкото очаквахме.

— Да, сър — отговори твърдо Рамус, но съмнението не слизаше от очите му.

Тави го погледна. Рамус беше само човек, но беше човекът, когото останалите слушаха. Антилианци и каними щяха да останат сами един с друг в много опасна близост. Това беше една от възможностите

да посее семената на доверието, което той се стараеше да прави възможно най-често през последните няколко дни.

— Центурион — каза Тави, — ще се радвам, ако споделите мнението си.

— Те са каними, сър — изплю легионерът. — Те са животни. Сражавал съм се с техните рейнджъри по времето, когато бях в легионите. Виждам какво ни причиняват.

Тави обмисли за момент отговора си, преди да го изкаже на глас:

— Бих могъл да кажа, че легионите ежедневно използват животни по време на война, Рамус. Но истината е, че и те са хора. Те са наши врагове и не претендират за нищо повече — той се усмихна, оголвайки зъбите си. — Но сега и двата народа имаме много по-голям проблем. Бил съм се лично с канимите, както срещу тях, така и заедно с тях, центурион, и имам белезите, за да го докажа. Прекарах повече време в полетата срещу тях, отколкото всеки друг алерански командир в нашата история. Те са порочни, диви и безпощадни. И държат на думата си.

Тави сложи ръка на рамото на легионера.

— Следвай заповедите си, войнико. Те ще следват своите. И ако сме умни и имаме късмет, може би всички ще успеем да си прережем гърлата догодина.

Рамус се намръщи. Започна да се обръща и се поколеба.

— Вие... Наистина ли мислиш това, синко? Ъ-ъ, сър?

— Няма друг начин. Те са в същия ъгъл, в който сме и ние. И на някои от тях повече бих доверил да ми пазят гърба, отколкото на много алеранци, които познавам.

Рамус изсумтя.

— Така си е, враните да ги вземат — той изправи рамене и удари с юмрук в гърдите си. — Ще предам вашите думи на лорд Ванориус, сър.

— Добре — каза Тави. Той измъкна острието от ножницата на хълбока на центуриона, обърна се и го заби в онова, което беше останало от печеното. След това върна острието обратно на мъжа.

— За обратния път. Няма смисъл да го похабяваме просто така. Успех, центурион.

Рамус прие кинжала с тънка, бърза усмивка.

— Благодаря, ваше висо...

Внезапно от север нахлу порив на леден вятър, стена от студен въздух, чиято температура беше с тридесет градуса по-ниска от и без това хладната северна нощ. Веднага нощта притихна и следващият порив на вятъра едва не преобърна палатката.

— Кървави врани! — извика Рамус и вдигна ръка, за да защити лицето си. Морето сякаш изстена в знак на протест, превръщайки повърхността си в малки бели ивици пяна. — Какво беше това?

Тави вдигна ръка и се обърна на север, взирайки се в небето. Облаците бяха погълнати от сива тъмнина, разливаща се от север на юг.

— Ами — каза той, оголвайки зъби в ръмжаща усмивка, — става въпрос за кърваво време.

След това пъкна два пръста в устата си и изсвири пронизително, надмогвайки рева на студения вятър — трик, на който чичо Бърнард го беше научил, когато все още пасеше овце. Пазачите чуха сигнала и хладнокръвно се събраха около него.

— Почивката свърши, момчета — каза той, — вадете си резервните наметала. Време е да спасим Империята.

ГЛАВА 14

Валиар Маркус забеляза, че е следен, малко преди да стигне до четвъртия ред палатки в първи квадрант на лагера на Първия алерански легион. Нощем цареше тишина в редиците избледнели, мръсни палатки, нарушени само от случайно хъркане. Разходката сред тях би могла да бъде зловещо преживяване, като ходене през гробище; палатките сякаш светеха, отразявайки светлината с почти белите си платна. Не беше лесно да се промъкне през мрежата от бели палатки, без тъмният му силует да се очертае на техния фон — и това беше основната причина, поради която всеки легион използваше на първо място бяло платно. Но все пак с търпение и подходящи умения това беше възможно.

Маркус не беше сигурен какво точно му подсказа за присъствието на опашката. Той отдавна беше престанал да поставя под съмнение инстинкта си за такива неща. Правеше това през целия си живот и изглежда умът му несъзнателно събираше десетки малки, почти интуитивни сигнали, за да създаде пълна картина на всичко около него.

След като стигна до палатката си, вместо да влезе в нея, той замръзна напълно неподвижен и остана в това положение. После допря ръка до земята и изпрати част от съзнанието си в нея.

Сърдечният ритъм и дълбокото дишане на няколкостотин легионери се вляха в него през ботушите му — осезаемо усещане, което донякъде напомняше на звука на вълни, блъскащи се в брега. Забързаната стъпка на някой наблизко, изненадан по време на движение, се откри на този фон като крясък на чайка.

Маркус не можа да определи точното местоположение на преследвача си, но получи добро общо усещане за посоката. Той се обърна към мрака и тихо каза:

— Ако намеренията ви са мирни, можете да се покажете.

След кратка пауза Магнус излезе между две палатки и застана пред Първото копие.

— Можем да поговорим в палатката — измърмори Магнус.

— Враните да те вземат, можем — тихо изръмжа Маркус, позволявайки раздражението да се прокрадне в гласа му — Отивах в леглото си. И не ми харесва, когато ме следят така. Грешка в преценката от нечия страна може да накара нещата да станат грозни.

Магнус се приближи. Старият курсор изглеждаше уморен и схванат, докато изучаваше Маркус с воднистите си очи.

— Само ако бъда забелязан. Остарявам за такива неща, Първо копие, но нямам никой друг за тази работа.

Маркус се опита да звучи раздражено.

— Да ме шпионирате?

— Нещо не е както трябва — каза старият курсор. — Около вас витае някаква мистерия. Това не ми харесва.

— Няма мистерия — въздъхна Маркус.

— Не? Има ли причина, поради която сте толкова умен, че надиграхте стария курсор в собствената му игра?

Маркус стисна зъби.

Не беше нужно човек да е курсор, за да забележи стария Магнус на гърба си — но в същото време той не беше направил нито една очевидна грешка и малко бяха тези, които биха могли да усетят присъствието му. При липса на други фактори не би било подозрително един опитен центурион да го направи. Но заедно със съмненията на Магнус, Първото копие беше дал още едно допълнително потвърждение, че не е този, за когото се представя.

— След всичко, което преживяхме — каза той тихо, — наистина ли мислите, че ще навредя на капитана?

— Мисля, че капитанът има твърде високо мнение за собствената си прозорливост — отговори Магнус. — Той е млад и не знае как работи светът. Или колко жесток може да бъде.

— Добре — отново въздъхна Маркус. — Да предположим, че сте прав. Досега имах много възможности да направя нещо лошо. Но не съм.

Магнус му се усмихна леко.

— Ако намеренията ви са мирни, покажете се.

Маркус го погледна, отново изкушен да признае. Но това не би послужило на интересите на Първи алерански или на принцепса. Ако се разкрие пред Магнус, незабавно ще бъде арестуван, ако приеме, че

не го екзекутират веднага щом бъде установена истинската му самоличност. Разбира се, ако Магнус продължи своите разследвания, това рано или късно щеше да се случи. Но все още не беше.

Маркус изръмжа под нос често използвана ругатня и добави:

— Лека нощ, Магнус.

Той влезе в палатката си и затвори платнището с ненужна сила. Беше възможно най-близкото до затръшване на врата. След това задържа вниманието си към земята и изчака, докато стъпките на стария курсор се отдалечат.

С въздишка посегна към шнуровите на бронята си и почти подскочи от тихия бас на канима, който отекна от тъмния ъгъл на палатката му.

— Добре, че не го пуснахте вътре. Би било неудобно.

Маркус се обърна и тихо измърмори на фурията в самотната лампа да се събуди за живот с най-слабата си интензивност. В неясното златисто сияние той различи масивната фигура на канимски ловец, приклепнал на леглото му, карайки матрака застрашително да се огъва под тежестта му. Сърцето на Маркус забърза от изненада и той застина с ръка на дръжката на острието си. Втренчи се в канима за няколко секунди, след което тихо попита:

— Ша, нали?

Канимът с червеникава козина наклони глава.

— Същият.

Маркус изсумтя. След това продължи да развързва бронята си. Ако Ша беше искал да му навреди, вече щеше да го е направил.

— Предполагам, че не сте тук на лов.

— Така е — каза канимът. — Има известна информация, която би било полезно за Тавар да я има.

— Защо не отидете направо при него с тази информация? Или да напишете писмо?

Ша небрежно изви уши встрани — жест, напомнящ алеранското вдигане на рамене.

— Те са от вътрешен характер. Никой каним не би могъл с чиста съвест да ги разкрие на враг — зъбите на ловеца блеснаха като ярка бяла светкавица. — И не можах да стигна до Тавар. Участваше в ритуал на чифтосване и беше строго охраняван.

— И преди сте ми предавали чувствителна информация — каза Маркус.

Ша отново сведе глава.

Маркус кимна.

— Каж ми. Ще се погрижа той да узнае.

— Доколко знаете за нашите кръвни заклинатели?

— Шаманите? — Маркус сви рамене: — Знам, че не ги харесвам много.

Ушите на Ша се размърдаха развеселено.

— Те са важни за нашето общество, тъй като служат на Създателите.

— Създателите — каза Маркус. — Вашите цивилни.

— Те създават храна. Домове. Инструменти. Оръжия. Кораби. Те са сърцето и душата на моя народ и причината, поради която съществуват воини като моя господар. Именно на тях истински служат воините като моя господар, на онези, на които е обещал да се грижи и защитава.

— Циничният човек — каза Маркус — би отбелязал колко много служенето на вашите хора изглежда така, сякаш ги управляват.

— И в този контекст един каним би нарекъл цинизма нищо друго освен форма на малодушие — без злоба отговори Ша. — Решение да се мисли и реагира без почтеност, основаващо се на предположението, че и другите ще направят същото. Кога сте виждали Варг да прави нещо друго, освен да се стреми да защитава хората си?

Маркус кимна.

— Прав сте.

— Воините живеят според кодекса. По този начин те преценяват стойността на живота си. Когато един воин се отклони от кодекса, дълг на останалите е да го призоват обратно и, ако е необходимо, да го убият, но да не му позволят да прекрачи границата. Варг почита кодекса.

— Какви са отношенията между шаманите и Създателите? — попита Маркус.

Ша отново оголи зъби.

— В по-голямата си част — страх. Тяхното предназначение също е да са слуги на Създателите. Техните умения имат за цел да предпазят Създателите от болести и наранявания. Да пазят нашите деца е това, за

което са родени. Да предлагат съвет и утеха по време на загуба, да посредничат при спорове и да откриват истината, когато тя е неясна.

— Виждал съм ги да използват уменията си само по време на война.

Ша пусна тихо ръмжене.

— Способностите на шаманите зависят от кръвта. Те се подхранват от нея. Това вече го знаете.

— Да — каза Маркус.

— Имаше време, когато се смяташе за нещо чудовищно за шаман да използва каквато и да било друга кръв освен своята собствена за ритуалите си — точно както е отблъскващо за един воин да заповядва на други воители да се бият, без той да има способностите и силата да се бие сам.

Маркус се намръщи.

— Това по-скоро рязко би ограничило нещата, които един шаман би могъл да направи, нали?

— Освен във времена на голяма нужда — изръмжа Ша. — Или когато шаманът е готов да умре, за да направи това, което смята, че трябва да се направи. По този начин силите на шаманите бяха изключително уважавани. Техните постъпки и жертвите им бяха дълбоко почитани, дори от враговете им. Дълбочината на ангажираността и искреността на заклинателите на кръв беше неоспорима.

Ша замълча за миг. След това заговори с по-безпристрастен, делови тон.

— Преди няколко поколения заклинателите на кръв откриха, че могат неимоверно да увеличат своите сили, като използват кръвта на другите — колкото повече хора, толкова по-мощна е кръвта. Първоначално те поискаха доброволци — начин Създателите да споделят честта и да се жертват в служба на шаманите. Но някои от тях започнаха да го правят по време на война, вземайки кръвта на враговете си и отдавайки получената от нея сила на собствените си военни сили. И се аргументираха, че по този начин канимите са надраснали нуждата от воители. В продължение на много години те се опитваха да получат контрол над воителите — да ги използват, за да сплашат всички, когато е възможно, както и като събирачи на кръв на

бойното поле. В някои области бяха по-успешни, в други — по-малко. А в някои никога не успяха да спечелят власт.

— Защо воините просто не се разбунтуваха срещу тях?

Ша изглеждаше шокиран от самата идея.

— Защото те също са слуги на Създателите, като нас, демоне.

— Очевидно не — отбеляза Маркус.

Ша махна с ръка.

— Кодексът го забранява, освен ако не са виновни за груби нарушения. Много заклинатели на кръв не приеха Новия път. Те останаха верни на своето призвание, на своите граници. Последователите на Стария път продължиха да служат на Създателите и се справяха много добре. Те работиха, за да убедят братята си в правилността на тяхната гледна точка.

— Предполагам, че не се е получило много добре — сухо каза Маркус.

— Заклинателите на кръв, които остават верни на своето призвание, нямат много време за политика, особено в наши дни — отговори Ша. Той се наведе леко напред. — Онези, които презират Стария път, разполагат с цялото време, което им е необходимо, за да кроят заговори и да казват на създателите полуистини, за да получат подкрепата им.

Маркус присви очи.

— Предполагам, че един от тези последователи на Новия път стои зад атаката срещу Октавиан.

— Най-вероятно — отговори Ша. — Двама създатели са били убедени да извършат опита за покушение.

Устните му се повдигнаха над зъбите в нещо, което за Маркус изглеждаше като отвращение и гняв.

— Това е непроспечно нарушение.

Маркус се измъкна от бронята си, подреди четирите ѝ части една върху друга и ги пъкна под леглото.

— Но Варг не може да се намеси?

— Не и ако спазва кодекса — отговори Ша. — Сред заклинателите на кръв все още има привърженици на Стария път, които са достойни за уважение. Но те са малко и нямат властта да изправят пред съд членове на своята каста — ако приемем, че въпросният член признае вината си, вместо да я отрече.

— Какво ще се случи, ако този определен член умре? — попита Маркус.

— Ако убиецът му е известен, това би предизвикало възмущение сред Създателите, които не са видели с очите си как той ги е предал. И някой от неговите блюдолизци вероятно ще заеме мястото му.

Маркус изсумтя.

— Непрекъснатата корупция е най-лошият проблем за всяко управление. Това го знаем и тук — той се замисли за момент. — Какво иска Варг от Октавиан?

— Моят господар не желае нищо от своя враг — сковано каза Ша.

Маркус се усмихна.

— Моля да извините глупавата ми формулировка. Каква би била идеалната реакция за някой като Варг от някой като Октавиан в тази ситуация?

Ша наклони глава в знак на признателност.

— Засега да го игнорираме. Да продължим, сякаш заплахата не е нещо сериозно. Още каними, паднали от ръката на демони, независимо колко са виновни или невинни, само би подхранило с дърва огъня на заклинателите на кръв.

„Хмм — помисли си Маркус. — Като не прави нищо, той помага да се подкопае влиянието на тези шамани, докато Варг търси вътрешно решение.“

Ша отново наклони глава и слезе от леглото. Огромният каним се движеше в абсолютна тишина.

— Добре е да говориш с някой проникателен и компетентен.

Маркус усети как без видима причина се усмихва на комплимента и реши да отговори любезно:

— Добре е да имаш почтен враг.

Ушите на Ша отново трепнаха развеселено. После ловецът вдигна качулката на тъмносивото си наметало и се измъкна от палатката. Маркус не изпитваше нужда да се увери, че е напуснал безопасно лагера на Първи алерански. Ша беше влязъл достатъчно лесно, което по свой начин доказваше, че Варг не е стоял зад опита за убийство на Октавиан. Ало ловците бяха успели да си доближат до Октавиан, досегашното им представяне подсказваше, че той едва ли

щеше да оцелее, въпреки цялото призоваване, което бе успял да овладее през последната година. Вероятно и Маркус не би оцелял.

Той въздъхна и прокара ръка през късо подстриганата си коса. Толкова се надяваше на по-дълъг нощен сън в сравнение с това, което получаваше напоследък. Посещението на Ша напълно съсипа подобна възможност. Той измърмори нещо под нос и отново облече бронята, което беше много по-лесно да се направи с помощ, а не от сам човек. Но той успя. Докато се обличаше, времето рязко се промени. Появи се студен вятър, който духаше от север. Накара платното на палатката му да заплющи и когато Маркус излезе от нея, вятърът се усещаше така, сякаш идва направо от склона на ледник.

Той се намръщи. Съвсем несезонно за това време на годината, дори за студения север. Вятърът направо миришеше на зима. Обещаваше сняг. Но зимата все още беше твърде далеч, за да се случи такова нещо. Освен ако...

Освен ако Октавиан по някакъв начин не беше наследил изцяло таланта на Гай Секстус. Беше невъзможно. Капитанът нямаше нито време да се обучи, нито учител, който да го инструктира за онези тънкости и тайни при призоваването на фурии, които позволяваха на Гай Секстус с порядък да надвишава уменията на който и да било друг Върховен лорд.

Призоваването на фуриите със сигурност беше добро, но, врани, никой човек не можеше да превърне пролетта в кървава зима. Това просто не беше възможно.

Късчета ледена киша започнаха да удрят по лицето на Маркус. Те почукваха по бронята му като хиляди малки немощни върхове на стрели. А температурата на въздуха продължаваше да спада. В рамките на няколко мига по тревата и стоманената броня на Маркус започна да се образува слана. Това просто не можеше да се случва — но се случваше.

Октавиан никога не е бил способен студент, дори когато нещата изглеждат невъзможни.

Но, велики фурии, защо би направил такова нещо?

Когато се обърна към прохода, който щеше да го отведе до командната палатка на легиона, той срещна Октавиан и неговите стражи, които бързо крачеха към нея.

— Първо копие — кимна му капитанът. — Чудесно. Време е мъжете да стават. Потегляме след час.

— Много добре, сър — отвърна Маркус, докато отдаваше чест. — Трябва да ви кажа нещо на четири очи.

Октавиан вдигна вежди.

— Добре. Мога да отделя малко време, но след това искам да се съсредоточите върху отвеждането на Първи алерански до нашия отправен пункт.

— Да, сър — отговори Маркус. — Къде е това място, сър?

— Означих го на карта за вас. На север.

Маркус се намръщи.

— Сър? На север оттук няма нищо друго освен Защитната стена и територията на ледените.

— Да, така е — каза Октавиан. — Но направихме някои промени.

* * *

Към обяд на следващия ден целият Първи алерански, заедно със Свободния алерански легион и канимските воители стигнаха до Защитната стена, която се намираше на десет мили северно от град Антил. Снегът вече беше покрил земята с три инчов килим, а непрекъснато падащите бели парцали започнаха да се сгъстяват. Ако това се случваше в средата на зимата, това би означавало продължителен сезонен снеговалеж.

Но само невероятността на явлението очевидно не беше достатъчна за капитана.

Маркус беше служил в антилските легиони дълги години. Изпълнен с инстинктивен ужас и ступор, той се втренчи в гледката пред себе си.

Защитната стена беше разрушена.

В древното съоръжение, изградено с помощта на фурии, зееше пролом, широк четвърт миля. Огромната обсадна стена, висока петдесет фута и два пъти по-дебела, векове наред беше стояла непроменена като планините. Но сега отворът в нея зееше като рана.

До вчера тази гледка щеше да предизвика дива тревога и рошавите ледени хора вече щяха да се изсипват от нея с хиляди.

Но вместо това всичко изглеждаше спокойно. Маркус забеляза няколко групи фургони и товарни животни, които се насочваха към зеещата дупка по утъпкана пътека през снега. Освен ако не грешеше в предположението си, те носеха провизии. Хората на трибун Цимния изглежда подсигуряваха доставките за похода.

Без да даде знак за спиране, капитанът продължи да язди право към отвора в стената, а канимите и алеранските войници го последваха.

Маркус неволно потръпна, когато преминаваше през Защитната стена. Мъжете се оплакваха един на друг, когато смятаха, че няма да бъдат подслушани. От капитана дойде заповед: никой не трябва да използва огнени призовавания, които биха предпазили хората от студа по-добре от всякакви наметала.

От другата страна на Защитната стена имаше... пристанище.

Маркус примигна. Отвореното поле пред Защитната стена беше идеално равно на половин миля от основата на стената и така беше по цялата ѝ дължина. Улесняваше стрелбата по цели, ако те не се качват непрекъснато нагоре и надолу по неравен терен, и помагаше за заслепяването на врага със собствените му редици, когато ледените атакуваха. Това беше просто отворен участък земя.

Сега беше пълен с високите кораби от армадата, която ги беше върнала от Кания, гора от голи мачти, достигащи до снежното небе. Гледката беше странна. Маркус се почувства напълно дезориентиран, когато легионите тръгнаха надясно по дължината на стената. В крайна сметка всички се наредиха в колона, успоредна на стената. Капитанът заповяда „наляво“ и Маркус се озова, заедно с хиляди други легионери и воини, втрещен в неуместните кораби.

Октавиан подкара коня си и язди приблизително до средата на линията. После се обърна с лице към войските и вдигна ръка за мълчание. Всички моментално утигнаха. Когато заговори, гласът му звучеше спокойно и съвършено ясно, усилено от въздушна фурия, Маркус беше сигурен в това.

— Е, мъже — започна капитанът. — Безгрижната ви почивка в слънчева Кания официално приключи. Отдыхът за вас свърши.

Това предизвика шумен смях в легионите. Канимите не реагираха.

— Докато ви говоря — продължи капитанът, — врагът атакува всичко, което е останало от нашата Империя. Нашите легиони се сражават с него в мащаб, невидан в историята ни. Но без нашето участие те могат само да отложат неизбежното. Трябва да сме в Рива, господата, и то веднага.

Маркус слушаше речта на капитана, докато той излагаше ситуацията в далечния край на Империята, но очите му бяха привлечени от корабите. Той вече не виждаше толкова ясно, както някога, но забеляза, че корабите са били... модифицирани. Те почиваха на киловете си, но вместо с обикновена, избелена дървесина, киловете им бяха или заменени, или облицовани с блестяща стомана. Допълнителни дървени конструкции, приличащи на ръце или може би крила, се извиваха от двете страни на корабите, завършвайки в други дървени конструкции, равни по дължина на корпуса на кораба. Тези конструкции също имаха килове, облицовани със стомана. Разположени от двете страни на кораба, крилата осигуряваха той да стои напълно прав, балансът му беше запазен. Нещо в дизайна изглеждаше смътно познато.

— С добри пътища — продължаваше капитанът — бихме могли да стигнем там след няколко седмици. Но ние нямаме тези седмици. Затова ще опитаме нещо ново.

Докато произнасяше думите, в полезрението на Маркус се появи друг кораб. Това беше малка, пъргава на вид шхуна, и той веднага разпозна кораба на капитан Демос „Слайв“. Подобно на останалите и той беше снабден с метален кил, както и с крилати конструкции от двете страни. Но за разлика от останалите, неговите платна бяха вдигнати и издути, уловили силата на северните ветрове.

Тогавя Маркус осъзна за какво му напомняха тези подобрения: за плъзгачи на шейни. После забеляза още една подробност. Земята пред Стената не беше покрита с инчове сняг. Тя беше покрита със слой лед със същата дебелина.

„Слайв“ се втурна по ледената повърхност, движейки се далеч по-бързо, отколкото би могъл в морето. Облак ледени кристалчета се пръскаше от стоманените плъзгачи във фина, постоянна мъгла,

наполовина скривайки ги от поглед, и създаваше илюзията, че корабът, неподдържан от нищо, се носи на няколко инча над леда.

За времето, необходимо на Маркус да осъзнае, че челюстта му се е отворила и да си я затвори отново, „Слайв“ се появи, втурна се надолу, при което плъзгачите му караха леда под тях да пука и скърца, и вече се издигаше до него, а платната му плющяха. По-малко от минута по-късно той вече беше на повече от миля и едва тогава легна в дрейф, правейки елегантен обратен завой. Отне няколко мига, докато пренастрои платната си и хване вятъра за обратния път, и те се издуха за почти минута, преди „Слайв“ да започне да се приближава.

— Боя се, че ще трябва отново да използваме корабите — каза принципсът в тишината на всеобщото вцепенение. — На тях ще пътуваме по протежението на Защитната стена до Фригия, откъдето ще тръгнем на юг по останалите недокоснати пътища, за да помогнем на Рива. Вашите корабни задължения ще бъдат същите, каквито бяха, когато напуснахме Кания. Всички познавате своите кораби и капитаните си. Разделете се по кохорти и докладвайте на тях. Ще тръгнем веднага щом пътят пред нас е готов.

— Кървави врани — възкликна Маркус. Ако всички кораби можеха да плават толкова бързо над леда, макар той да се съмняваше, че представянето на „Слайв“ е типично, те биха могли да пресекат цялата Империя за... кървави врани. За часове, за няколко дни. Фригия и Рива бяха двата най-близко разположени големи града на Империята. Легион, движещ се бързо по пътя, можеше да измине разстоянието за по-малко от три дни.

Ако това сработеше — ако вятърът и ледът се задържат, ако новопроектираните кораби издържат, това щеше да бъде най-бързият поход в историята на Алера.

Зашеметеният Маркус се чу как дава заповеди на кохортата си и се координира с офицерите на Първи алерански, за да се увери, че качването е безпроблемно. В един момент осъзна, че стои мълчаливо до капитана, докато хората, канимите и провизиите бяха натоварени.

— Как? — попита той тихо.

— През зимата чичо ми ме взеше на шейна — каза тихо Октавиан. — Това... изглежда е имало смисъл.

— Снегът вие ли го направихте?

— Помогнаха ми — каза капитанът. — От повече от едно място.

Той вдигна ръка и посочи на север.

Маркус погледна и видя движение сред дърветата на север от Защитната стена. Слаби, размазани фигури с бледа, рошава козина се мяркаха тук-там между тях.

— Сър — задави се Маркус. — Ледените. Не можем да оставим Антил незащитен.

— Те са тук по моя покана — отговори той. — Правенето на сняг през пролетта е едно. Превръщането му в лед достатъчно бързо за нашите нужди — съвсем друго.

— Значи докладите от Антил са били верни? Че ледените имат власт над студа?

— Над леда и снега. Може би форма на водно призоваване. Това беше теорията на майка ми — той сви рамене. — Със сигурност ние не притежаваме способността да покрием земята с лед оттук до Фригия. А ледените могат. Ето къде беше Кайтай през последните няколко дни. Техните водачи са в добри отношения с баща й.

Маркус бавно поклати глава.

— И след всички тези години на... те се съгласиха да ви помогнат?

— Вордът ни заплашва всички, Първо копие — той направи пауза. — И... дадох им стимул.

— Платили сте им?

— В собственост — отговори Октавиан. — Давам им Защитната стена.

На Маркус му се зави свят.

— Вие... вие...

— Нуждаех се от помощта им — каза капитанът просто. Той сви рамене. — Все пак тя е собственост на короната.

— Вие... Вие сте им дали...

— Когато всичко свърши, мисля, че ще видя дали мога да ги накарам да ни я дадат под наем.

Сърцето на Маркус подскочи. Зачуди се дали това не е началото на паническа атака.

— Да я наемете, сър?

— Защо не? Те едва ли ще могат да я използват за нещо, освен че ще ни държи по-далеч от тях. Ако я дадат под наем, ние ще бъдем отговорни за поддръжката й, което те така или иначе не могат. Между

нас ще съществува осезаема, фиксирана бариера, която може да помогне за намаляване на напрежението и от двете страни, ако успеем да избегнем инциденти. И тъй като това е тяхна собственост, генерираща приходи, мисля, че ще правят значително по-малко опити да я разрушат.

— Това е... сър, това е... — Маркус искаше да каже „лудост“ или може би „нелепост“, но...

Но виелица покриваше земята с лед в средата на онова, което трябваше да бъде приятен, топъл, пролетен ден.

Аналитичната част от съзнанието на Маркус му казваше, че логиката на идеята не е лишена от смисъл. От друга страна, ако това не проработи, в дългосрочен план за Империята със сигурност нямаше да е по-лошо, отколкото беше сега — спиране на масивна инвазия, която вече е в ход, макар и от различна посока.

Но какво ще стане, ако проработи?

Той замислено гледаше корабите и далечните силуети на ледените, когато Магнус се приближи и поздрави капитана. За момент погледна изражението на Маркус и леко се намръщи.

— Както разбирам, това не е било ваша идея? — попита старият курсор.

Маркус го погледна.

— Бесен ли сте?

— Някой е — изръмжа по-възрастният мъж.

Октавиан им хвърли бърз поглед, след което се престори, че ги игнорира.

Маркус поклати глава и се опита да възвърне чувството си за ориентация и цел.

— Времената се менят — каза той.

Магнус изсумтя кисело, почти обидено съгласие.

— Така правят.

ГЛАВА 15

Преди да изведат Исана от стаята, нейните похитители я вързаха и покриха главата ѝ с качулка. Стомахът ѝ падна долу, когато отново се издигнаха във въздуха — двамата призователи на въздух обединиха сили, за да създадат единна вятърна колона, която да издържи тежестта и на тримата.

Дрехите на Исана не бяха подходящи за такова пътуване. Вятърът караше полите ѝ да се вдигат и излагаше краката ѝ на показ.

Едва се съдържа да не избухне в смях. Най-смъртоносният враг на Империята току-що я беше отвлякъл от сърцето на най-защитения град в Карна, а тя се притеснява, че краката ѝ са на показ. Беше смешно, но абсолютно не за смях. Не беше сигурна, че ако остави смехът да се излее, ще успее да го спре, преди да се е превърнал в писък.

Страхът не беше нещо, с което някога да се е чувствала добре. Виждаше други, които можеха — и не просто призователи на метал, които можеха да изолират всичките си емоции зад стоманената бариера на рационалната мисъл. Тя познаваше мъже и жени, които изпитваха страх като нея и които просто го приемаха. За някои от тях страхът сякаш течеше през тях, като никога не спираше и не намираше целта си. Други пък сякаш го сграбчваха, за да подхрани някоя яростна мисъл или действие. Графиня Амара беше отличен пример за последните. В същото време до нея винаги имаше ярък представител на хората от първи тип — Арарис...

Арарис. Беше го видяла как прелита безжизнен през стаята. Беше видяла как мъжете придърпват качулката над главата му. Очевидно го бяха взели със себе си на тръгване. Със сигурност нямаше да му слагат качулка, ако беше мъртъв.

Със сигурност.

Исана се потопи в страха си и той нито ѝ даде сили, нито се изля около нея, оставяйки я недокосната. Чувстваше се като пясъчен хълм, бавно и непрекъснато разяждан от теченията на ужас около нея. Прилоша ѝ.

Достатъчно, рязко отсече тя. Ако повърне в качулката, освен опасност и неудобство, тя щеше да се озове и в доста унизителна ситуация. Дори да не можеше да използва страха или да съжителства с него, тя поне можеше да се принуди да продължи — отказвайки да му позволи да я накара да спре да използва ума си, за да устои на враговете си. Можеше да направи поне толкова, колкото в миналото.

Първо — тя беше лишена от зрение и трябваше да разчита на другите си сетива, за да действа. Не можеше да вижда през качулката, ревят на вятъра не ѝ позволяваше да чува, ръцете ѝ, вцепенени от студа, не усещаха нищо, а единственият вкус и мирис беше лекият аромат на плесен от качулката около главата ѝ. Но това не означаваше, че тя не може да научи нищо за похитителите си.

Исана се подготви и отвори сетивата си на воден призовател към емоциите на хората около нея.

Те заляха съзнанието ѝ като порой. Емоциите бяха изключително враждебни и много неприятни за преживяване. Исана се мъчеше да подреди различните впечатления, но беше все едно да се опитва да чуе отделни гласове в огромен хор. Няколко високи ноти изпъкваха, но като цяло всички се сливаха в едно цяло.

Най-интензивните усещания идваха от двамата мъже, които я държаха за ръце — и основната емоция, която тя улови в тях, беше... объркване. После се превърна в недоумение и отчаяние, толкова остри, че за няколко секунди Исана не можеше да различи собствените си емоции от техните.

Годините живот с нейния дар ѝ бяха дали способността да различава фините нюанси сред потоците от емоции, да прави разумно обосновани предположения за мислите, които са ги съпътствали.

Тези мъже знаеха, че нещо не е наред, но не можеха да се концентрират върху това кое точно не е наред. Всеки път, когато се опитваха да го направят, вълни от натрапени усещания и емоции заливаха умовете им и отмиваха тази мисъл. Единственият път, когато нещо твърдо се задържа, беше когато Исана чу нечовешки писък, идващ някъде отпред. И двамата мъже веднага се съсредоточиха с ожесточена интензивност, емоциите им бяха перфектно синхронизирани и Исана почувства, че единият от тях леко се издига, а другият се спуска, и се досети, че току-що са получили заповед да влязат в дълъг завой, променяйки пътя на полета си.

Исана потръпна. Тогава те най-вероятно бяха роби, които са били насилствено принудени да служат на ворда с помощта на робски яки. След като определи това, тя веднага успя да почувства двамата мъже — сърцата им бяха изпълнени с тъга. Въпреки че съзнанията им бяха станали неспособни да мислят разумно, на някакво ниво те трябва да осъзнаваха какво им е направено. Осъзнаваха, че техните умения и сили са били обърнати от врага срещу собствения им народ, дори и да не можеха съзнателно да съберат разпръснатите парчета от цялата картина. Те знаеха, че преди са били нещо повече, но не можеха да си спомнят какво точно и че отричането, тази неспособност да разсъждават им причинява огромна емоционална болка.

Исана усети как започва да плаче за тях. Бренсис Калар-младши беше сложил яките на тези мъже. Само той можеше да ги освободи, а беше мъртъв повече от половин година. Те никога не биха могли да бъдат освободени, никога нямаше да се възстановят, никога нямаше да станат цели.

Тя мълчаливо им обеща, че ще направи всичко по силите си, така че никой от тях да не изживее остатъка от живота си като роб. Дори да се наложи да ги убие със собствените си ръце.

Докато отваряше съзнанието си за двамата си похитители, тя усети и други мъже. Не всички бяха толкова зле дезориентирани като нейния ескорт. Тези, които бяха запазили отчасти способността си да разсъждават рационално, бяха обвити от свой собствен облак от първичен ужас. Страхът им беше толкова силен и толкова див, че на практика беше живо същество, нахлуло в мислите им и контролиращо изцяло решенията им, като пазач, който стои в съзнанието на всеки. Някои от тях бяха по-малко ужасени — и емоциите на тези мъже накараха Исана да потръпне от отвращение. В тях тъмната част от човешката природа, жаждата за насилие, жаждата за кръв и сила, бяха насърчавани да растат и бяха превзели мислите им като буйни плевели, поглъщащи градина. Тези мъже не бяха нищо повече от безмилостни чудовища, ужаси, държани на психическа каишка.

Имаше и...

Исана се поколеба за това последно усещане, защото то беше много слабо и стигна до нея като трепереща вибрация, в която едва можеше да бъде сигурна, че е истинска. Тя усети присъствието на...

невинно сърце, което чувства емоции с чистотата, дълбочината и страстта на малко дете.

Тогава нов писък долетя до нея и усещането за детето рязко се изостри — и под повърхността му се криеха извънземни чувства, толкова странни и разнообразни, че Исана се оказа напълно неспособна да различи едното от следващото, още по-малко да намери точно име или описание на всяко едно. Бяха студени. И безстрастни. Докато минаваха през нея, на Исана ѝ напомниха за вълнообразните крака на стеножката, която някога я беше полазила по прасеца.

С отвращение осъзна, че създаването, което е усетила, е вордската кралица.

Нейните двама ескортиращи започнаха да се спускат и ушите ѝ заглъхнаха няколко пъти от смяната на налягането.

Където и да я водеха нейните похитители, не им отне много време — и изглежда вече пристигнаха.

* * *

Те кацнаха грубо и без подкрепата на мъжете Исана щеше да падне. Повлякоха я напред, бутана я на всеки няколко крачки и тя се препъна в някакво леко издигане на земята, сякаш на пътя им лежеше плосък камък, висок няколко инча.

Но вместо камениста земя, под краката ѝ повърхността пружинираше като гума. Исана положи усилия да продължи да диша бавно и спокойно.

Тя вървеше по кроача на ворда.

Никой от нейните похитители не произнесе нито дума, а повърхността под краката им напълно заглушаваше техните стъпки. Диви звуци изпълваха въздуха около нея, приглушени от качулката. Щракания. Трели. Веднъж се раздаде проточен вой, от който космите на врата ѝ настръхнаха. С големи усилия можеше да чуе бумтящи гърмежи като далечен гръм. Тя преглътна. Някъде далеч алеранските призователи на огън бяха започнали работата си, изпълвайки небето със своите фурии.

Повърхността изведнъж се наклони надолу и груба ръка наведе главата ѝ напред, докато брадичката ѝ опря в гърдите. Тя удари главата

си в нещо, което приличаше на каменен перваз, и това моментално предизвика изгаряща болка. После всички звуци изчезнаха, а дишането на нейните похитители леко се промени. Изглежда я бяха вкарали някъде или беше под земята.

Един от пазачите ѝ грубо я бутна на колене. Миг по-късно той свали качулката ѝ и Исана присви очи при неочакваната мека зелена светлина.

Бяха в доста голяма пещера, чиито стени бяха твърде гладки, за да бъдат оформени от природата. Стените, подът и двете поддържащи колони бяха покрити с кроач. Зеленото восъчно вещество пулсираше и блестеше с тревожна светлина. Течности течаха под повърхността му.

Исана изпъна врат, опитвайки се да открие Арарис, и сърцето ѝ изведнъж заблъска в гърдите.

Втора двойка пазачи го завлякоха в полезрението на Исана. Те дръпнаха качулката от главата му и го хвърлиха на пода на пещерата. Исана видя, че е претърпял няколко ожулвания и натъртвания и почувства физическа болка в сърцето си, когато видя синините и кръвта, макар видимо той да нямаше фатални наранявания. Дишаше, но това не означаваше, че е в безопасност. Можеше да има вътрешен кръвоизлив и да умре дори сега, докато го гледа.

Съвсем несъзнателно тя рязко се надигна в опит да се приближи до Арарис. Пазачите ѝ брутално я събориха на пода и притиснаха скулата ѝ в кроача.

Унизителна беше лекотата, с която я лишаваха от избор. Усети как гневът пламва в нея, прераствайки в желание да призове Рил и да отвърне на удара. Но тя потисна импулса. Сега не беше в състояние да се противопостави на силата им. Докато не ѝ се открие по-голям шанс... докато на двамата с Арарис не се открие по-голям шанс за бягство, най-разумно беше да не се съпротивлява.

— Моля ви! — възкликна тя. — Моля ви, позволете ми да се погрижа за него!

Стъпки, омекотени от кроача, се приближиха към нея. Исана вдигна глава достатъчно, за да види босите крака на млада жена. Кожата ѝ беше бледа, почти блестеше. Ноктите на краката ѝ бяха къси и с лъскаво зелено-черното на вордския хитин.

— Пуснете я — тихо каза кралицата.

Мъжете, които задържаха Исана на пода, веднага се отдръпнаха.

Исана не искаше да поглежда нагоре — но щеше да изглежда някак съвсем по детски, ако не го направи, все едно е твърде уплашена, за да вдигне лицето си от възглавницата. Затова тя се отблъсна от пода, но само колкото да седне на пети, опита се да оправи скъсаната си рокля и да успокои опънатите си нерви, след което вдигна поглед.

Исана беше прочела писмата на Тави, описващи вордската кралица, с която се беше сблъскал в подземията на разрушения град Алера Империя, беше разговаряла и с Амара относно собствения ѝ опит със създаването. Беше очаквала бледата кожа и странните тъмни очи. Беше очаквала смуцаващата смесица от извънземно излъчване и съвсем човешкия облик. Очаквала беше също, че тя ще има притеснителна прилика с маратското момиче Кайтай. Това, което изобщо не беше очаквала, беше да се появи болезнено познато лице със скосените очи и екзотичната красота на Кайтай. Въпреки че кралицата приличаше на Кайтай, те не бяха еднакви. Имаше фино смесване на чертите на лицето ѝ, така както лицата на родителите се съчетаваха в чертите на тяхното дете. Другото лице, оставило следи в чертите на кралицата, Тави никога не беше виждал — това на леля му, сестрата на Исана, която беше починала в нощта на раждането му. Алия.

Исана видя чертите на по-малката си сестра във вордската кралица, но приглушени, едва забележими — като камък, легнал тихо под снежно одеяло. Сърцето я заболя. След толкова много години тя все още чувстваше загубата на Алия, все още си спомняше момента на ужасното осъзнаване, което я сполетя, докато се взираше в отпуснатата купчина кални крайници и дрипаво облекло на студения каменен под на малката пещера.

Откъснатото изражение на лицето на вордската кралица рязко се промени и тя отдръпна глава от Исана, сякаш е помирисала нещо гнусно. Миг по-късно, привидно без да скъсява разстоянието между тях, очите на кралицата вече бяха точно пред нейните, носът ѝ почти докосваше носа на Исана. Тя си пое бавно дъх, след което гневно изсъска:

— Какво е това? Какво е това?

Исана се отдръпна назад, по-далеч от нея.

— Аз... не разбирам.

Кралицата издаде тихо съскане, звук на ядосано влечуго.

— Твоето лице. Твоите очи. Какво видя?

За момент Исана се опита да успокои пулса и дишането си.

— Вие... вие ми заприличахте на мой близък.

Кралицата се втренчи в нея и Исана почувства ужасно, проникващо усещане, все едно хиляди червеи се гърчеха по скалпа ѝ.

— Какво е „Алия“? — изсъска вордската кралица.

Яростта удари Исана без предупреждение, студена и хапеща, и тя хвърли спомена за онзи студен каменен под върху усещането по скалпа, сякаш можеше да смаже червеите с това изображение.

— Не — чу се тя да казва, гласът ѝ беше тих и студен. — Спри това.

Вордската кралица потръпна с движение, което раздвижи цялото ѝ тяло, подобно на дърво, олюляващо се от внезапен вятър. Тя наклони глава на една страна и се загледа в Исана с отворена уста.

— К-какво?

И тогава Исана внезапно усети създанието. Присъствието на кралицата се вля в потока на нейните сетива като внезапно появила се мъгла. В нея имаше усещане за дълбока, тревожна изненада, съчетана с пронизващата болка на отхвърлено дете. За миг вордската кралица се втренчи в Исана с учудване — емоция, която бързо прерасна в нещо като... страх?

— Това не ви принадлежи — каза Исана със студен и твърд тон. — Не се опитвайте да го правите отново.

Вордската кралица я гледа безкрайно дълго. После стана, издавайки поредното зловещо съскане, и се обърна.

— Знаеш ли коя съм аз?

Исана се намръщи и се замисли, гледайки обърнатия към нея гръб. „Дали? Защо иначе би питала?“

На глас каза:

— Вие сте първата кралица. Оригиналът, от Восъчната гора.

Вордската кралица се обърна, за да я погледне отново. После каза:

— Да. А знаете ли защо съм тук?

— За да ни унищожите — каза Исана.

Кралицата се усмихна. Това не беше човешка усмивка. В нея нямаше нищо приятно, никаква емоция, свързана с усмивка — само движение на мускулите, нещо като имитация, а не истинско разбиране.

— Имам въпроси. Вие ще им отговорите.

Исана ѝ се усмихна с възможно най-безизразния и спокоен израз.

— Защо да го правя?

— Ако не го направите — каза вордската кралица — ще ви причиня болка.

Исана вдигна брадичка. Усети как леко се усмихва.

— Това няма да е първият път, когато ще изпитам болка.

— Не — каза кралицата. — Няма да е.

След това се обърна, направи две широки крачки, хвана Арарис за реверите на плаща му и го вдигна във въздуха. Със светкавично движение и невероятна сила тя се завъртя и заби гърба му в покритата с кроач стена. Сърцето на Исана подскочи в гърлото — очакваше кралицата да го удари или да го разпори с блестящите си черно-зелени нокти. Но вместо това вордската кралица просто натисна отпуснатия в безсъзнание мъж.

Раменете на Арарис постепенно започнаха да потъват в светеция кроач.

Гърлото на Исана се сви. Беше чела доклади за холтъри, които бяха видели семействата или близките си, хванати по подобен начин в капана на кроача. Погребаните по този начин не умираха. Те просто лежах пасивно, сякаш са се унесли в лек сън в затоплена баня. И докато те дремеха, кроачът бавно и безболезнено ги поглъщаше — накрая оставаха само костите.

— Не — каза Исана, направи крачка напред и вдигна ръка. — Арарис!

— Ще задавам въпроси — каза бавно вордската кралица, предъвквайки всяка дума, сякаш я вкусваше, докато Арарис потъваше в желатиновото вещество. След малко тя го пусна, макар че той продължи да бъде привличан от кроача, докато накрая само устните и носът му останаха навън. Тя се обърна и в странните ѝ очи проблясваше нещо, което Исана усещаше като някакъв първичен, необуздан гняв.

— Ще ми отговорите. Или ще му причиня болка, която не можете да си представите. Ще го отнема от вас, малко по малко. Ще нахраня с плътта му децата си точно пред очите ви.

Исана погледна вордската кралица и потръпна, преди да сведе очи.

— Вие сте любопитен и рядък екземпляр — продължи кралицата. — Но аз имам други притеснения. Съдбата ви е в моите ръце. Ще ви унищожа. Или ще ви позволя да изживеете дните си в мир с другите алеранци, които вече са видели разумността в предложението ми. Изживейте ги с партньора си — или без него. За мен това е без значение.

Исана дълго мълча. Накрая каза:

— Ако това, което казвате, млада лейди, е вярно, тогава не мога да не се чудя защо сте толкова ядосана.

Тя видя как кралицата се раздвижи, размазано движение, което регистрира със закъснение и дори нямаше време да трепне, преди ударът да попадне в лицето ѝ. Исана падна на пода, изгаряща болка пламна по челото ѝ и мокра, гореща кръв заля лицето ѝ, наполовина ослепявайки я. Не извика — отначало, защото просто беше твърде изненадана от скоростта на атаката, а след това, защото се застави да запази мълчание, за да не показва признаци на болка или слабост пред чуждото създание. Стисна зъби, когато огънят изгори челото и лицето ѝ, но не издаде нито звук.

— Въпросите ще задавам аз — каза вордската кралица. — Не вие. Докато им отговоряте, вашата половинка остава цяла. Ако откажете, той ще страда. Просто е.

Тя се извърна от Исана и зелената светлина изпълни залата. Исана се сви, за да облекчи болката, и вдигна ръка към челото си. Наклонена линия, дълга почти четири инча, преминаваше по челото ѝ в почти права линия. Прорезът беше дълбок почти до черепа и обилно кървеше.

Исана направи няколко дълбоки вдишвания, фокусирайки усилията си през болката, и призова Рил. Беше по-трудно, много по-трудно, отколкото ако имаше поне малка купа с вода, но тя успя да затвори раната. Няколко мига по-късно тя успя да облекчи донякъде болката и между това и спирането на кървенето се почувства замаяна, леко еуфорична, а мислите ѝ бяха преплетени в объркана плетеница. Сигурно изглеждаше ужасно, половината ѝ лице беше покрито с кръв. Роклята ѝ беше съсипана. Нямаше причина да не използва ръкава си, за да се опита да избърше кръвта, макар че кожата ѝ беше нежна и тя си помисли, че вероятно не е постигнала нищо друго, освен да я размаже още повече.

Исана преглътна. Гърлото ѝ изгаряше от жажда. Трябваше да се концентрира, за да намери начин да оцелее, за да оцелее и Арарис. Но какво би могла да направи тя тук, застанала пред това създание?

Тя погледна нагоре, за да открие, че пещерата е преобразена. Зелена светлина се вихреше и танцуваше в кроача, покриващ тавана на пещерата. Безброй ярки светлинни точки се подреждаха в бавно люлеещи се редове. Други се стрелваха и плуваха. Трети пулсираха с различна скорост. Вълни от светлина, с фини вариации в нюансите, се лееха над тавана, докато вордската кралица, напълно неподвижна, се взираше в тях, а нейните извънземни очи отразяваха зелените точки като черни бижута.

Исана усети леко гадене от кипящите органични движения на светещия екран, но беше поразена от впечатлението, че там има нещо, някаква връзка между светлинките и вордската кралица, която тя не можеше да проумее. Може би, помисли си тя, очите ѝ просто не бяха достатъчно сложни, за да видят онова, което виждаше вордската кралица.

— Атаката напредва по план — разсеяно каза кралицата. — Гай Атис, както го наричат сега, е обикновен командир. Способен е, но не ми показва нищо, което да не съм виждала преди.

— Той унищожава вашите сили — тихо каза Исана.

Вордската кралица се усмихна.

— Да. Той значително е увеличил ефективността на легионите. Войниците, които ми избягаха миналата година, сега умират тук. Той използва добре живота им — кралицата погледа още малко, преди спокойно да попита: — Вие бихте ли дали живота си за него?

Стомахът на Исана се сви, когато си помисли как Акватайн носи короната на Първия лорд. Тя си спомни своите приятели, които беше погребвала заради интригите му през целия си живот.

— Да, ако е необходимо — отговори тя.

Вордската кралица я погледна и попита:

— Защо?

— Нашите хора се нуждаят от него — отговори Исана.

Кралицата бавно наклони глава на една страна. После каза:

— Не бихте го направили за него.

— Аз... — поклати глава Исана, — не мисля така. Не.

— Но ще го направите за тях. За тези, които се нуждаят от него.

— Да.

— Но вие ще сте мъртва. Как това ще послужи на вашите цели?

— Има неща, които са по-важни от моите цели — отвърна Исана.

— Като оцеляването на вашите хора.

— Да.

— И това на твоя син.

Исана преглътна. После каза:

— Да.

Вордската кралица обмисляше отговорите ѝ известно време. След това вдигна очи към тавана и каза:

— Отговорихте ми честно и бързо. Като награда можете да отидете при мъжа си. Уверете се, че е здрав. Уверете се, че не съм откъснала нито хапка от него. Ако се опитате да избягате или да ме атакувате, аз ще ви попреча. И ще откъсна устните му за наказание. Разбрахте ли ме?

Исана скръцна със зъби, докато се взираше в кралицата. След това стана и тръгна към Арарис.

— Разбрах ви.

Искрящите очи на кралицата се стрелнаха към нея, след което отново се обърнаха към тавана.

— Отлично — каза тя. — Радвам се, че почваме да се учим как да говорим помежду си, бабо.

ГЛАВА 16

Амара наблюдаваше разгръщащата се битка от въздуха.

Беше виждала битки и преди, най-вече такива между алерански легиони и техни по-традиционни противници — сили на разбунтували се лордове и Върховни лордове, локални конфликти с въоръжени банди и, разбира се, Втората битка в долината Калдерон, противопоставила множество маратски кланове с далеч помалобройните защитници на Гарисън, в най-източния край на долината.

Тази битка малко приличаше на тях.

Вордът се приближаваше не като армия в битка, а като прииждаща вълна, прилив от блестящ черно-зелен мрак в светлината на бледата луна. Беше като да гледаш как сянката на буреносен облак поглъща равнината — вордът се движеше със същата постоянна, неумолима скорост, със същото усещане за безличен, ненаситен глад. Беше лесно да се проследи техният напредък: земите на Рива бяха осветени със светлини, но там, където минеше ворда, те потъваха в мрак.

За разлика от тях легионите бяха залети в светлина. Нагоре и надолу по алеранските линии, пред отделните центурии и кохорти пламтяха огньовете, създадени от фурии, всеки в цветовете на своя легион и роден град. В центъра Легионът на короната представляваше море от алени и лазурни пламъци, от двете му страни бяха Първи и Втори акватайнски, забулени в пурпурен огън. Десният фланг, съставен от ветерани на Върховен лорд Антилус, грееше със студена бяло-синя светлина, докато левият фланг, съставен пак от ветерани, но на Върховен лорд Фригия, беше обграден от бяло-зелен огън.

Другите легиони, някои от градове без постоянни формирования и съответно с много по-малко опит от северните ветерани, запълваха пространството между тези три точки и се бяха разпръснали равномерно по богатите полета на юг от Рива в стена от масивна стомана и светлина.

Зад тях, скрити от огнената стена, Амара виждаше редици от конници, стоящи в готовност за заповедите на своите командири, когато решат къде най-добре могат да бъдат използвани. Стройни, дългокраки жребци от равнините на Плацида стояха редом до масивните, мускулести бойни коне от Родес, които от своя страна стояха до рунтавите, издръжливи дребни коне на севера, малко по-високи от понита.

Акватайн не се задоволяваше да остане зад масивните укрепления, построени около града. Нашествениците бяха изтласквали алеранците от една защитна позиция към друга и той беше категорично против отбранителната стратегия на Гай Секстус още от самото начало. Подкрепен от опитните легиони от севера, той беше решен да пренесе битката при врага.

Силите на алеранците започнаха да се движат напред.

От високото Амара понякога успяваше да види цели кохорти от рицари Аери като черни петна сянка далеч отдолу, рязко очертаващи се на фона на осветените колони на легионите на земята. Те бяха доста по-малко, отколкото би трябвало да са спрямо силите в движение. Алеранските рицари Аери бяха претърпели огромни загуби в битката за защита на Алера Империя. Тяхната жертва беше един от факторите, спомогнали врагът да бъде подтикнат да хвърли почти всичките си сили за последното нападение над самия град — нападение, довело до унищожаването на атакуващите ворди.

Последният самоубийствен гамбит на Гай Секстус бе купил на Алера времето, необходимо на Империята да се възстанови и да се подготви за тази битка, но цената беше сериозна — и Амара се страхуваше, че сравнителната им слабост в небето ще остави легионите със смъртоносно слабо място.

Авангардът на прииждащите ворди достигна на четвърт миля от предните редици на настъпващите легиони и фонтани от алена и синя светлина се изстреляха в небето от Легиона на короната — сигнал на Акватайн да започне. Рицарите и гражданите на Алера, след месеци на подготовка и страх, след повече от година унижения и болка, причинени от нашествениците, бяха готови най-накрая да им дадат подходящ отговор.

Макар теоретично да беше наясно с обединяване силите на множество фурии, Амара никога преди не беше виждала подобно

нещо. Тя беше станала свидетел на пълното унищожение на град Калар от гнева на Великата фурия Калус — и това беше страшна, отвратителна гледка, необятна, невъобразима, неконтролируема, ужасна в своята красота — и напълно безлична. Това, което се случи с предната вълна на ворда, беше също толкова ужасяващо и дори още по-страшно.

Лордовете на Алера заговориха с езика на огъня.

Стандартното нападение на опитен призовател беше внезапно да метне разширяваща се сфера от горещ бял пламък. Обикновено тя беше достатъчно голяма, за да обгърне един ездач заедно с коня. Всичко, уловено вътре в нея, моментално биваше изгорено до пепел. А всичко на разстояние пет ярда от нея като правило се стопяваше и огънят го поглъщаше — и всяко живо същество на още пет ярда от това щеше да бъде засегнато достатъчно, за да не е в състояние да участва в бойни действия. Огънят долиташе с пронизващо ухото съскане и изчезваше с остър пукот. Щеше да остави вторични пожари и да изглади неравностите с разтопена земя след себе си.

За един призовател подобна атака беше изключително изтощителна. Дори притежаващите значителна дарба лордове и Върховни лордове можеха да създадат до десетина сфери без почивка, и то само някои от тях. Като се има предвид колко ворди имаше на бойното поле, дори обединената мощ на всички призователи на огън не можеше да нанесе незабавни, значителни загуби на масата на противника.

Гай Атис беше намерил начин да промени това.

Вместо рев на понесли се с пълна мощ огромни огнени сфери, във въздуха се появили хиляди мънички светлинки, като светулки, и се понесоха към настъпващите ворди. Миг по-късно Амара започна да чува едва доловими избухвания, пук, пук, пук, като детските празнични фойерверки в деня на лятното слънцестоене. Светлинките се сгъстиха и удвоиха, създавайки ниска стена пред врага, който се носеше напред, без да забавя скоростта си.

Само по себе си нито едно от тези малки огнени оръжия не представляваше смъртоносна заплаха дори за хора, камо ли за бронираните вордски воители — но те бяха стотици хиляди и се създаваха без почти никакво усилие. Докато малките огнени пъпки продължаваха да разцъфват, въздухът около тях започна да трепти,

превръщайки искрящата линия от светлина в ивица нажежен въздух, който сякаш грееше от собствения си огън.

Челните редици на ворда се гмурнаха в бариерата и умряха болезнено. Письците им долетяха до Амара като далечно ехо и с малко помощ от Сирус тя видя, че вордът се е придвижил на не повече от двадесет фута през смъртоносната пещ, която Гай Атис им беше приготвил. Воините залитаха и падаха, изпечени живи, парчета плът и броня капеха от тях и мигновено се превръщаха в пепел, която издигащия се вихър от горещ въздух изстрелваше нагоре. Десетки хиляди ворди умряха през първите шейсет секунди.

Но те продължаваха да прииждат.

Движейки се с неистова енергия, вордите без капчица колебание се хвърляха в огнената преграда и умираха с хиляди — и всеки загинал ворд поглъщаше част от енергията на огъня на фуриите. Случващото се напомни на Амара за трудността да се поддържа лагерен огън при гръмотевична буря. Със сигурност една капка не би могла да угаси огъня. Щеше да изсъска и да се изпари — но рано или късно огънят щеше да угасне.

Вордът започна да пробива, прескачайки над овъглените трупове на загиналите, използвайки като щитове телата на своите другари, които бяха паднали от горещината, но всеки следващ ворд достигаше няколко крачки по-напред от този пред него.

Сигнали от Легиона на короната изтеглиха линията от смъртоносна топлина обратно към редиците на легионите, принуждавайки врага да плати пълната цена за тези последни няколко ярда земя. В същото време те не можеха да преместят ивицата нажежен въздух прекалено близо до алеранските линии, без да изложат собствените си войски на горещината — а и така щеше да се скрие движението на ворда от погледите на алеранските командири. Затова когато вордът отново започна да пробива, от Легиона на короната беше подаден още един сигнал и огнената бариера изчезна.

Секунди по-късно вордите стигнаха до алеранците.

— Те изобщо не мислят за собствения си живот — каза Верадис, докато се взираше надолу по подобие на Амара. — Изобщо не се замислят. Колко ли загинаха сега, само за да могат другите да влязат в битка?

Амара поклати глава и не каза нищо. Тя се рееше високо горе в нощното небе, където въздухът беше прекалено студен. На няколко ярда от нея три въздушни екипажа носеха Алдрик и неговите мечоносци.

— Кога ще се върнат разузнавачите? — притеснено попита Верадис. Младата цересианка беше посредствен летец, а дългата ѝ коса и рокля едва ли бяха особено подходящи за тези условия, но тя запазваше спокойствие. — Всеки миг, през който чакаме тук, те я отвеждат все по-далече от нас.

— Ако тръгнем в грешната посока, това няма да е от полза за Първата лейди — извика в отговор Амара. — Не ги харесвам, но хората на Алдрик си знаят работата. Ще потеглим, когато някой от неговите летци му докладва. А дотогава ще е най-разумно да чакаме тук, откъдето по-бързо ще стигнем до всяко желано място.

Тя посочи с пръст:

— Вижте. Екипите за циклони.

Малки тъмни облаци от летци се носеха в редици над бойното поле. Пред погледа на Амара те започнаха да променят въздуха, коварно завихрил се от многото огнени призовавания, които алеранците бяха използвали срещу ворда. Гражданите и рицарите Аери използваха това движение на въздуха, фокусираха го и го променяха, като всеки екип добавяше своя собствен импулс и така засилваше въртеливото движение отново и отново до яростен вятър.

Отне им само няколко минути съвместни усилия — и след това на половин дузина места точно зад най-предните редици на ворда от земята се издигнаха огромни въртящи се колони от пепел, сажди и изгорена земя. Циклоните изреваха и завиха от неистов глад, след което нетърпеливо се втурнаха през вордските редици, подхващаха съществата като мравки и ги хвърляха на стотици фута във въздуха — когато не пробиваха черупките им с малки камъчета, приличащи на миниатюрни върхове на стрели, те просто ги разкъсаха на парчета. Всеки циклон се управляваше от собствен екип въздушни призователи, които внимаваха смъртоносното им торнадо да не се обърне към алеранските линии. Ветрогони — блестящи бели форми, подобни на скелетоподобни човешки фигури, но с пелена от дим и мъгла вместо крака — започнаха да изскачат от циклоните и да нападат всичко, което се озовеше пред тях.

Амара поклати глава. Беше попадала в капана на буря, предизвикана от фурии, без никакво убежище наоколо, и смъртоносните диви вятърни фурии почти я бяха разкъсали на парчета. С тези циклони Гай Атис създаваше стотици същества, които щяха да тормозят региона в продължение на десетилетия, ако не и векове, заплашвайки както холтърите, така и домашните и дивите животни.

Амара се застави да остави този ред на мисли. Смяташе, че поне в това отношение Акватайн е напълно прав — ако вордът не бъде спрял тук и сега, нямаше да има холтъри. Нито домашни или диви животни.

„Ние не се борим само за себе си“ — помисли си тя. — „Ние се борим за всичко, което живее и расте в нашия свят. Ако не спрем ворда, нищо от това, което сме, няма да остане. Просто ще престанем да съществуваме и няма да остане никой, който да ни помни.“

Освен, може би, самият ворд.

Амара стисна силно юмруци и едва се въздържа да не призове Сирус и да добави собствените си умения към битката долу.

— Графиньо? — извика Верадис с треперещ глас.

Амара се огледа, докато не забележа по-младата жена, която висеше на няколко ярда по на юг и малко по-ниско от самата нея. Тя промени своя въздушен поток, за да се озове до позицията на цересийската гражданка.

— Какво има?

Верадис мълчаливо посочи пътя, идващ от югозапад.

Амара се намръщи и накара Сирус да приближи пътя за по-ясна видимост. Отначало при слабата светлина на бледата луна не се виждаше нищо. Но след това леко трептене на светлина по-надолу по пътя привлече вниманието ѝ и тя се оказа втрещена в...

В някаква движеща се маса. Това беше всичко, в което можеше да бъде сигурна. Различаваше се от потока все още прииждащи форми на вордски воители по това, че липсваха хитиновите проблясъци на вордските брони, както и синхронната, люлееща се маса от същества, движещи се под контрола на един разум. Тук имаше трептене на светлина, движеща се сред това тяло, с неправилна форма, разстояние и цвят, иначе тя изобщо нямаше да може да види нищо.

Амара се съсредоточи и промърмори на Сирус да приближи още повече далечния път. Не беше лесно, защото трябваше да поддържа и

въздушния си поток, но след малко усилия пътят се фокусира и Амара видя последното нещо, което бе очаквала да види в редиците на ворда.

Фурии.

Пътят беше изпълнен с видими фурии. Бяха хиляди, десетки хиляди.

Разнообразието им пред очите ѝ беше главозамайващо. Земните фурии бяха приели форми на каменни блокове и с грохот се придвижваха напред. Някои бяха с неясни форми на животни, но повечето — не. Най-голямата от тях изпъкваше на пътя като могила, докато се носеше напред със скоростта на препускащ кон. Дървесните фурии се придвижваха от двете страни на пътя — формите им не съответстваха на определено животно или същество, по-скоро представляваха смесица от различни черти. Други, незабележими сред дърветата и храстите, можеха да бъдат различени само по вълничките, които образуваха при придвижването си. Водните фурии скачаха или се плъзгаха напред, някои във формата на змии или жаби, а други просто бяха аморфни форми от чиста вода, държани в едно само от волята на обитаващите ги фурии. Огнените фурии се носеха след тях, най-вече под формата на хищни животни, въпреки че имаше и примигващи огнени форми, които постоянно променяха очертанията си — точно тяхната светлина беше забелязала Амара. А на височина от три до двайсет фута над пътя се носеха орди от въздушни фурии. Основно бяха ветрогони, макар Амара да различаваше и мяркащи се сред тях доста големи мъгливи образи, приличащи по форма на гигантски акули, които плуваха във въздуха така, сякаш са в морето.

Толкова много фурии. Амара се почувства леко замаяна. Смътно отбеляза, че формите се движат или покрай пътя, или малко над... пленени алеранци.

След кратко замисляне тя осъзна, че те използват собствените си фурии, за да подкарат другите фурии в стадо и да ги заставят да се движат напред по пътя. Подбраните фурии изобщо не бяха доволни. Тяхната свирепа злоба беше такава, че Амара почти физически можеше да усети натиска ѝ. Но в такъв случай това означаваше, че...

— Кървави врани — изруга Амара. — Това са диви фурии.

Пребледнялата Верадис я погледна невярващо.

— Всичките тези? Т-това е невъзможно.

Но явно не беше. Не и след толкова месеци война срещу ворда. Врагът беше безразборен при клането си. И всеки убит алеранец означаваше повече фурии, които ще излязат извън човешки контрол. По някакъв начин вордът беше успял да събере цели легиони от смъртоносните същества. И това не беше проблем като този да се справиш с ветрогони по време на буря, причинена от фурии, скривайки се в постройка от камък и пръст. Ако някой опита да се скрие от тази тълпа по този начин, земните фурии ще го смачкат в собственото му убежище, и то при условие, че преди това дървесните фурии не са го последвали вътре или огнените фурии не са превърнали това, което би трябвало да е убежище, в смъртоносна пещ.

Дивите фурии не можеше лесно да ги сплашиш или разубедиш да не са агресивни. Изискваха се умения на опитен призовател, за да се справиш с тях. На гражданите на Алера им бе отнело векове, за да установят ред в населените територии на Империята и по пътищата.

И сега цената на няколко века опасности и смърт се носеше към алеранските линии.

Легионите никога не биха могли да се изправят пред съкрушителния удар на тези диви фурии. Простото им оцеляване би изисквало цялата им концентрация и всички фурии под техен контрол — което от своя страна означаваше, че няма да могат да ги насочат към ворда. А в чисто физически сблъсък нашествениците щяха да прегазят алеранците като мравки.

А ако дивата орда пробие линиите на легионите и се втурне към Рива с всички нейни жители и бежанците, които живееха там сега... смъртта им щеше да бъде жестока и ужасна, а загубата на животи — огромна.

Врагът току-що беше превърнал Рива от крепост в капан. Амара усети как диша по-тежко и по-учестено, отколкото е нужно. Доколкото знаеше, никой от алеранските летци не действаше толкова високо, колкото нейната група. А групите, които летяха по-ниско, не можеха да видят приближаващата заплаха преди да е станало прекалено късно, за да се реагира.

Амара въздъхна и сподави желанието си да изкрещи от разочарование.

— Алдрик — рязко заповяда тя, — вземете Въздушните вълци и се върнете обратно в Рива, в кулата на Върховния лорд. Останете там,

за да защитите лорд и лейди Рива, и реагирайте на всяка необичайна ситуация, изискваща намесата на вашия екип.

Погледът ѝ се премести към Верадис.

— Лейди Верадис ще ви обясни всичко.

Алрдик я погледна за миг, след което погледът му се устреми надолу, а когато го вдигна, само кимна късо. После подаде кратка серия от сигнали към своя човек и няколко секунди по-късно Въздушните вълци и екипажите, които носеха, се наклониха в стръмна дъга, за да се спуснат максимално бързо към града.

— Амара — извика Верадис.

— Няма време — спокойно отвърна Амара. — Врагът е подкарал тези фурии към града, но реално няма истински контрол над тях. Сигурно са променили пътя по някакъв начин. Но в момента, в който ги пуснат на свобода, всичко ще се промени.

— Какво имаш предвид? — попита Верадис.

— Няма да можем да задържим града — каза Амара. — Не и при сблъсък с толкова много враждебно настроени фурии. Те ще разкъсат града на парчета и ще избият хората ни. Единственото, което можем да направим, е да се оттеглим.

Младата жена ужасено поклати глава.

— Д-да отстъпим? Ние няма накъде повече да отстъпваме.

Амара почувства как се изпълва с гордост.

— Не — каза тя. — Имаме. Последвай Алдрик и хората му. Кажи му за дивите фурии. А също така се увери, че и лорд Рива ще научи.

— Н-но... ти какво ще правиш?

— Ще предупредя Акватайн — извика тя. — Престани да се мотаеш като ученичка, а действай!

Верадис енергично кимна, обърна се и започна да набира скорост, за да настигне Въздушните вълци.

Амара я проследи за миг, за да се увери, че няма да се обърка и ще следва правилната посока. После се извъртя, призова Сирус и се гмурна надолу към земята с максималната скорост, която гравитацията и нейната фурия можеха да ѝ осигурят. Около нея се раздаде оглушителен взрив, когато скоростта ѝ достигна максимум си, и тя осъзна, че не знае никаква парола, за да мине покрай бойните групи. Оставаше ѝ само да се надява, че те ще се окажат прекалено бавни, за да я спрат или убият, преди да успее да говори с Акватайн.

Това обаче беше най-малкият ѝ страх.

Как ще погледне Бърнард в очите и ще му каже, че заради Империята е решила да остави съдбата на сестра му в ръцете на врага?

ГЛАВА 17

Тави стоеше на носа на „Слайв“ и се взираше напред, докато флотът се плъзгаше по дългата ивица лед, проточила се от северната страна на Защитната стена.

Пътуването не беше леко.

Допълнителни въжета и парапети бяха добавени по целия кораб, а Тави оставаше на крака само благодарение на това, че се държеше за въжетата с две ръце.

Той вече беше свикнал с пронизващия звук, издаван от плъзгачите, докато се плъзгат по леда — нещо като безкрайно съскане, което продължаваше и продължаваше, и продължаваше. Корабът вибрираше и трепереше, докато се движеше напред под напора на неестествено постоянния северозападен вятър, а платната бяха нагласени така, че да се възползват максимално от него.

„Слайв“ скърцаше и стенеше при всяко тръскане и вибрация. Тези от екипажа, които не бяха ужасени до смърт, трескаво тичаха нагоре и надолу по кораба и влагаха всичките си умения като призователи на дърво, за да попречат на дъските да се разпаднат на части от напрежението.

— Ето го — извика Тави и посочи напред, където легионерско копие с привързано парче зелен плат беше забито в леда.

Красус и неговите въздушни призователи летяха пред флота, за да гарантират, че замръзналият път, който ледените им бяха създали, остава гладък и безопасен.

Е, относително безопасен. Скоростта на корабите беше по-бърза от всичко, за което Тави някога беше чувал, с изключение на реален полет. През първите три часа те изминаха разстояние, за което на един легион би му трябвал цял ден преход по тракт. При такава скорост, ако килът на кораба попадне на участък гола земя, инерцията щеше да го накара да се разцепи по цялата си дължина.

„Тиберий“ всъщност беше попаднал на такъв участък, където ледът не бе успял да се втвърди достатъчно.

Тави бе гледал в безпомощен ужас как на сто ярда от него корабът се наклони, крилете му се счупиха и започна да се преобръща, мачтите му се натрошиха като клечки, а палубата се разлетя на трески — и огромната маса отломки на обречения кораб безмилостно смачка екипажа.

Три други кораба също се бяха разпаднали, губейки стабилност от силните пориви на вятъра, грешно управление на платната или просто поради лош късмет. Подобно на „Тиберий“, и те се бяха разлетели на парчета.

Тави осъзна, че изпитва някакво малодушно чувство на облекчение, че поне не е видял с очите си как носещите се с пълна скорост по леда кораби са се разбили и никой не е оцелял. Каними и хора бяха просто смазани и разкъсани като захвърлени в калта кукли.

Сега летците имаха задачата да отбелязват всяко място, което можеше да доведе до подобна катастрофа. Това беше проста предохранителна мярка, която вече им бе помогнала да заобиколят два други потенциално смъртоносни участъка земя.

Всеки идиот би се сетил за това по-рано, но Тави не го направи, и смъртта на екипажа на четири кораба — както каними, така и алеранци — сега лежеше на неговата съвест.

— Пътят остава гладък! — извика Тави, забелязвайки следващото копие със зелен плат. — Поддържайте скоростта!

— Даде заповед да правят същото, което вече правят — насмешливо подхвърли Максимус, заставайки няколко фута по-ниско от Тави. — Мисля, че те никога няма да могат да кажат, че издаваш неизпълними заповеди.

Тави му хвърли раздражен поглед и отново се взря напред.

— Искаш ли нещо?

— Как е стомахът ти? — попита Макс.

Тави стисна зъби и обърна поглед към земята пред тях.

— Добре. Той е добре. По-скоро бавната скорост е това, което ме дразни.

Корабът попадна на лека вдлъбнатина в леда и целият хлътна, след което рязко се издигна във въздуха, а плъзгачите му за част от секундата се отлепиха от леда. Петите на Тави излетяха нагоре и само това, че се беше хванал за предпазните въжета, му попречи да се стовари силно на палубата или направо да падне от кораба. Стомахът

му изкъркори и се сви на топка. Единственото положително нещо на носа беше, че корабните платна го скриваха от погледите на екипажа. Той вече се беше разделил без излишни свидетели със скромната си закуска. И докато „Слайв“ се носеше пред двете подредени колони кораби, репутацията за неуязвимостта на Дом Гай оставаше непокътната.

— Виждаш ли? — малко по-късно успя да каже Тави. — Малки пропадания като това не представляват проблем.

Макс леко се усмихна.

— Демос ме изпрати да ти предам, че предлага примерно след около час да спрем да хапнем. Неговите призователи на дърво започват да се уморяват.

— Нямаме време — отвърна Тави.

— Все още ще има достатъчно време, за да разбием корабите си на малки парчета, преди да стигнем до Фригия — каза Макс. — Няма смисъл да правим всичко още първия ден.

Тави го погледна и се усмихна. Пое си дълбоко дъх, докато размишляваше, след което кимна:

— Добре. Нека по негова преценка Демос да даде сигнал на флота да спре за почивка — той примижа напред срещу отблясъците на дневната светлина върху леда и снега. — Докъде стигнахме?

Макс вдигна ръце и създаде въздушна леща пред лицето си, насочена към кула Шилдоул, покрай която минаваха в момента. В каменната ѝ стена над входната порта за войските беше изсечен номер.

— Петстотин тридесет и шест мили. За седем часа — той поклати глава и каза с тъжен глас: — Почти толкова бързо, колкото с полет.

Тави замислено хвърли поглед на Макс.

— Дори е по-добро, наистина. Преместваме повече войски, отколкото всеки летец в Алера би могъл да носи. Помисли какво може да означава това.

— Какво? — отвърна Макс. — По-бързо преместване на войски?

— Или храна — каза Тави. — Или доставки. Или търговия със стоки.

Макс вдигна и двете си вежди, после ги отпусна и се намръщи.

— Можеш да преместиш товари от единия край на Стената до другия за няколко дни. Дори по тракт с фурии от Фригия до Антил е

шестседмично пътуване. Трябва да се слезе чак до Алера Империя и тогава... — гласът му заглъхна и той се изкашля: — Хм. Извинявай.

Тави поклати глава и леко се усмихна.

— Всичко е наред. Няма смисъл да се преструваме, че не се е случило. Дядо ми знаеше какво прави. На негово място аз вероятно бих направил същото.

— Таургски глупости — презрително каза Макс. — Не. Твоят дядо е убил стотици хиляди свои хора, Тави.

Тави усети горещ прилив на гняв в гърдите си и погледна към Макс.

Макс се изправи срещу него и вдигна вежда.

— Какво? — попита спокойно той. — Ще се биеш с мен всеки път, когато ти кажа истината? Не се страхувам от теб, Калдерон.

Тави стисна зъби и извърна поглед.

— Той умря за Империята, Макс.

— И взе много добри хора със себе си, когато си отиде — отвърна Макс. — Не казвам, че беше лош Първи лорд. Просто казвам, че ти не си като него — той сви рамене. — Мисля, че твоите решения са много по-различни от неговите.

Тави се намръщи:

— Как така?

Макс направи жест към предната част на кораба.

— Старият Секстус никога не би поставил своя кораб начело на флотилията, където може да пострада, ако летците ни станат небрежни или нямаат късмет. Той би... — Макс замислено присви очи. — Той би поставил отпред двама или трима от най-лошите си капитани, или пък от най-добрите. Най-лошите, за да се отърве от некадърниците, ако някой кораб се разбие, а най-добрите — защото именно те биха били хората, които могат да оспорят авторитета му.

Тави изсумтя.

— Не става. Имам нужда от всичките си капитани. А Демос е най-добрият капитан в моя флот.

— Не допускай Варг да чуе това — каза Макс. — А като говорим за безсмислени рискове...

Тави завъртя очи.

— Трябваше. Ако на шаманите беше дадено време да нагнетят ярост в канимите заради двамата, които убихме, Варг не би се осмелил

да ги остави в Антил от страх, че ще загуби контрол. Като измести проблема към въпрос, засягащ честта му, той помогна за стабилизирането на ситуацията. Сега Варг е защитник на убитите създатели, а не шаманите. Той все още контролира.

— Така че, когато те убие, всичко ще се подреди както трябва — каза Макс.

— Няма да се стигне до истински дуел — уверено каза Тави. — Никой от нас не иска това. Правим го само за да принудим шаманите да сдържат другите каними, а не да ги подтикваме да предприемат действия и евентуално да отстранят Варг от властта. Но ако Варг може да изтръгне зъбите на шаманите, тогава няма да има нужда от дуел. Ще разрешим проблема, преди да се стигне до кръвопролитие.

— Вероятно — добави той след известно колебание.

Макс изсумтя.

— Ами ако не го направи? Знаеш ли, той взе шаманите със себе си.

Тави сви рамене.

— Съмнявам се, че всички те ме искат мъртъв, Макс. И те имат опит в борбата с ворда. Би бил глупак да ги остави зад гърба си. Той ще се справи с тях.

— Добре. А ако не се справи?

За един мълчалив миг Тави се загледа в пътя пред тях и каза:

— Тогава... ще трябва да го убия. Ако мога.

Те се държаха за предпазните въжета, докато „Слайв“ се тресеше и летеше по леда. След малко Макс сложи ръка на рамото на Тави и после предпазливо се отправи към кърмата, за да предаде заповедта на капитан Демос.

ГЛАВА 18

За Амара следващите няколко часа се сляха в едно размито петно.

Тя се спусна на площадката в центъра на Легиона на короната, чиито легионери бяха служили в Алера Империя в продължение на много години и мнозина можеха да я познаят от пръв поглед.

Амара едва не се наниза на едно копие, а уплашеният легионер, върху когото почти се приземи, едва не я наръга с гладиуса си.

Само бързата намеса на друг легионер му попречи да забие острата стомана в гърлото на Амара.

След това трябваше да убеждава мъжете, че само техният центурион може да чуе думите ѝ, след това направи същото и продължи по командната верига чак до капитана на Легиона на короната.

Капитан Майлс беше по-официално изглеждаща версия на поголемия си брат Арарис Валериан. Беше със същия ръст и имаше същата здрава, мускулиста фигура. Косата му беше с няколко нюанса по-светла от тази на Арарис, но и двамата имаха достатъчно сребърни нишки, за да направят разликата незабележима. Сър Майлс, образец на капитан на легион във всеки инч, закуцука към нея, движейки се бързо, а лицето му беше потъмняло от гняв.

Не беше изненадващо. Амара не можеше да си представи капитан, който би се зарадвал, ако го занимават с някакъв административен въпрос сега, когато битката тъкмо се разгръща.

Само един поглед към Амара и лицето на Майлс изцяло побеля.

— Кървави врани — каза той. — Колко е зле?

— Много — отговори Амара.

Майлс с рязък жест заповяда на легионерите, държащи ръцете на Амара, да я пуснат.

— Иска ми се да мога да кажа, че се радвам да ви видя отново, графиньо, но за моя вкус вие твърде често сте били предвестник на опасности и проблеми. Как мога да ви помогна?

— Имате предвид, как можете да се отървете от мен — каза Амара и се усмихна. — Трябва да се срещна с Аква... с Гай Атис. Сега. Възможно най-скоро.

Очите на Майлс се присвиха, после едва доловима, сурова усмивка докосна устните му.

— Това би трябвало да е интересно. Моля, последвайте ме, графиньо Калдерон.

— Благодаря, капитане — каза Амара.

Той се поколеба и каза:

— Графиньо. Да разбирам ли, че не се каните да предприемете нещо, да речем, неразумно.

Тя му се усмихна сладко.

— Бихте ли желали да вземете оръжията си, сър Майлс?

Той изсумтя, въздъхна раздражено и поклати глава. След това даде знак на Амара да го последва.

Тя мина през пламтящите светлини на легиона, преминавайки от Легиона на короната към откритата зона между единствения оцелял Императорски легион и Първи Акватайнски легион. Цялото пространство между тях беше изпълнено с кавалерия, включително онова, което изглеждаше като личната охрана на Гай Атис.

Когато Амара приближи, половин дузина мъже с дълги дуелни остриета, вероятно сингуларите от Акватайн, изтеглиха оръжия и веднага придвижиха конете си, за да бъдат между Амара и лорд Акватайн.

— Спокойно, момчета — изръмжа Майлс. После се обърна към Амара и каза: — Изчакайте тук, графиньо. Ще говоря с него.

Амара кимна сковано, а Майлс мина през сингуларите и изчезна.

Без да поглежда телохранителите, тя се отпусна на пети, като се постара ръцете ѝ да са винаги пред очите им. Съвсем лекият наклон на земята ѝ позволи да погледне надолу над главите на легионерите към фронтвата линия и тя спря за момент, за да наблюдава битката.

Помисли си, че отдалеч изобщо не изглежда като свирепа битка. Легионерите приличаха на работници в полето, оръжията им се вдигаха и падаха, докато ревяха тръби и биеха барабани. Бойните викове се сливаха в един огромен тътен, като при вятър или прибой, поглъщайки отделните писъци и правейки ги незначителни в сравнение с общата глъчка.

Амара прошепна на Сирус да увеличи картината, след което огледа цялата фронтова линия.

Миналата година почти цялата вражеска пехота се състоеше от ниски, бързо движещи се имитации на свирепите гущери от каларанските блата — гаримите. Повечето от останалите изглеждаха като въплъщение на кошмарите на алеранските воители — ръцете им бяха трансформирани в пробощащи и посичащи сърпове, а големи крила, подобни на крилата на бръмбари или водни кончета, можеха да ги повдигат за атака от въздуха.

Сега вордът беше придобил нови форми.

Повечето от тях, доколкото виждаше Амара, приличаха на някакви огромни богомолки, въпреки че бяха малко по-ниски и по-набити. По земята те се придвижваха на четири крака, докато двата им предни крайника завършваха със сърповидни остриета. Причината за промяната стана очевидна след секунди, когато Амара видя как един от тези огромни сърповидни нокти се вдига нагоре и после пада надолу заедно с неестествено дългия крайник на ворда.

Върхът му мина над стената от щитове на легионерите от Легиона на короната и се потопи надолу с нечовешка сила, пробивайки горната и задната част на шлема на злополучен легионер, убивайки го моментално.

Вордът не спря дотук. Съществуващото издърпа тялото на легионера от линията, като го люлееше наляво-надясно по такъв начин, че да удря легионерите от двете страни на мъртвеца. Други ворди се втурнаха към отворилата се дупка и много мъже загинаха, докато съществата забиваха остриетата си или закачаха щит на легионер, за да го измъкнат от защитната формация.

Изглежда вордът беше разработил нови тактики, съответстващи на новите му форми.

Но и Акватайн също.

Само секунди след атаката на ворда двама мъже, въоръжени с чукове с невероятни размери, се появили от задните редици — рицарите на земята. Черпейки сила от земята под себе си, те пристъпваха напред, разбивайки хитин и убивайки ворди с всеки замах на тежките си оръжия. За броени секунди те убиха или отблъснаха всички ворди наоколо, след което се върнаха в първоначалните си

позиции. Когато приключиха, центурионът с полилавяло от крещене лице възстанови линията и реда сред хората си.

Амара огледа редиците, броейки тежките оръжия.

Беше шокирана от броя на земните рицари, които видя да чакат в резервни позиции в третия или четвъртия ред на всеки легион, готови да пристъпят напред и да затворят слаби точки в линията на отбраната.

Според каноните на стандартната тактическа доктрина, силата на рицарите на земята трябваше да бъде съсредоточена на едно място, способна да смаже всеки враг, като смъртоносен връх на копие.

Тогава тя осъзна — в сегашната ситуация стандартната тактическа доктрина беше заменена от отчаянието на защитниците на Империята. Стандартната доктрина се основаваше на предположението, че рицарите, надарени с дарбата да призовават фурии, ще бъдат недостатъчно поради простата причина че винаги е било така. Но ето че сега гражданите, които се включваха в битката, бяха с порядък повече от рицарите в легионите. Така можеха да си позволят да разположат обикновено оскъдните сили на поддържащи позиции в строя. Тук беше съсредоточена много енергия на фурии.

Медиците се трудеха трескаво, влачейки ранените и мъртвите обратно от предната линия, след което ги сортираха в три категории. В първата бяха най-тежко ранените, които се нуждаеха от изцеление в лечебна вана, за да оживеят. Следващ приоритет бяха най-леко ранените — поставяне в лечебна вана и сравнително малко усилие от лечителя щеше да ги върне обратно в битката в рамките на час.

И накрая идваха... всички останали.

Мъже с разкъсани кореми не можеха да очакват да се върнат в битката, но също така нямаше опасност да им изтече кръвта до края на деня. Мъже с натрошени ребра не можеха да си поемат въздух така, че да крещят, и лежаха в агония с изкривени от болка лица. Те бяха в лошо положение от онези, загубили крайници и успели да спрат кръвенето с помощта на превръзки и турникети. Човек, чиито очи бяха кървава каша, седеше на земята, стенеше и се олюляваше напред-назад. Кървави сълзи се стичаха по бузите му, създавайки страшна маска.

Мъртвите, болезнено си помисли Амара, бяха по-добре от всички тях: не изпитваха болка.

— Графиньо! — повика я Майлс.

Амара вдигна поглед и видя, че охраната на Акватайн се е разделила и е отворила път, въпреки че не изглеждаха доволни от това. Майлс стоеше в края на новосъздадената пътека и ѝ махаше да идва, така че Амара побърза да се присъедини към него.

Майлс я заведе до мястото, където Акватайн седеше на коня си, заобиколен от дузина негови връстници: Върховен лорд Антилус, Върховен лорд Фригия със сина си, Върховен лорд и лейди Плацида, Върховен лорд Церес и група лордове, които чрез талант и дисциплина се бяха утвърдили като едни от най-страховитите призователи на фурии в Империята.

— Графиньо — учтиво каза Акватайн. — Днешният график е доста напрегнат. Притиснат съм от времето.

— На път е да се влоши — каза Амара. След кратка пауза тя добави: — Ваше височество.

Акватайн я дари с остра като бръснач усмивка.

— Обяснете.

С няколко кратки изречения тя го информира за ордата диви фурии.

— И се движат бързо. Имате около половин час, преди те да стигнат до нашите линии.

Акватайн я гледеше напрегнато, след това слезе от коня, отстъпи малко настрана от конете и се издигна нагоре, за да се убеди сам. Върна се след няколко минути и с твърдо, неразгадаемо изражение се качи на коня.

Мълчанието се разпространи около малкия кръг, докато конниците си разменяха притеснени погледи.

— Принуждаване на фурии? — каза накрая лейди Плацида. — В какъв мащаб? Това възможно ли е...

Тя млъкна, за да погледне съпруга си, който я гледеше иронично. После поклати глава и продължи:

— Да, тъй като това всъщност се случва в момента, явно е възможно.

— Кървави врани — изплю Антилус. Той беше мускулест мъж, изсечен сякаш от камък, лицето му изглеждаше така, сякаш в младостта си е бил бит с тояги. — Фуриите ще преминат точно през линията. Или под тях, или над тях. И ще се насочат право към Рива.

Акватайн поклати глава.

— Това са напълно неконтролируеми фурии. След като бъдат освободени, кой знае в каква посока ще тръгнат.

— Естествено — сухо каза Амара. — Би било невъзможно вордът да ги насочи в конкретна посока.

Акватайн я погледна, въздъхна и раздражено махна с ръка в знак на съгласие.

— Ако има толкова много диви фурии, вордът няма нужда да ги насочва — тихо каза сивокосият Церес. — Дори само да успеят да приближат фуриите и да ги оставят да се разпръснат произволно, някои от тях непременно ще ударят града. Не са нужни много, за да предизвикат паника. А при тези претъпкани сега улици...

— Улиците ще се задръстят и всички ще бъдат в капан — каза Акватайн спокойно. — Паниката при тези обстоятелства не би била по-различна от бунтовете. Това ще принуди легионите да обикалят около стените на града, вместо да минат през него. Ще ни принуди да разделим силите си, изпращайки войски обратно, за да възстановим реда. Ще създаде достатъчно объркване, за да позволи на ворда да изпрати вътре агентите и вземачите си.

Той озадачено се намръщи.

— Все още не сме видели нито един вордски рицар в тази битка — той погледна през рамо. — Те са на север и на запад от нас, подредени в линия като ловци. Готови да прихванат бежанците, докато те бягат в безпорядък от града.

Стомахът на Амара се сви. Не беше проследила цялостната логика на гамбита на вордската кралица, но това, което каза Акватайн, беше напълно логично. Въпреки че вордът беше физически смъртоносен, оръжието, което всъщност можеше да унищожи Алера днес, беше ужасът. Във въображението си тя можеше да си представи уплашени бежанци и граждани, избити от диви фурии, можеше да си представи как хората излизат на улицата с всичко, което могат да носят, извеждат децата си по улиците, опитвайки се да намерят изход от стените на Рива, внезапно превърнали се в смъртоносен капан. Някои ще успеят да избягат от града, но само за да станат плячка на врага от въздуха.

И докато останалите жители на града са хванати в капан и потопени в хаос, легионите ще бъдат практически заставени да останат

на място. Те не можеха да се оттеглят, без да оставят хората от Рива да бъдат избити.

Великият град, неговите хора и легионите, които го защитават, щяха да умрат заедно в рамките на няколко дни.

— Мисля, че е по-добре да спрем тези фурии — изръмжа Антилус.

— Да, благодаря ви, Рокус — кисело каза лорд Фригия. — Какво бихте предложили?

Антилус се намръщи и не каза нищо.

Акватайн сякаш се усмихна за миг и Амара беше изненадана от истинската топлина на тази усмивка. Тя бързо избледня и чертите му отново се превърнаха в непроницаема маска.

— Имаме два избора — отстъпление или битка.

— Отстъпление? — каза Рокус. — С тази тълпа? Никога не бихме го координирали пред лицето на врага. Който и легион да остане последен, ще бъде разкъсан на парчета.

— По-важното е — тихо каза лорд Плацида, — че те го очакват. Готов съм да се обзаложа. Мисля, че сте прав за причината да разположат въздушните си сили на позицията зад нас.

— И още по-важното е — каза Акватайн, — че няма къде другаде да се оттеглим. Нямаме позиция, която да е по-силна от тази. В такъв случай...

— Ваше височество — прекъсна го Амара спокойно. — Всъщност това не е съвсем вярно.

Амара усети, че всички погледи са насочват към нея.

— Долината Калдерон е подготвена — каза тя тихо. — Милорд моят съпруг години наред се опитваше да предупреди Империята, че този ден ще дойде. Когато никой не го слушаше, той правеше единственото, което можеше да направи. Подготви дома си за приемане на бежанци и солидно го укрепи.

Акватайн наклони глава.

— Колко силно би могъл да го укрепи с доходите си на граф?

Амара бръкна в чантата си, извади сгънат лист хартия и отвори карта на долината Калдерон.

— Това е западният вход, по протежение на пътя. Обсадни стени с половин височина са изградени по целия участък на всичките пет мили земя от Кремъчните скали до Ледено море, със стандартни

крепости в легионерски стил на всяка половин миля. Втора обсадна стена с кули и порти на всяка миля обхваща долината по средата. От източната страна на долината Гарисън е заобиколен от два пъти повисоки отбранителни стени, образувайки цитадела с около една четвърт от размера на самата Алера Империя.

Акватайн се втренчи в нея. После бавно затвори очи.

Лейди Плацида отметна глава назад и изведнъж звънко се засмя. Тя притисна ръце към корема си, макар че не можеше да го усети през бронята, и продължи да се смее.

— О, никога не съм мислила, че ще видя израза на лицето ти, когато разбереш, Атис...

Акватайн хвърли поглед към развеселената Върховна лейди и се обърна към Амара.

— Човек се чуди защо добрият граф не е намерил за добре да информира Върховен лорд Рива или Короната за новите си архитектурни амбиции.

— Наистина ли? — попита Амара.

Акватайн отвори уста.

— О. Разбира се. За да може Октавиан да има крепост, която би могъл да използва срещу мен — погледът му се насочи към лейди Плацида. — Предполагам, че графът се е ползвал от известна подкрепа от Плацида.

Лорд Плацида погледна жена си с доста притеснен израз.

— Бих искал да мисля, че бихте ме информирала, ако случаят е такъв, скъпа.

— Не Плацида — каза тя спокойно. — Дианическата лига. След дезертирането на Инвидия много от нас се почувстваха достатъчно глупави, за да предприемат стъпки, за да поправят своето погрешно доверие в нейното ръководство.

— Ах — каза съпругът ѝ и се успокои. — Лигата, да. Тогава това не е моя работа.

Амара се прокашля.

— Въпросът, ваше височество, е, че наистина има още едно място, където бихме могли да организираме защита — по-добро място, отколкото тук, и това може да бъде потвърдено. Географското разположение там ще допринесе значително за отбраната.

Акватайн затвори очи за момент. Беше много неподвижен. После отвори уста, пое дълбоко дъх и кимна. Очите му се отвориха, пламнаха от внезапна енергия.

— Много добре — каза той. — Предстои ни нападение от фурии със значителна сила и разнообразие. Фактът, че са диви, е по-скоро без значение. Нямаме нито време, нито ресурси, за да ги успокоим или унищожим. Вместо това ще ги примаим. Нека ги накараме да се съсредоточат върху легионите, а не върху населението в Рива.

Той замислено обходи с поглед събралата се група.

— Мисля да разпределим отговорностите по градове. Върховен лорд и лейди Плацида, бихте ли могли да съберете своите цивилни и да ги разпределите между двата плацидиански легиона. Уверете се, че легионите запазват своята почтеност.

Ария кимна рязко, след което тя и съпругът ѝ слязоха от конете си и отлетяха в небето.

— Рокус — продължи Акватайн, — ще заведете вашите граждани в антилските легиони, а лорд Фригия ще покрие собствените си войски — и, да, знам, че в момента двамата имате най-много легиони на бойното поле и че вашите призователи ще трябва да бъдат много разпръснати... Лорд Церес, бихте ли могли да съберете гражданите на Церес, Форция, Калар и Алера Империя и да ги разделите, за да подпомогнете северните легиони.

Фригия и Антилус кимнаха и обърнаха конете си, пришпорвайки ги в различни посоки, към собствените си легиони.

Церес кимна мрачно на Амара и се изстреля в небето.

Акватайн даде поредица от спокойни, подробни инструкции на останалите лордове и мъжете бързо се разпръснаха.

— Капитан Майлс — каза той накрая.

— Сър — каза Майлс.

— Легионът на короната ще продължи към североизточната порта на Рива, за да ескортира и защити цивилните — каза Акватайн.

— Готови сме да продължим битката, сър.

— Не, капитане. От миналата година до днешната битка вашият легион се сви до четири пети от силата си. Получихте заповедта си.

Сър Майлс се намръщи, но отдаде чест.

— Да, сър.

— А вие, графиньо Калдерон, бихте ли били така любезна да предадете послание на собствения си лорд, лорд Рива, че негова отговорност е да защити населението на Рива, докато ги евакуира в долината Калдерон. Кажете му да се съгласува със съпруга ви, за да се увери, че това се случва възможно най-бързо.

Амара се намръщи и наклони глава.

— А вие, ваше височество?

Акватайн вяло сви рамене.

— Бих предпочел да се насоча право към кралицата веднага щом се появи. Но като се има предвид какво се случва, тя няма нужда да се показва.

Амара започна да задава нов въпрос.

— Нито бившата ми съпруга — спокойно каза Акватайн.

Амара се намръщи при думите му.

— Легионите. Искате от тях да се борят с дивите фурии и с ворда. Да се бият с тях, докато тълпите бежанци не се измъкнат. Да се бият с тях, докато те самите се оттеглят.

— Да — каза Акватайн.

— Те ще бъдат смлени на прах.

— Преувеличавате опасността, графиньо — отвърна Акватайн.
— На фин пясък.

Амара се втренчи в мъжа.

— Това... шега ли беше?

— Очевидно не — отговори Акватайн. Той отново обърна глава към предната линия.

Очите му бяха спокойни, и замъглени... и сякаш обитавани от духове.

Амара проследи погледа му и осъзна, че той се взира в крещящите ранени на земята, чиито рани бяха прекалено тежки, за да може вече да им се помогне. Тя потръпна и отклони очи.

Акватайн не го направи.

Амара погледна към самата битка. Легионерите задържаха наплива на врага — засега.

— Да — тихо каза Акватайн. — Легионите ще платят ужасна цена, за да могат жителите на Рива да се измъкнат. Но ако не го направят, градът ще потъне в хаос, а цивилните ще умрат.

Той поклати глава.

— По този начин може би половината от легионерите ще оцелеят след отстъплението. Шансовете са едно към едно. Ако трябва да защитим града до последния човек, всички те ще умрат, графиньо. За нищо. И те го знаят — той кимна. — Те ще се бият.

— А вие? — попита Амара, като внимаваше тонът ѝ да бъде напълно неутрален. — Ще се биете ли?

— Ако разкрия своята позиция и самоличност, врагът ще направи всичко по силите си, за да ме убие, за да наруши командването на алеранците. Ще се изправя срещу кралицата. Или срещу Инвидия. За тях това би било разумен риск. Дотогава... ще бъда търпелив.

— Това е може би най-доброто, ваше височество — тихо каза Ерен, пристъпвайки напред от незабележимата си позиция зад принцепса. — Вие сте незаменим. Ако ви забележат в битка при тези обстоятелства, съвсем сигурно е, че Инвидия или кралицата ще се появят и ще положат всички усилия да ви елиминират.

Амара бавно си пое дъх и погледна покрай Акватайн към мястото, където сър Ерен чакаше в готовност. Изражението на дребния мъж беше напълно неразгадаемо, но той трябваше да осъзнава положението на Акватайн. Неотдавнашната му буря от нови заповеди на практика изцяло лишаваше Акватайн от подкрепата на връстниците му и техните фурии. Всички, сравними по сила с него, бяха изпратени да защитават собствените си легиони.

Оставяйки Акватайн да се изправи сам срещу бившата си съпруга или вордската кралица, ако те се появят.

Той почукваше с един пръст по дръжката на меча си. Това беше единственото нещо, което можеше да се тълкува като някаква нервна реакция.

— Всяка от тях е съпоставима с вас по сила — тихо каза Амара. — Ако се появят заедно, няма да имате никакъв шанс.

— Не „ако“, графиньо — замислено каза Акватайн. Той несъзнателно нежно погали дръжката на меча си. — Мисля, че вече имам достатъчно от тези „ако“. Когато. И тогава ще видим кой кого. Никога още не са ме побеждавали.

Той сви устни, докато гледаше битката, после леко потръпна и каза:

— Предайте съобщението на Рива. А после се върнете тук. Имам още работа за вас.

Амара го погледна.

— Толкова ли ми се доверявате?

— Да ви се доверявам? — отвърна той. — Не. Да кажем, че по-скоро недоверието ми към вас не е чак толкова голямо, че да се лиша от вашите таланти.

Той отново се усмихна с рязката си усмивка и неопределено посочи с ръка към бойното поле.

— Честно казано, намирам ви за много по-малко опасен враг от нашите гости. А сега вървете.

В течение на едно вдишване Амара се втренчи в мъжа.

После му кимна, малко по-ниско от необходимото.

— Добре — каза тя. — Ваше височество.

ГЛАВА 19

В следващите часове Исана слушаше думите на вордската кралица за нападението и безмилостното унищожаване на събраната военна мощ на Империята.

Кралицата и за миг не напусна светещата зелена камера под земята. Вместо това тя просто гледаше нагоре към трептящата светлина на кроача и спокойно коментираше хода на битката. С неутрален, безразличен тон кралицата съобщаваше за резултатите от маневри и атаки.

Исана бе видяла достатъчно от войната с ворда, за да превърне мислено думите ѝ в образи на чист ужас. Тя стоеше до Арарис и постоянно проверяваше дали носът и устата му все още са непокрити. Кожата му под слоя на кроача не изглеждаше раздразнена или изгорена — все още. Но беше трудно да се каже със сигурност. Изглеждаше така, сякаш го гледаше през оцветено и изкривено стъкло с особено лошо качество.

— Намирам я... Предполагам, че това е някаква форма на гняв, макар и не особено силна — каза вордската кралица след няколко минути мълчание. — Има дума за това. Намирам защитата на алеранците за... дразнеща.

— Дразнеща? — попита Исана.

— Да — отвърна кралицата, взирайки се нагоре. Тя посочи с пръст с дълъг черен нокът. — Там. Работници и цивилни бягат от града. И все още не мога да ги достигна. Унищожаването им би осигурило края на тази война.

— Те са беззащитни — тихо каза Исана.

Вордската кралица въздъхна.

— Де да беше вярно. Нецелесъобразно е да се определя почти половината от населението за временен щит. Преди всичко. В крайна сметка това няма да има значение, но сега...

Тя вдигна ръка и я отпусна отново в жест, изразяващ нейното раздразнение, сякаш това е мимолетна пречка, и съдбата на Алера е в

същата въображаема шепа.

— Този свят беше в непрекъсната борба за оцеляване много преди моето пробуждане.

— Но това са жени — каза Исана тихо. — Възрастни хора, болни. Деца. Те не представляват заплаха за вас.

Очите на вордската кралица заблестяха странно.

— Женските могат да произведат повече от вашия вид, което не е приемливо. Възрастните и болните... тук, в перспектива, би могло да има някакъв смисъл да им се позволи да изтощят ресурсите на вашия народ, но техният опит и знания може да наклонят везните, а това е нецелесъобразно.

— А децата? — каза Исана, а гласът ѝ против волята ѝ стана по-студен. — Каква вреда може да ви причинят те?

Устните на вордската кралица се разтегнаха в бавна, горчива усмивка.

— Всъщност вашите деца не представляват никаква заплаха. Днес — тя отмести поглед от тавана и известно време гледаше Исана. — Вие ме смятате за жестока.

Исана измести поглед от вялото, безчувствено лице на Арарис към вордската кралица.

— Да — изсъска тя.

— И все пак, аз предложих на вашия народ избор — каза кралицата. — Шанс да се предадат, да приемат поражението, за да не загубят собствения си живот, а това е повече, отколкото твоят народ някога ми е предлагал. Вие мислите, че съм жестока, защото ловувам децата ви, бабо, но вашите хора преследват моите и ги убиват с десетки хиляди. В крайна сметка и вашите хора, и моите — всички сме еднакви. Ние оцеляваме и го правим за сметка на онези, които само се стремят към същото.

Известно време Исана запази мълчание. После съвсем тихо попита:

— Защо ме наричате така?

Вордската кралица също известно време мълчеше. А след това отговори:

— Доколкото мога да съдя за такива неща, думата е подходяща.

— Защо? — настоя Исана. — Защо смятате Тави за свой баща? Наистина ли вярвате, че сте негово дете?

Вордската кралица сви рамене, сякаш ги вдигаше, но това не изглеждаше като нейно естествено движение.

— Не и така, както го разбирате вие. Въпреки че и аз като вас не съм избирала тези, чиято кръв е послужила за моето създаване.

— Защо изобщо това ви вълнува? — попита Исана. — Защо за вас е важно да се отнасяте към мен по начина, по който се отнасят алеранците?

Кралицата отново наведе глава, потънала в мислите си.

— Това не би трябвало да ме вълнува — тя примигна няколко пъти в бърза последователност. — Не би трябвало. И все пак ме вълнува.

Исана си пое дълбоко дъх, усещайки някаква проява на живот под студената и непроницаема външна обвивка. Не беше сигурна дали говори с кралицата, когато промърмори:

— Защо?

Вордската кралица скръсти ръце на гърдите си и рязко се извърна, движението беше почти човешко. Тя вдигна поглед към примигващия таван над главите им, после към стените в стаята — навсякъде, но не и към Исана.

— Защо? — отново попита Исана. Тя направи крачка по-близо. — Нима отговорът на този въпрос има значение за вас?

Разочарование, отчаяние и неудовлетворена потребност избухнаха в стаята и заляха сетивата на Исана със своята яркост и сила.

— Да, има.

— И за вас е важно да намерите отговор.

— Да. Така е.

Исана поклати глава.

— Но ако ни унищожите, може никога да не получите отговор.

— Мислите, че не го знам ли? — избухна вордската кралица. Огромните ѝ очи блеснаха, а зъбите ѝ се оголиха в усмивка. — Мислите, че не разбирам? Чувствам се също като теб, бабо. Усещам всичко, което усещат децата ми. Усещам болката и страха им. А чрез тях усещам и болката на хората. Усещам как крещят и умират. Толкова съм преизпълнена с тях, че съм готова да се разкъсам на две.

В стаята се раздаде спокоен, твърд глас, който накара Исана да трепне от изненада.

— Бъдете по-внимателна — каза Инвидия Акватайн. — Манипулират ви.

В помещението влезе бившата Върховна лейди, облечена в плътно прилепнала хитинова броня, каквито очевидно носеха всички алерански граждани, служещи на ворда.

Вордската кралица леко обърна глава — това беше единственият знак, че е чула думите на Инвидия. Тя се намръщи и обърна притеснените си очи към Исана. За известно време се възцари тишина, а после тя попита:

— Това вярно ли е?

Исана се втренчи в Инвидия. Беше чула описанията на Амара за съществуването, прилепнало към тялото на Инвидия, за закръгленото му тяло, пулсиращо ритмично като бавно биещо сърце. Но да го види в действителност, да види кръвта, която бавно се просмуква на мястото, където главата на съществуването се е забила в гърдите на жената, беше съвсем различно. За Исана Инвидия беше много неща — съюзник и манипулатор, наставник и убиец. Исана вярваше, че има достатъчно причини да мрази бившата Върховна лейди. Но гледайки я сега, тя не можеше да почувства нищо друго освен съжаление.

И отвращение.

— Това е въпрос на гледна точка — отговори Исана на вордската кралица, без да откъсва поглед от Инвидия. — Опитвам се да ви разбера. Опитвам се да ви помогна да ни разберете по-добре.

— Знанието може да ви направи по-способни да ме победите — каза кралицата. — Това е разумен начин на действие. Но обратното също е вярно. Защо бихте искали да ми помогнете да разбера по-добре вашия вид?

Инвидия пристъпи напред.

— Не е ли очевидно? — попита тя със спокоен тон, без да откъсва поглед от Исана. — Тя усеща вашите емоции, точно както аз. Надява се да ги извлече от вас и да ги използва, за да повлияе на вашите действия.

Устата на кралицата се изкриви в студена усмивка.

— О. Вярно ли е това, Исана?

— От определена гледна точка — отговори Исана. — Надявах се да стигна до вас. За да ви убедя да прекратите военните действия.

— Инвидия — каза кралицата, — как бихте оценили нейните способности във водното призоваване?

— Като равни на моите — спокойно отговори Инвидия. — И за да бъде по-предпазлива, тя ми беше поне равна.

За момент вордската кралица обмисли чутото. После кимна.

— По ваша преценка има ли нещо, което тя би могла да постигне по този начин?

— Само би разбрала колко е безсмислено дори да се опитва — отговори Инвидия с уморен глас. — Без съмнение вие имате същите емоции като нас. Но вие не ги чувствате по същия начин като нас. Те не оказват никакво влияние на вашите решения или преценки.

Тя погледна Исана без никакви емоции по лицето или поведението и каза:

— Повярвайте ми. Опитвах. Всичко свърши, Исана. Ако искате да намалите болката и страданието на нашите хора, трябва да ги посъветвате да се предадат.

— Те не биха я послушали — пренебрежително каза кралицата. — И освен това не искам да я пусна.

Инвидия се намръщи.

— Тогава не виждам смисъл да поддържаме живота им — на нея и нейния любовник.

— Да кажем, че това е за доброто на алеранския народ — каза кралицата.

Исана извърна поглед от коварната Върховна лейди към кралицата.

— Какво?

Кралицата сви рамене — жест, който Исана намери за някак познат и много неудобен.

— Алеранците страдат, защото се бият. Те никога няма да се предадат, докато Гай Октавиан е жив. Засега Гай Атис може да им даде способността да се съпротивляват, но той не е истинският наследник и вашите хора го знаят. Докато истинският наследник на Дом Гай ходи по земята, винаги ще има много хора, които да се бият. С него трябва да се справя.

Кралицата насочи нокътя си към Исана.

— Майката на Октавиан е под мой контрол. Той ще бъде принуден да дойде при мен, за да се опита да запази живота ѝ. Както

знаете обаче, тя вече е вземала необмислени решения в миналото. Може да се самоунищожи, за да попречи на Октавиан да дойде за нея — затова имам нужда мъжкият да е здрав и невредим. Докато той е жив, тя ще храни надежда двамата да избягат оттук.

Исана опита да овладее треперенето, предизвикано от студения, овладян глас на кралицата, от спокойната яснота на нейната логика. Не успя.

— Имам я — каза кралицата. — Да я имам ще ми осигури Октавиан. Когато той умре, остатъкът от Алера ще се разпадне и ще се предаде. Ще бъде по-добре за мен и за децата ми. И по-добре за тях.

— Убийте ги и двамата — предложи Инвидия. — Отмъщението може да го привлече към вас толкова сигурно, колкото и загрижеността.

Кралицата оголи черно-зелените си зъби в усмивка.

— Ах, прародителят на неговия родоначалник изчака близо двадесет и пет години, за да си отмъсти, когато моментът стана подходящ. Тази кръвна линия не се стреми да коригира такъв дисбаланс... какъв е изразът? В огън?

— На гореща глава — тихо каза Исана.

— Точно така — каза вордската кралица. Тя се обърна към Инвидия. — Защо не сте на бойното поле?

— По две причини — отговори Инвидия. — Първо, нашите шпиони в Антил съобщават, че Октавиан и неговите легиони са тръгнали на север преди близо два дни.

— Какво? — прекъсна я кралицата. — Къде са те сега?

Устата на Инвидия се изкриви в студена усмивка.

— Не знаем нищо повече. Вашата орда пристигна в Антил преди няколко часа. Те са обсадили града и търпят три пъти по-големи загуби от всеки друг обсаден град.

Черните очи на кралицата се присвиха.

— Канимското опълчение само по себе си не би могло да окаже такава съпротива.

— Опълчението на Насаг имат необичайно висока степен на обучение и опит. Те са значително по-опасни от опълченията в Кания — каза Инвидия. И след кратка пауза добави: — Както ви предупредих.

Очите на вордската кралица блеснаха с неизказан гняв.

— Октавиан трябва да има някакъв план за Защитната стена. Това е единствената значима структура на север от Антил. Ще изпратя летящи воители да патрулират по Стената и да го намерят.

— Втората причина, поради която съм тук — продължи Инвидия, — е защото докато разговаряхте с жената, която не може директно да ви навреди, вниманието ви беше отклонено от битката. Върховен лорд и лейди Плацида и бившият ми съпруг бяха освободени от битката, за да пренасочат дивите фурии, които им пратихме. Те нямат пълен контрол, но са насочили повечето диви фурии далеч от Рива и бягащите цивилни. В момента нашите собствени войски страдат поне толкова от фуриите, колкото и легионите.

Очите на вордската кралица се разшириха и тя се завъртя, за да погледне Исана.

— Надявах се също — каза Исана тихо, сгъвайки ръце пред себе си, — да отклоня вниманието ви от битката. Мислех, че това може да отслаби координацията на вашите създания, ако не ги наблюдавате непрекъснато.

Очите на вордската кралица блеснаха за миг, примигвайки със странни петна от блестяща зелена светлина. След това тя се завъртя и отиде до мястото, откъдето беше гледала битката по-рано.

— Върнете се там. Вземете моите сингулари. Намерете и унищожете всеки Върховен лорд или лейди, които можете да изолирате. Ще се погрижа вниманието им да бъде насочено другаде.

Инвидия повдигна брадичка.

— Може би е по-добре да приемем загубите си и да планираме по-нататъшните си действия.

Кралицата се завъртя с изкривено от ярост лице и изкрещя с глас, който звучеше като разкъсване на метал.

— НАМЕРЕТЕ ГИ!

Оглушителният тътен на писъка ѝ удари Исана като юмрук и тя залитна назад към стената. За момент се отпусна там, ушите ѝ звъняха и тя усети топла струйка да се стича по горната ѝ устна; носът ѝ беше започнал да кърви.

В оглушителните секунди мълчание след това тя се озова на земята да примигва тъпо, вирайки се в неподвижния Арарис, в белязаното му неподвижно лице, в очите му, отворени и съсредоточени...

Исана замръзна.

За миг Арарис срещна погледа ѝ, гледайки я през половин инч мътен кроач. После погледът му се насочи надолу и се върна обратно към нея. Исана погледна надолу.

Преди това не беше забелязала, че Арарис стои с една ръка зад гърба си. Изведнъж тя осъзна, че той стиска твърдата стомана на дръжката на камата, скрита зад широкия му колан. Стомана, която би могла да предпази ума му от изтръпване, от болка, от действието на всякакви токсини в чуждото вещество, както и напълно да скрие емоционалното му присъствие от сетивата на Исана — и най-вероятно от тези на кралицата и Инвидия Акватайн.

Арарис Валериан, може би най-великият фехтовач от своето поколение, все още не беше излязъл от битката.

За миг той срещна погледа ѝ, намигна ѝ веднъж и отново затвори очи.

Исана бавно изправи гръб, увери се, че емоциите и чувствата ѝ са под контрол, след което се обърна към Инвидия и вордската кралица.

Инвидия се усмихна на кралицата, а емоциите ѝ зад студената маска балансираха между ужас и радост. След това тя сведе глава и излезе.

— Това само ще причини повече болка — каза кралицата на Исана.

След това отново погледна нагоре и стените и таванът на стаята отново започнаха да трептят.

— В крайна сметка това няма да промени нищо. Ще убия Октавиан. Ще избия всички ви.

В последвалата тишина Исана едва сподави обзелата я ярост. Как смее тя? Как смее това същество да заплашва сина ѝ?

„Не — мрачно си помисли Исана. — Не, това няма да се случи.“

ГЛАВА 20

Рива гореше, обагряйки в червено безлунната нощ.

— Винаги има пожар — с мрачен глас каза Амара. — Защо винаги има пожар?

— Огънят е живо същество — отвърна сър Ерен.

И той като Амара гледаше към града от равнината от северната му страна. Покрай тях като река се стичаха замаяни, уплашени бежанци, водени от подразделения на гражданския легион на Рива, а по фланговете ги прикриваха легионерите на Рива.

— Ако не бъде контролиран, той търси храна, яде и расте. Има го във всяка къща в града и просто отнема миг на небрежност, за да се освободи — той сви рамене. — Въпреки това мисля, че и дивите фурии също имат нещо общо с това.

В нощта се появи ветрогон, издавайки свистящи стонове, и се гмурна към двамата курсори, разговарящи край пътя.

Амара лениво вдигна ръка и напрегна волята си.

С порив на вятъра Цирус се хвърли към враждебната фурия и когато се срещнаха, фурията на Амара грейна с призрачно бяла светлина във формата на призрак на дългокрак кон.

Стълкновението беше кратко, както и дузината други в последния час. Ударите на копитата на Цирус бързо прогониха ветрогона.

— Графиньо — каза Ерен. — Разбирам, че сте била в града.

Амара кимна. Чувстваше се странно откъсната от събитията през нощта, спокойна и хладнокръвна. Тя не беше спокойна, разбира се. След това, което беше видяла, трябваше да е луда, за да остане спокойна. Прецени, че е по-скоро блокирала. Гледката на потока от уплашени, ранени хора пред нея би изтръгнала сърцето ѝ, ако не беше видяла много по-лоши неща зад стените на Рива, когато дивите фурии нахлуха в града.

— За малко. Доставях съобщения между Рива и Акватайн.

За момент Ерен я гледа мълчаливо, след което каза:

— Толкова ли беше лошо?

— Само през първата минута видях земна фурия, която приличаше на гаргант, как разрушава сграда, използвана за дом на осиротели деца — монотонно отвърна тя. — Видях бременна жена, изгорена до кости от огнена фурия. Видях водна фурия да завлича възрастна жена в кладенец, докато съпругът ѝ я държеше за китките през целия път. Той падна с нея.

Тя се поколеба, размишлявайки над безразличното спокойствие на собствения си глас, и добави:

— Втората минута беше по-лоша.

Ерен скръсти ръце и потръпна:

— Направо ме е страх да си помисля какво щеше да стане, ако Върховните лордове не бяха успели да се върнат в града, за да прогонят част от дивите фурии.

— Така е — каза Амара.

— Графиньо, сигурна ли сте, че сте добре?

— Абсолютно.

Дребният курсор кимна.

— А... графът?

Амара усети, че още повече се дистанцира от случващото се. Хрумна ѝ, че само затова още не е избухнала в истерия.

— Не знам. Той беше част от командния състав на Рива. Не го видях там.

Ерен кимна:

— Той... не изглежда като човек, който ще стои настрана, когато се случва подобно нещо.

— Не, не е такъв.

— Ако трябваше да гадая — неуверено продължи Ерен, — бих казал, че вероятно помага за евакуацията. И че ще го видите веднага щом изведе извън града всички, които успее.

— Това е в неговия дух — съгласи се Амара.

Тя отпи глътка от манерката с вода, която сега си спомни, че държи в ръка, след което я подаде на Ерен:

— Благодаря.

— Моля — отвърна той. — Къде отивате сега?

— Трябва да помогна за осигуряването на въздушен патрул над бежанската колона — каза Амара. — Принцепс Атис смята, че техните

въздушни сили може да ни атакуват по-надолу по пътя.

Тя се поколеба за миг, след което попита:

— А вие?

— Ще консолидирам храната и провизиите от колоната — намръщи се Ерен. — Кое то всъщност ще е откровена кражба, особено за онези, чиято храна ще заповядам да отнемат.

— Няма друг начин — каза Амара. — Без определяне на дневни дажби повечето от тези хора няма да имат сили да стигнат до Калдерон.

— Знам — каза Ерен, — но това не прави заниманието по-приятно.

И двамата млъкнаха и се загледаха в минаващите покрай тях бежанци.

— Врани — въздъхна той. — Трудно е да се повярва, че нещата са могли да бъдат още по-лоши. Трябва да отдадем дължимото на принципса. Реагира бързо и без колебание.

Амара усети как някаква мисъл се раздвижва дълбоко в нейното вцепенение. Тя се намръщи.

— Да — каза тя. — Присъствието на Върховните лордове в града имаше значение...

Тя вдиша рязко, когато мисълта се оформи в главата ѝ.

— Сър Ерен. Вордът ще ги нападне.

— Пожелавам им късмет — изсумтя Ерен. — Върховните лордове са повече от готови да посрещнат всяка атака от всеки видян от нас ворд.

— Ами от взети граждани? — попита Амара. — Като тези, които отвлякоха лейди Исана.

Устата на Ерен леко се отвори.

— Ох — каза той. — О, богове.

Амара се завъртя на пети, скочи и остави Сирус да я издигне във въздуха. Бързо набра скорост и скоро се понесе като стрела към горящия град.

* * *

Амара се насочи към цитаделата на Върховния лорд, най-високата от многото кули на великия град. Няколко пъти беше принудена да прави завои, за да избегне стълбове от плътен черен дим. Поради разпространяващите се долу пожари въздухът беше турбулентен.

Тя чу звуците на бушуващото сражение на юг от града. Барабани гърмяха, изпращаха съобщения. Тръбяха рогове. Тежките, отекващи удари на познатите огнени сфери кънтяха във въздуха и блъскаха неравномерно в гърдите на Амара. Въпреки че стоновете на ранените легионери не стигаха до нея, писъците на умиращите ворди изпълваха въздуха, а разстоянието премахваше стоманената заплаха от пронизителните им викове. Те по-скоро звучаха като далечно, огромно ято птици.

Амара обаче не беше достатъчно далеч, за да избегне болката и ужаса на нощта. Човешки викове, писъци и молби се чуваха от града — мъжете от Гражданския легион се опитваха да спасят ранени, умиращи или хванати в огнен капан хора.

Докато прелиташе, видя няколко ворда, които изглеждаха по-организирани и по-бързи от онези, които атакуваха по фронтовата линия, и които в нощната суматоха някак бяха проникнали в града. Екипи от по трима или четирима мъже в брони, вероятно рицари на метал, на свой ред ловуваха вордите, претърсвайки пламтящия и обхванат от паника лабиринт на умиращите градски улици.

Рицари Аери и граждани, способни да летят над града, изваждаха цивилните, хванати в огнения капан, и Амара си помисли, че отдалеч всички те трябва да изглеждат като рояк молци — тъмни силуети във въздуха, които обикалят пламъците на Рива.

Скитащи фурии обикаляха улиците и покривите и постоянно бяха отблъсквани от единични граждани или от групи цивилни, обединили силите си. Самата Амара беше извадила от строя няколко ветрогона по пътя си до града. Поне дивите фурии не бяха толкова многобройни и агресивни, колкото бяха в първоначалните няколко часа, но все още бяха смъртоносни за всеки, който се сблъска с тях и няма достатъчно силна фурия, която да го защити.

По улиците се движеха светлини — магически лампи, носени от бягащи цивилни. Ранените, млади и стари, както и техните ескорти от легионери, се тъпчеха в малкото останали фургони.

Пожарите хвърляха светлина по някои от улиците, но сенките в другите изглеждаха още по-дълбоки.

Кулата на Върховния лорд беше единственият остров на реда и спокойствието в градските стени. Около нея проблясваха светлини и се отразяваха в блестящите брони на дежурните там сингулари. Около цялата кула имаше широка каменна тераса, от която Върховният лорд можеше да наблюдава своя град. Когато Амара приближи, тя можеше да види свитата на лорд Рива, събрана около него, докато самият той обикаляше в кръг, давайки заповеди на пратеници, които идваха и си отиваха с отчаяна бързина.

Прекалено отчаяна бързина, осъзна Амара.

Опустошението, произтичащо от нападението на ворда, беше хвърлило в хаос цялата отбрана на града; над кулата на Върховния лорд не се виждаха никакви патрули. Несъмнено Рива планираше да напусне града в рамките на следващия час и беше изпратил по-голямата част от летците си да придружават бягащите цивилни.

Повечето други летци дори сега спасяваха живота на заклещените в горящи сгради, точно както Амара беше правила по време на пожара в столицата по време на дните си в Академията, лишавайки огъня от въздух на малки площи или използвайки вятърни стени за защита на онези, които иначе щяха да бъдат погълнати от огъня... Всички останали летци несъмнено се използваха като пратеници, за да се осъществи координация с Гай Атис и легионите.

Черни силуети се стрелваха и прелитаха през дима, пламъците и сенките, които покриваха целия град, движейки се в средата на хаоса, привидно на случаен принцип. Амара стисна зъби. Тя и курсорите първа година от Академията можеха да летят в града, да надуват тръби и да дишат огън, без да бъдат забелязани, още по-малко — да бъдат спрени. Всяка от тези бързо движещи се човешки фигури можеше да бъде вражески летец.

Амара трескаво се заглежда в напразни опити да идентифицира Гай Атис или някой от Върховните лордове и лейди. Тя се изстреля няколко десетки ярда нагоре, надявайки се на по-добра гледка. Високите кули на Рива — велики фурии, що за мания да си съперничат беше заразила архитектите на този град, за да построят толкова много от кървавите неща? — представляваха главозамайващ въздушен лабиринт от корнизи, арки и кули. Пожарите долу и издигащите се от

всички страни стълбове дим затрудняваха точната преценка на разстоянията и изкривяваха всяка въздушна фигура до безформено очертание.

Там, близо до нивото на улицата. Отдолу се разнесе птичи писък и топка нажежен бял пламък с форма на сокол излетя от уличката и се заби в някакъв летящ хищник. Светлината на огнената фурия за миг освети един от вземащите на ворда, дебнец на по-малко от трийсет фута от фургон, натоварен с ранени жители на града. Огненият сокол избухна в огнена топка, която взриви и пръсна ужасяващия враг, оставяйки след себе си половин дузина малки огънчета и голямо мазно петно. Огнените искри се завихриха в поток, който се втурна нагоре във въздуха и се събра върху протегнатата ръка на жена, облечена в легионерска униформа. Искрите се сгъстиха във формата на малък, почти деликатен ловен сокол, и издадоха поредния свистящ писък, който по някакъв начин предаде свирепо усещане за първичен триумф.

Амара се спусна към лейди Плацида, която отметна дългата си червена плитка през рамо и се обърна към нея с меч в ръка, преди да е приближила на по-малко от сто фута.

Амара забави, вдигайки и двете си ръце, докато се приближи достатъчно, за да може лейди Плацида да я познае на светлината, хвърляна от светещия сокол.

— Графиня Амара — кимна лейди Плацида.

Тя върна меча на мястото му с плавна грация. Гласът ѝ беше дрезгав от дима и умората. Погледът ѝ се върна към отдалечаващия се фургон с бежанци долу и тя махна на възрастния мъж, който се опитваше да накара претовареното муле да продължи да се движи.

— Какво мога да направя за вас?

— Знаете ли, че над града вече няма въздушна защита? — извика Амара.

Лейди Плацида отвори широко очи — благодарение на покритото ѝ със сажди лице това се видя съвсем ясно дори в сумрака.

— Какво? Не, не, това би било пълно безумие в такъв момент — тя се огледа, очевидно размишлявайки. — Но това означава, че... кървави врани. Ние сме уязвими.

Амара кимна.

— Къде е Акватайн?

— Беше на южния площад. Вероятно още е там — лейди Плацида мръдна леко китката си и изпрати малкия огнен сокол в нощното небе. — Графиньо, уведомете принцепса за ситуацията. Аз ще предупредя гражданите... Зад вас!

Амара незабавно пренасочи Сирус и се гмурна двадесет фута надолу, наляво и назад. Обърна се и видя мъж в черна хитинова броня и с дълъг меч в ръка, който връхлиташе върху нея. Тя се извъртя и изви гърба си във въздуха, а мечът му изсвистя на по-малко от два инча от върха на носа ѝ.

Като светкавица през ума ѝ мина мисълта, че познава младия мъж, носещ вордска яка и броня. Казваше се Кантус Масио, млад гражданин от Форция, който посещаваше Академията през същите две години като нея. Тъмнорусата му коса беше по-къса, отколкото си спомняше, лицето и тялото му бяха наедреци с течение на времето, но тя го помнеше. Беше посещавал няколко от нейните предмети и беше сред малцината граждани, които се отнасяха с относително малкото на брой свободни хора в Академията учтиво и с уважение, а също така беше един от най-способните призователи на фурии в своя клас.

В погледа на Масио нямаше такова разпознаване. Те бяха широко отворени и празни. Амара бързо промени курса си на обратен на неговия, което щеше да ѝ осигури най-голямата възможна преднина, преди той да успее да коригира полета си, и бързо се скри зад димна колона, така че Масио да я изгуби от поглед.

Над Амара още три фигури във вордски брони се бяха насочили към лейди Плацида. Леко поклащайки се наляво-надясно във въздуха, тя извади тънкия си меч и със същото движение удари. Вълна от яркозелени искри полетяха във всички посоки и вражеският летец, когото бе улучила, се издигна покрай нея в неконтролируемо въртене, като оставяше след себе си яркоалена кървава спирала. Той се блъсна в стената с ужасяваща сила, а лейди Плацида се устреми право нагоре да посрещне двамата останали граждани, взети от ворда.

Когато нападателите приближиха, лейди Плацида протегна едната си ръка и внезапно дръжката на знамето, стърчащо от едната страна на кулата, се изви на място и като тояга удари единия летец в бедрото, запращайки го към земята. Вторият летец продължи и те срещнаха остриетата си. При всеки удар на меча му с този на лейди

Плацида искри от смарагдови фонтани се изливаха, и това се повтори поне половин дузина пъти, преди двамата да се разминат.

Лейди Плацида се завъртя във въздуха към Амара, кръв се стичаше от рана на бузата ѝ.

— Графиньо — извика тя, — намерете принцепса.

След това тя отново се завъртя и предизвикателно изръмжа, когато зад нея с острие в ръка се появи гражданина, когото преди това бе ударила със знамето. Проблясъци и стоманен звън отекнаха в изпълнената с пожари нощ при сблъсъка на мощните призователи на метал.

Амара погледна лейди Плацида за един удар на сърцето, поколеба се, но дългът ѝ беше ясен. Дори повече от най-способните призователи, Империята се нуждаеше от лидер. Принцепс Октавиан може и да беше на път, но сега не беше тук. А принцепс Атис беше. Ако Алера го загуби сега, в този хаос, когато ще бъде трудно да се определи кой да поеме командването, това можеше да доведе до унищожаване на легионите и на цивилните, за които те се сражаваха. Те никога нямаше да стигнат до укрепленията в Калдерон.

Тя се обърна и призова Сирус да я потопи в най-близката димна колона, за да заблуди всеки възможен преследвач, след което се втурна на юг, лавирайки покрай кулите на града. Маршрутът беше коварен и смъртоносен. Тесните каменни мостове, извити между някои от кулите, бяха забулени в дим и сенки и тя едва не разби главата си в един от тях. Знамена и каменни первази също стърчаха заплашително, но тя не смееше да лети на нивото на улиците. Долу, където бяха живели бежанци и бедни граждани, улиците често биваха пресичани от простори за дрехи. Да попадне на някой от тях при нейната скорост на летене щеше да е фатално.

Тя бързо откри южния площад — огромно открито пространство от изкуствено обработени камъни, което се използваше за пазар още от основаването на Рива. Самотна фигура стоеше точно в центъра на площада и дори от височината си тя разпозна профила и стойката на Гай Атис.

Около него, изпълвайки по-голямата част от площада, стояха повече от дузина диви фурии, най-малката от които беше с размерите на мъжки гаргант. Змия с люспи от гранит и обсидиан се беше свила на кълбо, гърбът ѝ беше по-широк от най-широката улица в града. По-

нататък Амара видя смъртоносно опушените черти на въздушна акула, която обикаляше около Атис. Бик, съставен целият от възлести корени и твърда дървесина, сумтеше и клатеше глава — всеки от рогата му беше по-дълъг от легионерско копие, а раздвоените му копита драскаха и оставяха резки в камъните на площада.

Въздухът направо пукаше от силата и енергията на тези огромни, агресивни фурии, наелектризирайки го така, че Амара едва можеше да диша. Тя замръзна и няколко секунди само гледаше надолу.

Фурии с такъв размер и мощ бяха изключително силни, подобни създания можеха да бъдат подчинени само от най-опитните граждани в Империята. Ако някой можеше да командва дори едно от тези същества, то той щеше да е от нивото на Върховен лорд. А Гай Атис стоеше невъзмутим и удържаше на място цяла дузина, сякаш са палави ученици.

Той вдигна ръка, свивайки дланта си в юмрук, и дръпна, сякаш дърпа въже с тежък товар. Фурията срещу него, дълго, подобно на гуцер същество, направено от мръсна вода, изпищя във внезапна агония и нададе писък като от хиляди кипящи чайници. След което просто се пръсна на отделни капчици вода като пометена от ураганен вятър — право към Гай Атис. Той отметна глава назад и издаде тих болезнен вик, после веднага се обърна към огнената фурия, приличаща на ходеща върба, изхвърли ръката си напред и водата от победената фурия-гуцер се устреми към дървото.

Щом парата се понесе напред, Гай Атис отново махна с ръка в същия приканващ жест, и парата и огънят се втурнаха назад и закръжиха около него, а той отново изкрещя.

Изведнъж Амара беше пронизана от догадка — Гай Атис подчиняваше нови фурии. Тя не смееше да се приближи до него, към този кипящ котел от първична сила. Дори и Сирус да не се съпротивляваше да се приближи, тя пак нямаше да пробва. Подчиняването на фурии беше опасно занимание. А да подчиняваш фурии с такъв размер беше... беше почти безумие.

Енергията, освобождавана от съпротивляващата се фурия, можеше изцяло да изпържи човек, или да го разкъса на парчета, а Амара нямаше впечатляващия набор от таланти на Гай Атис, които да я спасят от поражения. Затова тя се приземи на близкия покрив и започна да използва Сирус, за да комуникира от разстояние.

Това работеше само по права линия и при пряк зрителен контакт, а тя не знаеше доколко енергийните разряди ще изкривят съобщението ѝ, но не успя да измисли нищо друго.

— Ваше височество — настойчиво започна тя, — ние вече не контролираме небето. Бившите граждани атакуват гражданите, които все още се опитват да помогнат с евакуацията. Наложително е незабавно да напуснете това място.

Атис вдигна поглед и огледа съседните покриви, докато не забеляза Амара.

Той се намръщи и отговори с глас, груб от напрежението.

— Още няколко мига. Не мога да позволя на тези същества да се разхождат свободно, курсор. Те ще оставят целия този регион необитаем за хиляди години.

— Не бъдете такъв глупак, ваше височество — извика в отговор Амара. — Без вас може и да не остане никой, който да го обитава.

Атис изръмжа, а тъмните му очи за миг светнаха от съвсем истински огън.

— Никой не може да зареже всичко и просто да си тръгне при такива обстоятелства, графиньо. Вие може би не сте забелязали единадесетте доста големи и ядосани фурии, които в момента се опитват да ме убият.

— Колко време ще ви отнеме да се измъкнете от битката?

Акватайн дръпна глава, после протегна ръка към дървесната фурия с форма на бик и стисна зъби.

— Неизвестно — каза той и гласът му се напрегна. — Не много дълго. Докато те са на свобода, ако тук има оцелели, те няма да имат никакъв шанс. Бихте ли били така любезна да спрете да ме разсейвате с това ваше бърборене...

Амара се намръщи и отзова Сирус. Усещането за нечие присъствие пробяга по гръбнака ѝ като ледено докосване. Тя не загуби време да поглежда назад. Хвърли се напред от покрива на пететажната сграда и полетя надолу като камък. Ръбът на покрива зад нея избухна в облак отломки. Един камък я удари силно в гърба, а друг — в бедрото. Преодолявайки болката, тя се съсредоточи и призова Сирус да смекчи падането си, завъртя тяло във въздуха и с помощта на фурията се приземи като котка. Веднага се претърколи напред и миг по-късно

тежък ботуш удари повърхността на площада с такава сила, че на десет фута във всички посоки се образуваха пукнатини.

Амара извади меча си, преди дори да успее да стане на крака, и го вдигна в най-горната отбранителна позиция.

Кантус Масио я гледеше с празен поглед.

— Масио — каза тя с треперещ глас. — Здравей. Помниш ли ме? В Академията? Амара?

Той наведе глава и продължи да я гледа.

После вдигна ръка и към нея полетя огнен вихър.

Амара призова Сирус да издигне стена от вятър, за да спре напредващите пламъци, но Масио просто беше много по-силен от нея. Забавяйки приближаващата огнена буря, порив на вятъра отхвърли Амара назад с огромна сила, сякаш беше паднало листо. Вместо да се съпротивлява на потока, Амара отново призова Сирус и се издигна във въздуха, но само за да види нещо проблясващо, което се движеше зад въздушната завеса, и усети зашеметяваща болка, когато невидим юмрук се вряза в челюстта ѝ.

Амара залитна, концентрацията, от която се нуждаеше, за да поддържа полета, се наруши, и тя полетя надолу. За щастие не ѝ беше стигнало времето да набере достатъчно височина и скорост, но дори така опитът да се приземи на каменната настилка на площада стана много болезнен за нея. Благодарение на тренировките тя успя да се претърколи, но въпреки това здраво натърти всички части на тялото си. Ударът изби острието от ръката ѝ и Амара почувства, че все още има късмет, щом не се е нанизала на него. В паника тя се опита да се отблъсне от земята. Бързината беше единственият ѝ шанс. Тя нямаше достатъчно сила, за да се изправи директно срещу Масио и неговия скрит съучастник. Единственият начин да оцелее беше да се бие в открито небе. Облегна се на стената на една от сградите, които заобикаляха площада, и опита да се надигне. Успя да се изправи на колене, когато ръката на Масио болезнено я хвана за косата. Използвайки силата на фуриите, той я вдигна така, че краката ѝ едва докосваха земята. Ръцете ѝ сякаш бяха налети с олово.

Тя извади ножа от колана си и го насочи нагоре и назад към ръката, която я държеше.

Ако успееше да пререже сухожилията, нямаше значение колко силен беше Масио в земната магия — той вече нямаше да може да

контролира движенията на ръката си и хватката му щеше да се отпусне. Ножът се плъзна по нещо твърдо — вероятно хитиновата броня, която напълно покриваше Масио. Извивайки се в раменете, тя го удари с пета, насочвайки удара към коляното му. Ударът достигна целта, но без опорна точка се получи слаб. Масио изсумтя и измести тежестта си, така че следващите ѝ два ритника улучиха бронята и не му навредиха.

Амара усети как усилената от фурия ръка на Масио я засилва към каменната стена зад нея. Зъбите ѝ щракнаха върху езика, когато гърбът и раменете ѝ се удариха в камъка. Вкусът на кръв изпълни устата ѝ. Звезди заплуваха пред очите ѝ, а ръцете и краката ѝ безсилно увиснаха.

Да се движи. Трябваше да се движи. Бързината беше единственият ѝ шанс.

Гледайки я намръщено, Масио бавно извади меча си.

След това постави върха му върху ребрата ѝ, точно под лявата ѝ гърда. Сигурно се целеше в сърцето ѝ.

— Амара — каза той с гласа на човек, който е разпознал стар приятел. Той кимна на себе си и продължи: — Академията вече я няма, нали знаеш.

Пръстите му стиснаха дръжката на меча.

— Съжалявам.

ГЛАВА 21

Амара гледаше очите на Масио. Те оставаха клинично откъснати, докато той насочи острието между ребрата ѝ и си пое дълбоко дъх. В мига преди той да натисне напред, тя се изви настрани и глътна стомаха си възможно най-силно. Усети как ръбът на меча прогаря единаединствена пареща линия по корема ѝ, но успя да изстреля юмрук и да нанесе точен, макар и слаб удар в носа му. От удара Масио тръсна глава и примигна да разкара неволно избилите сълзи — и след това рязко обърна горната част на тялото си, а мечът му се завъртя нагоре и назад, сякаш имаше собствена воля. В същия миг нещо с трясък удари острието и наоколо избухна малък облак дървени трески.

Дива надежда се надигна в Амара и обхвана цялото ѝ тяло. Това разсейване бе достатъчно, за да подреди ужасените си, замаяни мисли. Тя призова Сирус да ѝ заимства от скоростта си и видя как светът около нея се забавя. Веднага щом това се случи, тя отново замахна с ножа си за удара, който трябваше да използва още първия път — да среже не ръката на Масио, а собствената си коса, където той я държеше.

Острият нож безпроблемно срязва косата ѝ и тя се освободи от хватката му. Падна на земята и отскочи настрани. Видя как мечът му отново се движи с ленива грация в забавеното усещане за време на въздушната си магия.

Дълга, тънка стрела със зелени и кафяви пера се плъзна към главата на Масио. Гражданинът с яка за подчинение прихвана стрелата с острието си и втори облак трески се разлетя във въздуха. Мечът на Масио продължи посоката си на движение и се устреми към Амара с почти деликатна грация. Нейното собствено тяло се движеше също толкова бавно, но тя успя да удари с ръка по плоската част на острието, докато върхът се насочваше към корема ѝ, и мечът се плъзна покрай нея, за да удари силно в каменната стена.

Амара се претърколи през рамо, присви крака под себе си и с експлозивен скок се изправи. Сирус се втурна под нея и я тласна

нагоре и далеч от Масио, избягвайки обратния замах на меча му буквално на косъм.

Площадът беше разположен дълбоко между високите сгради на Рива и тя усети как Сирус се напруга, докато се мъчи да измести достатъчно от сгъстения между каменните стени въздух, за да я изведе на открито. Центърът на площада щеше да е по-добро място за излитане, но тя не би могла да се доближи до него през пръстена от огромни фурии, които все още бяха там. Вместо това, заклещена в края на площада, тя се издигаше твърде бавно от земята и дори беше принудена да спре, за да не се удари в стената на сградата, която беше нейната цел.

Тя се вкопчи с една ръка в перваз на прозорец, заби пръстите на левия си крак в цепнатина между камъните и, подкрепяна от Сирус, започна да се катери по стената на сградата като паяк. Наличието на толкова много камъни, което беше ограничило Сирус, бе повлияло и на вятърните фурии на Масио — а младежът сигурно тежеше около сто фунта повече от нея. Бърз поглед през рамо ѝ показва, че Масио се е втурнал след нея, но вместо да използва вятърна фурия, за да я преследва, той изкрещя силно и рязко подскочи, разчитайки на силата на земята, за да преодолее почти три етажа с един скок.

Без да откъсва поглед от Амара, той потопи върховете на пръстите си в камъка, сякаш е мека глина, и със силата на земен призовател започна да се изкачва по сградата по-бързо, отколкото тя можеше.

Амара стигна до върха миг преди Масио, облегна корем на ръба и отчаяно се опита да се изтегли изцяло на покрива.

Желязна хватка стисна глезена ѝ.

Тя погледна надолу, отчаяна и безпомощна срещу силата в стискащата ръка на Масио, и се помоли правилно да е преценила от коя сграда бяха дошли стрелите. Масио намери опора за единия си крак и Амара знаеше, че следващата му стъпка ще бъде просто да завърти глезена ѝ и да я разбие в стената на сградата като огромна порцеланова кукла.

Стената на три ярда от върха на сградата избухна навън с оглушителен трясък на разбиваща се скала. Широка възлеста длан стисна яката на хитиновата броня на Масио в желязна хватка и се дръпна назад, разбивайки главата на младия гражданин в стената на

сградата. Масио издаде един-единствен приглушен звук, след което ръката, която го беше сграбчила, продължи да го удря в камъка отново и отново, и отново. Пръстите на Масио отпуснаха глезена на Амара и кръвта му изпръска стената. Вратът му се счупи при втория или третия удар. На петия стената просто отстъпи и тялото на Масио изчезна във вътрешността на кулата. Оттам се чуха още няколко грозни, тежки звука на разкъсване на плът и трошене на кости.

Амара уморено се изтегли обратно на покрива и се просна задъхана от болката, напрежението и чистия ужас. Спомените за ужасните неща, които бе видяла през онази нощ, отново заляха мислите ѝ и тя приглушено захлипа, стиснала корема си, сякаш се опитва да го предпази да не се пръсне.

Миг по-късно ръката на Бърнард докосна рамото ѝ и тя отвори очи, за да го види над себе си. Съпругът ѝ целият беше покрит с мръсотия, а от саждите лицето му беше изцяло черно. На едната си буза имаше прясна резка. По туниката, лицето и врата му имаше пръски кръв, кръвта на Масио. Пласт прах и частици натрошен камък, напоени с кръв, покриваха дясната му ръка до лакътя. Легионерският му гладиус висеше отстрани, срещу широкото гърло на бойния колчан, а в лявата си ръка стискаше лък.

Той я обгърна с ръка и здраво я притисна към гърдите си. Амара на свой ред го прегърна, усещайки топлината и силата му.

— Крайно време беше — прошепна тя.

— Оставям те само за един час, жено — каза той с треперещ глас. — И те намирам да тичаш наоколо с по-млад мъж.

Тя приглушено се засмя, смехът ѝ заплашваше да се превърне в ридания, и го прегърна за още няколко минути. После нежно го отблъсна и той се изправи, вдигайки я на крака.

— Не сега — каза тя. — Наоколо има още няколко.

От време на време те чуваха приглушеното ехо на действаща в близост магия. После над покрайнините на града се издигна смесен с дим и огън облак прах и се разнесе протяжен рев.

— Още взети призователи? — каза Бърнард. — Защо са тук?

— Дошли са за граждани — отвърна Амара. — Поне един от тях беше наблизко, скрит зад воал. Удари ме достатъчно силно, за да успее другият да ме настигне.

Когато тя млъкна, над тях се изви вятър и се появиха два тъмни силуета, с трептящи върху стоманата отражения, искри от време на време прескачаха между тях. Други двама се стрелнаха след първата двойка, насочвайки се към тях под различни ъгли и височини. Няколко секунди по-късно високо над главите им се появиха множество нажежени до бяло огнени сфери и веднага избухнаха в серия от експлозии. Последваха отдалечени, насечени взривове. После поредица от тъмносини ивици отговори на сферите, проблясвайки в обратната посока. Няколко мига по-късно прозвуча съскане, сякаш дъждовна буря удря по горещ тиган.

— Кървави врани — изпъшка Бърнард. — По-добре да се махнем оттук възможно най-бързо.

— Не — каза Амара. — Това са добри знаци.

Бърнард се намръщи. Амара уморено посочи към небето.

— Вражеските призователи трябваше да работят тайно и да унищожават нашите граждани един по един, издебвайки ги, докато те се опитват да помогнат на града. Вероятно точно това са правили през последния половин час или повече, преди да се появя аз. И ако сега се води открита битка, това означава, че тайната операция на врага вече не е тайна. Лейди Плацида сигурно е изпратила съобщение до нашите граждани.

Бърнард се усмихна.

— Може би. Или може би половината вражески призователи правят шоу, докато останалите се крият в очакване на възможност да нападнат от засада разсеяни граждани.

Амара потръпна.

— Коварен човек си ти — после погледна към площада, отново към Бърнард, и попита: — Какво правиш тук?

— Гледам Акватайн — гласът му беше тих и напълно безучастен. — Сингуларите му бяха нападнати от нещо зловещо с размерите на бикоподобна фурия. Тези, които можеха да ходят, трябваше да измъкнат другите, които не можеха. И го оставиха съвсем сам.

— Гледаш го — тихо каза Амара. — Но не го защитаваш.

— Точно така.

Амара прехапа устни:

— Въпреки лоялността, която всеки гражданин дължи на короната и нейните наследници.

Пръстите на покритата с кръв дясна ръка на съпруга ѝ се свиха в юмрук.

— Този човек носи пълната отговорност за смъртта на повече от четиристотин мои приятели и съседи. Някои от тях, враните да го отнесат, бяха мои холтъри. Според Исана той не крие, че някой ден може да сметне за необходимо да убие племенника ми — той се втренчи в самотната фигура на площада и тихият му глас гореше от ярост, докато зелените му очи изглеждаха ледени. — Този убиец и кучи син трябва да се смята за късметлия, че не съм му платил дължимото — той стисна устни, очите му бяха насочени към неподвижния Атис, заобиколен от половин дузина огромни фурии. — Точно сега ще е доста лесно.

— Имаме нужда от него — каза Амара.

Бърнард стисна челюсти.

Амара сложи ръка на рамото му.

— Ние се нуждаем от него.

Той я погледна, пое си дълбоко дъх и направи толкова леко движение с глава, че едва ли можеше да се разпознае като кимване.

— Това не означава, че трябва да ми харесва...

Главата му се завъртя и тялото започна да я следва, преди Амара да чуе леките стъпки по каменния покрив. Тя се обърна и видя слабо замъгляване във въздуха — някой, скрит зад въздушен воал, приближаваше с ужасяваща скорост. След това се чу звук на удар и Бърнард хрипливо изпъшка, превивайки се на две. Размазаното петно отново се раздвижи и главата на Бърнард рязко се килна на една страна. Избитите му зъби изтропаха по покрива като зарове и той се отпусна до тях в безсъзнание или мъртъв.

Амара едновременно посегна към Сирус и оръжието си, но нападателят замахна с почти невидимата си ръка и шепа солени кристали я улучиха, карайки въздушната ѝ фурия агонизиращо да се гърчи.

Мечът ѝ не беше излязъл и наполовина от ножницата, когато остра студена стомана, върхът на дълъг и тънък нож, опря до гърлото ѝ. Острието стана видимо, последвано от дланта, после от цялата ръка и изведнъж Амара се оказа лице в лице с бившата Върховна лейди Акватайн. Инвидия беше облечена изцяло в черен хитин и същото ужасно пулсиращо паразитно същество обгръщаше торса ѝ. Косата ѝ

беше сплъстена и разрошена, очите ѝ бяха хлътнали, а кожата имаше нездравословно блед цвят.

— Представете си — каза Инвидия. — Прекарах последния половин час да обикалям този площад в търсене на сингуларите, които бях сигурна, че Атис е скрил. За него изобщо не е характерно да използва отсъствието като маскировка, въпреки че предполагам, че в този случай е невъзможно да ги открием. Здравейте, графиньо.

Амара хвърли поглед към неподвижния си съпруг, огледа площада отдолу и стисна зъби.

— Вървете при враните, предателко.

— О, вече съм била там — безгрижно отвърна Инвидия. — Започнаха да кълват очите и устните ми, когато вордът ме намери. Не съм склонна да повтарям този опит.

Устните на Амара се разтегнаха в студена усмивка.

— Трябва ли да ви съжалявам?

— О, стига, графиньо — отвърна Инвидия. — За всеки от нас е прекалено късно да търси изкупление за греховете си.

— Тогава защо не ме убиете и не приключите с това? — отвърна Амара и вирна брадичка, за да открие още повече гърлото си за острието на Инвидия. — Стана ни самотно, нали? Липсва ни компанията на собствения вид? Нуждаете се от някакво уважение? Прощка? Одобрение?

За миг Инвидия я погледна, въпреки че очите ѝ гледаха през Амара, сякаш я нямаше. Гримаса изкриви лицето ѝ.

— Може би — каза тя.

— Може би трябваше да се сетите за това преди да започнете да ни убивате наред — изплю Амара. — Вие нямате яка като другите. Те са роби. Вие сте свободна. Тук сте по собствена воля.

Инвидия грубо се засмя.

— Това ли мислите? Че имам избор?

Амара вдигна вежди.

— Да. Между смъртта и унищожаването на собствения си вид. Бихте могли да се противопоставите на ворда и да умрете от отровата, която все още е във вас — да умрете от ужасна смърт. Но вместо това сте избрали да оставите всички останали да умрат вместо вас.

Очите на Инвидия се разшириха и устните ѝ се разтегнаха назад в неестествена гримаса.

— Истински тъжната част — продължи Амара с нескрито презрение в гласа си — е, че в крайна сметка няма да има значение. В момента, в който станете по-скоро заплаха, отколкото актив за тях, вордът ще ви убие. Вие сте егоистично, негодуващо дете. Цялата тази кръв по ръцете ви е напразна.

Инвидия стисна челюсти и високо по скулите ѝ се появиха цветни петна. Цялото ѝ тяло започна да се тресе.

— Коя — прошепна тя. — Коя си мислиш, че си?

Амара изучи острието и срещна погледа на Инвидия.

— Аз знам коя съм. Аз съм Амара, графиня Калдерон, курсор на короната, лоялен служител на Алера и Дом Гай. Дори да ми коства живота, знам коя съм — тя оголи зъби във вълча усмивка. — И двете знаем вие коя сте. Вие избрахте своята страна, предателко. Да приключим с това.

Инвидия замръзна неподвижно. От многото пожари над покрива духаше горещ вятър. Някъде се чу трясък на рушащ се камък, когато някаква сграда се срути. Отдалечени удари от огнени фурии безпорядъчно избухваха в нощта. В далечината отчаяния зов на тръбите и барабаните на биещите се легиони оставаше като постоянна, неизменна музика.

— Така да бъде — изсъска Инвидия.

И тогава покривът внезапно започна да се движи. Амара призова Сирус и ранената фурия нахлу в нея, предавайки болката и скоростта си възможно най-бързо, а времето сякаш се забави. Амара се хвърли напред, гмурна се надолу и избягна срязващото движение на Инвидия към врата ѝ. Като се има предвид усилената от фурии сила на някогашната Върховна лейди, ако ударът беше сполучил, Амара не се съмняваше, че той щеше да я убие.

В движение Амара присви колене към гърдите си, след което, леко докосвайки с една ръка покрива, тя с всички сили изстреля краката си напред и през петите ѝ цялата тази груба концентрирана сила попадна върху бедрата на Инвидия. Бронята на Инвидия абсорбира по-голяма част от страховитата сила на удара, но той беше с такава скорост, че я подхвърли във въздуха.

В крайна сметка невероятната сила, дадена ѝ от фуриите, не добавяше нищо към телесната ѝ маса, а ритникът на Амара беше

нанесен с такава скорост, че дори тя да притежаваше изключителни способности на земен призовател, пак щеше да е излишно.

Амара усети как глезенът ѝ изщрака, а болката, добавена към агонията на Сирус, беше повече от достатъчна да отмие концентрацията ѝ за призоваване. Светът се върна към обичайната си скорост и Инвидия се блъсна в ниския каменен ръб, ограждащ края на покрива. Тя се удари с брутална сила и от гърдите ѝ се изтръгна вик. Върховната лейди тръсна глава и вдигна ръка, очите ѝ пламтяха от внезапна ярост.

И тогава директно върху нея избухна огън — нажежена до бяло огнена сфера, фурията на рицар на огъня, усилена многократно. Поток от изгаряща топлина обля Амара като вълна и отметна срязаната ѝ коса назад; тя се хвърли на земята, за да защити неподвижното лице на Бърнард от изгарящата жега на този взрив.

След миг тя погледна назад — очите ѝ все още бяха заслепени от ярката светкавица — и установи, че половината от покрива на сградата, частта, където бе стояла Инвидия, просто я нямаше. Нямаше развалини, нямаше пожар, нямаше прах — сградата в сферата с диаметър няколко карети просто беше изчезнала. Мястото, където сградата беше погълната, беше отсечено сякаш с нож; самият ръб на оригиналния материал гореше в черно. Ужасна миризма изпълваше въздуха.

Нямаше и следа от Инвидия.

Наблизо се чу съвсем лек удар по покрива. Амара вдигна поглед и видя друга замъглена, почти невидима фигура, стояща на десет ярда разстояние, близо до стерилно разрушения покрив.

— Искрено се надявам — измърмори Гай Атис, — че не сте се изгорили. Опитвах се да огранича разпространението на топлината.

— Вие ни използвахте — изръмжа Амара.

Тя отмести яростния си поглед от замъгления силует на Атис. Сълзите, предизвикани от силната болка, почти я бяха заслепили, но тя намери гърлото на Бърнард с пръсти. Пулсът му беше стабилен и силен, въпреки че той все още лежеше неподвижно. Неговата сила, усилена от силата на фурията, му бе помогнала да оцелее при удара на Инвидия в челюстта. Ако Амара беше ударена така, вратът ѝ щеше да се счупи.

— Беше необходимо — спокойно отговори Атис. Той се обърна и огледа изпълненото с дим и огън небето на Рива. — Инвидия никога нямаше да се покаже, ако не беше сигурна, че може лесно да ме убие, точно както ако бях разсеян от тези фурии. И ако не беше намерила някой, който да ме пази, щеше да си помисли, че охраната ми е прекалено добре прикрита и нямаше да се покаже от страх да не бъде изненадана. Вие и вашият граф сте достатъчно способни, за да ви бъде поверено да ме предупреждавате за опасности, но и достатъчно уязвими, за да бъдете бързо победени от някой от калибъра на Инвидия.

— Тя можеше да ни убие и двамата — каза Амара.

— Точно така — отговори Атис. — Но не и без да разкрие присъствието си.

За миг Амара свирепо се втренчи в него, примигвайки през сълзи.

— Това не са били диви фурии — констатира тя. — Били са вашите, прикрити.

— Очевидно, курсор. Честно казано, наистина ли мислите, че щях да стоя напълно незащитен, когато най-малкото отклонение може да доведе до смъртта ми? Когато човек с много опасни лични познания за мен тича с ворда по време на атака? — той замълча замислено. — Съжалявам, че не можех да кажа на вас или на графа какво правя, но тогава щеше да загуби смисъла си.

— Рисувахте живота ни — каза Амара. — Ранихте няколко от собствените си охранители. И дори не знаехте със сигурност, че тя ще се появи.

— Грешите — отговори той и коленичи, за да вдигне тялото на Бърнард. — Инвидия имаше невероятен талант да усеща слабостта и да се възползва от нея.

Раздаде се съскащ звук и изведнъж през камъка под краката на Атис се появи тънък меч, острието му пламтеше със зеления огън на ворда, и го удари в слабините. Атис изкрещя и отскочи от острието, което проряза пътя си навън през тялото му със съскащ звук. Той едва успя да отстъпи встрани, когато трифутов кръг от покрива се разлетя в различни посоки. Отдолу се появи фигура, цялата в черен хитин и с обгорена плът, стиснала искрящо зелено острие в ръка. Беше плешива, черепът ѝ беше изгорен до черно.

Амара едва ли би разпознала Инвидия, ако не бяха треперещите, пулсиращи и агонизиращи движения на ужасно обгореното същество, прилепило се към нея точно над сърцето ѝ.

— Наистина знам как да се възползвам от слабостта — изсъска тя с дрезгав, хриплив глас. — Като например от вашата непоносима склонност да злорадствате след победа, Атис.

Атис лежеше на покрива, бял като чаршаф. Дясната му ръка потрепваше в нещо, което изглеждаше като напълно неконтролирано движение. Краката му бяха обездвижени. Не кървеше, но нажежените до бяло остриета на върховен гражданин почти винаги обгаряха раните. Само фактът, че е подпрян на каменния ръб на покрива, му пречеше да лежи по гръб.

Лявата му ръка рязко бръкна в пазвата и след това се появи с хартиен плик. Немощно го хвърли към Инвидия и той спря пред краката ѝ.

— За вас. Харесва ми какво сте направила с косата си.

Инвидия оголи зъби в усмивка. Кръв се стичаше от изгорените ѝ устни. Зъбите и бялото на очите ѝ изглеждаха зловеццо на фона на изгореното черно лице.

— Какво е това?

— Вашето копие от документите за развод.

— Колко учтиво.

— Необходимо е. Не мога законно да се отърва от вас, докато не ви ги предам.

Усмивката на Инвидия не трепна и тя тръгна напред; мечът ѝ съскаше, докато пламъците му галеха хладния въздух.

— Сега ще се отървете от мен.

Той сведе глава в насмешлив поклон — лицето му беше маска на спокойно презрение.

— Дори това не е достатъчно скоро.

— И за двама ни — измърка тя.

Разнесе се крясък на граблива птица и малък сокол от нажежен бял огън се заби в покрива в краката на Инвидия, мигновено превръщайки се в огнена стена, която се издигна между нея и Атис.

Измъченият поглед на Амара се насочи към небето, където имаше половин дузина летци — всеки въоръжен с пламтящо оръжие, и те вече се накланяха за гмуркане, което щеше да ги отведе на техния

покрив. Те полетяха в неравен клин, а Ария Плацида ги водеше с огнен меч в ръка — подгъвите на полите ѝ се развяваха и плющяха от скоростта на полета.

Атис започна да се киска слабо, приглушено и подигравателно.

— Кървави врани — изръмжа Инвидия.

Тя се завъртя, стрелна се към задната част на сградата и изчезна от поглед, когато вятърът започна да вие, обвиняйки я в тежък облак дим.

Амара се вкопчи в Бърнард, когато трима от новодошлите се приземиха на покрива, докато останалите трима останаха във въздуха. Стариият Върховен лорд Церес, чиято бяла коса изглеждаше оранжева на светлината на огъня, се приземи до лорд и лейди Плацида, докато Фригия, синът му и Върховен лорд Рива бяха останали на стража във въздуха.

— Ария — извика Амара. — Принцепсът незабавно се нуждае от лечебна вана.

— Едва ли — каза Атис със спокоен тон. — В крайна сметка най-вече това е смисълът на острието на огнения призовател. Да се лекува запечатана рана е почти невъзможно.

— О, млъкнете — отсече Амара. За миг стисна зъби и добави: — Ваше височество.

Ария отиде до Гай Атис, огледа раните му и поклати глава.

— Градът е загубен. Сега сме в ариергарда на легионите. Трябва да тръгваме.

— Както кажете — каза Атис. — Между другото, благодаря ви, че се намесихте. Мразя да ѝ доставям удоволствие.

— Не на мен благодарете — отвърна саркастично Ария. — Благодарете на Амара. Без нейното предупреждение можеше изобщо да не съм жива.

Тя се наведе, изсумтя и метна ранения мъж на бронираното си рамо.

— Побързайте! — извика един от мъжете над тях. — Вордът е пробил дупка в стената!

Без да каже нито дума, Върховен лорд Плацида вдигна Бърнард. Церес плъзна ръката на Амара през рамото си и я изправи да застане до него, като я дари с приятелска усмивка.

— Надявам се, че нямате нищо против да ви помогна, графиньо.

— Моля — каза Амара. Главата ѝ се въртеше. — Не се притеснявайте.

Шестимата се издигнаха от покрива с рев на вятъра и Амара не виждаше смисъл да остава още будна.

ГЛАВА 22

Ледените кораби прелитаха изгарящо студените мили със скорост, надвишаваща скоростта на вятъра, който ги тласкаше. Маркус беше абсолютно убеден, че подобен трик, по всяка разумна мярка, е математически невъзможен. Капитанът на кораба, с който пътуваше, беше учил в Академията, или поне така твърдеше. Той каза нещо за добавъчен импулс от малките склонове и че налягането на стоманените корабни водачи точно под тях фактически превръща леда в тънък слой вода.

Маркус не се интересуваше от обяснения. Всичко му изглеждаше ужасно подозрително.

Флотът спираше на всеки шест часа за ремонти, които неминуемо се налагаха от постоянните повреди по дървените корпуси на корабите, а това също така даваше възможност да ги догонят корабите, спрели за ремонт по-рано. Маркус се наслаждаваше на почивките. Целият флот беше видял останките на корабите, които бяха загубили равновесие и се бяха разбили, всеки поне малко мислещ се опитваше да не мисли за това какво би станало с трупа му, ако собственият му кораб бъде съборен от злата съдба.

За последно бяха спирали за почивка само преди час. Следващото спиране щеше да бъде едва след зазоряване.

Маркус стоеше на носа на кораба, докато той следваше другите на изток. Нощното небе още не беше започнало да се озарява от приближаването на зората, но светлината не беше далеч. Известно време той наблюдаваше как флотът се плъзга по безкрайния леден път пред тях, мислите му се движеха в кръг, постепенно се успокояваха и ставаха по-малко натрапчиви. Малко по-късно, когато първият синкав лъч започна да проблясва на изток, Маркус се прозя и се обърна, за да тръгне обратно по палубата към каютата с големина на килер, който му служеше за спалня. Не знаеше дали тресящият се кораб ще му позволи да си почине, но поне за разнообразие не собствените му мисли щяха да са причина за будуването му.

Той отвори вратата на каютата си и спря, усетил миризмата, след което се намръщи, пристъпи в неосветеното пространство и затвори вратата.

— Кървави врани. От колко време сте на кораба?

— От последното спиране — изръмжа Ша с възможно най-тих глас.

Маркус облегна гръб на вратата и скръсти ръце на гърдите си. В тясната каюта той почти докосваше мършавия каним и нямаше намерение да предизвика опасна реакция чрез физически контакт с Ловеца.

— Какво решение носиш?

— Никакво — отговори Ша. — Все още няма какво да нося. Нашият проблем остава нерешен.

Маркус се подсмихна.

— Това означава, че твоят и моят вожд ще бъдат принудени да се бият в дуел.

— Очевидно, да — философски каза Ша, — въпреки че двамата и преди са се сблъскали с подобни ситуации и са оцелявали. Този, който е по-силен, ще докаже своята правота.

Маркус направи гримаса.

— Който и да победи, това ще е загуба и за двата ни народа.

— Имаш ли някакво решение?

— Още не — каза Маркус, — но това не означава, че няма такова.

Ша тъжно изръмжа.

— Може би ще се появи, ако бъде убит врага на моя господар, Храл.

— Мислех, че титлата му е Храл, Майсторът на заклинателите на кръв.

— Храл — повтори Ша.

Маркус се усмихна в мрака.

— Какво получаваме, като го премахнем?

— Време. Ще настъпи пауза, докато заклинателите на кръв изберат новия си водач.

— Което само по себе си може да създаде допълнителни проблеми.

— Да.

— И каква ще бъде цената на подобна покупка на време?

— Моят живот — отговори просто Ша. — Той ще бъде предложен на господаря ми като възмездие, след като работата бъде свършена.

Маркус се намръщи в мрака. Отвори уста да попита дали канимът е готов да направи такава жертва, но въпросът беше глупав. Ако Ша каже, че може да го направи, със сигурност ще го направи.

— Трябва ли животът ти да приключи?

— Ако по моя преценка това ще послужи за запазване честта на господаря ми? Да.

— Няма ли в дългосрочен план такава загуба да се окаже незаменима за твоя господар?

Настъпи кратко, напрегнато мълчание.

— Може би — изръмжа Ша с лек намек на разочарование в гласа си. — В такъв случай щях да пренебрегна дълга си към него, следвайки този път. Трудно е да се предскаже кой би бил достойният начин на действие.

— Ти обаче не служиш на интересите му, като продължаваш да позволяваш на Храл да държи властта — Маркус замислено присви очи. — Какво трябва да направиш...

Ша търпеливо чакаше.

— Не можете да убиете този каним от страх вашите хора да не го превърнат в мъченик. Така ли?

— Точно.

Маркус се почеса по брадичката.

— Може би инцидент? В крайна сметка тези кораби са опасни.

— Господарят никога не би оправдал допълнителните загуби на животи, които ще бъдат необходими. И никога няма да си го прости. Не.

Маркус кимна.

— Да се бутне през парапета на кораба без свидетели ще е трудно.

— Дори невъзможно — каза Ша. — Прекарах последните два дни в очакване на подобна възможност. Крие се в каютата си, заобиколен от своите блюдолизци. Страхливец — той се поколеба малко и добави: — Но пък е практично.

Маркус забарабани с върховете на пръстите си по бронята.

— Какво ще се случи, ако не бъде убит? Ако просто... изчезне. Няма кръв. Няма доказателства за борба. Никой никога повече не го вижда.

Ша издаде поредното вибриращо ръмжене, от което космите на тила Маркус се изправиха, макар да започваше да осъзнава, че звукът съпътства моменти на замисленост на канима.

— Да изчезне. Това не е... характерно за нас.

— Не?

— Никога. Ние служим на нашия майстор, но в крайна сметка ние сме негови оръжия, негови инструменти. Той използва нашата работа, сякаш я извършва със собствените си ръце. Ако най-доброто решение на даден проблем на моя господар е да убие друг каним, той ще го направи със собственото си острие. Когато е ограничен от традицията или от кода на честта, изпраща Ловците си и е ясно, че те са само неговото оръжие.

— И това го защитава от последиците от собствените му действия?

— При условие, че неговите Ловци не бъдат заловени — каза Ша. — Това е подходящ начин един велик Майстор да защити честта си, когато врагът му се крие зад закона. Храл лъже нашия народ, казва им, че моят господар възнамерява да унищожи заклинателите на кръв. Предупреждава ги, че ще знаят, че е започнал, когато бъде убит.

— Кое то му дава статут на мъченик, без да е платил цената — отбеляза Маркус, — както и прави невъзможно Варг да действа, без да навреди на себе си.

— Да. А слугите на Храл предвождат много заклинатели на кръв и са казали, че ще оттеглят подкрепата си, ако се случи такова нещо. Загубата на сила точно сега би била притеснителна и крайно нежелателна.

От това, на което Маркус беше станал свидетел за силата на шаманите в битка, тяхното внезапно отсъствие можеше буквално да се окаже фатално.

— Не отговори на въпроса ми — каза той. — Ами ако Храл просто изчезне?

Чу се стържещ звук, когато опашката на канима се плъзна по стената на малката каюта.

— Това не е нашият начин. Господарят няма да носи отговорност. Но последователите на Храл ще закрещят, че са го направили демоните — на всеки кораб във флота има демони, които използват своите сили, за да ги предпазят от разпадане.

— Значи трябва да се случи там, където никой от призователите на дърво не би могъл да го направи — каза Маркус. — И тогава?

От гърдите на Ша се изтръгна дрезгав смях.

— Сред заклинателите на кръв съществува дългогодишна традиция — да отидат на медитативно поклонение, сами и без предупреждение, за да докажат своето благочестие и предаността си към народа, както и да търсят просветление на ума си.

— Може да проработи — каза Маркус.

— Ако изобщо е изпълнимо — каза Ша. — Изпълнимо ли е?
Маркус се усмихна.

* * *

Най-трудната част от плана беше да се промъкнат незабелязано на борда на кораба на Храл, тъй като различните кораби във флота бяха претърпели колосални промени. Някои бяха загубили платната или плъзгачите си, което забавяше напредването им. Други бяха претърпели повреда на кила или кормилото, което беше изисквало продължително спиране за ремонт. Първоначалната формация на флота беше напълно разстроена от непредсказуемия характер на пътуването и сега корабите на алеранци и каними бяха напълно смесени.

За два дни високоскоростно пътуване на всеки кораб беше установена еднаква рутина. При спиране почти всички на борда, както екипажът, така и пътниците, се изсипваха на твърда земя. Дори най-печените морски вълци на борда на ледените кораби бяха започнали да зеленяят около врата (или където там позеленяваха канимите при морска болест, предположи Маркус) и бяха щастливи да стоят неподвижни, без да бъдат разтърсвани от паднал в краката им пътник.

И алеранските призователи на дърво, които подсилваха корабите, за да не се разпаднат, не правеха изключение. Маркус наблюдаваше как четиримата мъже от кораба на Храл залитат като пияни по трапа.

След това те се насочиха към паднал ствол на дърво наблизно и започнаха да си подават един на друг бутилка с някаква отвратителна смес, дестилирана от любители в легионите. Схванати легионери и накуцващи канимски воители се възползваха от възможността да протегнат крака, обединени от измъчващия ги общ враг — или поне от общото мъчение.

Охраната на Храл беше нащрек и оставаше на място. Корабът му беше спрял на повече от осемдесет ярда от всички други, а постови бяха разположени на носа, на кърмата, на левия и на десния борд. На фона на ослепително белия лед всеки приближаващ се веднага щеше да бъде забелязан.

Маркус и Ша се промъкнаха по дължината на алерански кораб, спрял успоредно на по-голям канимски кораб, и Маркус изчака порив на необичайно студения вятър да вдигне облак сняг и киша във въздуха, завъртайки ги като ледена завеса. Тогава Маркус извади меча си, изсумтя от усилие и проби дупка в леда, малко по-голяма от собствения му крак. Той сложи длан на голата земя под леда и призова земната си фурия Вама. Земята потръпна, ледът се напука и студената земя беззвучно погълна него и Ша.

Канимът стисна с лапа бронираното рамо на Маркус и стоманените плочи изскърцаха протестиращо от силата на хватката му. Маркус стисна зъби и се опита да сведе до минимум щетите върху ледената покривка, докато се потапяше в земята, сякаш е вода. Той оформи около тях компактна сфера открито пространство, достатъчно малка, за да принуди Ша да се сгъне почти на две. Маркус много добре усещаше горещото, учестено дишане на канима по врата си.

— По-спокойно — каза той. — Всичко е наред.

Ша изръмжа:

— Колко време ще отнеме, за да стигнем до Храл?

Маркус поклати глава.

— Зависи от земята. Ако е само пръст, ще е бързо. Но ако има много камъни, ще бъде по-трудно.

— Тогава започвай.

— Вече започнах.

В тъмнината Ша пусна недоволно ръмжене.

— Но ние не се движим.

— Да — потвърди Маркус. — Но земята около нас се движи и ни носи със себе си.

Той си пое треперливо дъх. Не беше използвал заклинанието за тунел от петнадесет години. Беше забравил колко е трудно. Или може би той остаряваше.

— Трябва да се концентрирам.

Вместо да даде някакъв положителен отговор, Ша просто замълча. Врани, хубаво е да работиш с професионалист.

Земята между входната им точка и кораба на Храл беше осеяна с древни валуни, останки от някакъв отдавна изчезнал ледник, най-вероятно освободен от леда и после потънал в тинята по време на следващото размразяване. Преминаването директно през тях би било възможно, но камъкът беше с порядък по-труден за призоваване от земята. Макар това да удвояваше разстоянието, което трябваше да преминат, Маркус прецени, че в крайна сметка ще изразходва по-малко енергия — въпреки че загубата на време щеше да бъде проблем. Отне им близо двадесет минути, за да достигнат целта си, което беше под границата на безопасност, която беше изчислил, макар и едва.

Невъзможно беше да се почувства самия кораб през разсейващия слой лед на повърхността, но натискът на неговата маса, предаван от леда и притискащ почвата, се усещаше лесно. Той насочи тунела към задната част на кораба и бавно го насочи към повърхността. Температурата в малкия въздушен мехур внезапно спадна и земята на свода му се замени със студен, мръсен лед.

Не можеха да си позволят просто да пробият леда. Това щеше да доведе до лесно разпознаваеми звуци. Тук се включи Ша. Той извади инструмент от ножница на хълбока си — извито острие с формата на полумесец, но с дръжка между двата му върха, така че извивката минаваше покрай пръстите на майстора. Острието беше назъбено като трион и канимът пристъпи към работа с енергични, резки движения на ръцете и раменете си. Отне му по-малко от минута, за да изреже дупка в леда, достатъчна, за да мине през нея, и когато парчето лед беше отстранено, зад него се появи черно боядисаният корпус на канимския кораб.

Докато канимът внимателно прибираше странния нож, Маркус се изправи, сложи ръка върху дървения корпус и призова дървесната си фурия — Итан. Когато фурията му нахлу в корпуса, той усети как

собствените му сетива се разпростират по скелета на кораба. Дървеният материал, разбира се, беше под напрежение и навсякъде се усещаха остатъчни следи от мощни призовавания. Отлично. Сред всички тези признаци на активност, още няколко нежни докосвания никога нямаше да бъдат забелязани.

Маркус се обърна мълчаливо към Итан, направи усилие на волята и видя как дъските на корпуса се събират и извиват като внезапно отворила се уста. Ша наблюдаваше това с присвити очи, след което кимна веднъж и се плъзна през дупката. Маркус изчака малко, за да даде време на Ша да го предупреди за евентуални проблеми. Когато такова предупреждение не дойде, той се изтегли на кораба и видя, че се намират в дълбоките сенки на предния трюм на кораба.

Ша пристъпи към края на люка, разположен в центъра на трюма, и направи седем безшумни крачки към кърмата. После се обърна надясно, направи още две крачки, протегна ръка и постави пръсти на тавана над главата си. След това погледна отново към Маркус, за да се увери, че алеранецът е видял мястото.

Маркус кимна и се плъзна, за да застане в посочената позиция. Ша се обърна и сплете пръсти, създавайки стреме с ръцете си. Маркус стъпи на импровизираното стъпало и усети как канимът бавно го повдига нагоре, докато не докосна тавана над себе си. Той се съсредоточи върху дъските, присви очи и с рязко движение на ръцете принуди по-тънката палуба да се раздели, точно както направи с корпуса на кораба. Щом дупката се появи, Ша го изхвърли нагоре и Маркус полетя през нея. Воня на гниеща кръв и каним го удари в ноздрите. Той се приземи на едно коляно, бързо се огледа и видя мършав каним с червеникава козина, клекнал пред ниска маса с дузина свитъци кожен пергамент, разстлани пред него. Храл.

Маркус направи две бързи крачки и с всички сили се вряза в Храл, възползвайки се от момента на изненадата. Зъби се устремиха към лицето на алеранеца и юмрукът му излетя нагоре, затваряйки устата на Храл точно в момента, когато започна да се отваря за вик.

Заобиколен от дърво и далеч от земята отдолу, Маркус нямаше как да призове Вама, за да използва силата ѝ, в резултат на което един възрастен каним имаше смъртоносно предимство пред него в близък бой. Той нанесе бърз, рязък удар в гърлото на Храл. Ударът не беше достатъчно силен, за да бъде фатален, но превърна втория опит за вик

в хрущящ звук, след което канимът сграбчи бронята на Маркус и го хвърли през половината каюта.

Храл се огледа диво, докато очите му не блеснаха при вида на една от бледите кожени торбички, които носеха всички шамани, висяща на колче на стената. Канимът се втурна към нея.

Маркус вдигна ръка и направи рязък жест за привличане, който накара Итан да се задвижи, а колчето се разклати и освободи торбичката точно когато Храл посегна към нея. Тя падна на пода с глух звук и капчици кръв изпръскаха стената.

Ша се плъзна през малката дупка в пода като змиорка, изскачаща от леговището си. С един скок ловецът прелетя през цялата каюта и скочи върху борецкия се Храл. Ръцете на Ша бяха мълниеносни и очите на Храл се разшириха още повече, когато коженият шнур се стегна плътно около гърлото му. Ша събори Храл на пода и се облегна назад, за да усилва натиска на примката.

Маркус прекоси стаята и върна торбичката на колчето на стената. После докосна стената и накара Итан да попие капчиците гъста кръв в дървото, като я изтегли дълбоко във влакната, където няма да се вижда на повърхността. Той се обърна към Ша, който продължаваше здраво да дърпа примката, въпреки че Храл беше престанал да се движи още преди няколко секунди.

Когато Ша видя, че Маркус е свършил, той хвърли поглед към дъските и кимна с уважение. После завъртя примката около гърлото на Храл така, че да може да я държи с една ръка. Използва я като дръжка, за да завлече безчувствения шаман до дупката в пода и безшумно да го спусне в трюма.

Маркус размести няколко тънки кожени пергаментна на масата, напрягайки паметта си, за да е сигурен, че са на същите места, на които бяха при неговата поява. След това провери вратата на каютата, увери се, че е залостена отвътре, и накрая се върна в изходната точка.

Маркус се усмихна. Никой в лагера на шаманите няма да разбере какво се е случило.

Когато вече се канеше да слезе долу, той погледна към леглото на Храл и замръзна от ужас. Леглото беше покрито с тежко кожено одеяло, още с козината. За момент Маркус се зачуди що за животно има толкова пъстра, несъчетаваща се, странна кожа. После осъзна какво гледа.

В ужасяващото одеяло имаше пришити може би сто човешки скалпа. Много от тях имаха толкова фина коса, че не можеха да принадлежат на възрастни. Някои от скалповете всъщност бяха доста малки.

Маркус потисна отвращението си и почти слепешком се насочи към трюма. От палубата на кораба се разнесе тръбен зов — сигнал, предупреждаващ за потегляне след петнадесет минути. Флотът се подготвяше за тръгване.

Маркус и Ша се върнаха при отвора в корпуса и скочиха в дупката отдолу, влачейки Храл със себе си. Маркус с ръмжене призова Вама и след миг земята отново ги покри.

— Жив ли е? — попита Маркус миг по-късно.

— На теория да — отговори Ша.

— Събуди го.

Ша мълчеше в мрака. После изръмжа нещо под нос. Чуха се звуците на няколко силни шамара. Храл започна да издава несвързани звуци.

— Той говори ли алерански?

— Не — каза Ша.

— Ще ми бъдеш ли преводач?

— Да.

Маркус се протегна в тъмното и докосна кожата на Храл. След това стрелна ръка, сграбчи ухото на канима и го повлече напред с всичката сила, която Вама можеше да му даде.

— На път съм да те убия — каза той тихо и Ша повтори думите му на ръмжащ канимски. — След малко ще потеглим. И аз ще те оставя тук. На десет фута под земята и леда. Пръстта ще те смачка, ще влезе в устата, в носа, в очите ти.

Той усука ухото му.

— Ще бъдеш смазан, бавно, докато умреш, Храл. И никой няма да знае дали си жив или мъртъв.

Маркус изчака Ша да приключи, след което грубо бутна Храл, пускайки ухото му. Храл забърбори несвързано на канимски — звучеше така, сякаш се опитва да умилюва Ша. Маркус чу как назъбения инструмент на Ша напуска ножницата си и се забива в месо. Храл извика. Миг по-късно Маркус усети миризма на жлъчка и екскременти. Ша беше изкормил шамана.

Маркус отново сложи ръка на земната стена и пожела тунелът пак да се задвижи. Храл започна да дрънка още по-панически, когато въздушната сфера започна да се отдалечава от него. Продължи да говори и да крещи, докато след няколко секунди гласът му внезапно изчезна.

Ша пусна доволно ръмжене, но не направи никакъв коментар.

Появиха се там, където бяха влезли в земята, като преди да излязат Маркус внимателно провери и установи, че никой не им обръща внимание. Роговете все още звучаха. Маркус се огледа възможно най-внимателно и забеляза крилати черни силуети, летящи от юг високо над главите им. Вордски рицари.

— Хайде! — изръмжа Маркус на Ша, докато се качваше обратно върху леда.

Ша следваше Маркус плътно по петите и изръмжа нещо.

— Да — отговори му Маркус. — Нападнати сме.

ГЛАВА 23

Маркус не беше пробягал и двадесет фута, когато Антилус Красус се появи в откритото небе върху бучащ стълб студен вятър, кацна до него и извика.

— Първо копие! Капитанът иска да те види!

— Къде? — попита Маркус.

Барабани и рогове продължаваха да звучат и навсякъде каними и алеранци бягаха обратно към своите кораби. На мачтите бяха издигнати знамена — зелени флагове, които бяха сигналът за продължаване с пълна скорост.

Вместо да отговори, Красус метна едната ръка на Маркус през раменете си, стисна го с желязна хватка и порив на бурен вятър ги откъсна и двамата от земята. Ледът отдолу се отдръпна, когато в стръмна дъга се издигаха във въздуха, и Маркус осъзна, че полага отчаяни усилия да не се притиска към младия трибун. Мразеше да лети, мразеше да бъде изцяло на милостта на чуждия талант и преценка. Те преминаха над две дузини високи мачти и за това време далечните очертания на летящи ворди се сближиха.

Полетът беше кратък — по-скоро като прекалено дълъг скок, отколкото като предишните полети на Маркус. Приземиха се директно върху палубата на „Слайв“, като се плъзнаха и оставиха две криволичещи линии по нея, спечелвайки си осъдителния поглед на капитан Демос. Красус потупа Маркус по рамото и отново се издигна във въздуха, за да се присъедини към рицарите Рибки, които вече бяха там, подредени в защитна формация около „Слайв“.

Маркус забеляза капитана близо до носа, разговарящ задълбочено с маестро Магнус. Посланичката стоеше до него, облечена в риза от фино преплетени метални пръстени — единствената броня, която някога беше виждал да носи. Максимус и двама рицари на метал от Първи алерански стояха наблизко и Маркус отбеляза, че всички най-опитни мечоносци на „Слайв“, някои от които

достойни да бъдат самите те рицари на метал, вършат работата си възможно най-близо до капитана.

Маркус пристъпи към носа на кораба, като прекрачи две тежки, небезопасени греди по пътя си, вероятно за укрепване на мачтите, и удари с юмрук в гърдите си за поздрав.

— Капитане.

— Маркус — отговори капитанът. Той се намръщи и кимна към бронята на Маркус: — Какво е станало?

Маркус погледна надолу. Докато се намираше на борда на кораба на Храл, не беше забелязал никакви петна от кръв по бронята си. Сигурно се беше случило в тунела, когато Ша изкорми шамана. По време на краткия полет пръските кръв се бяха размазали по бронята, но за щастие така бяха променили цвета си. Канимската кръв беше потъмна от алеранската, но при това размазване по повърхността на бронята тя изглеждаше почти като алеранска.

— Врани, постоянно се случва, сър — отговори той.

— Кажете ми какво мислите за това — каза капитанът. Той присви очи към сивото небе и кимна към приближаващия враг. — Кажете ми какво виждате, Първо копие.

Маркус изсумтя и се обърна, за да види по-добре. Очите му не бяха като преди, но можеше да види достатъчно, за да разбере какво има предвид капитанът.

— Това не е сила за атака, сър — каза той след малко. — Малко са на брой и са прекалено разпръснати.

Капитанът се ухили, когато вятърът започна да духа по-силно, отколкото през цялата сутрин.

— Това си мислех и аз.

— Разузнавачи — каза Маркус.

Капитанът кимна.

— Сигурно летят нагоре и надолу по Защитната стена.

Със стържещ звук корабът най-близо до „Слайв“ започна да се движи, а студеният вятър изду платната му. И пред тях, и зад тях другите кораби също потеглиха, но платната на „Слайв“ останаха сгънати.

— Защо? — попита Маркус.

— Търсят ни, естествено — отговори капитанът. — Очевидно вордът знае, че сме напуснали Антил и сме се насочили на север. И

въпреки че тази идея проработи, не е необходим гений, за да се заключи, че единствената по-голяма структура на север от Антил може да играе роля във всичко, което сме планирали.

Маркус изсумтя. В това имаше смисъл. Вордът можеше да отдели няколко хиляди летци за разузнаване, а с изключение на рицарите Аери, поробени от ворда, вордските рицари бяха най-бързите части, с които разполагаше врагът. Все повече кораби преминаваха покрай неподвижния „Слайв“.

— Какъв е планът, сър?

— О, ще бягаме — каза небрежно капитанът. — Те летят срещу вятъра, а ние летим в него. Те не могат да издържат на темпото толкова лесно, колкото ние. Ще се уморят и след няколко часа ще ги загубим.

Маркус кимна.

— Да, сър — после прочисти гърлото си. — Не съм моряк, сър, но не трябва ли да използваме платната, ако ще оставяме ворда зад нас?

Зад капитана Кайтай се ухили като вълк.

— Не искам да търпя ненужни загуби в обща схватка — каза капитанът. — Ще изостанем от другите. Ако видят самотен кораб, потенциално неспособен да избяга, сигурен съм, че вордските рицари ще приемат това като възможност за атака.

— Искате да им попречите да избягат, за да не разкажат на кралицата си за нас — кимна Маркус.

Капитанът разпери ръце.

— Точно така. А също трябва да проуча няколко теории. Ще е по-добре да ги тестваме сега, отколкото когато достигнем основната ударна сила на врага. Бих искал да координирате усилията си с капитан Демос и да се уверите, че има някой, който да го съветва как той и екипажът му могат да работят най-добре в тандем с нашите рицари.

Маркус отдаде чест:

— Разбира се, сър.

— Благодаря — каза капитанът. — Предполагам, че Демос е на кърмата.

Маркус се отправи към Демос, като пътьом провери оръжията и бронята си — навикът на стария войник отдавна се бе превърнал почти в рефлекс. Докато вървеше, той наблюдаваше как корабите на флота грациозно се плъзгат около „Слайв“ и продължават на изток. Той

премина по няколко къси стръмни стъпала, за да се качи от палубата на кърмата, и забеляза, че краката му треперят от умора. Тунелът го беше изтощил физически много повече, отколкото беше очаквал. Осъзнаването на този факт сякаш предизвика всеобщ бунт на крайниците му, всеки мускул и става излъчваше различни и уникални оплаквания.

Маркус стисна зъби и си размени кимване с Демос и боцмана.

— Първо копие — проточи Демос.

Както обикновено, тънкият като вейка капитан на „Слайв“ беше облечен в обикновени, здрави и изцяло черни дрехи. Носеше дълго острие с проста и изтъркана дръжка.

— Добре ли сте?

Маркус изсумтя.

— Започвам да мисля, че вероятно съм твърде стар, за да съм тук.

— Може би е време да се пенсионирате — каза Демос.

— Веднага след като свършим с работата.

— Работата никога не свършва — каза Демос.

— Мммм. Може би ще имам късмет и ще получа стрела в окото.

По лицето на Демос проблесна усмивка.

— Обнадеждаващо.

Вдигна поглед към небето и сви устни.

— Октавиан беше прав.

Маркус присви очи, за да види как разпръснатата линия на вордските рицари се събира в по-плътен рой.

— Колко са?

— Деветдесет, може би сто — каза Демос.

Маркус забарабани с пръсти по дръжката на меча си.

— А колко е вашият екипаж?

— Двадесет и седем — последва хладнокръвният отговор. — И аз. И вие. И принцепсът. И Антилар. Плюс младият Антилулус и летящите му момчета отгоре. Достатъчно.

— Предполагам, че врагът няма да поднесе нещо ново в битката.

Демос оголи зъби:

— Не се опитвайте да ме объркате.

— Ако светът беше разумно място, нямаше да има нужда от мъже като мен — отговори Маркус.

Демос кимна.

— Или като мен.

Той замислено присви очи.

— Чудя се дали капитанът ще поупражни своите способности.

— Доколкото знам, способностите му все още са доста ограничени.

Демос го погледна навъсено.

— Носим се по гладка и плоска ледена пързалка, която остава студена в средата на пролетта, бягаме пред вятър, духащ под перфектен ъгъл, за да ни движи, и който не се е поколебал или утихвал от цели два дни — той погледна към приближаващия ворд. — Това не е късмет. В целия свят няма толкова много късмет.

Маркус отдавна подозираше, че способностите на капитана са започвали да се развиват, и думите на Демос имаха смисъл. Ако не беше сигурен в способностите си, капитанът можеше да реши да ги тества в реална битка в някаква контролирана ситуация — далеч от очите на останалата част от флота, в случай че нещо се обърка.

Последният кораб на флота се плъзна покрай тях и Демос внимателно проследи с поглед отдалечаващата се кърма:

— Е, заминаха.

— Може би бихте искали момчетата ви да слязат от такелажа? — предложи Маркус. — Вордът ще бъде тук много скоро. Нашите летци ще вдигнат доста вятър, за да попречат на враговете да се изсипят накуп на палубата.

Демос кимна лаконично и даде знак на боцмана. Последният започна да крещи на моряците да слязат. Въпреки че почти винаги се движеха въоръжени с ножове, днес екипажът на Демос беше облечен с бронирани якета и всички носеха мечове или други оръжия за битка. Демос заповяда да сгънат и приберат платната, за да не бъдат повредени по време на сражението. Беше заповядал също така да намокрят палубите и екипажът усилено разливаше разтопена вода през последния четвърт час. Въпреки вятъра и студения въздух от север, температурата не беше достатъчна, за да замръзне водата, и дървеният корпус на „Слайв“ я попи, сякаш самият кораб жадуваше да се върне в морето.

Маркус едва ли би могъл да упрекне предпазливостта на Демос. Огненото призоваване може да бъде опасно и непредсказуемо в битка,

дори когато се използва от експерт. Ако капитанът беше решил да опита силите си в това, предпазливостта на Демос беше напълно разумна. Тъкмо приключиха и един от моряците извика:

— Идват!

Маркус обърна глава, за да види групата вордски рицари да променят курса си и да правят стръмно гмуркане към неподвижния кораб. Докато се спускаха, десетина от тях се отделиха от основната част, изпреварвайки останалите, и се насочиха към Антилус Красус и неговите рицари Аери.

Трибун Красус направи широко кръгово движение над главата си, за да привлече вниманието на своите рицари, и подаде бърза поредица от сигнали с ръце. Половин дузина алерански летци полетяха да посрещнат вордските рицари, като в движение оформиха клиновидна формация. Останалите, включително Красус, останаха да пазят кораба.

Маркус имаше време да види сблъсъка им с вражеския авангард. Шестимата мъже от Първи алерански просто преминаха през многобройните си противници, като водачът им отклони въздушния си поток и го завъртя в широка спирала, която разпръсна вордските рицари като пух от глухарче. Двамата мъже отляво и отдясно на водача се приближиха до него и го подхванаха, за да предотвратят падането му, докато останалите трима удариха по редицата вордски рицари, чиито опити да си възвърнат контрола над полета ги бяха вкарали в обсега на оръжията им. Едно от алеранските остриета достигна целта си и вордския рицар пропадна надолу под странен ъгъл, разпръсквайки струя от зелено-кафява кръв, а отсеченото му крило потрепваше и бавно се вееше над него.

Тогава основният отряд на ворда премина през алеранския авангард и се нахвърли на кораба.

По друг сигнал на Красус внезапно се извиха бурни ветрове и вордските рицари бяха принудени рязко да променят курса си, спасявайки се от буйството на стихията. Първите тридесет или четиридесет нападатели бяха отхвърлени, но все още оставаха прекалено много, за да могат рицарите Аери да стигнат до всички. Някои успяха да пробият през поривите на вятъра и докато атаката продължаваше, отхвърлените първи ворди започнаха да кръжат над

кораба и да го атакуват от всички страни. Оръжия проблеснаха на светлината и някой закрещя.

Един вордски рицар кацна на не повече от шест фута от Маркус и веднага изстреля мълния с ужасяваща сила към него.

Врагът беше с няколко инча по-нисък от него и на външен вид грубо наподобяваше човек. Тялото му беше покрито с хитинова броня, наслоена на ивици, които доста напомняха на легионерска броня. Главата му имаше формата на алерански шлем, макар че там, където трябваше да е устата, нямаше отвор, а само гладка кожа. Очите му бяха фасетъчни и блестяха в зелено като на водно конче — впечатление, което се усилваше и от четирите широки, полупрозрачни крила на гърба, които по време на полет се виждаха размазано, а сега стояха кротко прибрани.

Чуждите очи се обърнаха към Маркус и вордът се втурна напред. И двете му ръце завършваха не с длани, а със сърповидни остриета, вдигнати и готови за удар.

Маркус избягна първия двоен удар на смъртоносните израстъци, като междуременно измъкна собственото си острие. Първият му удар с меча проби хитина на рамото на нападателя и едва не остана там, когато инерцията на ворда го повлече. Но в крайна сметка успя да го извади навреме, оставяйки грозна рана в плътта на ворда. Острието излезе изцапано със зелено-кафява кръв.

Вордът се завъртя, за да поднови атаката — но избухна светкавица от стомана и гневни алени искри и главата на вордския рицар отскочи от раменете му, сякаш изтласкана от бликналата като фонтан кръв.

Безглавият рицар се завъртя на място, сякаш ударът не означаваше нищо, и размаха остриета. Капитан Демос, с дълго острие в ръка, беше принуден да отскочи назад, въпреки че мечът му отново изплю яростни алени искри, когато срещна една от вражеските коси, и я отрязва чисто от тялото на ворда. Демос възстанови равновесието си, с небрежна ефективност отсече и другата коса на врага, след което пристъпи напред и заби пета в корема на съществото. Ударът го изхвърли зад борда.

Още двама вордски рицари се приземиха на задната палуба, бързо последвани от трети. Демос вдигна лявата си ръка и направи усукващо движение, при което парапетът около кърмата от страната на

палубата изведнъж се изви, сякаш е направен от еластични върбови дъски, и хвана един от вордските рицари около глезена.

Маркус се хвърли към другите двама, преди да успеят да се ориентират и атакуват. Той заби острието си в блестящото око и го извади, после с всички сили блъсна ранения ворд. Наведе се под удара на втория, пристъпи напред и удари съществото ниско в кръста, застанал толкова близо, че да не му позволи да използва сърповете си срещу него. Той беше много по-тежък от ворда. Съществото тежеше не повече от чувал брашно и когато бронираното тяло на Маркус го блъсна в палубата, то звучно изхрущя.

Чу леките стъпки на Демос, когато капитанът на кораба мина покрай него, и с периферното си зрение видя да припламват още няколко алени искри. Маркус се концентрира върху ворда под себе си — създанието беше много по-силно от него, а Маркус не можеше да използва своята фурия, за да увеличи силата си, тъй като земята беше далеч под кораба, дори и без допълнителните шест инча лед.

Маркус остана върху ворда, разчитайки на теглото, а не на силата си, като се държеше възможно най-близо до тялото му и не му позволяваше да се облекне на каквото и да е, за да не може да използва силата си докрай. После започна да блъска главата си с шлема в главата на ворда, нанасяйки удар след удар. След няколко такива удара собствените му уши звъннаха, но съпротивата на ворда отслабна.

Секунда по-късно острието на Демос изсъска покрай гърба на Маркус, а сноп червени искри полетяха около главата му и отскочиха от лицето на вордския рицар. Маркус се претърколи настрани възможно най-бързо и вдигна глава, за да види как Демос обезглавява рицаря. В лявата си ръка държеше гладиуса на Маркус и го протегна с дръжката напред. Маркус прие меча с кимване и се огледа, сърцето му блъскаше силно.

Екипажът се беше изправил срещу врага. Очевидно Демос не ги беше подбирал само поради уменията им на моряци. Въпреки че се биеха в групи от по двама, трима и четирима, те се подпомагаха с тактическата дисциплина на елитни легионери. Няколко вордски рицари вече лежаха мъртви на палубата, повечето от тях — разчленени. Докато Маркус наблюдаваше, сивокос моряк хвърли риболовна мрежа над кацащ вордски рицар и крилата му се оплетоха в

нея. След това той повали ворда, докато други двама членове на екипажа започнаха да насичат съществото с брадви.

Малко по-нататък едрият боцман, застанал с гръб към главната мачта, отчаяно се биеше срещу трима вордски рицари, късият му нож ги караше да се държат на разстояние, но не им причиняваше вреда. Маркус побутна с лакът застаналият зад него Демос и кимна към боцмана. Демос измърмори нещо под нос и отново вдигна лявата си ръка. Главната мачта изскърца и се огъна, а двете ѝ най-долни реи се извиха надолу като пръсти на гигантска ръка, сграбчиха двама вордски рицари и ги смачкаха, пръскайки отвратителни течности. Третият ворд отскочи назад и започна да разгръща крилата си, но боцманът не даде време на съществото да избяга. Той замахна с острието си и почти разполови вордския рицар с един-единствен удар отдолу нагоре. После ритна смаяния и умиращ ворд през борда, погледна Демос и докосна ръба на въображаема шапка.

— Жалко, че на път за вкъщи свърши уискито — хладнокръвно коментира Демос. — Той се бие по-добре, когато е пиян.

Продължаващата буря беше вдигнала плътна завеса от ледени кристали и Маркус не успяваше да види предната част на кораба. Все повече и повече ворди продължаваха да кацат, поединчно и по двойки, и всички в полезрението му бързаха да ги убият възможно най-бързо, опитвайки се да запазят численото превъзходство на алеранците. Друг ворд се приземи от страната на пристанището и Демос се плъзна напред, за да го убие, преди останалите да успеят да се присъединят към него.

Маркус се озова пред враг от десния борд, но реагира твърде бавно, за да го изхвърли от кораба, и се наложи да се бие просто за да остане жив. Мечът му срещаше косите на вордския рицар, отблъсквайки удар след удар, а опитът му да компенсира силата и безразсъдната агресия на създанието едва му позволяваше да стои далеч от критичното разстояние, от което врагът би го нарязал на парчета.

Но той знаеше, че не може да продължи така още дълго. Неговият враг беше едновременно по-силен и по-бърз от него и само след секунди щеше да е неспособен да предотврати смъртоносна вордска атака. За момента страхът му даваше сила, но ако нещо не се промени в следващите няколко секунди, той щеше да е един мъртвец.

Ръката на Маркус намери перилото на кораба зад гърба му и той отстъпи на няколко крачки по него, последван от ворда. Отворената му длан попадна на заоблена повърхност и той издърпа тежкия дървен щифт, задържащ въжето в процепа му, след което го хвърли в лицето на вордския рицар.

Сърповидните остриета на ворда се завъртяха, за да блокират летящия обект твърде късно, и той удари съществото между очите. Вордът залитна и преди да успее да се съвземе, Маркус го атакува, изхвърли го от задната палуба и падна от шест фута върху основната палуба, като с цялата тежест на бронята си се стовари върху ворда. Чу се силен пукащ звук и кръвта на ворда плисна в отвратителна експлозия. Вордският рицар се сгърчи под Маркус като спукан кожен мях.

За миг от болката от падането на Маркус му секна дъха — а после изкрещя триумфално, осъзнавайки, че все още е жив. Той се изправи болезнено на крака, примигвайки да махне съсирената кръв от очите си, когато се раздаде предупредителен вик:

— Фиделиас, отзад!

Фиделиас се завъртя, почти ослепен от кръвта на ворда, а мечът му се завъртя в отбранителна позиция, за да се изправи пред...

Маестро Магнус.

Никакъв ворд не се виждаше наблизо.

Фиделиас се втренчи в Магнус за миг, който изглеждаше като вечност. Наблюдаваше как очите на другия се втвърдяват и присвиват. Наблюдаваше как вижда собственото си признаване на истината, отразена в очите на стария курсор.

Току-що сам се беше издал.

Той стоеше там, втренчен в Магнус, когато бурята започна да угасва. Облакът леден скреж замря под звуците на предизвикателните подигравки на екипажа на „Слайв“. Вордът се оттегляше, но той и Маркус стояха замръзнали на местата си.

— Възхищавах ви се — тихо каза Магнус. — Всички ви се възхищавахме. А вие ни предадохте.

Фиделиас бавно свали меча си и се втренчи в него.

— Откъде разбрахте?

— Натрупване на доказателства — отговори Магнус. — Има ограничен брой хора с талант, обучение и природа, които могат да

правят това, което правите. Като се има предвид какво сте постигнали и как сте действали, стигнах до извода, че трябва да сте курсор. Направих списък. Но няма много от нас, старите курсори Калидус, които да са оцелели, след като Кървавите врани на Калар ни избиваха толкова време. Това беше много кратък списък.

Фиделиас кимна. Въпрос на време беше да го разкрият. Знаеше го от доста време.

— Вие сте предател — тихо каза Магнус.

Фиделиас кимна.

— Вие убихте курсора Серай. Един от нас.

— Да.

— Още колко? — попита Магнус с глас, треперещ от ярост. — Колко още сте убили? Колко още смъртни случая могат да бъдат положени в краката ви?

Фиделиас си пое дълбоко дъх и тихо каза:

— Спрях да ги броя още когато работех за Секстус.

Фиделиас не беше сигурен кога Октавиан и останалите пристигнаха, но когато вдигна очи, принципът стоеше до Магнус, а обкръжението му беше зад него. Очите му бяха като твърди, зелени камъни.

— Видях ви как убивате мъже на пет фута от мен на стената в Гарисън — тихо каза Октавиан. — Видях ви как се опитвате да обесите Арарис. Видях ви как забивате нож в чичо ми и го хвърляте от стената. В долината Калдерон вие убихте хора, които познавах през целия си живот. Съседи. Приятели.

Фиделиас чуваше приглушения тон в гласа му като нещо далечно и несвързано с мислите му.

— Направих тези неща — каза той. — Направих ги всичките.

Дясната ръка на принципса се сви в юмрук. Изпукването на кокалчетата на пръстите му беше като пукане на лед.

Фиделиас бавно кимна.

— Знаехте, че мога да заблудя някой, който търси истината. Трябваше да предизвикате реакция под натиск. Това беше капан от самото начало.

— Казах ви, че искам да проверя една теория — внезапно каза принципът. — И когато Магнус ми сподели за подозренията си,

включително за тайната ви операция с Ша, това ме принуди да предприема действия.

Принцепсът се извърна и присви очи към хоризонта.

Фиделиас не каза нищо. Тишината стана потискаща.

Когато принцепсът заговори отново, това беше почти шепот, изпълнен с гняв и скръб.

— Мислех, че ще докажа невинността ви.

Тези думи предизвикаха болка във Фиделиас, остра и истинска като удар с меч.

— Имате ли какво да кажете в своя защита? — попита принцепсът.

Фиделиас за миг затвори очи, после ги отвори и пое дълбоко дъх.

— Направих своя избор. Знаех последствията.

Октавиан го гледаше в студена тишина и Фиделиас изведнъж осъзна, че гредите, които бе видял на палубата на „Слайв“, не бяха подготвени да заменят счупени мачти.

Гай Октавиан се обърна и се отдалечи, скован от гняв и болка. Всеки удар на ботушите му по палубата беше отчетлив, последен. Без да поглежда назад, той каза:

— Разпнете го.

ГЛАВА 24

Тави наблюдаваше как Магнус и изпълнителите на екзекуцията напускат кораба. Това включваше всички рицари на метал на кораба и двама от най-способните моряци на Демос. Те водеха със себе си бившия курсор Фиделиас и гредите за разпятието.

— Трудно е да се повярва — каза Макс тихо. — Искам да кажа... Валиар Маркус.

— Хората лъжат, хлапе — каза Демос. — Особено за това кои са.

— Знам, знам — тихо каза Макс. — Просто... просто съм изненадан, това е всичко. Винаги беше толкова надежден.

— Всичко е в главата ти — каза Демос спокойно. — Той беше това, което беше. Ти си този, който го направи надежден.

Макс хвърли поглед към Тави.

— Сър, сигурен ли сте, че...?

Тави се намръщи и каза:

— Макс, той предаде дядо ми, след като се закле да му служи. Той предаде своята ученичка, още в Академията, на Акватайн, за да бъде измъчвана. Той е единственият оцелял от по-старите курсори, който евентуално би могъл да предостави подробности за организацията на Кървавите врани на Калар. Аз лично бях свидетел как убива половин дузина легионери, които защитаваха стените във Втора Калдеронска, а планът, на който той помогна да се осъществи, уби още стотици. Всяко от тези престъпления заслужава наказание. А по време на война те заслужават незабавна екзекуция.

Макс се намръщи и не погледна Тави.

— Знаем ли дали е направил нещо, след като е приел самоличността на Валиар Маркус?

— Няма значение какво е направил след това, Макс — отговори Тави с напълно неутрален глас. — Той е виновен за държавна измяна. Има много престъпления, към които Първият лорд може да бъде снизходителен. И само едно, когато е напълно невъзможно.

— Но...

Красус прекъсна протеста на брат си:

— Той е прав, Макс. И ти го знаеш.

Демос скръсти ръце и кимна на Макс.

— Радвайте се, че човекът е успял да направи нещо добро, преди да бъде заловен. Това няма да върне мъртвите на техните семейства. Той е избрал пътя на убийствата. Прекрачил е границата. Знаел е, че може да плати с живота си за това — той кимна в посока на случващото се. — Фиделиас го е знаел. Знаел е, че Октавиан няма да има избор. И се е примирил с това.

— Защо мислиш така? — попита Макс.

Демос сви рамене.

— Когато Магнус го разкри, Фиделиас не уби стареца. Можеше лесно да го направи и като се има предвид това, което знаеше по онова време, можеше да запази тайната си. Можеше да се опита да избяга, преди битката да приключи. Но той не го направи.

Тави слушаше всичко това, без да обръща особено внимание. Маркус беше предател. Маркус, който беше спасил живота му само преди няколко дни с риск за собствения си. Маркус, който беше направил всичко възможно да убие членовете на семейството на Тави.

Не Маркус, поправи се той. Фиделиас. Нямахме Маркус. Никога не е имало Маркус.

Имахме твърде много лъжи. Главата му щеше да се пръсне. Слънцето сякаш грееше прекалено ярко.

— Щом хората се върнат на борда, моля продължете, капитане — каза Тави. — Ще бъда в каютата си.

Обърна се, преди някой да успее да каже нещо, и се отдалечи с наведена глава. Щорите вече бяха спуснати, каютата беше доста тъмна и той се отпусна на койката, треперейки от прилива на адреналин след битката.

Само след няколко мига вратата се отвори и Кайтай влезе. С бързи стъпки тя пресече малката каюта и Тави усети как въздухът се сгъстява, правейки разговора им личен.

— Защо се държиш като идиот? — възкликна тя.

Тави отвори очи и се втренчи в нея. Тя се извисяваше над него и го гледаше уверено.

— Чала, маратите имат ли дума за „дипломация“?

Зелените ѝ очи пламтяха, докато гневът ѝ нарастваше. Тави усети как топлината го притиска, закипявайки вътре в него.

— Не е сега моментът за шеги — той присви очи към нея. — Не си съгласна със случващото се с М... с Фиделиас.

— Не познавам Фиделиас — отговори тя. — Познавам Маркус. И той не го заслужава.

— Може би. Може би не. Така или иначе е виновен за държавна измяна и законът е ясен.

— Законът — каза Кайтай и се изплю на пода, сякаш думата има гнил привкус. — Той се бие лоялно за теб от години.

— Той ме лъже от години — отговори Тави, гневът пламна в собствения му отговор. — Той предаде доверието на Империята. Убил е невинни, граждани и лоялни свободни хора.

— И рискува живота си безброй пъти на бойното поле с нас — отвърна Кайтай.

Тави се изстреля от леглото, а гласът му се издигна до рев, толкова силен, че от очите му сякаш засвяткаха искри.

— ТОЙ СЕ ОПИТА ДА УБИЕ СЕМЕЙСТВОТО МИ!

И двамата стояха там за момент, Тави дишаше тежко. Кайтай плъзна поглед надолу и нагоре по него, после бавно вдигна вежди.

— Разбира се. Вашата преценка явно не е пристрастна, ваше височество.

Тави отвори уста, за да спори, след което се принуди да спре. Той отново се отпусна на леглото, все още дишайки тежко. И седя там цяла минута. След това отново погледна Кайтай и каза:

— Да. Нарани ме лично. Но направи същото и с много други хора. Дори ако законът не налагаше екзекуция, би било форма на правосъдие да бъде осъден от онези, които е наранил.

— Не — каза Кайтай. — Това би било излишно бюрократична форма на отмъщение.

Тя направи пауза и добави с нотка на ироничен хумор:

— Което, както разбирам сега, е валидно описание на алеранските закони, във всеки случай.

Тави потърка челото си с длан.

— Трябва да е по този начин. Ако беше избягал, щях да го оставя. Но той не го направи.

— И значи ще го пропилееш.

Тави се намръщи.

— Не разбирам.

— Той е знаел какво ще се случи с него, ако остане — каза Кайтай. — И е разчитал на точно такъв резултат.

— Иска да умре?

Кайтай се намръщи замислено.

— Мисля, че... той иска баланс, правосъдие. Знае, че нещата, които е правил, са грешни. Да се подчини на съда, на закона, е... Не мога да си спомня алеранската дума.

— Изкупление — каза Тави замислено. — Искал е да признае. Знаел е, че няма да му бъде простено за престъпленията, но като постъпи така, както направи...

— Е получил усещане за ред — допълни Кайтай. — За покой. В мислите си той създава стабилна Империя и плаща справедлива цена за нещата, които е направил.

Кайтай бръкна в джоба си и му подхвърли нещо. Тави го улови във въздуха. Беше триъгълно парче хитин с дължина на кутре — връхче от косата на вордски рицар.

— Всичко се промени, алеранецо мой. Вордът е тук и ще убие всички ни. Да му помагаш в това е лудост — тя се придвижи напред и сложи ръка на рамото му. — И той ти спаси живота, чала. За това съм му длъжница.

— Врани — Тави въздъхна и се отпусна назад, загледан в палубата. Кайтай тихо приближи и седна на леглото до него. Тя притисна ръка към челото му. Кожата ѝ се усещаше приятно хладна.

— Имаш треска, чала — каза тя тихо. — Прекалено дълго държиш времето.

Тави стисна зъби.

— Трябва. Не остана много. Трябва да стигнем до Фригия до сутринта.

— Ти ми каза, че Секстус е правил същото — каза тя. — Принуждавал се е да прави това, което смята за свой дълг — дори това да му коства собственото здраве, дори да излага Империята на риск да остане без своя Първи лорд.

Тя плъзна ръка по ръката му, за да сплете пръсти с неговите.

— Ти каза, че това е било много недалновидно от негова страна. Каза, че е било глупаво.

— Той го правеше в продължение на седмици — каза Тави.

— Но не и непрекъснато — контрира тя. — Само през нощта, по време на медитациите му.

— Няма значение — каза Тави. — Ако ледът се стопи, няма да можем да го възстановим с идването на пролетта. Просто трябва да го задържа още няколко часа.

Тя недоволно се намръщи, но не каза нищо.

— Мислиш, че пропилявам живота на Фиделиас.

— Не — каза Кайтай. — Той е там, защото иска да бъде там. Пропиляваш смъртта му.

Тави се намръщи за миг, после смисълът на казаното стигна до него.

— О — промълви на глас.

— Трябва да му се даде избор — каза Кайтай. — Ако не друго, поне това му дължиш.

Тави се наведе и нежно целуна косата ѝ.

— Мисля — каза той, — че може би си права.

* * *

Тави вървеше предпазливо по леда към екипа за екзекуцията. Те тъкмо събираха инструментите си и се готвеха да се върнат на кораба. Когато приближи, те отдадоха чест.

— Оставете ни — каза Тави. Мъжете отново поздравиха и побързаха да се върнат на кораба.

Имаше множество допустими варианти на разпятие, вариращи от практични до откровено садистични. Кой метод да бъде използван зависеше най-вече от това колко страдания според властите заслужава осъденият. Много от вариантите бяха създадени да блокират и заобикалят специфичните таланти на призователите на фурии.

За Фиделиас бяха използвали стоманена тел.

Той висеше на кръстосаните греди, краката му бяха на два фута над земята. Ръцете му бяха стегнати със стоманена тел, омотана десетки пъти около напречните греди. Още повече тел пристягаше талията му към основата на кръста. Това количество стомана на практика би трябвало да неутрализира уменията му на призовател на

дърво. Откъснат от земята, той не можеше да използва призоваване на земна фурия. Беше облечен само с туниката си. Бронята, оръжията и шлема му ги нямаше.

Фиделиас явно изпитваше болка, лицето му беше преbledняло. Очите и бузите му изглеждаха хлътнали, а сивото в косата и четината му беше по-забележимо, отколкото Тави някога бе виждал.

Той изглеждаше стар.

И уморен.

Тави спря пред кръста и за миг го погледна отдолу.

Фиделиас срещна погледа му. След известно време каза:

— Трябва да тръгвате. Трябва да настигнете флота преди следващата спирка.

— Ще го направя — тихо каза Тави. — Но първо ще ми отговорите на един въпрос.

Старият курсор въздъхна.

— Какъв въпрос?

— С какво искате да бъдете запомнен?

Фиделиас издаде сух, хриплив смях.

— Врани, каква значение има какво искам? Знам с какво ще бъда запомнен.

— Отговорете на въпроса, курсор.

За момент Фиделиас замълча, затворил очи. Вятърът духаше около тях, студен и безразличен.

— Никога не съм искал гражданска война. Никога не съм искал някой да умре.

— Вярвам ти — тихо каза Тави. — Отговори на въпроса.

Главата на Фиделиас остана сведена.

— Бих искал да бъда запомнен като човек, който се е опитал да служи на Империята възможно най-добре. Който е посветил живота си на Алера, макар и не на нейния владетел.

Тави кимна бавно. После извади меча си.

Фиделиас не вдигна поглед.

Тави заобиколи стълбовете отзад и удари три пъти.

Фиделиас рязко падна на земята, освободен от телените връзки от острието на Тави. Тави пристъпи и застана над Фиделиас, вторачен в него.

— Стани — каза той тихо. — Осъден сте на смърт, бивш курсор Фиделиас. Но ние сме във война. Следователно, когато умрете, ще го направите полезно. Ако наистина сте слуга на Империята, аз ще ви предложа по-добра смърт от тази.

Фиделиас за момент го гледаше и лицето му се изкриви в единствен болезнен спазъм. После рязко кимна.

Тави протегна ръка и Фиделиас я сграбчи.

ГЛАВА 25

Флотът достигна Фригия малко преди зазоряване, когато черното източно небе тъкмо започваше да просветлява. Светлината на звездите и луната, отразени от снега, беше достатъчна и Антилус Красус заедно с шепа рицари Рибки бяха полетели напред, за да предадат официално съобщение на Кирик Фригия, втори син на лорд Фригия и сенешал на града, докато баща му беше на война.

— Времената се променят — каза Фиделиас. — Не мисля, че някой друг освен летците е успявал да изпревари системата за предупреждение на укреплението.

— Защо мислиш така? — попита го Тави.

Курсорът посочи към стената, от чийто бойници надничаха изненадващо малко лица.

— Ако бяха получили и намек за нещо подобно, тук щеше да се е събрал целия град.

Тави погледна назад към безкрайната река от мачти и платна, плъзгащи се над леда. Беше впечатляваща гледка за някой, който я вижда за първи път, че дори и за някой, който е порил дълбините с истинска армада. А за хората и легионерите на Фригия, повечето от които никога не бяха виждали морски съд, да не говорим за открито море, това трябва да беше неправдоподобно и внушаващо трепет зрелище.

Той погледна към застаналия до него Фиделиас с неговата туника, бричове и наметало на цивилен. Оръжията му бяха отнети. Двама рицари на метал бяха до него, на разстояние удар с меч, като оръжията им стояха в ножниците, но ръцете им не се отдалечаваха от техните дръжки. Максимус, от другата страна на Тави, също изкъсо следеше движенията на Фиделиас.

Тави го наблюдаваше по друга причина. Фиделиас изглеждаше различно от Валиар Маркус. Да, чертите му не се бяха променили, макар Тави да предполагаше, че биха могли да го направят постепенно, ако Фиделиас реши да възвърне предишния си образ. Беше нещо по-

фино от това и много по-дълбоко. Начинът, по който говореше, беше част от това. Маркус винаги звучеше като интелигентен, но не прекалено образован човек, като трезвомислещ и способен войник. Речта на Фиделиас беше по-гладка и плавна, а размишленията му — по-елегантни и прецизни. Маркус винаги се държеше демонстративно твърдо и се движеше като човек, носещ допълнителната тежест на легионерска броня, дори когато не носеше такава. Фиделиас приличаше на човек, приближаващ края на една изключително активна средна възраст, движенията му бяха едновременно енергични и сдържани.

Тогава Тави осъзна какво наистина отличава Валиар Маркус от бившия курсор Фиделиас.

Фиделиас се усмихваше.

О, не беше усмивка. Всъщност човек трудно би могъл да каже, че това изобщо е усмивка. Но Тави определено можеше да я отгатне във финото изместване на мускулите на лицето му, в едва забележимото задълбочаване на бръчките в ъглите на очите му. Той изглеждаше... доволен. Приличаше на човек, намерил покой.

Тави обаче нямаше намерение да сваля охраната от него. Нещо повече, самият Тави го наблюдаваше като ястреб. Бившият курсор Фиделиас през целия си живот беше правил изключително опасни и коварни неща. И това го беше превърнало в изключително опасен и коварен човек.

— Следващата ни стъпка — каза Тави — е да получим цялата информация, която Кирик има, а ние — не. Ще я използваме, за да планираме по-нататъшното си движение.

— Това изглежда логично — каза Фиделиас.

Тави кимна.

— Бих искал да присъствате.

Фиделиас повдигна вежди и го погледна.

— Това заповед ли е?

— Не — каза Тави, — би било безсмислено. Какво ще направя, ако откажете? Да ви убия?

Бръчките в ъгълчетата на очите на Фиделиас се задълбочиха.

— Ах, да, вярно.

— Това е молба. Имате повече полеви опит от Магнус и може да имате известна представа за мисленето, стоящо зад сегашното

управление на основните алерански сили. Бих оценил вашия съвет.

Фиделиас сви устни.

— Но ще му се доверите ли?

Тави се усмихна.

— Естествено, не.

Фиделиас се ухили, поклати глава и каза:

— За мен ще бъде удоволствие, ваше височество.

* * *

Кирик Фригия, сенешал на Фригия и командир на фригийските отбранителни легиони, беше само на шестнадесет години. Той беше почти болезнено слаб младеж, облечен в бяло-зелената ливрея на Дом Фригия и тъмната му коса беше достатъчно подредена, за да заслужи нападение от отряд елитни фризьори. Тъмните му очи надничаха изпод косата му, докато се покланяше на Тави.

— В-ваше височество — каза Кирик. — Д-добре дошли във Фригия.

Тави, придружен от маестро Магнус, Фиделиас и Кайтай, прекрачи прага на цитаделата на Върховния лорд и стъпи в тесния двор.

— Мастер Фригия — отговори той, като се поклони леко в отговор. — Съжалявам, че не успях да уредя пристигане в по-удобен час.

— В-всичко е наред — отговори Кирик и Тави осъзна, че младежът не заеква от нервност. Той просто си заекваше. — Ако бъдете така л-любезен да д-дойдете с мен, хората на баща ми ще ви прочетат доклад за последните новини от ф-фронта.

Тави изненадано вдигна вежди.

— Веднага на работа, така ли?

— Храна и в-вино очакват вас и вашите... — Сирик млъкна и преглътна, загледан покрай Тави във високата фигура на Варг, влязъл последен в двора. — Г-гости.

— Това е добре — изръмжа Варг. — Гладен съм.

Сирик отново преглътна. След това вдигна брадичка и застана лице в лице с Варг, улавяйки погледа му.

— В-вие сте д-добре дошъл като г-гост, сър. Н-но ако нараните някого под закрилата на моя баща и г-господар, ще ви убия със собствените си ръце.

Ушите на Варг потрепнаха и той доста ниско се поклони на младежа.

— Във вашия дом ще се държа, както кажете вие, млади господарю — след това се обърна към Тави и изръмжа на канимски: — Това паленце напомня ли ти на някого, Тавар?

Тави отговори в същия дух:

— Доколкото си спомням, по това време ножът ми беше опрян в гърлото ти.

— Това ти предаде известна достоверност — призна Варг.

Потискайки усмивката си, Тави каза:

— Мастер Кирик, уверявам ви, че Майсторът на войната Варг има богат опит като гост на алерански граждани и че винаги е проявявал възхитителна учтивост.

Ушите на Варг потрепнаха развеселено.

Кирик сведе глава към Тави.

— М-много добре, в-ваше височество. Оттук, моля.

Младият мъж, придружен от „почетната гвардия“, всеки от които се вираше предпазливо във Варг, ги заведе до малка приемна в цитаделата. Там дузина мъже чакаха около голяма пясъчна маса, най-вероятно щабът на младия сенешал и командирите на градските укрепления. Когато Тави влезе, всички поздравиха заедно. Тави отвърна на поздрава и кимна.

— Господа.

Кирик представи своите хора, а Тави направи същото, напълно игнорирайки Фиделиас. После той каза:

— Нека да разберем по-голямата картина към момента. Кой може да обобщи сегашното положение на нашите сили в Рива?

Канто Кантус, мъж със стоманена коса и в броня на легионер, погледна към Кирик, сякаш търсеше позволение. Кимването на младия мъж беше едва забележимо, но означаваше много. Кантус проговори едва след като го получи.

— Кратката версия е — Рива е паднала. Напълно. За една нощ.

Тави се вираше в Кантус няколко дълги секунди, сърцето му започна да бие по-силно в гърдите. Той ограничи реакцията си до

забиване на нокти в китката на дясната си ръка, след това се принуди да се успокои.

— Оцелели?

— Наистина много — каза Кантус. — Принцепс Атис осъзна навреме какво се случва и евакуира по-голямата част от цивилното население на Рива. Легионите обаче платиха кървава цена за това. Те все още възстановяват каквото е останало от тях.

— Кажете ми какво стана.

Кантус даде студено, лаконично резюме на тактиките, използвани от ворда.

— Не е много — каза Тави.

Кантус сви рамене.

— Имайте предвид, че данните ни се основават на изкривени водни съобщения и на свидетелства на оцелели бежанци, които не са обучени разузнавачи. Изглежда, че всички доклади си противоречат.

Тави се намръщи.

— Ясно. Те се оттеглят. Накъде?

— К-към долината К-калдерон, ваше височество — каза Кирик.
— П-позволете ми.

Младежът докосна с пръст пясъчната маса и гладките бели пясъчинки се раздвижиха като вълнички и оформиха планини и долини, а плоски правоъгълни ивици показваха пътищата. Появи се миниатюрен ограден град, представляващ Рива, който почти веднага започна да се руши. Пулсациите по пътищата на североизток от Рива показваха местонахождението на бежанците. Плътните правоъгълни блокове, които ги следваха, показваха легионите. Поредица от заплашителни триъгълници, представляващи разпространението на ворда, следваха след легионите.

Тави дълго се мръщи на картата.

— Какво знаем за броя на врага?

— Изглежда са доста — отговори Кантус.

Тави въпросително вдигна поглед от масата.

Кантус поклати глава.

— През деня приближаването до ордата в обсега им на видимост е трудно, дори за летци. Постоянно водим битка за контрол на въздуха с осите, които имат. За разузнаване мога да отделя само шепа летци — и докладите им варират от триста хиляди до десет пъти повече. Досега

никой ворд не е завивал на север към Фригия. Изглежда, че възнамеряват да преследват принцепс Атис.

— Не смеят да правят нищо друго — каза Тави. — Ако Върховните лордове получат шанс да си поемат дъх, могат да бъдат много, много опасни за ворда.

Фиделиас се прокашля и посочи към далечния край на североизточния път, който свършваше в Гарисън.

— От друга страна, бих казал, че песимистичните прогнози на вашите разузнавачи най-вероятно съответстват на реалността.

— Защо?

— Географията — каза Фиделиас. — Принцепс Атис търси място, което да му осигури предимство. Калдерон може да отговаря на целите му.

— Защо казваш това? — изръмжа Варг.

Тави се обърна да помоли Кирик да разшири гледката на пясъчната маса към долината Калдерон и откри, че заеквацията младеж вече го прави. Тави мислено си отбеляза, че ако оцелее в тази война, непременно трябва да предложи работа на младежа. Подобна инициатива беше необичайна.

— О, благодаря ви, мастер Кирик — каза Тави и продължи: — Принцепс Атис води ворда към фуния. След като преминат западните склонове и навлязат в долината Калдерон, те ще бъдат принудени да се стълпят все по-близо един до друг. Море на север, непроходими планини на юг.

— Ще неутрализира численото им превъзходство — изръмжа Варг.

— Не само. Той отива там и защото чичо ми е превърнал това място в истинска крепост.

Фиделиас вдигна поглед към Тави и се намръщи.

— Видяхте обсадната стена, която холтърите от долината Калдерон издигнаха за по-малко от половин час във Втора Калдеронска — каза Тави. — А сега си представете, че чичо ми имаше пет години да се подготви.

Курсорът вдигна вежди и кимна.

— Няма значение. Ако численото превъзходство на ворда е толкова голямо, защитната стена сама по себе си няма да е достатъчна.

И ако Атис примамва ворда в капан, той самият ще остане в него. Вече няма да има път за бягство. Няма къде другаде да отиде.

— Той го знае — каза Тави, намръщен. — Вордът също го знае. Точно затова го прави.

Кирик се намръщи.

— Ваше височество? Не разбирам.

— Той не толкова ги вкарва в капан, колкото играе ролята на наковалня за нашия чук.

Тави докосна пясъчната маса, направи леко усилие на волята и добави множество правоъгълници към пейзажа, за да представи собствените им сили. След това започна да движи фрагментите, сякаш са част от лудус игра. Когато легионите се оттеглиха в долината, вордът ги последва. Докато те изтласкваха легионите, стъпка по стъпка, предната линия на ордата продължаваше да се свива — и правоъгълниците, представящи неговите и силите на Варг, се втурнаха отзад и ги затвориха в долината.

— Ще ги ударим тук.

Варг изсумтя.

— Ние сме няколко десетки хиляди, а те са милиони. И вие искате да ги ударим.

Тави оголи зъби в усмивка.

— Тук не става въпрос за унищожаване на вордските войски, а за намиране и убиване на вордската кралица. Тя вероятно ще бъде някъде в задната част на ордата, ще ги води напред и ще ги координира.

Варг замислено размаха опашка, очите му се присвиха.

— Мммм. Смел план, Тавар. Но ако не я намерите и убиете, нашите сили ще останат лице в лице с ворда на открито. Ще ни погълнат цели.

— Не ставаме по-силни. Ако не неутрализираме вордската кралица тук, може би никога повече няма да имаме друга такава възможност. Във всички случаи ще ни погълнат цели.

Глухо ръмжене се надигна в гърдите на Варг.

— Така е. Видях края на моя свят. Ако имах възможност да направя избор като този, когато опустошаваха собствената ми земя, нямаше да се колебая.

Тави кимна.

— Тогава искам до полунощ да сме тръгнали. Ще трябва да се движим бързо, ако искаме да затворим капана. Мастер Кирик...

— 3-започнах логистичната п-подготовка за вашата армия веднага щом т-трибун Антилус п-пристигна вчера следобед. Ще намерите п-провизиите на южната п-порта на града, до п-пътя. Ще ви стигнат с-само за с-седмица, но това е в-всичко, което успяхме да с-съберем за толкова време.

— Уау — възкликна Кайтай на канимски с блеснали очи. — Май се влюбвам.

Тави отговори на същия език:

— Видях го първи.

Ушите на Варг отново потрепнаха.

Тави се обърна към Кирик и каза:

— Може би сте забелязали, че сред нас има много каними. Те не са в състояние да използват нашите пътища.

Кирик бързо кимна.

— Фургони ще свършат ли работа, ваше величество?

— Прекрасно — каза Тави.

— Ще осигуря възможно най-много.

Тави срещна погледа на младежа и кимна.

— Благодаря ви, Кирик.

Кирик отново кимна и заеквайки, започна да раздава заповеди на командния състав на Фригия. Никой от мъжете не реагира с недоволство на младостта или уверения начин, по който той действаше. Те очевидно се доверяваха на компетентността на младия гражданин, което предполагаше, че той им е дал основателна причина да го правят. Тави беше още по-впечатлен.

— Два дни до Рива — промърмори Кайтай, гледайки картата. — И още два дни до Калдерон. Общо четири дни.

Тя го погледна със зелените си очи през пясъчната маса.

— Прибираш се у дома, алеранецо.

Тави потръпна. После извади ножа от колана си и го заби в пясъчната маса в западната част на долината. Именно там щеше да се реши всичко. Именно там щяха да намерят вордската кралица; или пък щеше да види своята Империя и своите хора, предадени на забравата.

Ножът продължи да трепти.

— У дома — тихо каза Тави. — Време е да завършим започнатото.

ГЛАВА 26

Сър Ерен седеше на капрата до водача на фургона с провизии. Въпреки че пътищата като цяло бяха доста гладки, веднага щом набраха достатъчна скорост и инерция, той беше сигурен, че всяка дупка и пукнатина в пътната настилка през конструкцията на фургона ще го удари директно в задника и кръста. Въпреки че необичайният студ през последните няколко дни приключи, той бе заменен от постоянен, безмилостен дъжд.

Той погледна през рамо към двеста и четиринадесетте фургона като този, в който сега се возеше. Повечето от тях бяха едва наполовина пълни, ако не и напълно празни. Бежанците от Рива се влачеха зад фургоните, много от тях се бяха разболели от дъжда и липсата на храна и подслон. Легионите вървяха пред и зад тях, а легионерите като цяло се чувстваха малко по-добре от цивилните.

Сраженията продължаваха в задната част на колоната, където Антилус Рокус беше поел командването на отбраната. Глухи тътени маркираха взривовете на алеранските огнени призователи. Мълнии често разкъсваха плащето небе, за да ударят по пътя зад гърба им. Най-малко пострадалите легиони се редуваха да отблъскват атаките на врага, подкрепяни от уморената конница. Ранените мъже бяха бързо извозвани в каруци към медицинските фургони на вече претоварените лечители. Няколко от празните фургони за провизии вече бяха пълни с ранени, които не можеха да ходят сами.

Ерен погледна назад към фригийския легион, маршируващ в авангарда. Непосредствено зад него бяха фургоните на гражданите с най-висок ранг, включително покрития фургон с ранения принцепс Атис. Технически той смяташе, че винаги може да отиде при принцепса и лично да докладва за състоянието на доставките. И ако така се отърве за малко от проклетия дъжд, щеше да е щастлива случайност.

Ерен въздъхна. Това беше прекрасно фантазиране, но мястото му беше начело на колоната с доставки. Освен това най-добре беше Атис

да има възможно най-малко напомнания за бившия курсор Ерен.

— Колко още остава, как мислите? — попита Ерен човека, седнал до него.

— Малко — лаконично отговори мъжът. Носеше широкопола шапка, от която водата се стичаше като от покрив на малка сграда.

— Малко — повтори Ерен.

Каруцарят кимна. Носеше и водоустойчиво наметало.

— Малко. И още малко.

Ерен погледна мъжа за момент, после въздъхна и каза:

— Благодаря.

— Няма защо.

Към тях приближиха ездачи, копитата на конете им отекваха като приглушен гръм. Ерен погледна назад и видя граф и графиня Калдерон да препускат към него. Графът имаше превръзка на главата си, а едната страна на лицето му изглеждаше толкова зле, все едно побъркан бояджия се е развихрил по кожата му, за да постигне особено отровен лилав оттенък. Графинята имаше редица по-малки и по-леки маркировки, сувенири от битката с бившата върховна лейди Акватайн.

Тя и съпругът ѝ дръпнаха юздите веднага щом конете настигнаха фургона на Ерен.

— Сър Ерен.

— Графиньо.

— Приличаш на удавен плъх — каза тя и му се усмихна леко.

— Дори удавен плъх ще бъде стъпка нагоре — каза Ерен и кихна оглушително. — Пфу. Как мога да ви помогна?

Амара се намръщи.

— Чувал ли сте нещо за Исана?

Ерен поклати мрачно глава.

— Съжалявам. Нито дума.

Лицето на граф Калдерон стана мрачно и той погледна настрани.

— Ваше превъзходителство — каза Ерен. — Според мен има всички основания да вярваме, че тя все още е жива.

Граф Калдерон се намръщи, без да се обърне.

— Защо? — попита той през стиснати зъби.

Ерен въздъхна съчувствено. Отеклата челюст на графа очевидно го болеше, когато говореше.

— Ами... за начало, защото тя беше отвлечена, сър. Ако вордът искаше смъртта ѝ, нямаше причина да си правят труда да организират тайно проникване в защитена сграда. Щяха да я убият на място.

Граф Калдерон изсумтя, намръщи се и погледна Амара. Тя му кимна и зададе въпроса, който очевидно виждаше на лицето му.

— Защо биха я искали жива, сър Ерен?

Ерен трепна и поклати глава.

— Няма как да разберем. Но вордът преодоля много препятствия, за да я получи. Можем да се надяваме, че тя е достатъчно ценна за врага и няма да ѝ навредят. Поне засега. Има надежда, сър.

— Видях какво прави ворда с онези, които взема живи — изръмжа Калдерон, думите му бяха яростни и почти неразбираеми. — Казвате ми, че сестра ми е жива и е в ръцете на тези същества...

Амара въздъхна.

— Бърнард, ако обичаш.

Графът я погледна. После кимна и дръпна юздите на коня си, принуждавайки животното за отстъпи няколко крачки назад, след което застана с гръб към тях.

Амара прехапа долната си устна за миг. После самообладанието ѝ се върна и тя се обърна към Ерен.

— Благодаря, сър Ерен — каза тя, — че се опитахте. Трябва да говорим с принцепс Атис.

Ерен задъвка долната си устна.

— Не съм сигурен дали... той приема посетители.

— Нас ще ни приеме — строго каза Бърнард. — Сега.

Ерен вдигна вежди.

— А?

— Преди да пристигнем, трябва да обсъдим как най-добре да използваме укрепленията на долината — каза Амара. — Никой не ги познава по-добре от нас.

Ерен избърса дъждовните капки от очите си и приглади косата си назад.

— Това ми се струва достатъчно разумно. Ще го попитам. Но не мога да обещавам нищо.

— Благодаря — каза Амара.

Ерен ѝ кимна, скочи от фургона и хукна напред към командната група. Не беше трудно. Цялата група не можеше да напредва по-бързо

от най-бавния си член и в резултат на това те се движеха наполовина по-бавно от легион в поход. Половин дузината сингулари го разпознаха от пръв поглед и един от тях му махна с ръка да минава през невидимата бариера, която представляваха.

Ерен почука на задната врата на покрития фургон, все още тичайки, за да се справи. Миг по-късно лейди Плацида отвори вратата и му протегна ръка. Той я хвана и се качи при тях.

— Благодаря ви, ваша светлост.

— Няма проблем, сър Ерен.

Ерен погледна покрай нея към проснатата на груба постеля неподвижна фигура, покрита с вълнено одеяло.

— Как е той?

Лейди Плацида направи гримаса.

— Не много добре. Успях да възстановя част от кръвообращението, но... с такива изгаряния си има граници. Той отдавна ги е преминал.

Стомахът на Ерен се сви.

— Той умира.

— Той също така лежи тук и те чува — разнесе се гласът на Атис, слаб и насмешлив. — Бих ви помолил да спрете да говорите над главата ми, но в сегашното ми състояние нямате голям избор.

Ерен се опита да се усмихне.

— О, моите извинения, ваше височество.

— Това, което Ария иска да ви каже — каза Атис, — е, че хитрата кучка ме разфасова. Долната половина на тялото ми е разрязана от слабините до ребрата. Червата ми са адска бъркотия и определено ще започнат да смърдят в най-кратки срокове. Сърцето ми се натоварва твърде много, защото явно да си разделен на две прави ужасни неща на кръвното налягане. Нараняванията са твърде тежки и твърде обширни, за да бъдат излекувани. Не мога да ям нищо. При толкова липсващи черва в корема ми храната така или иначе просто ще изгние. Мога да пия малко, което означава, че ще умра от глад няколко седмици по-късно, вместо да умра от жажда през следващите дни. Освен ако, разбира се, инфекцията първо не ме убие, което изглежда най-вероятно.

Ерен примигна няколко пъти.

— Ваше височество. Извинете, не бях разбрал.

— Едва ли е нужно да се извинявате, курсор. Животът има тенденция да свършва. И не можете да се обвинявате за това.

Ерен го погледна няколко мига, след което сведе очи и кимна.

— Да, ваше височество... Боли ли ви?

Атис поклати глава.

— Засега се справям.

— Може би трябва да си вземете почивка.

— Скоро ще имам цяла вечност за почивка. Дотогава трябва да изпълнявам задълженията си.

— Ваше височество — възрази Ерен, — вие не сте в състояние...

Атис махна пренебрежително с ръка.

— Не съм в състояние да се бия. Но в конфликт от такъв мащаб ще бъда най-полезен за нашата кауза, като координирам усилията на другите и намирам подходящи начини за действие. За това не е нужно да съм на коня си, със същия успех мога да го правя и от този фургон.

Ерен се намръщи и погледна лейди Плацида. Тя сви рамене.

— Ако съзнанието му остане ясно, аз вярвам, че е прав. Той е най-добрият, който имаме, що се отнася до тактически и стратегически решения, екипът му вече е на мястото си, а структурата и методите му са перфектни. Трябва да го използваме.

„Сигурна ли сте, че нямате предвид «да го използвате», ваша светлост?“ — помисли си Ерен. — „Между вас има късчета стара любов.“

Не че Ерен имаше право да хвърли първия камък. Той си пое дълбоко дъх и на глас каза:

— Разбирам. Ваше височество, граф и графиня Калдерон дойдоха при мен. Те ви молят да се срещнете спешно с тях, за да обсъдите как най-добре да използвате укрепленията в долината Калдерон.

— За проблемите почивка няма — промърмори Атис. — Да, предполагам, че са прави. Моля, изпратете ми ги, сър Ерен.

Ерен сведе глава.

— Както желаете.

* * *

Един от легионерите в ариергарда се свлече, когато дългата колона от бежанци и войници вече виждаше входа на долината Калдерон. Веднага вордските воители се хвърлиха в пролуката, за да разширят пробива в защитата на алеранците. Без никакво колебание продължиха напред, вкарвайки все повече ворди през разкъсаната линия на алеранската отбрана.

Ерен осъзна какво става, когато чу бежанците да крещат.

Той се изправи на капрата и погледна назад към тях. В този момент те се придвижваха по лек склон и той съвсем ясно виждаше подобните на богомолки нападатели, които се хвърляха в колоната, а сърповидните им ръце косяха наляво и надясно, пръскайки кръв и сеейки смърт сред защитниците.

Панически прозвучаха рогове. Легионерите, маршируващи по фланговете на колоната, се прегрупираха, за да посрещнат врага.

Вордът не използваше типичните си свирепи тактики на атака. Сега те не спираха да се движат, дори и ударите им да пропускаха. Жертвите бяха много по-малко, отколкото биха могли да бъдат, но самото присъствие на пищящите същества сред бежанците правеше нещо далеч по-смъртоносно. Ужасените бежанци хукнаха към дърветата, за да се скрият.

От авангарда отговори рог и Върховен лорд Фригия обърна легиона си, насочвайки го назад към битката. Миг по-късно от командния фургон към небето се изстреляха няколко фигури. Ерен си помисли, че разпознава Плацида, стария Церес и фигура, която най-вероятно беше графиня Амара. Върховните лордове и лейди се насочиха на запад. Самотен летец се обърна на изток и ускори като изстреляна стрела.

— Сбор! — извика Ерен. — Тръби сбор! Махнете хората от гората!

Водачът на фургона за миг се засуети със своя рог, след което го долепи към устните си и прозвучаха три дълги, изненадващо нежни ноти, последвани от пауза и повторение на сигнала. Фургоните веднага се насочиха към Ерен, групирайки се на възможно най-тясно пространство, за да позволят на Първи фригийски да премине. След като приключиха, фургонът на Ерен завърши маневрата, фургоните слязоха от пътя и образуваха огромен кръг — импровизирана крепост със съмнителни дървени стени.

Бежанците многократно бяха инструктирани как да реагират на даден звуков сигнал в ситуации като тази. Но може би не беше достатъчно. В крайна сметка дори напълно прости задачи са трудни и понякога невъзможни за изпълнение в условията на животозастрашаваща ситуация. Ето защо войниците тренираха и се упражняваха постоянно — за да могат в момент, когато са вцепенени от ужас, да са в състояние да извършат необходимите действия.

Когато фургоните спряха, отново беше подаден сигнал за сбор. Някои от намиращите се наблизо бежанци закрещяха и хукнаха към съмнителната защита на фургоните. Други ги видяха и направиха същото. Ерен предположи, че някои от тях дори не са възприели сигнала. Той забеляза около дузина бежанци, които тичаха към дърветата, но хукнаха обратно. Някои, но не и всички. Ерен потръпна. Всеки, който вярваше, че гората ще осигури убежище от ворда, щеше да бъде жестоко изненадан. Вече беше забелязал поне дузина воини-богомолки да се мяркат сред дърветата.

Легионите и вордските редици се сблъскаха, докато гражданите и вордските рицари се стрелваха в дъждовното небе над главите им. Барабаните биеха и хората умираха. Бойният ред на алеранците бе обхванат от хаос, докато вордът изглежда нямаше такива проблеми. В абсолютни стойности броят на нападателите, проникнали през пролуката в редиците на легиона, беше незначителен, но тези ворди, втурнали се диво нагоре и надолу през колоната, имаха ефект сред алеранските войски, напълно непропорционален на числеността им. Те пищяха и тичаха хаотично, удряйки произволно избрани мишени при всеки отдал им се случай, всявайки паника сред хора и животни.

Звучаха толкова много сигнали, че Ерен не можеше да ги различи един от друг и в крайна сметка резултатът бе безсмислена какофония.

И тогава Ерен чу барабаните.

Никога досега не беше чувал подобни на тях — големи, басови барабани на океанските дълбини, чиито гласове отекваха толкова ниско, че повече се усещаха, отколкото чуваха. Но ако гласовете на барабаните му звучаха странно, то тонът и ритъмът им бяха абсолютно ясни: в тях имаше гняв.

Около тридесет воини-богомолки се втурнаха към разположените в кръг фургони в сплотена глутница, преследвайки

крещящите бежанци, които отчаяно тичаха към събратята си. Вордът ги посече в движение, въпреки усилията на група конници от легионите на три различни града, които се опитаха да изтласкат ворда от алеранските цивилни.

— Копия! — извика Ерен и каруцарите започнаха да вадят копията, прикрепени отстрани на фургоните.

Въоръжени, те слязоха и започнаха да раздават копия на всеки бежанец, пожелал да се включи в битката, и пръстенът от фургони изведнъж сякаш настръхна с остри шипове.

Вордите-богомолки нададоха нетърпеливи гладни писъци, а много от тях се издигнаха във въздуха и полетяха в скок с изпънати напред крайници. Ерен осъзна, че един ворд се е насочил към него и едва успя да подпре дръжката на копието и да приклекне зад него. Вордът се наниза на копието, то проби бронята при корема на съществото и частично излезе от гърба му. Вордът изпищя от болка и яростно размаха крайници. Едната коса се заби в пода на фургона. Приклекналият Ерен получи няколко удара в раменете и хълбоците, а след това каруцарят с рев избута ворда от Ерен обратно на земята извън кръга на фургоните — заедно с копието, което все още стърчеше от гърба му.

Ерен грабна първото попаднало му под ръка оръжие, което се оказа чувал с ряпа. Щом друг ворд опита да се качи на каруцата, той замахна с чувала и го стовари в лицето му. Ударът не можа да нарани воина-богомолка, но разсея съществото за достатъчно дълго време, за да може каруцарят да го удари с тежко парче дърво — Ерен подсъзнателно осъзна, че това е дръжката на спирачката на фургона. Вордът залитна назад, поклати глава и преплете като пиян дългите си тънки крака.

Барабаненето ставаше все по-силно и по-силно.

Ерен нямаше представа колко време е минало в тази отчаяна борба под дъжда. Той забеляза няколко кухи квадрата с легионери, обърнати навън, а зад тази стена от мускули и стомана се бяха приютили групи бежанци. Още легионери се придвижваха към тях, но поне за момента пръстенът от фургони беше оставен на себе си.

На два пъти Ерен видя как коне панически се мятат в опит да се освободят и да избягат. И двата пъти вордът ги повали и разкъса на парчета. Един каруцар имаше късмета да е в задната част на фургона,

когато конят му бе повален. За ворда нямаше разлика между него и животното. Половин дузина хора бяха извлечени от този фургон. Няколко по-дребни богомолки нахлуха през и под фургона и се нахвърлиха върху сгушените вътре бежанци, проливайки още алеранска кръв, преди да бъдат унищожени.

И през цялото това време барабаненето ставаше все по-силно.

Ерен откъсна ръкава на ризата си и набързо превърза крака на своя каруцар, когато мъжът получи обилно кървяща рана. Броят на убитите продължаваше да расте. Писъците на ужасени деца пронизително разкъсваха въздуха. Ерен хвана дръжката на счупеното копие и я използва като тояга, за да нанася удари по главите и очите, въпреки че знаеше, че оръжието е почти безполезно за всичко друго освен сплашване. Вордите грабнаха фургона до неговия и го издърпаха от кръга, отваряйки пролука в и без това крехката формация. Ерен изкрещя от страх и протест, докато в някакъв далечен ъгъл на съзнанието си отбеляза, че щом вордът нахлуе в кръга, остатъкът от живота му ще се измерва в секунди.

И земята започна да се тресе.

Невероятно животинско ръмжене се издигна от басово ръмжене до съскащ писък. Ерен вдигна глава точно навреме, за да види огромен черен гаргант, който мачка вордите, атакуващи фургоните. Звярът беше огромен дори за своята порода, извитият му гръб се извисяваше на поне дванайсет фута над земята. Набитото му, приклекло тяло смътно наподобяваше на своя далечен роднина, язовеца, въпреки че дебелият врат и широката глава определено го отличаваха от далеч по-малкия звяр, особено като се вземе предвид, че от челюстите на гарганта стърчаха леко извити нагоре триярдови бивни.

Конкретно този звяр беше покрит с бели ивици козина, показващи стари белези от битки, които го определяха като ветеран-кавгаджия. Най-бързите ворди отскочиха от пътя му. По-бавните или по-малко късметлии ворди не успяха да го направят навреме и под ударите на лапите и огромната маса на гарганта бяха превърнати в отвратителна желатинова каша.

На върха на огромния гръб на гарганта седеше най-големият марат, който Ерен някога беше виждал. Широките му рамене бяха толкова издути от мускули, че изглеждаше почти като деформация. Ръкавите на избелялата му червена алеранска туника сякаш бяха

отрязани, за да се освободи място за ръце, по-дебели от бедрата на Ерен, а широка ивица от същия материал придържаше косата на главата му. В дясната си ръка държеше тояга с дълга дръжка и, докато Ерен гледаше, маратът, стиснал плетено кожено въже, за да не падне, се спусна по едната страна на гарганта, крачейки по него все едно е отвесна скала. Тоягата описа грациозна дъга във въздуха и буквално отнесе главата на воин-богомолка от хитиновите му рамене.

— Добър ден! — весело изръмжа маратът на алерански със силен акцент.

С широк замах на тоягата той свали скочилата във въздуха богомолка още преди тя да го докосне, след което с лекота се издърпа на гърба на гарганта. После извика нещо и чукна гарганта с дръжката на тоягата си, а звярът отново изрева и с един удар на въоръжената с нокти лапа свали поредния ворд от фургоните.

Ерен се взря зашеметен.

Огромният черен гаргант и неговият ездач не бяха дошли сами. Виждаха се поне хиляда от тези огромни същества, а още повече се спускаха по склона на долината Калдерон, като всяко носеше по поне един маратски ездач. Те минаха през вордите, проникнали в алеранските редици, като камък през паяжина. Грохотът беше неописуем, както и тежкият мускусен аромат на гарганти във въздуха. Зверовете се носеха като гръмотевична буря, като вълна от мускули и кости, оставяйки по земята след себе си разкъсани и смачкани ворди.

Изви се вихър и графиня Калдерон се появи на не повече от двадесет фута от земята, след което се втурна по следата от разрушения, оставена от огромния гаргант и мускулестия му ездач. Тя летеше толкова бързо, че подгъвът на наметалото ѝ се беше скъсал и разцепил на ивици, които плющяха като дузина камшици. Изчезна толкова бързо, колкото и се появи.

Ерен се озова до ранения каруцар, стиснал в ръка импровизираната си тояга, дишаше тежко, а ушите му пищяха. Светът изведнъж се превърна в много тихо място.

— Какво... — закашля се каруцарят, — какво се случи току-що?

Ерен изумено се взря назад по пътя на запад към основната част от войските, където гневният тръбен рев на гаргантите заглушаваше всички останали звуци. Няколкото групи мъже, останали в полезрението му, бяха отчаяни бежанци, които се бяха събрали, за да

обединят фуриите си срещу врага, както и легионери, обградили групи цивилни с щитове, за да удържат атаката.

По земята се виждаха много мъртви и ранени.

Но докъдето стигаше поглед, живи ворди нямаше.

— Дорога — прошепна Ерен. — Това беше вождът на клана Дорога. Трябва да е той.

После се обърна към каруцаря и започна грижливо да обработва крака на мъжа.

— Мисля, че току-що получихме подкрепление.

ГЛАВА 27

За Исана пътуването с вордската кралица беше изключително обезпокоително преживяване — не толкова заради чуждата природа на околната среда, колкото заради всички онези малки, познати неща, които се появяваха ту тук, ту там.

В битката при Рива бяха оцелели достатъчно от пленените рицари Аери, за да носят паланкина, въпреки че малко бяха останали за други цели. Всяка вечер, когато мракът се спускаше над земята, Исана придружаваше вордската кралица във въздушната карета. Излизаше директно от подобната на кошер бърлога, за да се качи в паланкина. После паланкинът се издигаше в небето като всеки друг, в който беше имала възможност да лети. След известно време той се спускаше, оставяйки ги до входа на друг кошер.

Кралицата отвеждаше Исана в новия си кошер. Десетки восъчни паяци пренасяха Арарис, все още практически погребан в парче кроач с големината на ковчег, в новото място и го запечатваха в стената както преди.

След като всичко това приключеше, Исана и кралицата сядаха на масата (която винаги беше готова), за да ядат заедно. Масата беше осветена от истински восъчни свещи, въпреки че блясъкът на кроача сам по себе си беше повече от достатъчен, за да се вижда всичко ясно. А самата храна... Исана не беше сигурна, че може справедливо да го нарече форма на изтезание — не повече, отколкото катастрофалните първи опити на Тави да сготви храна, когато беше дете. Но независимо дали невежеството или злобата бяха виновни, храната причиняваше неприятни усещания в стомаха ѝ. Яденето на нарязания на парчета кроач, приготвен съвсем аматьорски да наподобява едно или друго ястие, беше преживяване, което Исана с удоволствие би си спестила.

Няколко дни след битката при Рива, след като слезе в поредния кошер, Исана наблюдаваше как паяците запечатват Арарис в кроача.

— Имам изненада за вас — каза вордската кралица.

Исана трябваше да положи усилие, за да не трепне. Не беше осъзнала, че кралицата стои до лакътя ѝ.

— О — каза тя с неутрален тон. — Изненада?

— Обмислих вашите причини да желаете подходящо приготвени прибори за ритуала на вечерята.

— Чисти чинии — каза Исана, — чиста покривка? Чисти прибори за хранене?

— Вашият вид е млад и слаб — продължи вордската кралица. — Болестите не са враг на ворда. Живели сме по-дълго от повечето болести. Надживяхме ги. Спазването на хигиена при ритуала на храненето е излишно.

— И все пак — каза Исана, — ако не я спазвате, значи не го правите както трябва.

— Точно така — съгласи се вордската кралица. — В това има... нематериални фактори. Неща, които затрудняват разгадаването на вашия вид.

В гласа на кралицата се прокраднаха нотки на обидено дете:

— Силите им бяха победени при Рива, трябваше да се пречупят. Но според моите наблюдения те се биеха по-упорито от всякога.

— И само ще стават още по-решителни — каза Исана. — Не помалко.

— Но това е нелогично — каза кралицата.

— Но е вярно.

Кралицата мрачно се взря в Исана.

— Ще ви позволя да подготвите всичко за ритуала за хранене. Водата ще ви бъде доставена в контейнери. Можете да използвате сол и вода за почистване на приборите. Имате един час. Пригответе три места.

Тя се обърна рязко и се приближи до купола, облицован с плочки, с който командваше своите създания.

Восъчните паяци започнаха да носят сребърни прибори, чинии и чаши. Исана беше сигурна, че купичките с вода и сол няма да се забавят.

Тя въздъхна и запретна ръкави, чудейки се колко ли от Първите лейди на Алера са се озовавали в ситуация да бъдат слугини на нахлуващ враг.

* * *

Малко повече от час по-късно, за първи път след битката при Рива към тях се присъедини лейди Инвидия.

Исана я погледна шокирана. Инвидия беше изгорена. Ужасно. Въпреки че отделни части от лицето и шията ѝ бяха покрити с нова розова кожа, показващи намеса на водна фурия, те служеха само за контраст на солидните белези от овъглена плът, която беше отвъд възможностите и на най-надарения лечител. Преди това Инвидия се смяташе за една от признатите красавици на Алера. Все още можеха да се различат слаби отгласи от тази красота, но сега те само правеха разтопения восък на изкривените ѝ черти още по-ужасен. Външният ъгъл на едното ѝ око беше увиснал, сякаш плътта ѝ се е стопила и стекла, преди да се втвърди отново. Устните ѝ бяха изкривени в постоянна насмешка. Косата ѝ почти я нямаше, заменена от кожа с белези от изгаряния и къса четина. Нещото на гърдите ѝ имаше подобни белези, но все още пулсираше и мърдаше от време на време.

— Добър вечер, Исана — каза Инвидия. Думите прозвучаха много неясни, сякаш беше прекалила с виното. — Винаги е удоволствие да ви видя.

— Велики фурии — прошепна Исана. — Инвидия... Какво се е случило?

Очите на бившата върховна лейди блестяха някак самодоволно и грозно.

— Развод.

Исана потръпна.

Инвидия взе лъжицата и я разгледа замислено. После направи същото и с чинията. Тя погледна Исана и вдигна вежди, преди да насочи погледа си към кралицата.

— Предполагам, че ви е обяснила защо това е необходимо?

— Реших да експериментирам — отвърна кралицата. — На теория, така може би ще придобия по-добра представа за алеранците.

Погледът на Инвидия се върна към Исана и устните ѝ се отлепиха от зъбите.

— Ясно. Въпреки че почти не виждам смисъл в продължаването на този експеримент. Общите трапези скоро ще останат в миналото.

Заедно с чиниите и сребърните прибори.

— Част от дълга ми към моя вид е да разбера и да усвоя силните страни на съществата, които унищожаваме — отговори кралицата. — Изглежда, че емоционалната привързаност, която съществува между роднински семейства, представлява фундаментална връзка между видовете в широк смисъл. Изследванията са оправдани.

Исана усети внезапен прилив на емоции от страна на кралицата, докато говореше — кратък изблик на тъга и угризения — тънък и студен като покрит с лед игла. Исана не погледна към Инвидия, но способностите ѝ като призовател на вода ѝ подсказаха, че кипящият котел от болка, страх и омраза, който сега представляваше Инвидия, не се промени.

Бившата Върховна лейди не бе усетила моментната уязвимост във вордската кралица.

Изгарянията, раните, травмата от толкова много страдания очевидно бяха отслабили нейната магия, тяло и, най-важното, ум. Сега беше моментът да я притисне, да види каква информация би могла да даде и какви слабости би могла да разкрие.

Отнякъде извън кошера се разнесе силен мрачен писък. Главата на кралицата се обърна рязко към входа с кръгово движение и в същото време тя се изправи от масата и се втурна към светещия купол.

Исана я погледна и продължи да рови в храната. Умираще от глад, но това конкретно ястие — може би комбинация от сос и печено? — имаше изключително гаден вкус.

— Ужасно е, нали? — каза Инвидия. Тя отрязва малко парче, набоде го с вилицата и елегантно го преглътна. — По скалата от едно до десет, като десет е „най-отвратителното“, а едно е „почти годно за консумация“, сигурна съм, че за оценяването на тази рецепта ще трябва да използваме степенуване.

Исана преглътна най-голямата хапка, която смяташе, че ще може да понесе. Не беше голяма. Тя я прокара към стомаха с няколко глътки вода. Нямахше смисъл да предприема атака твърде скоро. Дори и в отслабеното си състояние Инвидия вероятно ще може да забележи нещо много очевидно.

— Предполагам, че храната не е задължително да е вкусна, за да поддържа човек жив.

— Но за да го предпази от самоубийство, трябва да е по-вкусна от това — отговори Инвидия.

Тя се втренчи в Исана и се усмихна. Получи се доста гротескно изражение.

— Какво не е наред, Първа лейди? Кое от видяното ви притеснява толкова много?

Исана си отрязва още една хапка от правоъгълното парче печен кроач. Сдъвка я много бавно.

— Съжалявам да видя, че сте пострадала толкова много, Инвидия.

— Разбира се, че съжалявате — каза тя, а от гласа ѝ капеше отрова, — след всичко, което сме направили една за друга, вие, разбира се, сте пропита със симпатия към мен.

— Вярвам, че трябва да бъдете обесена за това, което направихте, Инвидия — тихо каза Исана, — но това не е същото като да ви видя да страдате от такава болка. Аз не приемам никакви мъчения. Включително и за вас.

— Всеки иска някой да страда, Исана — отговори бившата върховна лейди. — Това е просто въпрос на намиране на цел и оправдание.

— Наистина ли вярвате в това?

— Да, защото това е действителността в целия свят — остро отговори Инвидия, — ние сме безкористни, когато това съответства на нашите планове, или когато е по-лесно, или когато другата алтернатива е по-лоша. Но никой не е готов да бъде истински безкористен. Всички просто искат одобрение и добра репутация, да мислят така за тях.

— Не, Инвидия — каза Исана тихо, но твърдо, — не всички са такива.

— Всички — отговори Инвидия, гласът ѝ трепереше от напрежение, — и вие също. Докато лъжете себе си, част от вас ме мрази. Част от вас би искала да ми изтръгне очите, докато крещя.

— Аз не мразя змията за това, че е змия — отвърна Исана, — но няма да ѝ позволя да нарани мен или моите близки. Ще я убия, ако трябва, възможно най-бързо и безболезнено.

— Значи това съм аз за вас — попита Инвидия, — змия?

— Това бяхте — тихо отговори Исана.

Очите на Инвидия блеснаха с трескав блясък.

— А сега?

— Сега мисля, че може би сте бясно куче — спокойно каза Исана. — Жал ми е за страданията на такова бедно същество. Но този факт не променя това, което съм длъжна да направя.

Инвидия вдигна глава и се засмя.

— Какво сте длъжна да направите? — попита тя. Тя сложи върха на пръста си на масата, все още усмихната, и димът започна да се издига в тънка, виеща се нишка. — Какво си мислите, че можете да ми направите?

— Да ви унищожа — спокойно продължи Исана. — Не искам да го правя. Но мога. И ще го направя.

— Ако тръгнете да си купувате нова шапка, скъпа, не забравяйте да вземете една с няколко размера по-голяма от старата — произнесе тя, гледайки гневно Исана. — Какво от това, че вие бяхте избора на безупречния принцепс Септимус пред всички жени на Империята, които наистина са достойни да бъдат негова съпруга. Какво от това, че детето ви беше припознато от Гай. Това не означава нищо, Исана. Не мислете, че силата ви изведнъж ще се изравни с моята.

— О — каза Исана, — изобщо не мисля така. Не е и необходимо.

Тя за миг погледна Инвидия с напълно спокойно изражение на лицето си, след което отново взе ножа и вилицата.

— Кога стигнахте толкова далеч, Инвидия? В кой момент животът на новите ви съюзници стана по-ценен от вашия собствен?

Обезобразеното лице на бившата върховна лейди стана безизразно.

— Кога вашият собствен живот се превърна в нещо, което вече не искате да живеете? — продължи Исана със същия тих, спокоен глас. — Можете ли да си представите още една година живот по този начин? Пет години? Тридесет? Такъв живот ли искате да живеете, Инвидия?

Бившата върховна лейди скръсти ръце в скута си и се загледа в Исана, белязаното ѝ лице остана мрачно и безизразно.

— Можете да промените това — тихо каза Исана. — Можете да изберете друг път. Дори сега все още можете да изберете друг път.

Инвидия я гледаше, без да помръдва, но съществото на гърдите ѝ нервно запулсира, а краката му се размърдаха. Тя затвори очи, скована от болка, която Исана усети като своя. Остана в това положение дълго време, след което отново отвори очи.

— Всичко, което мога да избира, е смъртта — тя мрачно посочи към създаването на гърдите си. — Без това ще умра в рамките на няколко часа. И ако не ѝ се подчиня, тя ще ми го вземе.

— Това не е най-добрият избор — каза Исана, — но все пак е избор, Инвидия.

Усмивката се върна на устните ѝ.

— Няма да сложа край на живота си доброволно.

— Дори ако това струва живота на други?

— Никога ли не сте убивала, за да запазите живота си, Исана?

— Това не е същото.

Инвидия повдигна вежди.

— Наистина ли?

— Изобщо не е.

— Аз съм това, което Империята, баща ми и моят съпруг направиха от мен, Исана. И няма просто да легна и да умра.

— А — каза Исана тихо, — разбирам.

— Какво по-точно имате предвид?

— Имам предвид — отвърна Исана, — че независимо дали го осъзнавате или не, вие вече сте направили своя избор. Вероятно преди много време.

Инвидия се взря в нея. Устните ѝ изведнъж потрепнаха, сякаш се канеше да каже нещо, но тя отново се оттегли в черупката си на мълчание. След това с преднамерено движение вдигна вилицата, отрязва още един залък от отвратителния кроач и с прецизни и бавни движения го изяде.

Сега обаче тя отбягваше разговора. Време беше да я притисне.

— Знам, че за вас това няма значение, Инвидия, но аз съжалявам. Съжалявам, че това се случи с вас. Имате толкова много сила, толкова способности, толкова талант. Можеше да направите страхотни неща за Алера. Съжалявам, че всичко отива нахалост.

Погледът на Инвидия стана студен като лед.

— Коя сте вие? — попита тя тихо. — Коя сте вие, че да ми говорите такива неща? Вие сте никоя. Вие сте нищо. Вие сте лагерна курва, която е била предпочетена от един мъж. Глупак. Можеше да избере която си иска жена в Алера.

— Както разбирам — отвърна Исана, — той го направи.

Нейното просто изказване за миг увисна във въздуха. После тя си пое дъх и каза:

— Ако ме извините.

Стана от масата, обърна се и се отдалечи от Инвидия, доколкото стаята позволяваше. Но докато вървеше, не спираше да чака. Нямаше начин Инвидия да ѝ позволи да има последната дума относно Септимус.

— Да. Той избра теб — Инвидия оголи зъби. — И видя какво му струва това.

Исана замръзна. Имаше чувството, че някой я е ударил силно в корема.

— Договорите бяха подписани. Секстус беше съгласен. Всичко беше уговорено предварително. След като беше показал силата си на Седемте хълма, щеше да е идеалният момент да си вземе жена. Съпруга с подходящи способности, възпитание, образование. Но той избра... теб.

Исана усети как ръцете ѝ сами се свиват в юмруци.

— Септимус беше глупак. Мислеше си, че онези, които той превъзхожда, ще реагират също толкова благосклонно, колкото той самият би реагирал. Никога никого не се е опитвал да унижи, но в действителност се получаваше точно така. В училище. В игрите. В онези глупави дуели, които момчетата използват като оправдание, за да се сбият. Малките неща, които той дори не помнеше, но които продължаваха да тлеят в други хора.

Исана много бавно се обърна към Инвидия.

Бившата върховна лейди стоеше с вдигната брадичка, очите ѝ блестяха, необгорелите части от лицето ѝ бяха пламнали.

— Беше лесно. Родес. Калар. Трябваше просто лек намек, за да вкарам идеята в главите им.

— Ти — тихо каза Исана.

Очите на Инвидия блеснаха.

— А защо не? Дом Гай от векове предизвиква само омраза. Рано или късно някой щеше да го взриви на парчета. Защо да не съм аз?

Исана стоеше срещу Инвидия и дълго не мръдна, впила поглед в нея. След това внимателно приглади износената си рокля, претегляйки думите и мислите зад тях, тъй като изгарящият огън на нейната скръб

и загуба оцветяваше всичките ѝ мисли в цвета на кръвта. Накрая си пое дълбоко дъх и каза:

— За паметта на съпруга ми, за бъдещето на детето ми, за онези, чиято кръв е по ръцете ви, аз ви се противопоставям. Провъзгласявам ви, Инвидия от Нихилус, за предател на Короната, на Империята и на нейния народ — тя се изправи и заговори с твърд, малко по-силен от шепот глас. — И преди да напусна това място, ще ви убия.

Инвидия вдигна брадичка, устните ѝ трепереха. Странен хълцащ смях се изтръгна от гърлото ѝ. После поклати глава и отговори:

— Този свят не е за хора като вас, Исана. Изчакайте няколко дни. Ще видите.

ГЛАВА 28

— Враните да го отнесат — измърмори Тави. Той се опита се избърше дъждовните капки от лицето си с края на мокрото наметало. — Днес трябва да изминем още трийсет мили.

— След час ще е по-тъмно от фригийска зима, капитане — каза Максимус. — Хората ще продължат. Но ме е страх да си представя какво би се случило, ако вордът ни нападне, докато правим лагер в тъмното.

Тави се обърна към колоната зад тях. Гледката предизвикваше смесени чувства. Първи алерански и Свободния алерански легиони се справяха доста добре, особено като се има предвид колко дълго време бяха прекарвали по корабите. Бягаха равномерно и неспирно, издръжливостта им беше подсилена от земните фурии в настилката. При нормално темпо щяха да се движат толкова бързо, колкото човек, който спринтира на равна земя. Тави трябваше да намали, отчасти защото мъжете отдавна не бяха тренирали. Но поне поддържаха приемлива дисциплина.

Зад тях идваше двойна колона с фургони за доставка, товарни талиги, фермерски каруци, градски карети, каруци за боклук, ръчни колички за зеленчуци и всякакви други форми на транспорт на колела, които човек можеше да си представи. За по-малко от два часа Кирик Фригия беше успял да събере и предостави на тяхно разположение достатъчно превозни средства, за да побере повече от две трети от канимската пехота. Самите каруци не бяха теглени от коне — легионите просто нямаха достатъчно хора, за да се грижат за коне, нито пък имаха достатъчно каруци, за да пренасят нужната им храна. Вместо това превозните средства бяха теглени от екипи, състоящи се предимно от легионери, спечелили си недоволството на своите центуриони.

Канимските воители препълваха каруците по начин, който изглеждаше някак комичен. Тези, които не можеха да се поберат вътре, тичаха след тях достатъчно бързо, за да са в крак с намалената скорост

на легионите. Те можеха да поддържат това темпо за около два часа, след това всички спираха и отпочиналите каними в каруците сменяха местата си с тези, които бягаха, като тези смени следваха през целия ден. По това време дори канимите в каруците изглеждаха гладни, нещастни и изтощени, макар Тави да предполагаше, че това може да се дължи до голяма степен на дъжда, от който козината им беше подгизнала и прилепнала към кожата.

Зад тях яздеше конницата. Първи бяха крилата на легионите, осемстотин коня и техните ездачи, а след тях — канимската кавалерия. Съставена почти изцяло от шуарански каними, яздещи странно изглеждащите създания от Кания, наречени таурги. Всяко от тях тежеше два или три пъти колкото легионер на кон. С гърбици на гърба и рога на главата, всеки по-голям от здрав бик, таургите лесно следваха колоната, мускулите на масивните им крака се издуваха като стоманени въжета. Таургите не изглеждаха уморени. Изглеждаха раздражени и нетърпеливи, сякаш сериозно обмисляха да изядат собствените си ездачи или друг член на стадото. Евентуално и двете. В Кания Тави беше яздил таург седмици наред и според него това съвсем отговаряше на характера на боен звяр.

Той въздъхна и погледна встрани и нагоре към Максимус, който яздеше особено грозен петнист таург.

— Врани, Макс. Мислех, че си убил и изял това нещо.

Макс се ухили.

— Пържоли и нови обувки ли, капитане? Мразя това същество като нищо друго в Карна. Ето защо реших, че може да е нещастно, като ме пренесе по този път под дъжда, вместо да тормозя някой свестен кон с това.

Тави сбръчка нос.

— Но то смърди, Макс. Особено в дъжда.

— Винаги съм намирал миризмата на мокър алеранец за леко неприятна — обади се яздецата вдясно от Тави Кайтай.

Тави и Макс я погледнаха възмутено.

— Хей — възкликна Макс, — ние не миришем, когато сме мокри.

Кайтай вдигна вежди.

— Е, да, разбира се, че не миришете — след което вдигна ръка и небрежно я размаха във въздуха пред носа си, престорено овладян

жест, който сигурно беше копирала от някоя особено изтънчена дама-гражданка, помисли си Тави. — Ако ме извините, господа.

Тя накара коня да се отдалечи на няколко крачки от тях и оттам облекчено въздъхна.

— Тя се шегува — каза Макс. После се намръщи, погледна Тави и повтори. — Шегува се.

— Хм — изсумтя Тави, — почти сигурно.

Кайтай им хвърли многозначителен поглед, но не каза нищо.

Разнесе се приглушен вой на вятъра и Красус се спусна от дъждовното небе. Той попадна в потока вода, носещ се по пътя, и зае вертикално положение, като здраво застопори крака. Струи вода излетяха изпод ботушите му и той се плъзна по пътя в продължение на двадесетина ярда, преди да спре на няколко крачки пред коня на Тави. Отдаде чест с рязък жест и започна да тича редом с животното.

— Капитане, изглежда ще трябва да свикнем с идеята, че дъждът ще продължава. На около половин миля напред има скалист участък. Няма да е удобно, но мисля, че поне никой няма да се удави в калта.

Тави изсумтя, погледна към плачещото небе и въздъхна.

— Добре. Няма смисъл да се блъскаме в тъмното. Благодаря ви, Красус. Ще направим лагер там. Моля, предайте заповедта на трибуните. Максимус, моля уведомете Майстора на войната, че ще спрем след половин миля.

Братята Антилан отдадоха чест и се отдалечиха да изпълнят заповедите.

Погледът на Тави намери Кайтай, която продължаваше да язди с лице, обърнато право напред, без да го погледне. Изражението ѝ беше непроницаемо.

— Шегуваше се, нали?

Тя вдигна брадичка, подуши и не каза нищо.

* * *

За първи път в историята алеранци и каними щяха да лагеруват заедно.

Тави и Варг крачеха през лагера, докато техните хора полагаха усилия да изградят отбраната му след тежкия ден, преди да е

настъпила нощта.

— Тази вечер ще бъде интересно — изръмжа Варг.

— Мислех, че Свободният алерански легион е правил това много пъти преди — каза Тави.

Варг изръмжа в несъгласие.

— Насаг вече се отдалечи от буквата на закона, като обучи създатели за воини. Да вкара демони в лагер на воини? Щеше да е принуден да убие някои от своите офицери, за да запази мястото си.

Варг погледна към екипа алерански инженери, които използваша земна магия да омекотят камъка, за да могат да забият коловете на палисадата в него.

Тави замислено ги погледна за момент.

— Не е само това, има и нещо повече.

Варг леко наклони глава.

— Не можеш просто да кажеш на една душа, че е свободна. Всеки трябва сам да изкове свободата си. Важно е робите сами да постигнат своята свобода. Насаг им даде съветници. Всичко останало са го направили сами.

Тави хвърли поглед към Варг.

— А тази вечер ще бъдете ли принуден да убиете някой от собствените си офицери?

Варг замълча за момент. После сви рамене.

— Може би. Но мисля, че е малко вероятно.

— Защо?

— Защото тяхното противопоставяне ще се основава на традицията. Традицията се нуждае от свят, за да съществува. А светът беше унищожен, алеранецо. Моят свят. Вашият свят също. Дори утре да победим ворда, нищо не би променило това.

Тави се намръщи.

— Наистина ли мислите така?

Варг потрепна с уши утвърдително.

— Ние сме в непознати води, Тавар. И бурята още не е стихнала. Ако все още сме живи, когато свърши, ще се озовем на непознати брегове.

Тави въздъхна.

— Да. И тогава какво?

Варг сви рамене.

— Ние сме врагове, Тавар. Какво правят враговете?

Тави се замисли за момент. После каза:

— Знам само какво са правила в стария свят.

Варг спря внезапно. Втренчи се в Тави за няколко секунди, след което размърда уши и продължи напред.

— Да говорим за това сега означава да хабим дъха си напразно.

Тави кимна.

— Днес трябва да оцелеем. И чак после да мислим за утре.

Варг потрепна с уши в знак на съгласие. Докато говореха, бяха преминали в канимската част на лагера. Варг спря пред голяма черна палатка. Във въздуха се носеше странна миризма на тамян и воня на гниещо месо. От палатката се носеше глух барабанен ритъм. Ниски гласове пееха монотонно на ръмжащия език на воините-вълци.

Варг спря пред палатката и с бавно, придружено със стържене на стомана върху месинг, движение извади меча си. След това рязко го хвърли с острието напред в земята пред палатката. Острието се заби и злокобно завибрира в продължение на няколко секунди.

Пеещите гласове в палатката млъкнаха.

— Тук съм по въпроса за мъртвите създатели в Антил — извика Варг.

Чу се приглушен шепот. След това дузина гласове проговориха в нестроен хор:

— Кръвта им крещи за справедливост.

— Съгласен съм — каза Варг с много твърд глас. — Какво казва мъдростта на заклинателите на кръв за формата на тази справедливост?

Последва поредната бърза и неясна дискусия. Накрая дойде и хоровия отговор:

— Кръв за кръв, живот за живот, смърт за смърт.

Варг нетърпеливо размаха опашка.

— А ако не го направя?

Този път всички отговориха хорово.

— Ще призовем създателите, ще призовем воините, ще призовем друга сила, която да ни поведе.

— Тогава нека майстор Храл излезе, за да види как го правя!

В палатката настъпи дълго мълчание.

Тави вдигна вежди и погледна Варг. Големият каним изглеждаше изпълнен с решимост.

— Майстор Храл говори от името на призователите на кръв и на създателите! Така поне ме уверяваше той в продължение на много месеци! Нека да излезе!

Отново мълчание.

— Тогава нека излезе някой с чест и опит, за да стане свидетел! Нека излезе майстор Марок!

Още преди Варг да довърши, входът на палатката се разтвори и се появи висок възрастен каним. Носеше наметало, направено от парчета хитин, а деформиран хитинов череп на вордски воин му служеше за качулка. Още хитинови плочки покриваха торса и краката му. Козината му беше като тази на Варг, абсолютно черна, макар че и двете му предмишници бяха толкова гъсто покрити с припокриващи се белези, че там не растеше почти никаква козина. На гърдите си носеше торба. Каишката ѝ беше изтъкана от нещо, което приличаше на краката на много восъчни паяци. Чантата му също беше от черен хитинов череп от някаква вордска форма, която Тави не беше виждал досега — но вместо кръв, в нея имаше множество свитъци и нещо като флейта, издълбана от кост. Стариият каним също така имаше чифт кинжали отстрани на колана си. Костните им дръжки изглеждаха стари и много употребявани.

— Майстор Марок — изръмжа Варг.

Той съвсем леко оголи гърлото си — канимската версия на поклон. Марок върна жеста само с един нюанс по-дълбоко, признавайки лидерството на Варг, но не и превъзходството му.

— Варг — отвърна Марок. — Никой ли още не те е убил?

— Можеш да опиташ късмета си — отговори Варг. — Призователите на кръв ви позволиха да говорите вместо тях?

— Всички те се страхуват, че ако някой от тях отиде да се срещне с главата на глутницата, Храл ще ги убие, когато се върне.

— Храл — каза Варг с насмешка в гласа.

— Или някой друг — Марок погледна Тави. — Това ли е демонът Тавар?

Ушите на Варг потрепнаха в потвърждение.

— Гадара, това е Марок. Уважавам го.

Тави вдигна вежди и поздрави Марок с канимски поклон, който бе върнат в точно същата степен. Старият каним го наблюдаваше с присвити очи.

— Ти уби двама от моите хора — каза Марок.

— Убил съм много повече — отговори Тави. — Но ако имате предвид двамата фалшиви пратеници, които ме нападнаха в моята палатка, тогава да. Аз убих единия, а войник под мое командване уби втория.

— Палатката беше на Тавар — каза Варг. — Той не е търсил създателите, за да ги убие. Те се нарушили закона на дома му.

Марок изръмжа:

— Кодексът казва, че трябва да се пролее кръв, ако външен убие един от нас, независимо от обстоятелствата.

— Външен — натърти Варг. — Той е гадара.

Марок спря замислен поглед на Варг. И с много по-спокоен и тих глас промърмори:

— Това може да свърши работа. Ако успеем да се придържаме към него.

Тави последва примера на Марок и също понижи глас.

— Варг. Ако Ларарл беше направил това, което направих аз, какъв би бил правилният отговор?

Варг изръмжа.

— Мои хора на негова територия? Просто се е защитил. Те щяха да са виновни, а не Ларарл. Въпреки че при тези обстоятелства бих го сметнал за абсурдно и разточително, тъй като Ларарл най-вероятно щеше да се справи с тях, без да убие нито един от двамата.

Тави направи гримаса.

— Не го исках. Бяхме само двама. Всеки от нас се опитваше да се справи с противника срещу себе си, за да помогне по-бързо на другия. Бих предпочел да ги имам живи и да ги разпитам, за да разбера кой ги е изпратил.

Марок изсумтя и погледна Варг.

— Вярваш ли му?

— Той е мой гадара, Марок.

Старият каним леко наклони глава в знак на признание.

— Глутницата на чистачите на Храл ще нададе нов вой, ако предоставите на един от демоните статут на член на нашия народ. Да

го наричаш гадара си е твоя работа, като воин, и е твое право. Но да дадеш на демон статут на един от нашите според кодекса е съвсем друг въпрос.

— Без този демон нямаше да има живи, които да живеят според правилата на този кодекс — изръмжа Варг.

— Факт, който не мога да пренебрегна — каза Марок, — но това не променя кодекса.

— Тогава ще трябва да се пролее кръв — каза Варг.

— Да.

Варг потрепна с уши в знак на съгласие и се обърна към Тави.

— Готови ли сте да дадете два алерански живота в замяна на тези, които сте отнели?

— Никога — тихо каза Тави.

От гърдите на Марок се изтръгна одобрително ръмжене.

— Горките мъртви глупаци — изръмжа Варг. — Все едно да изпратиш меч да плува. Храл прекалено се е надявал на тях.

— Кръв — неочаквано каза Тави.

И двамата каними го погледнаха.

— Ами ако платя с кръвта си за двамата мъртви създателя? Колкото кръв имаше в тях?

Марок отново присви очи.

— Интересно.

Варг изсумтя.

— В един каним има два пъти повече кръв, отколкото в един алеранец, гадара. Бихме могли да те изцедим напълно и това ще върне само една четвърт от дълга.

— Ами ако давам по малко? — отвърна Тави. — Малко по малко, постепенно? И дадената кръв, да речем, на майстор Марок, бъде използвана за защита и възнаграждение на семействата на загиналите създатели?

— Интересно — отново каза Марок.

Варг се замисли за момент.

— Мисля, че в кодекса няма нищо, което да противоречи на това.

— В кодекса няма — каза Марк, — но това ще създаде опасен прецедент. Други ще могат да убиват и също да избягват последствията.

Тави оголи зъби.

— Не и ако кръвопускането бъде извършвано от страната на пострадалия.

Марок издаде рязък лаещ звук, канимският еквивалент на смях. Челюстта на Варг се разтвори в усмивка.

— Да. Това може да стане обичай — той наклони глава и внимателно погледна Тави.

— Ще ми се доверите ли с нож в ръка, гадара?

— Ако нещо се случи с мен, твоите хора са свършени — спокойно отвърна Тави. — Ще убием всички. Или вордът ще убие всички. И ние никога повече няма да имаме подобна възможност да изградим взаимно уважение.

Докато Тави говореше, Варг наблюдаваше Марок. След това разтвори едната си лапа с дланта нагоре, сякаш току-що бе доказал нещо на по-възрастния каним.

Марок бавно кимна.

— Като наблюдател, изпратен от призователите на кръв, ще считам това плащане като израз на уважение и обезщетение — и ще се погрижа създателите да знаят, че се прави в съответствие с кодекса. Изчакайте тук.

Марок се върна в черната палатка. Когато отново излезе, държеше нещо, което за един каним би трябвало да представлява малко шишенце, направено от някаква кост. За Тави изглеждаше почти с размерите на походна манерка. Марок подаде шишенцето на Варг.

Варг го пое, този път с по-дълбок поклон, обръщайки ролите при отдаване на уважение към Марок. Старият каним каза:

— От лявата ръка.

Тави мислено се подготви, докато издърпваше ръкава на туниката си над лакътя и протягаше ръка към Варг. Майсторът на войната извади кинжала си — алеранският гладиус, който някога принадлежеше на Тави. Варг го носеше в случаи, когато се нуждаеше от остър нож. С бързо, уверено движение той направи дълъг, плитък разрез по предмишницата на Тави, по диагонал. Тави стисна зъби, но по никакъв друг начин не реагира на болката от нараняването. Той отпусна ръка и Варг се наведе, за да постави шишенцето под върховете на пръстите му и да улови стичащата се кръв. Съдът бавно започна да се пълни.

Входът на черната палатка отново се отвори и оттам се появи едър каним в роба с бледа кожа, зъбите му бяха оголени, а ушите — присвити.

— Марок — изръмжа канимът. — Прекратете тази търговия с врага!

— Нхар — каза Марок, — върнете се в палатката.

Нхар се втурна към Марок, кипящ от ярост.

— Не можете да правите това! Не можете да ни обвързвате с тези същества! Не можете така да позорите живота на падналите!

Марок вдигна поглед към другия шаман и каза:

— Как се казваха, Нхар?

Другият каним трепна изненадано.

— Какво?

— Имената им — каза Марок със същия мек глас. — Със сигурност знаете имената на тези създатели, чийто живот зачитавате толкова ревностно.

Нхар стоеше и скърцаше със зъби.

— Вие — изсъска той. — Вие.

— Ахмарк и Чаг — каза майстор Марок.

И без предупреждение едната му ръка се стрелна нагоре, удряйки муцуната на Нхар. Канимът се отдръпна едновременно от изумление и болка и падна на земята. Част от кръвта в торбичката на кръста му пръсна настрани.

— Върни се в палатката, Нхар — тихо каза Марок.

Нхар изръмжа и пъкна ръка в торбичката с кръв.

Но Марок беше по-бърз. Един от ножовете на колана му се озова в ръката му и той поряза лявата си предмишницата. Нхар изкрещя пронизително и пред него се появи облак сиво-синя мъгла, който започна да се сгъстява и да придобива определена форма. Но преди да може да се оформи напълно, Марок хвърли няколко капки от собствената си кръв върху другия каним. После старият майстор затвори очи и направи спокоен, приканващ жест.

Нхар се сгърчи. Отначало Тави си помисли, че канимът повръща, но тъй като все повече и повече вещество се изливаше от устата на Нхар, отне му само няколко секунди, за да осъзнае какво всъщност се случва. Стомахът и червата на Нхар изригнаха от тялото му, сякаш някаква невидима ръка е бръкнала през гърлото му и ги е изтръгнала.

Нгар издаде поредица от отвратителни звуци, но след няколко секунди утихна. Марок хвърли поглед към палатката и попита:

— Братя, някой друг иска ли да оспори решението ми?

Една канимска лапа се появи от черната палатка, но само за да затвори капака на входа.

Варг изръмжа насмешливо.

Марок бръкна в собствената си чанта и извади ролка фин плат. Той го уви около ръката си с лекотата на дългата практика и когато прецени, че е достатъчно, го скъса със зъби. След това предложи ролката на Тави.

Тави наклони глава към майстора и я прие. Когато Варг му кимна, той сви ръката си и започна да навива плата около нея, въпреки че не го направи толкова ловко като Марок.

Варг затвори шишенцето и го подаде на Марок с друг поклон. Марок прие шишенцето и каза:

— Ще продължим, когато се възстановите, Тавар. Ще си водя сметка. Ще е точна.

— За мен беше чест да се запознаем, майсторе — отговори Тави.

Те се поклониха леко един на друг и Тави и Варг продължиха обиколката си из лагера. Тави успя да се препъне два пъти, преди Варг да каже:

— Трябва да се върнеш в палатката си.

— Добре съм.

Варг изсумтя.

— Ще се върнеш в палатката си или аз ще те заведа там. Твоята половинка с много ясни думи изрази желанието си да те види цял след разходката.

Тави уморено се усмихна.

— Предполагам, че наистина не се чувствам добре. Това ще сложи ли край на проблемите ни с жреците?

— Не — каза Варг. — Утре ще прибегнат до някаква нова глупост. Или следващата седмица. Или следващата луна. Но това е неизбежно.

— Но за момента се отървахме от тях?

Варг потрепна с уши в знак на съгласие.

— Марок ще ги държи под контрол през следващите месеци.

Тави кимна.

— Съжалявам. За загиналите създатели. Иска ми се да не се налагаше да го правя.

— И на мен ми се иска — каза Варг. Той погледна Тави. — Уважавам те, Тавар. Но за мен моите хора са по-важни от вас. Използвах те, за да ги предпазя от смъртоносна заплаха — Храл и неговия идиотизъм. Но ако един ден станеш заплаха за тях, аз ще се справя с теб.

— Не бих очаквал нищо по-малко — отговори Тави. — Ще се видим сутринта.

Варг изръмжа в знак на съгласие:

— Да. И нека всички наши врагове са пред нас.

ГЛАВА 29

Тави лежеше на леглото си в командната палатка, докато Фос, трибун по медицина на Първи алерански легион, спореше с всички.

— Не ми пука, ако ще да яде пясък и да сере злато — изръмжа Фос, а черната му брада беше настръхнала. — Той е шибан каним и е обезкървил нашия капитан!

— Капитанът в опасност ли е? — попита Красус със спокоен глас.

— Не и в момента — отговори Фос, — но не очаквай от мен да стоя настрана и да мълча, докато тези езически кучета изсмукват кръвта на нашия Първи лорд!

— Разбира се, че могат — изръмжа Макс. — Отдръпни се, Фос. Капитанът знае какво прави.

— Сигурно! Бързаме стремглаво към битка, в която сме превъзхождани хиляда към едно, а той сам се обезкървява преди битката! Предполага се, за да не натоварва врага с притеснения!

— Необходимо е — уморено каза Тави. — Не се тревожи за това, Фос.

— Да, сър — отговори Фос намръщено. — Тогава може би ще можете да ми отговорите на въпроса. Например за какви врани Първото копие на легиона е в охранявана палатка, ходи с цивилно наметало и не говори с никого.

Тави бавно си пое дъх.

— А вие какво мислите, Фос?

— Според слуховете той е болен. В последната битка сърцето му го е подвело. Според мен той е на около шейсет. Само че ако случаят беше такъв, щях да знам, защото щях да го лекувам.

Тави предпазливо се надигна на лакти и срещна погледа на Фос.

— Слушайте ме много внимателно, трибун — каза той. — Вие бяхте човекът, който го лекуваше. Той има проблеми със сърцето. Той все още не се е възстановил и поне няколко дни няма да е на себе си. Вие сте го свалили от бойни дежурства. Пазачът е там, за да се увери,

че упоритото старо магаре ще си почива достатъчно и няма да има рецидив.

Гневът изчезна от лицето на Фос, заменен от неразбиране и последваща дълбока загриженост.

— Но...

— Чухте ли ме, трибун? — попита Тави.

Фос веднага отдаде чест.

— Да, сър.

Тави кимна и се отпусна обратно в леглото.

— Не мога да ви обясня, трибун. Не сега. Имам нужда да ми се доверите. Моля.

На лицето на Фос се появи разбиране. Той се намръщи и каза:

— Да, сър.

— Благодаря — каза Тави тихо, — приключихте ли с мен?

Фос кимна и се фокусира върху работата си. В гласа му се върна същата сила и увереност.

— Почистих раната и я превързах. Трябва да пиете много вода, да ядете много, най-подходящо е червеното месо, и добре да се наспите. И бих предпочел утре да ви видя във фургон, а не на кон.

— Ще видим — отговори Тави.

— Сър — каза Фос, — този път трябва да ми се доверите.

Тави го погледна и осъзна, че се усмихва. Той махна с ръка.

— Добре, добре. Ако това ще ви накара да спрете да мрънкате. Съгласен съм.

Фос изсумтя удовлетворено, отдаде чест и напусна палатката.

— Красус — каза Тави, — ние сме близо до вражеска територия. Уверете се земните фурии да са разположени така, че да могат да забележат всички вземащи. И изкарайте канимски патрули, доколкото можете, тяхното нощно виждане е безценно в момента.

— Знам — каза Красус. — Знам, капитане. Починете си Ние ще се погрижим всички да оцелеят до сутринта.

Тави се канеше да даде на Красус още една поредица от инструкции и предупреждения, но се застави да замълчи. Беше прекалено уморен, за да го направи. Той, Макс и останалите легионери щяха да си свършат работата както трябва, дори без Тави да им казва какво да правят. В крайна сметка какъв е смисълът от цялото това

обучение и дисциплина, ако от време на време нямат възможност да демонстрират уменията си? Така че той въздъхна и каза:

— Добре, добре. Мога да разбера намека. Не забравяйте да ме събудите с първите слънчеви лъчи.

Макс и Красус отдадоха чест и напуснаха палатката.

Тави се надигна достатъчно, за да изпие голяма чаша студена вода от масата до леглото, но мисълта да изяде храната до нея му беше отвратителна. Той отново легна и затвори очи. Малко концентрация и той използва въздушно призоваване, за да осигури конфиденциалност на разговора.

Силен дъжд барабанеше по палатката.

— Колко от това е заради загубата на кръв — попита той празната палатка, — или просто ми писна да поддържам такова време?

В един момент палатката беше празна, а в следващия Алера стоеше близо до пясъчната маса в центъра. Тя се засмя сърдечно.

— На Секстус му отне почти година, за да може да усеща присъствието ми. Как успяхте да овладеете този трик толкова бързо?

— Прекарах по-голямата част от живота си без никакви фурии, които да ми помагат — отвърна Тави. — Може би е свързано с това.

— Най-вероятно — съгласи се Алера. — Много малко от вашите хора осъзнават, че призовават фурии несъзнателно.

— Наистина ли? — попита Тави.

— Разбира се. Как иначе? Например, на призователите на вода водата им дава способността да усещат чувствата на другите, което става част от тях. Те нямат или имат съвсем смътни спомени как да живеят без това усещане. Почти всички в Алера до известна степен имат разширени сетива по някакъв начин. Ако по някаква причина внезапно загубят достъпа до своите фурии, очаквам да се почувстват доста дезориентирани. Мисля, че може да се сравни със загубата на око.

Тави се намръщи при сравнението.

— Забелязах — каза той, — че не отговорихте на въпроса ми.

Алера се усмихна.

— Не съм ли?

Тави я погледна за миг, след което попита:

— Искате да кажете, че призовавам, без да осъзнавам?

— Без да го усещате — поправи го Алера. — Вие ми изяснихте какво искате да постигнете и аз се захех да го направя, в рамките на възможностите си. Но усилията за това все още идват от вас, както при всяко друго призоваване на фурии. Това е постоянен и постепен процес, който не усещате. Осъзнавате го едва когато физическите симптоми започват да ви притесняват.

Тя въздъхна.

— Това уби Секстус. Не толкова, че полагаше прекалено много усилия — макар и да го правеше, а защото пренебрегна симптомите на отравянето, като ги сбърка с естествената преумора за такива усилия.

Тави седна и се загледа в Алера. Тя държеше ръцете пред себе си, скрити в противоположния ръкав на изтъканата от мъгла „рокля“. Повечето от роклята ѝ беше събрана над главата ѝ в качулка. Очите ѝ изглеждаха хлътнали. За първи път, откакто Великата фурия се беше появила пред Тави, тя не приличаше на млада жена.

— Създаването на времето — каза той. — Това е напрежение и за вас. Ускорява вашето... разпадане, нали?

— Това е напрежение за цяла Алера, млади Гай — отвърна тя с тих глас. — Вие нарушавате естествения ред в мащаб, който рядко се среща... и това се наслажда върху ефекта от изригването на два вулкана. Вие и вашите хора ще усещате последиците от тези няколко дни още няколко века.

— Искрено се надявам — каза Тави.

Великата фурия го погледна и по устните ѝ пробяга усмивка.

— А, ето го. Понякога си мисля, че ако някой отвори вените на някой от потомците на Дом Гай, ще открие, че вместо кръв през тях тече само студен прагматизъм.

— Мисля, че днес предоставих изобилни доказателства за обратното.

— Наистина ли? — отвърна тя.

— И отново избягвате да отговорите на въпроса ми.

Усмивката ѝ се разшири за миг.

— Нима?

— Дразнец навик — каза той. — Дядо ми трябва да го е научил от вас.

— Той го усвои много бързо — призна тя. — Секстус бе силно обсебен от идеята да бъде възможно най-мистериозен, що се отнася до

способностите му да призовава фурии. Той само щеше да погледне подчинените си и да свие рамене, докато те се чудят как е възможно нещо толкова немислимо като късно замръзване и постоянен попътен вятър, който им позволява да изминат няколко хиляди мили.

— Всъщност всеки със способностите на Върховен лорд би могъл да го направи — измърмори Тави. — Ако има за партньор някой като вас, който да насочи силата си точно където и когато е необходимо, за да има най-голям ефект. Без значение колко разпръснати могат да бъдат тези места.

— Подозирам, че потомците на Гай не са искали идеята да стане публично достояние — каза тя. — От страх, че всички със способности на Върховен лорд веднага щяха да се заемат да създават свои собствени партньори като мен.

— Това принципно възможно ли е? — с любопитство попита Тави.

— Най-вероятно, в една или друга степен. Също така е почти сигурно, че те не биха могли да създадат... да кажем, балансирано същество.

— Някое като вас? — каза Тави. — Толкова лудо?

— Подозирам, че резултатите от подобно усилие биха направили сегашното определение за лудост донякъде остаряло.

Тави се намръщи.

— Потенциалът на конфликт от такъв мащаб е... просто... невъобразим.

— Много качества могат да се припишат на Дом Гай — каза Алера, — но глупост — никога.

Тави въздъхна и отново се отпусна в леглото. Той уморено потърка очи.

— Къде са сега основните сили на ворда?

— На входа към долината Калдерон — отговори Алера.

— Акватайн все още ли се опитва да ги привлече всички там?

— Така изглежда.

— Като играе наковалня за нашия чук — каза Тави — с всички тези цивилни в залог, зад неговите линии. Не съм сигурен дали е гений или проклет глупак.

— Като цяло глупостта му е ограничена до доста тясна област — отговори Алера. — Тактическите му способности на бойното поле са

солидни. Ако успее да накара вордската кралица да ръководи нападението над Калдерон, той ефективно ще я задържи на едно място. Подозирам, че очаква от вас да организирате екип от граждани, за да откриете и неутрализирате кралицата.

— Разбира се. Той така би постъпил — каза Тави. — Но той не знае за Варг и неговите воители.

— Наистина не знае. И е възможно вордът също да не знае. Пътят пред нас е празен и дори няма намек за вражески сили.

Тави се засмя.

— Кралицата ми подготвя свой собствен капан. Чака ме да се насоча право към нея с два легиона, да я намеря и да изпратя всичките ни най-добри призователи след нея. Така че тя ще ме пусне, за да разбере откъде ще дойде удара. И ще е подготвила нещо, за да се противопостави. След като ме унищожи, тя ще може да довърши Калдерон по всяко време.

Алера отвори уста да каже нещо, но се замисли, след което просто кимна.

Тави изсумтя.

— Успяхте ли да я локализирате по-точно?

Алера поклати глава.

— Кроачът остава... чужд за мен.

— Непроницаем? — попита Тави.

Тя обмисли отговора за момент.

— Представете си как се чувства кожата ви, когато върху нея се нанесе афродинова паста.

Тави изсумтя. Афродиновата паста често се използваше при леки наранявания на добитъка и в някои случаи — от лечителите.

— Изтръпва. Става абсолютно безчувствена.

— Точно така — каза Алера. — Мога да ви насоча към район с радиус около миля, ако тя задържи позиция за известно време. Но там, където вордът е превзел територията... Аз съм прекалено нечувствителна, за да мога да бъда полезна за каквато и да е фина и прецизна задача.

— Ще я намеря — тихо каза Тави.

— Очаквам да го направите — отвърна Алера.

Той я погледна.

— Мога ли да я победя?

Алера за миг се замисли над въпроса, лицето ѝ изглеждаше още по-хлътнало.

— Това... изглежда съмнително.

Тави се намръщи.

— Толкова ли е силна?

— И с всеки изминал ден става все по-силна, млади Гай. В известен смисъл всеки ворд не е нищо друго освен продължение на тялото, ума и волята ѝ. Както и кроачът.

Тави събра две и две в логическа верига:

— С нарастването на кроача нараства и способността ѝ за призоваване.

Алера кимна.

— Това, което губя аз, го получава тя. Когато тя се биеше със Секстус миналата година, силата им беше еднаква. Сега е станала по-силна. И то значително. Ако към това се добави нейната естествена сила, бързина, жизненост и интелигентност, тя се превръща в страховит противник. По-опасна от всеки, с когото са се сблъскали вашите хора в своята история, и далеч по-непобедима.

Тави си пое дълбоко дъх и бавно го изпусна.

— И вие не можете да ми помогнете.

— Бях създадена да съветвам и подкрепям, млади Гай — отвърна Алера. — Дори когато бях на върха на силите си, аз не бих могла да ви помогна по този начин. Мога и ще ви помогна да я намерите. Мога и ще подкрепя усилията ви да стигнете до нея, както правя още откакто акостирахте в Антилус. Но това е границата на моите сили. Трябва сам да спечелите или загубите тази битка.

Тави обмисли това за няколко минути, преди накрая да каже:

— През целия си живот е трябвало да разчитам само на себе си. Това не е по-различно.

Алера вдигна брадичка, лека усмивка плъзна по устните ѝ.

— Той говореше много за вас, знаете ли.

Тави се намръщи.

— Имате предвид... дядо ми?

— Да. Когато бяхте в Академията. И след това. Той се грижеше за вас, въпреки че вие не знаехте. Често се отбиваше, за да ви погледа, докато спите. Да се увери, че сте в безопасност, изглежда му

доставяше... някакво удовлетворение, което никога не бях забелязвала в него.

Тави се намръщи към тавана на палатката. Алера млъкна, давайки му възможност да помисли. Тя имаше буквално нечовешко търпение. Ако му отнемеше седмица да обмисли отговора си, тя щеше да е тук и да чака, когато той е готов. Тази нейна способност беше едновременно успокояваща и досадна. Човек просто не можеше да използва тактика на отлагане срещу нея.

— Аз... Ние не си говорехме много често — каза Тави.

— Да, така е — отговори тя.

— Никога не разбрах... ако през цялото това време той е знаел кой съм, защо тогава никога... никога не е искал да говори с мен? Да опита да установи контакт? — Тави поклати глава. — Сигурно и той е бил самотен.

— Ужасно — потвърди Алера. — Въпреки че никога не би го признал открито, разбира се. Той беше може би най-самотният алеранец, който някога съм познавала.

— Тогава защо? — попита Тави.

Алера се извърна настрани и замислено се намръщи.

— Познавам добре семейството ви, млади Гай. Но не мога да кажа, че знаех мислите му.

Тави присви очи и си помисли, че разбира за какво намеква тя.

— А ако трябва да предположите?

Тя му се усмихна одобрително.

— Секстус притежаваше дарба, която често се среща във вашата кръвна линия, нещо като инстинктивно предусещане. Вие самият я демонстрирате от време на време.

— По-скоро предположих, че сте вие — каза Тави.

Тя се усмихна загадъчно.

— Хмм... Тази вечер вече отбелязах колко много правят вашите хора, без дори да го осъзнават. Тъй като съм създадена от тях, може би следва, че съм също толкова сляпо невъзприемчива. Предполагам, че е възможно някак да не съм наясно със знанията, които несъзнателно ви изпращам.

— Секстус? — напомни ѝ Тави.

Алера кимна и вдигна ръка, за да отстрани кичура коса, паднал пред лицето ѝ, много човешки жест. Ноктите ѝ бяха почернели. Тъмни

ивици се простираха от тях нагоре по пръстите и китките. Тави се напрегна, когато видя още доказателства за продължаващото разпадане на фурията.

— Секстус притежаваше дарбата по-силно от всеки друг потомък на Дома, на който съм служила — каза Алера. — Мисля, че е усетил предстоящата буря много години преди да дойде, малко след смъртта на Септимус. Предполагам, е вярвал, че той ще е този, който ще води хората ви в тези трудни времена... и че ще бъде по-безопасно да стоите настрана от всичко това, докато всичко се успокои.

Тя въздъхна:

— Ако не беше отровен, може би щеше да е прав. Кой може да каже?

— Искал е да ме защити — тихо каза Тави.

— И майка ви, мисля — каза Алера. — Каквото и да е мислил Секстус за нея лично, той знаеше, че Септимус я обича. Това означаваше много за него.

Тави въздъхна и затвори очи.

— Искан ми се да го познавах по-добре. Искан ми се да беше тук сега.

— Както и аз — каза тихо Алера. — Научих ви на всичко, което мога за толкова кратко време... а вие бяхте способен ученик. Но...

— Но аз не съм готов за това — каза Тави.

Алера дълго време мълча. Накрая каза:

— Мисля, че той щеше да се гордее с това, което направихте. Мисля, че той щеше да се гордее с вас.

Тави бързо затвори очи от внезапната дразнеща топлина, която нахлу в тях.

— Трябва да си починете, млади Гай. Възстановете силите си — Алера се приближи и леко докосна рамото му с една ръка. — През следващите дни ще се нуждаете от всичките си сили.

ГЛАВА 30

Амара погледна рицаря, застанал на стража пред палатката на принцепса, и попита:

— Не разбирам защо не можете поне да влезете и да попитате.

Младежът студено погледна над главата на Амара към вожда на маратския клан и каза:

— Без варвари.

Амара се пребори с раздражението си и не каза нищо, запазвайки спокойствие. Дорога от своя страна отвърна на младия мъж с хладнокръвен поглед, облегнал лакът на дръжката на тоягата си. Огромният мускулест марат изобщо не реагира на половин дузината много любопитни легионери, командвани от младия рицар. Той излъчваше чувство на търпеливо доверие и за щастие остави Амара да води разговора.

— Такава ли беше вашата конкретна заповед, сър...

— Церегус — изплю младият рицар.

— Сър Церегус — учтиво каза Амара. — Трябва да попитам дали действате по конкретна заповед на вашите преки началници?

Младият рицар се усмихна сковано.

— Ако си спомните какво се случи с последния принцепс, дошъл в тази долина и срещнал тук варварите, графиньо, ще откриете всички причини, от които се нуждаете.

Дорога изсумтя.

— Повозих го на гаргант и спасих него и хората му да не бъдат изядени от овцерези. Тогава вашият Първи лорд, старият Секстус, ми даде тази риза — Дорога докосна хубавата, но доста износена стара алеранска туника, радикално променена, за да пасне на фигурата му.

Церегус присви очи и отвори уста да каже нещо.

— Вождът на клана забравя да спомене отстъплението от Рива — избърза Амара, прекъсвайки младия рицар. — Тогава Дорога и неговият клан спасиха живота на десетки хиляди бягащи цивилни и

предотвратиха разделението на силите ни, което можеше да доведе до смъртта на стотици или хиляди легионери.

— Смеете да предположите, че легионите... — започна рицарят.

— Смея, сър Церегус, да предположа, че ще бъдете изключително разочарован от реакциите на вашите офицери към вашето решение и ви съветвам да се свържете с тях, преди да се окажете в неприятна ситуация.

— Жено, не знам коя си мислите, че сте, но аз не приемам заплахите.

— Аз съм Амара Калдерон, зад стените на чийто съпруг в момента сте се приютили — отговори тя.

Сър Церегус присви очи.

— А аз съм Церегус Рива, чийто чичо, Върховен лорд Рива, даде на съпруга ви тази титла.

Амара му се усмихна сладко.

— Не, момче. Беше Гай Секстус, ако си спомняте.

По бузите на Церегус избиха червени петна.

— Въпросът е приключен. Варваринът няма да влезе вътре.

Амара го погледна за момент. Племенникът на Върховния лорд потенциално можеше да има голямо влияние, в зависимост от това доколко лорд Рива го е облагодетелствал. Може би си заслужаваше за момента да отстъпи и да остави Дорога някъде наблизо.

Но сега наистина нямаше време за такива глупости. Вордът все още не беше атакувал първите стени, но съвсем скоро и това щеше да се случи. Техните разузнавачи, стрелци, рицари и вземащи вече бяха плъзнали в западната част на долината.

Зад нея се разнесоха стъпки и сенатор Валериус, заедно с няколко телохранители в цивилно облекло, се приближи до палатката. Той се усмихна на Церегус и каза:

— Добър вечер, сър Найт. Бихте ли бил така добър?

Церегус наведе глава към сенатора, усмихвайки се в отговор. Той кимна с глава към колегите си часови, указвайки им да се отдръпнат, и направи знак на сенатора, че той и хората му могат да минат, без да обръща внимание на оръжията им. Валериус погледна през рамо, преди да изчезне в палатката си, и хвърли на Амара самодоволен и отровен поглед.

О, значи така стояха нещата.

Амара си пое дълбоко дъх, затвори очи и се успокои. След това отново ги отвори и каза:

— Мисля, че ми е повече от достатъчно от този вид фанатичен идиотизъм. Именно това най-вече ни вкара в тази каша.

— Добре сте дошла в Съвета на принцепса, графиньо — каза Церегус със студен глас. После насочи пръст към Дорога. — Но това същество няма да се доближи до принцепса.

Когато заговори, гласът ѝ беше изключително спокоен и напълно учтив.

— Сигурен ли сте, че наистина искате да постъпите така?

— Всички тези убийства на хора да не са увредили слуха ви, графиньо? — очите му блеснаха. — Бренсис Калар-младши беше мой приятел. А вие го убихте. Така че ще стане точно както казвам аз.

— Дори няма да навлизам в подробности колко доказани смъртни случая са били на съвестта на този млад маниак, сър Церегус. Няма време — Амара срещна погледа му. — На карта са заложени много животи и ние се нуждаем от маратите. Това означава, че Дорога трябва да бъде част от нашето планиране. Така че, ако не се махнете от пътя ми, сър Найт, ще ви отместя. Това няма да ви се стори приятно изживяване. Отдръпнете се.

Церегус вдигна брадичка и я погледна с усмивка.

— Това ли е...

Амара призова Сирус, стрелна се към младия рицар с цялата бързина, която фурията можеше да ѝ даде, и удари идиота в челюстта с дланта на лявата си ръка.

Церегус Рива се срути като подкосен.

Всички дежурни легионери шокирано се възряха в изпадналия в безсъзнание мъж с широко отворени очи.

Дорога избухна в гръмотевичен смях. За секунда той го потуши и наведе глава, преструвайки се, че е зает с разплитането на разхлабен конец на туниката си — но раменете му продължаваха неудържимо да се тресат.

Амара щеше да се изкуши да се присъедини към него, ако не чувстваше лявата си китка така, сякаш е счупена. Човешката ръка не е създадена да нанася удари с такава сила и скорост. Тя стисна пръстите на дясната си ръка в юмрук, за да насочи болката към друго място, отбелязвайки за себе си, че е време да спре да се отнася така с

крайниците си, след което насочи спокоен поглед към часовите и кимна на най-малкия от тях.

— Вие. Отидете в командната палатка. Намерете старши офицер и го попитайте дали вождът на клана е добре дошъл да присъства.

Легионерът я поздрави рязко и побърза да влезе в палатката.

— Вие — каза Амара и кимна към друг. — Доведете за този идиот най-близкия лечител.

— Д-да, госпожо — отговори легионерът и също побърза да се отдалечи.

— Извинявам се за забавянето — каза Амара на Дорога. — Сигурна съм, че след малко нещата ще се изяснят.

— Не бързайте — отвърна Дорога с широка усмивка, разцъфнала на грозното му лице.

От суматохата на лагера се появи Бърнард, като си проправяше път през групата чираци на ковача, двама от които носеха няколко комплекта нова легионерска броня. Бърнард кимна на Дорога и се ръкува с марата, след което се обърна към Амара. Челюстта му може и да не беше смляна на прах от удара на Инвидия, но очевидно се беше натрошила на половин дузина парчета. Лечителите тъкмо бяха приключили с възстановяването на костите, включително и заместващи зъби за избитите, но лицето му все още беше значително отекло. За да възстановят напълно челюстта му, щяха да са необходими повече от една процедура и достатъчно време, а пред лицето на предстоящата битка лечителите бяха съвсем недостатъчно. Затова когато Бърнард заговори, думите през стиснатите зъби дойдоха леко деформирани.

— Дорога. Милейди. Започнаха ли вече?

— Нямам представа — каза Амара. — Едно от кучетата на Валериус отговаряше за часовите и спря Дорога. Разрешихме проблема.

Бърнард мрачно погледна проснатия в безсъзнание мъж.

— Моята съпруга. Дипломатът.

— Не започвай пак — каза Амара.

Минута по-късно легионерът се върна от командната палатка и кимна на Амара.

— Графиньо, принцепсът ви поздравява и изразява своята благодарност към вожда на клана, че е дошъл при нас в момент на

нужда. Той е добре дошъл да присъства.

Тя хвърли поглед към съпруга си и завъртя очи.

— Благодаря ви, легионер. Дорога, ако обичате.

Дорога последва Бърнард, погледна надолу към проснатия мъж и замислено се почеса по челюстта.

— Смя ли да откажа...

* * *

Влязоха вътре и се озоваха пред чакащия ги Атис Гай. Той беше седнал на стол на малка платформа с изглед към пясъчната маса, конфигурирана да представлява долината Калдерон. Краката му бяха увити в дебело одеяло и изглеждаше блед. Сър Ерен беше застанал отстрани и малко зад него, а Ария Плацида стоеше в подобна позиция срещу Ерен.

В палатката се бяха събрали повечето от най-високопоставените граждани на Империята: шепа уморени, окървавени, мръсни от пътя мъже и жени с горди и мрачни лица. Всеки оцелял Върховен лорд беше тук, както и повечето Върховни лейди. Капитаните на легионите също присъстваха, заедно с представители на Сената — които, Амара беше сигурна, изпълняваха предимно церемониална функция. Предвид обстоятелствата можеше да се каже, че палатката е доста претъпкана.

Амара забеляза лейди Верадис, застанала до баща си, сивокосия лорд Церес.

— Амара! — възкликна лейди Верадис и забърза към нея със загрижено изражение на лицето. — Какво стана?

— О, блъснах ръката си в нещо упорито — отговори Амара.

Верадис хвана лявата ѝ ръка и я вдигна едновременно с веждите си:

— Счупена е.

— В името на добра кауза. Ще помоля някой да се погрижи, когато приключим.

Верадис цъкна с език и изсумтя:

— О, вие сте невъможна, просто ми я дайте.

— Няма нужда да...

Верадис вдигна лявата ѝ ръка и съвсем спокойно щракна пръстите и палеца си, сякаш имитира затваряне на уста. След това нежно притисна китката на Амара и измърмори нещо под нос. През следващите няколко секунди болката отслабна и Амара въздъхна облекчено.

— Това е той, нали? — обърна се Дорога към Бърнард.

— Да.

Дорога поклати глава, докато изучаваше Атис Гай. След това каза:

— Веднага се връщам.

Широкоплещият варварин спокойно приближи към принцепса. Докато приближаваше, Ерен и лейди Плацида ставаха все по-напрегнати. Лейди Плацида направи половин крачка напред, за да бъде между Дорога и Атис.

— Спокойно, жено — каза Дорога. — Просто искам да говоря с този мъж.

— Вашето оръжие, сър — сухо каза Ария.

Дорога примигна, а после сякаш си спомни за тоягата. Той я подаде на лейди Плацида с дръжката напред и я пусна веднага щом тя я хвана. Тоягата падна на пода със силен трясък и лейди Плацида изсумтя. Трябваше да направи видимо усилие, за да вдигне оръжието и спокойно да го остави настрана.

Дорога кимна, след това се качи на платформата, застана до Атис и се втренчи в него с ръце на хълбоците.

— Вие трябва да сте вождът на клана Дорога? — учтиво попита Атис.

— Да — отговори Дорога. — А вие сте човекът, чиито хора убедиха Ацурак да поведе хиляди мои хора към сигурна смърт.

Атис се втренчи в Дорога, после огледа стаята. Накрая погледна надолу към обвитите с одеяло колене и се усмихна горчиво.

— Не беше трудно.

Шумът от разговорите в стаята изведнъж просто спря. Всички се бяха втренчили в Атис, включително и Амара. О, разбира се, всички знаеха кой стои зад събитията, водещи до Втората битка при Калдерон, но да знаеха не означаваше, че могат да го докажат. Тогава лорд и лейди Акватайн се бяха измъкнали невредими, без да оставят никакви конкретни доказателства, които да ги свържат с нашествието на

маратите. Никой не беше говорил за това открито — подобно обвинение, направено без доказателства, щеше да е незабавна и неоспорима причина за Акватайн да призове осмелилия се на дуел.

И все пак Атис току-що бе признал участието си в заговора, в присъствието на най-могъщите граждани на Империята.

Дорога изръмжа и кимна — очевидно не беше осъзнал какво е направил току-що.

— Много хора загинаха. И твои, и мои.

— Да — потвърди Атис.

— Ако имаше време — отбеляза Дорога, — ние с теб щяхме да си поговорим за това.

— Времето е нещо, което ми липсва — каза Атис.

Дорога кимна:

— Да не говорим за това. Справянето с ворда е по-важно сега. Но искам вашето обещание да не започвате подобно нещо в бъдеще.

Атис изглеждаше объркан.

— Да. Имате го.

Дорога кимна и протегна ръка. Атис я прие и те си стиснаха предмишниците.

— Благодаря ви за помощта днес — каза Атис. — Вие спасихте живота на много от моите хора.

— Това правят добрите съседни — отговори Дорога. — Въпреки че може би вас, алеранците, никой не ви е учил на това.

— Напълно възможно — съгласи се Атис, на устните му все още играеше слаба усмивка. — Трябва да ви попитам дали други представители на вашия народ биха искали да ни помогнат.

Дорога изсумтя.

— Пратих известие. Да видим кой ще отговори. Но аз и моят клан сме тук. Ние ще останем с вас.

Принцепсът кимна.

— Радвам се, че сте тук.

— Не бъдете глупак — каза Дорога. — След като това приключи, вие и аз ще обсъдим балансирането на везните.

— Ще се радвам да го направим — отвърна Атис.

Дорога изсумтя, лека изненада пробяга по лицето му:

— Точно така. Добре.

— Е, мисля, че можем да започнем — каза принцепсът.

Дорога скръсти ръце на гърдите си, кимна на Атис и се върна при Амара и Бърнард.

— Граждани, сенатори, капитани — каза Атис, повишавайки тон. — Ако ми обърнете внимание, ще обсъдим отбраната на долината. Нашият домакин, доста далновидният граф Калдерон, ще ни опише защитните си структури.

Бърнард погледна Амара и раздражено посочи към челюстта си.

— О — каза тя. — Ваше височество, съпругът ми е наранил челюстта си и има затруднения да говори. С ваше разрешение аз ще запозная всички с нашата защита.

— Моля, заповядайте — покани я принцепсът.

Амара пристъпи напред и се качи на платформата с пясъчната маса. Всички се събраха около нея, за да гледат.

— Както можете да видите — започна Амара, — долината Калдерон е разделена на три отделни участъка от новите стени. В момента ние се намираме точно зад най-западната стена. Тя е най-дългата и най-ниската, около пет мили от скалите до брега на Ледено море, и е на средна височина от десет фута. Втората стена е на около двайсет мили оттук. Той е с дължина малко над три мили и се простира от тази изпъкналост на скалите до морето. Тя е със стандартна конструкция, висока двадесет фута, с порти и с кули на всеки половин миля. Последната отбранителна стена се намира тук, в далечния край на долината, защитавайки град Гарисън и бежанските лагери.

— Любопитен съм — прекъсна я сенатор Валериус, — как граф на Империята е успял да финансира цялото това строителство, а освен това и да скрие присъствието му.

— С голяма подкрепа, сър — отвърна спокойно Амара. — Секциите от стената по дължината на пътя бяха издигнати само преди няколко дни. Останалото остана незабелязано благодарение на щедрот използване на камуфлаж, за да ги скрие от погледите на летци, както и факта, че малко посетители на долината се отклоняват далеч от пътя.

— Струва ми се странно — каза Валериус. — Това е всичко. Такъв проект сигурно ви е струвал стотици хиляди орли.

Амара спокойно погледна Валериус.

— Има ли нещо друго, сър?

— Не се чувствам склонен да се доверя на вашите думи, графиньо, или на думите на графа, който е построил тези неоторизирани и незаконни укрепления...

— О, кървави врани, човече! — рязко изръмжа Антилус Рокус. — Какво значение има откъде идват, стига да са подръка, когато имаме толкова голяма нужда от тях?

— Само посочвам, че това е правен въпрос, който трудно може да бъде пренебрегнат, след като настоящата криза отшуми. Ако ще поверяваме сигурността на Империята на лоялността на тази... съмнителна двойка индивиди...

Лорд Плацида не каза нищо. Той просто се обърна към Валериус, сграбчи туниката на мъжа и с ръмжене го изхвърли от палатката, за да го просне в калта отвън. Движението беше толкова бързо, че телохранителите на Валериус изобщо не успяха да реагират. Плацида се обърна към тях с присвити очи, след което посочи изхода.

Те излязоха.

— Задник — измърмори Рокус.

— Благодаря ви, Плацида — със сух глас промърмори принцепсът. — Графиньо, моля, продължете.

Амара се усмихна на лорд Плацида, кимна на принцепса и се върна към презентацията.

— От известно време проучваме възможните начини за защита на долината — каза тя. — Това е планът, който вярваме, че най-добре ще подпомогне за постигане на целите, определени от принцепса...

ГЛАВА 31

Силите на Гай Октавиан се стовариха върху окупирания от ворда град Рива като гръмотевична буря.

Въпреки че не съм сигурен, че някой някога е правил това толкова буквално, помисли си Фиделиас.

Докато легионите и техните канимски съюзници се стичаха по хълмовете над Рива, ниските облаци и дъждовната завеса сякаш бяха завързани към знамената на алеранските войски и канимските воители с безброй невидими, прозрачни алени нишки, простиращи се навсякъде във въздуха. Тези облаци обгръщаха цялата армия, скривайки нейния брой и идентичност от външни погледи — с любезното съдействие на канимските жреци, водени от техния нов лидер, майстор Марок.

В облациите, над главите на настъпващата армия, се носеха Красус и неговите рицари Рибки. Рицарите Аери бяха задържали дузина кипящи от енергия мълнии от бурята, която се беше разразила преди първи зори. Мълниите страховито припукваха и се мятаха напред-назад между рицарите — синьо-бели зверове, уловени в кръг от вятърни фурии. Постоянният им гръмотевичен тътен се носеше пред настъпващата армия, прикривайки звуците на маршируващата пехота и на конницата.

— Всичко това изглежда доста стилно и злоещо — отбеляза Фиделиас пред принцепса. — А външният вид може да бъде много важен. Но няма как да не се чудя защо правим това, ваше височество.

Октавиан изчака гръмотевичката, преди да отговори.

— Просто няма много начини да се скрие войска по време на поход — каза той с поверителен тон. — А аз искам истинската сила на нашето настъпление да бъде изненада за ворда.

— Разбирам — каза Фиделиас. — За миг си помислих, че толкова зрелищно ни заслепявате и изумявате само за да направите настъплението незабравимо.

Принцепсът широко се ухили.

— Имаме очи извън мъглата — ловците на Варг и рицарите на дърво на двата легиона.

— Но пък сега ще има забавяне на информацията. Те ще трябва да дойдат тук, за да ви предадат нещо. Ако неочаквано се появят големи сили, това може да бъде фатално.

Принцепсът сви рамене.

— Няма такива сили — каза той с толкова позната увереност, че Фиделиас съвсем отчетливо си представи Секстус.

Фиделиас понижи глас.

— Абсолютно сигурен ли сте в това?

Принцепсът го погледна замислено за момент, след което кимна.

— Да.

— Защо тогава просто не заобиколите Рива?

— Първо, защото трябва да се тестваме в реална битка — отговори той. — Досега никога не сме се опитвали да действаме съгласувано в настъпателни операции, поне не и в такъв мащаб. За нас е важно да разберем какво можем да противопоставим на тези конкретни разновидности на ворда.

— А второ?

Принцепсът си предаде нехаен вид, но под повърхността Фиделиас усети гранитна твърдост.

— Този град не им принадлежи. Определено — той погледна към мъглата, сякаш се опитваше да различи какво се крие зад нея. — Освен това в Рива вордът може да крие цели легиони. По-добре да го разберем сега и да се справим с тях, отколкото да ги оставим да ни изненадат в гръб, когато стигнем до Калдерон.

Чу се тропот на приближаващи копита и Кайтай се появи от мъглата. Тя мина от дясната страна на принцепса и съобрази хода на коня си с неговия. Погледът на момичето-марат беше изпълнен с решителност.

— Портите не са разрушени при превземането на града — каза тя. — В момента са затворени и охранявани. По стените и в небето над града е пълно с ворди.

— Това ще бъде проблем — каза Фиделиас. — Нямаме обсадно оборудване.

Принцепсът поклати глава.

— Няма да ни е необходимо — каза той, после си пое дълбоко дъх, сякаш се подготвяше за нещо неприятно, и каза: — Аз ще разруша портите.

Веждите на Фиделиас неволно литнаха нагоре. Обсадните порти на големите градове на Алера бяха нещо повече от просто стомана и камък. Те бяха пропити с най-различни фурии, и всяка година се добавяха нови, като се наслагваха една върху друга като слоеве боя. И всичко това беше направено само с една цел — да направи портите почти напълно устойчиви на влиянието на враждебни фурии. Такова препятствие щеше да притесни дори Върховен лорд.

— Смятате ли, че имате достатъчно сили да се справите с това, сър?

Принцепсът кимна.

— Да, имам.

Фиделиас изучава известно време уверения профил на Октавиан.

— Внимавайте с високомерието, ваше височество.

— Ще е високомерие само ако не мога да го направя — отговори той. — Освен това аз също трябва да се тествам. Ако искам да заема мястото на дядо си, не мога вечно да продължавам да крия способностите си. Трябва да се докажа.

Кайтай тихо изсумтя.

— Врани, крайно време беше — каза тя. — Означава ли това, че и аз вече мога да не се крия, алеранецо?

— Не виждам пречки за това — отговори принцепсът.

Фиделиас изненадано повдигна вежди.

— Ваше височество? Знаех, че тя може да управлява дребни фурии, светлини и прочие, но...

— Но? — слаба усмивка пробяга по устните му.

— Но тя е марат, сър. Маратите не използват фурии.

Принцепсът се престори на изненадан.

— Тя е марат? Сигурен ли сте?

Фиделиас му хвърли кисел поглед. Принцепсът се засмя от сърце.

— Вероятно сте забелязали, че нашият скъп посланик не се съобразява много-много с общоприетите норми.

— Не и когато са смешни — изсумтя Кайтай.

И двете изречения прозвучаха толкова последователно и близко едно до друго, че сякаш бяха казани от актьори по сценарий или произнесени от един и същи човек. Фиделиас гледаше еднаквите им по цвят очи, сякаш за първи път, чувствайки се глупав.

— Начинът, по който маратите действат в тандем с животното от своя клан. Това е нещо повече от техен обичай, нали?

— Имат връзка — каза принцепсът, кимвайки. — Самият аз едва го разбирам, и честно казано, тя изобщо не ми помага, когато се опитвам.

— Това е така, защото знанията, дадени свободно на друг, изобщо не са знания, алеранецо — отговори Кайтай. — Това са слухове. Човек трябва да се научи сам.

— И тази връзка... ѝ позволява да призовава фурии като вас — прошепна Фиделиас.

— Очевидно — отвърна принцепсът.

Кайтай за секунда се намръщи замислено, след което каза:

— Той е по-силен. По-фокусиран. Но пък аз мога да управлявам повече неща едновременно.

В отговор принцепсът вдигна вежди.

— Така ли мислиш?

Кайтай сви рамене.

Фиделиас се намръщи.

— Посланик... сега прокраднахте ли се под воал към портите на града и опитахте ли се да ги съборите?

Кайтай хвърли раздражен поглед към Фиделиас, но не каза нищо.

Принцепсът погледна първо единия, после другия, изражението му беше неразгадаемо, и каза:

— Това е било много съобразително от твоя страна, Кайтай.

— Искаме портите свалени — каза тя. — Какво значение има кой или кога ще ги свали?

Октавиан кимна.

— Но много внимателно.

Кайтай го погледна още по-мрачно.

— Не го казвай.

— Да не казвам какво? Че харесвам загрижеността ти ли?

Тя леко плесна крака му с краищата на юздите си.

Марат, призоваващ фурии, в непосредствена близост до принцепса на Империята. Принцепс, който никога не е демонстрирал своите способности, извън най-елементарните умения... освен когато очевидно ефектът му върху фуриите е бил толкова невъобразим, че трудно би могъл да бъде разпознат като резултат на нечие призоваване. Самият Фиделиас, доказан и признат предател на Короната, убиец в служба на враговете на принцепса, яздещ открито вляво от него, под фалшиво лице и със смъртна присъда, и искащ да остане там, където е сега.

А в армията зад тях, под знамето на принцепса, бяха хиляди от най-добрите войски на най-старите врагове на Алера, меко казано. След това и Кайтай, която беше свързана с Октавиан с нещо много повече от любов. И всички те щяха да нападнат алерански град, превзет от враг, за който никой дори не беше чувал преди десет години.

Светът се беше превърнал в много странно място.

Фиделиас се усмихна на себе си.

Странно, да. Но по някаква причина той вече не се чувстваше като човек, твърде стар, за да се изправи пред това.

* * *

Не след дълго прозвучаха рогове и алеранските разузнавачи се появиха от мъглата отпред, а воалът от дървесна магия падна от тях, когато стигнаха до колоната. Принцепсът посочи един от тях и заповяда:

— Докладвайте!

— Идват, сър — каза мъжът. — Настъпват към нас може би около кохорта, сър. И са грозни и големи, като в Кания, не като блатните гущери. Изглеждат по-скоро като излезли от ада.

Октавиан изсумтя.

— Изглежда кралицата ги е променила, за да се справят по-добре със стена от щитове.

Фиделиас кимна.

— Както казахте, тя може. Впечатлен съм.

Принцепсът се прокашля.

— Това беше предположение. Не бях сигурен до края. Просто изглеждаше разумно.

Фиделиас се намръщи и тихо каза:

— Малък съвет, сър?

— Хм?

— Следващия път само кимнете. Хората харесват повече, когато изглежда сякаш принцепсът знае нещо, което те не знаят.

Принцепсът издаде тих, хрипящ звук, и вдигна ръка, за да даде знак на войника, който чакаше наблизно.

— Подайте сигнал напред към канимите. Нека да видим какво мислят тези ворди за срещата с няколко хиляди воители от Нараш вместо легионерски щитове.

— И да видим дали канимите са готови да изпълняват вашите заповеди, нали? — промърмори Фиделиас, докато се разнасяше чистия звук на рога.

Октавиан се ухили и тихо отвърна.

— Глупости. Нямам никакви съмнения в солидността на нашия съюз.

— Отлично, сър — каза Фиделиас. — Точно за това говорех.

Пронизителните писъци на вордските воители през мъглата не приличаха на нищо, което Фиделиас беше чувал преди, но той ги разпозна безпогрешно. Положи усилия да не потръпне неволно. За останалата част от легиона той все още беше Валиар Маркус, преместен поради напредналата си възраст за съветник на младия капитан. Валиар Маркус не би показал страх пред лицето на враговете. Без значение колко ужасяващи бяха за всеки поне малко разумен.

Двойна колона от няколкостотин канимски воители, водена от самия Варг, побърза към предните редици на армията. Темпото им беше наистина бързо, но Варг спря, за да се консултира набързо с принцепса. Той кимна на Октавиан, след което даде няколко заповеди на техния ръмжащ език и воините-вълци клекнаха в двойна линия, извита пред останалата част на войската като легионерски щит.

Фиделиас ясно виждаше само най-близките каними в центъра на линията — Варг и воините до него. Тънките им, мускулести тела се движеха съвсем хаотично, но в същото време плавно и координирано всеки воин в броня заемаше точно толкова място, колкото му беше необходимо, за да използва свободно оръжията си. Помежду си те

спазваха точно премерена дистанция, привидно несъзнателно и без никакво колебание. Канимите бяха войници, очевидно действаха дисциплинирано и съгласувано, но техните методи и тактики бяха напълно различни от тези, използвани от алеранските легионери. Фиделиас дори не искаше да мисли за потресаващата чиста сила, която този канимски щит би могъл да има. Ако използват такава пехотна тактика, алерански легион не би могъл да оцелее в директен сблъсък с тях.

Освен това, когато алеранците на няколко пъти се изправяха срещу каними от кастата на воините, резултатът от битката никога не беше в тяхна полза. В най-добрия случай те постигнаха равенство в няколкото кратки схватки за две години битки край Елинарх и в долината. В най-лошите случаи кастата на воините отнасяше главите на алеранците със себе си.

Вордът отново нададе неестествените си писъци, този път много по-близо, и Фиделиас усети как сърцето му заби по-бързо. Той изправи гръб и принуди лицето си да приеме изражението на Маркус, съсредоточено и готово за битка. Чу как до него принцепсът дава бързи заповеди — изпращаше разузнавачите обратно отпред и по фланговете на армията, а конницата на Максимус да се разположи в двата края на канимската линия, за да е готова да помогне, ако е необходимо.

На всеки каним се пада по един алеранец, мислено си отбеляза Фиделиас. Дори когато се сражават заедно, принцепсът проявява предпазливост към своите съюзници, което може да се разглежда като предпазна мярка и като знак на уважение. Принцепсът беше първият, който разбра начинът на мислене на воините-вълци, и умело приложи тези знания както на бойното поле, така и на масата за преговори. Октавиан рядко бе постигал убедителна победа над канимите, но въпреки това в края на деня той винаги успяваше да удържи най-важните територии или да отвоюва още една миля земя от врага — и сега бившите му врагове нададоха вой и се хвърлиха срещу ворда, веднага щом той излезе от мъглата.

Битката беше кратка, първична и брутална.

Вордските воители за миг забавиха крачка, когато видяха готовите да ги посрещнат каними, но след това с пронизителни писъци и крясъци се втурнаха напред. Отвратителните косящи крайници се забиваха във воините-вълци със сила, която би накарала алеранските

легионери, които нямат изключителни умения или късмет, да крещят от болка или да умират. Срещу бойната линия на канимите, бронирани от главата до петите, атаката изглеждаше... не особено впечатляваща.

Варг просто отрязва косите от краиците на своя противник, когато той се приближи до него — червеното му стоманено острие проблясваше в синьо-бялата светлина на силите, надвиснали над главите им. Третият удар отнесе главата от раменете на ворда и тежък ритник едновременно смачка черния хитин на торса му и го изхвърли назад, оставяйки го да умре на земята в безпомощни конвулсии. Мечът на Варг проблесна в едната посока и удари опорния крайник на друг ворд, след това с обратния замах той отрязва косата на ворда от другата страна, която вече беше изцапана с канимска кръв, спасявайки живота на зашеметен канимски воин.

Варг изрева яростно и на Фиделиас му се стори, че той неподправено се наслаждава на битката, удари втория ворд, покривайки падналия воин, докато той се опомни и вдигне оръжието си. След това Варг проби отдясно, докато възстановеният каним се насочи наляво. И двамата се втурнаха напред, а канимите от втората редица ги последваха, така че вордите от двете страни на дупката, която Варг беше създал, се оказаха заобиколени от воители, които ги атакуваха от всички страни.

Пробивът в линията на ворда се разшири, тъй като всеки противник на паднал ворд се придвижи напред и отиде във фланга или тила на друг враг, така че бойното поле пред Фиделиас и останалата част от командната група сякаш се разпадна на две части, отляво и отдясно, като две завеси, които отварят сцена, осеяни с телата на вордски воители. Битката продължаваше да бушува в мъглата отляво и отдясно, скрита от погледа им.

В един момент писъците на ворда се промениха в нови, по-различни — отстъпление? — и роговете на кавалерията на Максимус започнаха да тръбят атака, като постепенно се отдалечаваха.

— Да, пречупиха се — каза принцепсът със зъби, оголени във вълча усмивка. Той стисна ръката си в юмрук. — Макс ги преследва. Те бягат. Велики фурии, те бягат!

Той така и не се обърна, нито повиши глас — не можеше, защото трябваше да запази спокойния образ, подходящ за принцепса на

Империята — но Фиделиас прецени, че Валиар Маркус би бил повече от щастлив да го направи вместо него.

— Бягат, момчета — изкрещя той към войската по-долу с обичайния си глас. — Варг и Антилар им дойдоха в повече!

Гръмотевичните приветствия и канимското ръмжене продължиха няколко секунди, преди Фиделиас да даде знак на кохортите да спрат, и веднага алеранските центуриони и канимските майстори на лова започнаха да крещят и реват, въвеждайки ред в строя.

Мигове по-късно се появиха и първите завръщащи се каними, които застанаха в същото бойно формирование, в което бяха започнали битката. Някои се придвижваха, подкрепени от други, но дупки в редиците нямаше. По фланговете алеранската конница се върна на първоначалните си позиции. Максимус Антилар се появи пред тях миг преди Варг и поздрави принцепса, удряйки с юмрук бронята над сърцето си.

Варг спря пред тях и кимна на принцепса.

— Не беше трудна битка.

— Изглежда те имат точка на пречупване, когато волята на кралицата им не ги води — каза принцепсът, — и вашите воини я откриха.

Варг издаде доволно ръмжене в знак на съгласие.

— Надявам се да ни удостоите с тази чест да позволите на нашите лечители да лекуват вашите ранени. Няма смисъл да отпадат, когато можем напълно да ги възстановим.

— Това ще ми достави удоволствие — отговори Варг. — Ще го поискам от тях.

Октавиан наклони глава към канимския вожд и поздрави Антилар.

— Разкажи ми.

— Някои успяха да се измъкнат от битката — каза Антилар Максимус, — но никой не излезе от мъглата. Разузнавачите съобщават, че други подобни отряди са се оттеглили обратно в града. Изкачили са се направо по стените. Сега са вътре, може би около хиляда.

— И това са само тези, които видяхме — каза Октавиан. — Не можем да ги оставим в крепост зад гърба си, позволявайки им да отглеждат кроач и да подхранят подкрепленията, които неминуемо ще прехвърлят тук. Този въпрос ще трябва да бъде решен от нас. Подайте

сигнал към Първа кохорта и Бойните врани. Искам те първи да влязат през портите. Нека двете кавалерийски крила да заемат позиции около града, като прихващат всеки, който се опитва да избяга.

Антилар примигна.

— Тези порти не са направени от хартия и смола, Калдерон — каза трибунът. — Тази зима Върховни лордове са ги подсилвали с месеци. В сметките си силен. Имаш ли представа колко сили са необходими за разрушаването им?

Принцепсът обмисли думите на Антилар. Фиделиас гледаше едновременно Антилар и Варг, но не мислеше, че някой от тях забелязва колко нервен е Октавиан. Накрая принцепсът кимна и каза:

— Значителни.

— Не мисля, че ги имаме — продължи Макс.

— Мисля, че грешиш, Макс — каза Октавиан спокойно.

Очите на посланика се присвиха в очакване, почти светеха в зелено, а усмивката ѝ по някакъв начин накара Фиделиас да обърне внимание на кучешките ѝ зъби повече от всичко друго.

Принцепсът ѝ се усмихна в отговор, почти обезоръжаващо помомчешки, и каза:

— Да разберем.

ГЛАВА 32

Тави се зачуди дали не прави много голяма, много унижителна и потенциално фатална грешка.

Той се намръщи и твърдо каза на съмняващата се част от себе си: ако не искаше да поемаш големи рискове, не биваше да започваш да крещиш кой е баща ти. Можеше тихо да прекосиш Империята и да се скриеш сред маратите, ако искаше. Реши да се бориш за своето първородство. Е, сега е време за битка. Време е да видим дали можеш да направиш това, което трябва. Така че спри да хленчиш и отвори тази порта.

— Майсторът на войната Варг ще поеме оперативното командване, докато аз се занимавам с портите — каза Тави.

Командващият състав на легиона беше информиран за намерението на Тави предишния ден. Тогава не им хареса. Днес обаче те просто поздравиха. Добре. Участието на Варг в първата битка (сама по себе си схватка в сравнение с това, което предстоеше) ги беше убедило в способностите на канима.

— Трибун Антилус — каза Тави.

Този призив беше препредаден няколко пъти във верига и накрая Красус кацна на земята до коня на Тави. Те си размениха поздрави и Тави каза:

— Ще продължа напред с Първа кохорта и Бойните врани. Искам вие и Рибките да се реете над мен.

— Да, сър — каза Красус. — Ще бъдем там.

— Вървете — каза Тави.

Красус излетя и Тави нямаше друг избор, освен да се опита да разруши отбранителна структура, подготвяна в продължение на десетилетия, ако не и на векове, за да устои точно на това, което щеше да опита. Погледна през рамо към Фиделиас. Валиар Маркус чакаше спокойно, лицето му беше твърдо и сериозно. Въпреки че чертите му не се бяха променили, Тави усещаше разликата — мъжът беше по-гъвкав, движенията му донякъде напомняха на лъвски. За всеки

случаен наблюдател Фиделиас изглеждаше точно като Валиар Маркус. Но Тави усещаше, че мъжът някак е наясно със страха му.

Свършено оправданият му страх. Неговият много разумен страх. Неговият доста зрял и дори мъдър страх.

Престани да мислиш и се захващай за работа, решително си помисли той.

Актеон, черният жребец на Тави с дълги крака, вдигна глава и разтърси грива. Това беше неговият кон, с който беше малко преди да бъде принуден да поеме командването на Първи алерански легион — подарък от Хашат, вожда на маратския Клан на коня. Маратският жребец беше по-пъргав и по-издръжлив от всеки алерански кон, който Тави бе срещал, но не беше свръхестествено животно.

Нямаше да спаси Тави от всичко, с което не може да се справи сам.

— Знаменосец — каза Тави тихо, — да тръгваме.

Зад гърба му се разнесе тропот на приближаващи копита и Тави видя пъстрата кобила на Кайтай. После вдигна очи към облечената в ризница на куриер ездачка и леко се усмихна. Куриерската ризница не предлагаше същата защита като тежките стоманени плочи на собствената му лорика, но въпреки че Кайтай имаше повече от достатъчна сила да носи тежката броня, тя я презираше, предпочитайки по-голямата гъвкавост, която щеше да ѝ осигури ризницата.

— Предполагам, че ще ме игнорираш, ако ти кажа да чакаш тук — каза той.

Тя само вдигна вежди и стисна знамето по-здраво. Нишки от бледочервена мъгла струяха от знамето като тънки водорасли и сякаш шепнеха нещо на мъглата около тях, примамвайки я по-близо. Кайтай не държеше кралското знаме на принцепса, което беше атакуващ червен орел на син фон. Вместо това тя носеше оригиналното знаме на Първи алерански легион. Някога то представляваше синьо-червен орел с разперени крила, сякаш в полет, фонът му също беше червено и синьо, разделен на две половини, противоположни по цвят на половинките на орела. В първата битка на легиона орелът беше изгорен до черно и „бойната врана“ на Първи алерански никога не бе заменена.

Тави собственооръчно беше вкарал знамето в изключително опасна ситуация... възможно ли беше от битката при Елинарх да са минали само три, почти четири години? Усещаше ги като сто.

Кайтай срещна погледа му и повдигна брадичка с лека усмивка. Съобщението ѝ беше повече от ясно. Той беше триумфирал при онази среща. Щеше да го направи и сега. Нещо треперещо и тежко излезе от него и ръцете и умът му се почувстваха много по-спокойни.

— Предполагам — каза на глас той.

Без нито един жест от негова страна двамата едновременно тръгнаха напред.

Тави яздеше в мъглата. Копитата на Актеон удряха в земята. Пътят към най-близките градски порти беше ясно маркиран от следите от битката, която останалата част от Алера беше водила тук няколко дни по-рано. Там пръски алена алеранска кръв, сега кафява и накацана от мухи. Тук гладиус, счупен на шест инча от дръжката, резултат от прибързано коване или лоша поддръжка. Кървав шлем на легионер лежеше настрани, на гребена му имаше дупка с форма на косите, които имаха вместо ръце новите вордски воители и с които се сражаваха същия ден.

Но нямаше трупове — нито на паднали легионери, нито на каквито и да са ворди освен убитите днес. Тави потръпна. Вордът не позволяваше на месото да се хаби, дори и месото от техния вид.

Гръмотевичните тътени на бурята се придвижваха с тях. Тави можеше да чуе непрекъснатите вихрови потоци, които поддържаха рицарите Рибки наблизко, на няколкостотин ярда над и зад тях. Най-близкият рицар от тях, вероятно Красус, висеше точно над главата на Тави, едва забележим в мъглата.

Стените на Рива изведнъж изплуваха от мъглата заедно с портите на града. Издигаха се на четиридесет фута от земята, а кулите от двете им страни се извисяваха с още двадесет фута. Тави усети как мускулите на гърба му се стягат и сърцето му започва да бие по-бързо.

Щеше да се разкрие пред всички, които можеха да го видят.

И тогава нещо непременно щеше да се случи... и той се съмняваше, че щеше да му хареса.

Тави се съсредоточи върху портите. Те бяха направени от камък, облицован със стомана. Тежаха тонове и тонове, но бяха толкова перфектно балансирани на пантите си, че когато не бяха заключени,

един–единствен човек можеше да ги отвори, дори без помощта на фурии. Но въпреки това те бяха по-здрави от каменните стени, които ги ограждаха. Огънят нямаше да ги притесни. Стоманен таран можеше да ги удря с дни и да не постигне абсолютно нищо. Дори мечовете на най-добрите рицари на метал в Империята щяха да се счупят върху тях. Мълниите, които рицарите от Първи алерански бяха подготвили, можеха само да надраскат полираната стоманена повърхност. Самата земя около тях не можеше да бъде раздвигана.

Въпреки това, според опита на Тави, много малко хора са имали достатъчно уважение към разрушителната сила на по-финото заклинание.

Дърво и вода.

Той беше изминал дълъг, дълъг път от долината Калдерон, от кльошавия чирак-овчар, който не можеше да управлява дори магическа лампа или фурна. По това време той позна мира и войната, цивилизацията и дивачеството, спокойното учене и отчаяното прилагане. Като момче мечтаеше да живее живот, в който да се доказва, въпреки пълната си неспособност да призовава фурии... а сега фурията му вероятно беше единственото, което щеше да го запази жив.

Животът, помисли си Тави, рядко дава точно това, което човек очаква или планира.

Но част от него, частта, която беше по-малко склонна да мисли за предпазливост, трепереше от възмущение. Колко пъти е бил тормозен от други деца в Бърнардхолт поради липса на фурии? Колко нощи бе лежал буден като дете, опитвайки се със силата на волята да пробуди способността си да призовава? Колко често тихо бе плакал от срам и отчаяние?

И сега той имаше тези способности. Сега знаеше как да ги използва. Е, поне принципно.

Въпреки че осъзнаваше на каква сериозна опасност се излага, имаше част от него, която искаше просто да отметне глава назад и да изкрещи предизвикателно към целия свят. Имаше част от него, която искаше да танцува на място и която беше много нетърпелива най-накрая да покаже на какво е способен. Но най-вече имаше част от него, която искаше той да се изправи лице в лице срещу враговете си, разчитайки единствено на собствения си талант и на нищо друго. И

макар да знаеше, че все още не се е тествал на какво е способен, искаше да разбере.

Трябваше да знае, че е готов да се изправи пред това, което предстоеше.

Така че, напрегнат и предпазлив, но същевременно и абсолютно въодушевен, Тави посегна към фуриите в пространството пред себе си.

Почти веднага ги усети как кипят над и през големите каменни порти, тичат като живи същества вътре в огромната структура — свързани с нея, мощни като гаргойли, но и заключени там, потопени в стазис и обречени завинаги да останат в това състояние... Тави имаше толкова шанс да заповяда на тези фурии да престанат да изпълняват функцията си, колкото и на водата да спре да бъде мокра.

Затова той насочи мислите си към това, което лежеше под тях. Далеч, далеч под повърхността, под неизмеримата маса на подсилените с фурии стени и кули на Рива, той усети водата, която бавно година след година се просмукваше през скалите и се събираше в огромен резервоар дълбоко долу. Първоначално замислен като аварийен водоизточник за самотния малък аванпост на Рива, година след година той потъваше все по-дълбоко, благодарение на допълнителното строителство и разрастването на града, докато накрая не бе забравен от всички, освен от самата Алера.

За толкова години малкият резервоар се беше превърнал в нещо много по-голямо, отколкото създателите му, вероятно инженери от легионите още от времето на Гай Примус, някога са имали намерение.

Тави съсредоточи волята си върху тази отдавна забравена вода и я извика.

В същото време той посегна към земята под краката си, към пръстта и праха, лежащи пред стените на града. Опипа почвата и усети как тревата расте под копитата на коня му. Усети как детелината и другите плевели и цветя се пробуждат за живот, вече незадържани от призователите на земя сред холтърите в Рива. Там имаше много различни растения и той ги познаваше всички. Като чирак-овчар, израснал недалеч от Рива, той беше запознат с почти всяко растение, което расте в региона. Трябваше да научи кои растения овцете могат да ядат безопасно и кои трябва да избягват, кои растения могат да отровят член на стадото и кои могат да бъдат използвани, за да подпомогнат възстановяването на животно от болест или нараняване. Той

познаваше флората на Рива така, както можеше само някой, който е отраснал там.

Той посегна към всички тях и разшири мислите си към растенията и семената, към всяко едно поотделно. Съсредоточи волята си и тихо прошепна:

— Расти.

Под краката му сякаш самата земя си пое дълбоко дъх и изведнъж всичко започна да расте, бурна зелена вълна от живот. Кълновете се удължиха, превръщайки се в светкавично избуяващи плевели и цветя. Те избухнаха на повърхността в безмълвен бунт, почвата около тях бързо се покри с растения и в рамките на няколко секунди самите те изхвърлиха свои собствени семена.

Радост и свирепа гордост заляха Тави, разсейвайки го от чудовищното напрежение, но той потисна емоциите си и се съсредоточи върху задачата.

Такъв бърз растеж не можеше да се случи без много вода, която да го подхранва, и тъй като той започна да извлича цялата влага от почвата, водата от дълбокия резервоар започна да пристига, издигайки се през слоевете земя и камък. Разсеяно движение на ръката му предизвика слаб въздушен вихър, който се изви над земята и се понесе над портите и кулите от двете ѝ страни.

Тави отвори очи достатъчно дълго, за да види семена, някои от които малко по-големи от прашинка, да се носят във въздуха до мястото, където тънък слой вода беше започнал да покрива повърхността на портите и кулите.

Той отново затвори очи и се фокусира върху тези семена. Беше много по-трудно без нежното подхранване на почвата, но той отново протегна ръка към живота пред себе си и прошепна:

— Расти.

Отново земята около него си пое дълбоко дъх и отговори с бурна зелена вълна от живот. Плевели и малки дръвчета започнаха да се издигат над тревата — и само за миг стените на величествения град придобиха отчетлив зелен оттенък. Едва забележими стръкове трева поникнаха от пукнатини толкова малки, че едва се виждаха. Мъх и лишеи се разпространиха по повърхността толкова бързо, сякаш са били разпръснати от дъждовни капки на неспирен дъжд. Дишането му стана по-трудно, но сега не можеше да спре.

— Расти — прошепна той.

Около него, пред стената, се издигнаха дървета с човешка височина. Въздухът стана още по-тежък, изпълнен с влажна прохлада. Безупречният блясък на бронята му започна да се замъглява с фина, студена мъгла. Зеленина погълна очертанията на портите и стените около тях. Бръшлян плъзна по стените със скоростта на змия, увиваща се около ствола на дърво.

Тави се вкопчи в седлото с една ръка, отказваше да се свлече, стисна зъби и изръмжа:

— Расти!

От портите и стените на Рива избухна хор от скърцания и пукания на разкъсващ се камък. Зеленината погълна стените, изплувайки от земята под тях в заплетена, жива стена. Малки дървета изникнаха от пукнатини по стената и от самите порти. Още бръшлян избуяваше отвсякъде, заедно с най-различни други форми на див растеж, които човек можеше да си представи.

Тави кимна доволно. После вдигна юмрук и изръмжа към водата, идваща отдолу:

— Ела!

Чу се шум като от океанска вълна, разбиваща се в скалист бряг, когато студената подземна вода се втурна и заля стените и цялата зеленина, като превзе малките пукнатини — и в този миг Тави протегна ръка за малкото топлина, която беше останала в нея, и я изтръгна.

Чу се съскане. Облаци гъста мъгла и вихрушки пара погълнаха портите и стените. После ледът запука и заскърца.

Задъхан, Тави се плъзна от гърба на Актеон. Преметна юздите обратно на седлото и плесна животното по задницата, изпращайки го да си пробива път през гъстата растителност обратно към легионите. Той чу кобилата на Кайтай да изцвилва и да тръгва след черния жребец.

Тави не можеше да прекрати започнатото призоваване пред себе си. Би било прекалено трудно.

Вместо това той отново протегна ръка към водата и извика огън, изпращайки го обратно в леда с безмълвен вик. Пара избухна от пукнатините по стените.

— Ела! — призова той и водата отново бликна от земята.

И отново той отне топлината от водата, която беше проникнала още по-дълбоко в пукнатините, които сега бяха станали малко по-широки. И няколко секунди по-късно той изпрати тази топлина обратно.

— Ела! — заповяда и започна цикъла отново.

— Ела! — отново заповяда.

И отново.

И отново.

И отново.

Лед и пара съскаха и се пукаха. Камъкът запищя. Плътни кълба бяла пара излизаха от стените, обгръщайки ги във все по-плътни и непрозрачни облаци.

Тави падна на едно коляно, задъхан, после бавно вдигна очи, упорито стиснал зъби.

Портите бяха покрити със слой лед с дебелина шест инча.

Метал изстена някъде вътре в портите — дълъг стон, който отекна от празните сгради и се понесе през мъглата.

— Добре — тежко изпъшка Тави. Той с усилие се изправи, погледна през рамо и кимна на Кайтай. — Готови сме.

Тя му се усмихна и каза:

— Находчив си, алеранецо мой.

Той ѝ намигна. После бавно извади меча си от ножницата. Отпусна го покрай тялото си и се концентрира.

Металът сякаш завибрира — а после пламна огън и се втурна по дължината на острието в нажежен до бяло ореол. Тави потъна в себе си и се фокусира, използвайки огъня върху острието като отправна точка, натрупваше топлина и се подготвяше да я отприщи.

С вик той протегна меча си към замръзналите порти и огънят се втурна напред с внезапен порив на вятъра. Топката бял пламък се блъсна в портите със силата на истински таран, ледът моментално се превърна в пара, а портите, напрегнати до голяма степен от натиска на вода, лед и новия живот, растящ в тях, се пръснаха на парчета.

Както и кулите до портите.

Както и сто фута от градските стени от двете страни на кулите.

Всички те бяха пометени от яростта на огнения взрив — пръснаха се на парчета, разкъсани от собствената си топлина и диво движение, когато пренапрегнатите фурии в тях най-накрая бяха

изтласкани извън границите на физическата материя, която обитаваха, освобождавайки гнева си върху материала около тях. Камък и метал — някои от парчетата бяха с размерите на фургон, или дълги и остри като най-големия меч — полетяха, въртейки се, за да улучат изгорелите сгради и да смачкат основите на външния пръстен на кулите по волята на Гай Октавиан. Последваха вторични срутвания — сградите, които бяха разкъсани на парчета от разрушаването на портите, се срутиха под собствената си неподдържана тежест. И когато тези сгради паднаха, те завлякоха други, които стояха до тях.

Минаха най-малко четири минути, преди грохотът на падащия камък и зидария да утихне.

Тави трепна. Щетите бяха... малко по-големи, отколкото очакваше. Ще трябва да плати на Рива за разрушените сгради.

— Алеранецо — повика го Кайтай.

Тави се обърна с лице към нея, опитвайки се да изглежда, сякаш е искал да стане точно така. Той се фокусира върху положителното — поне продължителността на разрушенията му беше дала известно време да си поеме дъх и донякъде да се възстанови от усилията, необходими за предизвикването им.

Тишината, която се настани около тях, беше потискаща, преливаща от нетърпение.

— Готово — каза ѝ Тави. — Бъди готова.

— Още ли мислиш, че тя ще отговори? — попита тихо.

Той кимна късо и здраво стисна пламтящото си острие.

— Тя просто няма избор.

Само след няколко секунди, сякаш в отговор на думите му, вордът им даде отговор.

Странен писък започна да се издига от десетки места в целия град. Това беше звук, който Тави никога преди не беше чувал от ворда — някакъв особен, стенещ плач, който преливаше от най-ниския до най-високия си тон в бързи, тревожни трели.

И градът се наводни с ворди.

ГЛАВА 33

В миг Кайтай беше зад гърба му и един поглед му показа, че Красус трескаво сигнализира с ръка, искайки разрешение за атака. Тави му даде знак да остане на място и се обърна точно когато най-близката богомолка се хвърли към него.

Нямаше време за размисъл и страх. Поток от мисли, толкова бързи, че изглеждаха като една-единствена идея в съзнанието му, събраха фурии от земята, от огъня и от метала и пламтящият меч на Тави с един диагонален удар разсече съществото на две трескаво трептящи части.

Следващата богомолка вече беше по петите на първата, метафорично казано, тъй като Тави не беше сигурен дали съществата имат крака, камо ли пети. С рязко движение на китката той изпрати виещ стълб от вятър и огън в центъра на създанието с такава сила, че фуриите просто изтръгнаха два от дългите крайници от тялото му.

Тави провери през рамо — Кайтай се биеше с не по-малко от четири богомолки. Една от тях отчаяно се опитваше да се освободи от хватката на две жилави дръвчета, страничен продукт от призоваването на Тави и които сега, подчинявайки се на жеста на Кайтай, държаха ворда. Още три се мъчеха да минат през високите треви, които се гърчеха като змии и сграбчваха всеки крайник с хиляди гъвкави зелени пръсти — резултат от друг жест на Кайтай.

Тави се обърна и ги остави на нея.

Внезапната, насочена и координирана атака, действаща с удвоена сила към по-слабия, поне за един страничен наблюдател, в тази двойка, подсказваше появата на някакъв вид ръководещ интелект. Може би дори на самата кралица. Вордът се беше движил с определена посока и цел, а не със сляпата ярост на същество, защитаващо своята територия, както направи първата група богомолки.

Или може би просто ставаха по-умни.

Инстинктивно той вдигна поглед и настрани точно навреме, за да види двама вордски рицари, които се носеха към него. Те прелетяха

ниско, като крайниците-коси бяха позиционирани така, че да отделят главата му от раменете, сякаш е глухарче, а те — косачи. Той се наведе и дръпна подгъва на Кайтай, предупреждавайки я за опасността, при което тя светкавично приклепна, избягвайки остриетата.

Тави се обърна и насочи меча напред. Огнено копие излетя от върха му, набъбна и погълна преминаващите рицари, мигновено превръщайки крилата им в почернели остатъци. И двамата се разбиха на земята с ужасяваща скорост, звукът на трошащите се хитинов брони се чу дори над целия околнен шум. Когато се изправи, той обърна поглед към града и видя още повече ворди да се втурват над падналите отломки: стотици богомолки и хиляди восъчни паяци с техните зловещи, полупрозрачни тела, всички излъчващи новите тревожни трели.

Истинската атака, тази, от която се страхуваше, но и която умишлено искаше да предизвика, пристъпвайки напред почти сам. Тя започна миг след като той се обърна и видя вражеските редици. Очите му дори още не бяха успели да се разширят, когато цял поток от смъртоносни врагове вече се беше втурнал към него.

Той чу ужасяваща серия от щракания, сякаш хиляди мулетари бяха започнали да размахват камшиците си в единен ритъм.

— Кайтай! — извика предупредително.

Нямаше време за нищо друго. Тави вдигна ръце и извика вятъра, а той с рев се отзова и се завъртя с разкъсваща сила около него и Кайтай. Вордските оси започнаха да се забиват в този въртящ се щит с хитиновите си жила като малки кинжали и върхове на стрели. Половин дузина гневни рояци се сблъскаха с почти твърдия въздух, всеки атакуваше от малко по-различна посока. Полетът им, прав като стрела, завърши с диво завъртане, когато биваха захвърлени настрана.

Но по волята на съдбата или по чиста случайност няколко от тях все пак успяха да пробият. Тави ги довърши с няколко бързи и уверени замаха на меч, използвайки огън, както беше направил с вордските рицари.

За миг потокът отслабна и Тави погледна нагоре през отвореното пространство над вихъра, за да даде сигнал на Красус. „Шест цели, атакувайте ги.“

Красус с бърз жест потвърди, че е разбрал заповедта, и започна да подава сигнали на хората си. Няколко секунди по-късно първата

уловена в клетка мълния беше освободена и проблесна през небето от облака над Тави и Кайтай до града. Голямата черно-зелена буца, където участъка кроач върху стената сякаш се издуваше в нещо като полуоформена броня, внезапно избухна в ослепителна бяла светлина. Фрагменти се разлетяха във всички посоки, а над това, което остана, за няколко секунди се издигна истински огнен стълб, заменен след това от по-обикновен, спокоен пламък.

И потокът смъртоносни оси от този ужасен кошер внезапно изчезна.

Тави свали още няколко оси и забеляза, че Кайтай използва силата на вятъра, който той поддържаше около тях, за да насочи няколко хиляди стрели-оси към вордите, все още уловени в капана на тревата. Тави се съмняваше, че отровата на осите ще бъде опасна за богомолките, но техните жила пронизваха вордския хитин доста ефективно — всеки удар предизвикваше нови струйки кръв. И много скоро с богомолките беше свършено. Кайтай насочи вниманието си към паякообразните и богомолките, които бързаха към тях откъм града, и стрелите-оси започнаха да се забиват в редиците на своите, безпомощни пред мощта на вятъра.

Над главите им избухна втори гръм, съпровождан от ослепителна светкавица. След това трети, четвърти, пети, шести. Всяка от мълниите, освободени от Красус, унищожаваше кошер... и след шестата потокът от стрели-оси, атакуващи вятърния щит, внезапно спря. Но потокът от вордски воители, насочили се към Тави и Кайтай, се приближаваше все по-близо.

— Мисля, че се получи добре — извика Кайтай.

— Съгласен съм — отвърна Тави и те заедно подскочиха нагоре, а въртящият се въздушен щит се събра под тях и ги издигна в небето, далеч извън обсега на вордите отдолу.

Или Красус беше предал информация към командването, или на Варг просто му беше писнало да чака. Раздаде се тътен на барабани и Тави видя легионите да настъпват. В центъра Варг беше разположил водещите кохорти на Тави, а по фланговете — кавалерията от таурги, докато резервна група воители беше готова да се притече на помощ, ако отпред възникнат трудности.

— Сър? — извика Красус, сочейки неизползваните мълнии. — Какво да правя с тези?

Тави посочи с пръст към разрушения участък от стената, от който се изливаше потокът ворди.

Красус кимна и през следващите няколко минути освободи цялата енергия, която бяха уловили при сутрешната гръмотевична буря, върху относително тясната пролука в стената. Мълниите прогориха кратери и оставиха тлеещи останки на ворди да лежат върху обгорената земя.

Легионите приближиха, а таургите просто смачкаха вордите, успели да проникнат през пролуката. Техните ездаци дори нямаше нужда да използват оръжията си. Бойните врани и Първа кохорта застанаха при отвора в стената и започнаха методично да унищожават ворди. Те бяха подкрепени от бойци на Варг, въоръжени с балести — тежките, носени на рамо стоманени оръжия на канимите. Височината на воините им позволяваше да стрелят над главите на алеранците, без да навредят на съюзническите сили. А когато някой стоманен болт удареше ворд, съществото падаше на земята, крещеше или просто умираше.

Вордите-богомолки бяха опасни противници. Такива бяха и най-опитните и привилегировани кохорти на Първи алерански. Тави наблюдаваше как центурионите оценяват заплахата от крайниците-коси на богомолките. Оръжията им наистина не се различаваха много от дългите сърповидни мечове, използвани от канимските рейдъри по време на последната битка с Насаг в долината, но ако не направеха съответните изменения, кохортите биха могли да понесат значителни загуби. Всички центуриони почти едновременно стигнаха до едни и същи заключения. При изкрещяване на техните заповеди първата редица клекна в ниска отбранителна позиция, докато втората насочи копията си напред, накланяйки щитовете си така, че да отклонят или отслабят всеки удар от горе на долу срещу тях или техните другари от първия ред. Копиеносците мушкаха през раменете и шлемовете на предната редица, като пречеха на вордите да се доближат прекалено близо, а всеки ворд, който успяваше да пробие напред, бързо се запознаваше с тежките стоманени болтове на балестите.

Тави наблюдаваше как водещите групи започват да понасят леки загуби. „Така наречените леки загуби“, помисли си той. Само някой, който никога не е почиствал кръв от бронята на убит легионер, смята, че „леките загуби“ са незначителни.

Далеч долу мъже загиваха, изпълнявайки неговите заповеди. Но, помисли си той, много повече щяха да бъдат убити, ако бяха попаднали под смъртоносната градушка на стрелите-оси.

След половин час отчаяна битка отново зазвучаха рогове и канимските воители с рев се втурнаха към пробива в стените, без да спират да стрелят. Кохортите бързо трансформираха линиите си, за да отворят достатъчно широки пътеки за воините. Изпълнена в разгара на битката, маневрата се получи далеч не толкова гладка, колкото би могла да бъде. Десетки каними не се съобразиха и се забиха право в редиците на кохортата, а десетки други, които се придържаха към пътеките, се блъскаха един друг в тесните пространства. И все пак канимите удариха линията на ворда като лавина от тъмночервена и синя стомана. Те се забиха в редиците на врага като клин, а свежите легионери от Свободния алерански с рев се втурнаха на помощ на своите братя.

— Кървави врани! — извика Красус на Тави. Младият Антилар го зяпаше възхитено. — Никога не съм виждал някой да прави толкова много за една сутрин.

— Тренирах — каза Тави и му намигна.

Другият мъж се усмихна уморено и поклати глава.

— Започвах да се чудя дали го имате в себе си, ваше височество.

— Това днес не означава нищо, трибун — отговори Тави. — Нищо — той вдиша дълбоко през носа и добави: — Нищо, но е добро начало. Истинският тест ще е след няколко дни.

Изражението на Красус стана сериозно и той кимна.

— Заповеди, сър?

— Вордът щеше да превърне Рива в хранилище за храна — отговори Тави. — Най-вероятно ще намерите труповете в цитаделата, въпреки че биха могли да са навсякъде. Претърсете града с екип призователи на огън, намерете това хранилище и го изгорете.

— Сър? И нашите мъртви ли?

— Никой от тях не би искал да храни ворда — каза Тави. — Така че, да. Не можем да им оставим храна тук.

— Кроача — кимна Красус.

— Именно — отговори Тави. — Щом потеглим към Калдерон, искам да претърсим всичко на пет мили отляво и отдясно и да открием

всяко едно петно кроач. Ще изгорим всичко от тук до долината. Всяко едно петно. Но започнете с Рива. Действайте.

Красус удари с юмрук по гърдите.

— Да, сър.

— Красус — добави Тави. Той се поколеба, после продължи: — Ще внимавате, ясно? Те обичат да поднасят изненади. И може да има още гнезда на тези стрели-оси.

— Ако има, ще изгоря и тях, сър.

Красус започна да сигнализира на останалите Рибки в небето около себе си и всички се отправиха обратно към легионите.

Тави наблюдаваше битката при стената още няколко мига, но всичко свърши. Вордът беше разбит и алеранските редици се придвижиха напред с непрекъснат професионален ритъм, който недвусмислено свидетелстваше за тяхната увереност в победата.

— Алеранецо? — тихо го повика Кайтай.

— Добре съм — каза Тави.

Тя поклати глава.

— Днес успя.

— А? — той я погледна. — О, призоваването.

— Да. Това не те ли прави щастлив?

Той кимна.

— О, да. Предполагам. Но сега... Сега всичко лежи на раменете ми. От това няма как да се избяга.

— Винаги е било така, алеранецо мой — каза Кайтай. — Ти си просто твърде глупав, за да го осъзнаеш.

Тави изсумтя и се усмихна.

Кайтай удовлетворено кимна.

— Хайде. Трябва да се върнеш във фургона и да си починеш. Варг държи нещата под контрол.

— Трябва да остана — каза Тави. — Да наблюдавам. Кой знае, може да видя нещо, някакви подсказки за техни слабости.

Кайтай го погледна с поглед, който изглеждаше безкрайно търпелив, но и подсказваше, че дори безкрайното търпение си има граници.

— Алеранецо — каза тя през зъби, — трябва да си починеш. В твоя фургон. В твоя затворен, покрит фургон. Докато всички останали са заети с битката.

Тави примигна изненадано, след което очите му се разшириха.

— О — каза той. Внезапна усмивка озари лицето му. — О.

И Кайтай изведнъж се притисна към него. Чувствеността им беше сдържана от цялата тази стомана между тях, но целувката ѝ беше толкова гореща, че Тави сериозно се уплаши бронята му да не се стопи. Тя се отдръпна от него, зелените ѝ очи блесяха изпод полузатворените клепачи.

— Днес беше умен. Беше силен. Отива ти — очите ѝ блеснаха по-ярко. — Харесва ми начина, по който изглеждаш.

Целунаха се отново, бавно и страстно. Тави се усмихна и устните му докосваха нейните, когато заговори.

— Състезание?

Очите на Кайтай блеснаха. След това тя го тласна с лакти, принуждавайки го да се завърти неконтролируемо, и полетя към лагера.

Тави се ухили и се втурна след нея.

ГЛАВА 34

Исана почти беше заспала, когато я събуди пронизителен вордски писък, какъвто никога преди не беше чувала. Преливащият вой се издигаше и спускаше толкова бързо, че приличаше на неспирно бърборене. Той премина през приглушената зелена светлина на кошера с неестествена пронизителност.

Исана седна на пода до краката на Арарис и се облегна назад на топлия и мек като възглавница кроач. Както стената, така и подът леко потънаха, образувайки ниша под тялото ѝ. Всъщност беше доста удобно, стига човек да се абстрахира от факта, че кроачът във всеки един момент може да реши да погълне и разтвори нечия плът.

Исана отвори очи само толкова, колкото да вижда какво се случва около нея, и остана мълчалива и неподвижна.

Кралицата излезе от малката ниша, която ѝ служеше за дом, забързаните ѝ движения напомняха на Исана за паяк, който се втурва от убежището си, за да улови безпомощната плячка.

Тя приклепна отстрани на плитък басейн с вода — или нещо, за което Исана предположи, че е вода, в другия край на кошера. Изви устни в гримаса, оголвайки черни хитинови зъби, и изсъска яростно, втренчена в басейна.

Кралицата гледа образ, създаден от водни фурии, помисли си Исана. Което означаваше, че този басейн е не просто пълен с вода дупка. Той беше свързан по някакъв начин с водата в околността, за да могат фуриите да предават изображения и звуци тук.

Чуха се тихи стъпки и Инвидия влезе. Тя раздражено махна с ръка към една от стените и пронизващият ушите писък спря.

— Какво се е случило?

— Моите създатели са пристигнали — тихо промърмори кралицата.

— Това е невъзможно — отговори Инвидия. — Атаката всеки момент ще започне. Не бива да се разсейвате в момента.

— Очевидно не е невъзможно — каза кралицата с лек оттенък на недоволство в гласа.

Създанието на гърдите на Инвидия потрепна. Тя затвори очи и бузите ѝ за момент изгубиха целия си цвят.

— Предполагам, че е могъл да лети от Антилус през това време — каза Инвидия вече много по-спокойно. — Къде е той?

— В Рива — отнесено отговори кралицата. — Унищожава хранителните ни запаси.

Веждите на Инвидия литнаха нагоре. Или по-скоро това, което би трябвало да са веждите ѝ, ако не бяха изгорени. Кожата ѝ все още представляваше петна от изгоряла плът. Тези белези определено ще останат завинаги, помисли си Исана. Дори призовател на вода с уменията на Инвидия не можеше да ги премахне сега, дни след получаването им.

— Хранилището... имаме нужда от хранителните доставки от Рива, за да поддържаме армията.

Кралицата вдигна глава и тъмните ѝ фасетъчни очи студено се впиха в Инвидия.

Инвидия скръсти ръце на гърдите си.

— Гневът ви не променя факта, че ордата не може да намери достатъчно храна, за да поддържа активността си.

Изражението на кралицата стана още по-мрачно. После вдигна ръка и направи неясен знак във въздуха.

— Ще приспя част от войската. Така няма да се нуждаят от храна. Освен това ще избирам най-слабия воин от всеки десет.

Инвидия изглеждаше, сякаш ще повърне.

— Ще ги храните със собствените им братя?

Кралицата отново се загледа в езерцето.

— Необходимо е. Те са най-малко полезните войници в момента. Това ще бъде направено преди началото на атаката, за да може армията да поддържа боеспособността си — ъгълчето на устата ѝ леко трепна. — А след това ще има други източници на храна.

— Не можете да поддържате кампания без храна — каза Инвидия.

— Не е и нужно — спокойно отвърна кралицата. — Всичко, което трябва да направя, е да победя войските на Алера тук, в тази долина. След като бъдат победени тук, те ще бъдат победени завинаги.

Ако загубя всеки воин, всеки летящ рицар — тя направи пауза, за да погледне Инвидия, — и всеки роб под мое командване, но постигна целта си, ще си заслужава.

— Разбирам — отвърна Инвидия, застивайки при думите ѝ.

Кралицата остана невъзмутима.

— Гневът няма да промени факта, че най-интелигентният начин на действие във вашата позиция е да излезете и да позиционирате събратята си роби по такъв начин, че да увеличите максимално усилията на алеранците да неутрализират воините с фурии.

Няколко дълги секунди Инвидия мълча, след което спокойно каза:

— Разбира се.

И се обърна да си тръгне.

— Инвидия — повика я кралицата.

Жената с белези от изгаряния спря.

— Вие не можете да бъдете заменена — тихо каза кралицата. — Затова ще ви пожертвам най-неохотно. Бих предпочела да предприемете всички предпазни мерки, за да не станете жертва на случайността.

— Тъй като сме откровени — каза Инвидия, — трябва да ви кажа, че мотивацията ми за сътрудничество е донякъде отслабена от факта, че напълно осъзнавам, че веднага щом престана да ви бъде полезна, вие ще се освободите от мен.

Вордската кралица замислено наклони глава. После бавно кимна.

— Почти един милион свободни хора сложиха зелени превръзки и дойдоха при мен — каза тя. — Те получиха подслон и храна и аз ще уважа сделката, която им предложих. Ако, след като организираната алеранска съпротива бъде сломена, те бъдат управлявани от един от тях, това ще направи положението по-стабилно. Някой, който адекватно оценява реалността — след кратка пауза добави: — Предполагам, че това може да предотврати ненужно страдание. Спасявате животи, които иначе биха били загубени. Ако това има значение за вас.

Инвидия присви очи.

— Предлагате ли ми тази роля?

Кралицата кимна.

— Да. Нашето сътрудничество е взаимно изгодно. Не виждам причина то да не бъде продължено след края на военните действия. Оцелейте, изпълнете добре задачата си и така ще бъде.

За няколко мига Инвидия не каза нито дума. Тя отмести поглед от кралицата и Исана я видя да свежда глава. Исана почувства проблясък на емоции от изгорялата жена — смесица от страх, подновена надежда и горчив срам.

— Добре, съгласна съм — прошепна Инвидия.

Вордската кралица кимна.

— Вървете.

Инвидия напусна кошера.

След няколко секунди вордската кралица каза:

— Знам, че не спите при целия този шум, Исана.

— Мислех, че би било по-учтиво да не ви преча — отвърна Исана.

— Мислехте, че можете тайно да получите информация — каза кралицата. — Това беше разумен опит да се постигне леко предимство.

Тя се загледа за миг в езерото и прошепна:

— Синът ви е пораснал.

Внезапна болка прониза гърдите на Исана и сърцето ѝ подскочи.

— Предполагам, че нямате предвид физически.

— Начинът, по който се справя с фуриите, е впечатляващ. Не толкова фини и сложни призовавания в сравнение със Секстус, но приложени с по-голяма гъвкавост и интелигентност.

Исана преглътна.

— Опитвате се да му навредите.

Кралицата се обърна към нея, изражението ѝ беше изненадано.

— Разбира се.

Исана се опита отчаяно да не стиска зъби или по друг начин да покаже своя страх и гняв пред ворда.

— Но не сте успяла.

— Все пак — отвърна кралицата — вероятността този опит да успее беше твърде ниска. Не това беше целта му.

— Разумен опит да се постигне леко предимство — предположи Исана.

— Точно така — тя проучи повърхността на басейна. — Засега оценявам собствените си сили като значително по-големи от неговите.

— Освен ако той не крие нещо — каза Исана, най-вече за да насади съмнение в съзнанието на кралицата.

Кралицата се усмихна.

— Винаги има такава вероятност.

Исана прехапа долната си устна и попита:

— Мога ли да го видя?

— Ако желаете.

Исана внимателно се изправи. Роклята ѝ започваше да мирише почти толкова лошо, колкото и изглеждаше. Не, реши тя. Самата тя започваше да мирише толкова зле, колкото изглеждаше роклята. Косата ѝ сигурно изглеждаше плашещо. Колко ли дни са минали, откакто за последно се беше къпала или преобличала? Нямахше начин да каже.

Когато приближи до басейна, Исана видя призрачна картина, която се появи дълбоко в него и стана по-ярка и ясна, когато пристъпи до кралицата. Показваше огромно пространство от срутени камъни и разрушени сгради. Навсякъде имаше трупове на вордски воители. Кралицата махна с ръка, вордът внезапно оживя и беше заобиколен от размазани фигури на легионери. Миг по-късно стената се издигна отново, обагрена в странно зелено, след това пред портите на Рива застана строен млад мъж.

— Това е, което той направи преди не повече от час — промърмори кралицата. — Когато легионът му се включи в битката, изображението ще стане твърде размазано, за да бъде полезно. Тези събития са се случили точно преди битката.

Исана гледаше със страхопочитание как синът ѝ, висок и горд, противопоставя волята си срещу защитената от фурии крепост и я превръща в развалини. Гледаше как врагът премина в настъпление, за да го убие, но вместо това намира собствената си смърт. Гледаше как легионите се придвижват към града и помитат ворда по пътя си. Гледаше как синът ѝ хвърля предизвикателство в лицето на враг, който почти унищожи Алера... и излиза победител. Сърцето ѝ заби по-бързо, изпълнено със страх, гордост, тревога и надежда.

Детето ѝ. Детето на Септимус.

— Само ако можеше да го видиш, милорд — прошепна Исана и стисна очи, за да прогони внезапно появилите се сълзи.

— Трудно ли беше? — попита кралицата миг по-късно.

Исана потисна сълзите си с просто водно призоваване и отново отвори очи.

— Какво да е било трудно?

— Отглеждането на детето без помощта на половинката ви.

— Понякога — отговори Исана. — Но имах помощ. Брат ми. И хората от неговия холт.

Кралицата вдигна поглед от мъглата, която обгръщаше образа в езерцето.

— Значи това е колективно усилие.

— Може и да е — каза Исана. — Трудно ли ви беше?

Кралицата любопитно наклони глава.

— Да водите цялата тази орда без помощта на подчинени кралици — уточни Исана.

— Да.

— Нямаше ли да управлявате по-ефективно вашите воители, ако имахте помощта на повече кралици?

— Да.

— И все пак не сте ги създали.

Кралицата притеснено обърна младото си лице обратно към водата.

— Опитах — каза тя.

— Но не успяхте?

— Мога да ги създам — лицето на кралицата показваше недоумение и болка. — Но всички те се опитват да ме убият.

— Защо? — попита Исана.

За миг ѝ се стори, че кралицата няма да отговори.

Когато все пак заговори, гласът ѝ беше много тих.

— Защото аз се промених. Защото техните инстинкти им подсказват, че не действам по начина, по който трябва.

Исана усети тихата вълна на тъга и несподелена болка, идваща от кралицата. Тя трябваше да си припомни колко разрушения и смърт е донесло това създание на цяла Карна.

— Значи затова напуснахте Кания и се върнахте тук — внезапно каза Исана. — Вашите млади кралици са се обърнали срещу вас и вие сте избягала от тях.

Продължавайки да седи до езерцето, кралицата придърпа колене до гърдите си и ги обви с ръце.

— Не избягах от тях — отговори тя. — Просто отсрочих конфронтацията.

— Не разбирам — каза Исана.

— Континентът отвъд морето, наречен Кания, беше завладян — с тих и монотонен тон каза кралицата. — Но на моите деца ще им отнеме десетилетия, може би дори векове, за да се укрепят и напълно да усвоят новата си територия... да я направят непревземаема. Чак след като това стане и имат сигурен тил, те ще дойдат тук, за да унищожат мен и всички мои творения. И техните сили вече ще превъзхождат моите с порядък.

Кралицата отново погледна Исана.

— Ето защо съм тук. Ето защо трябва да ви унищожа. Трябва да създам собствена крепост, ако искам да оцелея. Това също е задача, която изисква много години.

Тя опря брадичка на коленете си, затвори очи и прошепна:

— Искам да живея. Искам децата ми да живеят.

Исана се взря в истинската скръб и страх на чудовищното дете и се пребори със съжалението, което гледката и чувствата предизвикаха в нея. Тя беше чудовище, не по-малко... дори и да беше нещо повече.

Кралицата започна леко да се люлее напред-назад, обзета от мъка.

— Искам да живея, Исана. Искам децата ми да живеят.

Исана въздъхна и се обърна, за да се върне на мястото си до Арарис.

— Кой не иска, дете — промърмори тя. — Кой не иска.

ГЛАВА 35

От началото на войната вордът многократно беше атакувал позиции, които не са били готови да се защитят срещу заплаха от такъв мащаб. Въпреки отчаяните опити да бъде предупредена Алера за опасността, никой не се вслуша и в резултат вордът завладяваше крепости и градове един по един. От време на време светкавично бързото настъпление на ворда или нечовешката тактика, която използваша, осигуряваха победата над недостатъчно подготвените защитници. От време на време слънцето изгряваше над свят, който все по-дълбоко бе доминиран от нашествениците — но тази зора беше различна.

Долината Калдерон беше готова за битка.

— Някъде има вдлъбнатина! — изръмжа Рокус Антилус и удари с длан по богато украсената лорика, покриваща дясното му рамо. — Не се движи правилно!

— Въобразявате си — отговори Върховен лорд Фригия. — Няма вдлъбнатина.

— Е, нещо не е наред!

— Да — търпеливо отговори Върховен лорд Плацида. — Пак сте спал с бронята. Не сте достатъчно млад, Рокус, за да правите това. Сигурно сте наранил раменната си става.

— Достатъчно млад съм, за да хвърля кльошавия ви задник от тази стена! — рязко отвърна Рокус. — И тогава ще видим чия става ще се нарани!

— Момчета, момчета — успокой ги Ария Плацида. — Моля ви, не давайте лош пример на другите деца.

Ерен, застанал доста зад Върховните лордове, твърде добре се контролираше, за да се усмихне. Но се залюля на пети в мълчаливо забавление, преди да извие глава и да намигне на Амара.

Тя завъртя очи в отговор, след което пристъпи напред, за да застане до лейди Плацида. Двете се възряха в широко отворената долина, започваща от устието на долината Калдерон — море от плавно

издигаща и спускаща се зеленина. Слънцето грееше ярко и денят беше ясен. Врани кръжаха над главите им от дни — първо десетки, след това — стотици, а сега — хиляди. Те хвърляха постоянен поток от трептящи сенки по земята. По-рано врагът ги беше използвал, за да пусне вземачи върху отбранителните позиции на алеранците — сега всеки такъв опит щеше да бъде осуетен от постоянно патрулиращите земни фурии, което доведе и до неочакван страничен ефект под формата на унищожаване на плъхове, паразити и всякакви други вредители, склонни да се появяват в купчините боклук около легионите.

Нека вордът отново опита да използва враните срещу тях. Калдерон беше готов.

— Графиньо — каза лейди Плацида. — Мисля, че чух лейди Верадис да ви казва да спите поне дванадесет часа.

— Което е смешно — каза Амара. — Това беше просто счупена китка.

— В допълнение към няколко наранявания, които получихте в Рива, доколкото знам — каза лейди Плацида.

— Тя каза дванадесет, защото беше сигурна, че шест ще са ми достатъчни — отговори Амара.

— Отлично обяснение.

— Благодаря — сериозно каза Амара. След секунда продължи: — Трябва да съм тук. Той все още не може да говори достатъчно ясно. Може да се нуждае от превод.

— Разбирам — отвърна лейди Плацида. Тя се обърна към Амара, красивото ѝ лице беше спокойно и почти не показваше умората, която Амара знаеше, че трябва да изпитва.

— Графиньо... ако спечелим тази битка, не всички ще оцелеем. А ако загубим, никой от нас няма да оцелее.

Амара отмести поглед към равнината и кимна.

Лейди Плацида направи крачка напред и сложи ръка на рамото на Амара.

— Аз съм също толкова смъртна, колкото всяко друго същество. Искам да ви кажа нещо, в случай че няма друга възможност.

Амара се намръщи, но отново кимна.

— Дължа ви живота си, графиньо — каза просто Ария. — За мен беше чест да ви познавам.

Сълзите ужилиха очите на Амара. Тя се опита да се усмихне на Върховната лейди, пристъпи по-близо и я прегърна.

— Благодаря ви. Чувствам се по същия начин.

Прегръдката на лейди Плацида беше почти толкова силна, колкото и на Бърнард. Амара се опита да не изхрипти.

Докато говореха, лорд Плацида се беше приближил и се усмихна за миг, когато и двете се обърнаха към него.

— Всъщност, скъпа, всички ние ѝ дължим живота си.

Ария властно изви вежди.

— Няма да прегръщаш хубавото малко момиченце, стари развратнико.

Плацида кимна със сериозно изражение на лицето.

— Отново проваляш плановете ми.

На двайсетина фута надолу по стената един легионер посочи на югозапад и извика:

— Сигнална стрела!

Амара се обърна и видя малка сфера ярка светлина да достига върха на дъгата си и да започва да пада. Хиляди очи се обърнаха, за да проследят полета на горящата стрела, искряща толкова силно, че можеше ясно да се различи дори под лъчите на сутрешното слънце. Никой не проговори, но внезапно напрежение и контролиран страх се разпространиха по стената със светкавична скорост.

— Е — каза Рокус Антилус, — ето ги и тях.

— Блестящи последни думи — каза Фригия зад него. — Ще ги гравираме на гроба ви. Точно до „Той умря, заявявайки очевидното“.

— Уф — въздъхна лорд Плацида. — Започва се.

— Виждате ли? — продължи Фригия. — Сандос знае как да напусне този свят със стил.

— Ако искате да си тръгнете със стил, ще ви удуша с най-хубавата ви копринена туника — изръмжа Антилус.

Това накара Амара да се успокои и да се усмихне мълчаливо, въпреки страха, който я беше обзел. Страхът не изчезна, но стана полесен за приемане. Съпругът ѝ, неговите холтъри, назначените му легионери и през последните месеци някои от най-влиятелните членове на Дианическата лига бяха работили, за да подготвят това място за тази сутрин.

Време беше да се уверят, че всичко това не е било напразно.

— Трябва да се присъединя към съпруга си — твърдо каза Амара. — Успех, Ария.

— Разбира се — отвърна Ария. — Ще се опитам да попреча на децата тук да се сбият помежду си, вместо да се бият с ворда. Успех, Амара.

Амара призова Сирус, скочи от стената и се издигна във въздуха. Понесе се бързо по дължината ѝ, над река от мъже, облечени в стомана. Сутрешната светлина се отразяваше от полирания метал чиста и ярка, сякаш от вода. Барабаните отдолу започнаха да бият сигнал за готовност. Бяха толкова много, че на Амара прозвучаха като тътен на далечна буря.

Други куриери и пратеници бързаха нагоре-надолу по стената, по въздух или препускащи на бързи коне. Амара едва избягна сблъсък с друг летец, панически изглеждащ млад гражданин в прекалено голяма за него броня, който смотолеви бързо извинение през рамо, докато се мъчеше да овладее собствената си фурия. Тя си помисли, че той изглежда прекалено млад, за да посещава Академията, а още по-малко — да служи като куриер по време на война.

Но той можеше да лети, а вордът отне на алеранците възможността да пощадят младите хора от смъртоносната реалност. Поне му бяха дадени задачи, които може да изпълнява, вместо просто да бъде изпратен в редиците на рицарите Аери.

Амара внимателно се спусна към командния щаб, разположен приблизително в центъра на стената север-юг. От приземяването ѝ плащовете на елитните рицари на метал и земя, охраняващи щаба, почти не потрепнаха. Очевидно слуховете за това как е постъпила с младия идиот пред палатката на принцепса вече се бяха разпространили поне дотолкова, че да бъде лесно разпозната. Началникът на охраната ѝ махна, преди още да е стъпила на земята.

Амара мина с кимване покрай тях и намести меча си по-удобно на бедрото. Тя беше отхвърлила предложението да сложи лорика. Щеше да отнеме месеци, докато тялото ѝ свикне с тежестта на бронята, а Амара не разполагаше с толкова време. Вместо това тя носеше далеч по-удобно кожено наметало, подсилено с плочки лека, здрава стомана. Почти сигурно щеше да я спаси от стрела или косо нанесен удар с меч.

Жалко, че вордът не използваше нито едно от тези оръжия.

Амара се насочи към ниската вишка за наблюдение, издигната върху стената вместо истинска кула, и бързо се качи горе.

— Просто казвам, че това е нещо, което човек не може да вземе прекалено сериозно — казваше Върховен лорд Рива.

Доста набитият лорд Рива изглеждаше малко неуместно в легионерска лорика, най-накрая направена както трябва.

— Кървави врани, човече — изръмжа той. — Вие сте построил отбранителна крепост в собствения ми двор!

— И добре, че го направих — меко каза Бърнард през скованата си челюст.

Лорд Рива се намръщи и каза:

— Аз дори не съм те назначавал. Секстус го направи, досадният стар хитрец.

— Аха — съгласи се Бърнард. — И добре, че го направи.

Рива му хвърли строг поглед, който бързо омекна, когато въздъхна раздражено.

— Добре. Опитайте се да ни предупредите за ворда, нали?

— Всички се опитваме да правим възможно най-доброто за Империята и нашия народ, сър — каза Бърнард. Той се обърна и се усмихна на Амара, която се присъедини към тях. — Милейди.

Тя се усмихна и леко докосна ръката му.

— Не трябва ли да разискваме бойни позиции?

— Врагът все още не е тук — каза Бърнард със спокоен тон. — Мъжете стоят наоколо с мечове в ръце от няколко часа, изнервени са, уморени и започват да се чудят защо някакъв глупак е дал заповед без причина.

Той трепна и докосна брадичка с върховете на пръстите си, сякаш усилията от толкова много думи му причиняваха болка.

— Чакането не вреди. Моля да ме извините.

Бърнард се обърна и тръгна надолу по стената към възрастен мъж в легионерска броня и шлем на центурион, панталоните му бяха украсени не с една, а с две алени ленти на Ордена на лъва. Той измърмори няколко думи и старият центурион Джиралди, излязъл в пенсия и отново облякъл бронята си, кимна спокойно и започна да изпраща куриери.

— Графиньо — поздрави я Рива, — когато лорд издигне голяма крепост в земите на своя лорд, това не може да не предизвика

подозрение. Знаете какво се случи на Седемте хълма. Мисля, че реакцията ми е разбираема.

— При повечето обстоятелства щяхте да сте прав, ваша светлост. Но предвид нашата ситуация, бих казала, че това е нещо, което можем да обсъдим, когато всичко приключи. Можем дори да организираме официално изслушване. При условие, че всички оцелеем.

Рива изсумтя кисело, но призна аргумента ѝ с кимване. После се взря на югозапад и погледът му проследи пътя, водещ към Рива.

— Моят град е превзет. Моите хора бягат, за да спасят живота си, умират. От глад.

Той погледна доспехите си, меча на колана си и внимателно го докосна. Когато заговори отново, гласът му звучеше много уморен:

— Всичко, което някога съм искал за моите земи, е справедливост, просперитет и мир. Аз не съм толкова войник, колкото строител, графиньо. Бях толкова доволен от това колко много хора идват в тези земи, за да търгуват, и колко добро вие и съпругът ви сте направили за Калдерон. Увеличаване на обема на търговията. Установяване на мирни отношения с маратите.

Той я погледна спокойно.

— Предположих, че спестявате парите, останали след плащането на данъците. Или може би ги инвестирате.

— О, инвестирахме ги, милорд — каза Амара с лека усмивка. — За такова утро.

Рива стисна устни и кимна.

— Предполагам, че трудно мога да споря с това. Как направихте всичко това? Как успяхте да запазите всичко в тайна?

— Стените? — Амара сви рамене. — Повечето хора, преминаващи през долината, никога не напускат настилката на пътя. Всичко, което е извън полезрението им, е лесно да се скрие. За стените, доколкото знам, по-голямата част от работата се състои в подготовката на почвата. Събиране на подходящ камък и така нататък. След като веднъж се направи, самото издигане на стените е много по-лесно.

Рива се намръщи и кимна.

— Така е. Значи вие с течение на времето сте събирали подходящи камъни и сте ги подравнявали в редове, а след това просто сте ги издигнали, веднага щом е възникнала необходимостта.

— Да. Дианическата лига много ни помогна в това, както и със силни призователи на земя, които да преместят по-големите камъни — тя посочи земите пред тях. — И, разбира се, стените са само началото на отбранителната система. Скелет, ако разбирате какво имам предвид.

Лорд Рива кимна.

— Всичко това е... доста необичайно.

— Моят съпруг и неговият племенник отдавна обменят идеи за това в писма. Гай Октавиан има доста необичайно мислене.

— Разбирам — каза Рива. Той хвърли поглед към Бърнард и каза: — Трябва да призная, че графът вероятно е най-правилния избор за управление на земите тук. В крайна сметка той ги познава по-добре от всеки друг в Империята.

— Да, така е — каза Амара.

— Доста забележителен човек е, наистина. Знаете ли, той никога не е казал: „Казах ви“.

— Той не е от хората, които придават значение на такива неща — каза Амара с усмивка. — Но, ваша светлост... той наистина ви каза.

Лорд Рива примигна, след което тъжно се усмихна.

— Да. Направи го, нали?

— Ездачи! — извика наблюдателят от кулата, сочейки напред.

Отрядите алеранци, които чакаха появата на ворда на върха на далечен хълм, галопираха с конете си надолу по склона към равнината. Вордски рицари кръжаха над тях като насекоми около фенери през нощта и нападаха отгоре. Разузнавачите се опитваха да възпрат атаката със стрели, но нямаха особен успех.

— Тези мъже са в беда — каза Рива.

Бърнард вдигна пръсти към устата си и пронизително изсвири. След това вдигна ръка към рицарите Аери, чакащи зад стената, и последователно им сигнализира „във въздуха“ и „придружи“. Накрая с рязко движение на китката указа посоката, в която трябва да летят.

Рев на вятъра съпроводи тридесетте рицари Аери, когато се издигнаха в небето и се стрелнаха към ездачите, за да прогонят вордските рицари от галопиращите коне с въздушните си потоци. Те изпратиха вражеските летци в неконтролируемо въртене, като същевременно не влязоха в обсега на оръжията им, което им позволи да издухат безнаказано врага като купчина сухи листа. След това заеха позиции над разузнавачите, оформяйки защитен щит.

Бърнард изсумтя доволно.

— Като това, което направи Акватайн в Церес. Защо да влизаш в битка с тези същества и да губиш ценни рицари Аери, когато можеш просто да ги издухаш от пътя?

Вордските рицари се втурнаха в преследване, но бяха разпръснати и напълно неутрализирани от въздушните потоци на летците, след което се оттеглиха. Ездачите с гръм и трясък преминаха през портата, намираща се близо до командния пункт. Водачът на конниците, мъж, облечен като горски жител в зелено, кафяво и сиво, скочи от коня, бързо се насочи към Бърнард и го поздрави по легионерски, въпреки че не носеше броня на легионер. Руфус Маркус беше част от кохортата легионери, първа сблъскала се с ворда преди много години, както и един от оцелелите във Втора Калдеронска. Подобно на Джиралди, панталоните му бяха украсени с две ленти на Ордена на лъва, макар да бяха толкова мръсни, че беше невъзможно да се каже със сигурност дали са червени.

Бърнард върна поздрава.

— Трибун, какви са новините?

— Летците свършиха добра работа, сър — отговори Руфус. — По пътя идват около три милиона единици от тяхната пехота и дори не се опитват да крият числеността си. Движат се в компактен поток, сър, а не на групи, както беше преди.

— Това означава... това означава, че тяхната кралица е някъде наблизо — каза Рива, гледайки ту единия, ту другия. — Нали така?

— Да, милорд — отвърна Бърнард. — Или поне така мислим.

— Сър — продължи разузнавачът, — те също така имат доста от онези гиганти, които използваха през кампанията миналата година, за да разрушават стени.

— Предположихме, че ще го направят — изсумтя Бърнард. — Нещо друго?

— Да, сър. Не можахме да погледнем назад, но съм сигурен, че има нещо друго, следващо основната войска. Не вдига прах поради честите дъждове напоследък, но го следват ята врани.

— Допълнителна сила? — каза намръщено Бърнард.

— Може да са група пленници, с които планират да хранят своите вземачи и да ги използват срещу нашите призователи, както се случи в Алера Империя.

Трибун Руфус кимна.

— Възможно е. А може да са събрали всичките си летци, за да са им под ръка. Видяхме само няколко. Може би умишлено ги държат на земята, така че да не ги забележим.

— С вордските рицари можем да се справим — уверено каза Бърnard. — Би било по-разумно да предположим, че напредват с нещо, което все още не сме виждали.

Разузнавачът отпи глътка вода от почти празния кожен мех.

— Да. Такъв залог със сигурност ще свърши работа. Не мисля, че вордът ще тръгне да блъфира. Начинът, по който напредват, подсказва, че според тях държат всички козове в ръцете си.

— Все още ли играете на карти, трибун? — изненадано попита Амара.

— О, да — Руфус се ухили. — Това е основната причина да остана в легионите, графиньо. Когато цивилните губят, те изведнъж осъзнават, че не искат да се бият с мен и още пет хиляди като мен.

Руфус допи водата си, вторачен към хоризонта, откъдето току-що беше пристигнал. Миг по-късно той изръмжа, сякаш някой го е ударил с юмрук в стомаха.

— Време е да направим залозите си.

Амара се обърна, за да види как вордът изпълва хоризонта.

Отново я поразя мисълта колко много прилича на сянката на облак, който пълзи по земята. Имаше толкова много богомолки, които се движеха така синхронно, че изглеждаха като един организъм, килим от блестящи черно-зелени брони, смъртоносни остриета и остри върхове. Амара си помисли, че ако ги посочи с пръст, ще се пореже.

Авангардът на ворда вече се спускаше по хълма и започна да пълни равнината. По всички хълмове, които Амара можеше да види, се появиха още форми — всички се движеха съгласувано, равномерно, докато в последната миля се втурнаха в безкрайна единна вълна със страшна цел. И което го правеше още по-зловещо, всичко това се случваше в пълна тишина. Нямаше писъци, крясъци, барабани, не се чуваха рогове. Те просто се движеха като сянка на облак, без да спират и за миг. Тишината беше плашеща. Заради нея те изглеждаха някак нереални на ярката светлина на утрото.

Бърnard ги гледеше напрегнато известно време, после кимна. До него Джиралди изрева заповедно:

— Извадете мечовете!

Гласът му се разнесе нагоре и надолу по стената, съвсем отчетлив на фона на тази съвършена тишина — и тогава повече от сто и петдесет хиляди меча изсъскаха от ножниците си. Звук, далеч по-смъртоносен от шумолене на листа от вятъра. С лека изненада Амара осъзна, че собственият ѝ меч вече е в ръката ѝ.

Бяха готови, осъзна тя.

Бяха готови.

Изобщо не смяташе да крещи, просто изведнъж се чу как го прави. Мощен вик, в който цялото ѝ презрение и предизвикателство към врага се изля в една-единствена дума — Алера!

Ехото на гласа ѝ отекна в тихата равнина.

Внезапният тътен разтърси камъните на стената, разтърси самата земя, тъй като всяка жива душа, всеки защитник, който сега стоеше срещу този тъмен прилив, добави своите собствени ужас и ярост във въздуха. Нямаше отделни гласове, нито думи, нито вик или девиз — но легионите изригнаха в един глас, който изпълни тялото на Амара с неистова еуфория чак до върховете на пръстите ѝ — и мечът в ръката ѝ стана по-лек от въздуха, който контролираше.

Този вик на предизвикателство се стовари върху линията на ворда като физически удар и за миг врагът забави крачка — но веднага отговори с разкъсваща съзнанието буря от крясъци и писъци, болезнени за тялото, ума и душата. Врагът с всички сили се втурна напред за последните няколко стотин ярда до стената. Земята почерня, докдето стигаше поглед, виковете им се смесиха с тези на защитниците.

И родена от този първичен, яростен тътен, започна последната битка на войната — и може би последната битка на Империята.

ГЛАВА 36

Легионите закрепяха предизвикателно срещу ворда. Ерен не можа да се въздържи да не се присъедини към тях — реакция на чист рефлекс и първичен ужас. На някакво подсъзнателно ниво той беше абсолютно сигурен, че малко ворди ще се уплашат от пискливия му глас, но някак не можеше да се контролира. Страхът може и да не го задушаваше, но явно беше върнал гласа му в пубертета.

Някъде наблизко един центурион изрева нещо, останало нечуто в целия този шум. За щастие, легионерите си знаеха работата достатъчно добре и без команди. Когато врагът приближи, огромна сянка премина над земята пред стената и безброй копия се издигнаха във въздуха, за да се потопят в авангарда на ворда. Сами по себе си копията не бяха толкова смъртоносни. Според преценката на Ерен те щяха да убият по един на всеки петдесет ворда, в най-добрия случай — на всеки тридесет. Но всеки нападател, ударен от това тежко оръжие, се олюляваше от болка. И дори раната да не беше фатална, скоростта на улучения се забавяше и той бързо биваше стъпкван от напирещите задни редове.

Такъв удар беше стар, стандартен прием на легионите, и се оказа опустошителен за единната формация на врага.

Но тъй като това беше боен план, в който участие имаше и Тави, пораженията не се ограничиха само до това.

Холтърите от долината Калдерон не бяха успели да осигурят модифицирано копие на всеки легионер на стената — само най-опитния на всеки осем беше получил такова. В по-голямата си част именно копията, хвърлени от тези мъже, бяха убили директно — и всяко такова копие беше снабдено с малка стъклена сфера, разположена в прореза на железния връх на копието, където се съединяваше с дървената дръжка. Независимо дали копията пропускаха и падаха на земята или улучваха целта, хиляди малки сфери се пръснаха, освобождавайки затворените в тях фурии.

Самият Ерен беше участвал в тестове на огнени камъни, създадени с призоваване на фурии и получени от хладилни камъни, използвани за съхранение на храна в кръчмите и богатите домове на Империята — още една иновация, произлязла от сложния, преплетен лабиринт, който Октавиан имаше за мозък. Стъклените сфери можеха да задържат дори повече топлина от първото поколение камъни със същия размер, и бяха много по-лесни за изработка.

Да се руши винаги е по-лесно, отколкото да се създава, помисли си Ерен.

Огнените копия избухнаха с рев, всяко образува внезапна сфера от пламък с размерите на фургон. Не беше горещ бял огън като атака на огнен рицар, но не беше и нужно. Огънят погълна предните две редици на нападателите и засмука толкова много въздух, за да захрани краткотрайния пламък, че наметката на Ерен с плющене прилепна към гърба му, сякаш стои с гръб към силен вятър. Мазен черен дим се издигна, вонята беше неописуемо неприятна и за няколко мига линията на ворда беше в пълен безпорядък.

Ерен извика и удари лорд Антилус по рамото. Нямахше нужда от сигнал. Едрият, атлетичен мъж вече се хвърляше напред заедно с Плацида и Фригия.

Най-могъщите и опасни Върховни лордове на Алера се издигнаха заедно във внезапен вихър и се хвърлиха през черния облак, излязоха над вражеските сили, движейки се твърде бързо, за да бъдат забелязани, и изчезнаха зад завесата, създадена от вятъра. Ерен стисна юмруци и се загледа след тях, опитвайки се да види през масата от легионери пред себе си. Тяхната мисия беше негова идея. До известна степен той носеше отговорност за резултата.

Вордът възвърна темпото на настъпление за секунди, просто тези, които идваха зад първата вълна, прескачаха мъртвите и ранените. Косите им правеха вдлъбнатини в каменните стени, създавайки опори, в които краката им, подобни на крака на насекоми, можеха да стъпят, и те безстрашно се закатериха нагоре по стената, към мечовете на легионерите.

Хора и ворди крещяха и виеха. Мечове проблясваха на слънцето. Вордските коси се вдигаха и падаха. Кръв, както червена, така и мръснозелена, плисна по стената, която вордите яростно удряха и дълбаеха — но така поне не можеха да използват косите си с по-добър

ефект. Те идваха в безкраен поток, докато легионерите продължаваха да ги отблъскват; предните редици на стената се биеха с щитове и мечове, докато техните другари зад тях мушкаха враговете си с дълги копия. На някои места вордите успяваха да се качат догоре, но само за да бъдат безмилостно отблъснати от легионите.

Все повече и повече същества се изсипваха като смъртоносен, жив поток, който се носеше над земята и заливаше стената. Вълна след вълна се разбиваха върху ниската стена, върху стоманата на легионите и кръвта на алеранците. И подобно на надигащ се прилив, натискът само нарастваше. Вордите се катереха един върху друг в стремежа си да стигнат до легионерите, а нарастващият брой тела под стената образува рампи до върха.

Точката на пречупване беше близо. Само след няколко минути вордът щеше да се укрепи някъде на стената и щеше да започне да се излива с хиляди. Врагът също го усети. Все повече и повече ворди напиреха към стената. Ерен можеше да слезе от нея и да извърви поне миля, без да докосва земята.

Беше време.

Той се обърна и кимна към бронирания стар гражданин отляво.

— Сега?

Лорд Грам наблюдаваше атаката със свален шлем. На младини явно е имал яркочервена коса, но сега тя беше почти изцяло побеляла, само няколко упорити самотни, предизвикателни косъма напомняха за оригиналния цвят. Той кимна, вдигна шлема и го сложи на главата си.

— Да. Ако ги оставим още малко по-близо, ще пробият през стената.

— Трябва ли да подадем сигнала? — попита Ерен. След като се подаде, сигналът щеше да се разпространи по стената, от един призовател на огън към следващия.

Грам изсумтя и се намръщи:

— Изчакай заповедта, момче. Всичко, което виждаме, е това, което е точно пред нас. Това е нашата работа. Бърнард наблюдава цялата картина. Това му е работата. Той ще даде заповедта, когато му дойде времето.

На двадесетина фута от тях ворд стъпи на стената и един легионер закрепя, пронизан от косата му. Вордът отблъсна втори легионер като играчка, но миг по-късно бе размазан от огромния чук

на земния рицар, който се втурна да запуши пролуката — но за това време трима от другарите му вече бяха стъпили на върха на стената. След няколко секунди към тях щяха да се присъединят още ворди.

— Лорд Грам? — обади се Ерен. Гласът му отново потрепери предателски.

— Изчакайте! — изрева Греъм в отговор.

Граф Калдерон щеше да изчака, преди да подаде сигнал за следващата фаза на плана, докато възможно най-много врагове се озоват на позиция. Ерен знаеше това. Също така знаеше, че като командир на толкова критична битка, Калдерон ще е готов да жертва живота на няколко защитници, ако е необходимо. Трябваше да бъде. Това беше основната причина в битките да има командир — за да има човек, който да балансира предимствата на логиката и разума спрямо безразсъдните емоционални импулси на близкия бой.

В този момент, когато трима ворди бяха стъпили на стената и един от тях, о, врани, се взираше право в него, на Ерен това вече не му изглеждаше като правилен подход към войната. Изведнъж си помисли, че идеята да приеме легионерската лорика, която му беше предложена вчера, щеше да е добра. Тридесет или четиридесет паунда стомана върху крехката му плът (която само няколко часа по-рано изглеждаше малко прекалено тежка за момче, използвано основно за бързи съобщения) щеше да изглежда страхотно.

Четвърти ворд се появи на върха на стената и Ерен осъзна, че за алеранския контраудар ще е твърде късно да ги спаси, дори и да се случи в този момент. Те трябваше да си възвърнат стената точно сега, в противен случай вордите щяха да убият всички мъже около него, а много вероятно — и самия Ерен. Още по-лошо, те щяха да убият Грам, един от малкото призователи на огън с талант да създаде достатъчно горещ за контраатака пламък. Недопустимо беше да умре.

Група легионери последваха рицар на земята и атакуваха първите двама вордски воина, покатерили се горе, но третият помете легионера от стената в морето под подвижни коси под тях. Писькът му прекъсна толкова рязко, сякаш наистина беше паднал във вода. Блестящите очи на ворда се впиха в Ерен и богомолката се втурна напред, а сърповете му проблясваха.

Едно от смъртоносните оръжия започна да се спуска върху Ерен, но той отскочи извън обсега му и извика: „Грам, пази се!“ Опря рамо в

бедрото на Грам и грубо го отблъсна от атакуващия воин.

Това движение му струва скъпоценни мигове и инчове. Не успя съвсем да излезе от обсега на богомолката и бързото движение на сърпа остави кървава бразда по рамото му, плъзна се покрай инстинктивно извития от болка гръб и отново го захапа, разрязвайки задните му части. Ерен се олюля и падна на едно коляно, инстинктивно осъзнавайки, че няма как да остане там и сигурен, че не може да избяга извън обхвата на нападателя. Легионерите идваха, искайки също като него да запушат пробива, но бяха на цяла безкрайна секунда.

Ерен се хвърли назад, към ворда, и се претърколи, свит на кълбо. Усети как косата рязко се спусна и го пропусна на косъм, удрайки в камъка на стената.

Ерен спря точно под тялото на ворда, който започна комично да подскача, опитвайки се безуспешно да го достигне със сърповете си. Ерен протегна ръка към близкото копие на паднал легионер. Способността му да призовава дърво не беше особено забележителна, но беше повече от достатъчна, за да накара дръжката на копието леко да се огъне. И когато я освободи, копието със свистене подскочи в ръката му.

Той го сграбчи и бързо се претърколи, избягвайки на косъм второто сърповидно острие на ворда. Придвижвайки се като куц рак, Ерен остана под ворда, стисна здраво копието и отново прибягна до призоваване, огъвайки дръжката му почти в окръжност. За миг се поколеба, чудейки се къде да удари и как да се прицели, подпря края на дръжката върху каменната стена и премахна призоваването.

Копието се изправи с яростна сила. Острият връх се плъзна по бронираната подбедрица на ворда, влезе в ставата между две хитинови плочки и се заби в плътта на нападателя с такава сила, че повдигна предните му крайници във въздуха. Тъмна зеленикавокафява кръв бликна от раната и вордът падна от алеранската страна на стената, потрепвайки в предсмъртни гърчове.

Ерен извика триумфално, но викът му бързо премина в писък, когато нещо парещо го блъсна в долната част на гърба. Чу се звук от удар, тялото му потръпна и мускулите над дясната му лопатка се свиха в рязък спазъм. Опита да се раздвижи, но нещо го притискаше здраво към земята. Сигурно беше гравитацията. Чувстваше се много тежък.

Той погледна през рамо, само по себе си агонизиращо движение, и видя, че друг от качилите се на стената ворди беше скочил върху него, докато по-малко късметлийският му брат падаше на земята. Не можеше да види самите сърпове, нито къде са го пробали. Като се замисли, реши, че и не иска да знае. Болката беше достатъчно силна и без съответната визуализация.

Не можеше да диша. Искаше просто да си поеме дълбоко, дълбоко въздух. Но изобщо не можеше да вдиша. Това не изглеждаше честно. Той положи буза на камъка.

Имаше ярка светлина, нещо топло премина над него и вордът изпищя.

— Лечител! — изрева Грам.

Ерен примигна, отвори очи и погледна на юг. Във въздуха витаеше една-единствена блестяща искра от яркочервен огън.

— Не, идиот, не ги вади от него — изръмжа Грам към някого. — Ще му изтече кръвта.

— Но те са го приковали към кървавата стена — възрази дълбок, звучен глас.

— Използвайте главата си и за нещо друго, освен да търсите какво да разбийете с този чук, Фредерик — отвърна Греъм. — Малко земно призоваване ще бъде достатъчно, за да ги извадите от стената.

— О, точно така. Дайте ми секунда...

Грам се беше навел над Ерен, а на стената около тях имаше други легионери. Сигурно са затворили пробива. Това беше добре. Ерен вдигна ръка. Хрумна му, че тя се тресе по-силно, отколкото трябваше.

— Грам — изпъшка той и посочи с ръка. — Сигналът.

Старият лорд погледна през рамо, изръмжа и се изправи. Вдигна поглед към небето, пое си дълбоко дъх, след това вдигна ръка и изпрати във въздуха нещо, което приличаше на малка синя звезда, пламнала в небето.

По цялата дължина на стената отговориха други звезди.

Втора звезда се издигна над командния пункт. Тя гореше с ярка бяла светлина, която беше болезнена за гледане дори през деня. Ерен знаеше, че нагоре и надолу по стената огнените призователи правят същото като Грам. Очите на стария лорд бяха съсредоточени в земята пред стената, а двама легионери го прикриваха от всяка вражеска

атака. Той се концентрира за миг, след това насочи пръст към земята и изрече една-единствена дума: „Гори“.

Сфера бял огън изскочи от пръста на Грам към земята.

За непоносимо дълга минута нищо не се случи.

Ерен затвори очи и мислено си го представи. Издигането на обсадните стени от земята изискваше преместване на качествен, тежък камък. Но това не беше единственото нещо, което можеше да се премести. Земята беше пълна с най-различни интересни минерали. Злато. Сребро. Скъпоценни камъни.

И въглища.

И земно масло.

През последните няколко месеца цялата равнина пред първата стена беше изпълнена с последните две. Въглищата бяха издигани на няколко инча под повърхността, а много по-лесно манипулируемото масло беше докарано до повърхностните слоеве на почвата, докато земята не започна да жвака от него. В същото време беше трудно да се забележи, тъй като от постоянните дъждове земята беше станала много мека и кална. Оставаше издайническата миризма. Но вортът не беше достатъчно умен, за да я разпознае.

Във въглищния слой бяха прокопани малки тунели, пълни с масло и с много отвори за въздух. Сега застаналите на стените призователи насочиха огъня право към устията на тези тунели и пламъците бързо се разпространиха по тях.

Тридесет секунди по-късно се разнесе грохот, когато комбинацията от големи количества масло и кислород предизвика експлозия, разкъсвайки земята и раздробявайки пластове въглища на малки парчета. Пламъкът се рев изскочи от земята, а някъде отгоре вятърът засвистя и зави. Четирима граждани бяха излетели в небето, за да осигурят на огъня достатъчно въздух да се превърне в истинско огнено торнадо.

Когато торнадото най-накрая с чудовищен рев се издигна, малък облак пръст, въглища и пламтящи капчици масло излетяха толкова високо във въздуха, че дори легнал, Ерен видя гигантската гъба, която образуваха.

— Кървави врани! — възкликнаха легионер, колкото от ужас, толкова и от радост.

Ерен можеше да види това отразено в очите на младия мъж. По цялата ширина на долината Калдерон се надигна огромна огнена завеса. Вордът крещеше. Вордът умираше — стотици хиляди вражески воители, които толкова яростно се бяха скупчили в плътна маса покрай стената.

Ерен си помисли, че залезът днес е дошъл изненадващо рано. Някъде наблизко прозвуча сигнал за отстъпление.

Те нямаха намерение да държат първата стена. Просто беше прекалено дълга, за да се организира ефективна защита. Но саможертвата и смелостта на мъжете, които проляха кръвта си и умряха при нея, позволиха на алеранците да направят сериозна дупка в армията на ворда, намалявайки нейното предимство в численост. Млади, смели легионери. Горките идиоти. Добре, че Ерен никога не бе стигнал до легионите поради ръста си и липсата на полезни фурии. Успя да избегне всички тези глупости. И беше помогнал да се направи нещо полезно днес.

Тих вътрешен глас му подсказваше, че вордът може да си позволи тези загуби. Въпреки че току-що беше загубил повече воители, отколкото беше броят на всички легионери в Алера, вордът все още имаше огромното числено предимство.

Ето защо, помисли си той, в долината ги очакваха още много изненади. Граф Калдерон беше повече от готов да ги посрещне. Може и да не успее да ги спре. Възможно е никой да не може. Но фуриите са свидетели, че те щяха да платят за всяка глътка въздух, преди всичко да свърши.

Ерен осъзна, че се усмихва. Тогава някой приближи до него. Усети острата миризма на гаргант. Хора говореха, но той не им обърна внимание. Беше твърде уморен. Помисли си, че ако заспи, може да не се събуди.

От друга страна, ако смъртта е като сън, наистина ли е толкова лоша?

Може би скоро щеше да разбере.

ГЛАВА 37

Амара видя как пламъците погълнаха първото нападение на ворда.

Всичко се беше развило горе-долу по план. Когато призователите на огън запалиха малките тунели, пълни с масло, пламъците бързо се разпространиха по тях на разстояние около половин миля, създавайки постоянен източник на огън. През отворите за въздух започна да излиза черен дим.

След това, когато скритите Върховни лордове изпратиха мощната буря, обхванала долината, те избухнаха. Земята изригна в огън и парчета натрошени въглища се бяха пръснали навсякъде. Наред с въглищата отвсякъде пръсна масло и в един момент цялата долина беше обхваната от огън.

Застанал зад Амара, Бърнард надникна в изкривеното пространство, което тя беше създала между разперените си ръце, и доволно изсумтя.

— Тави направи подобно нещо в Елинарх, но на обратно — каза той на Върховен лорд Рива.

— Как така? — попита Рива.

— В Елинарх — поясни Амара, за да щади челюстта на своя съпруг — той първо нагря каменната настилка, за да прогони канимите от нея и да ги накара да влязат в сградите на града. А после подпали сградите.

Рива се взря в обхванатата от пламъци равнина и потръпна.

— Жестоко.

— Наистина — каза Амара.

— Момчето завършва всичко, което започне — каза Бърнард. Устата му се изкриви в усмивка. — Негово височество, момчето.

Рива се обърна да ги погледне замислено и двамата.

— Мислите ли, че наистина е на път?

— Каза, че е — отвърна Бърнард.

— Но той има толкова малко хора.

Бърнард изсумтя.

— Момчето нямаше никого, освен един невъоръжен роб, когато спря маратите във Втора Калдеронска — той се обърна с лице към Рива и срещна погледа му. — Ако казва, че идва да се бие, повярвайте му.

Лорд Рива замислено погледна Бърнард. В равнината огънят започваше да затихва, оставяйки половин миля нажежени въглища по земята. Въздухът отгоре трептеше от жегата. Горящият хитин на ворда мирише просто отвратително, помисли си Амара.

Над главите им се чу глух рев на въздушни потоци, когато Върховните лордове, след като бяха изпълнили задачата си, се прибираха в единна формация.

— Бърнард — тихо каза Амара.

Съпругът ѝ погледна към долината и кимна. После се обърна към Джиралди и каза:

— Сигнал за отстъпление. Оттегляме се зад следващата стена.

Джиралди отдаде чест и предаде заповедта на тръбача. Скоро сигналът отекваше нагоре-надолу по дължината на стената. Центурионите закрепяха заповеди. Мъжете започнаха да се оттеглят по стълбите, извеждащи от стените, и да оформят своите единици.

Няколко секунди по-рано бяха тръгнали и маратските гарганти — с широката си, бавна стъпка те бързо стигнаха до мястото. Ранените бяха натоварени върху животни, чиито седла бяха подготвени да ги носят безопасно.

— Граф Калдерон — каза Рива с малко приповдигнат и официален тон, — осъзнавам, че отношенията ни бяха... обтегнати. И че несъмнено вие сте работили много усилено, за да подготвите защитата на долината. Независимо от това бих искал да предложа уменията си и тези на моите инженери за всякаква възможна помощ.

Бърнард отново го погледна.

— Аз не съм много добър войник, ваше превъзходителство — продължи Рива. — Но разбирам от строителство. И някои от най-добрите архитекти и инженери на Империята работят в моя град.

Бърнард хвърли поглед към Амара, която с лека усмивка се преструваше, че наблюдава врага.

— За нас е чест, ваша светлост — каза Бърнард. — Джиралди ще ви заведе при Плувус Пентий. Той води книгите и граfiците ни по

този проект и ще знае къде вие и вашите хора ще бъдете най-полезни.

Рива подаде ръка на Бърнард и се усмихна.

— Успех, графе.

Бърнард му отговори с леко тъжна усмивка.

— Нека е за всички нас.

Рива и Джиралди тръгнаха, а Бърнард даде заповед на останалата част от командния състав да започне отстъплението към кулата.

Амара пристъпи до съпруга си и преплете пръсти с неговите. Бърнард се загледа в полето светещи въглища. Притеснителни пожари бяха започнали по краищата, където топлината беше изсушила околната почва.

Отвъд завесата от трептящ въздух вордът се трупаше, движеше се и преливаше като едно същество с милион крайници. Беше невъзможно да се разберат каквито и да е било подробности, освен факта, че бяха там — и че все повече от тях продължаваха да пристигат.

Амара потръпна.

— Не трябва ли да тръгваме? — попита тя съпруга си.

— Има още малко време — каза Бърнард. — Това е красотата на плана. Той прави две неща едновременно. Убива ворди и ни дава време да се оттеглим на по-укрепена позиция.

Той замълча и продължи да гледа на запад.

Амара прошепна много тихо:

— Мислиш за Исана.

— Тя е моята сестра — каза Бърнард.

— Чу какво каза Ерен.

Изражението на Бърнард се втвърди. Той стисна юмрук и удари в един от ниските зъбци на стената. Мрежа от пукнатини плъзна по протежението на камъка.

— Кралицата я държи.

Амара сложи ръка на юмука му и нежно го стисна. Бърнард затвори очи и направи видимо усилие да се отпусне. Миг по-късно юмрукът му отново се сви.

— Надявах се, че това ще я привлече — прошепна той. — Тя щеше да избяга от конфронтация, но можеше да ни отведе до Исана.

— Вордската кралица е всичко друго, но не и глупава — каза Амара. — Тя вероятно знае, че планираме да я убием.

Бърнард изсумтя.

— Трябва да я накараме да излезе. Да се покаже. Ако не можем да направим това, край на всичко.

— Знам — тихо каза Амара. — Но тя също го знае.

Бърнард отново потърка челюстта си.

— Как е Маша?

— Оливия казва, че е уплашена — каза Амара. — Усеца, че става нещо лошо.

— Горкото дете — каза Бърнард. — Прекалено проникателно, от което само страда.

— За душевното ѝ спокойствие, може би — каза Амара. — Но не и по отношение на друго.

Той изръмжа одобрително.

— Предполагам, че не бива да губим повече време.

Той прилепи два пръста към устните си и рязко изсвири. Конете им изцвилиха и потеглиха в тръс към най-близките стълби.

Амара го погледна с усмивка.

— Как го правиш?

— Не е трудно — каза Бърнард. — Ти просто...

Той рязко млъкна, когато облак бяла пара внезапно се издигна от далечната страна на покритото с въглища поле. Амара също погледна натам и усети как затаява дъх. Облакът удвои размера си и после отново го удвои. По краищата си стана полупрозрачен.

— Пара — възкликна Амара.

— Водно призоваване? — промърмори Бърнард и вдигна поглед нагоре. Само няколко бели, невинни облака препускаха по небето, но от никой от тях не валеше дъжд. — Как?

Амара се намръщи, после предположи.

— Сигурно са отклонили река. Както направи Акватайн в Алера Империя.

Бърнард се замисли за секунда, после кимна.

— Малката гъска е на около миля и половина отвъд последния хълм. Възможно ли е да са я отклонили толкова далеч?

Амара се опита да си представи релефа на терена, особено хълмовете.

— Невероятно е — каза тя. — Тук трябва да сме на тридесет или четиридесет фута по-високо от най-близката точка на реката.

Облакът ставаше все по-голям и надигащата се пара започна да се приближава към позицията им на стената.

Бърнард подсвирна.

— Сериозно призоваване. И са го създали на достатъчно разстояние, така че дори и кралицата да е там, никога няма да стигнем до нея. Как мислиш, дали идеята е на Инвидия?

Амара сви рамене.

— Ще са необходими съвместните усилия на няколко призователи, за да се създаде такова нещо. Водата сама по себе си е тежка. Да я заставиш да се движи по този начин, против природата ѝ — не съм сигурна, че дори Секстус би могъл да направи това.

Бърнард разочаровано се изплю на земята.

— Предполагам, че след три четвърти час ще могат да се придвижат отново до стената.

Амара поклати глава.

— По-малко.

— Предположихме, че ще имаме два, три часа — Бърнард стисна челюсти и се обърна, за да слезе по стълбите към чакащите коне. — По-добре да тръгваме.

ГЛАВА 38

Тави беше измамен.

И, разбира се, Кайтай беше замесена.

Той нямаше намерение да спи, не и сега, когато имаше още толкова много, което да се направи за защитата на града. Но след скорошното кръвопускане на Марок и огромните усилия, необходими за унищожаване на портите на Рива, той беше напълно изтощен. А Кайтай беше особено... той потърси в мислите си за подходящо определение. „Агресивна“ сякаш не предаваше желаниа нюанс. „Настоятелна“, макар и по-точно описание, донякъде не изцяло отразяваше същността. Той реши, че на неговия език липсва дума, която напълно да опише такава ненаситна, ентусиазирана, напълно неограничена страст.

В един момент на капрата на фургона имаше дискретно оставена храна. В ретроспекция Тави заподозря, че към нея е било добавено малко количество афродин, което обясняваше както неговата, ъ-ъ, изключителна концентрация върху вечерта, така и последващото му почти коматовно състояние.

Той погледна косата на Кайтай. Докато Тави лежеше по гръб, тя беше притисната към хълбока му, положила глава на гърдите му. Лицето ѝ беше скрито от красивата бяла коса, с изключение на меките устни. Силната ѝ тънка ръка лежеше на гърдите му. Кракът ѝ беше праметнат върху бедрото му. Тя спеше дълбоко, като от време на време издаваше звуци, които някой невъзпитан (и неразумен) човек би нарекъл хъркане.

За момент Тави удовлетворено затвори очи. А може би просто са се желали много силно. Така или иначе той не беше разстроен, че са му осигурили този нощен... сън, колкото и вероломно да беше организирано всичко.

Тя промърмори нещо насън и Тави усети излъчващите се от нея неясни, трептящи емоции, бързо преливащи една в друга. Тя сънуваше. Тави погали косата ѝ с една ръка и се концентрира, опитвайки се да

улови емоциите в лагера. Ако нещо се беше объркало през нощта, щеше да го усети. А самият въздух, общата емоционална атмосфера в лагера на легиона, можеше да му каже много за душевното състояние на войниците.

Около фургона бяха разположени половин дузина стражи на разстояние, очевидно с мисълта да им осигурят дискретност, но те нямаше как да не чуят всичко, освен ако Кайтай не се беше сетила да сложи въздушно заглушаване. Или някой от мъжете го е направил. Тави установи, че този факт е далеч по-малко смущаващ, отколкото би бил година по-рано.

Имаше толкова много лоши неща по света, които може би помогнаха да се погледне на нещата в различна светлина. Нищо необичайно нямаше, че някой знае как Тави и Кайтай взаимно се наслаждават на компанията си.

Стражите бяха спокойни и бдителни. Две прислужнички наблизко излъчваха усещането, че вършат рутинни задачи — най-вероятно приготвяха закуска. Като цяло в лагера имаше атмосфера на очакване. Страхът беше смесен с очакване, яростта към нашествениците се смесваше със загрижеността за другите алеранци.

Хората не бяха глупави. Знаеха, че отиват на война, но нямаше и следа от отчаяние, само очакване и увереност.

Това само по себе си беше почти най-ценния атрибут, който един легион можеше да притежава. Капитаните на легиони от години знаеха, че очакването за победа поражда победа.

Той трябваше да стане и да се движи, да насърчава мъжете наоколо, да играе ролята на принцепса с неограничена сила, увереност и енергия. Но на това легло се чувстваше толкова удобно. Той насочи вниманието си към топлите, спокойно спящи до него...

Присъствия?

Тави рязко се изправи.

* * *

— Ти не ми каза — тихо прошепна Тави.

Кайтай го погледна косо и отмести поглед. После пъкна ръце в подплатената със стомана жилетка, която носеше под бронята, и

започна да я закопчава.

Тави нежно настоя.

— Защо не ми каза, чала?

— Не биваше да идвам тук с теб — отвърна Кайтай с твърд глас.
— Трябваше да остана в собственото си легло, сама. Врани, знаех, че ще го усетиш, ако сме заедно. Бях слаба.

Тави усети как гневът се надига в него.

— Защо не ми каза, Кайтай?

— Защото вашите хора полудяват, стане ли дума за раждане на дете — отсеке тя. — Какво може да се случи! Какво може да не се случи! Кога трябва да се случи и в каква последователност! Обстоятелства, върху които детето няма абсолютно никакъв контрол, диктуват как ще бъде третирано то до края на живота му — тя приключи със закопчаването на жилетката и го погледна гневно. — Ти знаеш това. По-добре от всеки друг.

Тави скръсти ръце и срещна погледа й.

— И как очакваше нещата да се подобрят, като скриеш това от мен?

— Аз... — Кайтай замълча и се намъкна в плетената ризница, затруднена от тясното пространство във фургона. — Не исках да насочиш тази лудост към мен.

— Лудост? — повтори той. — Не се занимавай с ризницата, Кайтай. Няма да я използваш.

Тя вдигна брадичка и започна да връзва косата си на опашка.

— Тук? Виждаш ли? Тъй като нося нашето дете, очакваш да седя кротко в някаква каменна кутия, докато дойде време за раждане.

— Не — каза Тави. — Искам да опазиш нашето... — той се опита да не се задави при думата — дете... в безопасност.

— В безопасност? — Кайтай го погледна. — Няма такова място, алеранецо. Вече не. Не и докато вордът не бъде унищожен. Има само места, където смъртта може да се забави.

На това Тави нямаше отговор. Той се облегна на пети и дълго я гледа.

— Ето защо настоя за ухажване — каза накрая. — За да спим отделно.

Бузите на Кайтай поаленяха.

— Това е... една от причините, алеранецо — тя преглътна. — Има много причини.

Тави се наведе напред и ѝ подаде ръка. Тя я взе.

За момент те мълчаливо се държаха за ръце.

— Нашето дете — каза Тави.

Тя кимна с широко отворени очи.

— Кога разбра?

— Към края на пътуването от Кания — каза тя.

— Колко ще продължи?

Тя сви рамене и Тави си отбеляза, че това е един от малкото пъти, когато не успява да изглежда спокойна и уверена.

— Шест месеца. Ако бащата беше марат. Но нашия и вашия народ... това никога не се е случвало досега — тя преглътна и Тави си помисли, че в този момент изглежда крехка и красива като цвете, покрито с лед. — Не знам какво ще се случи. Никой не знае какво ще се случи.

Дълго време Тави стоя мълчаливо в пълна тишина, опитвайки се да осъзнае такава проста и невероятна истина.

Той ще бъде баща.

Той ще бъде баща.

Едно малко човече скоро щеше да се появи на този свят, а Тави щеше да му бъде баща.

Пръстите на Кайтай погалиха ръката му.

— Моля те, кажи ми какво мислиш.

— Аз... — Тави отчаяно поклати глава. — Мисля, че... това променя нещата. Това променя всичко.

— Да — прошепна Кайтай с много тих глас.

Тави примигна, след което хвана двете ѝ ръце в своята.

— Не между теб и мен, Кайтай. Това никога няма да се промени.

Тя потърси очите му, премигна два пъти и сълзи се търкулнаха по бузите ѝ, преди да си спомни водното призоваване и да затвори очи.

Изведнъж Тави я привлече към себе си, за да я прегърне силно.

— Недей — каза тихо той. — Да не си посмяла дори да си помислиш, че трябва да криеш сълзите си от мен.

Тя зарови лице в гърдите му и тънките ѝ ръце внезапно го стиснаха. Това веднага му напомни, че тя е почти толкова силна, колкото и той, въпреки разликата в размерите им. И носеше плетена

ризница. Много студена плетена ризница. Тави трепна, но не помръдна.

Кайтай за кратко притисна лице към гърдите му и сълзите й, погорещи от всякога, намокриха кожата му.

— Не знаех какво ще направиш — каза тя няколко минути покъсно, продължавайки да го прегръща. — Какво би си помислил. Не направихме нещата в правилната последователност.

Тави дълго мълча. Накрая попита:

— Притесняваш се, че детето ни ще бъде незаконно?

— Разбира се — отвърна тя. — Виждала съм белезите на Максимус. Видях колко луд стана Наварис Фригия. Виждала съм други, които са... копелета. Всички ги презират. Защото не са легитимни. Сякаш със самия факт на раждането си са извършили престъпление. Не знаех какво да правя.

Тави помълча известно време и я погали с една ръка по косата, след което каза:

— Има две неща, които можем да направим.

Тя подсмръкна и замръзна в очакване.

— Можем да нагласим нещата така, че детето ни да не е извънбрачно — каза той.

— Как?

— Първото е, като излъжем, разбира се. Ние вече сме се оженили тайно, но просто не сме казали нищо на никого, а когато бебето се роди, ще се изненадаме, че то...

— Или тя — прекъсна го Кайтай.

— Или тя се е родила преждевременно.

— Това няма ли да излезе наяве? Един търсач на истина веднага би разбрал, че това е лъжа.

— О, всеки може да си мисли, че това е измислица. Но никой няма да го каже на глас. Това се нарича „учтива измислица“ сред хората, които се интересуват от подобни неща. Може да има насмешки, подхвърлени зад гърба забележки, но никой няма да ни предизвика сериозно.

— Наистина ли?

— Случва се постоянно — увери я Тави.

— Но... но все пак може да се използва срещу детето. Да се присмиват зад гърба му. Да му се подиграват...

— Или на нея — допълни Тави.

— Или на нея — продължи Кайтай. — Това завинаги ще остане слабо място, което някой може да използва.

— Предполагам, че зависи от детето — каза Тави.

За момент Кайтай се замисли над думите му. После продължи:

— Кое е другото, което можем да направим?

Тави вдигна леко глава, за да я погледне в очите.

— Ще правим каквото си искаме — каза той спокойно — и нека някой да посмее да не се съгласи. Ще дадем на детето цялата си любов и подкрепа, пренебрегвайки законите, които могат да му навредят, и ще предизвикаме на юрис макто всеки, който се опита да ни навреди по този въпрос. Ще направим нещо за всички извънбрачни деца на Империята, като започнем от нашето собствено.

Очите на Кайтай блеснаха с по-ярък нюанс на зеленото, сякаш нещо неистово бе запалило живота в тях.

— Можем ли да го направим?

— Не виждам защо не — каза Тави. — В крайна сметка аз ще бъда Първият лорд. Всеки, който е решил да се обърне срещу мен, ще го направи, без значение какво оправдание използва. Всеки, който ме подкрепя, ще ме подкрепя, независимо в какъв ред сме направили нещата.

Кайтай се намръщи.

— Чала — прошепна тя, — не ме интересуват другите алеранци. Интересува ме само какво мислиш ти.

Той стисна дланите ѝ между своите и каза:

— Казаха ми, че е обичай маратската жена да подложи потенциалната си половинка на изпитание чрез състезание пред Единствения.

Тя бавно се усмихна.

— Интересувал си се от този обичай?

— Учителят, който ми даде задачата, беше изключително възискателен — отвърна сухо той. — Направих няколко извода от този факт.

— Да?

— Тъй като жената избира съпруга си чрез състезание, тя спокойно може да го отхвърли. Ако не го иска, просто избира такава, в която вероятността той да спечели е много малка. Например, ако едно

момиче от Конския клан не харесва кандидата от Вълчия клан, тя ще го накара да се състезава с нея в конна езда.

В очите на Кайтай затанцуваха палави искри, но тонът и изражението ѝ бяха сериозни.

— Състезанието се провежда пред лицето на Единствения. Побеждава най-достойният марат. Всички знаят това, алеранецо.

— Разбира се — каза Тави. — Но се съмнявам, че Единственият се грижи за децата си, като принуждава момичетата да се състезават с някой, когото не искат за съпруг.

— Много маратски младежи не биха се съгласили с теб. Но в това ти си почти толкова мъдър, колкото една жена-марат. Не съвсем, но си много близо — тържествено заяви Кайтай.

— Мисля, че си спомням едно такова състезание между безспорно красиво младо момиче-марат и глупав алерански младеж. Беше преди много години. Изпитанието се проведе във Восъчната гора, близо до долината Калдерон. Споменът ми е смътен, но ми се струва, че младежът спечели.

Кайтай отвори уста, за да протестира, но после сякаш се замисли и се засмя.

— Само защото момичето го е пожелало.

— С какво се различава то от всяко друго момиче-марат, което иска да приеме млад мъж за свой спътник в живота?

Кайтай вдигна вежди.

— То... — тя наклони глава. — Не е.

— Е, тогава, в съответствие със законите и обичаите на твоя народ, които аз дълбоко уважавам, ние сме женени от много години. Следователно детето е напълно законно.

Кайтай присви очи и по устните ѝ пробяга усмивка.

— Ние не сме женени. Онова изпитание не беше подходящо.

— Защо не? — попита Тави.

— Защото не беше замислено като такова! — отговори Кайтай.

Тави махна с ръка във въздуха.

— Намеренията струват много по-малко, отколкото последиците от действията, породени от тях. Ти си моя жена.

— Мисля, че не — каза Кайтай.

— Знам — тържествено заяви Тави. — Но в това ти си по-малко мъдра от младия алеранец. Все пак човекът трябва да търпи редките

изблици на ирационална страст от страна на жена си. И така, какво според теб трябва да се случи, за да може изпитанието да съответства на брачна церемония?

— Да е подходящо изпитание! Не можеш да мислиш, че... — гласът ѝ затихна. — О!

Тави изненадано я погледна и зачака.

— Ти... — тя погледна надолу. — Ти наистина ли мислиш, че детето е... че всичко е наред?

— Защо не? — каза той тихо. В гласа му вече нямаше закачливи нотки. — Кайтай, какво значение има предложът, който използваме, за да узаконим детето си? Нима това е по-важно от осъзнаването, че бъдещото ни дете е желано и обичано? Не е ли това най-важното?

— Да — отвърна тя. Затвори очи и каза: — Благодаря ти, алеранецо.

— Няма за какво да ми благодариш — отвърна той и нежно повдигна брадичката ѝ, за да я погледне в очите. — Кайтай, ако имаме дете — гласът му звучеше не по-силно от шепот, — ще направя всичко по силите си, за да го защитя. Това е мой дълг. Не мога да постъпя по друг начин. Това съм аз. Разбираш ли?

— Разбирам, че искаш да ме оставиш на безопасно място и да влезеш в тази война сам — каза тя тихо.

— Длъжен съм — отвърна той. — Кайтай, ако те загубя, това ще ме убие. Но сега това ще убие и някой друг.

Тя бавно поклати глава, без да мигне.

— Няма да остана, алеранецо.

— Но защо?

Тя се замисли за миг, после каза:

— Помниш ли, когато казах, че на нас вордът не може да ни направи нищо?

— Да — отвърна той.

— А знаеш ли защо го казах?

— Не.

Тя обхвана лицето му с ръце и прошепна:

— Смъртта за мен не е нищо, чала. Не и ако сме заедно. Тогава смъртта не е страшна — тя се притисна към него и много нежно го целуна по устните, след което опря чело в неговото. — Да сме разделени. Това ме ужасява. Ужасява ме. Ще отида във всяка

прокълната пустош, в който и да е ужасен град, във всеки един кошмар, чала, за да съм с теб. Но не ме моли да те напусна. Да те оставя да се изправиш срещу опасността сам. Това не мога да направя. Това съм аз. И затова не ти казах за бебето. Защото знаех ти кой си.

Тави въздъхна тежко, с разбиране.

— Защото не можем и двамата да останем верни на себе си. Някой трябва да се промени.

— Как можем да останем заедно в лицето на това? — попита тя. В тихите ѝ думи прозираше отчаяние. — Как можеш да ме уважаваш, ако изневеря на убежденията си? Ще мога ли аз да те уважавам, ако ти се откажеш от твоите?

— И как бихме могли сами да се уважаваме? — каза Тави.

— Да.

Тави бавно си пое дъх. Дълго време никой не проговори.

Шумът в лагера около тях се увеличи, когато хората започнаха да се подготвят за деня.

— Не знам какво да правя — каза Тави. — Все още. Но има време. Ще помисля.

— Аз имах седмици — отговори Кайтай. — Но не измислих нищо.

— Имаме още два дни да стигнем до Калдерон, може би повече. Има време.

Кайтай затвори очи и поклати глава. Сълзи потекоха по бузите ѝ. Тави усети как от страх тя почти ще повърне. Никога не я беше усещал такава.

— Ще измисля нещо — каза той нежно. — Свали си бронята.

Тя се поколеба.

— Всичко е наред — каза той. — Свали я.

Тя го направи, много бавно. Тави ѝ помогна да разкопчае и свали жилетката. После бавно хвана подгъва на ризата ѝ и го вдигна нагоре. С ръце и много любов я насочи към леглото.

След това много нежно, сякаш можеше да я разбие на съвсем малки парченца лед, ако се движи без изключителна предпазливост, той сложи ръка върху корема ѝ и разпери пръсти така, че дланта му да докосне бледата ѝ кожа. Детето беше още твърде малко, за да го види. Но той затвори очи и отново успя да почувства малкото, доволно присъствие там, в тихия, контролиран ужас на Кайтай.

— Усещаш ли го? Опита ли? — попита я Тави.

— Не мога — тъжно каза тя. — Чух някои акушерки да казват, че не можеш да усетиш детето с помощта на фурии, докато е в собственото ти тяло. Прекалено много прилича на мен. А все още е твърде малко, за да започне да се движи.

— Дай ми ръката си.

Тави хвана ръката на Кайтай и преплете пръсти с нейните. Концентрира се и възприятието му за нейното присъствие изведнъж се трансформира в нещо много по-жизнено и детайлно, отколкото обикновената близост би могла да постигне сама. Той се съсредоточи върху нея, а след това и върху малкото присъствие, споделяйки топлината и спокойствието му с Кайтай.

Зелените ѝ очи се разшириха.

— О — каза тя и очите ѝ се напълниха със сълзи. — О, чала.

Тя изведнъж се усмихна, все още плачейки, и тихо се засмя:

— О, толкова е красиво!

Тави ѝ се усмихна, наведе се и много нежно я целуна.

Тримата останаха така още малко, в мълчание, съхранявайки този момент. Никой от тях не го каза, но и двамата знаеха. Такива моменти щяха да стават все по-редки и по-редки.

А в следващите няколко дни те можеха дори да изчезнат.

ГЛАВА 39

Бърнард се качи в командния център, на няколко ярда пред Амара, и бавно започна да оглежда наоколо. Амара се качи след съпруга си и безмълвно застана до него.

— Технически — каза той — мястото още е Исанахолт. Старият Фредерик все още не е положил клетвата си.

Амара му се усмихна.

— Аз пък мисля за него като за Бърнардхолт.

Съпругът ѝ поклати глава.

— Никога не ми е било приятно да го наричам така. Холт, кръстен на мен. Звучи смешно.

Холтът около тях беше оформен като почти всеки друг холт в Империята — с голяма сграда в центъра, заобиколена от огромни хамбари и много работилници, жилищни сгради и други стопански постройки. Но за разлика от по-голямата част от Империята, която доскоро се беше радвала на много по-мек и топъл климат, тук всяка сграда беше изградена с масивни камъни, доказателство за честите бури с диви фурии, които тормозеха долината.

Освен това около холта беше издигната защитна стена — не крепостна стена с кули и бойници, но беше от масивен, здрав гранит, и не показваше никакви признаци на разпадане или белези от атмосферни влияния.

Сега централната сграда, работилниците и дори плевнята бяха променени. Холтърите с техния багаж отдавна бяха евакуирани, точно както и жителите на седемте по-малки и по-нови холта, основани на запад оттук, на окупираната територия (или която скоро щеше да бъде окупирана). На тяхно място имаше въоръжени и частично екипирани с брони мъже, жени, граждани и доброволци. В и около холта бяха разположени около четиридесет или петдесет марата. Един гаргант изрева от огромната плевня. Там бяха приютени няколко от ранените животни, за да могат водачите им марати и трима възрастни мъже с дарба за животни да се погрижат за тях.

Множество широки стълби бяха нови допълнения и водеха от земята до стените на холта. Оттам няколко каменни пътеки водеха от холта до самата стена — стандартна отбранителна структура на легионите с височина двадесет фута.

Легионери вече се изсипваха на стената, подготвяйки втората линия на защитата. Походът им към стената не беше лесен. Кохортите, разположени най-близо до пътя, успяха бързо да се придвижат по долината, изпреварвайки темпото на своите преследвачи, които се движеха в бавен, огромен блок, който постоянно се сгъстяваше от терена. Но клетниците, позиционирани северно или южно от стената, бяха принудени да маршируват по земята без никакви фурии, които да им помагат, докато не стигнат до пътя. Тогава те се надпреварваха с настъпващия по петите им враг, но успяваха да заемат позициите си. Това само по себе си не беше лесна задача, особено след половин час ожесточен ръкопашен бой.

Но те бяха легионери.

— Джиралди — каза Бърнард, докато слизаше от коня. — Още колко време ще отнеме на всички да заемат позициите си?

Старият центурион отдаде чест.

— По-малко от минута, сър.

Бърнард кимна.

— Всичко подготвено ли е?

— Да, сър. С изключение на...

— Какво? — попита Бърнард.

— Цивилните, сър — продължи с по-малко твърд глас Джиралди. — Повечето от тях са твърде млади или твърде стари, за да се възползват пълноценно от пътя. Има много болни или ранени. Много объркани. Врани, милорд, това са наистина много хора. Няма да имаме време да ги приберем от долината и да ги скрием зад последната стена.

Амара изруга и скочи от коня, предавайки юздите на същия човек, както и Бърнард.

— Кога ще успеете да се справите с това?

— Ако успеем преди полунощ, ще бъде чудо.

— Тоест, предвижда се дълъг следобед и дълга вечер — изплю Бърнард. — Твърде много е. Няма да успеем да следваме плана, ако се наложи да удържаме стените толкова дълго.

Той погледна на запад, сякаш си представяше приближаващия се враг.

— Трябва да говоря с Дорога. Скъпа, моля те, събщи на принцепса за проблема и го попитай, може да има някакви идеи.

На север излетя ярко горяща в зелено сигнална стрела и бавно започна да пада. Миг по-късно още няколко излетяха и паднаха на север и юг.

— Те са тук — каза Амара.

Бърнард изсумтя.

— Да вървим. Джиралди, дайте сигнал за сбор, нека се уверим, че сме готови да се справим. Изпратете пратеници до огневите линии и предайте заповед — „заредете мулетата“.

Юмрукът на Джиралди удари по бронята и той се отдалечи, крещейки заповеди с глас, който можеше да се чуе от една миля.

Бърнард и Амара докоснаха ръцете си за кратко, след което всеки се върна към задачите си.

Амара побърза към командния център в голямата зала. Вратите бяха строго охранявани, макар и от съвсем различна група мъже. Един от тях се обърна към нея и тя му отговори кратко. Вземачите на ворда бяха смъртоносни по своя си начин, но не можеха да накарат взетите от тях да говорят разбираема реч. Амара заемаше доста висока позиция в командването на алеранците, така че проверката беше по-скоро формалност, за да се гарантира, че не е взета.

Тя влезе в залата, огромна стая с камини във всеки ъгъл с размер, достатъчен да се побере цяла крава вътре. В най-отдалечения ъгъл камината беше отделена с ленени прегради. Допълнителна двойка стражи стояха пред импровизираната стая. Амара пристъпи и каза:

— Имам информация за принцепса. Спешна е.

По-високият страж наклони глава.

— Един момент, госпожо.

Той изчезна в стаята и Амара чу гласове. След това стражът излезе и задържа входа отворен за нея.

Амара се вмъкна вътре, за да бъде посрещната от вълна от неприятна топлина. Огънят в огромната камина беше по-висок от нея. Близо до него имаше легло и Атис лежеше в него с лице, още по-бледо и изопнато от преди. Той бавно обърна глава към нея, изкашля се и каза:

— Влезте, графиньо!

Тя се приближи и отдаде чест.

— Ваше височество. Имаме проблем.

Той наклони глава.

— Евакуацията напредва прекалено бавно. Все още имаме много цивилни западно от стените на Гарисън. Нашите хора смятат, че прибирането им ще приключи не по-рано от полунощ.

— Хм — изсумтя Атис.

— Освен това — продължи тя, — вордът по някакъв начин успя да отклони реката към горящите въглища. Огънят ги задържа за по-малко от час. Те бяха забелязани да се приближават до тази стена. Сигнални стрели се издигнаха във всички точки.

— Проблемът никога не идва сам — въздъхна Атис и затвори очи. — Добре. Какви са вашите препоръки, графиньо?

— Придържайте се към плана, но го разтегнете във времето — каза тя. — Използвайте мулетата максимално, не само като част от плана. Задръжте стената, докато цивилните се евакуират напълно, след това изтеглете войските.

— Отстъпление в тъмното? — попита той. — Имате ли представа колко опасно е това? И най-малката грешка може да превърне отстъплението в пълен погром.

— Помолете Дорога и клана му да забавят врага за известно време и да прикрият отстъплението — отговори тя. — Гаргантите са естествено родени убийци на ворди и са достатъчно бързи, за да изпреварят врага на връщане към Гарисън.

За миг Атис обмисли чутото, после бавно кимна.

— Това е може би най-доброто, което можем да направим при тези обстоятелства. Направете го, графиньо. Използвайте моето име, ако е необходимо.

— Да, ваше височество.

Той кимна уморено и затвори хлътналите си очи.

Амара се намръщи и огледа стаята.

— Ваше височество? Къде е сър Ерен?

Скулите на Атис сякаш станаха още по-остри.

— Той умря на стената тази сутрин, докато спираше пробив на ворда.

Амара почувства как стомахът ѝ се свива. Харесваше младия мъж и уважаваше уменията и интелигентността му. Едва понасяше мисълта, че сега лежи студен и мъртъв някъде върху камъните на тази стена.

— О, велики фурии — прошепна тихо.

— Знаете ли, графиньо — каза Атис, — чия идея беше да се представя за мишена там, в Рива? Сам и уязвим, за да примамя Инвидия или кралицата? — изтощената му усмивка все още приличаше на лъвска. — Разбира се, той не го изрази така.

— Той ли беше? — тихо каза Амара.

— Да, представи всичко толкова неуверено, че трябваше да се замисля за момент, за да си припомня, че това не е моя идея — той отново се закашля, въпреки че нямаше сили за това. — Разбира се, вече никой не може да каже със сигурност. Но мисля, че малкият мъж ме уби. Не владееше силни фурии и...

Той се закашля и се засмя — и двата звука бяха сухи и немощни.

— Може би затова настоя да наблюдава случващото се тази сутрин, когато изпрати Антилус и останалите да разпалят огъня. Защото знаеше, че предложението му има такава сила.

Атис махна с ръка към осакатеното си тяло.

— Може би защото се чувстваше виновен, виждайки резултатите от действията си.

— Или може би не е бил манипулатор и убиец, а просто лоялен слуга на Империята — каза Амара.

Крива, горчива усмивка се появи на устните му.

— Не е задължително двете да се изключват, графиньо.

— Той не трябваше да е там. Никога не е бил обучаван за войник.

— Във война като тази, графиньо — каза Атис много тихо, — няма цивилни. Само оцелели. Добри хора умират, въпреки че не го заслужават. Или може би всички ние го заслужаваме. Или може би никой не го заслужава. Няма значение. Войната с нищо не е по-добра към хората от смъртта.

Той замълча за миг, после продължи:

— Той беше по-добър от мен. Той беше добър човек.

Амара наведе глава и примигна от внезапно появилите се сълзи.

— Да. Беше.

Той вдигна слабата си ръка и ѝ махна.

— Вървете. Имате много работа.

* * *

Вордът пристигна около четвърт час след като Амара излезе от залата. Прозвучаха тръби. Легионерите бяха в готовност, когато инженерите приключиха със затварянето на портите в стените, така че всичко стана една гладка повърхност от плътен гранит. Сега тя стоеше до Бърнард на кула, десет фута по-висока от стената. Подобни отбранителни кули бяха разположени на всеки сто ярда по протежение на цялата стена, която се простираше на разстояние почти три мили.

Куриер се гмурна към кулата, предизвиквайки за кратко малък вихър, и поздрави.

— Граф Калдерон, сър.

Бърнард не откъсна очи от терена пред себе си.

— Докладвайте.

Младият мъж стоеше и примигваше неуверено.

Амара въздъхна и му махна да се приближи. Той направи няколко колебливи крачки по-близо.

— И така — каза Амара, щом младежът премина през създадения от нея въздушен щит, така че вражеските призователи да не могат да подслушат заповедите на Бърнард. — Сега чувате ли?

— О — каза куриерът и се изчерви. — Да, госпожо.

— Докладвайте — каза Бърнард със същия тон като преди.

Младежът изглеждаше леко паникьосан.

— Капитан Майлс изразява почитанията си, сър, и съща така има значителна вражеска сила, която се придвижва на север, за да заобиколи края на стената.

— Хм — каза Бърнард. — Благодаря ви.

Очите на младия мъж се разшириха.

— Хм? Сър? Капитан Майлс се страхува, че врагът ще пробие фланга ни. Там има почти четвърт миля открита земя между края на стената и началото на планината.

— И какъв е проблемът?

— Сър! — възрази пратеникът. — Стената не е завършена, сър!

Бърнард оголи зъби във вълча усмивка. В този момент водещите редици на ворда се подравняваха и се подготвяха за атака.

— Стената е точно това, което трябва да бъде, синко.

— Но, сър!

Бърнард направи пауза, за да хвърли строг поглед на младия мъж.

Куриерът видимо се сви.

Бърнард кимна.

— Върнете се при капитан Майлс, предайте му почитанията ми и го информирайте, че трябва да стои в готовност. Има съюзнически контингент, който ще го подкрепи веднага щом възникне необходимост — той замълча и погледна младия мъж. — Свободен сте.

Куриерът преглътна, отдаде чест и се гмурна отстрани на кулата. Призова вятърен поток точно преди да удари земята, след което се понесе на север.

Амара погледна Бърнард и каза:

— Не можеше ли да му кажеш повече?

— Колкото по-малко хора знаят, толкова по-добре — той сложи ръце върху стените на кулата и кимна спокойно, когато вордът започна като един да се движи напред. — Джиралди. Дайте сигнал на мулетата да са готови. Командирите на секции ще дадат заповед за начало.

Гласът на Джиралди изрева по стената, когато земята започна да трепери от атаката на ворда. Заповедта беше подета и разнесена по цялата линия.

Бърнард вдигна ръка над главата си и я задържа там, докато наблюдаваше настъпващия враг. Когато приближиха на няколко ярда, те за пореден път нададоха оглушителен писък, който разтърси стените, и отново той се сблъска с този на легионерите по бойниците.

Бърнард стоеше и наблюдаваше най-близките легионери, докато те вдигаха копията си, а когато първият от тях го хвърли, насочи ръка напред и изкрещя:

— Пуснете ги!

И „мулетата“ започнаха да действат.

Всяко от гениалните устройства беше изградено около рамка, подобна на кутия. Дървени подпори се издигаха над него, за да поддържат дълга дървена ръка с плитка купа в края. Амара не беше запозната с детайлите на тези устройства, но всяка ръка се изтегляше

от екип от двама мъже, които използваша груба сила и много слабо призоваване на дърво, за да я издърпат чак до хоризонтално положение. Щифт, поставен в устройството, заключваше ръката назад, и когато го извадеха, тя се завърташе напред със стряскаща сила и скорост. Когато това се случеше, силата, упражнявана от лоста, беше толкова голяма, че цялата рамка подскачаше в единия си край от земята, подобно на агресивно муле, риташо със задните си крака.

Когато Бърнард спусна ръката си, стотици „мулета“, подредени в редици зад стената, бяха задействани едновременно, изпращайки съдържанието на своите купи, десетки и десетки малки стъклени сфери, да прелети над стената. Те излетяха във въздуха и образуваха искрящ облак, който улавяше светлината на залязващото слънце и я хвърляше по земята в алени, оранжеви и златни проблясъци.

После огнените сфери удариха земята и се разбиха, освобождавайки стотици и стотици кълба от гладен огън, които се разпръснаха върху огромна площ.

— Кървави врани! — изкрещя близкият легионер.

Когато всяка група „мулета“ изстреля своите снаряди, огънят образува дълга криволичетца ивица. Смъртоносният товар на всяко „муле“ поглъщаше десетки и десетки врагове в зловещ огнен облак, разпрострял се върху площ от петдесет ярда. Дори се оказа, че „мулетата“ са разположени твърде близо едно до друго, тъй като имаше големи припокриващи се зони, където няколко сфери избухваха на почти едно и също място. Хиляди ворди загинаха в пламъците, а още хиляди бяха обгорени и осакатени и, полудели от болка, виеха и тичаха в кръг, атакувайки всичко, което се движи.

Амара се втрени в случващото се в пълен шок, осъзнавайки, че току-що е видяла как светът се променя радикално и завинаги.

Този опустошителен удар по ворда беше нанесен не от величествен Върховен лорд. Нито от група граждани или рицари Аери, насочили гнева си към врага. Врани, това дори не беше резултат от стандартна битка на легионери. Това беше направено от устройства, произведени тук, в работилниците на холтърите от долината Калдерон. Повечето от хората, които ги управляваха, бяха обикновени холтъри — почти половината бяха деца и младежи, твърде млади, за да служат в легионите. Тези сфери, предназначени само за еднократна употреба, а не като дългосрочната функция на охлаждащите камъни за изстудяване

на храна, също бяха направени в долината, като всяка от тях беше отнела вероятно час усилия от някой, надарен със скромни способности за призоваване на фурии, и много по-малко за някой с по-значителна дарба.

Каквото и да се случи, ако Алера оцелее след това нашествие, тя вече няма да може да се върне към това, което беше преди. Не и когато холтърите са притежавали силата на гражданите. Законите на Алера до известна степен защитаваха обикновените хора, но те бяха създадени предимно за защита на интересите на гражданите. Неведнъж алерански графове и лордове и дори върховни лордове се бяха сблъскали с бунтове на гневни свободни хора — бунтове, неизбежно потушавани от превъзхождащата сила на гражданите. Това беше постоянен, неизменен факт от историята на алеранците. Гражданите управляваха именно защото имаха достъп до по-голяма сила от всеки свободен човек или от всяка група свободни хора.

Но всичко се промени в момента, в който холтърите от долината Калдерон нанесоха на врага удар, сравним по сила с мощта на Върховните лордове.

И само след минута те го направиха отново.

Вордските воители се втурнаха напред, надаващи пронизителните си писъци, и стигнаха до основата на стената. Сърповете им удариха в гладкия гранит, но за разлика от камъните от първата стена, този материал упорито се съпротивляваше на нападението им. Легионерите по стените безмилостно се възползваха от неспособността на врага да преодолее препятствието. Огромни казани с врящо масло, вода или изгарящ горещ пясък бяха изсипани върху богомолките. Там, където нямаше такива казани, легионерите използваша по-прости и по-надеждни методи: те просто хвърляха огромни камъни върху врага.

След първите три масивни залпа „мультата“ преминаха към по-прецизна работа. Товарите им бяха по-малки и те ги изстрелваха по-рядко. Това беше единственият начин да се справят с ограниченото снабдяване с огнени сфери. Самите атаки бяха по-малко впечатляващи, но не по-малко опустошителни за ворда.

Минаха няколко минути, преди вордът да преодолее хаоса, причинен от „мультата“, и да продължи с атаката. Отначало те пристъпваха в разпръснати, хаотични групи, които лесно биваха набелязвани и унищожавани от защитниците по стените. Това не

продължи дълго. Въпреки че касапницата, организирана от „мулетата“ на Октавиан, продължи, силите на ворда сякаш не намаляваха. Скоро те отново стигнаха до стената и въпреки че не можаха да създадат опори в нея, за да се изкатерят, техните собствени мъртъвци започнаха да се трупат на купчини и да образуват рампи, издигащи се все по-близо до върха на стената.

Бърнард наблюдаваше как поредният залп огнени топки прелита над стената и кимна одобрително.

— Велики фурии, получи се — каза той и дари съпругата си с бърза, яростна усмивка. — Тави каза, че ще работят, когато ми изпрати чертежите си.

— Кога беше това, напомни ми? — попита Амара.

Бърнард се почеса по брадичката, после небрежно опря лакти на зъбеца — като човек, клюкарстващ край каменна ограда. Амара знаеше, че тази поза е умишлена. Много често хората го гледаха, за да разберат настроението му, и сега той им показваше маска на спокойствие и пълна увереност.

— Три или четири месеца след Елинарх. Но ги бях забравил, докато Тави не ми писа за идеята си да използва огнени сфери в качеството им на снаряди за „мулетата“. Тогава поръчах на Джиралди да направи едно и да го тества, и сега...

Разпери ръце в знак на доказателство.

— Ти каза, че ще бъдат ефективни, но... — Амара поклати глава. — И идея си нямах колко.

— Знам — каза Бърнард.

— Това... Това може да промени всичко.

— Надявам се — с жар възкликна той. — Означава, че има какво да се променя.

Амара го погледна съсредоточено, докато погледът му се насочваше обратно към бойното поле. Той знаеше. Можеше да го види в лицето му. Знаеше какво представляват „мулетата“. Не сами по себе си, разбира се, а като символ на обединената сила на свободните хора на Алера. Сила, която сега, когато някой им беше показал как, можеше да смаже всичко по пътя си, ако е необходимо.

Битката ставаше все по-ожесточена. Гарганти, оборудвани с огромни кошници, пълни с камъни, се качваха по стените, за да доставят товара си на защитниците. Легионери с копия започнаха да

отблъскват ворда, когато нападателите достигнаха до обсега на по-дългите оръжия. Понякога огнен рицар превръщаше отделни вордски воини в горящ и топящ се хитин, или рицар на земята просто ги караше да потънат в меката почва. Но те се държаха. Велики фурии, държаха се.

Поредният залп от огнени сфери изсъска над главите им, за да изсипе бушуващ огън върху главите на богомолките, когато земята се разтърси и се разнесе далечен звук — подобен на рев, идващ от някакъв огромен звяр, който предупреждава.

Амара обърна лице на север и видя огромната, мрачна сива планина, която се извисяваше там като някакъв невъобразимо огромен бастион, разположен да пази фланговете на легионите. Пред очите ѝ облаци прах започнаха да се издигат от планината. Очевидно целият склон, обърнат към нея, се рушеше, създавайки гигантско свлачище, толкова огромно, че умът отказваше да го приеме.

Гънките на земята ѝ попречиха да види всичко както трябва, но беше лесно да си представи какво се случва там. Вордът беше заобиколил края на втората стена, вероятно се е надявал да проникне в тила на легионите или дори да пробие до цивилните при стените на Гарисън. Но вместо това те бяха открили това, което всички жители на долината Калдерон научаваха още с прохождането си — че тази планина се нарича Гарадос и че тя не обича гости.

Амара знаеше, че тази смъртоносна фурия е опасна, но се оказа, че и представа си няма за мащабите на нейната разрушителна сила. Очевидно Гарадос по сила изобщо не отстъпваше на Великите фурии, освен ако, разбира се, самата тя не беше пълноценна Велика фурия.

— Невероятно — прошепна тя.

— Тази проклетата планина беше мой кошмар и ужасно изпитание в продължение на почти двадесет и пет години — измърмори Бърнард. — Крайно време беше да започне да носи полза.

Няколко минути по-късно вордът отново започна да пици, протяжният приглушен вой се усилваше и стихваше с устойчива периодичност на всеки няколко секунди.

Амара предпазливо се наведе напред, за да се облегне на зъбеца на защитната стена до съпруга си и да погледне какво става долу. Вордите се мятаха наоколо, редиците се завъртаха, пробивайки си път

една през друга, за да се подредят в някакъв немислим извънземен строй и...

И да отстъпят.

— Те бягат! — възкликна някакъв легионер.

Мъжете на стената закрепяха като обезумели, хвърляйки обиди и предизвикателства към отстъпващия ворд и триумфално вдигнаха оръжията си, за да посрещнат лъчите на залязващото слънце. Докато го правеха, вордът продължи да се оттегля и след няколко минути нападателите най-накрая изчезнаха в посоката, от която бяха дошли.

Минута по-късно единственото движение по полето беше потрепването на краиците на убитите ворди и черните крила на враните, които се втурнаха надолу да пируват с телата им.

— Джиралди — каза Бърнард. — Свири отбой. Ротирайте хората, за да получат мъжете храна, вода и почивка.

— Да, сър — каза Джиралди, отдаде чест и се отдалечи.

— Това важи и за вас, хора — каза Бърнард на командния състав на кулата. — Сложете нещо в стомасите си и намерете място, където да подремнете.

Амара изчака всички да слязат и каза:

— Ти го направи.

Бърнард изсумтя и поклати глава.

— Всичко, което направихме, беше да ги накараме да ни приемат на сериозно. До днес вордът никога не е обръщал особено внимание на тактиката. Те просто хвърляха възможно най-много воители при всеки проблем — той потърка едното си око с показалец. — Днес се опитаха да ни заобиколят. Утре...

Той сви рамене.

— Отстъпиха, защото някой там при тях се е заел да обмисля начин как да ни победи. Следващият път, когато дойдат, ще са скрили нещо гадно в ръкава си.

Амара потръпна. Той пристъпи по-близо и я обгърна с ръка. В лорика движението беше неудобно, но Бърнард го направи.

— Важното е — каза той, — че все още сме тук. След като се оттеглим в Гарисън, би трябвало да можем да издържим седмици, ако е необходимо. Успяхме да спечелим време.

— За какво? — попита Амара.

— За да дойде момчето — отвърна Бърнард.

— И каква полза ще ни даде това? — попита тя. — Все още никой не е видял кралицата.

Бърнард поклати глава.

— Той има нещо наум. Разчитай на това.

Амара кимна.

— Надявам се — каза тя. — Скъпи, ти също трябва да хапнеш и да си починеш.

— Да. Само за момент — пръстите му разсеяно я погалиха по ръката. — Прекрасен залез, не мислиш ли?

— Красив е — отвърна тя, облегнала глава на рамото му.

Слънцето почти беше изчезнало зад хоризонта, червената му светлина заслепяваше очите им. Дълги сенки пълзяха по дъното на долината.

И някъде в далечината писъците на разгневения ворд ехтяха по стените на долината.

ГЛАВА 40

— Позволете ми да се справя с това — изръмжа Инвидия. — Дайте ми нашите призователи на земя и ворди–гиганти, и тази стена няма да издържи повече от пет минути.

— Не — каза кралицата. Тя крачеше напред–назад край басейна с вода, втречена в него. Опърпаната ѝ стара рокля шумолеше около краката ѝ. — Все още не.

— Видяхте загубите, които ни нанесоха.

Кралицата сви рамене с елегантно движение, контрастиращо на износената ѝ дреха.

— Загубите бяха очаквани. Особено тук, на финала. Те разкриха скритите си способности, но не ни унищожиха, и ние ще ги преодолеем при следващата битка. Това е победа — тя рязко вдигна поглед към Инвидия. — Не разбирам обаче защо не ме предупредихте за голямата фурия в планината.

— Защото не знаех за нея — отговори Инвидия с напрегнат глас. — Очевидно.

— Казахте, че сте била тук и преди.

— Дойдох да взема Исана с въздушна карета — отвърна Инвидия, — не да планирам инвазия.

За миг вордската кралица се втренчи в Инвидия, сякаш не беше разбрала каква е разликата, но после бавно кимна.

— Това трябва да е поредното разминаване между нашето и алеранското възприемане на нещата.

Инвидия скръсти ръце на гърдите си.

— Очевидно. Това не беше част от контекста.

Кралицата наклони глава.

— Но вие сте възнамерявали да завладеете Алера.

— Възнамерявах да я получа цялата — отговори тя, — но като застана начело на управлението ѝ. Използването на военна сила никога не е било предпочитан от мен метод. И разбира се, имаше много малка вероятност някога да ми се наложи да атакувам тази отдалечена малка

долина. С изключение на това, че мястото е подходящо за нападение на маратите, то няма никаква друга историческа стойност.

При тези думи Исана, която седеше на кроача до пленения Арарис, вдигна поглед и се усмихна. Вълна от гняв внезапно избухна от Инвидия, но тя бързо го овладя. Изгорената жена се обърна към кралицата и каза:

— Всеки миг, който прекарваме тук с нашите сили, без да правим нищо, носи усложнения.

— Те не са „нашите“ сили, Инвидия — поправи я кралицата. — А моите. Все още мислиш като алеранка. Моите войски няма да дезертират под заплахата от глад. Те няма да прехвърлят лоялността си на някой друг. Те няма да се поколебаят да се подчинят, нито да откажат да атакуват враг по моя заповед. Не се страхувай.

— Не се страхувам — каза Инвидия със студен глас.

— Разбира се, че се страхувате — каза Исана спокойно. — И двете сте ужасени.

Студените очи на Инвидия и извънземните на кралицата се обърнаха, за да я фиксират. Исана си помисли, че подобни очи приличат на оръжия, при това опасни оръжия. Освен това смяташе, че и самата тя има всички основания да се страхува. Но като се има предвид последните няколко дни, ѝ беше все по-трудно да се отдаде на страха си. Може би в първите ѝ дни на плен беше по-склонна да му се поддаде. Но сега... не. Тя наистина беше много по-загрижена от факта, че не се е къпала от дни, отколкото, че животът ѝ скоро може да приключи. Ужасът беше отшумял, а тревогата беше стар спътник на всяка майка.

Исана кимна на кралицата с престолено уважение и каза:

— За първи път се сблъскахте с алерански сили, които наистина са подготвени да се изправят срещу вас, и получихте жесток удар. Разбира се, те не успяха да изпълнят напълно плановете си, защото вие сте безкрайно силни. Но дори и така долината оцеля и вие загубихте няколко хиляди свои войни. И те са готови да продължат да се бият. Тази битка ви изглежда безнадеждна, но въпреки това те стоят, бият се и умират... и това ви кара да се съмнявате: може би битката им не е толкова безнадеждна. И все пак не можете да видите как ще свърши всичко. Страхувате се, че сте пропуснали някои подробности, някои

обстоятелства, някаква променлива, която може да наруши всичките ви внимателно обмислени уравнения — и това ви ужасява.

Исана се обърна към Инвидия и продължи.

— А вие. Почти ви съжалявам, Инвидия. Вие поне имахте своята красота. А сега дори тя я няма. Единственото убежище, което ви остава, вашата най-добра надежда, е да управлявате империя без бъдеще, империя на бездетните, стареещите, умиращите. Дори и да получите короната си, Инвидия, знаете, че никога няма да ви се възхищават, никога няма да ви завиждат, никога няма да бъдете майка — и никога няма да бъдете обичана. Тези, които оцелеят след тази война, за да ги управлявате, ще се страхуват от вас. Ще ви мразят. Предполагам, че ще ви убият, ако могат. И в крайна сметка дори няма да остане никой, който да помни името ви като проклятие. Вашето бъдеще, каквото и да се случи, е само дълго и ужасно мъчение. Най-светлият край, на който можете да се надявате, е бърза и безболезнена смърт — тя поклати глава. — Съжалявам ви, скъпа. Имам основателни причини да ви мразя, но вие имате съдба, по-лоша от всичко, което изобщо бих си представила, а още по-малко — да ви пожелаая. Разбира се, че се страхувате.

Тя скръсти ръце в скута си и спокойно каза:

— А сега и двете се притеснявате, че научих толкова много за вас. За това кои сте. За това какво ви движи. И двете се чудите какво още знам. И как мога да го използвам срещу вас. И защо разкрих това, което знам, тук и сега. А вие, самотна кралица, се чудите дали не сте направила грешка, като ме доведохте тук. Чудите се какво е наследил Октавиан от баща си... и какво е наследил от мен.

В кошера се възцари тишина. Нито една от двете жени, на които говореше, не помръдна.

— Мислите ли, че бихме могли да прием горещ чай с вечерята тази вечер? — попита Исана с небрежен тон. — Винаги съм намирала чаша хубав чай за много... — тя им се усмихна: — успокояваща.

Известно време кралицата само я гледаше. После се обърна към Инвидия и изсъска:

— Няма да ви дам останалите призователи.

След това бързо излезе от кошера, размахвайки подгъва на орфаната си рокля.

Инвидия я проследи с поглед, после се обърна към Исана.

— Луда ли сте? Имате ли представа какво би могла да ви направи? — тревожна светлина блесна в очите ѝ. — Или какво мога аз да ви направя?

— Имах нужда тя да си тръгне — спокойно каза Исана. — Искате ли да се отървете от нея, Инвидия?

Изгорялата жена раздразнено посочи съществото, вкопчено в нея:

— Не мога.

— Ами ако ви кажа, че можете? — попита Исана със спокоен, почти беззвучен глас. — Ами ако ви кажа, че вордът притежава средство да ви излекува от всякаква отрова, да възстанови загубата на който и да е орган... дори да възстанови вашата красота? И че знам името на това средство и мога с доста голяма сигурност да предположа къде би могло да бъде намерено?

При тези думи Инвидия вдигна глава, след което издиша:

— Лъжете.

Исана спокойно протегна ръка към жената.

— Не лъжа. Вижте сама.

Другата жена се отдръпна от Исана, сякаш предложената ръка можеше да я отрови.

Исана се усмихна.

— Знам — каза тя спокойно. — Можете да се освободите от тях, Инвидия. Мисля, че е много възможно. Дори против волята на кралицата.

Инвидия вдигна брадичка. Очите ѝ пламнаха, а белезите ѝ се изкривиха в нещо, което приличаше на физическа болка. От нея се излъчиха вълни на ужасна надежда. Въпреки че се опитваше да ги скрие, Исана беше прекалено близо до нея, от твърде дълго време. Нищо не можеше да се скрие от нейните перфектно настроени сетива. Въпреки че ѝ беше гадно да го прави, Исана спокойно се изправи и изчака тази надежда да накара другата жена да говори.

— Вие — изръмжа Инвидия — лъжете.

Исана бавно поклати глава, без да откъсва поглед от очите на другата жена.

— Ако решите да промените бъдещето си — каза тя спокойно, — аз съм тук.

Инвидия се обърна и изхвърча от кошера. Исана чу как ревящият вятърен поток я отвежда... оставяйки я сама в кошера. С изключение, разбира се, на стотината восъчни паяци, повечето от които бяха неподвижни, но не спяха. Ако пристъпеше към изхода, те веднага щяха да я наобиколят.

Исана отново приглади полите си и седна спокойно.
В очакване.

ГЛАВА 41

Фиделиас наблюдаваше как Красус повежда легионите и канимите при повторното превземане на Рива, докато Октавиан си почива от впечатляващото призоваване на фурии, което бе демонстрирал малко по-рано. Фиделиас беше впечатлен от младия антилански лорд. Очакваше Красус да се държи доста по-различно, когато командва еднолично. Очакваше нещо подобно на Максимус... от наследника на Рокус Антилус. Но Красус, изглежда, беше наследил най-добрите черти на кръвната линия на майка си, Дом Калар: хладна логика, интелигентност и изтънченост, привидно без да е заразен с мегаломанията, която излъчваха повечето от тези малки чудовища.

Разбира се, стилът на Красус невинаги беше перфектен, що се отнася до канимите. Офицер от техните сили, млад шуаранец, оспори авторитета на Красус още в първите часове, след което по-големият му полубрат Максимус незабавно демонстрира една от силните страни на Рокус — способността да прави безпогрешно и решително изявление.

Когато канимът хвана гърлото на Красус, Максимус го хвърли в стената на една сграда.

Това беше доста абсолютна форма на дипломация, макар Фиделиас можеше само да предположи, че Октавиан е повлиял до известна степен на Максимус: той хвърли шуаранеца в дървена сграда, а не в каменна. Очакваше се въпросния каним в крайна сметка да се възстанови от нараняванията си. Варг, с присъщата за канимите арогантност, отказа услугите на алеранските лечители, които Красус незабавно предложи.

Фиделиас все още недобре разбираше езика им, но коментарът на Варг беше нещо от рода на: „Твоята глупост ще убие по-малко добри воители, ако имаш време да помислиш за днешната си грешка, преди да ги поведеш“.

Октавиан отметна глава при преразказа на Фиделиас и се засмя.

Гласът му прозвуча някак приглушено в зоната на поверителност, която беше създал около тях с въздушно заклинание.

— Едноух шуарански командир? Тарш?

— Да, ваше височество, същият.

Октавиан кимна. Дватама вървяха по периметъра на отбраната на лагера, малко след залез-слънце, след поредния ден на изтощителен поход, проверявайки работата на легионите и воините.

— Максимус търси повод да удари Тарш още откакто го срещнахме в Молвар. И не мога да си представя, че Варг ще съжалява, че му е дадена причина да не позволява на Тарш да командва никого — той отново кимна. — Ами оцелелите от Рива?

Легионерите бяха открили шепа хора, оказали се достатъчно хитри или достатъчно късметлии, които успешно се бяха крили от ворда през дните на окупация. Никой от тях не беше в състояние, което може да се нарече добро, въпреки че само малцина имаха наранявания.

— Децата показват признаци, че се възстановяват — каза Фиделиас. — Останалите... някои от тях имат семейства, които може да са оцелели. Ако ги заведем на топло, тихо и безопасно място, ще имат шанс.

— На топло, тихо и безопасно място — повтори принципсът с втвърден поглед. — Това дори в мирни времена е рядкост.

— Доста вярно.

Принцепсът спря на място. Бяха само на няколко крачки от най-близките стражи.

— Най-доброто ви предположение. Ще може ли Красус да командва в мое отсъствие?

— Във ваше отсъствие, като ваш заместник, да — веднага отговори Фиделиас. — В случай на загуба, капитане? Не за дълго.

Октавиан го погледна гневно.

— Защо?

— Защото канимите уважават Варг, а Варг уважава вас. Свободният алерански легион ви уважава, но ако не сте тук, те ще последват примера на Варг.

Принцепсът изсумтя и се намръщи. После попита:

— Искате да кажете, че трябва да посоча каним като заместник-командир на нашите сили?

Фиделиас отвори уста и отново я затвори. Той примигна, чудейки се какво да отговори.

— Вярвам, че... Варг би имал по-голям шанс да задържи силите заедно, отколкото Красус или някой друг от командната структура на Първи алерански.

— С изключение може би на Валиар Маркус — каза Октавиан замислено.

Фиделиас изсумтя.

— Да, разбира се, но това вече не е опция, нали?

Октавиан го гледаше спокойно и не каза нищо.

Фиделиас наклони глава, когато най-накрая разбра какво има предвид Октавиан:

— О, ваше височество. Не бихте го направили.

— Защо не? — попита Октавиан. — В крайна сметка само моята лична охрана и екипажът на Демос знаят истината за вас. Те могат да пазят тайна. И така, Маркус ще командва армията, докато тя се обедини с легионите, ще предава заповедите на Красус и ще бъде под наблюдението на маестрото — който, предполагам, все още е в недоумение защо не сте бил разпънат на кръст и оставен да бъдете погълнат от ворда.

— Самият аз понякога се чудя.

Лицето на Октавиан стана сурово.

— Правя с живота ви това, което смятам за нужно. Той ми принадлежи. Не го забравяйте.

Фиделиас се намръщи и леко наклони глава.

— Както желаете, милорд.

— Точно така — каза Октавиан с горчивина в гласа.

Фиделиас изучава за момент младия мъж и осъзна, че... принципът се разкъсва заради някакво решение. Обикновено той излъчваше увереност и решителност; Фиделиас никога не го беше виждал такъв, какъвто беше сега. Зад думите му витаеше несигурност, колебание: самият Октавиан не беше сигурен какви ще бъдат следващите му стъпки.

— Планирате ли да напуснете силите ни, сър? — предпазливо попита Фиделиас.

— В един момент това ще е неизбежно — спокойно отвърна Октавиан. — Ако не друго, ще бъда длъжен да осъществя личен контакт с легионите в Калдерон и в името на великите фурии се

надявам този, който ги командва, да е имал достатъчно здрав разум да се вслуша в думите на чичо ми.

Фиделиас изсумтя.

— Но... не мислите, че ще бъде така.

Октавиан направи гримаса и каза:

— Някой трябва да командва хората, независимо какво ще се случи с мен. Ние трябва да убием вордската кралица и всички нейни граждани: и пленените, и доброволно помагащите ѝ. По необходимост аз ще бъда в центъра на този конфликт. И... шансовете, изглежда, далеч не са в моя полза.

За миг Фиделиас се замисли как да отговори на проявената от принцепса слабост. И в крайна сметка просто започна да се смее. Октавиан се намръщи и вдигна вежди.

— Лоши шансове — каза той. — Кървави врани, сър. Лоши шансове. Това е адски смешно.

— Не виждам нищо смешно в това.

— О, разбира се, че не виждате — отвърна Фиделиас, продължавайки да се смее. — Селянчето без фурии, което спря нашествието.

— Всъщност не аз го спрях — възрази Тави. — Дорога го спря. Аз само...

— Напълно унищожихте операция, подкрепена от най-опасните Върховен лорд и лейди в Империята — каза Фиделиас. — Аз бях там. Помните ли?

Последните думи не бяха лишени от ирония.

Октавиан леко наведе глава в знак на потвърждение.

— Момчето, което лично спаси живота на Първия лорд през втората си година в Академията. Което пое командването на един легион и даде отпор на канимите. Което измъкна Варг от най-строгото охранявания затвор в Империята и постигна първото в историята примирие с канимите, за да ги изпрати у дома. Току-що пръкнал се млад принцепс, който се изправи срещу цял континент, пълен с враждебни каними и ворди. И който спечели.

— Само измъкнах хората си и канимите на Варг живи — рязко го поправи Октавиан. — Нищо не съм спечелил. Все още не.

Фиделиас изсумтя.

— Сър... бъдете честен. Да предположим, че победите ворда тук. Да предположим, че отново обедините хората и отвоювате Алера обратно. Това ще бъде ли победа?

Октавиан прокара пръсти през косата си.

— Разбира се, че не. Това ще бъде добро начало. Но ще има сериозни последици за баланса на силите в обществото, които трябва да бъдат преодолени. Канимите вероятно ще се заселят тук и ще трябва да постигнем някакво взаимно разбирателство с тях, а свободните алеранци никога няма да подкрепят същите закони, които им позволяват да бъдат поробени. Да не говорим за факта, че...

Фиделиас тихо се прокашля.

— Млади човече, признавам, че вашите стандарти за победа са... поставени доста високо. Ако продължите в същия дух, каквото и да правите, то никога няма да е достатъчно.

— Само така е правилно — отговори Октавиан. — Нима убитите от ворда мъже и жени са само частично мъртви? Или са само технически мъртви? Или само юридически? Може ли някакъв компромис да върне поне част от тези животи?

Той поклати глава.

— Не. Никакви компромиси. Моят дълг пред тях и пред тези, които са все още живи, не изисква нищо по-малко от всичко, което мога да им дам. Да, стари войнико, стандартите ми са високи. Такива са и залозите. Те съответстват един на друг.

Фиделиас го погледна, после бавно поклати глава.

Гай Секстус излъчваше аура на абсолютен авторитет, персонална сила, която понякога заглушаваше чувството за здрав разум, за да предизвика желание за подчинение и подкрепа. Гай Септимус беше енергичен, целеустремен и интелигентен, винаги гледащ в бъдещето. Той можеше да вдъхнови хората да го следват, без да посочва убедителна причина, колкото и криволичещ да е пътят.

Но Октавиан... хората щяха да го последват и в устата на левиатан, ако го поиска от тях. И враните да го вземат, ако самият Фиделиас не беше един от тях. Упоритият лунатик със сигурност щеше да открие начин да ги изведе всички от другата страна, с пръстените и короните на погълнат кораб със съкровища, и някак си да излезе чист.

— Не мога да водя легионите и канимите — тихо каза Фиделиас.
— Не и сам. Но... ако кажете на Варг волята си, тогава Валиар Маркус

би могъл да служи като съветник на Красус, да бъде негов Майстор на лова. В такъв случай Варг би му дал шанс да разчита на собствените си заслуги. А аз бих го направлявал, доколкото мога.

— Познаваш канимите — каза Октавиан. — По-добре от всеки друг, когото имам — очите му блеснаха. — Мисля, че си прекарал известно време с Ша.

— Срегнах се с канима — спокойно отвърна Фиделиас. — Показа се като изключителен професионалист.

— А някога срещал ли си се с Храл?

— Не мисля, че задълженията ми като Първо копие някога са ме събирали с него, милорд.

— Хм — каза Октавиан с неочаквана усмивка, — доста разтегливо.

Фиделиас наклони глава, ъгълчето на устата му се изкриви в усмивка. Принцепсът се обърна към него и сложи ръка на рамото му.

— Благодаря, Маркус.

Фиделиас сведе глава.

— Милорд...

— Каквото и друго да сте направил — каза тихо Октавиан. — Аз ви видях. Поверих ви живота си, а вие ми поверихте своя. Видях как неуморно работите за Първи алерански. Видях как отдавате тялото и сърцето си на легиона, на своя народ. Отказвам да повярвам, че всичко това е уловка.

Фиделиас се извърна от него.

— Това едва ли има значение, сър.

— Има значение, ако аз кажа, че има значение — изръмжа Октавиан. — Враните да ме вземат, ако ще бъда Първият лорд, ще трябва да изясним...

Призоваването на земя докосна Фиделиас толкова фино, толкова приглушено, че той почти не му обърна внимание. Но замръзна на място и затвори очи, за да се съсредоточи върху земята под краката си.

Ето и второ. После и трето.

Всички се движеха в една и съща посока — към командната палатка в центъра на лагера.

— ... и ако трябва да счупя всички черепи в Сената за... — Октавиан се намръщи. — Маркус?

Ръката на Фиделиас се премести към хълбока, където обикновено беше мечът му. И, разбира се, той не беше там.

— Сър — каза той с напрегнат глас, — в този момент под нас преминават множество земни призователи.

Октавиан примигна. Каквито и сили да притежаваше, той нямаше прецизността и осъзнаването, които идват само с дългогодишния опит. Той не усещаше нищо. Но още щом затвори очи за миг, се намръщи и изпусна яростно проклятие.

— Приятелите не се опитват да проникнат в лагер по този начин. Вордът контролира няколко граждани.

— Да, сър.

— Значи не можем да изпратим легионери. Ще бъде клане.

Той се „заслуша“ за момент, след което отвори очи.

— Насочват се към командването — кратко каза Октавиан. Само очите издаваха напрежението му. — Кайтай е там.

— Вървете — каза Фиделиас. — Аз ще доведа Рибките.

— Направете го — изстреля Октавиан и едновременно с това направи крачка встрани и се издигна във въздуха върху ревящ вихър.

Миг по-късно вече беше извадил мечата си и нажежен до бяло пламък лумна по острието.

Фиделиас се обърна и хукна към центъра на лагера. Веднага започна да крещи заповеди, които отекваха дори над глухия рев на чудовищния вихър на Октавиан. На неговата възраст не беше нужно да прави подобно нещо, затова се опита да се съсредоточи върху положителното: поне не бягаше в пълна броня. И, слава на великите фурии, принципът не го взе да лети с него. Дори и така, някаква част от Фиделиас развеселено отбеляза, че той не просто следваше Гай Октавиан, без оръжие и броня, в устата на левиатан.

Той спринтираше.

ГЛАВА 42

Тави не знаеше колко призователи на земя са пленени и закичени с яки от ворда, но като се има предвид колко бързо Алера каза, че са поправили настилката на повредените пътища, това бяха или много граждани с малко талант, или няколко много силни призователи. Така или иначе Кайтай беше в командната палатка, предотвратявайки търканията между братята Антилан и канимите, и между командния състав на Първи алерански и маестро Магнус, без да знае, че врагът се приближава.

Тави се гмурна към командната палатка, което беше опасна маневра, когато се лети толкова ниско, но успя да намали скоростта и да кацне на около двадесет фута от входа, без да счупи крак или да изкълчи глезен, след което незабавно пренасочи въздушния си поток, за да улови командната палатка и да я откъсне от колчетата ѝ като огромно хвърчило. Десетината души в палатката, командири и стражи, както алеранци, така и каними, се изправиха на крака. Половината, включително Кайтай, вече бяха извадили мечовете си от ножниците.

— На оръжие! — извика Тави с гръмотевичен глас преди още стражите или командири в палатката да реагират.

Той хукна към палатката, мечът в ръката му разпръскваше искри, които заплашваха да запалят кървавочервеното му наметало, и извика:

— Вражески земни призователи атакуват отдолу!

— О, враните да ги отнесат — раздражено изсумтя маестро Магнус. Той събра дългата си туника и разкри бледи тънки глезени, когато скочи върху дървения стол. — Що за нелепа глупост.

— Къде? — отсече Кайтай, отстъпи на няколко крачки от останалите и се огледа.

Тави насочи мислите си към земята под себе си. Колкото и сръчно да се промъкваша, неговият полет до командната палатка беше далеч по-бърз и той почувства първият нападател да се приближава на няколко ярда от него. Вместо да отговори, той спря, направи две бързи крачки и, добавяйки към своята сила тази на земна фурия, потопа

пламтящото острие в почвата точно под себе си. Острието достигна целта, макар че той можеше да прецени това само по внезапните потрепвания, преминали от стоманата към ръката му, подобно на извиващото движение на риба, уловена на куката, което преминава към ръката на рибаря. Той с лекота изтегли меча си и нанесе нов удар, само на няколко инча от първия.

Земята под него, в радиус от десет фута, внезапно потъна. В един момент той стоеше на твърда земя, а в следващия падаше надолу. И една извита като на къртица ръка се показа от пръстта. Тави се опита да игнорира факта, че ръката принадлежи на жена, при това не млада, и фокусира мислите си върху това, което току-що е направила.

— Алеранецо! — чу се викът на Кайтай. Притесненото ѝ лице се появи на ръба на ямата, в която изведнъж се беше озовал Тави.

— Аз съм доб... — започна Тави.

Вражеският призовател, движещ се след първия, внезапно се появи от земята на пет фута от Тави, зашеметен от факта, че изведнъж се озовава на открито на дъното на ямата. На Тави му отне само миг, за да го разпознае. Не беше виждал мускулестия негодник с права тънка коса на име Ренцо от началото на обучението си в Академията. Огромният млад мъж беше може би с година по-голям от Тави и тежеше два пъти повече от него. Изключително завършен призовател на земя, Ренцо беше достатъчно глупав, за да бъде приятел на Бренсис Калар-младши, което несъмнено обясняваше стоманената робска яка около дебелията му шия. Веднъж Тави го победи, принуждавайки го да се предаде с писъци, а по това време още нямаше фурии. Споменът трепна в съзнанието му, предизвиквайки чувство на срам.

Мигът колебание даде шанс на Ренцо да реагира. Той махна с ръка и земята около Тави се надигна, сякаш искаше да го погребее жив.

Тави възстанови равновесието си и незабавно почерпи сили от земята, по-специално от земята, която се опитваше да го удуши, отслабвайки фуриите, реагиращи на заповедите на Ренцо. После се придвижи напред, преодолявайки отслабената сила на тези фурии, и фокусирайки усилията си, светкавично срязва чисто прибързано вдигнатото острие на Ренцо, стоманената яка около врата на огромния мъж — и шията под нея. Тялото на Ренцо се свлече като заклано прасе в кланица, все още потрепващо.

Времето се забави.

Имаше много малко кръв. Пламтящият меч в ръката на Тави беше изгорил прерязаните кръвоносни съдове мигновено. Мощните ръце на Ренцо потрепнаха и се свиха. Главата му беше паднала по лице и Тави можеше да види как устните му се движат известно време, сякаш за да изплюе мръсотията. Но това не продължи дълго. Удар на сърцето, втори, и настъпи тишина.

Ренцо беше ужасно дребно зло от последните дни на детството му.

На Тави му прилоша колко лесно беше да го убие.

Мислите му бяха разпръснати, фокусът му беше загубен, така че когато вордската кралица избухна от земята зад трупа на Ренцо, тя едва не го уби още в първата секунда.

Тави призова вятърна фурия, за да засили възприятията си за случващото се, въпреки че беше трудно да се направи в тази яма. Но дори и с помощта на фурия, той едва имаше време да улови замъглените контури на красиво лице, искрящи очи, стара скъсана рокля — и тогава тъмно острие се стрелна към сърцето му.

Тави имаше достатъчно време да помисли: „Не усетих, че идва, значи не е от метал“. За щастие, когато за пръв път започна да тренира с оръжия, той можеше да разчита единствено на рефлексите си, неподкрепени от фурии на метал, така че сега те не се нуждаеха от допълнително подсилване. Собственото му пламтящо острие посрещна тъмното оръжие в ръката на кралицата и спря атаката ѝ, после изведнъж пропадна в празнота, когато съпротивата на другото оръжие изчезна. Тъмното острие се изви в ръката ѝ като змия и се заби в стомаха му. То пробви бронята му, сякаш е от тънък плат, а не от подсилена стомана; и Тави почувства как го приковава към камъните, покрили стената зад него.

Вордската кралица се хвърли върху него, очите ѝ проблясваха с невероятна интензивност, но той ѝ отговори със светкавичните смъртоносни рефлексии на човек, който е бил достатъчно мъдър да прегърне студената, безчувствена сила на бронята и оръжията си и не изпитва болка, докато е прикован към стената със смъртоносно оръжие.

Кралицата беше достатъчно бърза, за да запази главата на раменете си, но пламтящият меч на Тави остави рана в скалпа ѝ и

отрязва кичур от тънката ѝ бяла коса. Тя отскочи от него с писък, напомнящ на металическо стържене, и просто изскочи от ямата.

Експлозия от яростен звук и светлина, толкова ярка, че очите го заболяха — странно, но фуриите на метал изглежда не предпазваха от този източник на болка — направи формата на изчезващата кралица силует, оставяйки го да изгори очите му, докато останалият свят потъмня.

Инстинктите му крещяха да излезе от тази дупка и да действа, да действа, да действа. Но той не го направи. Когато кралицата изскочи от ямата, мечът не беше в ръката ѝ. Независимо дали усещаше болката или не, като се има предвид скалата зад гърба му, беше почти сигурно, че в корема му все още е забито необичайно острото оръжие, потънало в камъка зад него като пирон в дърво. Ако просто се хвърли напред, почти сигурно щеше да се разреже наполовина.

Той приближи пламтящия меч опасно близо към себе си, примижа надолу със заслепените си очи и потвърди своето предположение. Тясно острие от лъскав, зеленикавочерен материал стърчеше през пластините на лориката му. Докосна го предпазливо с ръка и откри, че е с две остриета и остро като скалпел. Дори това внимателно докосване беше срязало кожата с плашеща, елегантна лекота. Острието изглеждаше като направено от хитин, но въпреки това беше по-остро и по-здраво от стомана. Когато кръвта от пръстите му докосна острието, мечът на кралицата трепна, изпращайки сребърни вълни от усещания в тялото му, въпреки че в момента металът не му позволи да ги възприеме като болка.

Кървави врани. Това нещо беше живо. Отвън вордската кралица отново изпищя, звукът беше металически. Избухнаха огнени експлозии. Хората крещяха. Стомана звънна в стомана.

Тави трудно си поемаше дъх. Не можеше да са само белите дробове. Хитиновото острие не ги докосваше, беше забито доста пониско. Той погледна към пръстите си и видя, че са оцветени с нещо катранено и зелено. Веществото миришеше отвратително. Страхотно — отрова, която блокира дишането му.

Тави направи гримаса. Хитиновото острие нямаше нито предпазител, нито дръжка. То просто... продължаваше, плавно преминавайки от дълго, леко извито острие към продълговата, заоблена дръжка. Не можеше да продължи напред и да се откъсне от

острието. Дръжката никога нямаше да мине през относително малката дупка в тялото, направена от острието, а самото разширяване на раната изглеждаше... антипродуктивно.

Звезди изпълниха погледа му. Тялото му се нуждаеше от въздух.

Тави се замисли дали да не опита просто да пререже хитиновото острие, като го удари с горящия си меч, но имаше основателни причини да не го прави. Мечът можеше да отскочи от вордското острие и силата на собствения му удар щеше да го посече. Ако се опита да го изгори, това щеше да загрее острието и да обгори раната, правейки я почти нелечима с водни фурии. Простото хващане и счупване на острието с помощта на земни фурии също би било глупава идея — то би отрязало всичките му пръсти, защото свръхестествената сила също се подчинява на закона на противопоставянето.

Отвън продължаваха да се чуват писъците на хората и ворда. Вятърен поток изрева и един каним нададе яростен вой.

Започна да му се вие свят.

Почвата, покриваща дрехите, ботушите и доспехите му, беше доста рохкава, почти пясъчна.

Идеята му можеше да проработи.

Движейки се с невероятна предпазливост, той направи жест с една ръка и пред него се издигна дълго пипало пясъчна пръст. Той загреба шепа пръст и си помисли, че собствената му кръв вероятно я е направила толкова лепкава и гъста. След това започна да покрива вордското острие с пръстта. Направи го още два пъти, докато накрая цялото острие беше покрито с плътен слой от кръв и пясъчлива кал.

Тогава стисна зъби, завъртя меча си и започна да излива огън от светещото острие върху калта, оформяйки го с мислите и волята си. Той обгърна калта с бърза, внезапна и кратка огнена вълна, която предизвика мехури от изгаряния по ръцете и лицето му, а когато светлината помръкна, пясъкът грееше в тъмночервено от топлината, превръщайки се в желе.

С второ движение с меча той изтегли топлината от пясъка, преди тя да се разпространи към вътрешните му органи, и вордското острие остана обвито от парче стъкло с неправилна форма.

Тави го сграбчи, пое си дълбоко дъх и дръпна навън. Отначало острието не помръдна, но той не посмя да използва груба сила. Просто бавно, внимателно увеличи усилията, докато острието внезапно не

излезе от камъка зад него. То изтръгна искри от бронята му, когато той внимателно го извади от плътта си.

Хвърли го към противоположната страна на ямата. След това се съсредоточи върху собственото си тяло, за да почувства раната — тясна и доста незначителна сама по себе си. Но тъканите около нея, през цялото му тяло, бяха подути и сякаш напиреха да се пръснат.

Тави стисна зъби, съсредоточи волята си и спря растежа им. До известна степен подуването беше предимство — поне за момента ограничаваше обилното кървене. Но той усещаше как неволната революция в тялото му прогресира, физическите ефекти на отровата в кръвта му щяха да го убият в рамките на минути, ако позволи този процес да продължи.

Минутите изведнъж започнаха да изглеждат като безкрайно много време. Ако можеше да се движи достатъчно бързо, би могъл да сложи край на войната с ворда за секунди.

Тави посегна за повече сила от земята под себе си и изскочи от ямата с един-единствен скок, като се приземи до нея. Около ямата имаше кръг от почерняла, димяща пръст, земята около ръба се беше превърнала в мръсно стъкло, вероятно от огъня, хвърлен от кралицата при нейното появяване. Виждаха се десетки други ями и се чуваха звуците на отчаяна битка. Трупове, облечени както в хитин, така и в легионерски брони, бяха осеяли земята. Земните призователи бяха нападнали като мравки лъвове, отваряйки кратер под целите си, принуждавайки ги да се бият в близък бой, в който поробените граждани щяха да имат всички предимства. Размекнатата почва трябваше да забави хората на Тави и да ги направи по-уязвими за физическата сила на нападателите. Старият маестро Магнус стоеше на дървения си стол и трескаво удряше по брадата си, която някак се беше подпалила, но, невидим за подземните нападатели на крехкия си стол, той беше практически невредим.

Тави се приземи леко, буквално на пръсти, точно когато облечен в хитинова броня мъж нанасяше на Варг страховит удар с огромния си меч.

Канимът улови усиления от фурии удар с перфектно изпълнено отклоняване, пренасочвайки тази огромна сила настрана, вместо да използва груба сила, като постави кървавочервеното си стоманено острие под двуръчния алерански меч. Канимът се плъзна напред и

настри, следвайки движението на дългия меч, грациозно, въпреки огромните си размери и тегло, и нанесе чист удар.

Поробеният гражданин падна в краката му вече мъртъв, главата му се държеше само на парче мускул и кожа. Варг продължи движението си, без да спира, острието му се върна в защитна позиция и замря миг преди да се превърне в атака, насочена към Тави.

— Къде? — попита Тави на канимски.

Варг указа посоката с пръст, след това се завъртя и хвърли голямото си извито острие с плавно движение, което сякаш напрегна всеки мускул в стройното му тяло. Острието се завъртя два пъти във въздуха и се заби в гърба на един от двамата вражески призователи на земя, атакували сина му Насаг. Хвърленото оръжие удари врага с такава сила, че пробихи хитиновата броня, но дори и да не беше, Тави видя главата на нападателя да отхвърква назад и ясно чу как прешлените под яката изхрущяха.

Тави погледна в посоката, указана от Варг, и забеляза вордската кралица да изчезва в мъглата, създадена с любезното съдействие на шаманите, която все още обграждаше лагера. Кайтай я преследваше. Тави очакваше нещо подобно. Но това, което не очакваше, беше да ги види да тичат по върховете на стандартните легионерски палатки от бяло платно.

Палатките бяха предимно със северен дизайн, предназначени да предпазват от вода и сняг. Два изправени стълба поддържаха от двата края дълга напречна греда, която на свой ред оформяше линията на покрива. Напречната греда беше дебела около инч и половина.

Кайтай и кралицата тичаха по тях, сякаш са широки колкото алеите на старата Алера Империя.

Тави скочи във въздуха, придружен от рева на въздушния поток под него. Въпреки че Кайтай и вордската кралица се движеха много по-бързо от който и да е човек без фурии, полетът беше още по-бърз.

— Останете с принцепса — извика някой зад него, приличаше на Максимус.

Втори ревящ вихър се присъедини към него и Тави погледна през рамо, за да види Красус да се издига след него, прясна кръв капеше от острието му.

Кайтай се носеше, покривайки разстоянието от единия край на палатката до другия с една крачка, после скачаше към следващата,

следвайки кралицата по петите. Когато Тави ги приближи, тя беше само на крачка зад кралицата и със следващия скок между стълбовете на палатката я настигна. Мечът на Кайтай, пламнал с аметистов огън (как, кървави врани, го правеше? Огънят на Тави винаги изглеждаше... като огън), облиза и улучи вордската кралица ниско в прасеца. Само мигновеното свиване на крайника предотврати срязването на сухожилието. Кайтай искаше да нанесе осакатяващ удар, за да забави кралицата и да позволи на останалите призователи на Първи алерански да ги настигнат.

Кралицата се завъртя във въздуха, тялото ѝ се изви, което можеше да се постигне само с въздушно призоваване, и ритна с крак към лицето на Кайтай, когато двете вече се издигаха в скок. Кайтай не беше изненадана от тази атака и я прихвана с лявата си ръка — но тъй като беше далеч от подкрепата на всякакви земни фурии, тя не можеше да устои на чистата сила на вордската кралица. Ударът счупи кост и от разкъсаната плът бликна кръв. Кайтай извика и загуби равновесие, докато се спускаше на гредата, падна върху платното и събори палатката. Вордската кралица направи една-единствена презрителна крачка по напречната греда, преди тя да падне, след което продължи със същото темпо.

Тя срещна за миг погледа на Тави и изражението ѝ го смути. Рядко бе виждал изобщо някаква емоция от вордска кралица, а се бе сблъсквал с няколко — но лицето на тази кралица не приличаше на безизразна маска. Тя се усмихваше, щастлива детска усмивка на радост и вълнение, такъв израз можеше да се види само когато детето играе любимите си игри или на празника за рождения му ден.

Кървави врани. Създанието се забавляваше.

Тави нададе яростен вик и полетя още по-бързо, острието на меча му се подготви за кавалерийски удар, но Красус непрекъснато се издигаше покрай него, дългогодишният му опит надминаваше грубата сила на Тави при предизвикването на вятър. Той беше хванал меча с лявата си ръка и се насочи към дясната страна на бягащата кралица. Младият трибун очевидно имаше намерение да отвлече вниманието и да отслаби защитата ѝ, така че Тави да може да нанесе фатален удар отляво. Тави леко промени траекторията на полета си, а въздушния поток на Красус разкъса краищата на наметалото му на ленти. Той се подготви и затвори миг след атаката на Красус.

Преди да стигнат до кралицата, тя се завъртя във въздуха между две стъпки в чист пирует и с бързо движение на бледата си ръка разпръсна облак кристали във въздуха.

Красус нямаше никакъв шанс. Солните кристали разкъсаха вятърната му фурия на парчета, преди да осъзнае заплахата. С кратък разочарован вик той падна в морето от бели палатки под тях, счупвайки дебелите стълбове и разкъсвайки плътното платно със смазващата сила на скоростта си.

Тави рязко се завъртя в спирала наляво и едва се отклони от солните кристали, като почти загуби контрол над полета си. С отчаян порив на вятъра той се издигна във въздуха, избягвайки на косъм оплитането в палатките, а грубият металически смях на вордската кралица се разнесе подигравателно зад него. С рязко движение на ръката си тя създаде огнена сфера, която погълна половин дузина легионери, изскочили от палатките, и с всяка крачка продължи да хвърля още огнени кълба наляво и надясно, убивайки хората толкова лесно, колкото едно дете смачква мравки. Викове на ужас и агония я следваха по петите.

Тави стабилизира полета си и яростно тръсна глава. Не можеше да позволи емоциите да го завладеят. Кралицата беше смъртоносна и убийствено рационална. Тя не просто тичаше по палатките за забавление. Тя следваше определена посока и цел.

Тави нямаше нужда да гледа напред, за да разбере какво предстои — и осъзна, че кралицата също няма нужда от това. Разположението на легионерските лагери беше стандартно в цялата Империя, установено от векове, и той изведнъж осъзна, че сам е дал предимство на врага, следвайки тази практика.

Тя се насочваше към палатките на лечителите.

С ръмжене Тави изхвърли всички мисли, различни от концентрацията върху въздушния поток, и се изстреля покрай нея. Той спечели петдесет, шестдесет, седемдесет ярда преднина, след което трябваше да кацне под възможно най-стръмния ъгъл, който можеше да издържи, с краката напред. В момента, в който ботушите му удариха земята, той я призова да промени формата си според линията на неговото движение, така че постепенно да го забави, вместо да му счупи краката и глупавата глава.

Ботушите му направиха бразда в тревата и потънаха на фут и шест инча дълбочина, изхвърляйки пръст, камъчета и пролетна трева на петдесет фута във въздуха, и той спря на входа на палатката на главния лечител.

Веднага се завъртя и призова огъня обратно в меча си, а в следващия миг вордската кралица се блъсна в гърдите му, хвърляйки и двамата в палатката право през основния стълб на входа.

Тави отби размазаната от скоростта ръка с черни нокти, насочена към гърлото му, изпусна меча си, сграбчи я за косата с другата ръка и те паднаха на земята. Кралицата беше пред него, когато инерцията ги блъсна в пълната метална вана за изцеление, като заби тежкото си бронирано тяло в тънката ѝ форма.

Водата избухна от ваната, когато ударът им смачка по-близката страна в другата. Кралицата конвулсивно издиша. Болката, която той блокираше с помощта на метала до преди няколко секунди, внезапно нахлу в него и той осъзна, че е спрял призоваването, което забавяше отровата от ужасната рана в корема му.

Кралицата се претърколи и скочи на четири крака, движение по-скоро котешко, отколкото човешко. Огнените сфери, които тя изстреля, овъглиха половин дузина лечители и двамата ранени, избягали от Рива, сякаш бяха парчета месо. Следващата мишена беше млада жена, облечена като лечителка и със сребърна яка за подчинение. Но Фос се хвърли пред нея, като я блъсна силно, което я накара да отлети далеч от него — и веднага той бе погълнат от нов взрив, който остави след себе си само овъглени кости и стопена стомана.

Вордската кралица изсъска и направи нов жест — но Тави изведнъж разпозна младата жена, която Фос беше спасил с цената на собствения си живот — Доротей, която в един друг живот беше Върховната лейди Антилус.

Окована от собствените си съюзници и със заповед да не наврежда на никого, жената беше служила като лечителка на Първи алерански от самото му създаване. Личните ѝ амбиции бяха ампутирани от яката като ракови клетки и тя беше направила повече добро през месеците си като роб, отколкото някога като гражданка. Уменията ѝ на воден призовател бяха по-добри от всичко, на което един легион можеше да се надява, и тя беше призована да лекува най-тежките или деликатни рани на тези, които биха могли да оцелеят.

Устните ѝ се изкривиха в ръмжене, когато почти върху нея разцъфна друга огнена сфера, и самата земя се надигна като защитен купол, предпазвайки я от взрива. Следващото ѝ движение изстреля съдържанието на две лечебни вани като два огромни, прозрачни камъка към вордската кралица. Водата блъсна ворда в земята.

Доротей изкрещя в пристъп на внезапна агония и сграбчи сребърната яка на шията си, а тялото ѝ се изкриви от болка.

Тави стисна зъби и напрегна ума и тялото си, отхвърляйки болката като нещо маловажно. Бившата Върховна лейди беше изтласкала ворда в отворена, незаета част от палатката. Тави вдигна меч си и изпрати мълния от кипящ огън, по-бял от светлината на слънцето, извиващ се във формата на някаква огромна и смъртоносна змия, насочена към нея.

Усмивката на вордската кралица изчезна от лицето ѝ. Искрящите ѝ черни очи се разшириха, когато слънчевият огън полетя към нея. Тя кръстоса ръце пред себе си с още един див вик и огненият взрив я удари с яростна светлина, достатъчно ярка, за да заслепи отново Тави, въпреки че той затвори очи в опит да се предпази.

После отново ги отвори.

Цялата страна на палатката беше изчезнала в огромен, сякаш изрязан с ножица кръг, платното се беше превърнало във фина пепел. Земята около зоната на взрива беше с няколко инча по-ниска отпреди малко, и беше гладка като стъкло.

С изключение на един малък кръг около вордската кралица. Тя бавно се изправи, скръстила ръце, и радостната усмивка отново се разля по лицето ѝ, когато застана над Тави. Въпреки че окъсаната ѝ стара рокля беше обгорена почти навсякъде, тя очевидно бе невредима.

Той изръмжа дрезгаво и се изправи на едно коляно, с меч в ръка.

— Дойдох тук само да ви отслабя, татко — каза кралицата с мъркащ глас. — Дори не смеех да се надявам на това. Може би все пак има такова нещо като късмет.

И изпрати огнена сфера към Тави. Той я пое с меч си, като заповяда на оръжието да абсорбира топлината, за да го накара да гори още по-ярко — но усилието накара зрението му да се свие до тесен тунел. Сърцето му биеше по-бързо от всякога. Не можеше да диша. Тя идваше толкова бързо — по-бързо, отколкото той можеше да види,

дори като използва забавящото призоваване на въздуха, и нямаше сили да замахне с меча си...

Максимус се блъсна във вордската кралица с рев на чист гняв, бронираното му тяло се удари в нея като лавина от стомана. Те прелетяха покрай Тави и втория стълб, разбивайки го на трески, и събориха две трети от останалото платно на палатката върху всички тях като огромно задушавачо одеяло.

Тави вдигна меча си и изряза отвор преди още платното да падне напълно. Той се изправи през отвора, само за да види как вордската кралица точно копира маневрата му с металната вана, използвайки ноктите си, за да я вдигне и с дива сила да я спусне върху мърдаща издупина под платното. Мърдането рязко спря.

Вордът се обърна към Тави с хищна усмивка, която изкриви устните ѝ, разкривайки изключително бели зъби, със зелено-черни нишки по повърхностите им.

Тави вдигна меча си, призовавайки повече топлина към него, повече светлина. Не можеше да се движи. Тялото му се тресеше, беше твърде слаб. Знаеше, че сега стои по-близо до смъртта, отколкото изобщо някога е бил, въпреки че фуриите му позволяваха да стои на крака.

— Дядо ви — каза кралицата, — умря по същия начин. Предизвикателен до последно, с меч в ръка.

Тави оголи зъби и отговори:

— Тази позиция не е за бой, тя е сигнал за стрелба.

Кралицата леко наклони глава, очите ѝ се присвиха и стоманеният болт на балистата я удари в ребрата, точно под лявата ѝ ръка. Той не прониза бледата ѝ, на пръв поглед мека кожа, но силата на удара я събори на земята. Тя стана почти мигновено. На тридесет ярда разстояние, почти невидим в тъмнината и мъглата, Фиделиас пусна балистата — и свали друго подобно оръжие, вече заредено, от гърба си, вдигна го и извика:

— Напред!

Раздаде се вой от тридесет силни въздушни потока, когато рицарите Рибки минаха покрай Фиделиас — някои прелетяха само на инчове над главата му. Плътната въздушна стена, която образуваха пред себе си, удари вордската кралица и я отхвърли далеч от Тави като лист, подхванат от буря.

За миг тя задържа погледа си върху рицарите, без притеснение и без страх, усмивката ѝ не намаля.

След това избухна в груб, подигравателен смях и се обърна на североизток. Последва скок във въздуха, тя призова собствен вятър, който разкъса всяка палатка на петдесет ярда около нея, скри се зад въздушен воал и отлетя, придружена от ураганен рев.

Фиделиас проследи полета ѝ с втората балиста, но не стреля. След това хукна към Тави точно когато рицарите Рибки се втурнаха в преследване — но мъжете не отидоха далеч, преди да спрат и да оформят отбранителна формация над лагера. Тави се отпусна на земята с облекчение. Ако я бяха последвали, тя със сигурност щеше да ги разкъса на парчета.

— Ваше височество — ахна Фиделиас, когато стигна до Тави. Веднага остави канимското оръжие и започна да оглежда нараняванията на Тави. — О, кървави врани, човече.

— Кайтай — изхриптя Тави. — Красус. Бяха зад мен. Доротей и Максимус са под шатрата. Фос е мъртъв. Не можах да я спра.

— Кървави врани, мълчете — изръмжа Фиделиас. — Не ставайте, сър, кървите. Не се надигайте.

— Отрова — измърмори Тави. — Отрова. Проверете къде точно е минала. Мисля, че беше над резервоарите за вода. Може да е хвърлила нещо там.

— Стойте неподвижен — изръмжа Фиделиас. — О, велики фурии.

Тави усети как фуриите на метал се изплъзват от него. Секунда по-късно болката злобно нахлу в него като побеснял гаргант.

А после вече не чувстваше нищо.

ГЛАВА 43

Всъщност Амара се чувстваше неудобно в старата стая на Бърнард в Бърнардхолт-Исанахолт-Фредерикхолт, но старейшина Фредерик настоя да я предостави на граф и графиня Калдерон. Беше видяла стаята само веднъж и то за кратко, когато Бърнард ѝ беше донесъл чифт обувки, принадлежащи на покойната му съпруга, по време на събитията, довели до Втора Калдеронска.

Съпругът ѝ беше прекарал голяма част от живота си в тази стая. Трудно беше да не се чувства неудобно тук. Това ѝ напомни в каква голяма част от живота му тя не е присъствала, за да я споделят. Бърнард не остана тук дълго, след като тя влезе в живота му.

Тя бавно обиколи стаята. Беше достатъчно просторна за малко семейство, ако нямат нищо против да са малко по-нагъсто, но не и чак толкова голяма, колкото онази, която заемаха в Гарисън. Тя се опита да си представи как голямата камина осветява стаята в тиха зимна вечер, децата спят на малки легълца пред нея, а бузките им розовеят и...

Амара се отърси от мисълта. Тя никога няма да му роди деца, колкото и да ѝ се иска или да фантазира за това. Във всеки случай цялото упражнение беше смешно. Имаше по-важни неща, върху които трябва да се съсредоточи.

Вордът беше отблъснат и не се появи отново в следобедните часове, но със сигурност нямаше да отсъства дълго. Евакуацията на най-източната половина на долината, всички да се оттеглят зад последната отбранителна линия в Гарисън, не беше завършена. Вордът със сигурност нямаше да чака много, затова тя беше дошла в тази стая — за да се опита да поспи малко във времето, което ѝ оставаше, преди врагът отново да се появи. Не беше спала от дни.

Аманда въздъхна и свали бронираното си наметало. Само ако Фредерик-старши, сегашният холтър, не беше главният отговорник за гаргантите. Огромните зверове бяха изключително полезни в холта, но смърдяха — не точно неприятно, но много силно. Миризмата им беше

навсякъде. И това не беше някакво допълнение към декора, което човек лесно да игнорира.

Е, освен ако не работиш всеки ден с гарганти, предположи тя. От друга страна, Амара беше изтощена. Тя пусна оръжията и бронята си до голямото обикновено легло и потъна в него със стон. О, фурии, истинско легло! Не беше спала на нищо друго освен на одеяло или като цяло на студена земя, откакто боевете бяха възобновени. Но дори и така тя не можеше да се отърси от чувството на дискомфорт. Всъщност то прекрасна в усещане за силно безпокойство.

Амара седна, свали обутите си крака на пода и се наведе, за да развърже ботушите. Тя сграбчи дръжката на кинжала, скрит вътре, призова Сирус, за да ускори ръката си, и хвърли ножа към празното място до зейналата камина, на не повече от шест фута от нея.

Кинжалът проблесна във въздуха със свистене и стоманата срещна стомана с остър звън и порой от зелени искри.

Амара се хвърли над леглото, без да чака да види резултата от хвърлянето си. По пътя тя грабна колана си с оръжието, изтегли гладиуса и задържа колана да виси свободно във все още ранената си лява ръка. Металната ножница, висяща близо до тежката катарам, беше най-доброто импровизирано оръжие, което можеше да намери в тази стая.

Тя прецени разстоянието от леглото до вратата.

— Не се притеснявайте — каза спокоен женски глас. — Няма да стигнете до там. Не мога да ви позволя да избягате.

Въздушният воал изчезна, разкривайки...

На Амара ѝ отне малко време да разпознае Инвидия Акватайн, и дори тогава тя успя само защото разпозна хитиновата броня и създаването на гърдите ѝ. Дългата тъмна коса на жената беше изчезнала. Така беше и с по-голяма част от снежнобялата ѝ кожа, заменена от червени белези от изгаряния. Тъглчето на едното ѝ око беше провиснало от белег, но иначе очите бяха останали същите и спокойният ѝ неумолим поглед беше смразяващ.

— Ако си тръгнете сега — с хладен глас каза Амара, — можете да избягате, преди Плацида да ви настигне.

Инвидия се усмихна. Това се отрази ужасяващо на белезите ѝ. Един от тях се напука и започна леко да кърви.

— Скъпа графиньо, не ставайте смешна. Те не знаят, че съм тук, както и вие не знаехте. Считайте се за късметлии, че не съм дошла тук, за да ви навредя.

Амара отново прецени разстоянието до вратата.

— Въпреки че ще го направя — продължи Инвидия, — ако опитате нещо глупаво. Сигурна съм, че сте наясно колко малко колебание ще имам, ако трябва да ви убия.

— Колкото малко ще имам и аз, когато ви убия — отговори Амара.

Усмивката на Инвидия се разшири. Струйка кръв се стече по устните ѝ и по един много бял зъб.

— Дръзко малко нещо. Е, ако искате, ще танцуваме. Но ако го направим, вие ще умрете и го знаете.

Амара стисна зъби, всичко в нея кипеше — враните да я вземат, тази жена беше права. На открито, с възможност за маневриране, Амара имаше реален шанс да оцелее срещу Инвидия. Но в тази миризлива стая, заобиколена от камък? Щеше да е мъртва, преди писъкът ѝ да достигне до най-близкия страж. Не можеше да направи нищо, за да промени това, и осъзнаването едновременно я ужаси и ядоса.

— Много добре — сковано каза Амара след миг на колебание. — Хванахте ме. Защо сте тук?

— За преговори, разбира се — отговори Инвидия.

Амара дълго я гледа. Накрая изсъска:

— Проклетата убийца. Вървете при враните.

Инвидия се изсмя. Беше горчив, обезпокоителен звук, направо зловещ от някакво странно поражение на изгореното ѝ гърло.

— Но вие дори не знаете, графиньо, какво мога да предложа.

— Предателство? — предположи Амара с отровно саркастичен глас. — В крайна сметка това е нещо обичайно за вас.

— Точно така — каза Инвидия. — Но този път ще работи във ваша полза.

Амара присви очи.

— Това, което се случва сега, Амара, е краят на всичко. Освен ако кралицата не бъде спряна, Алера ще умре.

— И вие ще... какво точно? Ще я убиете вместо нас?

Инвидия оголи зъби.

— Бих, ако беше възможно. Но не мога. Тя е твърде силна. Прекомерно.

— Тогава бих казала, че имате малко за предлагане — отговори Амара.

— Мога да ви кажа местоположението на нейния кошер — каза Инвидия. — Където може да я намерите. Там, където тя е най-уязвима.

— Направете го.

Инвидия стисна малко по-силно дръжката на меча.

— Отчаяна съм, графиньо. Не идиотка. Няма да ви дам тази информация без гаранции.

— Какви? — попита Амара.

— Моят имунитет — каза тя. — Пълна безнаказаност за всички мои действия преди и по време на този конфликт. Имам имение на североизточната граница на Февърторн. Ще приема изгнание и домашен арест там до края на живота си.

— А в замяна — тихо каза Амара — ще ни дадете местоположението на вордската кралица.

— И ще участвам в атаката — допълни Инвидия. — Ако всеки Върховен лорд се включи и вложи всичко от себе си срещу нея, ако я уловим в кошера ѝ и ако времето е правилно подбрано, това може да е равностойна битка. И това е най-добрата възможност, която ще имаме от този момент до края на света, който според мен ще се случи след по-малко от седмица.

На Амара ѝ се искаше да изкрещи пълното си пренебрежение и презрение към тази полуизгоряла предателка, но се застави да се отдръпне от емоциите си и бавно си пое дъх. Заложени бяха милиони животи. Не можеше да си позволи умората, страха или гнева да ръководят действията ѝ. Тя беше обучена и беше служила като курсор на короната, и дължеше на своите учители — дори на Фиделиас — повече, отколкото да си позволява прибързани гневни думи, реагирайки като сърдито дете.

Отне ѝ повече от минута да успокои съзнанието си, да забави дишането си, да постигне състояние на яснота и да помисли за предложението на предателката.

— Остава въпросът за доверието — каза накрая. — Което конкретно за вас го няма. Защо не трябва да допуснем, че това предложение е капан и опит да убиете нашите най-силни призователи?

— Уместен ли е скептицизмът в тази ситуация, Амара? — попита Инвидия. — Кралицата не е глупава. Знае, че сте готови на всичко, за да я убиете. Тя и подобните ѝ играят тези игри от много дълго време. Тя няма и най-малкото намерение да ви позволи да я видите, още по-малко — да я атакувате. И дори да унищожите армията ѝ, след няколко седмици на прага ви ще се появи нова. Алера не е в състояние да спре подобна инвазия. Вече огромна територия е под контрола на ворда и вие нямате достатъчно хора, които да заменят падналите. Така че можете ли да си позволите да не ми вярвате?

— Несъмнено — отвърна Амара. — Определено бих предпочела да преценявам шансовете си в борба срещу честен противник, отколкото да сложа съдбата на света във вашите очевидно коварни ръце.

Инвидия леко наклони глава, очите ѝ се присвиха.

— Искате нещо.

— Мислете за това като за гаранция — каза Амара. — Покажете ми колко струвате и тогава ще имаме шанс да сключим сделка.

Инвидия вдигна ръце.

— Какво искате от мен?

— Числеността и местоположението на ордата, разбира се — отговори Амара. — Както и времето и мястото на следващата атака и всякаква информация, която притежавате за войските на ворда извън нашето полезрение.

— Да ви дам цялата тази информация? — уточни Инвидия. — На кралицата няма да ѝ отнеме много време да осъзнае, че е предадена. Ще оцелея от нейния гняв не по-успешно, отколкото от среща с Върховните лордове.

Амара сви рамене.

— Това не прави плана по-малко привлекателен.

Очите на Инвидия блеснаха в мълчалив гняв.

— Дайте ми тази информация — тихо каза Амара. — И ако се потвърди, можем да обсъдим по-нататъшното ни сътрудничество. В противен случай си вървете.

— Дайте ми думата си — каза Инвидия, — че честно ще изпълните сделката.

Амара се усмихна.

— Вие... вие, Инвидия, ме молите да ви дам думата си? Не намирате ли ирония в това?

— Знам какво означава думата за вас — каза тихо Инвидия. — Знам, че ще я спазите.

— Вие не знаете какво означава — отговори Амара. — Нямаме ни най-малка представа. Може да виждате почтеност в другите, да виждате как функционира, да виждате как тя ги ръководи. Но вие не знаете какво е това, предателко.

Инвидия оголи зъби.

— Дайте ми думата си — каза тя. — И аз ще ви дам това, което искате.

Амара присви очи за кратко, след което каза:

— Добре тогава. В рамките на моята власт и влияние ви давам думата си, Инвидия. Бъдете честна с мен и аз ще направя всичко по силите си, за да изпълня вашите искания по сделката. Въпреки че трябва да ви предупредя — не знам каква ще бъде реакцията на принципса към вашето предложение. Нито мога да я контролирам.

Инвидия я гледаше напрегнато, докато говореше. След това бавно кимна.

— Не мисля, че принципсът ще бъде загрижен за някого още дълго.

— Имате предвид бившия ви съпруг?

Лицето на Инвидия се изкриви в лека изненада.

— Той е още жив?

Амара умишлено направи пауза, преди да отговори, поставяйки акцент на тишината.

— Засега — каза тя накрая. — Предполагам, че Първата лейди все още е в плен на кралицата?

Инвидия изви устни в мрачна усмивка, като спря за точно същия период от време, преди да отговори.

— Тя е държана в кошера заедно с Арарис Валериан. Виждате ли, графиньо? Можем да работим заедно.

Амара бавно кимна с глава.

— Така е, Инвидия. Но нямаме много време.

* * *

— Тя е била тук? В този проклет холт? В тази проклета стая? — беснееше Рокус. — Кървави врани, защо не вдигнахте тревога?

— Може би защото Инвидия със сигурност щеше да я убие? — търпеливо подсказа Фригия. — Коего обяснява и защо от всички нас тя е избрала да се обърне именно към графинята.

Рокус се намръщи.

— Искях да кажа, след като си е тръгнала. Можехме да хванем кучката, преди да се е върнала в своята пещера или където там отива.

— Може би трябва да оставите графинята да говори? Така ще има възможност да ни разкаже всичко — спокойно предложи лорд Плацида.

Лейди Плацида се намръщи и протегна ръка, сякаш в опит да спре съпруга си, но после я отпусна. Старият Церес седеше на стол до вратата и се намръщи.

— Благодаря, ваша светлост — каза Бърнард. — Скъпа?

— Инвидия дойде тук, за да се опита да сключи сделка.

Всички просто я гледаха шокирани, с изключение на стария Церес, който изсумтя.

— Това не е изненадващо — каза той. — Глупаво е, но не и изненадващо.

— Защо не, ваша светлост? — попита Амара.

Тя знаеше, но ако някой от Върховните лордове в стаята още не го беше разбрал, то по-добре беше заключението да дойде от един от тях, а не от нея.

Церес сви рамене.

— Защото за Инвидия животът винаги е бил да мести хората като фигури на дъска за лудус. Според нейното разбиране това, което се случва в момента, не е толкова различно от обичайния начин на правене на бизнес в Алера. По-трудно, по-унизително, по-неприятно, но тя не разбира какво е да загубиш любим човек...

Той прочисти гърлото си. Синовеите на стареца бяха убити по време на въстанието на Върховен лорд Калар и първоначалното настъпление на ворда.

— Какво може да направи това на тялото. Как променя нещата. Тази жена в живота си никога не е обичала нищо друго освен властта.

Амара кимна.

— Тя търси по-благоприятна позиция за договаряне. Да използва тези, които може, и да изостави тези, които не може.

Фригия замислено поглади прошарената си червена брада.

— Мисля, че казахте, че тя е в капан и е принудена да служи на ворда. Тази голяма буболечка на гърдите ѝ е единственото, което я поддържа жива.

— Да — каза Амара, — което означава, че тя знае или мисли, че знае някакъв начин да го преодолее.

— Какво предложи тя, графиньо? — попита Плацида.

Амара им повтори разговора си с Инвидия и завърши:

— И каза, че когато сме готови да говорим с нея, трябва да изстреляме три зелени сигнални стрели. Тя ще се свърже с нас.

Настъпи потискаща тишина.

— Мислите ли, че е сериозна? — попита Рокус. — Кажете ми, че не мислите, че тази кучка е сериозна.

— Мисля, че може и да е — бавно каза лейди Плацида.

Фригия поклати глава.

— Това е капан.

— Проклет скъп капан — замислено каза лорд Плацида. — Ако информацията, която ви е дала, графиньо, е вярна, тогава можем да я използваме, за да им нанесем сериозни щети.

— Не мислиш като проклетата буболечка — отвърна Рокус. — Тя може да си позволи да загуби милион войници, ако това означава да пречупи най-силните ни призователи.

Лейди Плацида кимна.

— И ако разположим нашите войски, за да се възползваме от тази информация, а тя ни лъже, вордът ще може да се възползва. Те ще знаят как са разположени нашите войски за противодействие на атаката. Ако Инвидия лъже, те могат да го използват в своя полза.

— Ха! — излая внезапно лорд Плацида.

— О! — възкликна в същото време лорд Церес. — О, графиньо, сега разбирам. Добре изиграно!

— Благодаря, ваша светлост — тихо каза Амара, кимайки на всеки от тях.

Рокус се намръщи.

— Какво?

— Не се опитвайте да разберете — промърмори Фригия. — Ще се нараните.

— Вие не разбирате нищо повече от мен — отвърна му Рокус.

Лейди Плацида потърка носа си с палец и показалец и бавно издиша.

— Графиньо, моля. За мое добро, моля ви, обяснете.

Амара се поклони леко на лорд Плацида.

— Ваша светлост, бихте ли го направили?

Лорд Плацида ѝ върна поклона и каза:

— Графинята е създавала ситуация, при която всички пътища, с изключение на последния, ще завършат в наша полза. Не можем да бъдем сигурни в резултата от нападението срещу кралицата, каквото и да се случи. Но можем да тестваме честността на Инвидия, като гледаме следващата атака на ворда.

— И ако тя лъже? — попита лейди Плацида.

— Ако лъже, значи го прави по някаква причина — отвърна Церес. — Например защото вордът трябва някак да ни отслаби. Ще държим този коз в ръкава си, без да се опитваме да го използваме при следващата атака. Ще поддържаме защитата си и ще се оттеглим към Гарисън, когато евакуацията приключи, точно както е по план. Няма да им дадем шанс да ни използват. Резултатът от тази война във всеки случай ще зависи от убийството на кралицата, а не от унищожаването на армията ѝ.

Лейди Плацида кимна бавно, докато си играеше с единствената дълга плитка на червеникавокафявата си коса.

— Но ако вордът ни атакува по начина, по който Инвидия казва, че ще го направят, няма да можем да им причиним сериозни загуби. Ще пропуснем възможността.

— Но пък ще знаем, че казва истината за нещо — каза Амара. — Ние не губим нищо. И каквото и да се случи, ще знаем нещо, което частично ще потвърждава надеждността на информацията, получена от Инвидия.

— Знаем, че сестра ми и Арарис са живи — промърмори Бърnard.

Очите на лейди Плацида се разшириха.

— Мислите, че зад това стои Исана?

— Мисля, че е една възможност — каза Амара. — Историята как Исана е спасила Арарис от отравяне с гарик е широко известна. Ако Инвидия вярва, че Исана може да я спаси от отравяне, както е спасила Арарис, би могла да предаде ворда. Тя е решителна и много интелигентна.

— А Исана би ли направила подобно нещо? — попита лейди Плацида.

— Няма значение — каза Амара. — Въпросът е, че Инвидия вярва, че може. Каквато и да е истината, изглежда Инвидия смята, че може да ѝ бъде хвърлен спасителен пояс.

Лорд Антилус успя да изрази дълбокия си скептицизъм с шумно изсумтяване.

— Знам — каза Амара. — Тя е интригантка. Но е напълно възможно да мисли, че може да намери изход от тази ситуация, така, както го е правила толкова много пъти преди. Ако случаят е такъв — ако тя ни казва истината за следващата атака, тогава вероятно ни казва истината и за това, че ще ни заведе при вордската кралица.

Тя се намръщи.

— И има още нещо. Нещо, което тя наистина можеше да пропусне. Тя каза, че принципът скоро няма да притеснява никого, и не говореше за Атис.

Стаята изведнъж стана напълно тиха. Въздухът изпука от напрежение.

— Мисля, че Октавиан е близо — каза Амара.

— Ако Инвидия или кралицата го нападнат, той е мъртъв — каза Фригия. — Откога е придобил способностите си? Най-много година? Без официално обучение? Няма начин да е усвоил достатъчно техниките на призоваване, за да ги използва. И колко души би могъл да води със себе си, като се има предвид, че е акостирал в Антилус... преди около седмица? Колко рицари Аери имаше в Първи алерански?

— Двадесет и шест — тихо каза Плацида. — Включително синовете ви, Рокус.

Рокус не каза нищо, но изражението му беше мрачно.

— Сигурно се опитва да стигне до нас — каза Фригия. — Малка, бързо движеща се група за незабавна защита, може би летяща под воал, ако е достатъчно добър за това. Това е единственото нещо, което има смисъл.

Плацида кимна.

— И ако говорят за унищожаването му, то вероятно той е достатъчно близо, за да може кралицата да го атакува.

— Не — поправи го Бърнард с тих, твърд глас. — Тя е достатъчно близо до него, за да я атакува той, ваша светлост.

— Ако кралицата е по-силна от Инвидия, тя е по-силна и от Октавиан — каза Фригия. — Толкова е просто. Той едва ли е нещо повече от момче.

— Той осуети плановете на Инвидия и Атис, когато беше момче — изръмжа Бърнард, без да откъсва очи от Фригия. — Съмнявам се, че планира да се изправи срещу нея на арената или в залата за дуели. Бихте изглеждали като глупак, ако го отпишете, ваша светлост.

Фригия присви очи и брадата му настръхна.

Рокус сложи ръце на раменете му.

— Спокойно, Ган. Не го правете по-лошо, отколкото вече е. Ами ако бях говорил за сина ви по този начин, а?

Лорд Фригия замръзна за миг, после наклони глава към Бърнард.

— Той е ваша кръв. Не мислех, преди да говоря. Моля да ме извините.

Бърнард кимна.

— Останете съсредоточени — каза лейди Плацида. — Не можем да знаем какво да правим с Октавиан, докато не го намерим или той не се свърже с нас. Възможно е да го иска по този начин. Не можем да знаем дали Инвидия няма да ни предаде в последния момент. Но ако приемем, че тя ни казва истината... единственият въпрос е дали ще тръгнем срещу нея, знаейки, че това може да е капан и може да вървим към смъртта си. И като стана дума — дори и да е искрена, пак можем да умрем.

Рокус бавно издиша.

— Може би трябва да поканим Форция, Атика и Рива.

Церес поклати глава.

— Боя се, че те никога не са били бойци. В близък бой ще бъдат по-опасни за нас, отколкото за ворда.

— Това е нашата възможност — тихо каза лорд Плацида. — И не мисля, че ще имаме по-добър шанс. Не мисля, че имаме избор, дори да е капан. Аз съм „за“.

Лейди Плацида мълчаливо преплете пръсти с тези на съпруга си. Церес се изправи, като бронята или костите му изскърцаха. Фригия погледна Рокус и каза:

— Може би най-накрая ще видя как ви сритват задника.

— Когато се върнем, вие и аз ще проведем разговор, в който ще загубите зъби — отговори Антилус. — Защото ще ги избия от устата ви. С юмруци.

— Мисля, че всички разбрахме какво имате предвид още в края на първото изречение, глупако!

— Момчета, момчета — каза Ария с топъл глас. — Така или иначе няма значение, стига тя да казва истината за следващата атака. Дотогава няма да променяме никакви планове, нали?

— Точно така — каза Бърнард. — Лежим ниско и чакаме. Ще се срещнем отново в Гарисън и ще поговорим за следващата стъпка, след като видим какво ще се случи. Ако тя казва истината, ще го разберем след около три часа.

Срещата приключи. Върховните лордове се върнаха на позициите си на стената, оставяйки Амара и Бърнард сами в стаята. Бърнард я погледна със спокойните си зелени очи за няколко секунди и попита:

— Какво премълча?

— Какво те кара да мислиш, че премълчавам нещо, скъпи? — попита Амара.

Той сви рамене.

— Предполагам, защото те познавам прекалено добре — той наклони глава и се намръщи, след което бавно кимна. — Говори много за следващата атака на ворда. Съсредоточи цялото им внимание върху нея. Значи ще се случи след това — смръщи вежди, докато размишляваше. — Инвидия ще ни предаде в кошера.

— Да — тихо отвърна Амара. — Ще го направи.

Бърнард бавно вдиша.

— И какво ще направим по въпроса?

Стаята, помисли си Амара, изглежда доста по-уютна без присъствието на Върховните лордове. Тя наведе глава и затвори очи, опитвайки се да не мисли много за това, което трябва да направи, след което прошепна:

— Ние ще ѝ позволим.

ГЛАВА 44

Тави се събуди плавно, естествено и без болка. Лежеше във вана с топла вода, главата и раменете му бяха подпрени на наклонена дъска. Беше гол. Пръстите на краката му стърчаха над водата в далечния край на ваната. Той повдигна глава, което му костваше известно усилие. На корема му, вляво от пъпа, където оръжието на вордската кралица го беше пронизало, имаше участък от възпалена, червена и набръчкана кожа. Тънки червени жилки излизаха като слънчеви лъчи от раната.

Тави се огледа намръщено. Беше в лечителска палатка. Очевидно една от тези, които не бяха унищожени. Магическите лампи в палатката горяха. Изглежда е бил в безсъзнание няколко часа, но не много дълго. Освен ако не е минало повече от ден.

Мразеше да е в безсъзнание. Винаги разваляше плановете му.

Той обърна глава наляво и установи, че ваната до него е заета от Максимус. Изглеждаше ужасно, макар че се виждаха предимно синини по кожата на раменете, врата, лицето, главата... Всъщност много малко от тялото на приятеля му не беше натъртено. И носът му беше счупен — отново. Очите му бяха затворени, но дишаше.

Тави се надигна малко и погледна следващата баня. Красус лежеше вътре, в същото състояние, на което се наслаждаваха самият той и Максимус. Младият трибун се размърда, въпреки че изглеждаше, сякаш се чувства по-зле и от Тави.

— Красус — изсъска Тави.

Въпреки че очите му бяха отворени, младият мъж явно все още изпитваше болка. Той погледна Тави и леко вдигна брадичка в знак на поздрав.

— Красус — изкрещя Тави. Гърлото му беше толкова сухо, че го болеше да говори. — Докладвайте.

— Боли ме — каза Красус със слаб глас и преглътна. Той отново затвори очи. — Край на доклада.

Тави се опита да накара младия мъж отново да отвори очи, но без никакъв успех. Накрая уморено се отпусна обратно във ваната.

— Той е много изтощен — каза тих глас. — Най-добре би било да го оставите да си почине, ваше величество. Атаката срещу командната палатка беше отблъсната и повечето от нападателите бяха убити. Загубихме двадесет и двама мъже, всички от стражите около командната палатка.

Тави вдигна поглед и видя Доротея да седи тихо на табуретка близо до входа на палатката. Изглеждаше ужасно, очите ѝ бяха хлътнали, а бузите ѝ — без никаква кръв. Яката около шията ѝ отразяваше слабата светлина на лампата със слаб, зловещ блясък. Придържаше одеяло, увито около нея, въпреки че нощта не беше студена.

— Ваше височество — поправи я той нежно. — Все още не съм Първият лорд.

Робинята уморено се усмихна.

— Току-що се сблъскахте с кошмара на нашето време, младежо. Изложихте живота си на опасност заради роб, който веднъж се е опитал да ви убие. Благодаря ви. Ваше величество.

— Ако искате да благодарите на героя, благодарете на Фос — каза уморено Тави. — Той е този, който ви спаси.

— Моята благодарност за него няма значение — каза тя спокойно. — Нека душата му почива в мир.

Тави седна бавно.

— Къде е Кайтай?

— Спи — отвърна Доротея. — Много е изтощена.

— Какво се случи, след като припаднах?

Робинята слабо се усмихна.

— Някои от нас бяха в безсъзнание и умираха. Вие. Аз. Максимус. Красус. Самата тя не беше в добро състояние и нямаше сили да се опита да излекува повече от един човек. Трябваше да избере кого да спаси.

Тави бавно си пое дъх.

— О. И тя е избрала вас. Като някой, който да ръководи по-малко опитните лечители.

Доротея леко наклони глава, сякаш се страхуваше, че нещо ще се разлее, ако се наклони твърде много.

— Всички наши най-добри лечители се съветваха, когато... — тя потръпна. — Когато ни видяхте. При тези обстоятелства решението на

Кайтай беше изключително рационално. Емоциите са склонни да надделяват над разума, когато някой изпитва болка и се страхува за свой близък. А чувствата й към вас са обезпокоително силни. Тя лесно би могла да позволи на тези чувства да я контролират. И тогава аз, синът ми и вашият приятел Максимус щяхме да сме мъртви.

— Тя е направила правилния избор — каза Тави и погледна Макс и Красус. — Те как са?

Доротейя леко придърпа одеялото около себе си.

— Предполагам знаете, че лечението с вода не може да създаде нещо от нищо. То разчита на ресурсите на тялото, за да възстанови пораженията.

— Разбира се — каза Тави.

— Във всичко си има граници. И... и моят Красус имаше толкова много наранявания. Счупени кости. Разкъсани органи — тя прехапа устни и затвори очи. — Направих всичко възможно, всичко, но има граници на това, което може да се поправи. Тялото може да се регенерира само от собствените си ресурси...

Тя потръпна и замълча за няколко секунди. После изведнъж Доротейя сякаш се овладя и вдигна ръка, за да избърше сълзите по бузите си. Гласът й остана треперлив, но тя се опита да използва ясни, професионални термини.

— Нараняванията на Красус бяха обширни и тежки. Излекувах тези, които биха могли да сложат край на живота му. Ако приемем, че няма инфекция, което е много опасно, когато тялото е толкова отслабено, той ще може да ходи отново. Но дните му на трибун са свършили.

Тави преглътна и кимна.

— Максимус?

— Вордската кралица го е ударила по главата, а не в някой жизненоважен орган — каза Доротейя с уморено, почти нежно раздражение. — Той е добре. Или ще бъде, когато се събуди. Това може да отнеме известно време.

— А аз? — попита Тави.

— Първият приоритет беше да ви върнем към нормално функциониране — каза тя. — Всъщност нараняването ви не беше толкова опасно. Отравянето беше тежко, но не и трудно за лечение, колкото би могло да бъде. Единственият проблем беше да ви накараме

да задържите дишането си за известно време. Но би трябвало да можете да влезете в битка, ако е необходимо.

Тави бавно кимна. После седна и каза:

— Изглеждате ужасно. Починете си. Битката предстои.

Доротей отново погледна Красус.

— Няма да го оставя.

— Вече казахте, че сте направила всичко възможно — каза Тави внимателно. — И други животи ще зависят от вас. Ще си починете. Това е заповед.

Очите на Доротей се обърнаха към него и проблеснаха буквално за миг, преди устните ѝ бавно да се разтегнат в уморена усмивка.

— Не можете да ми давате заповеди, сър. Вие не сте капитанът на Свободния алерански. Заповедите ми идват от него.

— Но мога да му заповядам — многозначително обясни Тави. — Кървави врани, какво трябва да направи човек, за да получи малко уважение тук? В края на краищата аз ли съм Първият лорд или не?

Усмивката на Доротей се разшири и тя сведе глава.

— Много добре, ваше величество. Навсякъде има стражи, сигурно и под палатката. Просто кажете и те ще бъдат при вас.

— Благодаря ви.

Тави я изчака да си тръгне и излезе от ваната. Трепереше, но не повече, отколкото в многото други случаи, когато беше прибягвал до услугите на лецител. Излезе без помощ и намери чист комплект дрехи до себе си.

После се облече, въпреки че беше болезнено да се сгъне в кръста. Странният меч, с който беше промушен, беше оставил също толкова странен белег — твърд хребет от почти лилава тъкан, а областта около него беше изключително нежна. Той се вмъкна в панталоните си и препаса грижливо туниката си. Рязък прилив на болка премина през него, принуждавайки го да стисне зъби и да замръзне.

Усети погледа върху себе си и се обърна, за да види Красус отново буден с мътен поглед, насочен към него.

— М-майка ми — каза Красус, — тя е жива. А вие не ми казахте.

Тави шокирано се втренчи в приятеля си. Беше истина. Не му беше казал. Доротей Антилус беше предател на Империята, заедно с брат си, Върховен лорд Калар. Тя беше поробена заради таланта си в

бунта на робите, последвал унищожаването на Калар и хаоса в каларанските земи. Никой не знаеше и не се интересуваше коя е тя — само какво можеше да прави. Ако той беше разкрил истинската ѝ самоличност, това щеше да го принуди да повдигне обвинение срещу нея. По-важното беше, че тя почти го молеше да не казва на съпруга ѝ или сина ѝ, че е оцеляла. В капана на робска яка, която не може да бъде премахната, без да я убие, в известен смисъл това беше най-доброто решение. Жената, участвала в заговор срещу Империята, никога нямаше да се върне. Тя бе спасила Красус веднъж, когато беше в безсъзнание, но си тръгна, преди той да се събуди. Никога не беше напускала лагера на Свободния алерански и на практика се беше скрила през последните години.

Но този път Красус я беше видял.

Очите на Красус горяха.

— Не ми казахте.

— Тя ме помоли да не го правя — тихо каза Тави.

Красус стисна очи, сякаш в агония. Предвид контузиите му имаше всички шансове да е точно така.

— Излезте, Октавиан.

— Почивай — каза Тави. — Ще продължим този разговор, когато...

— Излезте! — изръмжа Красус. — Как можахте? Излезте.

С хриптене той потъна във водата и секунда по-късно отново заспа или загуби съзнание.

Тави седна на табуретката, която Доротей беше освободила. Целият се тресеше. Наведе глава към ръцете си и известно време стоя там. Враните да го вземат. Никога не е искал това. И все пак това беше само малък проблем сред толкова много други. Честно казано, не беше мислил за това. И сега лъжата, която навремето бе почувствал, че няма друг избор освен да я направи, можеше да му струва любовта и уважението на приятел.

— Толкова дребна грижа за човек с твоите проблеми — тихо каза Алера.

Тави вдигна поглед, за да види великата фурия да се появява по обичайния си начин, но този път покрита с мъгливо сиво наметало с качулка, което скриваше всичко, освен лицето ѝ. Очите ѝ, подобни на скъпоценни камъни, блестяха развеселено.

— Нямам толкова много приятели, че да не се притеснявам, че ще загубя един от тях — каза Тави тихо. Той погледна Макс, безмълвен и неподвижен във ваната си. — Или двама.

Алера се взря в него.

— Видях Фос да умира. Видях какво ще се случи секунди преди да се случи, но не бях достатъчно бърз. Не можех да спра кралицата. Той умря. Тя уби толкова много хора. И те умряха за нищо. Тя избяга. Аз ги подведох.

— Тя е изключително силна. Знаехте го.

— Няма значение — тихо каза Тави с по-груб глас. — Това беше моя отговорност. Мое задължение. Знам, че не всеки оцелява във война, но, фурии, вече не искам да виждам хората си да дават своя живот за нищо — гърлото му се сви и той наведе глава. — Аз... чудя се. Чудя се дали съм правилният човек за тази работа. Ако... ако бях учил повече, ако имах повече време да се упражнявам, ако бях тренирал по-усилено...

— Чудите се дали това би променило нещо? — каза Алера.

— Да.

Тя се замисли за известно време. После подви крака под себе си и седна до табуретката.

— Няма начин да сте сигурен в неща, които никога не са се случвали.

— Знам.

— Но продължавате да се измъчвате за това.

Тави кимна. И двамата мълчаха известно време.

— Добрите хора — каза тя тихо — трябва да се чувстват така. Иначе те изобщо не са добри хора.

— Не разбирам.

Алера се усмихна.

— Добрият човек по дефиниция ще се съмнява в правилността на всяко свое решение, ако то доведе до такива ужасни последици за другите хора. Особено ако тези хора са му се доверили. Съгласен ли сте?

— Да.

— А съгласен ли сте, че и вие може да грешите?

— Според мен това е повече от очевидно.

— Бихте ли се съгласил, че светът е опасно и несправедливо място?

— Разбира се.

— Ето това е — каза Алера. — Някой трябва да командва. Но никой, който прави това, не е перфектен. Следователно той ще прави грешки. И тъй като светът е опасен и несправедлив, някои от тези грешки неизбежно ще доведат до последствия като тези днес.

— Едва ли мога да оспоря вашите разсъждения — тихо каза Тави. — Но не виждам накъде биете.

— Това е съвсем очевидно, млади Гай — каза Алера с усмивка, която накара в ъгълчетата на очите ѝ да се появят бръчки. — Логиката е неоспорима: вие сте добър човек.

Тави изненадано вдигна вежди.

— И как това променя нещо?

— Въз основа на моя опит? — попита тя. — Много. Може би Кайтай ще ви обясни по-късно.

Тави поклати глава.

— Видяхте ли битката?

— Разбира се.

— Кралицата толкова ли е силна, колкото очаквахте?

— Изобщо — каза Алера.

— О?

— По-силна е — спокойно каза великата фурия. — И се контролира почти толкова добре, колкото и вие. Някой ѝ дава уроци.

Тави унило кимна.

— Забелязах.

Той отново поклати глава.

— Аз... не мога да повярвам, че нещо може да бъде толкова силно. Толкова бързо.

— Да — каза Алера. — Предупредих ви за това.

— Тогава трябва да разбирате защо се съмнявам дали съм на мястото си — каза Тави тихо. — Ако не мога да я надхитря, да предвидя действията ѝ, да я преодолея... Защо изобщо се опитвам да водя хората? Имам ли право да ги взема със себе си, знаейки, че... че...

— Че най-вероятно ги водите към сигурна смърт — допълни Алера.

Тави затвори очи.

— Да.

Гласът на Алера се изкриви.

— Колко още хора биха умрели, ако не бяхте направили нищо, млади Гай? Колко още биха умрели, ако бяхте загинали с първия удар на кралицата? Не виждате ли какво означава тази атака?

Той отвори очи и се намръщи.

— Тя едва ли разполага с много граждани под неин контрол — продължи Алера. — И въпреки това нападна лагера ви с повече от петдесет надарени земни призователи, знаейки, че това е самоубийствена мисия. Тя каза, че е дошла само да ви отслаби.

— Това... няма никакъв смисъл — каза Тави. — Да губиш толкова ценен ресурс, само за да отслабиш противника? Защо би направила такова нещо?

— Наистина, защо? — попита Алера.

— Защото смяташе, че жертвата си заслужава — прошепна Тави. — Но това няма смисъл. Нашите загуби бяха... — той стисна горчиво устни — леки.

— Тя не е дошла тук, за да ви убие, млади Гай. Все още не. Тя дойде тук да ви обезкърви.

— Но защо? — попита Тави. — Ако беше изчакала да се приближим, можеше да нанесе удар с огромна подкрепа, вместо да губи гражданите си с яки. Това е нерационално! То...

Той рязко млъкна и премигна два пъти.

— Това не е нерационално — повтори тихо. — Това е грешката, която правят неопитните командири, когато победата им е застрашена. Забравят за дисциплината. Решават, че да направят нещо е по-добра идея, отколкото да не правят нищо — очите на Тави се разшириха. — Тя се страхува от мен.

Алера наведе глава и не каза нищо. Миг по-късно Тави изсумтя.

— Е, мисля, че я излекувах от това погрешно впечатление.

— И все пак — вметна Алера — избяга тя, а не вие.

— Разбира се, че избяга. Така ни попречи да концентрираме всичките си сили върху нея. И й позволи да контролира темпото на битката...

Очите му се разшириха.

Победата на вордската кралица не беше просто кръвопускане. И не беше въпрос на тактика, или на контрол над фурии, или на организация, техника или на редици блестящи доспехи.

Ставаше въпрос за умовете. Ставаше въпрос за послание.

За страх.

Тави се озова скочил на крака.

— Ордата — каза той. — Къде е сега?

Алера се замисли за момент, след което каза:

— На път са да атакуват втората отбранителна стена на долината. Не мисля, че легионите имат шанс да я задържат.

— Нямаат и намерение — каза Тави. — Без контрол вордите нямаат шанс да превземат Гарисън. А за да ги контролира, кралицата трябва да е в рамките на двадесет и пет или тридесет мили от втората стена. Това е близо до Бърнардхолт. Познавам този район и няма много места, където тя би могла да изгради защита около своя кошер.

Алера наклони замислено глава.

— Познанията ви за терена ще ви дадат предимство.

— Да — каза Тави и се ухили. — И ако тя се страхува да не се намеся, това означава, че мога — той кимна решително. — Всяка важна битка, в която съм участвал, беше срещу някой по-голям и по-силен от мен. Тази битка не прави изключение.

Очите на Алера блеснаха.

— Щом вие казвате така, млади Гай.

И в следващия миг я нямаше.

Тави излезе от палатката на лечителите.

Двадесет легионери веднага приковаха погледи в него. Още шестдесет, в рамките на осветеното пространство, се надигнаха от земята, някои от тях бяха спали в пълно бойно снаряжение, изпитвайки ужасен дискомфорт. Всеки от тях носеше символа на Първи алерански, орел на алено-сребърен фон, но с потъмнена и леко променена форма, придаваща му прилика с врана. Бойните врани бяха кохортата, която беше последвала Тави в най-самоубийствената мисия към края на битката при Елинарх и оттогава бяха запазили репутацията си на дисциплинирани, смъртоносно ефективни и напълно пренебрегващи опасностите воители. В повечето легиони мъжете полагаха големи усилия, за да влязат в Първата кохорта, която традиционно се състоеше от най-опитните и високоплатени бойци. В Първи алерански мъжете

полагаха почти същите усилия да бъдат приети в Бойните врани, кохортата, която най-често следваше капитана в най-смъртоносните места на бойното поле.

Осемдесет мъже удариха бронирани ръце в бронираните си гърди едновременно, като тътен на смъртоносен гръм.

— Шулц — тихо каза Тави.

Един центурион излезе от редиците — войник, по-млад от самия Тави. Шулц беше изминал дълъг път от събитията при Елинарх. От една страна беше пораснал с половин ярд и беше добавил шестдесет паунда мускули към младото си тяло. Лицето и доспехите му бяха украсени с белези и той беше махнал гребена на шлема си, който можеше да укаже, че той не е обикновен легионер, но вървеше гордо изправен и носеше жезъла си под мишница в най-добрите традиции на центурионите в легионите. Той рязко поздрави Тави.

— Сър.

— Тръгваме — каза Тави.

Шулц премигна.

— Сър? Искате ли да събера командния състав?

— Не можем да си позволим да чакаме толкова дълго — каза Тави. — Вордската кралица знае къде сме, така че ще бъдем някъде другаде възможно най-скоро. Шулц, трябва ми куриери, които да отнесат личната ми заповед до трибуна на всяка кохорта да напуснат лагера. Искам всички да са на път в рамките на един час. Всеки, който не е готов да тръгне, ще бъде изоставен. Разбрахте ли?

Шулц изглеждаше потресен.

— Ъ... Да, сър. Куриери до всеки трибун с личната ви заповед за вдигане на лагера, тръгване след час или изоставяне, сър.

— Браво — каза Тави. Той се обърна към събраната центурия и повиши глас.

— Легионите имат дълга традиция, момчета. Вие марширувате бързо и упорито и се появявате на места, където никой не ви очаква, след което си вършите работата — той се ухили: — И го правите, носейки сто паунда екипировка, направена от някой за дребни монети — но всеки от тези слайвови печели повече от вас. Това е традиция!

Ръмжащ смях премина през групата войници.

— Този поход — каза Тави — ще бъде различен.

Изчака малко да се възцари тишина.

— След малко ще отидете да предадете заповедта за поход. И ще кажете на хората това: Без багаж. Без палатки. Без одеяла. Без резервни ботуши. Те вече нямат значение.

Тишината сякаш се сгъсти.

— Трябва да се движим, бързо и усилено — каза Тави. — Милиони животи са заложили и врагът знае къде сме. Е, тогава няма да сме тук. До утре ще бъдем в Калдерон, цял ден по-рано, отколкото ни очакват. И тогава ще намерим вордската кралица и кучката ще плати за всичко, което направи тази нощ.

Осемдесет мъже нададоха яростен рев на одобрение.

— Шулц ще ви даде указания — каза Тави. — Изпълнете ги.

Още един рев се надигна и Шулц закрачи надолу по редицата, като леко удряше всеки мъж по бронираното рамо с жезъла си и му казваше името на алеранския или канимския офицер, с който трябва да се свърже. Мъжете хукваха в мрака и след няколко минути тръбачите затръбиха сигнал за поход.

— Сър — каза Шулц, след като изпрати и последния пратеник, — с нашата скорост ние можем да стигнем до Калдерон за това време, но не и канимите и техните зверове. Невъзможно е.

Тави показа на легионера най-канимската си усмивка.

— Вярно, Шулц — каза той. — Където има воля, има и начин. И моята воля е всички ние да бъдем в Калдерон до следващия залез.

Шулц премигна.

— Сър?

— Подгответе Враните за тръгване, Шулц — каза той. — Това е вашата задача. Как да стигнем всички там? Това е моята.

ГЛАВА 45

Вордите се появиха точно когато Инвидия каза, че ще го направят. До изгрева оставаха още четири часа и когато луната се скри зад планините на юг, нощта стана тъмна като вътрешността на ковчег.

Амара стоеше на стената и чакаше да види дали Инвидия е казала истината. Нямахме никакво предупреждение. В един момент нощта беше абсолютно тиха и спокойна. В следващия имаше едновременно движение, започнало по цялата граница на осветеното от огъня на стената пространство, след което блестящият черен хитин на ордата сякаш избухна от нощта и се втурна напред с тътена на милиони крака, удрящи по още обгорялата земя.

Сигурно се бяха движили бавно и безшумно, докато стигнат до ръба на осветеното пространство. Нито един алерански легион не би могъл да се движи толкова тихо. Но това не им донесе предимство. Легионерите по стените бяха готови и чакаха.

Стотици граждани издигнаха трептяща завеса от огнени сфери с големина на юмрук, като тези, използвани за пръв път в битката при Рива. Оказаха се също толкова смъртоносни за врага, както и при големия град. Вордите се втурнаха в зоната с обгоряла земя пред стената и срещнаха смъртта си в огнени взривове и нажежен въздух, когато милиони смъртоносни светулки препречиха пътя им. Умираха със стотици, после с хиляди, но както и при Рива, численото преимущество започна да позволява на нападателите да пробиват през завесата, да прескачат труповете на падналите си другари с потрепващи крайници, които бяха проправили пътя на тези, които идваха след тях.

След миг вордите бяха платили своя дан и алеранските огнени призователи започнаха да падат изтощени. Тяхното място веднага беше заето от рицарите на дърво и от всеки гражданин с необходимите умения да се присъедини към тях. Полетяха първите стрели, изстреляни със свръхестествена сила от подсилени с фурии лъкове.

Смъртоносните стрели свистяха в нощта, а рицарите на дърво, разделени на групи по десет и двадесет, с викове координираха разпределението на целите помежду си, опитвайки се да изпразнят колчаните възможно най-бързо. Стотици стрели политаха тук-там по линията на ворда, подобно на водни струи, използвани от пожарникарите в алеранските градове.

Амара си помисли, че в доста отношения борбата с ворда прилича много повече на борба с огън, отколкото с враг. Те се втурнаха напред със същата неумолима нужда да поглъщат и да се разпространяват. Потоците от стрели, достигащи до ворда, го отблъскваха обратно със своята смъртоносна сила, но ако потокът стихнеше дори за няколко мига, вордът отново се втурваше напред, подобно на огън, поглъщащ стара дървена сграда — също толкова неудържим и решителен.

Амара облиза устни и сърцето ѝ заби по-бързо, когато първата богомолка стигна до стената и започна да дълбае опори, за да се изкачи нагоре. Екипите стрелци започнаха да се изтеглят назад, отстъпвайки местата си на тежковъоръжени легионери.

Застаналият до нея Бърнард кимна замислено.

— Мисля, че е време.

Амара кимна в знак на съгласие и се обърна към най-близкия тръбач.

— Дайте сигнал към мулетата.

Мъжът отдаде чест и веднага подаде бърз сигнал. В мрака зад стената мулетата отново възобновиха работата си. Лостове скърцаха, следваше тъп удар, показващ, че дървената ръка е ударила напречната греда, след което подскачаха и се люлееха напред-назад, преди да се успокоят и отново да стрелят. Няколко мига по-късно земята извън стената беше осветена от разцъфнала стена от огън, изгаряща стотици ворди.

Но това изобщо не ги забави.

Бърнард наблюдава още известно време, докато и последните стрелци слязат от стените и заемат вторите си позиции. Легионерите упорито се биеха, събаряйки врага от стените с мечове, щитове, копия и фурии.

— Има ли сигнал? — обърна се той към Амара.

Амара погледна към небето. Дори звездите не се виждаха на безлунното небе извън озареното от лампите пространство.

— Още не — съобщи тя.

Бърнард изръмжа:

— Ами тези резервни сили?

Амара погледна нагоре и надолу по стената за цветните предупредителни светлини, които използваха за предаване на съобщения. Мигаща синя светлина би показала, че някой е забелязал специалните вражески войски, описани от Инвидия.

— Още не — каза Амара.

Бърнард кимна и продължи да наблюдава битката, неподвижен и невъзмутим.

Амара знаеше, че това е просто маска, за да не смути войниците, и се опита да подкрепи съпруга си, приемайки същия спокоен и невъзмутим вид. Но въпреки всички усилия, тя прехапа устни, когато видя млад легионер — почти момче — пронизан от сърповете на богомолка и хвърлен с писъци в морето от ворди отдолу. Неговите другари накълцаха богомолката на потрепващи парчета — но за младежа беше прекалено късно. Лечители изнасяха ранените от стената на всеки няколко секунди. За пореден път маратите и техните гарганти стояха наблизко и търпеливо чакаха, докато десетки ранени бъдат натоварени, след което се обръщаха и ги транспортираха към Гарисън.

— Тук става все по-трудно — промърмори Бърнард. — Атакуват много по-настойчиво от преди.

— Да дадем ли сигнал за отстъпление?

Бърнард стоеше спокойно, гледаше надолу към битката и не показваше никакво безпокойство на лицето си или с езика на тялото си.

— Все още не. Трябва да се уверим.

Амара кимна и се опита да се овладее. Успя с усилие. Да запази спокойствие и хладнокръвие, когато тя самата е изправена пред опасност бяха нещо, за което беше обучена, нещо, което беше усвоила. Но да гледа как други умират, крещейки в агония — или още по-лошо, когато умират в абсолютна тишина — за да изпълнят план, който тя спомогна да бъде създаден, беше нещо съвсем друго. За това тя не беше готова. Никога не бе притежавала талант за водно призоваване.

Едва успяваше да създаде вълна по дъното на плитък тиган, дори в Академията, когато тренираше упорито. Сега искаше този талант повече от всякога. Би дала всичко, за да може да чувства ужаса, който я обзема, без да се страхува, че по лицето ѝ ще се появят сълзи, които могат да влошат нещата още повече.

Вместо това тя стисна юмруци, изтласквайки емоциите. По-късно. Щеше да си позволи тези чувства по-късно, обеща си тя, когато признаците на паника сред командния състав няма да бъдат толкова опустошителни и опасни за морала на легионерите.

Не знаеше колко дълго е стояла неподвижна и спокойна. Със сигурност само мигове, но тези мигове се усещаха като часове — часове на кошмар, внезапно прекъснати от далечното пропукване на сигнал в нощното небе над тях.

Амара вдигна поглед и видя разцъфнали огнени сфери със зелени, арктическо сини и ледниково лилави цветове. Черни форми като рояци се молци трептяха до пламтящите сфери — хиляди и хиляди вордски рицари.

— Бърнард!

Бърнард я погледна, после вдигна очи към небето и внезапно се ухили. Експлозията на поредния залп на мулетата освети лицето му и комбинацията от светлина и сянка направи усмивката му дива и кръвожадна.

— Опитвах се да се промъкнат над стената в тъмното и да унищожат мулетата, преди да ги видим — каза той. — Но Плацида и северняците ги откриха първи — той направи гримаса за момент. — Радвам се, че не стана точно над главите ни.

Сякаш за да опровергае думите му, трупът на вордски рицар, загубил главата си и две трети от повърхността на крилата си, падна на земята близо до един от хората, обслужващи мулетата. Изненадан, той подскочи и изкрещя, преди да падне по гръб, предизвиквайки неистов смях сред колегите си.

Появиха се още вордски рицари, които започнаха да се гмуркат към персонала на мулетата — но всеки екип от рицари на дърво се беше оттеглил от стената към определено за него муле и сега създаде смъртоносен щит от постоянно летящи стрели. Вордските рицари падаха от небето и тупваха по земята като презрели плодове.

Един от тях падна върху малък фургон с огнени сфери за мулетата и всичко избухна с внезапен, яростен огнен рев, който погълна вордския рицар, самия фургон, мулето с крещящия персонал и стрелците, които го защитаваха. Във всички посоки се разхвърчаха смъртоносни парчета дърво, ранявайки още хора, и Амара видя как едно парче, не по-малко от четири фута, пронизва бедрото на един легионер, изпращайки бедния човек с писък на земята.

Амара даде знак на тръбача и мъжът подаде сигнал за въздушна атака. С рев стотици граждани и рицари Аери се издигнаха, за да се бият с врага в тъмното небе. Звукът на техните въздушни потоци беше като бучене на вълни, разбиващи се върху скали. Всеки отряд се предвождаше от граф или лорд, много от които бяха призователи на по няколко различни вида фурии, и броят на експлозиите над главите им се удвои и утрои — огромно множество от краткотрайни звезди във всеки възможен цвят. Ревът на въздушните потоци непрекъснато се издигаше и спадаше по височина и тон, създавайки странна музикална хармония сред проблясъците на многоцветните взривове.

В цялата долина Калдерон погледът на всички хора, които не участваха пряко в битката за оцеляване, беше прикован към тази красива и смъртоносна гледка.

— Време е за внезапната атака, докато вниманието ни е насочено към небето — каза Бърнард. — Ваша светлост, бихте ли бил така любезен да осветите полето.

Лорд Грам, застанал до него, изсумтя в съгласие. Въпреки че принципът беше назначил Бърнард да отговаря за отбраната, съпругът на Амара дълги години беше служил на Грам като един от първите холтъри, поставени в служба на тогавашния граф. Сега Грам беше лорд (въпреки че земите му бяха превзети от врага, но все пак лорд) и съпругът ѝ беше положил доста усилия да се държи учтиво с Грам, въпреки болката в челюстта си. Грам не се нуждаеше от това, помисли си Амара, и би се чувствал съвсем удобно, следвайки просто заповедите, но дори сега, когато всичко беше на ръба на унищожението, Бърнард успяваше да запази достатъчно самообладание, за да се държи тактично. И този такт, както ѝ се струваше, по някакъв начин беше символ на голяма част от това, за което се бореха — да запазят красотата, макар и безполезна.

Греъм пристъпи напред, вдигна ръка и небрежно я обърна с дланта нагоре. Огън пламна от върха на пръстите му и миг по-късно над дланта му се оформи огнена фигура — малка перната топчица, чиито крила бяха почти невидими от бързото им пърхане. Горещият вятър, който предизвикаха, разроши косата на Амара. Грам прошепна нещо на мъничката огнена фурия и тръсна китка. Огненото колибри излетя в нощта, набирайки скорост и яркост по време на полета.

Той прелетя над бойното поле като топка ярка дневна светлина, огрявайки всичко в диаметър няколкостотин ярда. Плъзна се над безброй богомолки, след което прелетя през тялото на вордски рицар, които се беше втурнал да го прихване, без дори да забавя темпо.

— Лоша идея — каза Грам, поклащайки глава, — да попаднеш по тази начин на Филис.

— Филис? — попита Бърнард.

— Мълчи, Калдерон — каза Грам, поклащайки глава. — Нарекох я на първата ми съпруга. По-гореща от всяка факла, не стои и за миг неподвижна, и е по-добре да не заставаш на пътя ѝ.

Амара мълчаливо се усмихна и проследи пътя на Филис — и в следващия миг видя приближаващите се специални ворди, точно там, където Инвидия беше казала, че ще бъдат.

— Кървави врани — сковано каза Грам, сякаш нямаше достатъчно дъх.

Амара напълно го разбираше.

Настъпващите ворди бяха огромни.

Не като гарганти, не. По-скоро като огромни сгради. Виждаха се половин дузина от тях, всеки с размерите на три или четири от най-големите търговски кораби. Придвижваха се на четири крака, всеки от които беше по-дебел от всяко дърво, което Амара някога бе виждала. Почти триъгълните им глави завършваха с назъбен, черен хитинов клюн, извит като на октопод, но толкова огромен, че можеше да държи три или четири големи бъчви наведнъж. Доколкото тя виждаше, създанията нямаха очи и клюновете им сякаш просто преливаха в черепите им, а оттам продължаваха в непропорционално огромни дълговидни плочи от същия материал, обгръщащи главите им като щитове. Всяка крачка ги придвижваше с двайсет фута и въпреки че изглеждаха тежки и тромави, скоростта им всъщност беше като на гаргант — по-бърза, отколкото можеше да се очаква. Десетки воители

богомолки минаваха под тях, и въпреки че бяха способни да тичат побързо от кон, те едва изпреварваха тези огромни планини от движещ се хитин.

По заповед на Грам Филис спря над най-близкия исполин и всички по стените, които не се сражаваха в момента, се вторачиха невярващо. Центурион Джиралди се изкачи по стената зад Бърнард и Грам. Той се вгледа за момент в огромните същества и изпъшка:

— Сър? Трябва да имаме по-големи стени...

В същия миг шестте исполина разпериха уши и нададоха басов рев. Всъщност звукът им не беше толкова силен, но стените и костите на Амара завибрираха.

Мулетата изстреляха още един залп, който попадна навсякъде около водещия звяр и избухна в огнен ад. Гигантското същество не реагира по никакъв начин. То просто продължи да се движи, огромно и неудържимо като ледник. Докато съществата се движеха през огъня, Амара видя гигантски бегемоти и богомолки, приклекли върху лъскавите им, бронирани гърбове — дребни като паразитните птички по гърбовете на гаргантите.

Амара най-накрая прозря идеята зад тези създания. Те се движеха напред и разбиваха стени като прогнили огради. И всеки, който решише да ги атакува, щеше да бъде принуден да се справя с язещите ги защитници.

Амара трепна, когато до нея внезапно се появи някой, но се оказа Дорога, дошъл да види какво става. Огромният марат изглеждаше спокоен и любопитен, докато очите му пробягваха по стената, през небето, после надолу към полето пред тях. Той също се взря за кратко в крачещите исполини, преди да свие устни и да каже:

— Хм.

След като помисли малко, добави:

— Голям.

— Кървави врани — изруга Грам. — Кървави врани. Кървави врани.

— Графе, имаме проблем — каза Джиралди.

— Кървави врани!

Бърнард кимна.

— Възможно е.

— Кървави врани — продължи Грам. — Проклети кървави врани.

Ръката на Джиралди стисна дръжката на меча.

— Бих искал да кажа да вземем няколко стрелци и да ги целим в очите. Но те нямат очи.

— Ммм — каза Бърнард.

— Кървави врани — продължаваше Грам.

— Сър? — попита стотникът. — Какво ще правим?

— Засега ще мълчим, за да мога да мисля — каза Бърнард.

Той се взря в приближаващите исполини. Ревяха почти без прекъсване и по стената започнаха да се появяват признаци на паника. Нервен гаргант някъде наблизо нададе свой собствен кашлящ рев. Бърнард погледна раздражено през рамо — и тогава погледът му се спря на Дорога. Той присви очи и вълчата усмивка отново се появи на лицето му.

— Не към очите им ще се насочим, центурион — каза Бърнард.
— А към краката им.

Дорога погледна Бърнард и избухна в груб, лаещ смях, много напомнящ на рева, който гаргантът, вероятно Уокър, току-що беше надал.

Амара погледна към Дорога, примигвайки недоумяващо, и изведнъж разбра. Преди години, по време на първото нахлуване на ворда в същата тази долина, те разговаряха с Дорога след битка, докато марагът се грижеше за огромните меки лапи на своя гаргант.

— Крака — беше изръмжал Дорога. — Винаги трябва да му помагам да се грижи за краката си. Краката са изключително важни, когато сте големи като Уокър.

Имаше смисъл. Тези създания, каквито и да бяха те, трябваше да са невероятно тежки — и поддържани от четири сравнително малки крака. Амара беше сигурна, че нещо толкова огромно не може лесно да се справя със собствената си тежест. Осакатен крайник можеше напълно да обездвижи съществото.

Разбира се, хилядите богомолки, тичащи като жива река около и под тези крака, биха затруднили малко достигането на целта. Един от Върховните лордове би свършил работата с лекота, но всички бяха ангажирани, а огнените призователи на легиона вече се бяха изчерпали.

Въпреки че... изобщо не беше необходимо да нараняват огромните същества. Трябваше само да ги спрат, преди да пробият стената и да оставят дупки, през които вордската орда да се излее и да настигне отстъпващите легиони, преди да успеят да стигнат до Гарисън.

— Бърнард — каза Алера на глас. — Рива.

— Ха! — отвърна Бърнард и се обърна към Джиралди. — Центурион, сигнални стрели. Първо: лорд Рива да дойде тук. Второ: всички инженери да се съберат тук.

Ярките сигнални стрели се виждаха от мили. Съобщението щеше да стигне до Рива за миг. Малко повече време трябваше, за да долети лордът до фронтвата линия, а Амара изобщо не беше сигурна с колко време реално разполагат.

Струваше й се, че е минала цяла вечност, а големите същества приближаваха все повече. Богомолките направо полудяха от нетърпение и се държаха така, сякаш исполините излъчват някакви психични вълни. На стената стана пробив, после още един, и Бърнард изпрати подкрепления, за да подсили отслабените зони.

Чу се рев на приближаващ въздушен порок и Рива, по панталони, с разкопчана риза и хаотично разчорлена коса, огледа мрачно стената. Той забеляза Бърнард и се насочи към него, като вдигна юмрук в поздрав и хвърли поглед към полето. Забелязвайки огромните същества, той замръзна.

— Кървави врани!

— Кървави врани — съгласи се Грам.

— Имаме нужда от вода — обърна се Бърнард към Рива. — Милорд, трябва да залеем тази земя и трябва да го направим сега.

Рива няколко пъти отвори и затвори уста, след което сякаш се разтресе.

— О, разбира се. Да ги накараме да затънат. Ще ни трябва река, за да го осъществим навреме.

— Рилуотър — каза Бърнард. — Не е далеч отук. На около четвърт миля югозападно.

Рива повдигна вежди и кимна.

— Може би е възможно. Инженери?

— Събрани са долу.

— Да-а-а — замисли се Рива. — Точно като напояване на поле, само че още повече. Извинете ме.

Рива скочи от стената към вътрешния двор, спирайки падането си с въздушен поток, и се обърна към инженерите. Веднага започна да раздава кратки заповеди. Мъжете се подредиха в редици и коленичиха, за да сложат длани на земята. Рива, начело на групата, направи същото и няколкостотин опитни инженери, под ръководството на Рива, започнаха да карат земята да се тресе.

Не отне много време. Отначало нищо не се промени, но постепенно долните крайници на богомолките започнаха да се покриват с кал. Тя започна да покрива краката им все по-нагоре, но земята пред стените беше прегрявана няколко пъти през изминалия ден и се беше втвърдила почти като изпечена глина.

— Още! — извика Рива. — Още, враните да ви отнесат!

Призователите се напрегнаха до краен предел. Един изпъшка приглушено и се отпусна настрани, като потрепваше и стискаше лявото си рамо. Други двама просто се сринаха — мъртви или в безсъзнание.

Бълбукащата вода внезапно се разпространи по земята под стените, образувайки огромно огледало, което отразяваше продължаващата в небето свирепа въздушна битка.

Всички чакаха, докато инженерите продължиха с усилията да пренасочат малката река. На всеки няколко мига мъже се сриваха в безсъзнание. Лицето на лорд Рива се напрегна, по бледите му бузи избиха цветни петна. Нивото на водата се повишаваше.

Накрая едно от огромните същества нададе пронизителен рев, когато кракът му се плъзна по гладката глина, хлъзгава от водата и рядката кал, образувала се от стъпките на богомолките. То се олюля и наклони като кораб между вълните, но след това бавно възстанови равновесието си. Миг по-късно направи крачка напред и поднови придвижването си.

— Почти се получи! — изрева през рамо Бърнард. — Можете ли да ги разклатите?

— Да! — задъхано изпръхтя Рива през стиснати зъби.

После отново затвори очи, каза нещо на инженерите и изведнъж самата земя изстена. Тя потрепна и се разтресе веднъж. След това

рязко се люшна на една страна и Амара залитна срещу Дорога, който я хвана и не ѝ позволи да падне.

На полето два от исполините, на не повече от двеста ярда от стената, се подхлъзнаха и ревейки, започнаха бавно като на забавен кадър да падат настрани. Отне им няколко дълги секунди да паднат, като през цялото време надаваха разтърсващи костите басови призови за помощ. Удариха силно земята и огромната им маса накара тонове вода и кал да се разлетят във всички посоки. Десетки, ако не и стотици вордски воители бяха смачкани под всяко от тези чудовищни създания, чието тегло беше достатъчно, за да остави дълбоки отпечатъци дори в изпечената глина. Те ритяха с крака, убивайки още ворди, и надаваха тихи стонове, които караха повърхността на плитката вода около тях да се накъдри.

— Не е зле — каза Бърнард. — Изобщо не е зле. Така и трябваше — той погледна към внезапно изпотения Джиралди. — Центурион, камъкът.

Джиралди бръкна в чантата си и извади гладък, продълговат камък със същия цвят като стената. Той го подаде на Бърнард, който на свой ред го постави на земята и каза:

— Пригответе се да свирите отстъпление.

Тръбачът изгледа нервно полето и облиза устни.

Бърнард си пое дълбоко дъх, след което стовари петата на ботуша си върху камъка и го счупи.

Порив на студен вятър избухна от разбития камък, вдигайки прах и размазвайки петна от прясна кръв по стените. Секунди по-късно един от големите каменни блокове на върха на стената, служещ за зъбец, внезапно потрепери, изпука и започна да променя формата си. От него, сякаш прокопавайки снежна преспа, изскочи нещо подобно на фригийско впрегатно куче. То веднага се обърна, хвърли се напред и уби вордския воин при съседния зъбец, разкъсвайки богомолката до парчета счупен хитин и петна зелено-кафява кръв.

Кучешки гаргойли оживяха по цялата стена и се нахвърлиха върху вордите с неудържима жестокост — и веднага щом и последният оживя, камъните под освободените места потрегнаха и се надигнаха, раждайки още повече гаргойли.

— Сигнал за отстъпление! — заповяда Бърнард.

Тръбачът подаде сигнала и легионите моментално започнаха да се оттеглят, сякаш гласът на Бърнард беше достигнал до всеки един от тях. Амара се присъедини към съпруга си и останалата част от командния състав, когато напуснаха стената, тъй като все повече кучешки гаргойли се освобождаваха от камъка, който изграждаше стените, и се втурнаха да убиват ворди, размахвайки каменните си опашки с нещо, много приличащо на свирепа радост.

Мулетата и техните екипи вече бяха на път и когато се спусна на земята, Амара забеляза, че земята от тази страна на стената също омеква. Рива, дишайки тежко, беше останал на мястото си, с двете си длани на земята.

Амара побърза към него с думите:

— Ваша светлост! Трябва да тръгваме!

— След минута! — изпръхтя той. — Земята от тази страна на стената е изцяло насипна. Ако е добре намокрена, ще ги забави още повече.

— Ваша светлост — каза Амара. — Нямаме минута — тя се обърна към инженерите и излая: — Чухте сигнала. Отстъпваме!

Те бяха толкова изнемощели, че само малцина имаха сили да поздравят, но всички със стонове се изправиха на крака и се отдалечиха както от постоянно намаляващата стена, така и от постоянно нарастващия брой гаргойли.

Амара диво се огледа. Наоколо цареше пълно объркване, придружено от писъци и многоцветни светкавици. Тук-там вордът успяваше да пробие през живата стена от гневни гаргойли. Рицари на земята и метала незабавно затваряха всеки пробив, забавяйки напредването на врага и давайки на уморените легионери повече време да се оттеглят. Хората влачеха ранените на безопасно място. Конете цвилеха панически. Огромните създания продължаваха да надават дълбокия си рев, а богомолките пищяха така, че на Амара ѝ се струваше, че тъпанчетата ѝ ще се спукат.

Не можеше да види Бърнард и командния състав.

— Милорд! — извика тя. — Трябва да тръгваме! Веднага!

Рива изпусна кратък, приглушен звук и се отпусна на една страна, вдигайки ръка да се хване. Но тя беше твърде слаба да го задържи и той падна на бързо навлажняващата се земя.

— Ставайте! — извика Амара. Тя падна на колене и праметна едната ръка на мъжа през рамото си. — Ставайте!

Рива примигна и я погледна с изцъклени очи.

Амара искаше да изкрещи разочаровано, но вместо това направи всичко възможно да го изправи на крака. След това двамата се заклатушкаха далеч от стената, залитайки като пияници. По-бързо. Трябваше да се движат по-бързо.

Чувайки свистящ писък зад гърба си, Амара се обърна и видя, че половин дузина богомолки я догонват.

Битката беше невъзможна. Вместо това, тя хвърли воал около себе си и дезориентирания Върховен лорд. Атаката на богомолките рязко спря, когато загубиха целта си, и те започнаха да се въртят насам-натам, като всяка от шестте се стрелна след първото движещо се нещо, което забеляза.

За нещастие на богомолка номер три, първото движещо се нещо, което видя, беше гарганта Уокър. И въпреки че богомолката безстрашно се хвърли в свирепа атака, Уокър не се впечатли. Той просто вдигна огромната си лапа и я спусна надолу в проста размазваща дъга, която сложи рязък и окончателен край на атаката на ворда.

— Амара! — изрева Дорога от гърба на Уокър. Два гаргойла преминаха покрай тях в преследване на промъкнал се ворд. Уокър отметна глава и изсумтя, докато Дорога продължи да вика:

— Амара!

Амара свали воала:

— Дорога! Насам!

Маратът се наведе напред, каза нещо на Уокър и гаргантът тръгна към нея. Дорога сграбчи въжето на седлото и увисна отстрани на Уокър, като протегна ръка. Амара вдигна ръката на Рива в хватката на марата. Дорога с ръмжене изтегли мъжа на седлото. Амара се изкачи зад него по плетеното кожено въже и Дорога извика нещо на Уокър. Гаргантът се завъртя, двете предни лапи се издигнаха над земята и се обърнаха на изток. Той се втурна напред по начин, който Амара никога досега не беше виждала при такъв гигант — нещо като тронав галоп, който почти я изхвърляше от гърба на всеки няколко скока, но преодоляваше разстоянието с впечатляваща скорост.

Дорога отметна глава и нададе триумфален вой, а Уокър му отговори. Амара погледна през рамо. Стената от гаргойли се държеше, макар и не перфектно. Стотици богомолки бяха пробили и въпреки коварната повърхност, едно от огромните създания също беше достигнало до мястото, където преди беше стената. Уокър се движеше бързо, но не достатъчно, за да изпревари преследващите го богомолки.

Но скоро необходимостта от това изчезна.

Пред тях се разнесоха кръсъци и в следващия миг дълга редица гарганти изскочиха от тъмнината — съплеменниците на Дорога. Гаргантите, движещи се по двойки и по тройки, се врязаха в промъкналите се покрай гаргойлите ворди и започнаха да ги мачкат, като им попречиха ефективно да преследват отстъпващите алерански легиони. Звучите на битката зад тях започнаха да се отдалечават и Амара усети как потръпна.

Не ѝ беше студено. И дори не беше реакция на страх, въпреки че тя със сигурност се страхуваше.

Потръпването, което премина през нея, беше причинено от случилото се.

Инвидия им беше казала истината. Не бяха очаквали толкова огромни ворди, въпреки че Инвидия определено се опита да им каже, че те са по-големи от гарганти.

Беше казала истината.

И ако имаше дори най-малкия шанс тя наистина да изпълни обещанието си и да ги отведе до вордската кралица, давайки им шанс да прекратят войната, те нямаха друг избор, освен да приемат предложението ѝ.

Амара вдигна поглед. Битката във въздуха беше приключила и летците се спускаха, за да помогнат на маратите да забавят напиралите ворди. Те щяха да бъдат последните войски, напуснали бойното поле — тяхната скорост означаваше, че дори да продължат да се бият още два или три часа, те пак биха могли да стигнат до Гарисън преди някои от легионите.

Инвидия беше казала истината.

Последното нещо, от което Амара се нуждаеше в момента, беше да загуби контрол над ситуацията, но тя не можеше да се сдържи. Надежда трептеше в гърдите ѝ — надежда, че може би Инвидия наистина е била искрена. Че може би всички ужаси, които е видяла и

извършила, са променили същността ѝ. И въпреки че всяка частица здрав разум ѝ крещеше обратното, глупавата надежда продължаваше да танцува в мислите ѝ.

Опасна емоция беше надеждата. Много, много опасна.

Тя почувства как усмивка оголва зъбите ѝ. Истинският въпрос беше: чия надежда беше по-глупава, нейната или тази на Инвидия?

ГЛАВА 46

— Разбира се, наясно сте — тихо прошепна Атис, — че тя ще ви предаде.

Гласът на Атис беше слаб. Принцепът лежеше в леглото на апартамента, който обикновено обитаваха Амара и Бърнард, и умираше. Атис беше заповядал никой да не влиза в стаята освен Ария или Верадис, неговите лечители — и Амара.

С основателна причина — изглеждаше ужасно, за няколко дни се беше превърнал от великолепен модел на мъжественост в измършавяло плашило. Косата му започваше да пада, кожата му имаше жълт оттенък и го обгръщаше отвратителна воня. Никакъв тамян не можеше да скрие тази воня, само малко я притъпяваше. От нея дори миризмата на гарганги вече не се усещаше.

— Няма ли шанс Инвидия да се е променила в сърцето си? — попита Амара.

— Не — каза Атис спокойно. — За това е нужно сърце. Както и способност да признава грешките си.

— Сигурен ли сте в това? — попита Амара. — Без никакви съмнения?

— Абсолютно.

— Това беше и моята оценка, ваше височество — тихо каза Амара.

Атис се усмихна уморено.

— Добре.

Клепачите му се затвориха, потрепнаха и дъхът му секна за няколко секунди.

— Милорд? — попита Амара. — Трябва ли да изпратя за лечител?

— Не — изръмжа той. — Не. Запазете силите му за хора, които биха могли да живеят.

Атис се задъха за момент, преди отново да отвори очи. Бяха изцъклени от умора.

— Ще я използваш — каза той.

Амара кимна.

— Или ще ни отведе до кралицата и ще ни предаде на нея. Или няма да ни отведе до кралицата и пак ще ни предаде. Или ще ни отведе до кралицата и ще ни помогне, както казва. Два от трите възможни резултата водят до възможност да се отстрани кралицата. Не можем да пропуснем такъв шанс.

— И тя го знае — каза Атис. — И ще стигне до същите изводи. Знае, че нямаме друг избор, освен да опитаме. Но според мен сгрешихте в изчисленията си. Вярвам, че има седемдесет процента шанс тя да възнамерява да ви отведе до кралицата и да ви предаде. Още тридесет процента, че тя просто възнамерява да ви примамва в капан, без изобщо да разкрие къде е кралицата.

Амара сви рамене.

— Въз основа на вашите аргументи шансовете ни са седемдесет процента, а не шестдесет и шест. Независимо от всичко това все още е по-добра възможност, отколкото някога сме имали или ще имаме.

Атис не каза нищо. Отвън се чува тръби. Наближаваше обяд и вордите, които преследваха бягащите легиони до последното им укрепление, бяха започнали атаката си на сутринта. Въпреки това, поради относително малкия фронт на последния редут на подстъпите към Гарисън, напредъкът им срещу решителните легионери беше малък. Мулета, действащи от покривите на града, и отряди огнени призователи носеха огнена смърт на врага. Въздухът беше изпълнен с гротескна воня на вътрешности и овъглен хитин дори тук, в малката цитадела. Тамянтът също не можеше да се справи с тази миризма.

— Мисля, че сте наясно какво възнамерява да направи — каза Атис.

— Да.

— А готова ли сте да платите цената?

— Нямам избор — отвърна тя.

Атис кимна бавно и каза:

— Не ви завиждам. Кога?

— Четири часа след полунощ. Екипът ни ще се срещне с Инвидия и ще удари точно преди зори.

— Притеснявам се — каза Атис. — Мразя да не знам края на някоя история.

— Ваше височество?

Той поклати глава.

— Нямахте нужда да се консултирате с мен, Амара, и все пак сте тук. Сигурно искате нещо от мен.

— Така е — каза тя тихо.

Слабият му глас се изкриви.

— Предвид обстоятелствата, не бива да го отлагате. Кажете.

Тя му каза какво иска.

Той се съгласи и те направиха всичко необходимо.

Малко след обяд Гай Атис, Върховен лорд Акватайн, кротко изпадна в безсъзнание. Амара изпрати за лечителите, но те пристигнаха само за да го видят как изпуска последния си бавен и тих дъх.

Той умря там с изражението на човек, който не съжалява за нищо.

Амара наведе глава и позволи на няколко сълзи да се търкулнат — за човека, който беше станал Гай Акватайн Атис през последните си седмици, за всичката смърт и болка, които беше видяла през това време.

След това избърса сълзите с юмрук и се обърна, за да напусне стаята. През тази нощ щеше да бъде най-важната мисия в живота ѝ. Скоро ще има време да плаче, каза си тя.

Скоро.

* * *

Дуриас, Първото копие на Свободния алерански легион, яздеше до Фиделиас и сега погледна през рамо към армията на Октавиан. Бяха спрели за вода край малък, криволичещ поток — първата такава почивка от шест часа. Хиляди мъже и каними, таурги и коне жадно пиеха вода.

— Това е лудост — каза Дуриас. — Абсолютна лудост.

— Но работи — подчерта Фиделиас.

— Не можете да мислите, че на някой му харесва, Маркус — отбеляза Дуриас. — Хората сега изповръщат червата си.

— Е, стига да не го правят там, където другите пият...

Дуриас се усмихна и поклати глава.

— Канимите се възмуцават, нали знаете?

Фиделиас се усмихна в отговор.

— Няма да бъдат толкова възмутени, когато фланговете им бъдат защитени от щитове на легионери и рицари.

Дуриас изсумтя:

— Мислите ли, че можем да спечелим тази битка?

— Не — каза Фиделиас. — Но мисля, че можем да я преживеем.

В дългосрочен план това вероятно е едно и също.

Дуриас се намръщи замислено и го погледна.

— Как се чувствате? Говори се, че сърцето ви се обажда.

— Вече по-добре — каза Фиделиас. — Направо се чувствам като нов човек.

— Това е, защото го натоварвате, мързеливецо — каза Дуриас. — Утре сутринта бронята ще ви липсва.

Фиделиас леко се ухили.

— Дотогава има много време. Освен това не ви виждам да ходите и да оставите някой беден легионер да язди коня ви.

Дуриас подсмръкна.

— Рангът си има своите привилегии — каза той благочестиво. — Да се позволи на някой случаен легионер да си смени мястото с Първото копие ще наруши естествения ред на легиона. Лошо за морала. Съвсем безотговорно.

— Добре, хлапе — каза Фиделиас. — Накрая ще станете добър офицер.

Дуриас се ухили.

— Да ви се връща.

Трибун от Свободния алерански приближи към тях и отдаде чест на Дуриас. Бронята му, макар и стандартна легионерска лорика, беше стара и износена, но явно добре поддържана и изчистена от всякакви отличителни знаци.

— Първо копие.

— Трибун — посрещна го Дуриас и отвърна на поздрава. — Докладвайте.

— Още четири контакта с врага, всички с восьмични паяци. Изгорихме и още половин дузина петна кроач. Изглежда обичат да се

разполагат край езера, когато е възможно. Така намирането им става още по-лесно.

— Това означава, че добре замаскираните петна ще бъдат много по-трудни за забелязване — каза Дуриас. — Не се ограничавайте до езерата.

Офицерът се усмихна тъжно:

— Нямаме избор — той погледна към Фиделиас. — Как е той?

— Чувства се като нов човек — каза Дуриас.

— Прилича на мързелив човек — офицерът се наклони леко настрана, за да погледне Фиделиас, стоящ зад Дуриас. — Казват, че сте стрелял по вордската кралица.

— Не само съм стрелял — отвърна Фиделиас. — Улучих я. При това с балиста. Болтът отскочи от нея.

Офицерът вдигна вежди. Изстрел на балиста можеше да пробие кон и, продължавайки след това, смъртоносно да нарани брониран легионер.

— От какво разстояние?

— От около двадесет ярда — отвърна Фиделиас.

Офицерът го зяпна, след това прехапа устни и погледна към Дуриас:

— И ние преследваме това? Безсмислено е. Този принцепс всички ни ще...

Дуриас внезапно заби пети в хълбоците на коня и животното скочи напред и встрани, заставайки плътно до коня на трибуна. Ръката на Дуриас се стрелна и сграбчи мъжа за лориката, наполовина измъквайки го от седлото.

— Оплакват се легионерите — каза Дуриас с тих, твърд тон. — Офицерите водят. Затворете си шибаната уста и водете. Ако не можете, имайте смелостта да напуснете и да позволите на някой, който не е толкова скапан страхливец, да го направи.

И той силно отблъсна офицера от себе си.

Офицерът възстанови равновесието в седлото и контрола над коня си и отговори с изкривено лице:

— Да, сър. Ще продължим работата.

Дуриас изсумтя и не каза нищо. Офицерът поздрави и се отдалечи в галоп. Дуриас се обърна към Фиделиас с войнствен блясък в очите.

— Добре ли беше?

Фиделиас сви устни и кимна.

— Не беше зле.

Съвсем наблизко, в челото на колоната, тръбите засвириха сигнал за сбор. Спирането за вода приключи.

Хора и каними уморено започнаха да се връщат на пътя, групирайки се по двойки — един каним и един легионер. Скоро оформиха колона.

— Ще пристигнем там изтощени — тихо отбеляза Дуриас. — На открит терен. Без укрепления.

Фиделиас бавно си пое дъх и каза:

— Ако принципът трябва да пожертва всички ни, за да получи шанс да унищожи кралицата, той ще го направи. И аз бих го направил. Без колебание.

— Да — каза още по-тихо Дуриас. — Предполагам, че точно това ме притеснява.

— Първо копие — каза Фиделиас. — Млъкнете и водете.

Дуриас изсумтя с горчива ирония.

— Доста вярно.

Двамата си размениха поздрави и Дуриас се насочи към участъка от колоната, заемаан от Свободния алерански легион.

Чу се втори сигнал — обичайният кавалерийски сигнал „на седлото“. Фиделиас замълча и загледа най-близките легионери. Всеки от тях носеше по две широки платнени ленти, изрязани от тъканта на палатката. В единия край на всяка лента беше оформена примка. Всеки легионер застана зад канимския си партньор и пъхна ботушите си в примките. След това подаде презрамките на канима пред себе си.

Последва кратко объркване, докато канимите плъзнаха презрамките през собствените си рамене, увиха краищата им около лапите си и приклегнаха, за да могат алеранските им колеги да се качат на гърба им, превръщайки презрамките в импровизирани стремена, а себе си — в човешки раници. От време на време хората падаха. Понякога канимите бяха удряни в незащитени от броня чувствителни места. И няколко опашки бяха поставени в опасност, докато се реализираше новата концепция на принципса за транспорт.

Доколкото Фиделиас знаеше, останалите легионери бяха разположени зад таургските ездачи и се оплакваха много повече.

Въпреки това, веднага щом роговете прозвучаха за трети път, канимите се понесоха в характерния си бърз вълчи бяг, а след това ускориха още повече, тъй като алеранските партньори помолиха фуриите на пътя да им помогнат. Нито един алеранец не докосваше настилката със собствените си крака. А по-голямата естествена скорост на канимите им позволяваше да използват пътя, за да се движат почти толкова бързо, колкото и добър кон. Няколко минути по-късно цялата колона беше в движение и милите започнаха бързо да изчезват под лапите на канимите. Придвижваха се много по-бързо, отколкото който и да е легион би могъл да го постигне сам.

Фиделиас насочи коня си към предната част на колоната, опитвайки се да не мисли за това, което бяха казали трибунът от Свободния алерански и Първото му копие, за перспективите им да оцелеят още един ден.

— Млъквай, старче — промърмори под нос. — Млъквай и се изправи лице в лице срещу опасността.

Той направи гримаса и се замисли върху друга част от неотдавнашния разговор.

После се изхили кратко под нос.

Каквото и да се случеше в предстоящия ден или по-нататък, едно нещо си оставаше вярно: той наистина се чувстваше като нов човек, и много скоро везните на живота му най-накрая щяха да се урівновесят.

Скоро, обеща си той.

Съвсем скоро.

* * *

Исана седеше мълчаливо със скръстени в скута си ръце до краката на погребания в кроача Арарис и гледаше как вордската кралица командва ордата си. Кралицата стоеше в нишата и се взираше в осветения в зелено таван с откъснат и съсредоточен поглед. Светлината на залеза добавяше съвсем лек намек за жълто към кроача, оформящ входа на кошера.

— Отбраната на последния им рубеж се държи много здраво — внезапно каза кралицата. — Почти толкова здраво, колкото в Шуар, а контраатаките им са много по-ефективни.

Исана се намръщи и попита:

— В Шуар?

— Котилото на един от подвидовете каними. Може би най-войнствените от тяхната порода. Когато напуснах Кания, укрепленията им бяха издържали на обсада цяла година.

— Може би още издържат?

Вордската кралица обърна поглед към Исана.

— Едва ли, бабо. Присъствието на шуарански каними в силите на вашия син означава, че те са бежанци и нямат друг избор, освен да му сътрудничат.

Тя отново вдигна лице към тавана.

— Впрочем, сега така или иначе вече е късно. Обединяването на силите можеше да ни спре преди няколко години, но вие бяхте твърде заети да демонстрирате една от най-големите слабости на индивидуалността — да преследвате лична изгода.

— Смятате, че самосъзнанието е слабост?

— Очевидно.

— Тогава не би трябвало да се изненадвате от факта, че и вие го имате.

Кралицата погледна Исана. Нечовешките ѝ очи се присвиха. Тя дълго мълча, преди да погледне пак нагоре и да отговори:

— Аз съм непълноценна.

Тя постоя известно време с вдигнато и окъпано в зелена светлина лице, след което каза:

— Снощи прободох червата на сина ви с отровен меч.

Дъхът на Исана секна.

— Когато го оставих, той изглеждаше доста умиращ.

Сърцето ѝ заби бясно и тя облиза устни.

— И все пак не твърдите, че е умрял.

— Не.

— Тогава защо не го довършихте? — попита Исана.

— Съотношението между риска и ползата беше твърде високо.

— С други думи — каза Исана, — той ви е обърнал в бягство.

— Той и още около четиридесет хиляди войници. Да — тя изпъна ръце и раздвижи пръсти пръст по пръст, черните ѝ нокти за миг се появяваха и изчезваха. — Няма значение. Докато пристигнат тук, крепостта, наречена Гарисън, ще е паднала, а защитниците ѝ ще са

разпръснати от ветровете. Те се бият по стената, сякаш са приковани към нея. Да не смятат, че ще им позволя да запазят предимството си?

Исана скръсти ръце на гърдите си.

— И какво правите, за да ги победите?

— Запозната ли сте с крепостта?

— Донякъде — каза Исана. Технически това всъщност не беше лъжа. Нейните познания за последните нововъведения в защитата бяха много повърхностни в сравнение с тези на много други.

— Значи знаете, че стената се простира през естествено препятствие — тесен проход със стръмни стени. И практически няма пътища за придвижване на голяма войска от този континент на съседния, освен през крепостта.

— Да — каза Исана.

— Практически няма пътища не е същото като няма пътища — продължи вордската кралица. — Моите деца малко се затрудняват с вертикалните повърхности. Но вече значителен брой от тях се изкачиха както от северната, така и от южната страна на крепостта. Скоро те ще заобиколят крепостта, а докато го правят, моите джагърноти ще смелят стените ѝ на прах. И тогава, бабо, нищо няма да ме спре да се концентрирам изцяло върху Октави...

Разнесе се вой на въздушен вихър, практически на входа на кошера, и черните фасетни очи на кралицата се насочиха към него. Стотици въсъчни паяци се появиха сякаш от нищото и се стекоха от стените, пода и тавана.

Инвидия влезе с бързи крачки. Особено нервен паяк скочи върху нея, разтворил широко уста, и тя го събори на земята, без дори да намали скоростта.

— Спрете фланговата маневра! Веднага!

Кралицата изсъска като котка, оголвайки зъби. Последва размазано движение и изведнъж раменете на Инвидия се озоваха притиснати към задната стена на кошера, на седем фута над земята. Кралицата я държеше за гърлото с една ръка, а краката на Инвидия висяха и удряха по стената.

— Къде беше? — изръмжа кралицата.

Инвидия продължи да се задушавя, лицето ѝ ставаше все по-червено. Вордската кралица наклони главата си на една страна, втренчи се в нея и отново изсъска, този път малко по-тихо:

— Крепостта. Защо бяхте в крепостта?

Очите на Инвидия се изцъклиха, лицето ѝ стана пурпурно.

Исана учтиво прочисти гърло:

— Ако я пуснете, може и да получите отговор.

Кралицата погледна назад към Исана, после отново към Инвидия. След това просто я пусна и алеранката се свлече на пода. Тя лежеше, задъхана и притиснала ръка към гърлото си, а Исана гледаше как смачканата трахея на Инвидия заема първоначалната си форма благодарение на водните ѝ фурии.

— Отидох да осигуря нашето бъдеще — кресна тя миг по-късно.

— Какво?!

— Беше прекалено лесно. Те умишлено ви оставиха очевиден подход, за да ви примамят — тя преглътна и направи гримаса. — Отидох да огледам върховете на скалите. Това е капан.

Кралицата хвърли поглед към Инвидия и отиде до ръба на басейна. Тя раздвижи ръка над него и цветовете и светлината започнаха да се издигат над спокойната водна повърхност.

Исана стана и се присъедини към кралицата. Инвидия също се приближи и жените видяха движещо се изображение.

Няколкостотин богомолки се придвижваха по върха на скалата, един от хребетите с изглед към Гарисън. На няколкостотин ярда от мястото, където биха могли да застрашат крепостта, пътят им беше блокиран от гъсти гъсталаци от вечнозелени растения. Вордите без колебание се втурнаха през растителността.

От басейна отекнаха далечни метални писъци. Боровете и папратите, растящи около тях, се разтресаха.

И после се успокоиха.

Друга група богомолки, два пъти по-голяма от предишната, се втурна към дърветата, като предварително вдигнаха косите си в очакване. Но преди да стигнат до растителността, дърветата сякаш избухнаха към тях, облечени в кожи и с дебели наметала, покрити с черни пера. Овцерези — огромни, безкрили хищни птици, се движеха рамо до рамо с тези фигури. Те бяха по-високи от човек, с мощни, мускулести крака, увенчани с остри като бръснач нокти, които допълваха смъртоносните им извити човки. Те нападаха богомолките заедно със своите спътници, маратите. Всеки марат стискаше тежка

брадва с резбована дръжка, украсена с ресни и пера, но изработена от алеранска стомана.

Двете сили се сблъскаха със свирепа ярост, но маратите имаха числено предимство, а огромната сила и бързина на овцerezите им позволи да всеят хаос в редиците на богомолките, откъсвайки коси, крайници, крака и глави в безсмислена, първична жестокост, така че за варварските брадви оставаше само да ги довършат.

Кралицата изсъска и махна с ръка на една страна.

Изображението в басейна се замъгли, след което се възстанови, този път показвайки противоположната страна на долината. Там обаче атакуващите богомолки бяха разкъсани от хиляди воители, облечени в сиви кожи и воюващи заедно с огромни, рошави вълци, някои от които почти с размерите на понита.

И вълците, и техните варварски спътници носеха еднаква форма на броня — нещо като престилки със стоманени плочи върху тях. Движейки се бързо, тези марати и техните партньори се биеха в строго координирани групи, тактиката им беше да откъснат отделни богомолки от останалите, след което бързо ги обграждаха и унищожаваша. И въпреки че Вълчийт клан не всяваше ужаса, които всяваха овцerezите, тяхната стратегия отне живота на много повече богомолки, а тактиката им на подпомагане, според Исана, перфектно предпазваше воителите им от тежки наранявания. Кланът на вълците изглежда превърна битката в състезание по издръжливост.

— Оттеглете ги — тихо настоя Инвидия. — Изчакайте, докато натрупаме по-значителна сила върху скалите. След това можем да отблъснем маратите и да превземем крепостта.

Вордската кралица я погледна презрително.

— За подобна концентрация на войски ще трябва да чакаме почти до зори.

— Какво значение има? — каза Инвидия. — Все още ще ни остане почти ден, за да се подготвим за силите на Октавиан.

— Вие — каза бавно кралицата, — сте много вероломна.

Исана погледна сериозно Инвидия и каза:

— Да. Защото тя е роб на собствения си интерес.

— Хмм — замислено изсумтя кралицата.

После махна с ръка и се извърна от басейна. Образът започна да се разпада, но преди това Исана видя как богомолките в него

прекратиха битката и започнаха да се оттеглят.

— Ще отидете на фронтовата линия и ще направите всичко по силите си да ускорите натрупването на сили. Изграждането на редица рампи върху най-лошия терен би трябвало да е достатъчно.

Инвидия се поклони и се обърна към изхода.

— И, Инвидия — каза кралицата с много тих глас. — Повече никакви тайни изчезвания, преди крепостта да падне.

Създанието на гърдите на Инвидия изсъска и размърда крайници. Инвидия изпъшка приглушено и падна на колене. В продължение на няколко удара на сърцето тя стиска зъби, за да сдържи писъка, след което се отпусна на пода.

Миг по-късно бавно се надигна. Кимна на кралицата и излезе. Лицето ѝ беше замръзнало в маска, която Исана често бе виждала да използва, за да скрие гнева си.

Кралицата, без да обръща внимание на Исана, се върна към нишата си и се вторачи в зелената светлина над нея.

Исана се обърна и бавно се върна при Арарис, сърцето ѝ биеше силно. Тя се взря в очите му през мътната прозрачност на кроача и каза само с устни:

— Скоро.

За миг едната му устна леко потрепна и той оголи зъби в най-малката вълча усмивка.

Исана кимна и се настани на пода. В очакване. Но не за дълго. Времето за действие ще настъпи скоро, каза си тя.

Скоро.

* * *

Гай Октавиан яздеше коня си начело на доста необичайната колона зад него, леко треперейки, докато Актеон равномерно се носеше по каменната настилка в най-студените часове на нощта и след това. Той никога не беше пътувал по пътищата извън долината пеша, но когато луната изгря, той видя високия връх Гарадос, извисяващ се над другите планини като огромен, мрачен и опасен пияница в края на празника на реколтата.

Беше си почти у дома.

Кайтай яздеше до него със същата елегантна грация, която внасяше във всичките си действия — и ако изглеждаше уморена, Тави едва ли би могъл да я вини. Самият той беше толкова уморен, че едва стоеше буден — както и всеки човек и всеки каним, който го следваше. Но от друга страна бяха постигнали дори по-добро време, отколкото очакваше. Щяха да достигнат до западния край на долината много преди изгрев-слънце. И тогава...

Той потръпна.

И тогава той щеше да подложи всички около себе си на смъртна опасност. С малко късмет би могъл да координира действията си със защитниците на долината, за да осъществят съвместна атака от две страни. Макар и силно превъзхождани, алеранците все още можеха да използват фуриите и терена, за да победят враговете си и да принудят вордската кралица да се появи.

И тогава той щеше да разбере дали тази битка ще спаси Империята и хората му — или ще ги види разкъсани и изядени. Така или иначе, помисли си той, всичко, което някога е бил и което някога е правил, скоро ще бъде оправдано или скоро ще се окаже недостатъчно.

Скоро.

ГЛАВА 47

Исана възнамеряваше да остане будна цяла нощ, но установи, че не може. Постоянното, непроменящо се осветление на кошера беше направило невъзможно тялото ѝ да е сигурно дали е ден или нощ. Беше открадвала тук-там по малко сън и подозираше, че са минали две седмици. И сега, накрая, когато повече от всякога трябваше да е нащрек, тя откри, че сънят коварно се е промъкнал в нея — и докато осъзнае какво се случва, беше твърде късно да направи нещо по въпроса.

Събуди се в лека паника и без да мърда глава, мълчаливо огледа кошера, внимавайки да не прави нищо, с което да привлече внимание към себе си.

Всичко беше тихо. Вордската кралица стоеше в нишата си в онази ужасна стара рокля и се взираше нагоре в зелената светлина, а дългата ѝ бяла коса падаше на вълни по гърба и гърдите ѝ. Тя не обърна никакво внимание на Исана, макар че това едва ли беше необичайно.

Въпреки че...

Нещо беше различно. Нещо, което тя нито можеше да разбере, нито да определи, смущаваше сетивата на Исана. По гърба ѝ пробягаха тръпки.

Въздухът беше наситен със смърт.

Инвидия влезе в кошера. Изгорялата жена изглеждаше изтощена. Тя прекоси кошера, кимайки в посока на кралицата, и беше игнорирана също толкова старателно, колкото и Исана.

Инвидия отиде направо при Исана и седна до нея. Леко движение на пръста и увеличаването на налягането върху тъпанчетата на Исана я предупредиха, че има много деликатно и фино използване на въздушно призоваване.

Инвидия искаше личен разговор.

— След малко — прошепна Инвидия, обръщайки гръб към кралицата — нещата ще се променят.

Очите на Исана се разшириха. Тя погледна покрай Инвидия към кралицата и кимна много леко.

— Тя чува нещо различно от това, което казвам — каза Инвидия. — Що се отнася до нея, аз сега злорадствам на незавидното ви положение.

Замръзнала, Исана се взираше спокойно в лицето на Инвидия.

— Кажете ми какво е това лекарство и къде да го намеря — каза Инвидия. — И аз ви давам думата си, че ще направя всичко по силите си, за да изведа вас и Арарис живи.

Исана я погледна тихо известно време, след което каза:

— А ако не ви кажа?

Единият ѝ клепач потрепна:

— Никой от вас няма да излезе жив оттук, Исана. Не и без моята помощ.

Исана бавно си пое дъх. Планът ѝ беше проработил — поне беше дала на Инвидия достатъчно надежда, за да предприеме някакви действия, може би по време на вчерашната си непредвидена разузнавателна мисия. Сърцето на Исана заби силно. Дали наистина беше отишла при Върховните лордове?

— Ако ти кажа — прошепна Исана, — какво ще ви спре да не ни довършите?

— Казах ви. Моята дума.

Исана срещна погледа ѝ и почувства бърз, кратък прилив на съжаление към жената, докато бавно поклати глава.

— Вие вече я нямате, Инвидия. Не можете да ми дадете това, което нямате.

Инвидия я погледна известно време, без да променя изражението си, а после каза:

— Тогава какво би искала от мен?

— Твоят меч — тихо каза Исана.

Инвидия леко наклони глава.

— Защо? Исана, дори въоръжена, вие не представлявате заплаха.

— Ако аз го имам, вие го нямате — каза Исана.

Очите на изгорената жена се присвиха подозрително.

— Има ли значение? — каза Исана. — Самата вие казахте, че остава много малко време. Каквото и да се случи скоро, малко

вероятно е вашето лекарство да оцелее в битка. Наистина ли имате достатъчно време да спорите с мен? Имате ли избор?

Инвидия стисна устни. После започна да откопчава меча си, казвайки:

— Ще трябва да го уредим някак си правдоподобно.

— Въпросният лек са гъбоподобните образувания, които растат в кошери като този — каза Исана. — Маратите ги наричат Благословията на нощта. За разлика от повечето гъби, тези са бодливи. Бих ги потърсила някъде около басейна или в нишата на кралицата.

Инвидия, държейки меча си в ножницата с една ръка, попита:

— Как се използват?

— Според Октавиан се ядат или сока им се изстиска върху раните.

Известно време Инвидия я гледа мълчаливо. После се намръщи и бавно каза:

— Не мога да разбера дали ме лъжете.

— Нещата не стават истина само защото го искаме, Инвидия — каза Исана. — Или защото не го искаме. Те просто са такива.

Стойки неподвижно с изправен гръб, Инвидия попита:

— И какво трябва да означава това?

— Че не е изненадващо някой, който твърде често е пренебрегвал истината, да не може да я разпознае, когато я срещне в нечии думи.

Лицето на Инвидия стана студено. Тя замахна с ръка и удари с отворена длан Исана в лицето. Болката, бърза и остра, избухна и изчезна почти веднага, оставяйки само силно изтръпване в бузата на Исана. Завесата, която маскираше разговора им, изчезна с удара. Инвидия хвърли меча си в гърдите на Исана.

— Толкова е приятно да слушаш лекция за морал от самодоволна лагерна курва, която се е докопала до властта.

Тя се изсмя и Исана почувства омразата на Инвидия върху кожата си като удар с камшик.

— Ако сте толкова убедена в каузата си, докажете го. Предизвикайте ме на юрис макто. Ако ме победите, може би ще ви бъде позволено да управлявате Империя на пепел и гробове.

Исана стисна тънкия меч и го притисна към корема си, без изобщо да вдигне поглед към изгорената жена. Емоционалното ѝ

избухване не беше действие — и Исана осъзна с внезапен хлад, че макар Инвидия да беше манипулирана да предприеме действия срещу кралицата, тя изобщо няма намерение да остави Исана да си тръгне жива.

— Никога не съм искала да се бия с вас, Инвидия. Всичко, което някога съм искала, е семейството ми да бъде оставено на мира.

— Задръжте го — изплю Инвидия. — В случай, че промените решението си.

Исана погледна покрай нея към вордската кралица. Черните нечовешки очи гледаха право към двете жени. За един дълъг момент те останаха приковани в тях, след което без коментар се обърнаха към тавана.

Инвидия буквално заплю Исана. После се обърна и тръгна към изхода.

— Предполагам, че не е имало проблеми при придвижването на достатъчно войски към скалите?

Кралицата не ѝ обърна внимание.

Исана почувства как в нея се надига ужасно предположение. Кралицата не беше казала нищо за това, че Инвидия ѝ е дала оръжието си. Най-малкото можеше да се очаква някакъв коментар относно това колко ирационален е този акт.

Кралицата обаче не каза нищо.

Очевидно Инвидия я споходиха същите мисли, но изглежда ги отхвърли. За момент стъпките ѝ се забавиха и тя се задържа в средата на помещението, сякаш се колебаеше да вземе някакво решение. Тогава очите ѝ се присвиха и стъпките ѝ се ускориха. Тя стигна до входа на кошера и с едно движение на ръката изпрати кълбо искряща червено-синя светлина във външния свят.

Кошерът избухна в движение и ярост.

Исана просто не можеше да повярва колко бързо стана всичко. За миг изглеждаше, че тя може да се съсредоточи върху абсолютно всичко, което е в нейното зрително поле, едновременно, независимо къде се намира.

Стените на кошера избълваха орда восъчни паяци, същите, които присъстваха там постоянно, но успяваха да останат невидими през повечето време. Тя ги беше очаквала, но това не правеше всички тези мъхести, полупрозрачни тела, и крака, и зъби, и слабо светещи очи по-

малко отвратителни и по-малко ужасяващи — и със сигурност не правеше отровата на техните зъби по-малко смъртоносна. Но поне ги очакваше.

Това, което не очакваше, бяха четирите същества, излезли плавно от тавана, приличащи на... не беше сигурна на какво. На някакви странни магически лампи, може би. Имаха почти сферична форма, с остриета от блестяща стомана, стърчащи от телата им. После телата на съществата започнаха грациозно да се разгръщат и се превърнаха в дългокраки същества, наподобяващи восъчни паяци, но които бяха десет пъти по-големи и чиито крайници бяха украсени с подсилени с фурии стоманени остриета.

Ворди. От стомана. Каквото и да е планирала Инвидия, помисли си Исана, едва ли ще свърши добре за нея.

Инвидия се обърна, когато първата вълна от паяци скочи към нея. Ръката ѝ трепна, сякаш посяга към меча, след което се върна и махна в дъга с разперени пръсти. Синьо-бял огън пръсна като течен спрей от отворената ѝ длан, попадна върху скачащите паяци и полепна по тях като горещо масло, превръщайки ги в стърчени топки горяща плът. За миг две дузини паяци бяха унищожени — но още много повече от две дузини се втурнаха с пълна скорост към обгорената жена. Тя бързо вдигна единия си крак във въздуха, за да изрита скочилият паяк, и с яростен вик го стовари в пода. Ударът предизвика вълна, която се разпространи по земята, стените и тавана и събори всички паяци.

С изключение на един от големите, който беше скочил във въздуха, преди ударната вълна да успее да го достигне. Две от остриетата му се стрелнаха напред, удряйки със скоростта и прецизността на змия. Дори тогава бившата Върховна лейди не се пропука. Ръката ѝ се задвижи с невъобразима скорост, покритата с хитин предмишница прихвана остриетата и те се плъзнаха настрани. Почти. Един от стоманените крайници, пробивайки хитиновата броня, се заби в другата ѝ ръка и излезе от задната ѝ страна, предизвиквайки фонтан от кръв.

Инвидия изкрещя, сграбчи оръжието и го измъкна от ръката си с яростна сила. После се гмурна настрани, избягвайки още половин дузина удари от различни посоки. Тя отстъпи по посока на входа, грабна друг скачащ восъчен паяк и го хвърли към мечоносеца с такава сила, че той беше отхвърлен на няколко фута от удара.

Зашеметена от случващото се, Исана можеше само да стои неподвижно на място, надявайки се да не привлече вниманието към себе си. Изглежда силата на Инвидия за момент спря вълната от враждебни атаки.

И този момент беше достатъчен.

Бяло-синя светкавица проблесна през входа на кошера, заобиколи от двете страни на Инвидия и се събра отново върху паякамечоносец пред нея. Избухна ослепително ярка светкавица и гръм, физически болезнен. Исана почувства как внезапната промяна в налягането буквално изсмуква въздуха от дробовете ѝ. Когато няколко мига по-късно зрението ѝ се възвърна, на мястото на първия ворд с мечове имаше само обгоряло парче земя. Няколко разпръснати парчета остра стомана беше всичко, останало от съществото.

Разнесе се рев на вятърни потоци и две бронирани фигури с блестящи остриета влетяха в кошера. Миниатюрните бури, които ги пренесоха долу, бавно утихнаха и оставиха двамата мъже с пламтящи мечове да стъпят на земята. Едното оръжие гореше със студено син огън, а второто пламтеше в алена светлина — Върховни лордове Фригия и Антилус, помисли си Исана.

За пореден път восъчните паяци скочиха напред, надавайки писъци, но този път срещнаха стомана в ръцете на майстори в призоваването на метал. Потръпващи, обгорени парчета паднаха на пода, а двамата мъже продължиха напред недокоснати, през дъжда от крещящи паяци.

— В нишата! — изкрещя Инвидия.

Фригия се завъртя към нишата точно навреме, за да вдигне острието си и да прихване тъмното оръжие на вордската кралица. Мечът ѝ от блестящ тъмнозелен хитин срещна пламтящата стомана на острието на Върховния лорд и се огъна с неестествена гъвкавост, не толкова блокирайки оръжието му, колкото прихващайки и отхвърляйки го назад. Движението изненада Фригия, но въпреки това той успя светкавично да се отдръпне, но не и преди мечът на кралицата да се плъзне по стоманените плочки на неговата лорика. По ръбовете на резката веднага избиха мехурчета зелена отрова. Те започнаха да се въртят един около друг, разменяйки си от време на време удари, които за Исана представляваха размазани движения, толкова бързи бяха. Изглежда никой не печелеше предимство.

Междувременно при Антилус трите оцелели същества с мечове се втурнаха през тълпата восъчни паяци. Той смело ги посрещна — и веднага беше отблъснат назад. Дузина остриета се стрелнаха към него от всички страни и когато мечът му срещна един от крайниците, избухна експлозия от ярки алени искри.

Фурии. Велики фурии, помисли си Исана, тези същества могат да използват фурии.

— Плацида! — изкрещя Антилус. Мечът му се превърна в размазано петно от алена светлина, стъпките му бяха леки като на танцьор, въпреки стоманата, която го заобикаляше, докато той танцуваше и избягваше остриетата на съществата.

— Кървави врани, имам нужда от помощ!

Върховна лейди Ария Плацида се втурна в кошера, разсече още във въздуха няколко восъчни паяка, сякаш без изобщо да ги забележи, и огледа обстановката. Ноздрите ѝ се разшириха, когато изпробва въздуха вътре и изглежда го намери за подходящ. После вдигна ръка и от пръстите ѝ избухна искра, която придоби познатата форма на нейната фурия, свиреп огнен сокол. Тя направи жест с ръка и остро изсвири, при което фурията ѝ полетя и се блъсна в едното от съществата, атакуващи Антилус. Взривът на концентрирания огън беше малък, но силата му бе такава, че откъсна звяра от земята и го заби в стената на не повече от седем фута от главата на Исана.

Ария отново вдигна ръка — и соколът се прероди на китката ѝ, а пламтящите му крила вече бяха вдигнати, готови за полет. Устата на Ария се изкриви в студена усмивка, докато фурията ѝ се стрелна напред и в ревящ вихър от огън и вятър блъсна второто същество така, че буквално го заби в далечната стена на кошера.

— Благодаря! — каза Рокус със спокоен делови тон и рязко се втурна напред.

Той се гмурна под остриетата на последното останало същество с мечове и отсече двата му по-големи крайника в основата, където те бяха от обикновен хитин. Създанието отскочи назад, но Рокус направи танцова крачка напред, за да го остави в обхвата си, и използвайки момента, насочи острието си към незащитената зона между главата и торса на врага, забивайки го дълбоко. Изкривил уста в яростна ръмжаща усмивка, Върховният лорд внезапно нададе вик на човек, полагащ значителни усилия. За няколко мига от всички стави и връзки

на съществото бликна светлина, след което то буквално избухна: пурпурният пламък на пламтящия меч на Антилус беше образувал сфера от магически огън вътре в тялото му. Парченца от съществото се разлетяха във всички посоки, а Върховен лорд Антилус остана да стои сам, покрит от главата до петите с обгорени и кървави парчета плът. Той обърна глава и намигна на Ария.

— Фукльо — изсумтя Ария, обърна се към Исана и каза: — Исана. Добре ли сте?

Исана кимна рязко.

— Ария, нещо не е наред!

— Не ставай и не ни се пречкай. За Инвидия ще говорим покъсно — отговори Ария и побърза след Рокус, който беше решил да се включи в битката в нишата.

Стигайки до там, и двамата се поколебаха малко, като двойка танцьори, замръзнали, преди да излязат на сцената, за да уловят ритъма, след което се гмурнаха в битката срещу вордската кралица.

— Хора! — изрева глас извън кошера. Лорд Плацида. Раздаде се тътен на използвана наблизко огнена магия. — Кучката е повикала домашните си любимци! Побързайте!

Исана вдигна поглед и видя лорд Плацида да отстъпва стъпка по стъпка надолу по улея в кошера, краката му бяха широко разтворени като стволоче на дървета. Стиснал огромния си меч с две ръце — впрочем той обикновено го държеше с една ръка — той бясно го размахваше наляво и надясно. Изглеждаше, сякаш си проправя път през гъсти храсти. Черни хитинови... части? На Исана й беше трудно да измисли по-точно определение. Черни хитинови части се сипеха по пода при всяко замахване на меча. Само че в този конкретен случай храстите го преследваха. Исана можеше да види купчините крайници на богомолки на земята пред лорд Плацида, докато той отстъпваше стъпка по стъпка под натиска на нападателите.

Погледът на Исана се върна към нишата, където тримата граждани бяха приклезили вордската кралица. Остриетата се стрелкаха и телата се движеха толкова бързо, че почти не се виждаха. Всеки участник беше като размазано петно, вероятно използваша помощта на въздушни фурии. Искри пръскаха в ослепителни облаци. Исана нямаше представа как сражаващите се успяват да видят каквото и да е през тях, камо ли да се бият. Тя се опита да им изкрещи през

постоянните миниатюрни експлозии и писъци, идващи отвън, но безуспешно.

И тогава се чу металически писък, който заглуши звука на битката и всичко потъна във внезапна тишина.

Очите на Исана се разшириха, когато битката в нишата замръзна. Вордската кралица стоеше прикована към едната стена, а дръжката на меча на Антилус стърчеше от сърцето ѝ. Тя изкрещя още веднъж и замахна с острието си в напразен опит да достигне невъоръжения мъж, но Ария блокира удара ѝ със собствения си меч в последен взрив от искри и в същия миг студеният огън на меча на Фригия свали главата на кралицата от раменете ѝ.

— Не! — изкрещя Исана. — Това...

Инвидия, която по време на цялата битка стоеше на заден план, се задвижи. Тя протегна ръка и разпръснатите из целия кошер парчета метал, останали от съществата с мечове, изведнъж се издигнаха във въздуха.

— ... не е...

Бившата Върховна лейди Акватайн тръсна ръка и облакът остри отломки се втурна към нишата като смъртоносна стоманена буря.

— ... истинската вордска кралица! — довърши Исана.

Ария завъртя глава точно когато стотици остри като бръснач парчета метал влетяха в нишата. Мечът ѝ се стрелна нагоре и стоманата звънна, но беше просто невъзможно да отрази всички фрагменти само с меч. Бронята им предлагаше известна защита, но тази защита далеч не беше перфектна.

Антилус успя да вдигне ръка, за да защити лицето и шията си, но Фригия беше твърде бавен. Металните фрагменти се блъснаха в лицето му и Исана видя с някаква болезнена яснота как той загуби очите си. Антилус залитна назад към стената с окървавено лице. Алени капки пръснаха по стената.

Истинската вордска кралица, почти гола, с изключение на тъмното си наметало, скочи от покрива на нишата. Първият удар на пламтящия ѝ зелен меч повтори удара на Фригия със зловеща ирония и отсече главата на Върховния лорд. Рокус посегна към меча си, забит в стената, но със следващото си движение кралицата отрязва ръката му до самото рамо. Третият удар разсече бронята му във взрив от огнени искри и преряза тялото му почти до гръбнака. Без да спира, кралицата

се завъртя и мечът ѝ описа смъртоносна дъга, насочена към врата на Ария, докато Рокус се свличаше на пода.

Острието срязва лицето на Ария, бликналата кръв затвори едното ѝ око. Тя дори не се опита да блокира атаката, вместо това се претърколи настрани и се изправи на крака с плавно и бързо движение — но не достатъчно бързо, за да попречи на кралицата да промени посоката на блестящото си острие и да го забие в задната част на лявото бедро на Ария. Лейди Плацида изпищя, когато левият ѝ крак поддаде. Тя се подпря на свободната си ръка и запълзя към Исана, влачейки безполезния си крак. После тръсна глава в опит да отстрани стичащата се в очите ѝ кръв и изкрещя:

— Сандос!

Главата на вордската кралица се завъртя към входа и тя направи кратък жест с ръка. Целият проход към кошера изведнъж се срути като пирон, ударен от чук на титан. В един момент беше отворен и им показваше паническото лице на лорд Плацида, а в следващия вече беше здрава гранитна стена.

Ария продължи да се оттегля, докато върховете на пръстите ѝ не докоснаха края на мръсната рокля на Исана. Тя примига с очи още няколко пъти, след което се изправи и вдигна меча си в неудобна отбранителна стойка. Левият ѝ крак висеше безжизнено под нея.

Чу се тих шум — и не по-малко от осем същества с мечове паднаха от тавана около вордската кралица и бавно се изправиха. Меко светещите им очи се фокусираха върху алеранците и съществата вдигнаха мечове в готовност за удар.

— Враните да те вземат — каза Ария с треперещ глас. — Враните да те вземат, Инвидия.

Инвидия се взря във вордската кралица. Кръвта се оттече от лицето ѝ, карайки белезите ѝ да изпъкнат ярки и отвратителни.

— Не... мислех, че...

— Мислехте — каза кралицата, — че ще позволите на Върховните лордове да ме унищожат. След това на свой ред щяхте да ги убие, премахвайки почти всички живи алеранци с равностойни на вас сили — тя поклати глава и погледна към Инвидия: — За глупачка ли ме мислите?

Инвидия облиза устни и отстъпи крачка назад. Кръв се стичаше по ранената ѝ ръка и капеше на пода с тих, равномерен звук.

— Няма нужда да се страхувате от мен — продължи кралицата. — Това е слабост, над която нямате контрол, Инвидия. Просто взех предвид вашите недостатъци, когато планирах. Не беше трудно да премахна по-висшите функции на младата кралица и да я прекроя в примамка за капана. Като цяло възприемам вашето предателство като незначителен недостатък на характера.

Инвидия се взря в кралицата и прошепна:

— Няма да ме убиеете?

— Не съдя слузта, че е отровна, заекът — че е страхлив, или вола — че е глупав, както и вас — за склонността към предателство. Това е просто част от вашата природа. Тук все още има място за вас. Ако го желаете.

— Предателка — изсъска лейди Плацида.

Инвидия наведе глава за известно време.

— Инвидия — каза тихо Исана. — Не е нужно да го правите. Все още можете да се биете с нея. Все още можете да я победите. Ария ще ви помогне. Сандос скоро ще намери начин да влезе вътре. И синът ми идва. Бийте се.

Жената потръпна.

— Исана не лъже за Благословията на нощта — каза кралицата. — Служи ми, докато завладее Алера, и аз ще ви я дам, когато ви освободя, за да управлявате каквото е останало.

— Кога, Инвидия? — бързо попита Исана и се наведе напред. — Кога цената ще стане твърде висока? Колко още невинна кръв трябва да се пролее, за да задоволи жаждата ви за власт? Бийте се.

Кралицата погледна към Исана, после към бившата Върховна лейди.

— Избирайте.

Погледът на Инвидия се насочи към двете неподвижни фигури в нишата, после към лейди Плацида. Тя потръпна и Исана видя как нещо в нея се пречупи. Раменете ѝ се отпуснаха и тя леко се наведе напред. И въпреки че нищо в нея не се промени, лицето ѝ, помисли си Исана, изведнъж се състари с десет години.

Инвидия се обърна към вордската кралица и заговори с горчивина и умора в гласа:

— Какво искате да направя?

Кралицата се усмихна леко. След това махна с ръка и три
восъчни паяци приближиха към тях, носейки меча на убития Фригия.
Те спряха в краката на Инвидия.

— Вземете оръжието — тихо каза кралицата. — И убийте
всички.

ГЛАВА 48

— Кървави врани, Фредерик — каза недоволно Ерен, когато се преместиха в залата. — Не е нужно да ме носиш. Мога да вървя сам.

Едрият рицар на земята изръмжа, когато малкият курсор го избута с лакът и леко отстъпи настрани.

— Съжалявам — каза той, — просто Харгър каза...

Фредерик беше прекъснат, когато граф Калдерон с бърза крачка изскочи иззад ъгъла и се блъсна в тях. Фредерик изръмжа при удара и падна назад.

Граф Калдерон се намръщи строго.

— Фредерик! Какво, враните да ви вземат, правите в цитаделата? — той погледна към Ерен. — А вие. Но вие... — веждите му се вдигнаха. — Мислех, че сте мъртъв.

Ерен се облегна на бастуна си и се опита да не позволи на треперенето да се промъкне в усмивката му.

— Да, ваше превъзходителство. Лорд Акватайн също. Което беше и целта.

Бърнард бавно си пое дъх.

— Станете.

Младият рицар на земята побърза да се подчини на заповедта.

— Фредерик? — каза Бърнард.

— Да, сър?

— Не сте чули нищо от това.

— Не, сър.

Бърнард кимна и се обърна към Ерен.

— Амара спомена, че подозира, че сте го манипулирали в Рива.

Ерен кимна.

— Не исках да съм наблизко, когато го осъзнае. И най-добрият начин да го направя беше да отида в гроба — той измести тежестта си и трепна от болката в раните си. — Въпреки че нямах намерение смъртта ми да е толкова... автентична. Първоначалният план беше Фредерик да ме намери в края на битката.

— Чакайте — подскочи Фредерик с комично разширени очи. — Чакайте. Графе, сър, вие не знаехте ли за това?

Граф Калдерон присви очи и погледна Ерен, който се усмихна тънко в отговор.

— Може би сър Фредерик, трибун Харгър и лорд Грам са останали с впечатление, че действат въз основа на преки и поверителни ваши заповеди, сър.

— И защо биха останали с такова впечатление? — попита Калдерон.

— Писмени заповеди! — каза Фредерик. — Подписани лично от вас, сър! Видях ги!

Нещо заклоочи в гърдите на Калдерон:

— Сър Ерен?

— Когато се обучавах да фалшифицирам документи, използвах вашите писма до Тави за практика, ваше превъзходителство.

— Той ли ви даде тези писма? — попита Калдерон.

— Откраднах ги, сър — Ерен се изкашля. — При изпълнение на друга задача.

Калдерон издаде звук на отвращение.

— Аз... не разбирам — промълви младият рицар на земята.

— Продължавай така, Фредерик — каза Калдерон.

— Да, сър!

— Свободен сте.

— Да, сър.

Мускулестият млад рицар отдаде чест и побърза да си тръгне.

Калдерон пристъпи по-близо до Ерен. После с много тих и груб глас каза:

— Казвате ми в лицето, че сте планирал да убиете принцепса на Империята?

— Не — каза Ерен също толкова тихо и със същата твърдост в гласа. — Казвам ви, че направих всичко възможно, за да гарантирам, че човекът, който със сигурност би убил вашия племенник, никога не би могъл да му навреди — погледът му не трепна. — Можете да ме арестувате, ваше превъзходителство. Или дори да ме убиете. Но ми се струва, че в интерес на Империята е да отложите решаването на този проблем за по-късно.

Изражението на граф Калдерон не се промени.

— Какво — каза той накрая — ви дава правото да постъпите така с Акватайн? Какво ви кара да мислите, че никой от нас не би могъл да се справи по-добре с това?

— Той беше готов за всеки от вас — каза просто Ерен. — А мен ме погледна общо два пъти, докато не стана твърде късно — той сви рамене. — И също така действах по заповеди.

— Чии заповеди? — попита Бърнард.

— Заповеди на Гай Секстус, сър. Последното му писмо до Акватайн съдържаше шифровано съобщение за мен, сър.

Калдерон си пое дълбоко дъх и погледна Ерен.

— Това, което сте направил — тихо каза той, — без значение дали по заповед на Гай Секстус или не, може да се счита за акт на предателство срещу Империята.

Ерен вдигна вежди. Той погледна надолу към каменния под на крепостта и го почука пробно с бастуна си. После отново вдигна поглед към Калдерон.

— Имали ли сте заповеди от Гай Секстус, сър?

Бърнард изсумтя.

— Точка за вас — той издиша. — Вие сте приятел на Тави.

— Да, сър — потвърди Ерен. — Ако ще е по-лесно за вас, мога просто да изчезна. Не е нужно да се обаждате на никого.

— Не, курсор — твърдо каза Бърнард. — Достигнах границата на моята толерантност към интриги. Това, което направихте, беше погрешно.

— Да, сър — каза Ерен.

— И елегантно — каза Бърнард. — Много елегантно. Няма нищо, което да свързва смъртта му с вас, освен мрачните подозрения на умиращ човек. И само Амара и аз знаем за това.

Ерен чакаше мълчаливо.

— Сър Ерен — каза бавно Бърнард. Пое си дълбоко дъх, сякаш се готвеше да се потопи в ледена вода. — Какво облекчение, че нараняванията ви не са толкова сериозни, колкото си мислехме. Разбира се, очаквам скоро да възобновите задълженията си. Плътно до мен — и почти изръмжа, — където ще мога да ви държа под око.

Ерен едва не се свлече на пода от облекчение. Единственото, което го спря, беше, че щеше да му се отрази много лошо. Раните по

тялото му бяха затворени и стабилизирани, но щяха да минат седмици, преди да може да се възстанови напълно.

— Да, сър — каза той. Откри, че очите му се замъгляват, и примигна няколко пъти, докато погледът му отново се проясни: — Благодаря, сър.

Бърнард сложи ръка на рамото му и каза:

— Спокойно, младежо. Хайде, да се захващаме за работа.

* * *

Гледката на битката от кулата на малката цитадела беше грандиозна дори през нощта. Големи магически лампи, разположени по стените и кулите както на отбранителните укрепления, така и на цитаделата, осветяваха долината Калдерон в продължение на половин миля. Първоначално дърветата и храстите в долината бяха израснали в рамките на една стрела разстояние от старата крепост Гарисън, но те отдавна бяха изсечени за нуждите на разрастващия се град, а след това бяха напълно изчистени на разстояние колкото обхвата на стрелба на мулетата. Това беше направено, за да се лишат нападателите от всяко възможно прикритие.

Вордите изпълваха цялото това пространство като бурно черно море. Въпреки усилията на огнените призователи и екипите на мулетата, които бяха разпръснати по покривите на къщите зад първата стена, нападателите най-накрая бяха покрили цялата земя и започнаха да се промъкват нагоре по стената, изсичайки вдлъбнатини по повърхността ѝ, и изскачаха горе по дузина наведнъж, преди инженерите и земните призователи да успеят да възвърнат първоначалната гладкост на стената. Мъжете продължаваха да се бият и да проливат кръв на върха на стената, но никъде не толкова гибелно, колкото преди само няколко дни. Общо всички укрепления бяха с дължина по-малка от три четвърти миля, колкото беше и ширината на самата долина там. За да стигне до стената, вордът трябваше да се сгъсти много, което обезсилваше цялото му числено предимство.

Всъщност, помисли си Ерен, не беше точно така.

Въпреки че легионите можеха да издържат срещу ворда в точката на най-голямата му концентрация, където огънят на гражданите и

мулетата му нанасяха най-големи щети, броят на войниците все още оставаше крайно недостатъчен. Ерен наблюдаваше как на една част от стената уморените легионери бяха сменени от свежа кохорта. Вордът не се нуждаеше от такова нещо. Те просто продължаваха да идват на безкрайни вълни. Ерен преброи по навик, че от една центурия, състояща се от осемдесет човека, за час бой на стената бяха убити само шестима мъже. И все пак беше напълно възможно тези загуби пропорционално да са по-големи от загубите, нанесени на ворда.

Приглушените взривове на огнени сфери на призователи продължаваха да ехтят неравномерно през нощта, придружени от пукащи звуци от единични изстрели от мулета, но и двете бяха редки. Ерен попита граф Калдерон за това.

— Огнените призователи се редуват да си почиват — отвърна той тихо. — Изтощени са. Само няколко души дежурят, за да предотвратят пробиви по стената. Изчерпват ни се и боеприпасите за мулетата. Работилниците в бежанския лагер в източната част на града работят непрекъснато да създават огнени сфери, но не става толкова бързо, колкото бихме искали.

— Колко бързо бихме искали? — попита Ерен със съмнение.

Един от фургоните за снабдяване пламна — сферата от последния изстрел на мулето се отклони от курса и падна, преди да премине стената.

— В идеалния случай дванадесет милиона на час — отвърна Калдерон.

Ерен се задави.

— Дванадесет милиона... на час?

— Това би било достатъчно за сто мулета да изстрелят двеста сфери за час при максимална скорост — каза Бърнард и присви очи в битката. — С това бих могъл да унищожа всеки ворд в тази орда, без да загубя нито един човек. Ще трябва да намерим начин да произвеждаме тези неща по-бързо.

Ерен поклати глава.

— Изглежда толкова невероятно. Когато Тави ми показа скиците за тази идея, си помислих, че е полудял — той се поколеба. — Повече от обикновено.

Още две мулета изпратиха товара си и огненият стълб донесе още вордски писъци в мрака.

Изведнъж от скалите около малкия град се разнесоха остри звуци. Бърнард рязко вдигна глава и преглътна.

— Там. Започна се.

— Какво се започна?

— Атаката на противника по фланговете. Това е най-слабата част на тази позиция — защита от атака от запад — Бърнард посочи двете скали. — Вордът ще се опита да завладее височините, след което ще слезе при нас.

— Сигурен съм, че маратите са там — каза Ерен.

— Да — каза Калдерон, — но ако вордът атакува фланговете им с голяма сила...

Прехапа устни и кимна на центурион Джиралди.

— Предупредете маратите.

Джиралди поздрави и се отдалечи, за да изпрати куриер, когато битката по скалите се възобнови — виковете и воя на маратите и техните животни се смеси с писъците на техните врагове.

— Би било хубаво да видим какво се случва там — каза Ерен.

— Вероятно затова нападат през нощта — отвърна Калдерон. — За да се появят със значително по-голяма сила и да се опитат да пробият, преди някой да осъзнае, че този път са много повече.

Той поклати глава.

— Хрумвало ли му е някога на онзи, който ръководи там горе, че те не са единствените, които могат да използват фурии, за да катерят скалите?

Ерен и графът се обърнаха навреме, за да видят три ярки бели сигнални стрели, изстреляни от всяка скала. Последва кратка пауза, след което някъде от равнината се чуха звуци на рогове.

И тогава се чу дълбок, вибриращ тътен.

И докато Ерен слушаше, тътенът започна да се приближава — и стана много, много по-силен. Ерен побърза да създаде лупа между дланите си, за да погледне на изток, към равнините отвъд Гарисън. И там видя от запад да нахлува огромна маса.

Коне.

Хиляди и хиляди коне, носещи бледи варвари на гърбовете си, въоръжени с копия, лъкове, брадви и мечове.

— Хашат щеше да ме убие, ако не я бях допуснал да се забавлява — довери му Калдерон. — И беше голямо предизвикателство да се

разработи план за битка, който да включва разумно използване на кавалерия в кървава битка за стена.

Конете се разделиха на два потока, които потекоха от двете страни на Гарисън като река, след което се понесоха нагоре по облицовани с дърво земни насипи, водещи до скалите от двете страни на града. Мигове по-късно роговете на маратската конница прозвучаха предизвикателно в мрака, а тропотът на копита и звуците на битката горе се смесиха. Известно време имаше само хаотичен шум, но след това роговете отново прозвучаха и звукът им започна да се измества към западната част на скалите — маратите отново отблъснаха нападателите.

Бърнард кимна веднъж доволно и каза:

— Моята долина.

И тогава се разнесе нисък, пулсиращ рев, който накара земята под краката на Ерен да завибрира. Преди да утихне, от другата страна се разнесе втори.

— Кървави врани — изръмжа Бърнард и извика на Джиралди. — Сигнал към рицарите Аери! Имам нужда от светлини на тези скали!

Заповедта беше предадена и съвсем скоро рицари Аери и граждани започнаха да прелитат над скалите, пускайки блестящи огнени сфери. Граф Калдерон стоеше и наблюдаваше падането им. На всяка от скалите светлината разкри тъмно туловище на гигантски ворд, толкова плътно покрит с вордски рицари, че приличаше на гниещ труп, наобиколен от бръмчащи мухи.

Ерен ги гледаше, неспособен да повярва на собствените си очи.

— Тези — чу се да казва с внезапно пресъхнало гърло — са доста големи.

Джиралди изплю:

— Кървави врани. Но тези неща не могат да ни атакуват отгоре, нали?

— Не е и нужно да ни атакуват — отвърна Бърнард. — Просто трябва да се доближат и да паднат върху нас.

— О, велики фурии — прошепна Ерен.

— Трябва да ги задържим — изпъшка Бърнард. — Забавете ги. Ако можем да ги забавим...

Той потръпна.

— Джиралди. Кажете на Церес да съсредоточи усилията си върху северната скала. Да запали дърветата, да създаде каменни шипове, за да нарани краката му — каквото се сети, но трябва да забавят това нещо.

— Да, сър! — изръмжа Джиралди и тръгна да предава заповедта.

— Да ги забави? — обърка се Ерен. — Не да ги убие?

— Ще бъде по-лошо, ако пристигнат при нас едновременно. И те са толкова тежко бронирани и толкова големи, че не съм сигурен дали можем да ги убием — отговори той. — Но мисля, че просто трябва да издържим още малко.

— Защо? — попита Ерен, примигвайки в недоумение. — Каква разлика има, ако стигнат тук за половин час или за десет минути?

— Защото, сър Ерен — каза Калдерон, — подобно на вашата кончина, не всичко тук е такова, каквото изглежда на пръв поглед.

ГЛАВА 49

Гай Октавиан слезе от коня в устието на долината Калдерон, за голямо облекчение както на ездачите, така и на техните коне. Фиделиас, потънал в мисли, наблюдаваше този процес. Интересно, как ли би се променила кавалерията, ако конете можеха да говорят?

И да носят мечове.

И да ядат ездачите си.

Помисли си, че бягането ще бъде много по-малко.

Фиделиас поклати глава и се опита да се съсредоточи върху поставената задача. Подобни блуждаещи мисли може да са естествени при такова изтощение и толкова близо до сигурна смърт, но те няма да помогнат за осъществяването на мисията.

Капитанът излезе от близката горичка на своя огромен черен кон, сингуларите му го следваха на късо разстояние. Въпреки че дърветата бяха на четвърт миля, той настоя да отиде там. В края на краищата няма нужда легионите да виждат своя принцепс да отговаря на зова на природата също като тях.

Фиделиас скочи от коня си и тръгна към капитана.

— ... знам, че не сте свикнали с тази роля — казваше Октавиан на двамата млади мъже от Първи алерански — центурионът от кавалерията Кварт и рицарят Аери със Калум. И двамата бяха десните ръце съответно на Максимус и Красус. — Но вие сте добре обучени — продължи Октавиан. — Ще се справите.

И двамата младежи кимнаха в знак на съгласие, опитвайки се, както му се стори на Фиделиас, да изглеждат по-решителни, отколкото бяха в действителност. Но на времето капитанът правеше абсолютно същото. Само че той се справяше много по-добре от тези двамата. Освен това той дори тук, на финала, успяваше да използва момента, за да повдигне духа им, преди да пристигнат останалите командири.

Мигове по-късно към тях се присъединиха командните състави на двата легиона, както и Варг, Насаг и Марок с неговата хитинова

мантия. За изненада на Фиделиас, там беше и Ша, облечен в сивите одежди на ловец, крачещ в сянката на Варг.

— Господа — посрещна ги Октавиан.

Нямаше нужда да иска тишина — всички бяха уморени, само на канимите им личеше по-малко. Просто козината им изглеждаше малко по-бледа от обикновено.

— Направо на въпроса. В следващите петдесет мили пред нас има около два и половина милиона вражески единици. Ние имаме около четиридесет хиляди. Ворди има достатъчно за всички, нека не бъдем алчни.

Групата избухна в смях. Дори Насаг се развесели, въпреки че Варг остана сериозен. Нито един мускул не трепна по лицето му.

— Гарисън е на петдесет мили отгук, по пътя. Там все още има около сто и петдесет хиляди легионери и подкрепа от още сто хиляди марати.

— Това не е достатъчно, за да се изправим открито срещу ворда — каза Насаг с дълбокия си глас.

— Не — призна Октавиан, — не е. Вордската кралица е някъде между нас и Гарисън. След като я убием, вече няма да сме изправени пред армия. Убиваме я — и имаме шанс.

Сър Калъм вдигна ръка.

— Сър? Хм, как ще я намерим?

Октавиан оголи зъби във вълча усмивка.

— Изглежда, сър Калъм, някакви безсърдечни злодеи са унищожили склада за храна на ворда, разположен в Рива, и след това са изгорили кроача, който очевидно им е служил като линия за доставка.

Още един изблик на смях обиколи групата.

— В резултат на това има повече от един милион ворди на тридесет мили източно отгук, на мястото на стар холт, наречен Ерикхолт. Те са напълно неподвижни, изпаднали в някакъв вид хибернация.

— Откъде имате тази информация? — попита Варг.

— Магия.

Варг го изгледа с изражение, далеч по-плашещо на лицето на каним, отколкото на алеранец, след което трепна с уши в знак на признание.

Марок издаде замислено ръмжене.

— Някои от моите братя някога са се занимавали с подобни техники. Ако вордът хибернира, той ще се нуждае от по-малко храна, за да оцелее.

Октавиан кимна.

— Мисля, че това са резервните сили на ворда. И мисля, че вордската кралица ще бъде някъде наблизо — той огледа тълпата. — Господа, ще ги атакуваме с всичките си сили и ще ги унищожим.

Настана тишина.

— Сър — бавно каза сър Калъм, — да атакуваме милион с... сър, това... шансовете ни са...

— Двадесет и пет към едно — тихо каза Варг.

— Смятате ли, че е по-добре да изчакаме да се събудят и да се присъединят към останалите? — попита Октавиан и устата му се разтегна в широка усмивка. — Не, сър Калъм, времето за предпазливост отдавна отмина.

— Ами ако се събудят? — попита Калъм.

— Ами ако не го направят? — контрира Октавиан. — Ами ако вордът никога не се нуждае от тях? Ами ако не правим нищо, докато вордът смазва легионите при стените на Гарисън?

Калъм се намръщи, наведе глава и кимна.

— Ще ги ударим възможно най-бързо и възможно най-силно — продължи Октавиан. — И ще им нанесем огромни щети. Докато това се случва, аз ще водя ударен екип след кралицата. Като най-опитен присъстващ алеранец, Валиар Маркус ще командва, след като аз тръгна.

Стомахът на Фиделиас скочи до гърлото му. Той започна да казва нещо, но Октавиан се взря в него и Фиделиас замълча.

— Варг ще бъде неговият втори — продължи Октавиан. — Нашата цел е да унищожим резервните сили на ворда при Ерикхолт и след това да укрепим позициите си. Въпроси?

Никой не се обади.

— Добре тогава, господа — обобщи Тави с усмивка, — да се захващаме за работа. О, да, мастер Марок. Ще може ли да поговорим насаме? Благодаря ви.

Фиделиас гледаше как срещата се разпада, капитанът се отдръпва и тихо говори на Марок. Канимът слушаше и отговаряше

кратко. Накрая кимна веднъж, след което той и капитанът си размениха поклони и се разделиха.

След като приключи с Марок, капитанът се приближи до него.

— Маркус — каза той.

— Да, сър.

Октавиан се усмихна иронично.

— Ако имам късмет — каза той, — ще бъда зает на друго място, когато музиката започне да свири.

— Разбрах — отвърна Фиделиас.

— Няма да ви питам дали можете да се справите. Казвам ви, че ще се справите много добре.

— Да, сър.

Октавиан кимна и продължи:

— Ще направим най-доброто. Ще нанесем максимални щети на врага. Всички, всички, включително и мен, трябва да се третират като консуматив.

Той погледна назад към колоната. Стотици мъже и каними се виждаха дори през мъглата, създадена от шаманите. В погледа му имаше болка.

— Не можем да позволим на кралицата да ни избяга. И не можем да позволим тези резерви да бъдат използвани срещу Гарисън. Без значение от цената.

— Разбирам, капитане — тихо каза Фиделиас. — Ще бъде направено.

* * *

Тави яздеше начело на колоната през останалия път до холта. Придвижвайки се по пътя, им отне малко повече от час, за да стигнат до мястото, и през цялото това време устата му беше пресъхнала, въпреки че няколко пъти отпиваше от манерката с вода. Рядко разузнавачите съобщаваха за контакти с врага. Вордите не можеха да видят нищо съществено — всички все още яздеха под прикритието на мъгливия облак на мастер Марок. Разбира се, важеше и обратното — самите те не можеха да огледат терена. Трябваше изцяло да разчитат на своите разузнавачи да бъдат техните очи и уши.

Слязоха от пътя, за да извървят последните три-четири мили до Ерикхолт по черни пътища. В тъмнината пътуването беше зловещо. Писъците на ворда се носеха нагоре-надолу по долината. Гарисън беше само на около половин час път по пътя, но това разстояние беше достатъчно, за да заглуши всички звуци, с изключение на най-силните писъци на вордите, които обсаждаха мястото. Далечните експлозии и взривове обаче се чуваха доста ясно. Според звуците все още много граждани се противопоставяха на ворда — или това, или идеята му за мулета и огнени сфери, която сподели с чичо си в писмо, беше проработила. Ако това беше истина, щеше да е леко стряскащо, признаваше си. Защото никога не е мислил, че ще се получи.

От мъглата пред него изскочи галопиращ разузнавач от Свободния алерански. Той спря до командната група и поздрави Тави.

— Докладвайте.

— Сър, холтът е отпред. Покрит е с кроач и... — той поклати глава. — Резервите, за които говорехте, са там.

— Спят ли?

— Може би — отвърна мъжът. — Определено не се движат.

Тави погледна назад към Фиделиас и каза:

— Дайте сигнал за спиране. Тихо.

Фиделиас кимна. Сигналите бяха предадени чрез жестове и тих шепот назад по колоната.

— Искам да ги видя лично — каза Тави. — Всички останали останете тук.

— Идвам и аз — каза Кайтай.

Тави я погледна. Нямаше никакво желание да я излага, да ги излага на опасност, но се примири с неизбежността на риска.

— Добре. Но отиваме само да погледнем и го правим скрити под воал за звук, за невидимост и срещу земни фурии.

Кайтай сви рамене.

— Както кажеш, алеранецо.

Тави ги покри с въздушен воал, когато тръгнаха.

Без никакви указания Кайтай заглуши звука на стъпките им, както и направи земята да е по-податлива под копитата на конете им, значително намалявайки количеството вибрации в почвата и пречейки на вордските призователи на земя, които биха могли да стоят на стража, да ги засекат.

Яздиха така около половин миля, преди да напуснат защитната мъгла — и веднага бяха окъпани от светлината на намаляващата луна. На изток се разсъмваше, но студената синя светлина беше не много по-ярка от тъмнината на нощта.

Те излязоха от пътя и приближиха към холта от югозапад, водейки конете си внимателно през гъсталака. Мърморенето на Тави и постоянното усилие на волята му караха дърветата да отдръпват клоните си. Израсналите храсти и трева им позволяваха да преминават без препятствия и звуци. След няколко мига те вече виждаха Ерикхолт.

Тави имаше само устното описание на чичо си и то не изобилстваше от подробности. Холтът беше със средни размери — хамбар, голяма всекидневна, няколко спални и работни помещения — всички от камък. Каменна стена обикаляше мястото, въпреки че се беше разпаднала на няколко места.

В полето ред след ред се извисяваха яйцевидни силуети, за които Тави изведнъж осъзна, че са телата на вордски воители. Те заемаха площ от около една квадратна миля, всеки беше свит на топка и докосваше съседните богомолки. Никой не помръдваше. Изглеждаха наистина заспали, поне за момента.

Светещият зелен кроач се разпространяваше от хамбара и вече беше започнал да пълзи навън. Имаше цяла тълпа богомолки, може би над сто, седнали от другата страна на постройката. Допълнителни стражи бяха поставени около външната страна на хамбара, по един на всеки десет фута. Восъчни паяци сновяха напред-назад, носейки пресни парченца кроач навън, след което се връщаха вътре, за да вземат още.

— Напомня ли ти за нещо? — попита Тави тихо.

Кайтай кимна.

— Кошерът на кралицата под Алера Империя.

Високо над главите им се разнесе ревът на въздушния поток на алерански летец. Тави погледна към небето и видя как пилотът, стройна жена, облечена в черно, плавно се спуска към входа на хамбара. Главата ѝ беше белязана със страшни изгаряния. Тя премина през тълпата богомолки, разбутвайки ги по пътя си като стадо овце, огледа се през рамо и влезе вътре.

— Тя е тук — прошепна Тави. — Враните да ме отнесат! Кралицата е точно тук, в хамбара.

Ръката на Кайтай посегна към меча.

— Смяташ, че трябва да атакуваме?

Тави отрицателно поклати глава. Те обърнаха конете си и започнаха бавно и тихо да се оттеглят. Когато отново влязоха в мъглата, Кайтай спря коня си и го погледна гневно.

— Това беше шанс. Може би най-добрият, който ще имаме. Беше глупаво от твоя страна да го изпуснеш заради някаква непреодолима нужда да ме защитаваш.

— Не си разбрала правилно, Кайтай.

— Ама разбира се! — отговори Кайтай. — И ако мислиш, че ще ти позволя да я преследваш сам, алеранецо, грешиш. Това няма да се случи.

— Кайтай...

— Не знам кого си включил в ударната група, за която спомена, но аз току-що се включих в нея.

— Ти не си в група. Ти самата си група. Вече реших, че най-безопасното място за теб е да си до мен.

Очите ѝ се присвиха.

— Ти си решил?

Той кимна, после спря и я погледна.

— Искам да бъдеш моя съпруга — каза го на алерански, като точно копираше нейния акцент, — изпитанието го избери сама.

Тя наклони глава.

— Какво?

— Чу ме — отговори той.

Кайтай го погледна мълчаливо за миг и накрая отговори:

— Победителят в изпитанието ще бъде този, който убие вордската кралица.

Тави се засмя.

— Ако не бях наясно, бих казал, че не искаш да се ожения за теб.

Тя се усмихна в отговор.

— Не, глупчо — каза тя. — Разбира се, че искам. Унищожих това същество, алеранецо мой, и направи този свят място, където отново ще можем да живеем, където нашето дете ще може да расте в безопасност. Убий я и аз ще бъда твоя, докато смъртта ни раздели.

Тави погледна Кайтай и си помисли, че никога не е срещал по-красиво създание. Той се наведе към нея и силно я целуна. Когато

свърши, те подпряха челата си и останаха така, докато конят на Кайтай не се отдръпна и двамата едва не паднаха. Те си размениха усмивки още веднъж, изправиха се и се върнаха обратно при другите.

Тави приближи до Фиделиас, който разговаряше с Варг.

— И така — каза той, — на правилното място сме. Дайте всички необходими заповеди и сигнал за настъпление.

ГЛАВА 50

Инвидия замръзна и погледна кралицата.

— Не прави фатална грешка, Инвидия — спокойно каза кралицата. — Още един мъртъв алеранец не означава нищо за мен. Както и за вас, в дадения случай. Убийте ги. И аз ще удържа на думата си.

Инвидия прехапа устни. После бавно се наведе напред и протегна ръка към дръжката на меча. След като го докосна, нещо в нея сякаш се втвърди и направи изражението ѝ невъзмутимо и студено като стъкло през зимата. Ръката ѝ сякаш набра сила, щом докосна острието. После тя вдигна меча и се обърна с твърд поглед към двете алеранки. Безумна, горчива ярост се изливаше от нея като дима от овъглените трупове около тях.

— Вие сами си навлякохте неприятностите.

Всичко стана много бързо. В един миг Инвидия правеше крачка напред с меча на мъртвеца в ръката си.

В следващия се чу свистене на въздух, после звук като плясък на камшик и назъбено острие, подобно на връх на копие, но издълбано от кост, изригна от гърдите ѝ, вляво от гръдната кост. Копието прониза обгорената жена и съществото, вкопчило се в тялото ѝ, с един-единствен удар, и тя агонизиращо изви гръб, очите ѝ се отвориха широко, а устата ѝ се разтегна в безгласен писък.

От топящият се въздушен воал изплува ръка, стискаща каменен нож, плъзна се около тялото на Инвидия и с бързо, уверено движение преряза гърлото ѝ от ухо до ухо.

Инвидия Акватайн се свлече върху кроача, кръвта ѝ бликна като фонтан, а в очите ѝ замръзна израз на шок и ужас, ярост и болка. Тя бавно обърна глава, за да впие объркан поглед в жената, която я беше убила.

Графиня Калдерон застана над нея с окървавения каменен нож в ръка и прошепна:

— Ето как свършват предателите в Алера.

Очите на Инвидия се замъглиха и последният ѝ дъх спря в гърлото. Тя бавно се отпусна на пода, а краката на съществото на гърдите ѝ се разтресоха неконтролируемо. Краката на самата Инвидия потрепнаха още няколко пъти, сякаш бягаше от нещо.

После пребледнялото ѝ лице кљумна на една страна, очите ѝ се затвориха и тя замря.

Исана шокирано се втренчи в Амара. През цялото това време курсорът е бил в кошера. Сигурно е влязла заедно с Антилус и Фригия, скривайки присъствието си с воал, несъмнено с намерение да убие вордската кралица. Но кралицата беше заобиколена от стена от остриета и напълно фокусираната върху вътрешния си конфликт и болка Инвидия беше станала идеалната мишена.

Амара се наведе и изтръгна костното копие от тялото ѝ, като подпря с ботуш рамото на мъртвата жена. Оръжието беше късо, не повече от три до три и половина фута дължина и дебело колкото китката ѝ, украсено с резба в маратски стил. Костно копие и каменен нож, помисли си Исана, не могат да бъдат усетени от Инвидия. Амара взе двете примитивни оръжия и се обърна към кралицата с дръзка небрежност.

Кралицата присви черните си блестящи очи и Исана почувства прилив на дълбок, пламтящ гняв, излъчен от нея на вълни, който бързо изчезна. В същото време съществата с остриета, които заобикаляха кралицата, плавно се разделиха, опразвайки пространството между нея и Амара.

— Това — отчетливо каза кралицата — беше неприятно.

— Как по-точно? — небрежно попита Амара.

Кралицата отговори, но Исана беше разбрала каква е целта на Амара. Прехапа устни, сложи ръка върху пресеца на Ария и пръстите ѝ се свиха. Без да използва лечебна вана, беше трудно да се каже колко зле е Ария. Беше като да се опитваш да четеш книга под вода: зрението и мастилото замъглени, но въпреки това тя я усети достатъчно добре, за да разбере, че Ария знае какви точно са нараняванията ѝ и че всъщност полага усилия да се излекува. Исана мълчаливо започна да подкрепя усилията на лейди Плацида и тя усети това, като болките на другата жена започнаха да отстъпват и раните ѝ заздравяват.

— Тя беше... уникално полезна за мен — бавно каза кралицата.

Амара изтръска с пръст кръвта от върха на копието и каза:

— Тя все още е полезна. Можете да я изядете.

— Нея — каза кралицата с присвити очи, — както и вас.

Амара вдигна копието си в мълчалива покана и подигравателно се поклони на кралицата.

Исана стисна още по-здро̀во крака на Ария, влагайки цялата си енергия да ѝ помогне.

И кралицата, и курсорът призоваха въздушни фурии, за да увеличат скоростта си, и се втурнаха една към друга като две размазани петна. В последния момент Амара хвърли каменния нож и кралицата трябваше да го прихване с острието си. Амара се приведе и се плъзна покрай нея, едва избягвайки обратния замах на меча. Курсорът се изправи на крака, претърколи се под поредния удар на преследващата я кралица, след което се обърна рязко и хвърли копието към кралицата с невероятна скорост.

Мечът на кралицата го пръсна на стотици парченца и бесният ритъм на битката отново беше прекъснат. Амара бавно се изправи, без оръжие, облечена в леки дрехи вместо подсилено наметало. Кралицата я погледна с черните си блестящи очи и каза:

— Имах връзка с нея. Защо такова нещо се забелязва чак когато вече го няма? — тя отметна глава назад, все още гледайки Амара, и продължи: — Това вече не е забавно.

Тя тръсна китка в сякаш безцелно движение и в следващия миг се чу пронизителен жужащ звук. Амара ахна, залитна и се изви няколко пъти, сякаш блъсната от невидим удар.

Исана не беше сигурна какво се е случило, докато не видя половин дузина същества, приличащи на немислимо големи оси, да се гърчат по гърдите, корема, раменете, ръцете и краката на Амара. Всяко от тях имаше назъбено хитиново жило с дължина колкото женски пръст.

Амара шокирано се втренчи в гигантските оси. В следващия миг подбели очи и се свлече на земята. Гърбът ѝ се изви в конвулсии, а краката и ръцете ѝ заблъскаха по пода.

— Графиньо! — извика Ария.

Лицето ѝ все още беше кървава маска, но поне кръвта вече не се стичаше и не я заслепяваше. Тя направи крачка напред, но раненият ѝ крак поддаде и Ария едва не падна. Вордската кралица я погледна през рамо и направи абсолютно същия жест. Ария вдигна меча си в

напразен опит да се защити, но жужащия звук само се засили и още оси влетяха през някакъв отвор в кроача високо горе на една от стените. Буквално стотици оси се втурнаха към лейди Плацида. Там, където срещнаха стомана, звукът звучеше по-скоро като метална градушка. Тя прикри очите си, но няколко оси удариха бузите, шията и включително един особено свиреп удар, при който жилото на осата прониза лявото ѝ ухо и почти го откъсна.

Ария, задъхвайки се, падна на едно коляно. Отрова се вля в малките рани, а потокът от оси беше безмилостен и безкраен. Една я удари в бедрото, точно под полата от кожени каишки с метална подплата. Друга прониза ботуша ѝ. Секунди по-късно осите просто я извадиха от равновесие и тя падна, крещейки пронизително от болка и отчаяние, а тялото ѝ започна да се тресе като това на Амара.

Исана усети как пръстите ѝ безпомощно се свиват около дръжката на ножа в ръката ѝ. Въпреки че имаше някакво елементарно обучение с такова оръжие, тя не можеше да се сравнява с бойци като Амара или лейди Ария, а дори да можеше, никоя от тях не беше успяла да се защити. Очите ѝ се насочиха към водния басейн, но той просто беше твърде далеч. Никога нямаше да успее да използва навреме съдържанието му.

Тъмният поглед на вордската кралица се фокусира върху Исана. Тя вдигна ръка — и тогава черните ѝ очи се разшириха от изненада.

Лъскава метална ръка се протегна иззад Исана и внимателно взе оръжието на мъртвата Инвидия от ръката ѝ. Тя извърна глава нагоре и видя Арарис да се откъсва от кроача като човек, който излиза от буре с мед. Това не беше същият Арарис, когото беше видяла за последно. Всеки инч от кожата му блестеше като полирана стомана. Бронята, с която беше облечен преди, сега я нямаше, и Исана осъзна, че призователят на метал по някакъв начин я беше направил част от собствената си плът.

Той направи две крачки напред, всяка от които падаше с повече звук и сила, отколкото на кое да е същество от плът и кръв. После завъртя меча няколко пъти, очевидно проверявайки теглото и баланса му. След това Арарис Валериан зае бойна позиция срещу вордската кралица и тихо каза със странно загрубял, дрезгав глас:

— Няма да я докоснеш.

Кралицата оголи зъби и изхвърли ръката си напред, съскайки. Три потока оси излетяха и се забиха в Арарис със стотици, всяка издаваше собствен жужащ звук — и всяка оса отскочи от стоманената му плът, падайки на пода върху останките от разкъсаната му риза. Краката и жилата им продължиха да потрепват.

Потокът от оси стихна и в тишината Исана ясно чу собственото си накъсано дишане. В краката на Арарис се беше образувала купчина безпомощни оси, достигаща до средата на бедрото му. Той много бавно и много плавно вдигна ръка и леко докосна дръжката на меча си, пръстите му я обхванаха един по един.

— Добре — прошепна той тихо. — А сега е мой ред.

И един от най-смъртоносните майстори на меча в Алера се втурна напред, преодолявайки разстоянието, което го отделяше от вордската кралица, а оръжието му все още оставаше в ножницата.

Кралицата нададе предизвикателен писък и се хвърли към него. В последния момент, преди да стигнат един до друг, и двата меча изскочиха като две размазани петна зелена светлина, отразена от стоманата. Буря от искри изригна в центъра на кошера.

Звънът на стомана, удряща стомана, и непрестанният облак искри правеше да изглежда така, сякаш се бият двадесет, а не само двама мечоносци. Това продължи две секунди, три, четири, а след това искрите се пръснаха по пода, разкривайки картина: Арарис, застанал пред вордската кралица и стискащ меча си с две ръце, а тя стоеше с лице към него и държеше меча встрани в отпуснатата си ръка. И бледата ѝ буза бе белязана с тънка линия зелено-кафява кръв.

Очите ѝ се разшириха и тя невярващо погледна надолу към разреза на лицето си. Устната ѝ се повдигна, издаде съскащ звук и насочи меча си към него.

И мигновено два метални звяра скочиха напред, заплашвайки го с остриетата си. Невероятно бързи и силни, те атакуваха Арарис. Остриетата се спуснаха към мъжа, когото Исана обичаше, и сърцето ѝ почти изскочи от гърдите.

Но Арарис Валериан им беше равностоен.

Първите две остриета бяха унищожени във фонтани от бели и зелени искри. Друго острие го удари в гърдите и отскочи в нов дъжд от искри, докато той хвана четвъртото в буквално стоманена хватка и

спокойно го прекара през крайника на другия ворд, забивайки го в стената отзад.

Мечът му проблесна веднъж, пронизвайки уловеното чудовище, а после той се завъртя и изхвърли левия си юмрук напред през защитата на ворда право в главата му. Металният му юмрук проби черепа на съществото като чук, а ръката му потъна до лакътя. С плавно и спокойно движение той извади ръката си и вордът се свлече на земята.

Почти не беше мръднал от мястото си.

Очите на вордската кралица се присвиха и тя отново се хвърли към Арарис с проблясващ меч. Отново искри заляха кошера и Исана трябваше да вдигне ръка, за да предпази очите си. А когато двамата се разделиха, втори разрез красеше бузата на кралицата, почти успоредно на първия, но на инч по-близо до гърлото.

— Сама по себе си скоростта не е достатъчна — каза Арарис почти нежно. — Техниката ви е небрежна. Не сте тренирали достатъчно.

Устата на вордската кралица много бавно се разтегна в усмивка. Очите ѝ се плъзнаха нагоре-надолу по блестящото му тяло и каза:

— Метална кожа. Впечатляващо. Боли ли?

— Доста — каза Арарис.

Кралицата направи бърз жест с лявата си ръка и температурата в кошера рязко спадна. Ледени кристали започнаха да се образуват върху стоманената кожа на Арарис, първо тук-там, след което я покриха в дебел слой. Исана почувства приливът на агония в Арарис, когато болката от замръзналата стомана започна да го пронизва дори през защитата, която имаше като призовател на метал.

— А сега боли още повече — каза кралицата и се хвърли в нова атака.

Арарис направи първото си защитно движение и се чу писък на метал. Той изкрещя във внезапна агония, която стана толкова силна, че разби защитата му срещу болка и го остави на нейната милост, удряйки по сетивата на Исана като ледени нокти. Той залитна назад от кралицата, виейки от болка при всяко измъчено движение. Успя да парира първите два удара, после и третия, но пропусна четвъртия и мечът на кралицата го улучи в рамото.

Чу се особен, кух звук и мрежа от пукнатини рязко се разпространи по повърхността на металната му кожа.

Арарис се задави от друг писък с широко отворени очи и падна на едно коляно пред вордската кралица.

— Не можете да ме спрете — каза вордската кралица и мечът ѝ светна с бяло-зелен пламък. Тя се наведе над Арарис: — Никой от вас не може да ме спре.

Исана протегна ръка към водата в малкия басейн. Тя я накара да скочи към кралицата, но недостатъчно бързо. Вордската кралица усети как водният стълб се приближава и направи крачка назад, за да го избегне. А докато водата преминаваше покрай нея, кралицата протегна ръка и Исана усети как тя изтръгва контрола върху водата от нея толкова лесно, колкото самата Исана би я откъснала от дете. Кралицата изпрати стълба вода към Арарис, където тя веднага започна да замръзва върху бронята му, причинявайки още повече болка на ранения мъж.

Кралицата се обърна да погледне Исана и каза:

— Бабо, имате само един шанс да живеете. Съгласете се да управлявате победените алеранци и да ми помогнете сега и аз ще пощадя вас и вашата половинка.

Исана се изправи на мястото си и погледна вордската кралица. После много бавно поклати глава.

— Така да бъде — каза кралицата.

Исана затвори очи и точно тогава някъде отвън изреваха тръби, високо и ясно. Това не бяха роговете на канимите, нито по-високият, сребърен звук на корабите от флота. Това бяха истински тръби, изсвирени от истински легионерски тръбачи, и високият и ясен зов отекна по гръбнака на Исана. Главата на вордската кралица се завъртя на една страна и тя изсъска:

— Не. Не, той не може да бъде тук. Все още не.

Тръбите отново прозвучаха. Земята затътна под тежестта на много крака. Отвън воините-богомолки започнаха да пищят за опасност — и всички тези звуци показваха един неоспорим факт. Гай Октавиан беше дошъл да се бие с вордската кралица.

— Убийте ги — изръмжа кралицата. — Убийте всички тях.

После приклезна и скочи към небето, проправяйки се път нагоре през дупките в тавана на кошера, и с писък излетя навън.

Шестте звяра с остриета се обърнаха към Исана, Арарис и ранените, оцелели от неуспешния опит за убийство.

ГЛАВА 51

Тави и Кайтай чакаха с групата за въздушна атака. Сър Калъм и другите рицари Рибки от Първи алерански бяха разтревожени. Те не можеха да излетят от земята, докато войската не започне настъпление — опасяваха се, че гръмогласният рев на две дузини въздушни потоци ще предупреди ворда за тяхното присъствие.

После някой, вероятно Фиделиас, изрева команда за тръгване и армията потегли. Отне им по-малко от половин час, за да стигнат до разрушения холт, след което тръбите сигнализираха „атака“ и алеранската и канимска кавалерия препуснаха с рев надолу към холта, докато пехотата ги последва с двойна скорост.

— Да! — каза Тави. — Да тръгваме!

Той призова въздушната си фурия и се издигна нагоре. Беше по-малко умел в това от повечето рицари Аери там, но поне успя да го направи, без да се нарани или да попречи на човека до себе си. Кайтай зае позиция вляво от него, докато сър Калъм полетя отдясно, а другите рицари Аери образуваха клин зад него.

Тави ги поведе напред и скоро те прелетяха над алеранската пехота — най-бавната войска на бойното поле. Тяхната цел беше самият разрушен холт, най-близката мишена, докато канимските воители, като много по-бързи с краката, се придвижиха на изток и около холта, за да ударят полетата със спящи ворди.

Другата страна включваше кавалерията — както канимска, така и алеранска. Таургите бяха поне два пъти по-тежки от кон и не можеха да се сравняват с тях по скорост. Докато Тави се издигаше, първите алерански конници тръгнаха през полето ворди, остриетата им се спускаха наляво и надясно, почти като при тренировка. Те се понесоха надолу по потъналите в сън редици, всявайки хаос. Близко осемстотин ездачи препуснаха с пълна скорост през полето, нанасяйки ужасни рани.

Но далеч по-бавните таурги бяха още по-ефективни. Канимските зверове бяха изключително силни, всъщност бяха по-големи и по-

силни от всяко друго животно, което Тави бе виждал, с изключение на гаргантите. Но за разлика от тях, таургите бяха всеядни зверове със зъл нрав. Дори и без да са подтиквани от ездачите си, те мачкаха вордите наляво и надясно, докато бягаха през тях, а шуаранските воители на гърбовете им нанасяха лениви удари с дългите си брадви, които преминаваха през препятствията като нож през масло. Те унищожиха четири пъти повече ворди от алеранската конница, което беше съвсем приемливо, като се има предвид, че там имаше около пет хиляди от свирепите зверове.

Отвсякъде започнаха да се разнасят предупредителните писъци на восъчни паяци, които бяха забелязали, че нещо не е наред. Няколкостотин богомолки в холта се раздвижиха, когато бойните линии на алеранските легиони се приближиха до холта.

Тогава един-единствен незезмен звук се издигна над шума на битката — смразяващ костите писък, който накара вътрешностите на Тави да се сгърчат. За миг се почувства така, сякаш е забравил как да мисли, сякаш такива ненужни цивилизовани глупости като логиката и способността да се изразява с думи изведнъж се превръщат в тежест, от която трябва да се освободи. Траекторията на полета му леко се промени.

До него и под него Тави видя абсолютно същата реакция от войските, от алеранците, от канимите и от техните зверове — внезапно колебание, проблясъци на паника, диво въртящи се очи. Дори Кайтай потръпна. Още по-лошо — спящият ворд сякаш също чу този глас и реагира на него. Започвайки с най-близките пашкули, богомолките вътре бавно започнаха да се размърдват.

Тави вече беше чувал такива писъци и знаеше какво означават: вордската кралица беше пристигнала на бойното поле.

— Виж! — изсъска Кайтай и посочи. — Ето я!

Размазана фигура, едва различима зад въздушния воал, проби дебелата каменна стена на хамбара, сякаш беше направена от гнило дърво. Тя се изстреля над земята, видима само по смущението, което силният ѝ вятърен поток образуваше. Когато премина над спящия ворд, тя отново изкрещя и още повече воители започнаха да се размърдват.

Прозвучаха нови сигнали от алеранското командване, но това не бяха сигнали за престорояване на редиците или за отстъпление.

Въпреки пробуждащия се враг, тръбите сигнализираха: атака, атака, атака.

— Напред! — изръмжа Тави и се втурна след кралицата.

Той се гмурна, за да набере скорост, и излезе от падането едва когато беше на седем-осем фута над земята. Заобиколи двама нарашански воини и половин дузина развихрили се таурги, преди да изпревари цялата армия, приближавайки до писъците. Докато се носеше, още повече ворди се раздвижваха и в един момент издигнал се крайник-сърп само благодарение на провидението премина опасно близо до корема му. Той го отсече с меча си, приближи на няколко ярда от кралицата и тогава го осени. Концентрира силите си, протегна се напред, призова вятъра и го затвори около вордската кралица като огромна сфера — просто призоваване за уединение. Писъкът ѝ беше прекъснат по средата.

Отне ѝ няколко секунди, за да осъзнае какво е направил Тави. Той си помисли, че знае каква тактика ще следва кралицата, и се подготви за нея. Само след две секунди тя изведнъж се изстреля на двадесет фута нагоре и воала и струята ѝ изчезна напълно. Завъртя се, ясно видима в утринния здрач, и бръкна в малка кожена торбичка със сол.

Тави обаче беше предвидил маневрата ѝ и когато кралицата се издигна нагоре, той също го направи, като миг по-късно се освободи и от въздушната си фурия. Прелетя през облака от фина сол само по инерция и не призова въздушния си поток, докато не се убеди, че е отминал солта.

Двамата с кралицата почти едновременно призоваха въздушните си потоци и тя нададе разочарован писък — прекъснат по средата от нов воал за уединение. Тя се завъртя около него като вихрушка, гола, само с наметало и меч в ръка, очите ѝ блестяха. След това обърна посоката на въздушния си поток, за да забави скоростта си.

Точно когато скоростта ѝ спадна до нула, се чу свистене на стрела, пусната в мрака някъде над Тави. Този звук беше повече от достатъчен, за да има кралицата време да вдигне меча си и да улучи стрелата във въздуха. Стрелата се разби в острието.

Ударът пръсна солния кристал на острието ѝ и кралицата изпищя — въздушните ѝ фурии бяха разкъсани и се загърчиха. Въздушният ѝ поток изчезна. Тя пропадна към земята и се приземи на четири крака,

влизайки в светкавично, нечовешки гъвкаво претъркулване, което я спаси от сферата нажежен бял огън, която Тави беше хвърлил предварително в точката на падане.

Кайтай и рицарите Рибки се спуснаха и започнаха да атакуват кралицата по двойки и тройки, изстрелвайки стрела след стрела към нея.

Тя презрително ги избягна и отново започна да крещи, за да събуди спящите воители — стрелата на Кайтай беше разкъсала воала на уединение със същата безмилостна ефикасност, с която го направи преди това въздушния поток на кралицата.

Най-близките до нея воители веднага се размърдаха.

Тави стисна зъби от разочарование. Ако позволят на кралицата да лети, тя със сигурност щеше да събуди всички спящи ворди и да избяга — но необходимостта да използва сол, за да я задържи на земята, не позволяваше на Тави да използва вятъра, с който ѝ пречеше да събуди спящите. Ако успееше да събуди достатъчно от тях, тя можеше да изчезне в рояка и тогава никога нямаше да я намерят, още по-малко — да я атакуват с достатъчно сериозни сили, за да я победят.

Тави погледна назад. Не бяха летели дълго, но вече бяха на повече от миля от обгърнатия от облак прах холт. За помощ от тази страна не можеше да се мисли.

Кралицата отново изпищя и от чисто разочарование Тави хвърли още една огнена сфера към нея. Тя лесно я избягна и в същото време небрежно отклони поредната стрела, изпратена от атакуващите рицари. Ударът на Тави я пропусна, но взривът обхвана половин дузина богомолки и ги превърна в сгърчени овъглени скелети.

Вордската кралица се обърна да го погледне и Тави почувства последното нещо, което очакваше: усилените му от водното призоваване сетива бяха разтърсени от емоционална атака — чиста ярост, яростта на майка, чиито деца са застрашени.

Да, помисли си той, точно това му трябваше.

— Алеранецо! — изкрещя Кайтай.

Той вдигна поглед и видя Кайтай да сочи на изток. Небето, вече бледосин предвестник на утрото, беше гъсто осеяно със стотици или дори хиляди тъмни силуети, движещи се в тяхната посока — очевидно вордски рицари. Щяха да са при тях съвсем скоро, а когато това се случеше, нямаше как да атакуват успешно кралицата.

Летящите воители от Първи алерански не биха могли да устоят на толкова много вордски рицари. Въпреки че тяхната дисциплина и владеене на фурии правеха всеки рицар Аери равен на дузина вордски летци, врагът имаше повече от достатъчно воители. Ако им нареди да им се противопоставят, нямаше да оцелеят. Смъртта им можеше само да спечели още малко време.

Но той имаше нужда от това време.

Той сигнализира с ръка на сър Калъм да посрещнат и задържат настъпващия враг на изток.

Имаше достатъчно светлина, за да различи изражението на Калъм. Той погледна на изток и видя кой приближава. Лицето му преbledня и се изкриви в гримаса на ужас. За миг той затвори очи, после се обърна към Тави. Удари юмрук в бронираните си гърди, срещна погледа му и леко кимна — Тави не беше сигурен дали за съгласие или за сбогом. След това Калъм започна да раздава заповеди на летящите воители, събирайки всеки, който е приключил с атаката си срещу кралицата.

В същото време Тави продължи да хвърля огън в редиците около кралицата, убивайки десетки воители богомолки, като всеки взрив му донасяше нови изблици на нейната първична ярост. Кайтай запълни затишието, когато рицарите прекратиха атаките към кралицата — ръката ѝ летеше от колчана към тетивата, стрелите ѝ проблясваха със свръхестествена скорост и точност на призовател на дърво. Кралицата беше неуловима мишена, повечето стрели я пропускаха, а тези, които трябваше да я ударят, неизбежно срещаха нейното острие. Кралицата продължаваше да крещи и няколко хиляди воители богомолки бяха вече в движение и се събраха около нея.

Чу се невъобразим рев от въздушни потоци, когато Калъм и хората му се насочиха към приближаващите вордски рицари, а миг покъсно и Кайтай започва да хвърля огън. Ярките ѝ сфери от синьо-бял огън избухваха до алено-белите сфери на Тави, прогаряйки широки дупки в земята. Воините богомолки пищяха в агония и умираха с дузини в пламъците.

Кралицата издаде още един яростен вик и се обърна към Кайтай, вдигнала едната си ръка и събрала пламъци в шепата си. Веднага щом Тави видя, че вниманието на кралицата е отклонено от него, той

промени курса си, за да се издигне над нея, и докато тя изпращаше огнени сфери към Кайтай, Тави хвърли една от своите към кралицата.

Само впечатляващите ѝ рефлексии я спасиха от тази атака, въпреки че воините непосредствено около нея бяха изличени от лицето на земята. Но избягването на атаката ѝ коства точността — собствените ѝ огнени бомби избухнаха на няколко ярда от Кайтай.

Щом кралицата направи Тави своя мишена, Кайтай веднага копира тактиката му. Докато кралицата хвърляше към Тави, Кайтай я нападна с огън, принуждавайки я да бяга и да пропусне целта си. Тави усети как лицето му се разтяга във вълча усмивка. Ако можеха да продължат битката по този начин, рано или късно щяха да я улучат — и вордската кралица би трябвало донякъде да го осъзнава, по подобие на самия Тави. Което означаваше, че всеки момент тя ще...

Кралицата отново яростно изкрепя и подскочи във въздуха. За момент Тави си помисли, че вятърните ѝ фурии са все още разпръснати и тя няма да има достатъчно сили да лети, но внезапно под нея се изви подобен на малко торнадо вихър, който разхвърли собствените ѝ рожби като детски играчки, и тя се втурна с ужасяваща скорост към Кайтай, излъчвайки вълна от пулсираща ярост пред себе си.

Кайтай постави друга стрела със сол, издърпа тетивата и спокойно изчака до последния момент, преди да стреля. Стрелата полетя напред.

Кралицата я улови във въздуха с лявата си ръка, завъртя китката си с неуловимо движение и насочи върха към гърлото на Кайтай. Кайтай вдигна ръка в отчаян блок, но върхът проби през предмишницата ѝ и излезе от противоположната страна, спирайки в бронята ѝ. Ударът прикова ръката ѝ към бронята и окървавеният кристал сол се разпадна.

Кайтай падна като камък.

Тави прибра меча в ножницата и плавно промени траекторията си, увеличавайки скоростта, като се надяваше, че Кайтай няма да загуби присъствие на ума, въпреки смъртоносното падане, и ще предвиди какво ще направи кралицата по-нататък.

Дори когато падаше, Кайтай извади третата и последна стрела със солен кристал от специално направения колчан и инстинктивно я изстреля към кралицата. Вордската кралица трябваше да се отклони, за

да избегне стрелата, точно когато от ръката ѝ се отдели поредната огнена сфера.

Тави се завъртя с лице към небето и улови Кайтай — раменете ѝ се забиха в корема му, а главата ѝ удари в бронята на гърдите му, когато направи максимално усилие, за да смекчи удара. Огнената сфера на кралицата избухна оглушително на по-малко от десет ярда от тях, достатъчно близо, за да изгори веждите на Тави и да изпълни носа му с миризмата на изгоряла коса.

Тави беше хванал Кайтай на около двадесет фута от земята и гърбът му всъщност отскочи от главата на спяща богомолка, преди падането им да спре и той да започне отново да набира височина. Той изсумтя, увери се, че здраво е хванал Кайтай, и се втурна с максимална скорост към облака мъгла, който обгръщаше изоставения холт.

— Кайтай? — повика я той. — Кайтай?

Тя не отговори.

По долината се разнесе гръм — заплашителен, тътнещ звук откъм буреносните облаци, събиращи се около заснежения връх Гарадос, оцветени в наситено оранжево от първите лъчи на изгряващото слънце. Тана, въздушната фурия, известна на холтърите от долината като съпруга на Гарадос, събираше силите си.

— Кайтай! — изкрещя Тави.

Тя висеше отпуснато в ръцете му.

Вордската кралица издаде триумфален писък и се стрелна след тях в смъртоносно преследване.

* * *

Амара се събуди с него гадно в устата си. Опита се да го изплюе, само за да усети как някой го натиска обратно. Тя изстена слабо в знак на протест и вдигна ръка.

— Графиньо — каза Първата лейди с тих, спокоен глас. — Трябва да го оставите в устата си. Заради дрехите си сте получили много повече отрова от Ария и ако го изплюете, преди да бъде неутрализирана, страхувам се, че няма да оцелеете.

Амара потръпна и отвори очи. Установи, че лежи в плиткия басейн с глава върху кръстосаните крака на Изана. Каквото и да беше в

устата ѝ, вкусът му беше на мухъл и гнилоч — толкова силен, че почти неутрализираше болката, пулсираща постоянно в раненото ѝ и насинено тяло.

Което означаваше, че е жива. Което от своя страна нямаше смисъл. В един момент тя се канеше да заложил живота си за изключително малко вероятния шанс да победи вордската кралица — всъщност, ако паметта не ѝ изневеряваше, тя рискува и загуби много бързо, дори преди осите да се блъснат в нея.

— Идва още един — каза стържещ, странно метален глас.

Тя обърна глава и видя нещо, което приличаше на гаргойл, изработен от стомана и изглеждащ точно като Арарис Валериан. Отне ѝ секунда да осъзнае, че това действително беше Арарис, използващ призоваване на метал, за което се говореше, че го владее единствено Гай Секстус.

Докато тази мисъл минаваше през главата ѝ, една богомолка падна от тавана на кошера — и се приземи до трупове на други две с почти същия размер. Арарис изтри кръвта от меча в ръката си и изрита останките настрана, за да освободи място под двете дупки в тавана. Купчината вече беше доста внушителна. Имаше различни части и парчета от половин дузина воини-богомолки и може би от осем или десет метални звяра с мечове.

Те все още бяха на вражеска територия.

Тази мисъл ѝ напомни за друго. Тя опипом потърси чантата на кръста си и я отвори. Бръкна вътре и напипа камъка, който търсеше — гладка речна скала с размерите на юмрук. После започна да избутва гнусната маса в устата си, опитвайки се да я премести на една страна.

Нежни ръце отблъснаха нейните от устата ѝ и тя ги удари леко, издавайки раздражен звук през кашата в устата си.

— Тя се опитва да говори — каза слаб, изтощен глас. — Оставете я. Виждате ли камъка в ръката ѝ? Сигурно е имала някакъв план как да ни измъкне оттук, ако нещата се объркат.

Амара вдигна поглед и видя Ария Плацида, седнала до басейна с гръб към стената. Лицето ѝ беше хлътнало и бледо и изглеждаше така, сякаш едва държи главата си изправена, но погледът ѝ беше ясен. За изненада на Амара Върховен лорд Антилус Рокус лежеше до нея, без броня, с огромен, грозен лилав белег, обхващащ кръста му като колан,

и обработено пънче на отсечената му на няколко инча от рамото ръка. Дишаше неравномерно и беше в безсъзнание.

Исана отдръпна ръцете си и Амара избута масата в устата си към едната буза.

— Огнена фурия — каза тя, показвайки камъка. — Призоваващ сигнал. Трябва да го активирате на открито. Убедих Акватайн да ми даде договора на Въздушните вълци. Те са високо горе и чакат сигнала, за да ни измъкнат оттук.

— Въздушните вълци? — попита Ария.

— Наемници в служба на Акватайн — обясни Исана. — Те са предимно рицари Аери.

Амара кимна. От движението главата ѝ леко се замая.

— Те ни следваха на достатъчно разстояние и височина, така че Инвидия да не ги забележи. Знаят приблизително къде се намираме, но трябва да им сигнализираме за точното ни местоположение.

— Това не е добре — разнесе се гласът на Арарис. Прозвуча така, сякаш думите тракат по стените на метална тръба, преди да напуснат устата му. — Тези дупки водят към някаква структура, където са държали тези метални мечоносци, но едва ли извеждат на открито. Над нас има някаква структура. Ако хвърлим камъка там, може да не се вижда извън...

Три восъчни паяка рязко се хвърлиха през двете дупки над главите им. Арарис ги нарязва на четвъртинки, преди да докоснат пода.

— ... постройката — завърши мисълта си Арарис, без да променя интонацията.

Той се обърна да погледне Исана и Амара забележа, че металната повърхност на кожата му изглежда напукана, ръждясала и изпъкнала от дясната страна на гърдите и дясното рамо. Тя потръпна при осъзнаването, че тази „ръжда“ е кръв, която се стича през пукнатините. Очевидно защитата му не го правеше напълно неподатлив на нараняване. За миг той срещна погледа на Исана, след което се обърна към Амара:

— Дайте ми камъка.

Амара усети как Първата лейди се скова.

— Не. Арарис, не.

— Това е единственият начин — каза той тихо.

— Забранявам го — каза тя. — Ще те убият.

— Ако останем, всички ще умрем — каза той с тих и твърд глас.
— Ако отида, има шанс някои от нас да оцелеят.

Той обърна дясната си ръка с дланта нагоре и каза:

— Графиньо.

Амара прехапа устни и хвърли камъка към него.

Той го улови и изви рамо в болезнена гримаса. После застана под една от дупките и погледна нагоре. До тавана бяха поне десет фута.

— Хम्म...

Ария несигурно се изправи на крака, отиде до Арарис, наведе се и направи стреме с преплетени пръсти. Арарис се поколеба за момент, след което сложи обувия си крак върху ръцете ѝ.

— Едно — започна да брои тя. — Две, три.

Ария рязко се изправи, подсилена от фуриите си, и хвърли Арарис нагоре, сякаш беше малък чувал брашно. Той влетя в дупката с вдигнати ръце и когато стигна другия край, разпери лакти от двете страни на дупката. Амара видя как рита с крака няколко пъти, докато се измъкваше, и после се разнесоха поредните вордски писъци.

И някъде отвъд тях, слаби, но ясни — звуците на тръби. Тръби на алерански легион, сигнализиращ за атака, отново, и отново, и отново. Някъде наблизо се взривиха огнени сфери и Амара, седнала в басейна, рязко си пое дъх.

— Чувате ли това?

— Легионите — прошепна Ария. — Но цялата орда се намира между нас и Гарисън. Как?

— Тави — каза Исана с внезапно станал свиреп глас. — Моят син.

Те утихнаха и се заслушаха в далечните тръби и огнените взривове. Звучаха както наблизо, така и далече. Дълги минути нищо не се промени.

И тогава изтощената лейди Ария, която все още стоеше под дупките в тавана, рязко си пое дъх и залитна назад, викайки:

— Ворди!

И веднага половин дузина воини-богомолки нахлуха в кошера.

ГЛАВА 52

Фиделиас яздеше коня си в крак с уморените легионери и наблюдаваше как започва да се разгръща най-отчаяно агресивната военна акция, на която някога е бил свидетел.

Цялото пространство наоколо беше обвито с мъгла, която усложняваше организацията. Канимските жреци, които крачеха редом до командната група, неспирно мърмореха и ръмжаха под нос. От време на време някой каним се порязваше с нож и пръскаше капчици кръв във въздуха. Капките изчезваха още докато летяха, вероятно за да поддържат облака мъгла, който скриваше точното им местоположение от врага.

Разбира се, това също така означаваше, че Фиделиас не може да види собствените си войски, ако са на повече от сто ярда от него. Трябваше да организират няколко вериги от куриери, които да предават съобщения към частите, които бяха извън полезрението на командната група. Дори и сега идваха сигнали: „атаката протича по план“, „незначителна съпротива на врага“.

Очевидно вордската кралица беше оставила няколко будни стражи сред спящите си отрочета — вероятно преструващи се на спящи. Поне самият Фиделиас би постъпил точно така.

Предните редици на пехотата бяха стигнали до стария холт и най-опитната кохорта от Свободния алерански и Бойните врани от Първи алерански се насочиха съответно към портата и разрушения участък от стената.

— Сега — обърна се Фиделиас към тръбача, който го следваше.

Мъжът вдигна инструмента си и сигналът за атака се разнесе. Той веднага беше подхванат от тръбачите на двата легиона и внезапният рев от близо четиристотин гърла се присъедини към звука на тръбите, когато двете щурмови кохорти се втурнаха към стария холт, а останалата част от легионите се втурнаха да ги подкрепят. Докато го правеха, зад гърба му изреваха въздушни потоци и Гай

Октавиан и рицарите Аери от Първи алерански се издигнаха във въздуха.

Секунда по-късно се разнесе писък — металически, неземан и яростно враждебен. За момент той сякаш скова гърлото и крайниците на Фиделиас. Конят му потрепери и затанцува нервно, като едва не го изхвърли от седлото. Навсякъде около себе си виждаше едно и също изражение на страх и объркване по лицата на офицери и войници. Дори безкрайното мърморене на канимите затихна до тихи звуци, едва прецеждащи се през зъбите им.

— Сигнал за атака — изръмжа той.

За да го каже на глас, трябваше да положи усилие — толкова силно инстинктите му протестираха срещу възможността да привлече внимание, като издава какъвто и да е звук. Той погледна през рамо към онемелия тръбач, чието лице беше бяло като на всички останали. Но Фиделиас беше играл ролята на Валиар Маркус прекалено дълго, за да бъде уплашен толкова лесно. Той мислено призова силите на Маркус, изправи гръб, пое си дълбоко дъх и изрева:

— ЛЕГИОНЕР! СИГНАЛ ЗА АТАКА!

Войникът трепна, сякаш Фиделиас го беше ударил в лицето, и вдигна тръбата към устните си. Духна, но успя да извлече само слабо подобие на сигнал и Фиделиас се обърна и счупи жезъла си на центурион върху шлема на мъжа. Шокиран от удара, войникът си пое дълбоко дъх и наду тръбата достатъчно силно, за да повреди слуха на Фиделиас.

Сигналът беше подет от други и моментната пауза в настъплението приключи. Четиридесет хиляди пехотинци и кавалеристи възобновиха движението си, когато най-големия и мощен въздушен поток, който Фиделиас някога беше виждал, изригна иззад стените на стария холт и се втурна над полетата със спящи ворди, носейки бледа фигура в тъмно наметало, която вече изчезваше зад въздушен воал.

Кралицата изпищя отново, някъде в далечината, и Фиделиас нареди на тръбача да продължи да свири атака. Съобщенията от пратениците заваляха едно след друго: Бойните врани са напълно ангажирани; кавалерията среща лека съпротива; таургската кавалерия нанася сериозни загуби, без да среща съпротива. И последното беше дошло със сигнала, от който се страхуваше: канимската пехота влезе в

сериозна битка с мобилен противник. И буквално миг след това вражеските въздушни сили стигнаха до легионите.

Това променяше всичко. Срещу спящ враг те имаха шанс. Но ако врагът се събуждаше и ако, както се страхуваше Фиделиас, кралицата беше извикала подкрепления, те щяха да загазят. Той беше готов да умре, ако се наложи да спаси Алера, но доколкото му подсказваше опитът — живият, боеспособен войник почти винаги е по-ценен за Империята от мъртвия.

Пехотата на алеранците имаше задачата да превземе холта. Той просто ще трябва да ускори нещата. Те не биха могли да разположат там част от силите си, но поне щеше да осигури укрепен обект зад гърба на останалата част от войските в полето — само ако можеше да бъде превзет достатъчно бързо.

Фиделиас даде сигнал на основната кохорта да продължи напред, изпращайки ги след първите две, заедно с двама рицари на земя и метал, прикрепени към тях, със заповед да подкрепят Бойните врани и да превземат холта възможно най-бързо. После се обърна към канимите.

— Майстор Марок — каза той. — Пристигат значителни вражески сили. Трябва незабавно да обезопасим холта. Готови ли сте да помогнете?

Ушите на Марок трепнаха утвърдително и той спокойно пое с широки крачки към холта. Фиделиас и командната група го последваха. Фиделиас разкопча канимската балиста от държача на седлото си, по-скоро по навик, отколкото от истинска нужда. Не беше свикнал да дава заповеди на това ниво, а по-скоро сам да ги изпълнява.

Във вътрешността на холта беше пълен хаос. Ворди тичаха и се стрелкаха навсякъде, въсъчни паяци и воители се изсипваха от прозорците и вратите, скачаха от покривите или тичаха по стените. Бойните врани бяха оформили два отделни квадрата, за да се защитят по-добре от вордите, и с желязна дисциплина напредваха стъпка по стъпка към това, което очевидно беше тяхната цел — отвора на големия каменен хамбар. Укрепената с фурии рампа се спускаше надолу под нивото на земята. Често това беше мястото, използвано в холтовете за съхранение на охладена храна. Вътрешността на хамбара беше тъмна, но две дупки в пода му излъчваха постоянно зелено сияние.

Кохортата от легиона на бившите роби не се справяше толкова добре, колкото ветераните от Бойните врани. Независимо от подобратата си позиция, те не бяха успели да се подредят в отбранителна формация, когато вордите ги атакуваха. Половината от тях бяха мъртви или изолирани в далечните ъгли на холта — отчаяни кръгове от по половин дузина мъже, биещи се с безмилостния враг. Другата половина бяха успели да оформят защитен квадрат, но доста неустойчив — богомолките непрекъснато го разкъсваха.

— Майстор Марок! — извика Фиделиас и посочи бързо разпадащата се формация на Свободния алерански. Усещайки слабост, вордите атакуваха още по-свирепо и с по-голям брой. — Ако обичате!

Марок пристъпи напред заедно с още четирима каними, облечени в мантии от вордски хитин, а не от човешка кожа. Той изръмжа нещо на език, който Фиделиас не разбираше, и петимата жреци извадиха кинжалите си с едно движение. С подобно движение те оставиха дълги разрези по предмишниците си, окървавявайки блестящата стомана на кинжалите. Всички вдигнаха ръце нагоре, разпръсквайки капчици кръв към небето, където те проблеснаха и изчезнаха. С единен вой жреците отпуснаха ръце и мъгливото небе внезапно закипя от тъмни облаци, които паднаха едновременно с ръцете им.

Нещо като тъмносив буреносен облак покри обсадената кохорта на Свободните алеранци. На Фиделиас му се стори, че вижда гърчещи се фигури и трептящи пипала вътре.

От облака се разнесоха ужасяващи предсмъртни писъци.

Марок за момент се вгледа в облака, след което отново махна с кървящата си ръка, разпръсквайки капчици кръв в мрака на облака.

— Достатъчно! Демоните не са за вас! — извика той на канимски.

Облакът замръзна. Свежият пролетен ветреца скоро започна да го разпръсква и когато миг по-късно всичко се разнесе, легионерите на Свободния алерански стояха съвсем сами, с объркани, смаяни изражения на лицата си, и само дишаха тежко.

Нямаше и следа от вордите, които ги бяха нападнали.

Марок се обърна към Фиделиас и зае позата на каним, чакащ отговор на въпрос.

— Впечатляващо — отбеляза Фиделиас.

— Киселинните облаци са за аматьори — отвърна Марок.

Той хвърли поглед през рамо към другите жреци, които продължаваха монотонното си пеене и от време на време пръскаха кръв. Никой от тях не го погледна. Марок изръмжа с очевидно удовлетворение.

Четиримата рицари, прикрепени към Първа кохорта, се отделиха от частта си и прекосиха двора, за да се присъединят към първия квадрат на Бойните врани. Центурион Шулц, който тъкмо подкрепяше зашеметения млад трибун с окървавена превръзка около половината си лице, ги видя и веднага ги вкара в строя. След това постави четиримата мъже в единия връх на квадрата, завъртя го в ромб спрямо втория квадрат и започна равномерен марш напред, използвайки опустошителната сила на рицарите, за да си проправят път през ворда. Мигове по-късно двата блока Бойни врани се събраха и насочиха усилията си напред към плевнята — неумолим блок от стомана и мечове, който си проправяше път стъпка по стъпка.

Чу се пронизителен писък и защитниците сякаш полудяха — десетки воители се втурнаха към Бойните врани с искрена, яростна решимост да унищожат нашествениците, и за миг Бойните врани се забавиха. Но тогава внезапно от тъмнината на плевнята се материализира призрак, черен силует на мъж на фона на зелената светлина. Фигурата започна да се движи и изведнъж излезе на светло, напълно метална форма, каквато Фиделиас никога не беше виждал и само веднъж беше чувал за нея. Фиделиас го разпозна от пръв поглед — Арарис Валериан, едно от най-смъртоносните остриета в Империята. Човек, чийто меч го беше превърнал в легенда, преди да навърши двайсет и пет.

Фиделиас обаче никога не беше виждал призовател на фурии да прави това, което беше направил Арарис.

Първият ворд, към когото пристъпи, така и не разбра, че той е наблизо. Мечът на Арарис отрязва краката му с едно движение, а с обратния замах отсече главата, преди тялото да докосне земята.

Следващият ворд се завъртя към стоманения мечоносец. Единият му сърп удари в лявото рамо на Арарис и се натроши като парче изсъхнало дърво. Арарис парира втория сърп, разцепи главата на съществуването с меча си и ритна трупа му, все още опасно пърхаш, в тълпата негови събратя, които се опитваха да спрат Бойните врани.

Това беше достатъчно вордите да се пречупят и те се втурнаха обратно към плевнята, но отстъплението им ги отведе в обсега на острието на Арарис Валериан. Мечоносецът сякаш не се движеше с някаква кой знае каква скорост — просто с плавна, изящна грация, която напълно контрастираше с външния му вид на статуя. И все пак мечът му изглежда се движеше достатъчно бързо, без значение колко бързо вордите се опитваха да го избягнат. Той посече първите няколко само за да забави бягството на останалите, а острието му и остриетата на Бойните врани взеха тежък дан от останалите ворди. Не повече от половин дузина от тях успяха да се скрият обратно в плевнята.

Арарис кимна на Шулц и диво се огледа.

— Маркус! — извика той със странно вибриращ глас и хвърли камъка в ръката си в дълга дъга.

Фиделиас го улови във въздуха. Усети изтръпване от огнената фурия в него — най-вероятно сигнална светлина.

— Първата лейди и още трима са в капан в кошера, ранени са. Трябва незабавно да бъдат отведени в крепостта Гарисън. Това е сигналът за техния ескорт. Лорд Плацида най-вероятно е в долната част на тази рампа. Намерете го.

После се завъртя на една пета и започна тежко да тича обратно към светещите в зелено дупки в пода на плевнята.

— Шулц! — излая Фиделиас и хвърли камъка към центуриона, който го хвана достатъчно ловко. — Отнесете го на открито и го активирайте!

— Да, сър! — каза Шулц.

За миг той огледа замислено опустошението в двора, след което сякаш го осени идея. Измърмори нещо на камъка и го хвърли върху плоския каменен покрив на плевнята. Няколко секунди по-късно се чу силен съскащ звук и ярка синьо-бяла светлина изригна от него.

— Отлично — каза Фиделиас. — Огледайте добре тази рампа до дъното.

— Да, Първо копие — каза Шулц и започна да раздава команди на хората си.

Фиделиас го погледна и поклати глава.

— Бедите идват не с дъжда, а с пороя.

Заради продължаващата битка за прочистване на вътрешния двор, призоваващите за атака тръби и свистенето на проклетия маяк,

който правеше дупка в плоския каменен покрив на плевнята, Фиделиас не забеляза приближаващия вятърен поток чак докато принцепс Октавиан не се блъсна в него.

Когато влетя в двора, Октавиан летеше назад и с главата надолу и теглеше Кайтай във въздуха, а тя беше с гръб към гърдите му. Първо петите му удариха земята и прокопаха бразда в твърдата почва, след което той се плъзна по гръб и спря чак до вътрешната стена на холта.

— Маркус! — извика Октавиан. — Тя е ранена! Доведете лецител, веднага!

Той се изправи малко сковано на крака и внимателно сложи Кайтай на земята. После се завъртя и изхвърли дясната си ръка, заедно със слой пръст и камък с дебелина повече от метър, издигайки защитен купол, когато изведнъж ярка бяло-зелена светкавица избухна от мъглата. Тя удари импровизираната бариера и я унищожи, но когато прахът се уталожил, Октавиан все още стоеше над раненото маратско момиче.

— Кървави врани, Маркус! — отсече той. — Малко съм зает тук!

Маркус изпрати екип сингулари и лецител от Първа кохорта и те се втурнаха към Кайтай. Щом ги видя, Октавиан направи две крачки, скочи нагоре и полетя, изчезвайки в мъглата. Втори въздушен поток, далеч по-голям и по-силен, прелетя над двора, очевидно преследваше някой.

— Маркус! — прозвуча стоманеният глас на Арарис от плевнята. — Имам нужда от повече мъже тук!

— Първо копие, Първо копие! — панически извика млад легионер, правейки поредица от неистови жестове с ръце.

— Кървави врани, момче, стоя точно тук пред теб! — срязва го Маркус. — Докладвай с думи!

— Вражеска пехота — изстреля младежът. — Най-малко тридесет хиляди, на две минути оттук. Вражеските въздушни сили са забавени от рицарите Рибки и ще пристигнат по същото време, приблизително седем хиляди са. Сър, какво ще правим?

Две минути?

Две минути?

Близо четиридесет хиляди ворда приближават, а собствените му войски бяха разпръснати по целия терен, далече един от друг в мъглата. Щяха да бъдат погълнати до последния воин.

Кървави врани, в какво го беше забъркал Октавиан?

Ако и той, и този младеж оцелеят през този ден, което изглеждаше все по-малко вероятно, помисли си Фиделиас, може би ще бъде принуден собственоръчно да го убие — чисто принципен въпрос.

ГЛАВА 53

— Граф Калдерон — каза Ерен, — знам, че не всичко е така, както изглежда. Но наистина бих искал да знам защо фактът, че сме на път да бъдем смазани от тази двойка чудовищни ворди не е това, което изглежда. Искам да кажа, мислех, че вече трябва да е очевидно.

— Врани — тихо въздъхна Бърнард. Лицето му беше сковано от напрежение. — Сигурно са пропуснали кралицата.

— Какво? — попита Ерен.

Седемдесет паундов камък профуча покрай тях, хвърлен от един от огромните бегемоти, придружаващи чудовищата. Той ги пропусна с не повече от фут и се разби в стената на кулата зад тях, предизвиквайки мрежа от пукнатини в камъка.

— Кървави врани! — извика Ерен.

— Върховните лордове и... — той преглътна и сякаш дори не забеляза камъка — и съпругата ми разбраха къде се крие вордската кралица.

— О — тихо промълви Ерен.

Очевидният ход би бил опит незабавно да се прекрати войната — с отстраняване на техния мозък. Ако това се беше случило, вордът нямаше да действа толкова решително и целенасочено. И беше очевидно да се предположи, че опитът се е провалил. Като се има предвид колко критично важно беше това, Ерен прецени, че е малко вероятно Върховните лордове да направят нещо друго, освен да се бият до смърт. А графиня Амара, макар и опитен въздушен призовател, беше човекът, който най-малко можеше да се защити от такава заплаха като вордската кралица.

— Разбирам — тихо каза Ерен. Миг по-късно той добави: — Мисля, че е по-вероятно кралицата да е избягала, отколкото всички да са били убити, ваше превъзходителство. Сигурен съм, че жена ви е добре.

Бърнард поклати глава.

— Благодаря за лъжата, синко.

Ерен направи гримаса.

— Е — каза Бърнард и се обърна да погледне щетите, които камъкът беше причинил на кулата. — Ако Върховните лордове не са свършили работата, просто ще трябва да се справим сами, нали?

Той изчезна вътре в кулата и миг по-късно се появи с голям черен лък с човешка височина, дъгите му бяха по-дебели от предмишниците на Ерен, и боен колчан, пълен със стрели.

Граф Калдерон си пое дълбоко дъх. После изсумтя и се облегна върху големия лък с цялата си тежест. Напрегна се и почерпи сила от фуриите, така че да огъне лъка достатъчно, за да постави тетивата му — която по-скоро приличаше на въже, дебело колкото кутрето на Ерен.

Графът предпазливо пусна лъка и шумно издиша. Вените на врата му изпъкваха, а лицето му беше почервеняло от усилието. Ерен се огледа нервно, докато граф Калдерон подготвяше оръжието си.

Битката на външната стена все още вървеше добре, доколко беше възможно; легионерите се държаха стабилно. Битката на северната скала драстично беше забавила гигантското същество — Церес и гражданите, които той водеше, непрекъснато атакуваха чудовищния звяр с всякакви форми на фурии, които човек можеше да си представи.

Десетки квадратни ярда от хитиновата му кожа бяха изгорени. Дърветата се люлееха и накланяха, блъскайки с клоните си като с огромни тояги, но черната хитинова броня сякаш понасяше ударите с лекота. Шипове се издигаха от земята, за да пробият краката на чудовището, но звярът беше започнал да провлачва крайниците си напред, разбивайки каменните шипове на парчета, преди те да успеят да го пробият — и всеки, който се приближеше достатъчно до огромното създание в опит да вдигне шипове под някой от краката на чудовището, беше жестоко атакуван от вордите, които го охраняваха.

Въпреки че кървеше от десетки рани, чудовищното същество не умираше, а само се забавяше; а призователите, които действаха срещу него, се уморяваха. То беше невероятно издръжливо създание, и то не само заради размера си. Въпреки огромната фурия, която беше изправена срещу него, то просто помръдна рамене, докато натискът върху него отслабна, и направи още една гигантска крачка напред. И все пак това беше постижение: гражданите бяха забавили съществото за момент, осуетявайки намерението за едновременна атака от двете страни.

На южната скала чудовищното създание дори не беше забавено. След малко то щеше да бъде в позиция да падне и да смаже външните стени, като същевременно пробие защитата и създаде рампа от плът, през която вордите-богомолки да проникнат.

Бърнард праметна бойния колчан през рамо с движение, което на Ерен изглеждаше като ритуал — нещо, практикувано толкова много пъти, че графът вероятно дори не беше наясно, че го е направил. Граф Калдерон протегна ръка и избра една-единствена стрела. Върхът ѝ беше странно тежък, набор от четири стоманени остриета, които напомняха на Ерен повече на харпун, отколкото на нещо друго. Едва в последния момент той забеляза сфера от лъскаво черно стъкло, поставена между стоманените остриета като бижу в обков.

Бърнард погледна към по-близкото чудовище, това на южната скала. Точно тогава съществото нададе своя чудовищен, стигащ до костите вибриращ рев, който и двата звяра периодично надаваха от момента, в който се появиха.

— Кланът на овцете — въздъхна Бърнард. — Тези глупаци никога не са били в състояние да стоят настрана от битка, която не могат да спечелят.

Ерен видя варварите и техните зверове да атакуват чудовищния звяр, като хвърляха копия нагоре в корема му с надеждата да уцелят някой жизненоважен орган, докато техните смъртоносни хищни птици си пробиваха път на няколко ярда нагоре по краката на чудовището, където късаха парчета плът без видим ефект. Може би, ако имаха седмица, биха могли в крайна сметка да разкъсат огромния звяр — но нямаха толкова време.

— Ще е добра идея да се отдръпнете малко, сър Ерен — каза Бърнард и разтърси стрелата си. — Не съм сигурен, че това нещо няма да избухне в момента, в който пусна тетивата.

Ерен преглътна и отстъпи няколко крачки назад.

— Хм... разбрах.

— Още малко — каза Бърнард.

Ерен се премести на двацет фута до далечния край на балкона на цитаделата.

— Мисля, че това е достатъчно — кимна Бърнард.

Той нагласи стрелата на тетивата на огромния лък, обърна се към чудовището и зачака.

— Това е... далечен изстрел — отбеляза Ерен. — Триста ярда?
— Разстоянието не е проблем — отвърна Бърнард през стиснати зъби. — Но ъгълът е малко неудобен.

— Хм, да — каза Ерен. — Но, честно казано, сър... може би има друг начин да... ваше превъзходителство, това е една стрела. Какво мислите, че може да направи?

Огромните хълбоци на чудовищния ворд се разшириха, докато си поемаше дъх.

Бърнард опъна черния лък и той изстена като мачта на кораб при силен вятър. Мускулите му се издуха в раменете, гърба и ръцете и той отново стисна зъби, а лицето му почервения от усилието. Когато Бърнард изтегли стрелата към ухото си, земята леко потрепери. Дъгата на черния лък се извиваше и потрепваше дори както беше огъната, и Ерен осъзна, че графът използва невероятно количество земни умения, за да огъне лъка, и ще използва още повече призоваване на дърво, за да изправи лъка, и така да предаде цялата сила към стрелата. Когато пусна тетивата с кратък вик от усилието, откатът на лъка едва не го събори. Гръм избухна във въздуха пред него и стрелата полетя в нощта толкова бързо, че Ерен нямаше да може да я проследи, ако сутрешната светлина не се отразяваше от стоманения ѝ връх.

Гигантското чудовище отвори уста да изреве отново и в този момент стрелата влетя в огромната му паст. Ревът продължи още миг, след това последва проблясък на светлина, бумтящ звук и от устата на създанието избухнаха дим и малки пламъци. То спря и изрева отново, този път по-пискливо, а от устата му изригна истински фонтан от зелено-кафява вордска кръв и се изля на земята в отвратителен миниатюрен водопад.

— Хм — изсумтя Бърнард. Той видимо се отпусна, гърдите му се надигаха в бавни, дълбоки вдишвания, след което се облегна на парапета, за да остане на крака. — Изглежда... Пентий Плувус... беше прав.

— А? — отвърна Ерен, втренчен очаровано в чудовището.

Бърнард се отпусна, докато не седна на пейката зад тях, срещу външната стена на кулата.

— Плувус каза, че експлозията ще бъде много по-различна, когато е заобиколена от плът, вместо на открито. Много по-разрушителна. Веднъж една врана изяде една от нашите малки огнени

сфери и едно хлапе се опита да я свали от въздуха с прашката си, преди да е избягала. Обикновено малките сфери, които използвахме в началото, биха опърлили само няколко пера на врана, застанала наблизо. Този път открихме пера и останки в радиус от двеста ярда.

— Хм, разбирам — каза Ерен. — Много... много гадно.

Огромното чудовище издаде още един озадачен вик и залитна като пияница.

— Този лък може да вкара стрела през няколко кравешки трупа — каза Бърнард. — Не че съм тествал на живи крави, разбира се. Жестоко е.

— Ммм — каза Ерен едва доловимо.

Чудовището поклати глава. Течността продължаваше да се излива и пръска в голяма, отвратителна дъга.

— Така че стрелях в небцето на това нещо — каза Бърнард. — Мисля, че стрелата е проникнала на три-четири фута. Може би някъде в мозъка му. И после...

Бърнард разпери ръце в жест, имитиращ експлозия, и мълчаливо се нагласи да наблюдава огромното създание.

Чудовището постепенно се наклони на една страна и падна. Това беше движение по-скоро като събаряне на дърво — на събаряне на няколко дървета — отколкото на движение на каквото и да е животно. Земята се разтърси, когато то падна, и десетки камъни се откъснаха от скалата, за да се разбият сред сградите на града. Прах и мръсотия се издигнаха на двадесет фута във въздуха около създанието. То издаде един последен бавен, задъхан вик, който затихна от разкъсващ ухото рев до пълна тишина.

Ерен обърна поглед към Бърнард и просто се взря в него.

— Всеки би могъл да го направи — уморено каза Бърнард.

Диво ликуване, макар и отдалеч, се разнесе от града долу и от резервните позиции зад тях.

Граф Калдерон затвори очи и се отпусна на стената на кулата, очевидно изтощен, и трепна, когато раздвижи рамене.

— Това беше голяма мишена, враните да я отнесат — той отвори едното си око, за да погледне към второто чудовище. — Ех, само да имах още една от тези стрели. И подходяща сфера. И един хубав пълноценен сън — той поклати глава. — Всички сме толкова уморени. Нямам представа как Церес продължава.

Ерен седна до Бърнард и се намръщи към второто чудовище.

— Ами този? Какво ще правим с него?

— Е, сър Ерен — каза философски Бърнард. — Какво предлагате? Моят оръжеен майстор ми каза, че може да направи още една такава стрела чак вдругиден. Бих могъл да изпратя легионите, но те просто ще бъдат стъпкани. Всички наши рицари и граждани са или на стената и се бият с ордата, или вече са на скалата.

Той прокара ръка назад през късата си коса.

— Не можем да го вкараме в тресавище, както беше при последната стена, защото цялата скала е твърд камък и ако се заиграем с нея, това може да я срине и да ни убие всички, включително нашите бежанци. Вече нямам такива стрели или свръхмощни огнени сфери, нито силата да стрелям с този лък. Мисля, че скъсах нещо. Гърбът ми гори.

Той направи гримаса.

— Така че нека се надяваме гражданите и лорд Церес да успеят да го отслабят, преди да стигне дотук и да съм принуден да помоля Дорога и неговите огромни гарганти да направят последен отчаян опит, който най-вероятно ще ги убие без никаква полза.

— Но не можем просто да седим тук — възрази Ерен.

— Не? — вдигна вежди Бърнард. — Не са ни останали никакви резерви, сър Ерен. Абсолютно никакви. Надеждите ни са в стария Церес и гражданите на тази скала. Ако това нещо стигне до тук, войната свършва. Толкова е просто.

И двамата за момент замълчаха. Письците и звуците на битката и далечният отглас на огнени взривове се въртяха безполезно около чудовищния ворд.

— Понякога, синко — каза граф Калдерон, — трябва да признаеш, че бъдещето ти е в ръцете на някой друг.

— И какво ще правим? — попита тихо Ерен.

— Ще чакаме — каза Бърнард — и ще видим.

* * *

Върховна лейди Ария Плацида се препъна назад, когато вордите се изляха в кошера през дупките в тавана, а Исана трябваше бързо да

се претърколи на една страна, за да не бъде стъпкана. Воините-богомолки се приземиха и в първия миг се втурнаха напред с къси, бързи движения, очевидно дезориентирани.

Ария падна обратно към стената с кратък вик. Очите на Исана се разшириха разтревожено. Тялото на лейди Плацида беше силно повредено от отровата и раните. Исана беше излекувала счупената кост и Благословията на нощта беше противодействала на отровата, но Върховната лейди беше напълно изтощена.

— Не мога — изпъшка тя и поклати глава. — Последното земно призоваване... не мога.

Погледът на Исана се насочи към Амара, която беше в още по-лошо състояние от Ария. Курсорът тъкмо беше успяла да се повдигне на лакти.

Което означаваше...

— От мен зависи — въздъхна Исана. Тя потърси подходяща фраза, за да изрази чувствата, които това осъзнаване вдъхнови, и се спря на: — О, кървави врани.

После се стегна, протегна ръка към колана на Ария и извади от ножницата тънкия меч за дуели. Тя се обърна с лице към шестте вордски воина, претегляйки меча в дясната си ръка няколко пъти, за да изпробва тежестта и баланса му. После протегна лявата си ръка към езерцето с вода и присви очи. Течност с обем колкото за лечебна вана рязко изскочи от езерцето и се събра около лявата ѝ ръка. Исана се съсредоточи върху нея за няколко свирепи секунди и водата се оформи в кръгъл диск с дебелина няколко инча, който легна върху лявата ѝ предмишница. След това дискът започна да се върти все по-бързо и по-бързо.

Въртящият се диск странно издърпа горната част на тялото ѝ, но Исана успя да направи няколко крачки и да застане между вордите и оцелелите от нападението на кошера, с меч и импровизиран щит в ръка.

Един от воините я забеляза и скочи към нея с неприятно съскане, като кипящ чайник. Исана видя сърповидните крайници на богомолката да се спускат към главата ѝ и вдигна ръка, за да се предпази с водния щит.

Острите като бръснач оръжия лесно пробиха водата — и бяха хвърлени толкова силно вляво от Исана, че цялото тяло на богомолката

беше издърпано на няколко стъпки в същата посока. Исана замагна с дългото, тясно острие в почти вертикален разрез и острата като бръснач стомана захапа единия крак на богомолката, отваряйки рана с дължина повече от фут. Вордът рязко изсвири и отстъпи назад.

Още три богомолки обърнаха глави към Исана и забързаха напред. Исана осъзна, че не може просто да постави водния щит между себе си и всеки един сърп — затова избра най-дясната богомолка и направи крачка към нея, спечелвайки допълнителна част от секундата, в която целта ѝ може да я атакува, но другите две не можеха. Тя отново вдигна въртящия се воден щит и отново оръжията на богомолката бяха хвърлени силно наляво, избутвайки богомолката след тях. Създанието се натъкна на спътниците си, забавяйки атаката им, а Исана имаше време да удари с меч два пъти, нанасяйки още две очевидно болезнени, но в никакъв случай фатални рани.

Тя се отдръпна, за да застане отново между вордите и ранените, дишайки тежко, цялото ѝ тяло трепереше от болезнен страх. Битките не бяха нейната силна страна. Къде беше Арарис?

Още два пъти тя беше атакувана от единични воители-богомолки и двата пъти тя отблъскваше атаките им по същия начин, въпреки че при последния опит ръцете ѝ трепереха толкова силно, че едва не изпусна меч си.

Вордите започнаха да си подсвиркват и съскат, а телата им започнаха да се поклащат нагоре-надолу в единна възбуда. След което и шестимата се разпръснаха в полукръг около нея и започнаха бавно и уверено да се приближават.

Исана усети как очите ѝ се разширяват и се чу да казва с напълно безизразен глас:

— Е, това е просто нелепо.

Вордите се хвърлиха напред едновременно.

Исана не беше сигурна кога точно реши да направи това, което направи. То просто се случи, идвайки от нея толкова естествено, сякаш го беше планирала и тренирала седмици наред. Тя отново вдигна хоризонтално въртящия се воден щит, но този път нарязва въртящия се диск с вода на резени, все едно е пита сирене. При скоростта, с която щитът се въртеше, това имаше ефект на освобождаване на серия от взривове вода, всяка от които се състоеше от няколко галона течност.

Летящите водни снаряди удряха вордите с безупречна точност, един след друг, със звука на шамар. И веднага щом водата удари първия ворд, Исана я заключи там с помощта на Рил, обграждайки доста малките глави на богомолките със сфери вода.

Вордите полудяха — подскачаха, въртяха се, безполезно се опитваха да махнат водата от главите си, но ноктите им само безобидно преминаваха през нея. Исана не изпитваше топли чувства към ворда, но мразеше да гледа каквото и да е създание да страда. Въпреки че нямаха нормални човешки емоции, те изпитваха страх точно като всяко друго същество в Алера — и Исана ги съжаляваше за страха им.

Те паднаха един по един, тресейки се все още на пода. Исана пристъпи напред, за да ги довърши възможно най-милостиво, когато друга сянка блокира отвора на тавана и една стоманена фигура падна на покрития с кроач под, изтласквайки го с тежестта си.

Острието на Арарис преряза един ворд, след това и друг, преди да се забави, и рицарят с метална кожа бавно огледа кошера и шестте мъртви или умиращи богомолки. Той се изправи, мечът му се отпусна настрана, когато се обърна и погледна Исана.

— Извини ме, любов моя — каза Исана с малко странен тон. — Съжалявам, че трябваше да ме видиш да правя нещо толкова неподходящо за една дама.

Устата на Арарис Валериан се разтегли в бавна, спокойна и много доволна усмивка. После той се отърси малко и се отърва от останалите богомолки, докато мъже в легионерски брони — брони на Първи алерански, о, велики фурии, се спуснаха през дупката след него.

— Елате с мен, милейди — каза Арарис, — имаме малко време. Тук има екип, който слиза да върне вас и ранените обратно в Гарисън, и друг, който се опитва да намери лорд Плацида, но времето е малко.

Амара неловко се изправи на крака.

— Защо? Какво се случва?

Арарис отиде при лорд Антилус, прибирайки меч в ножницата.

— Първи алерански е на път да бъде унищожен.

— Първи алерански — каза Исана, — ако Първи алерански е тук, Арарис, тогава къде е синът ми?

От дупката над тях се разнесе яростен писък, носещ такава чиста злоба, презрение и сурова, кипяща омраза, че Исана се разтърси от

неговата интензивност. Усещането беше сякаш някой е забил дълги, мръсни нокти в гърба ѝ и бавно, злобно ги плъзга надолу.

Исана осъзна, че мъжете около нея внезапно са замръзнали, втренчени нагоре към източника на този отвратителния звук.

— Как мислиш? — попита тихо Арарис, а гласът му все още бръмчеше металически. Той посочи към тавана с върха на меча си и каза: — Той се бие с това.

ГЛАВА 54

Тави се претърколи надясно чисто инстинктивно и миг по-късно мечът на кралицата разсече празното пространство, което току-що бе заемал. Въздушният ѝ поток беше мощен и свиреп и жестоката турбуленция, която предизвика, почти го накара да се завърти в небето.

Докато възстанови равновесието си, кралицата вече не се виждаше. Мъглата, предизвикана от канимите, отдавна беше скрила земята от поглед и при скоростта, с която се движеха, те щяха да се видят един друг само за миг. Но Тави я чуваше или поне усещаше присъствието ѝ. Тъпият, празен вой на въздушния ѝ поток се разтваряше в мъглата и сякаш се чуваше отвсякъде. Но Тави знаеше, че тя е някъде там и обикаля около него.

Отлично.

Тави увисна във въздуха, протегна ръка и изстреля три огнени сфери една след друга. Те се появиха с непропорционално силен бум, последван от съскането на превърната в пара мъгла, но дори не се доближиха до вордската кралицата. Не че той го очакваше.

Кралицата нададе поредния си смразяващ писък, пропит с враждебност и ярост, и той започна да се усилюва с всяка изминала секунда. Тя летеше право към него. Тави размаха меч в няколко бързи кръга и провери джоба си, за да се увери, че е готов.

Кралицата се появи: внезапен вихър от бяла коса, блестящи черни очи и издуто от вятъра наметалото, разперено като тъмни крила. Тя ускори към него с удивителна бързина и Тави вдигна меч си, сякаш възнамерява да посрещне острието ѝ със своето.

В последната секунда той ѝ хвърли огнена сфера, същото направи и тя. Двете фурии се сблъскаха и последва оглушителна експлозия от червени и зелени пламъци. Кралицата прелетя през тях, изчезващите огнени езици подпалиха краищата на наметалото ѝ с пламъци в двата цвята. Острието ѝ се стрелна към гърлото на Тави, но мечът му умело парира удара. Ударът предизвика експлозия от червени, сини и зелени искри с размерите на градски пазар и вордската

кралица отново изпищя разочаровано, прелетя покрай него и веднага се обърна, за да го атакува отново.

Някъде отдолу Тави чу странния вой на канимите и кървавият камък в джоба му внезапно стана толкова горещ, че можеше да изгори кожата му. Марок беше чул сигнала му.

Мъглата около тях изведнъж се сгъсти и стана ледена, и тъмни форми се раздвижиха в нея. Дълги, извиващи се нишки от червеникава плът изникнаха от дузина различни посоки и сърцето на Тави заседна в гърлото му. Не по-малко от три кошмарни същества, призовани от канимите, се бяха появили навсякъде около него, а търсеците им пипала опипваха пространството, с капеща от тях слюз, за която Тави знаеше, че е смъртоносна киселина и отрова. Той осъзна, че е задържал дъха си, докато пипалата се извиваха около него за няколко безкрайни секунди... и изведнъж се отдръпнаха. Защитната сила на талисмана от кръвен камък, който взе със себе си, прогони съществата — или поне ги накара да търсят друга плячка.

Вордската кралица беше затрупана от дузина същества.

Пипалата посегнаха към нея, сграбчиха и дръпнаха. Тя избяга от повечето от тях, но не от всички, и изпищя от болка и гняв, когато половин дузина капещи крайници оставиха леки следи от изгаряне по привидно уязвимата ѝ кожа. Кралицата се завъртя бясно на място и мечът ѝ избухна в пламъци, когато започна да се прорязва път и да се освобождава от създанията на мъглата.

Тави не ѝ даде шанс да се освободи. Той съсредоточи вниманието си върху нея и създаде най-горещата и най-жестока огнена сфера, която някога беше опитвал. Тя избухна върху кралицата с ослепителна светлина и оглушителен гръм.

Тави нямаше намерение да спазва правилата за дуели. Той определено нямаше какво да доказва на никого. И беше видял твърде много битки, за да има някаква илюзия за честен бой. Ако зависеше от него, никога повече нямаше да участва в честна битка.

Затова той удари кралицата с още една огнена сфера. И с още една. И с още една, и с още една, толкова бързо, колкото можеше да ги хвърля. Яростният ѝ писък се присъедини към бруталните взривове на огнените сфери.

Той я обстрелва около три-четири секунди, но това не можеше да продължи дълго. Неговите сфери може и да нараняваха кралицата, но

съща така всяваха хаос сред създанията в мъглата, като изгаряха пипалата им, с които държаха кралицата. В мига, в който се освободи от тях, тя спря въздушния си поток и падна като камък в мъглата. Тави зърна голо тяло с изгоряла бяла коса, наполовина покрита с черни ивици, като пържола, оставена твърде дълго на скарата. После тя изчезна.

Тави се обърна и се втурна след нея. Не можеше да си позволи да я остави да избяга.

Пламъкът се появи на пътя му от нищото и той с изненада осъзна, че кралицата се е скрила зад воал и е забавила падането си. Бързо вдигна меча си, когато пламъкът го обгърна, и привлече топлината в него, далеч от плътта си, запалвайки острието още веднъж. Тогава кралицата се гмурна към земята успоредно на него, привидение, полускрито зад воал, и само зеленият огън на меча ѝ наистина се виждаше. Оръжията им проблеснаха и иззвъняха десетина пъти, и изведнъж земята се втурна към тях.

Тави спря първи, уплашен за секунда, че вече е твърде близо до земята, за да се справи, но успя да превърне движението си от вертикално в хоризонтално точно над участък открито поле. Високите плевели и останките от миналогодишната папрат издраскаха бронята му и той погледна през рамо, за да види как вордската кралица го следва, очевидно увредената ѝ плът изобщо не я забавяше.

Врани. Беше сигурен, че след срещата с ужасните създания на канимите тя ще е в много по-лошо състояние. Но все пак тази среща ѝ се беше отразила. Тя не съкращаваше разстоянието помежду им толкова бързо, колкото той очакваше.

Колко пъти е бил в тази позиция — пред някой много по-силен от него, знаейки, че само изобретателността ще му помогне да запази кожата си цяла. Като дете в долината и човек, който никога не се научи на умението да се слива с околните, това често се беше случвало с неговите връстници. Но той се беше справял и с танаденти, и със снежни котки — врани, дори кървавите овце бяха много по-големи и по-силни от него, а овните в стадата често го принуждаваха да се катери по дърветата. И всичко това, преди да напусне долината Калдерон.

Тави осъзна, че се усмихва.

Въпреки че вълнението, ужасът и яростта му изгаряха вътрешностите, Гай Октавиан се усмихваше.

Това беше игра, която младият алеранец знаеше как да играе.

Той рязко смени посоката и се изстреля право нагоре. Кралицата го последва, а въздушният ѝ поток ревеше като ураган.

Отне му само миг да се издигне над мъглата на жреците, за да открие, че слънцето изгрява червено на източния хоризонт, точно под облачното небе, и обагря долината Калдерон в цветовете на кръвта. Вдясно от него кавалерията на канимите се беше отдала на масово клане на спящи ворди, а Варг и пехотата му се спускаха бързо към широкия фронт на мъглата, скриваща двата легиона. Хиляди пробудени ворди бързаха да им попречат и сравнително малката алеранска кавалерия нападнаше всяка група ворди, за която сметнеха, че може да атакува фланговете на маршируващата канимска пехота. Звучите на битката и приглушените взривове на средно големи огнени сфери достигнаха до него, странно отслабени от мъглата.

Кралицата се появи под него няколко секунди по-късно. На неизгорялата част от тялото ѝ се виждаха пресни следи от киселинно изгаряне и скоростта ѝ сякаш беше още по-забавена, но очите ѝ блестяха студено, фокусирани само и единствено върху Тави.

Тави усети как усмивката се разлива още по-широко по лицето му: „Е, ако толкова много искаш долината Калдерон, най-малкото, което мога да направя, е да ти осигуря опознавателна обиколка.“

Той изля цялата си концентрация и воля във въздушния си поток и се изстреля на северозапад, към обвития в гръмотевична буря връх Гарадос.

ГЛАВА 55

Фиделиас се мъчеше да създаде някакво подобие на ред сред хаоса на битката. Разбира се, битките никога не са били подредени, без изненади или лесно контролирани — но тази беше по-лоша от обикновено.

Със само няколко минути за подготовка и армия, разбита на отделни части, всяка от които твърде малка, за да се изправи сама срещу основните сили на ворда, той направи единственото, което му оставаше. Изведе Първи алерански от разрушения холт и го разположи в полукръг около него, като същевременно нареди на лечителите, ранените и медицинския персонал да влязат в относителната безопасност на голямата зала на холта. После постави Свободния алерански по фланговете, така че неговите ветерани да поемат основната тежест на предстоящото нападение, а на по-малко опитните свободни хора остави да се справят с всички изостанали или с малки вражески групи. Докато крещеше заповедите и позиционираше легионерите по местата им — на моменти се въртеше около тях с размахани юмруци, а не с жезъл, Въздушните вълци безгрижно се спуснаха с въздушните си фургони, сякаш това беше поредният съвсем обикновен ден в Алера Империя.

Фиделиас насочи Алдрик екс Гладиус към кошера, за да измъкне Първата лейди и компанията ѝ от това бедствие, преди вордите изцяло да ги залееят. Тъкмо се беше върнал в импровизирания команден пункт на покрива на големия каменен хамбар, когато някой изкрещя:

— Ворди!

Те пълзяха по земята и бръмчаха в небето, като всички се движеха в смущаващ, вълнообразен ритъм.

Фиделиас незабавно извика всеки един рицар Аери от Свободния алерански легион — тоест и тримата — със заповед:

— Дръжте тези проклетите буболечки далеч от покрива ми.

Легионите, без защитата, с която бяха свикнали, когато се биеха срещу толкова превъзхождащи сили, заключиха щитовете си в стегнат

строй и зачакаха атаката на богомолките. Вордите се хвърлиха напред, изпълвайки въздуха със свистящите си писъци.

Хората започнаха да умират.

Вордите едва ли не се катереха един върху друг в отчаяна нужда да атакуват алеранските сили и не показаха абсолютно никакво колебание, както обикновено правеха, когато нападат стена от щитове. Те просто се втурнаха напред, като един от тях плащаше с живота си, за да наруши целостта на линията на защитниците, докато други двама веднага се възползваха, за да нанесат удар. Първи алерански се справяше възможно най-добре, помисли си Фиделиас, но това беше пагубен разменен курс на сегашния пазар.

Звук от стъпки го накара да погледне през рамо и той видя Първата лейди да се приближава, заобиколена от сурови типове, облечени в ризите и черните пояси на Въздушните вълци.

Алдрик екс Гладиус, едър мускулест мъж със студени очи и черна брада, крачеше отляво на Исана, срещу блестящата фигура на Арарис Валериан. Лудата на Алдрик, Одиана, се влачеше след него с пръст, закачен в задната част на колана му. Тя сияеше щастлива от звуците на битката около тях.

— Милейди — намръщено я посрещна Фиделиас, — трябва незабавно да напуснете района. Настоявам да отидете при въздушния си транспорт.

— Не можем — спокойно отвърна Исана. — В небето има твърде много вражески летци. Ако тръгнем, те ще ни атакуват, преди да успеем да наберем скорост.

Фиделиас вдигна поглед към небето над тях. Беше пълно с вордски рицари — повече, отколкото би могъл да преброи. Повечето просто кръжаха над тях, въпреки че няколко десетки тормозеха пехотата, като се гмуркаха надолу и нанасяха удари със сърповидните си крайници веднага щом сметнеха, че имат предимство. Най-малко две дузини продължаваха да се опитват да се спуснат на покрива, но рицарите Аери на Свободния алерански умело ги отблъскваха от целта с резки пориви на вятъра, работейки в отлична координация.

Той обмисли идеята да ги прехвърли в помощ на Първата лейди, за да прикрият бягството ѝ, но я отхвърли. Въздушните вълци и без тях имаха повече от достатъчно рицари Аери, за да опитат този трик. Мъжете, мятаци експлозивни вятърни потоци от твърда земя, бяха

едно. Съвсем друго бе да се хвърлят вятърни потоци, докато рицарите Аери се опитват да издигнат въздушна карета в небето.

— Как мога да помогна? — попита Исана.

Фиделиас направи гримаса и погледна встрани към двамата й непосредствени придружители. Алдрик екс Гладиус изглеждаше напълно безразличен. Огромният мечоносец беше една от най-неразчетимите личности, които някога е срещал, и беше напълно възможно да е луд. Всъщност той може да не изпитваше изобщо никакво безпокойство за резултата от днешната битка. Арарис обаче се мръщеше и гледаше Фиделиас, сякаш очакваше той да направи нещо с тази жена.

На земята под тях вордите отвориха огромна дупка в стената от щитовете и само с невероятни усилия рицарите на земя успяха да я затворят отново. Врани, той изобщо нямаше нужда от още един проблем за решаване.

— Можете да излезете оттук живи и да вземете ранените ни граждани със себе си. Те могат да ви бъдат полезни.

— Вече ви казах... Маркус, нали? Във въздуха има прекалено много ворди.

— Вземете Антилус Красус — каза Фиделиас. — Мисля, че той може да скрие всички вас под воал, ако летите в достатъчно сближена формация. Не може да ходи, но може да седи в карета. Антилар Максимус и посланик Кайтай също са там долу в безсъзнание.

— Първо копие — каза Исана, — тук имате нужда от тези таланти. Или още по-добре, за да помогнат на сина ми.

— Те помагаха на сина ви — изръмжа Фиделиас. — И така се озоваха в лечебни бани.

Три вордски рицари се приближиха бързо от едната страна, с изгряващото слънце зад тях, а рицарите Аери на покрива не успяха да пренасочат въздушните си потоци към тях навреме. Фиделиас реагира чисто инстинктивно, грабна Първата лейди и я бутна на каменния под с възможно най-голяма скорост и възможно най-малко поражения. Той остана до нея, заслонявайки я с тялото си, докато мечовете на Арарис, Алдрик и половин дузина Вятърни вълци излитаха от ножниците им.

Идеално нарязани парчета вордски рицари паднаха на покрива около тях.

Фиделиас понижи глас, така че само Исана да го чуе, и каза:

— Милейди, не можем да задържим тази позиция. Имаме съвсем малко време. Разбирате ли?

Очите на Исана бяха леко разширени, но изражението ѝ — напълно контролирано. Тя си пое дълбоко дъх, когато Фиделиас се изправи и Арис ѝ помогна да стане.

— Капитан Алдрик — каза тя.

Алдрик леко наклони глава:

— Милейди?

— Този легион не разполага с тяхната рота рицари. Заповядвам ви да изпратите хората си, за да им помогнете.

Алдрик за момент не каза нищо. Погледът му се премести отляво надясно, съответно от чакащите въздушни карети към ордите ворди извън холта.

Пръстите на дясната му ръка — ръката с меча — бавно се свиха и отпуснаха, сякаш ги разкършва, преди да влязат в действие. Фиделиас го осени прозрение. Алдрик може да беше наемник, но беше и човек. Всички бяха. И нито един алеранец не можеше да наблюдава как вордите унищожават техния свят и да не разбира, че е невъзможно да остане настрана от тази битка. Можеха само да изберат дали да застанат до братята си алеранци сега — или да отложат до момента, когато ще трябва сами да се изправят срещу ворда.

— Кажете да — каза Одиана, а прекрасните ѝ очи блеснаха зловещо. — О, кажете да, милорд. Толкова дълго чаках да ви видя как убивате ворди.

Наемникът хвърли поглед през рамо към Одиана, после се обърна към Исана и отново се поклони.

— Да, милейди.

По лицата на мъжете зад него се появиха вълчи усмивки, заедно с изръмжани звуци на съгласие.

Алдрик пристъпи напред, за да огледа битката долу, и Арарис тръгна с него. Алдрик изсумтя:

— Земни насипи?

Арарис кимна:

— Дори малка разлика във височините ще направи голяма разлика.

— Одиана — каза Алдрик.

Тя все още го държеше за колана.

— Кой?

— Антилар и брат му. Имаме нужда от тях.
Жената се обърна и бързо слезе от покрива.

— Къде отива тя? — попита Фиделиас.

— Да събуди спящите — отвърна Алдрик.

Фиделиас поклати глава.

— Невъзможно е да върнеш някого в съзнание с водно призоваване.

— Тя може.

Исана пристъпи напред.

— Възможно е. Но е малко безумно.

Алдрик почти се усмихна.

— Разум. Ха.

Исана се намръщи след Одиана.

— Опасно е. Както за пациента, така и за лечителя.

Алдрик сви рамене.

— Също така е опасно, ако вордите прекарат сърповете си през теб няколко пъти, докато лежиш там в безсъзнание.

Исана стисна устни и кимна.

— Ще отида с нея.

Когато започна да се обръща, за да тръгне, Фиделиас докосна ръката ѝ.

— Лейди — каза той тихо, — не е нужно да правите това.

Тя примигна, сякаш изненадана.

— Разбира се, че трябва. Извинете, Първо копие.

Тя напусна покрива, за да последва Одиана, а Фиделиас се обърна към Алдрик.

— Братята Антилан биха могли да направят ров около това място — тук е предимно пръст. Предполагам, че това имахте предвид?

Алдрик кимна.

— Доведете и седем или осем от най-добрите си инженери. Ще дадем на всеки от тях рицар на метал, който да ги прикрива.

Арарис кимна.

— Би било най-добре, ако вашите рицари намерят начин да ги прогонят за момент — добави той. — Да осигурят на призователите на земя няколко спокойни секунди.

Фиделиас кимна бавно. След това се обърна към куриера, който чакаше на покрива до него, и каза:

— Попитайте майстор Марок дали би дошъл да говори с мен.

* * *

За петте минути, необходими за изготвянето на отчаяния план, Първи алерански претърпя повече загуби, отколкото през цялата кампания в долината и Кания, взети заедно. Мъже крещяха и ги завличаха назад при претоварените лечители. Хора падаха и биваха издърпвани в ордата. Мечове се чупеха. Щитове биваха разцепвани. Вордите умираха със стотици, но не се отказваха.

По фланговете Свободният алерански се справяше малко по-добре, главно защото се намираще в спокойна зона по отношение на вражеското присъствие. Незначителен брой ворди атакуваха по фланговете на легионите, но неопитността на свободните алеранци означаваше, че на тях също им е много тежко.

Единственото нещо, което все още спираше някои от кохортите да не избягат, беше сигурното осъзнаване, че изход няма. Само победа или смърт.

Но победата в обозримо бъдеще не изглеждаше възможна.

Марок стоеше спокойно до Фиделиас и наблюдаваше битката. Накрая каза:

— Никога не сте ме молил да махна мъглата. Очаквах да го направите.

— Нищо не може да се спечели от това — отговори Фиделиас. — Само ще покажем на мъжете колко още проклети ворди има там. Хората се борят по-добре, когато не е безнадеждно.

Марок кимна.

— Както и нашите воители. Но ако премахна мъглата, канимските войски ще видят тежкото ни положение.

— Тяхната мисия не е да идват да ни спасяват. Трябва да убиват спящите ворди. Всичките. Колкото повече ворди ни атакуват тук, толкова по-малко ще има там, на полето. Там те могат да убият двадесет безпомощни ворда за времето, необходимо да се отървем от едно будно същество. Заслужава си.

— Дори ако това означава смъртта на всички, които са тук?

— Точно така.

Фиделиас вдигна поглед, когато куриерът махна с ръка. Мъжът вдигна палец.

— Готови са.

Марок кимна бавно и каза:

— Колкото повече ворди атакуват твоя народ, толкова по-малко атакуват моя. Нека задържим вниманието им.

Той вдигна ножа и направи дълбок разрез в лявата си предмишница. Кръвта започна да капе върху каменния покрив. Канимът изръмжа и започна да пее нещо изпълнено с ръмжене и кашляне. Миг по-късно Фиделиас видя как мъглата на около пет фута пред първия ред легионери започва да се сгъстява. Докато наблюдаваше, тя потъмня, стана непрозрачна и след миг писъците на умиращите ворди започнаха да отекват пред легионите. Отвратителна смрад изпълни въздуха.

Екипи от по двама, рицар и земен призовател, се втурнаха напред. Антилар Максимус изглеждаше махмурлия, но носеше бронята си и се придвижваше сам. До него крачеше Арарис Валериан в металната си кожа, очите му бяха нащрек. Алдрик екс Гладиус вървеше зад тях, придружавайки едрият лечител, който беше привързал Антилус Красус на гърба си. Останалите Вягърни вълци крачеха до инженерите на Първи алерански, като всички бързаха да се разпределят равномерно по протежение на защитната линия.

Марок продължаваше да ръмжи и да си мърмори под нос. Очите на стария каним бяха затворени. Кръвта му течеше постоянно.

Веднага щом първите екипи достигнаха позициите си, земните призователи започнаха своята работа. Земята набъбна и се издигна като океан при силен вятър. След това тя започна да се сгъва върху себе си. Това напомни на Фиделиас за начина, по който се дигли чаршаф при разстилането му върху легло.

След няколко минути работата беше завършена. Земята леко се издигаше, оформяйки ниска рампа пред редиците на легионерите, може би половин ярд, но далечната ѝ страна рязко се спускаше в ров с дълбочина около три ярда и два пъти по-широк. Центурионите започнаха да крещят заповеди на своите части и легионите се наредиха на ръба на рова, пренареждайки редиците и сменяйки оръжия, за да

насочат копията си към вордите, докато се опитват да се изкачат. Разбира се, това не беше перфектна отбранителна структура — но също така беше много, много по-добре от нищо.

— Приключиха — каза Фиделиас.

Марок бавно издиша и ръмжащото му пеете постепенно затихна. Заклинателят на кръв уморено се отпусна на каменния покрив и се килна на една страна. Лявата му ръка все още беше изпъната и от нея течеше кръв. Фиделиас си пое притеснено дъх и го погледна въпросително.

— Не се тревожи за мен, демоне — каза Марок. — Превръзки. Моята чанта.

Фиделиас намери превръзките и започна да превързва ръката на Марок, за да спре кървенето.

— Мислех, че казахте, че киселинните облаци са за аматьори — отбеляза Фиделиас.

— Това не беше облак. Беше стена — той затвори очи и измърмори. — Хленчещ демон. Пак заповядай.

Фиделиас се канеше да заповяда да заведат Марок при лечителите, когато посланик Кайтай изскочи на покрива и диво се огледа. Тя забеляза Фиделиас и тръгна към него. — Къде е той?

— Не е тук — отговори Фиделиас. — Остави те и отлетя. Кралицата тръгна след него.

Кайтай стисна зъби и каза:

— Трябваше да се досетя, че ще направи нещо подобно.

Фиделиас вдигна вежди.

— Лечителите казаха, че на тила имаш оток с размерите на ябълка.

Кайтай нетърпеливо махна с ръка.

— Трябва да отида при него.

Фиделиас се наведе към нея.

— Той жив ли е?

Кайтай отмести поглед, очите ѝ не бяха фокусирани върху нищо.

— Да. Засега. И... е много доволен от своята изобретателност, нека Единственият да ни помага — тя примигна и погледна обратно към Фиделиас. — Бързо. Кое е най-лошото място в тази долина, на което човек може да отиде? Най-безумното самоубийствено място,

което може да се намери? Място, където само един голям глупак би се осмелил да отиде — и където само луд глупак би го последвал?

Фиделиас отговори незабавно и се оказа, че двамата с посланика едновременно казват:

— Гарадос.

— Той е там — отсече Кайтай.

И без да каже нищо повече, тя се обърна, скочи във въздуха и изчезна зад воал, когато се изстреля към откритото небе. Половин дузина вордски рицари се спуснаха към нея, надявайки се да я пресрещнат, въпреки че не можеха да я видят.

Крилата им избухнаха в пламъци и те полетяха като камъни надолу към смъртта си.

Фиделиас издиша бавно. След това се върна към реалностите на битката, преразпределяйки новите им активи, макар да знаеше, че позицията им не може да бъде задържана повече от няколко часа срещу толкова многоброен враг.

Но имаше чувството, че е направил всичко възможно.

Очите му се насочиха към Гарадос. Някъде там, по студените скалисти склонове на планината, млад мъж противопоставяше цялата сила, хитрост и блясък на хилядолетна династия срещу интелигентността и безмилостната сила в сърцето на поглъщащия техния свят ворд.

И подобно на всички останали, всичко, което можеше да направи Фиделиас, беше да чака да види какво ще се случи.

ГЛАВА 56

Отдалеч планината безспорно беше красива: висока и внушителна, увенчана със сняг и лед. Но колкото повече приближаваш до нея, толкова повече нарастваше чувството за злонамерено, враждебно присъствие. Тави се беше сблъсквал с гнева на планината веднъж преди — и това, което беше почувствал тогава, не беше толкова потискащо мрачно. Този път Гарадос не беше просто мрачен и недоволен.

Огромната фурия беше абсолютно вбесена.

Буреносните облаци, събиращи се около върха му, ставаха все по-тъмни с всяка секунда, сякаш бяха привлекли нощта в себе си, докато тя си отиваше. Тана Ливия, огромната вятърна фурия, която духаше от Ледено море към долината Калдерон, днес правеше демонстрация на сила, събирайки стадата си, както обикновено, близо до съпруга си. Многоцветни ярки светкавици непрекъснато струяха през облаците и дори от мили разстояние Тави можеше да види плъзгащите се, зловещи форми на безброй ветрогони, движещи се по склоновете на планината.

Лепкава топка страх се стичаше по гърлото на Тави и той я преглътна колкото се може по-мъжествено. Беше виждал как убиват ветрогоните и гледката определено беше ужасяваща. Късмет ще е, ако просто го разкъсат на парчета като онзи нещастен елен.

Той скръцна със зъби. Нямаше нужда да си спомня най-опасните моменти от живота си. Трябваше да се съсредоточи върху врага зад гърба си, същество, по-опасно от цяла кохорта ветрогони. Той погледна през рамо. Вордската кралица беше съкратила разстоянието до по-малко от двеста ярда.

Тави се гмурна в буреносните облаци на върха на Гарадос и пусна кратък подигравателен смях. Гневен импулс, достатъчно силен, за да унищожи светове, прониза мъглата и Тави трепна от неговата интензивност. Този гняв принадлежеше на вордската кралица и беше насочен изцяло към него. Той зави наляво и намали скоростта,

осъзнавайки, че планината е близо, но не беше сигурен в точното ѝ местоположение.

Накрая едва не се удари в нея. Сивата мъгла отлично скриваше мразовитите сиви скали на планинския връх и Тави трябваше светкавично да промени своя курс, за да не се блъсне в тях. След като избягна бедствието, той стабилизира полета си и тихо кацна на склона малко под върха на планината.

Въздушният поток на вордската кралица ревеше наблизко. Очевидно беше загубила следите му в мъглата.

Тави изчака за момент, но нищо не се случи. Той тропна няколко пъти по каменистата земя под краката си. След това скочи няколко пъти, чувствайки се изключително глупаво.

Ако това не ядоса огромната фурия, то той не беше сигурен какво би могло.

Без предупреждение гласът на кралицата се чу през мъглата, идвайки от всички посоки едновременно.

— Къде си, татко?

Тави промени позицията на гласа си с помощта на въздушна фурия.

— Защо продължаваш да ме наричаш така?

— Защото твоята кръв ме роди. Твоята и тази на майка ми.

— Значи това си била ти — каза Тави. — Ти беше нещото, върху което Дорога хвърли онзи голям камък.

Гласът на кралицата звънна със стоманени нотки.

— Да.

„Дядо Дорога“ — помисли си Тави.

— Аз не съм твой баща. Това означава повече от кръв.

— Ти си близо до това — остро и рязко отговори кралицата. — За всякакви практически цели това е факт.

Камъкът под краката на Тави потрепери. Той отклони част от вниманието си надолу. Въпреки че Гарадос беше смъртоносен, той не беше бърз. Така че би трябвало да може да отскочи, ако внимава.

— Не съвсем — каза Тави. — Ако бях твой баща, ти щеше да бъдеш наследник на Империята.

— Аз вече съм наследничка на тази Империя, а след нея и на целия този свят — дойде отговорът ѝ от мъглата. — Всичко, което ти

остава — гласът ѝ внезапно се промени, идвайки непосредствено зад него, — е да умреш.

Той се обърна и едва имаше време да вдигне меча си. Стоманата се среща със стомана и отново във всички посоки изригнаха искри, осветявайки мъглата около тях с проблясъци от червена, синя и зелена светлина.

Скоростта ѝ беше невероятна. Дори и без фурии, вордската кралица се движеше с ослепителна бързина. Тави призова всички въздушни фурии, които можеше, за да разшири възприятията си, и това едва беше достатъчно, за да му позволи да се защити. По същия начин силата ѝ беше невероятна, далеч надминаваше тази на канимите и Тави се оказа принуден да черпи сила от земята просто за да посрещне атаките ѝ с достатъчно сила, за да ги спре.

В ретроспекция, мярна се в главата му, това вероятно не беше едно от най-проницателните му тактически решения.

Секунди след като Тави почерпи сили от земята, планината се разтресе от оглушителен тътен, толкова силен, че повали и Тави, и ворда на земята. Пред удивените очи на Тави върхът на планината внезапно се разцепи, образувалата се пукнатина плъзна от върха към Тави и отвъд него. В рамките на един удар на сърцето пукнатината се разшири, скалите и камъните пукаха и скърцаха. Тави бързо се претърколи на една страна, миг преди пукнатината — бързо превръщаща се в цепнатина — да го погълне целият.

Планината изпъшка с чудовищен тътнещ бас и около тях започнаха да падат камъни. В по-голямата си част това бяха камъчета, но сред тях имаше и други, повече от достатъчно големи, за да убият човек, ако паднат върху него. Тави се изправи и отскочи от падащ камък. С крайчеца на окото си видя как вордската кралица небрежно отклони със свободната си ръка камък с размерите на буре с ейл.

Червено сияние внезапно заля стените на пукнатината, светлина избухна отвътре и Тави рязко си пое дъх от изненада. Не знаеше, че Гарадос е огнена планина.

Камък със средна големина го улучи в ребрата и въпреки че бронята пое удара, той залитна и едва отскочи от пътя на следващия подскачащ камък. От другата страна на цепнатината вордската кралица се обърна към него и приклепна, за да скочи, вдигнала меча си за удар

— когато от пукнатината бликна фонтан от течен огън, изстрелвайки разтопен камък високо във въздуха.

Тави моментално се обърна, скочи във въздуха колкото може по-високо, призова въздушен поток... и осъзна, твърде късно, че е покрит със слой мръсотия и прах.

Въздушните фурии, които успя да призове, не бяха достатъчно силни, за да го издигнат във въздуха, и след като за миг увисна в апогея на скока си, той се втурна към земята — към стръмните скалисти склонове на Гарадос.

Сърцето му скочи в гърлото. Ако загубеше равновесие, на практика нямаше нищо, което да му попречи да се търкаля неконтролируемо чак до основата на планината, докато падащите камъни и стърчащите скални ръбове го смилат на каша.

Той бързо постави десния си крак на стабилна скала и се отблъсна нагоре в нов скок, като неистово призова вятъра — този път не за не го издигне, а просто да го тласне настрани така, че левият му крак да кацне на следващата стабилна скала, която забеляза. Нямаше време за мислене, само за реакция, и Тави осъзна, че тича с пълна скорост надолу по стръмните склонове на планината, подскачайки като планинска коза и ускорявайки с доста тревожна бързина. Едва след няколко секунди той осъзна, че всъщност започва да изпреварва някои от падащите камъни и по-скоро почувства, че ситуацията от доста вълнуваща се превръща в ситуация с рязък грозен финал.

Зад него се чу звук. Звук толкова дълбок и всеобхватен, че той не толкова го чу, колкото усети как разклаща зъбите му. Разширяваше се и нарастваше, докато не се издигна в колосален басов звук на месингов рог и Тави рискува да хвърли поглед през рамо, за да види какво го е предизвикало.

Беше Гарадос.

Целият връх на планината се беше издигнал, скалите се топяха и рушаха и се пренареждаха в чертите на огромно и грозно човешко лице. Горещи червени дупки заместваха очите, а вместо уста имаше огромна зейнала паст без видими устни или зъби.

Цялата планина се разтресе и Гарадос се изви наляво и надясно, огромните му широки рамене се откъснаха от планината. Мозъкът на Тави сякаш заекна и спря да работи, когато видя голямата фурия в

движение. Просто не можеше да повярва, че вижда нещо толкова немислимо голямо.

Едва се обърна навреме, за да направи следващата крачка. Падащ камък с размерите на юмрук удари пресеца му и той изкрещя от болка — но продължи да скача, насочвайки подскоците си с отслабената въздушна фурия.

Гарадос издърпа единия си крак от планината и Тави трябваше бързо да скочи, за да се насочи към нещо, което приличаше на наколенник с размерите на холт. Няколко крачки по-късно широк крак се издигна от планината и се спусна към Тави, сякаш е дребно досадно насекомо, която трябва да бъде смачкано и забравено.

Тави трескаво заподскача надолу по склона, опитвайки се да се измъкне изпод огромния крак, и изведнъж почувства, че има съвсем ново разбиране за думата „високомерие“. Когато огромната сянка падна върху него, той чу нечий истеричен смях, и осъзна, че това е собственият му глас, и че има невъзможна половин миля земя, която трябва да покрие, за да се спаси от гнева на огромната фурия.

Със студена и практична увереност той осъзна, че просто не се движи достатъчно бързо. Нямаше начин да се измъкне навреме.

* * *

Ерен бавно се надигна от мястото си до граф Калдерон на пейката в цитаделата на Гарисън. Той наблюдаваше как планината — планината! — се издига от мястото си под формата на човешка фигура, два пъти по-висока от самата планина, немислимо огромна. Отдалечеността не му позволяваше да разгледа добре чертите на лицето, но все пак беше достатъчно да види, че то е грубо изсечено, непропорционално, и че съществува е грозно, пропито със злоба и с ужасна сила.

— Кървави врани — възкликна Ерен, докато гледаше как далечната фигура вдига крак така, както човек, когато иска да смаже насекомо. — Какво е това?

Бърнард погледна и бавно поклати глава.

— Велики фурии, момче — измърмори той. — Да не си полудял?

* * *

Земята се разклати достатъчно силно, за да разлее вода от импровизираните лечебни вани, направени с помощта на фурии в каменния под на старата зала на разрушения холт. Амара се подпря на стената и се надяваше, че земетресението няма да събори покрива на залата върху главите им. След миг трусовете утихнаха, въпреки че не спряха съвсем, и към писъците на болка и агония се добавиха стреснати, недоверчиви викове.

Амара хвърли поглед към мястото, където Исана, Одиана и лечителите от легиона на Октавиан работеха с ранените и бяха твърде потънали в собствените си битки и призовавания, за да забелязват каквото и да е друго. После тя залитна към вратата и там срещна лейди Плацида. Сандос Плацида беше намерен под купчина разчленени ворди, висока близо осем фута — тежко ранен, но жив. Дори сега той лежеше на земята наблизко и това беше първият път, когато Ария се отдалечаваше от него.

Тя и Амара се взряха в невероятната фигура, издигаща се от планината на северозапад, челото ѝ беше увенчано с гръмотевици и светкавици, раменете ѝ бяха обвити в буреносни облаци и дъжд, а огромната ѝ и ужасна форма закриваше цели мили синьо небе. Нещо като уста се отвори и ревът отново разтърси земята. Двете жени бяха принудени да се хванат за рамката на вратата, за да останат на крака.

— Велики фурии — прошепна Амара.

— О, да — промълви лейди Плацида с разширени очи и преbledняло лице. — Цели две от тях.

* * *

Тави успя да направи следващия си скок, макар да знаеше, че е безполезен, като трескаво призоваваше вятъра — и внезапно беше ударен в гърба от нещо, което се движеше с невероятна скорост. Бледи ръце обвиха раменете му, предпазвайки го от падане, и Кайтай извика в ухото му:

— Дръж се!

Те ускориха, когато подножието на планината се спусна към тях, закривайки небето, превръщайки утрото в здрач. Въздушният поток на Кайтай ги понесе все по-бързо и по-бързо към бързо намаляващата ивица от дървета и слънчева светлина в подножието на планината — и когато приближиха, пътят към оцеляването внезапно се изпълни с малък легион ветрогони, нечовешките им лица се разтеглиха в зловец вой, ноктите им се протегнаха напред.

— Това е несправедливо! — гневно протестира Кайтай, ускорявайки пропорционално на възмущението си.

— Пази си очите! — извика в отговор Тави.

Той вдигна дясната си ръка, като отбеляза с лека изненада, че все още държи меча. Леко усилие на волята позволи на острието да пламне. Той вдигна неловко оръжието си — Кайтай все още го държеше под мишниците — след което промени познатата форма на пламъка в удължено огнено копие, насочено пред тях. Ужасната скорост на техния полет не просто притъпи върха на копието, но и оформи пламъка във вдлъбнат диск с диаметър десетина фута. Топлината от пламъка се върна към тях, причинявайки забележим дискомфорт — горещият вятър изгаряше откритата кожа и изпращаше въздушната струя нагоре по телата им.

Когато огненото копие срещна първите ветрогони, то отблъсна дивите фурии настрана — не им навреди, а ги изтласка от пътя на Тави и Кайтай. Дърветата в подножието на планината започнаха да пукат и да се трошат, когато огромната тежест падна върху тях и тъмнината се засили, и накрая само огненото копие осветяваше пътя им. Стотици ужасени птици летяха покрай тях, бързи фигури в единствената останала светлина.

Те се изстреляха в откритото небе, докато планината се стовари в земята под тях, дърветата пукаха и се чупеха, смачкани на трески, камък стържеше в камък. Огромен облак прах се издигна зад тях и Кайтай ускори и се издигна по-високо, за да не бъде погълната от него и собственият ѝ въздушен поток да не се задуши.

Тави освободи огъня от меча си и погледна надолу.

Движението с висока скорост във въздушния поток на Кайтай беше издухало по-голямата част от праха по него и една кратка проверка му донесе достатъчно вятър, за да поддържа собствения си полет. Той почука по пръстите на Кайтай и тя го пусна да лети сам. Той

се стабилизира, след което долетя до нея, толкова близо, че телата им почти се докосваха, а въздушните им потоци плавно се сляха.

— Уби ли я вече? — попита Кайтай с висок и напрегнат от възмущение и страх глас.

— Не съвсем — отвърна Тави. Той посочи с пръст чудовищната фигура зад тях. — Бях зает с това.

Тя му хвърли поглед, който успя да съчетае в себе си едновременно уважение, отвращение и нотка на ревност.

— Така ли ми показваш, че искаш да бъдеш моя половинка?

— Това е голямо решение — нежно отвърна той. — Не можеш да очакваш да успея за час.

Кайтай му се изплези и добави:

— Внимавай.

И двамата се плъзнаха наляво, когато голямата ръка на Гарадос се втурна към тях в опит да ги събори. Те я избягнаха с няколко ярда, но въздушният поток от минаването ѝ беше не по-малко опасен за тях. Бяха бясно завъртени в различни посоки. Тави ясно видя раждането на нов ветрогон от въртящите се вихри.

— Къде е тя? — извика Кайтай.

— Последният път, когато я видях, беше близо до... гърдите му, мисля.

Тя кимна и без повече думи и двамата промениха курса и започнаха да се издигат нагоре по огромната, бавно движеща се планинска фурия. Още ветрогони се хвърлиха към тях, но това бяха по-скоро случайни атаки, отколкото резултат от съзнателни враждебни намерения, но при толкова много от тях около земната фурия това едва ли имаше значение. На всеки ветрогон трябваше да се противодейства с въздушна фурия, и Тави си помисли, че за него беше много по-малко натоварващо да се справя с тях, когато нямаше никакви фурии и разчиташе само на торба сол да ги обезкуражи. Разбира се, да използва сол, когато самият той лети, беше проблематично — и той не си и помисляше, че би могъл да кацне някъде на Гарадос, за да извлече малко сол от земята. Затова стисна зъби и се съсредоточи върху отблъскването на ветрогоните от пътя си, обезкуражавайки зловещите фурии да се приближат твърде близо.

Огромен звук разтърси въздуха около тях два пъти — това беше Гарадос, ревящ от разочарование, обикновен гняв или някаква друга

емоция, напълно чужда за такива ефимерни същества като Тави и Кайтай. Може би по-късно щеше да попита Алера за това. Ако имаше време. Ръката на великата фурия премина, този път много по-далеч. Борове се издигаха на предмишницата му като косми по човешка кожа и приблизително в същия мащаб.

Започна да вали дъжд, пороен и студен.

Те се издигнаха покрай изкривения корем и над гърдите на Великата фурия, без да срещнат вордската кралица — но когато стигнаха нивото на раменете на Гарадос, навлязоха в тъмни буреносни облаци. Гъста сива мъгла ги обгърна и само светкавици пронизваха тъмнината. Вятърът се надигна и изви, след което затихна до неразбираем шепот, но докато продължаваха напред, Тави беше сигурен, че може да различи истински глас сред този шепот — глас, който обещава страдание, болка и смърт.

Чу се още един силен звук и внезапно голямата фурия спря. Промяната беше потресаваша. Скалата спря да освобождава камъни. Тонове и тонове земя и камъни спряха гръмотевичното си движение и само няколко камъка все още подскачаха към земята. Почти едновременно ревящият вятър в гръмотевичните облаци утихна. Въздухът замря, само те и дъждовните капки продължаваха да се движат.

Проблясващите светкавици започнаха да се появяват по-рядко и всички цветове се промениха до оттенъците на един-единствен цвят: зелен.

Вордски зелен.

— Алеранецо? — обади се Кайтай и се огледа.

— Кървави врани — прошепна Тави. Той се обърна към Кайтай и каза: — Тя се опитва да ги вземе. Вордската кралица се опитва да вземе Гарадос и Тана.

— Възможно ли е?

— За теб или мен? — Тави поклати глава. — Но Алера ми каза, че нейните възможности са по-големи от нашите. Може би. И ако тя го направи...

Лицето на Кайтай потъмня.

— Ако кралицата овладее двете големи фурии, няма да има значение кой ще се изправи срещу нея — тя погледна Тави. — И ти я доведе при тях.

Той я погледна намръщено и каза:

— Да.

Те увеличиха скоростта си.

— И първоначално ти я събуди.

Тави стисна зъби.

— Да.

— Просто исках да съм сигурна, че правилно съм разбрала как стоят нещата.

Тави потисна въздишката си, пренебрегна нарастващата умора и се хвърли напред, докато ревът на въздушните им потоци не направи разговора невъзможен.

Намериха вордската кралица на покритата със сняг корона на главата на Гарадос. Тя просто стоеше там, полуизгоряла и гола, с наведена глава и леко разтворени ръце. Над нея имаше нещо, което приличаше на неподвижен вихър, в който чудовищни ветрове бяха създали искряща спирала от кристали лед и сняг.

Щом се появила, кралицата отвори очи. Устните ѝ се извиха в усмивка, която вече не приличаше на имитация. В нея имаше толкова много горчивина, омраза и злоба, колкото Тави никога не беше виждал.

— Татко — каза кралицата. — Майко.

Гърбът на Кайтай леко се напрегна, но тя не проговори.

Движейки се в такт с Тави, тя кацна на скалистата земя с лице към кралицата. Тримата образуваха точките на равноностранен триъгълник.

За няколко секунди се възцари зловеца тишина. Тежки, студени капки дъжд падаха върху камъните. Дъхът им се превръщаше в струйки пара, когато издишваха.

— Ти си тук да ме убиеш — каза вордската кралица, все още усмихната. — Но не можеш. Вече опита. И след миг няма да има значение какви сили бихте могли да...

— Тя бави за време — каза Тави и посегна към въздушната си фурия, за да ускори движенията си.

Собственият му глас звучеше странно разтеглен и забавен, докато продължаваше да говори:

— Удари я — и хвърли най-силната огнена сфера, която можеше да призове.

Кралицата започна да отскача наляво, но жената-марат не се нуждаеше от указанието на Тави, за да започне атаката с него. Кралицата се блъсна в твърдата скала, която Кайтай издигна в полукръг около нея. Вордът си проби път през препятствието, но не и преди първо огнената сфера на Тави да я удари, изкарвайки болезнен писък от дробовете ѝ.

От нейния кръсък земята потрепери и се залюля.

Тави се стрелна напред с меч в ръка. Кралицата метна към него огнен воал, но той отново погълна пламъците със стоманата на острието си, нажежавайки го до червено. Някъде зад него Кайтай превърна камъка под краката на кралицата в нещо с консистенция на течна кал. Единият крак на кралицата потъна до глезена в нея, приковавайки я на място. Когато Тави се приближи, острието ѝ се изстреля нагоре и мечовете им се сблъскаха с метален звън, десетина пъти в рамките на един удар на сърцето, и облак искри изпълни въздуха толкова гъсто, че Тави не видя крака на кралицата да лети към него, докато не стана твърде късно.

Ритникът го улучи в средата на гърдите и го отхвърли на двадесет фута, точно върху стърчащите камъни. Главата му се блъсна в тях и той падна на земята, ръцете и краката му изведнъж станаха като желе. Не можеше да диша. В гръдната плоча на бронята му имаше дълбока вдлъбнатина.

Кайтай се нахвърли върху кралицата като размазано петно от блестяща риза и влажна бяла коса, с гладиус във всяка ръка. Тя влезе в битката с неконтролируема бруталност и първични инстинкти, които бяха напълно различни от официалното обучение на Тави, но не по-малко опасни. Виолетови и изумрудени искри изригнаха, когато мечът на жената-марат срещна меча на кралицата.

— Безполезно е — каза кралицата спокойно, а неземните ѝ очи горяха, докато парираше и отбиваше атаките на Кайтай. — Беше твърде късно, когато пристигнахте. Убийте ме сега — и Гарадос и Тана ще бъдат освободени да се вихрят по цялата земя. Мислите, че това, което Гай Секстус донесе на Алера Империя, е унищожение? Той пусна само една велика фурия. А аз имам две, и то по-древни и по-малко опитомени. Гарадос и Тана ще убият всяко живо същество на половината континент. Фригия, Акватайн и Родес ще бъдат

опустошени, както и Гарисън, и всички бежанци в него, както и варварските племена, които ми се противопоставиха.

Кайтай оголи зъби в усмивка и се отдръпна за момент:

— По-добре така, отколкото да ви оставя да живеете и да ги обявявате за свои.

— Това предполага, че имате избор, майко.

— Аз не съм ви майка — отвърна Кайтай със спокоен, студен глас. — Аз съм никоя за вас. Вие сте по-малко от нищо за мен. Вие сте плевел, който трябва да бъде откъснат от земята и изхвърлен. Вие сте паразит, който трябва да бъде напълно унищожен. Вие сте бясно куче, което трябва да бъде съжалено и убито. Покажете мъдрост. Изложете гърлото си. Ще бъде бързо и безболезнено.

Вордската кралица затвори очи за миг и трепна при тези думи повече, отколкото при някой от ударите. Но когато ги отвори отново, гласът ѝ беше спокоен и ужасяващо ведър.

— Странно. Тъкмо щях да ви кажа същото.

Тя изви бедра и небрежно издърпа крака си от земята, камъкът изпука в знак на протест.

— Достатъчно — каза тя спокойно. — Трябваше да се отърва и от двама ви наведнъж.

Във въздуха се появи мъгла и двете се събраха във фонтан от искри сред звъntenето на стомана.

Тави стисна зъби. Чувствителността започваше да се връща към ръцете и краката му, но това очевидно беше много, много бавен процес. Главата го болеше отвратително.

Това нямаше да реши проблема. Кралицата просто беше твърде силна, твърде бърза, твърде интелигентна, за да бъде преодоляна директно. Имаха достатъчно малък шанс да я убият. Но да я залови жива, за да попречи на Великите фурии да се освободят, беше много по-близо до „невъзможно“, отколкото Тави би се осмелил да опита.

Но как да я победим? С това допълнително предимство просто нямаше начин.

Така че, помисли си той, това предимство трябва да бъде премахнато.

Кралицата беше започнала да създава връзка между себе си и Великите фурии на Калдерон, задача, която Тави смяташе, че със сигурност надхвърля собствените му способности. Но при

призоваването на фурии, както и във всичко останало, беше много по-трудно да се създаде, отколкото да се разруши.

— Алера — прошепна той. Нямаше представа дали великата фурия може да го чуе и дали ще се появи, ако го чуе. Но той напрегнато си я представи в ума си и отново прошепна: — Алера.

И в следващия миг великата фурия просто беше там, появявайки се мълчаливо и без драматизъм, мъглива фигура на жена в сиво, сливаща се с облака и мъглата, с красиво, но застаряващо и уморено лице. Тя огледа ситуацията, като очите ѝ се задържаха върху неподвижния вихър по-дълго, отколкото в битката, бушуваща между Кайтай и кралицата.

— Хмм — каза тя спокойно. — Нещата не се развиват много добре за вас.

Тави се опита да запази гласа си спокоен и учтив.

— Наистина ли кралицата е обвързала великите фурии към себе си?

— До известна степен — отвърна Алера. — И двамата са обездвижени, обвързани с фурии и... донякъде са разстроени от това.

— Тя може ли да ги контролира?

— Още не — каза Алера. — Но в къщата на нейния ум има много стаи. Тя продължава да се обвързва дори по време на битката. Въпрос на време е — тя поклати глава. — Горкият Гарадос. Той е доста луд, нали знаете. Тана прави всичко по силите си за него, опитвайки се да държи хората настрана, но едва ли е по-малко луда от него през последните няколко века.

— Трябва да прекъсна връзката ѝ с Гарадос и Тана Ливия — каза Тави. — Възможно ли е?

Алера вдигна вежди.

— Да. Но те не са смъртни, млади Гай. Те ще си отмъстят за това, че са вързани, и няма да ти покажат ни най-малка благодарност.

— Обвързването може да бъде направено дори от някой като мен — каза Тави. — Искам да кажа, че бих могъл да накарам Гарадос да стои неподвижно, ако трябва. Точно това се случи в Калар и Алера Империя — и с вас, до известна степен. Някой като мен ги задължи да не действат.

— Точно така — каза Алера.

— Тогава ми покажете как да прекъсна връзката.

Алера наклони глава и протегна ръка. Подобно на останалата част от нея, тя също беше покрита с непрозрачна сива мъгла, която човек можеше да сбърка с плат, ако не се вгледа внимателно. После докосна челото му. Върхът на пръста ѝ беше влажен и студен.

Мислите изникнаха в ума на Тави сами, толкова гладко, сякаш бяха нещо, запомнено от дните му в Академията. И като повечето призовавания, беше лесно да се приложи. Болезнено, заподозря той, но лесно.

Тави докосна камъка с една ръка, а другата протегна към небето. Основното призоваване, използвано за обвързване, беше водното. Той формира основата на усилието, а върху него добави желаниа компонент — земен за земята, въздушен за въздуха и т.н. Но водата беше основата. Той трябваше да отмени водното призоваване с неговата противоположност.

Тави наклони глава, съсредоточи волята си и изпрати огън, огън толкова огромен, че дори не приличаше на пламъци, който нахлу дълбоко в скалата на Гарадос и нагоре в широк, въртящ се конус към мъгливото присъствие на Тана Ливия. Имаше проблясък на болка, когато двете сили се сблъскаха, сякаш някаква киселина разяждаше вътрешната повърхност на черепа му.

Главата на кралицата рязко се завъртя към него и тя леко се отдръпна от Кайтай.

Реакцията на Гарадос и Тана беше незабавна.

Земята се разклати и залюля, а кралицата и Кайтай залитнаха няколко крачки в една и съща посока, телата им се блъснаха в скалите, когато планината наклони глава назад и нададе разтърсващ костите рев. Миг по-късно тъмнината нарасна, докато стана тъмно като нощ и избухна буря, което накара най-лошото време, което Тави някога бе виждал, да изглежда като лек душ. Вятърът крещеше между скалите и виеше в безумна ярост. От небето се посипа полузамръзнал, жилещ сняг. Светкавици проблясваха навсякъде, за няколко секунди десетина удариха около тях.

Най-лошото бе, че всички сетива за водно призоваване на Тави бяха брутално претоварени от една-единствена безумна, безгранична и безкрайна емоция — ярост. Това беше ярост, по-огромна от морето, и направи въздуха в дробовете му тежък, труден за вдишване и издишване. И, помисли си той, тази ярост дори не беше насочена към

него. Това копие на яростта имаше остър връх и той беше само одраскан от него.

— Луд ли сте? — извика вордската кралица, олюлявайки се от натиска на яростта на великите фурии. — Какво сте направил? Ще ни унищожат всички!

— Значи ние сами сме избрали смъртта си! — изкрещя Тави в отговор, борейки се с ужасната болка и объркването в мислите си, причинени от непоносимата ярост на великите фурии. — Не вие!

Кралицата нададе писък на разочарование и ужас и се хвърли във въздуха. За секунда бурята сякаш се надигна, за да я спре, но след това отстъпи. Тя се втурна напред и при един проблясък на мълния Тави я видя как лети в нещо, което приличаше на огромна паст, направена от облаци дъжд и киша. Челюстите на Тана Ливия се затвориха с рев на вятъра и Тави видя кралицата да се върти, да се върти неконтролируемо, да се върти надолу през мили дълъг облачен хранопровод, оформен като безброй пръстени от ветрогони, чийто нокти проблясваха и разрязваха.

Кайтай се мъчеше да го достигне през бушуващата буря и гнева на планината, като накрая се хвърли до него, когато мълния удари скалист хребет на не повече от двадесет фута от тях. Той я придърпа към себе си и каза:

— Тръгвам след нея.

Тя рязко вдигна глава, а зелените ѝ очи се разшириха.

— Какво?

— Трябва да сме сигурни — каза той. — Алера е тук. Трябва да има начин да успокоим Великите фурии или поне да насочим гнева им някъде другаде. Говори с нея.

— Чала — извика Китай. — Това ще те убие!

Той хвана ръцете ѝ в своите и силно ги стисна.

— Ако тя все още е жива, никога няма да има по-подходящ момент. Заложено е твърде много. Това трябва да се направи. И аз съм Първият лорд.

Той привлече ръцете ѝ към гърдите ѝ и я целуна по устата, бързо и горещо. После опря чело в нейното и каза: — Обичам те.

— Идиот — изхлипа тя, ръцете ѝ трепереха, докато обхващаше лицето му. — Разбира се, че ще го направиш. И аз те обичам.

Нямаше какво друго да каже. Нямаше нужда да чува нищо друго. Гай Октавиан се изправи и се хвърли нагоре в зъбите на бурята.

* * *

По-късно той нямаше да си спомня нищо за този последен полет, освен фрагменти от замръзнали картини, нарисувани в очите му от блясъците на светкавиците. Вордската кралица като малка и далечна точка, въртяща се в яростта на бурята. Ветрогони, чиито очи горяха с неизразходвана енергия, разрязваха бронята му, а ноктите им бяха като гръмотевици. Болка, когато вятърът и водата в бурята го режиха като ножове. Голямото и ужасно лице на фурията, гневът ѝ, насочен към кралицата, който почти не го докосва — и въпреки това почти го убива. Тави осъзна, че посяга към водно призоваване, за да затвори порязванията и да успокои изгарянията, дори когато продължава да лети. Във всеки случай въздухът около него изглеждаше повече като вода, отколкото не, и беше по-лесно, отколкото предполагаше. Той лениво се зачуди, докато летеше напред, преследвайки далечната фигура на кралицата, дали би могъл да излекува тази част от мозъка си, която беше измислила този идиотски план. Очевидно беше дефектна.

И тогава голяма чернота се втурна към него — земята. Той забави достатъчно, за да се приземи със силен удар в краката, а не в гръбначния си стълб, и скочи на крака, борейки се с ослепителния вятър и киша. Макар да знаеше, че е сутрин, бурята беше оставила всичко черно като нощ.

Наблизо имаше дупка, издълбана в земята, където кралицата беше паднала на земята. Очевидно вече беше излязла от нея. Легиони ветрогони претърсваха земята наоколо. Светкавица блесна наблизо, всяка мълния продължаваше няколко секунди, дълбаейки широки и дълги бразди в земята. Когато разрядът отминаваше, ставаше тъмно като в безлунна нощ.

И в този мрак Тави видя проблъсък на светлина.

С усилие тръгна към нея и забеляза следи от скорошно минаване, които дъждът бързо отмиваше. Тези следи бяха пресни. Можеха да бъдат оставени само от кралицата. Тави ги последва, отблъсквайки

десетки ветрогони със своите собствени фурии, като накрая прибягна до използването на вихър, който завъртя около острието на меча си, заменяйки обичайния огън с вятър. След като направи това, единствен удар беше достатъчен да отхвърли смъртоносните фурии далеч в нощта, и той закрачи напред и нагоре, затъвайки до глезените в студената кална земя.

Топлата светлина на магически лампи внезапно заля земята пред него и Тави усети присъствието на структурата — величествен мраморен свод, висок колкото трима мъже. Откритият му вход сияеше с мека златиста светлина, а над него, гравирана в мрамора със злато, беше седемлъчната звезда на Първия лорд на Алера.

Гробът на баща му, Мемориалът на принцепса.

Тави влезе вътре. Въпреки че навън бурята все още бушуваше, в Мемориала тези звуци идваха като нещо много далечно и напълно неуместно. Невъзможният рев на бурята тук заглъхна до почти пълна тишина. Тук, в купола, се чуваше само тихият ромон на вода, пукането на пламъците и сънливото чуруликане на птица.

Вътрешността на купола беше не от мрамор, а от кристал; стените се издигаха високи и гладки цели двадесет фута — чак до тавана. Някога мащабът и величието на мястото бяха внушили на Тави чувство на страхопочитание. Сега той видя всичко по различен начин. Вече разбираше обема и сложността на усилията, необходими за издигането на такова място от земята, и страхопочитанието му се основаваше не на красотата или богатството на структурата, а на елегантността на призоваването, което го беше създало.

Светлината идваше от седем огъня, които горяха без видимо гориво по периметъра на стаята, имитирайки пламъци, които бяха много по-трудни за създаване от постоянния блясък на която и да е лампа с фурия. Тази необичайна, топла светлина се издигаше през кристала, като се отразяваше и пречупваше в многоцветни дъги, които се въртяха и танцуваха с бавна грация и красота в кристалните стени — стени, които отдавна биха се напукали и разцепили, ако не бяха създадени с нещо по-малко от съвършенството на фуриите.

Подът в центъра на купола представляваше воден басейн, идеално гладък и спокоен, като амарантово стъкло. Навсякъде около басейна растеше пищна зеленина, храсти, трева, цветя и дори малки дръвчета, всички подредени и спретнати, сякаш поддържани от

градинар, въпреки че Тави не беше виждал мястото от петнайсетгодишен. Призоваването на дърво, необходимо за създаването на такава самообслужваща се градина, беше удивително. Гай Секстус изглежда е знаел много повече за растежа на живите същества от Тави, въпреки различията в техния произход.

Между огньовете се издигаха седем мълчаливи брони, в пурпурни наметала, традиционни бронзови щитове и мечове с дръжки от слонова кост — сингуларите на Септимус. Броните се извисяваха безмълвни и празни над почти безформени фигури от тъмен камък, винаги бдителни, прорезите на шлемовете им бяха фокусирани върху атаката. На два комплекта брони липсваха оръжията — Тави и Амара ги бяха взели за защита през онази далечна нощ.

В центъра на басейна се издигаше блок черен базалт. Върху него лежеше бледа фигура, статуя от най-чист бял мрамор, и Тави се взря в изображението на баща си. Очите на Септимус бяха затворени, сякаш спеше, и той лежеше със скръстени на гърдите ръце, с дръжката на меча под тях. Носеше богато наметало, наметнато през едното рамо, а под него имаше параден нагръдник на офицер от легион, а не обичайната лорика на Тави.

В основата на мемориала на баща му се беше отпуснала вордската кралица.

Тя кървеше от повече рани, отколкото Тави можеше да преброи, а водата около нея вместо да е кристална, беше оцветена в тъмнозелено. Беше се отпуснала напълно изтощена. Едното ѝ око липсваше, а половината от някога красивото ѝ лице беше разрязано на ивици от ноктите на ветрогоните. Другото ѝ око, все още блестящо черно, се съсредоточи върху Тави. Кралицата се надигна с меч в ръка.

Тави спря на ръба на басейна и зачака, стиснал здраво собственото си острие.

Двамата мълчаливо се гледаха един друг. Тишината и мълчанието се проточиха. Навън яростта на бурята беше нещо далечно и маловажно. Светлина проблясваше през кристалните стени.

— Бях права — каза кралицата с нисък и дрезгав глас. — Във връзките между вас има сила.

— Да — каза просто Тави.

— Дъщеря ми, която живее в далечната Кания... тя никога няма да разбере това.

— Не.

— Не е ли странно, че макар да осъзнавам неспособността ѝ да види тази слабост, макар да знам, че ще иска да ме убие веднага щом ме види, все пак искам тя да живее? Да просперира?

— Не е толкова странно — каза Тави.

Кралицата затвори око и кимна. Когато го отвори отново, по лицето ѝ се търкулна сълза.

— Опитах се да бъда това, което трябваше да бъда, татко. Никога не е било лично.

— Сега сме отвъд това — каза Тави. — Всичко ще свърши тук и сега. И вие го знаете.

Тя не помръдна за миг, после попита много тихо.

— Ще ме накарате ли да страдам?

— Не — каза той възможно най-нежно.

— Знам как умира една вордска кралица — прошепна тя. Тя вдигна брадичка и по лицето ѝ пробяга сянка на гордост. — Готова съм.

Той наклони глава към нея, едва забележимо.

Тя се хвърли към него с цялата сила, останала в разбитото ѝ тяло. Дори и толкова обезсилена, тя беше по-бърза от всеки алеранец, по-силна от тревен лъв.

Остриетата им се срещнаха в един-единствен звънтящ тон. Мечът на кралицата се пръсна сред дъжд от сини и алени искри.

Той направи гладък, светкавичен разрез.

И войната с ворда приключи.

ГЛАВА 57

Вятърът се беше усилил толкова рязко, че рицарите Аери на Фиделиас започнаха да остават без работа. Условията бяха просто твърде сурови, за да могат вордските рицари да се задържат в небето, особено когато започна да вали смесица от студен дъжд и киша. Променливите условия още преди това бяха разкъсали магическата мъгла на канимите и Фиделиас, от наблюдателния си пост на покрива на плевнята, беше получил отлична представа за размера на атакуващата ги сила.

Не тридесет хиляди ворда ги атакуваха. По-скоро бяха повече от петдесет хиляди.

Никакъв обикновен ров не би могъл да даде реална надежда на легионите срещу сила, която ги превъзхожда толкова много. Да, ако се биеха с марати, ледени хора или дори с каними, можеше да има лъч надежда. Дисциплината на легионите при нищожни шансове беше не толкова професионална практика, колкото форма на заразна лудост, особено във ветерански части като Първи алерански. Можеха да бъдат убити до последния човек, но не и пречупени. Самият този факт беше достатъчен, за да подкопае решителността на всеки рационален враг.

Но вордите не бяха рационални.

Така че Първи алерански щеше да бъде избит до последния човек — и Фиделиас заедно с тях, ако се стигнеше дотам. Може би духът на Валиар Маркус говореше в него, но ако беше така, Фиделиас нямаше намерение да му отказва. Той нямаше да остави тези мъже.

Дъждът все повече се усилваше, докато накрая почти заприлича на някой от тайфуните, които понякога достигаха до южните брегове. Фиделиас наблюдаваше как хората му се бият мрачно срещу безнадеждно превъзхождащ ги враг и осъзна, че плаче мълчаливо с каменно лице. Валеше. Никой нямаше да забележи. Въпреки това силата на навика го накара да посегне към скромния си талант за водно призоваване — беше достатъчен, за да спре сълзите.

Той рязко вдигна глава и извика на най-близкия куриер:

— Доведете Първата лейди!

* * *

Наметалото и роклята на Исана бяха подгизнали, когато стигна до покрива на плевнята. Слава на небето. Това беше най-близкото нещо до къпане през последните седмици.

Земята продължаваше да вибрира и да се тресе на странни интервали. В нощта отекваха мощни звуци, зловещи и неземни, които надделяваха над крясъците и виковете, над барабаните и роговете на битката, над вятъра и плющенето на проливния дъжд. Те напомниха на Исана за призивите на левиатаните в открито море — само че много по-силни. В дъжда тя не виждаше на повече от стотина ярда и имаше чувството, че би трябвало да се радва на това.

Тя забърза през покрива с Арарис и Алдрик, които я следваха до мястото, където стояха Валиар Маркус и командния му щаб. Когато тя приближи, той я поздрави, посочи плиткия ров, който легионерите защитаваха, и каза кратко:

— Милейди, трябва да напълните този ров с вода.

Исана повдигна вежди.

— Разбирам — каза тя и се загледа замислено в рова.

Благодарение на дъжда на дъното му вече се образуваха локви. Тя затвори очи, докосна Рил в мислите си и изпрати фурията в земята около холта, където се прояви като едва забележима вълна в пороя. Не, просто нямаше да стане. Холтът се намираще на малък хълм, така че всякакви наводнения да го заобикалят. Да накара такъв обем вода да тече нагоре би било ужасно напрежение, вероятно извън нейните възможности.

Вместо това, в изблик на вдъхновение, тя изпрати Рил нагоре. Фурията се издигна в небето, прескачайки от една дъждовна капка в друга, а след това започна да се разгръща като огромен, невидим чадър над холта. Да, много по-добре. Тя разпространи присъствието на Рил колкото може по-широко и ѝ прошепна тихо да започне да пренасочва падащия дъжд.

За известно време нищо не се случи. Тогава изведнъж, от нищото, се появи водопад, целият дъжд от няколко акра земя се насочи

към едно място. Той се разля в рова, събори няколко богомолки и след секунди започна да го пълни.

Изтощените мъже го посрещнаха с радостни викове и приливът на надежда, бликнал от всички тях, премина през Исана като очистителен огън. Легионерите започнаха да натискат по-силно, станаха по-енергични, докато отблъскваха вордите обратно във водата, която ставаше все по-дълбока и по-дълбока с всяка изминала минута.

Добро начало. Но тя можеше повече. Веднага след като импровизираният ров беше запълнен, тя изпрати Рил в него и с още едно усилие на волята и леко въртеливо движение на ръката си водата започна да се върти. Не след дълго тя се превърна в ревящ поток, който обикаляше около холта, достатъчно силен, за да събори богомолка и да я изпрати по течението. Тя го ускори максимално, след което извади уморената Рил от потока. Исана прецени, че инерцията ще продължи още известно време, достатъчно, за да даде малко почивка на легионерите.

Ворд след ворд падаха във водата, за да се въртят безпомощно около холта, отново и отново. Имаше и допълнителна полза — течението бавно дълбаеше рова. Когато водата се успокоеше достатъчно, за да се опитат вордите да я прегазят, те щяха да установят, че укрепленията са станали още по-високи и по-непристъпни от преди.

Тя се обърна уморено към Първото копие и попита.

— Това достатъчно ли е?

Маркус стисна устни, докато наблюдаваше един нещастен ворд да минава за трети път около холта.

— О, да, милейди, напълно. Благодаря ви.

Исана кимна и каза:

— Мисля, че в крайна сметка ще го преодолеят, както понякога правят мравките. Или просто ще го напълнят с достатъчно тела, за да преминат.

— Най-вероятно — каза Маркус. — Но дори и така, това ни печели време, милейди. И...

В полумрака на дъжда се разнесе месингов звук на рог. След това още един, и още един, и още един. Миг по-късно земята се разтrese и от мрака изскочи конницата на канимите. Огромните таурги тъпчеха и газеха вордите, събрали се около холта. Пет хиляди канимски ездаци в

сини доспехи въртяха брадвите си със смъртоносно умение и просто отрязаха част от вордската армия. Беше, помисли си Исана, странно, все едно гледаш отсичане на крайник от тялото. Кавалерията премина през вордите в клиновидна формация, отрязвайки част от врага. След това те се завъртяха към онези богомолки, които останаха изолирани от основното тяло, и ги смачкаха. Цялото действие отне не повече от две минути, след което таургите изчезнаха в сивата мъгла от дъжд и буря. След себе си оставиха цял акър мъртви и умиращи ворди.

Маркус тихо подсвирна и поклати глава.

— Да приема ли, че беше впечатляващо? — каза Исана. — Искам да кажа, извън очевидното.

— При такова време? Врани, да, милейди. Те унищожиха една десета от враговете с едно преминаване. Вече няма да имат предимството на изненадата — виждате ли там, отзад, където са най-задните ворди, как внимателно оглеждат на всички страни? — но ако вордите останат там, където са сега, ездачите с таургите ще ги стъпчат до смърт...

Внезапно настъпи тишина. Земята спря да се тресе. Единственият звук беше тропотът на дъждовните капки.

— ... наведнъж — довърши Маркус със силен глас във внезапната тишина, преди също да замълчи.

Никой не проговори. Никой не помръдна.

Дори вордите сякаш разбраха, че се случва нещо важно, защото изпаднаха в състояние, близко до неподвижност. Напрегнатото очакване направи въздуха тежък. Някъде далеч над главите им засвяткаха светкавици, импулси от зелена светлина. Звукът от гръмотевиците не достигна до ушите на Исана дори след няколко секунди.

— Какво се случва? — прошепна един от рицарите наблизко.

Валиар Маркус погледна от мъжа към Исана. Изражението му също беше въпросително. Исана поклати глава.

— Не съм сигурна.

Небето на северозапад изгаряше от неправилни проблясъци на светлина. Синьо, червено, вордско зелено, и миг по-късно, наситеното лилаво на аметист. Всеки изблик на цветна светлина бавно избледняваше, само за да бъде заменен от нови светлини. И всичко

това в пълна тишина. Не се разнесе гръм, който да придружава светкавиците.

— Това е призоваване на желязо — каза Арарис със спокойна увереност, гласът му все още звънеше със стоманени нотки. — Три меча. Червеното и синьото — това е Октавиан.

Исана рязко си пое дъх:

— Тави.

В продължение на няколко мига светкавиците продължиха да святкат, зелени срещу лилави. И тогава земята внезапно отново се разклати. Невероятно обемен звук, изпълнен с чиста ярост, отново изпълни въздуха. Миг по-късно бурята се върна, вятърът се усили толкова, че в съчетание с люлеещата се земя накара Исана да загуби равновесие. Арарис я хвана, преди да падне на скалите, като я подкрепи със студена метална ръка, докато земята се тресеше и бурята бушуваше.

Вордите отново нададоха писъците си и атакуваха защитниците с фанатична енергия. Но с тази атака не постигнаха почти нищо. Все още въртящата се вода в рова ги помиташе от пътя им. Треперещата земя попречи на онези, които стигнаха до отсрещната страна на рова, за да се възползват от уязвимостта на защитниците — които също не бяха в състояние да направят нещо значимо при люлеещата се земя и изливащото се небе. Мълния изскочи от небето и се плъзна по земята като огромен, изпънат пръст, дълбаейки окопи в земята за секунди. Раздаде се мощен, оглушителен трясък на разцепен камък, и част от покрива на плевнята пропадна, само на няколко фута от мястото, където стояха.

— Какво става? — отново изкрещя рицарят, паниката правеше гласа му висок и тънък. — Какво става?

Исана потръпна и се вкопчи в Арарис, чувствайки се ужасена, безсилна и малка пред лицето на тези бушуващи, разрушителни сили. Тя не беше сигурна колко време продължи. Усещаше се като часове, макар че можеха да са само няколко мига, иначе всички щяха да са мъртви. После земята бавно започна отново да се успокоява. Бурята започна да намалява, вятърът и дъждът утихнаха, докато не станаха не по-силни от обикновена пролетна буря.

— Вордът — задави се Маркус. — Вордът!

Исана вдигна поглед и видя... абсолютно объркване сред врага. Богомолките съскаха, надаваха остри писъци и се мятаха в най-различни посоки. Стотици, ако не и хиляди от съществата се биеха помежду си — битки, имащи предимно кървав край. Други богомолки разкъсваха телата на собствените си мъртъвци и лакомо ги погълщаха, сякаш умират от глад.

Отново прозвучаха медните тръби на канимите, само че този път те бяха двойно повече — Варг и пехотата му изплуваха от дъжда, движейки се с гъвкавите скокове на канимските воители. Те атакуваха врага южно на холта, докато кавалерията на таургите налетя от североизток, придружена от ясните викове на алеранската кавалерия, която яздеше по фланговете на основната маса таурги, довършвайки всички изостанали, които се бяха отделили от основната част на вордската... маса, помисли си Исана, защото със сигурност това вече не беше армия.

Атаката на канимите не просто разби ордата на богомолките, а направо я смачка. Исана видя как един от водещите таурги отскочи на около шест фута над земята, само за да се приземи със събрани предни лапи, така че те да се забият като ковашки чук във ворда пред него, убивайки го моментално. Той захапа следващия ворд с широките си плоски зъби и го хвърли в група други ворди, така че четирима от тях паднаха оплетени и не можаха да избегнат следващия таург, който просто ги смачка с широките си лапи. Повечето от атакуващите ворди загинаха в първите мигове от битката и много избягаха, само за да бъдат свалени от алеранските ездачи, заели позиции точно с тази цел.

— Той го направи — ахна Исана и сълзи нахлуха в очите ѝ. — Той го направи. Синът ми го направи.

Първото копие я погледна и се завъртя, за да извика с церемониалния си глас, използван при парадите.

— Капитанът уби вордската кралица! Той го направи!

Радостните викове на легиона разтърсиха въздуха, по-силни от гръмотевиците от преди малко.

* * *

Ерен никога не би повярвал, че някой може да е толкова уморен, че да спи до края на света — но очевидно грешеше. Все още възстановявайки се от ужасните рани, които беше получил в битката, той предположи, че не толкова е заспал, колкото е загубил съзнание.

— Ерен — каза граф Калдерон, разтърсвайки рамото му. — Ерен!

Ерен вдигна глава, примижавайки надолу към битката, а после и нагоре към северната скала. Вторият чудовищен ворд почти беше стигнал до тях и вордите масово се струпваха срещу защитниците, готови да атакуват в мига, в който чудовището пробие стените.

Въпреки че небето беше потъмняло и започна да вали студен дъжд, все още имаше достатъчно светлина, за да се вижда. Небето на запад беше абсолютно черно от буреносни облаци.

Огромната фигура на Великата фурия Гарадос периодично се виждаше през облаци, въпреки че светкавиците, пронизващи небето в далечината, вече бяха много по-малко. Всъщност проблясъците светлина, осветяващи облаци, бяха...

— Това не са светкавици — възкликна Ерен със зяпнала уста. — Щяхме да чуваме гръмове. Поне далечни. Дори и на такова разстояние.

— Какво друго може да бъде? — попита Бърнард.

Ерен погледна към светкавиците, след което се изправи.

— Призоваване на метал. Горе, близо до главата на Гарадос.

Бърнард изсумтя в знак на съгласие.

— Зелените светкавици са със същия цвят като на кроача.

— Някой се бие с кралицата? — попита Ерен. — Ако я победят...

— Така или иначе няма да дойдат навреме за нас — каза спокойно Бърнард.

Ерен погледна нагоре към северната скала. Докато не го гледаше, огромното чудовище беше продължило напред въпреки всички опити да бъде спряно. Оставаха му само няколко ярда до позиция, от която можеше да смаже защитата на Гарисън. Чудовището нададе още един отвратителен рев.

Изведнъж от земята пред него се появи гражданин с меч, пламтящ с изумрудени пламъци. Ерен и Бърнард скочиха на крака. И двамата познаха бронираната белокоса фигура на лорд Церес. Ореолът от светлина около меча на стария Върховен лорд растеше и растеше,

докато стана почти болезнено ярък. Ерен се насили да гледа, но точно когато изглеждаше, че интензитетът на светлината ще го принуди да отклони поглед, Върховен лорд Церес се хвърли в ревящата паст на огромния ворд.

Чудовището затвори челюсти и те хлопнаха като затварящи се градски порти.

И миг по-късно на мястото на главата на чудовището и щитът от кости около нея разцъфна ослепително зелено огнено кълбо. Огънят се разпространи към торса и краката на чудовището, изгаряйки тонове хитин и мускули с един изключително яростен взрив.

Невероятно, но левият крак на чудовището потрепери и започна да прави следваща крачка, сякаш крайникът нямаше представа, че главата е унищожена, но тогава съществото се наклони наляво. Лорд Церес очевидно беше пресметнал времето и беше насочил атаката си така, че да постигне точно този резултат, и чудовищния ворд, подобно на предишния, се изтърколи далеч от крепостта. Поради размерите си изглеждаше, че пада бавно, но от удара, когато се срина, напълно израснали дървета се натрошиха на трески.

Ерен се взираше шокиран в падналото чудовище в продължение на цяла минута, неспособен да разбере невероятната смелост и саможертва на стария Върховен лорд. Но ако се замисли човек, дъщерята на Церес Верадис беше зад тези стени, използвайки значителните си умения на лечителка, а внуците му бяха в бежанския лагер. Разбира се, баща ѝ беше готов да даде живота си, за да защити единственото си оцеляло дете и сираците на сина си, или поне човек с характера на Церес би го направил. Едно е човек да каже, че е готов да даде живота си за своето дете, но съвсем друго е да го направи.

Граф Калдерон издиша тежко и промълви:

— Благодаря, ваша светлост.

На северната скала ожесточената битка между Вълчия клан и вордите, охраняващи чудовището, продължаваше, но това вече не беше безнадеждна битка за вълците, особено с подкрепата на Конския клан. Отрядът граждани на Церес долетя обратно в крепостта в състояние на пълно изтощение.

Бърнард вдигна поглед от съобщението, донесено от куриер, и изсумтя.

— Това е. Огнените ни камъни свършиха, а дъждът пречи на майсторите да правят нови.

— Можем да ги задържим с гола стомана, ако нямат повече изненади в ръкава си — каза Ерен.

— Бих искал да мисля, че вортът е в преломната си точка точно както и ние — каза Бърнард. — Но опитът с тях досега не ме изпълва с увереност — той поклати глава. — Добре. Можем само това, което можем. Ще стоим, докато краката ни държат. Сър Ерен, чудя се дали бихте уведомили Върховна лейди Церес за смъртта на нейния лорд баща. Разкажете й какво точно се е случило.

Ерен въздъхна.

— Разбира се, милорд. По-добре да го чуе сега, отколкото от слухове след половин час.

Бърнард кимна и потърка челюстта си — след това замръзна и се загледа на запад.

В далечния край на долината буреносните облаци, криещи Гарадос, очевидно бяха полудели, бълвайки хиляди цветни светкавици като пръски в основата на водопад. Ерен спря и също загледа как далечната буря опустошава земята със светкавици. Беше сигурен, че си го въобразява, но за миг всичко изглеждаше като един огромен ветрогон, широк много мили, който разравя земята с нокти от живи мълнии.

Тогава всички ворди започнаха да крещят в един глас. Писъкът накара космите на врата на Ерен да настръхнат, но той пристъпи напред и се загледа надолу, стиснал перилата на балкона.

Кипящият, пулсиращ ритъм на вортската маса, чувството за стабилна организация и цел, което ги караше да изглеждат като различни органи на едно тяло, започна да се разпада. През следващите няколко минути Ерен наблюдаваше как атакуващите ворди се превръщат от решителна и дисциплинирана армия в тълпа от гладни, опасни хищници. Въпреки че натискът на огромната маса принуждаваше предните им редици да продължат атаката срещу стените на Гарисън, в задните редици картинката беше съвсем различна.

Ерен увеличи видимостта си с помощта на фуриите и видя как вортите по-назад започнаха да се обръщат един срещу друг, очевидно водени от отчаян глад, а онези, които бяха най-отзад, започнаха да се

отдалечават. Щеше да отнеме много време, може би часове, преди натискът върху авангарда на ворда да отслабне достатъчно, за да им позволи да се оттеглят, но това щеше да се случи. Щеше да се случи!

— Какво виждаш? — попита загрижено граф Калдерон с уморен глас.

— Те се разпръскват — каза Ерен. Осъзна, че собственият му глас е изпълнен с емоции, които нито е очаквал, нито е одобрявал. — Обръщат се един срещу друг в тила. Те се разпръскват.

Нещо замъгли погледа му.

— Те са разединени. Те се разпръскват.

— Те го направиха — възкликна граф Калдерон. — Велики фурии, те го направиха. Те убиха кралицата!

Ерен не чу какво каза Калдерон след това. Месеци на ужас и отчаяние ги бяха довели до този момент. Той се озова седнал на каменния под на балкона, ридаещ и смеещ се едновременно. Никога не беше вярвал, никога не беше вярвал наистина, че вордът може да бъде победен. Не и след толкова много отстъпления и толкова много смъртоносни изненади.

Но тук, в долината Калдерон, най-накрая го бяха направили. Те бяха понесли най-тежките удари на врага и бяха оцелели. Империята беше оцеляла. Империята щеше да оцелее.

Щеше да оцелее благодарение на саможертвата на Церес и благодарение на доста непретенциозния гражданин зад гърба му, който сега беше коленичил до него, праметнал мускулестата си ръка през рамото му.

— Спокойно, синко. Ела с мен. Трябва да пийнеш. Дадох инструкции на легионите да продължат да въртят нови войски. Сега всичко, което трябва да направим, е да изчакаме това.

Ерен кимна няколко пъти.

— Едно питие — каза той дрезгаво. — На мен всъщност алкохола не ми понася добре — след което добави: — Но ако не пия за това, за какво друго мога да пия? Да вървим.

ЕПИЛОГ

В крайна сметка историята ще твърди, че появата на ворда е моментът на истината, най-доброто нещо, което се е случвало на Алера. Вордът ни накара да се надскочим, да се развием след векове на застой — и да погледнем отвъд себе си. Сигурно е, че благодарение на ворда ние се сдобихме с много нови врагове, в канимския смисъл на думата. Нека ги запазим и да се сдобием с още много.

Но историята е студен и далечен наблюдател. Тези от нас, които трябва да се изправят срещу днешния ден, имат далеч по-конкретни цели: трябва да излекуваме раните си, да скъrbим за мъртвите и... да преживеем зимата. Враните да отнесат това, което мислят историците.

Историята сама ще се погрижи за себе си.

Гай Тавар Магнус 1

— Много е стегнато — оплака се Тави, дърпайки яката на туниката си. — И това е нелепо пресилено. Честно казано, хората гладуват, а тук се опитват да ме украсят със скъпоценни камъни и златен брокат.

— Никой не умира от глад — каза Макс. — Те просто се преструват.

Той носеше нова броня, белязана с черната врана на Първи алерански легион на червено-син фон, а униформата под нея, включително капитанското му наметало, бяха от червено кадифе.

— Врани, според мен това е чудесен начин да се отървеш от кроача. Да оставиш хората да го ядат, особено след като нямаме

достатъчно храна.

— Умник. От него ми се повдига.

Макс изсумтя, плесна Тави по ръцете и започна да закопчава яката му.

— Тогава спри да го ядеш.

— Не мога да кажа на половината хора в Империята, че трябва да ядат въськ от буболечки до следващата пролет, а самият аз да не го ям, Макс.

— Разбира се, че можеш. Ти си Първият лорд — Макс вдигна вежди. — Не трябва да мразиш всичко толкова много. Тази туника ти подхожда за церемонията, нали знаеш.

Тави изсумтя от неудобство.

— Може да имаш ужасно лош вкус, но очевидно е добра. Освен това сега не нося броня всеки ден.

— И това си личи — каза весело Макс. Той закопча яката с едно последно дръпване. След което внимателно погледна Тави.

— Защо лицето ти става лилаво?

Тави насочи леко усилие на волята към златните нишки в тъканта, за да се разтегнат малко. След като яката се разхлаби, той успя да издиша без усилие.

— Така. Е, как е сега?

— О, а — каза Макс, като го огледа внимателно. — Изглеждаш като... Първи лорд.

— Колко описателно. Благодаря ти.

— Винаги насреща, Калдерон — ухили се Макс.

— Макс — каза Тави. — Там... Чувал ли си се с Красус?

Усмивката на Макс избледня.

— Той... няма да дойде. Официално помага на баща си и майка си да овладеят ситуацията в Антилус. Но все още е разстроен за... Е, за всичко.

Тави кимна, намръщен.

— Радвам се, че Антилус си върна Доротей.

Макс изсумтя кисело. След това каза:

— Тя почти стана човек през последните няколко години. Мисля, че може да бъде полезна там.

— Разбира се, Красус е в добри ръце, особено щом става въпрос за лечение. Аз... бих искал да знаех какво да направя, за да го оправя.

— Спри да мислиш, че можеш да поправиш всичко — каза Макс направо. — Дай му време. Това може да помогне. Или не. Но ако настояваш, само ще влошиш нещата.

Тави кимна.

— Благодаря.

— Винаги съм щастлив да ти обясня очевидното, Калдерон. Сега моля за извинение. Нищо не прави едно момиче по-податливо на съблазняване от сватба. Имам планове. Ще се видим на церемонията.

— Верадис е тук, нали? — попита Тави. — Наистина ли мислиш, че тя ще промени мнението си за теб само заради празничната атмосфера?

Макс се ухили.

— Не мога да кажа, докато не опитам, нали? — той спря на вратата и каза по-сериозно. — Наблюдавам я откакто почина баща ѝ. Да се уверя, че никой не ѝ оказва натиск или нещо подобно. Може би щях да прошепна няколко думи в ухото на някои от гражданите на Церес, които, да го кажем така, не оценяват жертвата, която той направи.

Тави се усмихна на приятеля си и наклони глава към него, без да каже нищо. Още в Академията той беше слушал Макс да използва същите думи, когато описва как пребива собствениците на нечестни хазартни къщи.

— Изглеждаш страхотно, Калдерон — каза Макс.

— Благодаря.

Макс поздрави, придавайки на жеста повече формалност и грация от обикновено. После намигна и си тръгна.

Веднага след излизането му се почука на страничната врата на стаята, която беше най-голямата стая в най-големия частен дом в Рива. Предишният му собственик беше загинал в битката за прикриване отстъплението от града. На Тави му се струваше неправилно да живее в тази къща, но имаше нужда от стаята. Оказа се, че Първият лорд има невероятна нужда от персонал и антураж и всички те се нуждаят от място, където да работят и спят. Кулата в стил Рива се оказа повече от достатъчно просторна, въпреки че Тави се чувстваше донякъде в противоречие от пребиваването си на последния етаж. С неговото владение на вятъра стълбите всъщност не бяха проблем — и той беше

сигурен, че отчасти заради това гражданите на Рива живеят в кулите. Във всичко това имаше нотка на самодоволство.

— Влез — каза Тави.

Вратата се отвори и се появи Ерен. Изглеждаше както винаги — спретнато и скромно облечен, изцапан с петна от мастило, с перо и купчина документи в ръце. Дори и сега, въпреки че в рамките на един ден път от Рива в продължение на месеци не беше забелязан нито един ворд, Тави почувства, че Ерен още носи половин дузина ножове по себе си, скрити в дрехите, далеч от погледа.

— Добро утро, сър — каза Ерен. Той хвърли купчината документи върху бюрото на Тави. — Донесох ежедневните доклади.

— Ще се женя след час — каза Тави. Той прекоси стаята, за да седне зад бюрото, и даде знак на Ерен да седне на стола срещу него. — Обобщи накратко.

— Това ще ви хареса — каза Ерен, като се настани удобно. — Имаме поне три холта, които яростно протестират срещу това нашите рицари да атакуват „техните“ ворди.

Веждите на Тави се вдигнаха.

— Моля?

— Те са от общностите, които се предадоха, когато кралицата им даде възможност. По периметъра на техните земи има кроач. Той се охранява от екипи воители и се обгрижва от паяци, очевидно действащи по заповед да защитават холтърите, както и да ги пазят — което те продължават да правят, включително и защита от скитащите ворди, които се разпръснаха, когато кралицата умря — Ерен поклати глава. — Холтърите са боядисали своите ворди в различни цветове, за да ги различават.

Тави се намръщи.

— Искат да си ги запазят?

— Така изглежда. Всички те са дълбоко в окупираната територия, но са отказали предложение за транспортиране навън.

Тави се замисли над ситуацията.

— Ако на вордите са били дадени инструкции, те ще ги следват, докато кралицата не ги промени.

Ерен примигна.

— Искате да ги оставите?

— Не. Но не мога да ги виня. Империята не защити домовете и живота на тези хора. Вордът го направи. Ако искат да останат там, където са, така да бъде. Ще се справим с този проблем, когато унищожим достатъчно от кроача, за да стигнем до тях. Запишете ги при второстепенните приоритети.

— Много добре — продължи Ерен. — Обсадата на Родес официално е прекратена, сър. Легионът Аери и гражданите на града пристигнаха преди два дни и се справиха бързо.

— Отлично — каза Тави. Родес беше последният град, държан от голям брой ворди.

Веднъж избягали в провинцията, вордите имаха тенденцията да се разпръскват толкова естествено, колкото всеки хищник. Те обаче не бяха приспособени за живот в дивата природа. След шест месеца повечето от дивите ворди бяха умрели от глад. Но някои от тях изглежда се бяха научили да оцеляват сами. Тави знаеше, че те ще продължат да бъдат заплаха за пътешествениците в дивите места още дълго време, въпреки успеха на легионите в намирането и унищожаването на подземните люпилни, където узряваха и се раждаха нови ворди.

— Така че ще започнем да ги разделяме на екипи с призователи на огън — каза Тави. — Ще можем двойно по-бързо да прочистваме кроача в долината с допълнителните ръце, стига вордът да не стане по-арогантен, отколкото е сега.

Ерен кимна.

— Без кралица да ги води, те не са нищо повече от животни. Силна атака ще ги пречупи, както стана в Гарисън.

Тави се намръщи:

— Никога не си говорил за тогава.

Ерен извърна поглед и замръзна за момент. После каза:

— Бях там, когато умря лорд Церес. Това беше най-смелото и най-тъжното нещо, което някога съм виждал. Той заслужаваше по-добра смърт.

— Ако не го беше направил, този чудовищен ворд щеше да смаже половината стени на Гарисън. Там имаше толкова много ворди, че дори и без да ги насочва някой, щяха да убият всички — включително семейството му.

— Това прави смъртта му да си струва. Но не е добре. Той заслужаваше нещо по-добро — Ерен потръпна и премина на следващия доклад. — Така. Академия Новус вече официално е в процес на изграждане. Магнус съобщава, че строи лекционните зали с достатъчно прозорци и вентилационни отвори, за да предпази студентите от изпичане през пролетта и лятото, и поставя огради около руините, за да ги предпази от разрушаване.

— И, няколко свързани новини... — Ерен обърна още една страница. — Сенатор Валериус внесе официален протест срещу новия колеж по романски науки и допускането на свободни хора без покровителство. Той има четиринадесет различни аргумента, но всичко се свежда до „никога преди не сме го правили по този начин“.

— Протестът на сенатор Валериус по никакъв начин няма да наруши храносмилането ми — каза Тави.

— Нито моето. Но Валериус се превърна в символ за всички, които не подкрепят вашите политики.

Тави сви рамене.

— Те не искат да признаят пред себе си, че войната е променила всичко. Ако не гледаме напред към бъдещето, никога няма да можем да го управляваме. Някой винаги е недоволен от нещо.

Ерен прелисти следващите няколко страници.

— Добрият сенатор се противопоставя... на забраната на робството... на признаването на държавата на канимите... на признаването на държавата на маратите... на признаването на държавата на ледените... на даването на Защитната стена на ледените... на предоставянето на изборително право на свободните хора и, не на последно място, на преместването на столицата в Апия.

— Е, за последното има право — каза Тави замечтано. — В старата Алера има хубав действащ вулкан. Можем да хвърлим всички идиоти в него и най-накрая да се отървем от тях.

— Не съм сигурен, че целият Сенат ще се побере вътре, сър. Други новини — възстановяването на настилната на главните пътища напредва сравнително добре. Повечето от старите пътища ще бъдат завършени до следващата есен, но...

— Но преди всички те водеха към Алера Империя — каза Тави. — А плановете за новите пътища?

— Лорд Рива вярва, че пръстеновидната алея, обикаляща на около четиридесет мили от старата столица като главина на колело на фургон, така да се каже, може да бъде завършена за три до пет години.

Тави кимна.

— Във всеки случай ще ни отнеме същото време, за да изчистим целия кроач наоколо. Какво каза той за карта за нови, по-ефективни пътища?

— Двадесет и пет години минимум — каза Ерен. — И не искате да знаете оценката на разходите.

Тави изсумтя.

— Е, никога нищо не е лесно, нали? Помолете го да изготви по-подробно предложение и ще видим дали можем да започнем основите, докато правим това ново колело.

— Много добре, сър — каза Ерен. — Бих искал да предложа следващия път, когато с водно призоваване се обърнете към хората в Империята, да споменете необходимостта гражданите, които живеят във все още покритата с кроач територия, да продължават да убиват восьчни паяци, когато е възможно. Всъщност дори бих ви предложил да давате награда за тях.

Тави се намръщи.

— Интересно. Защо?

— Паяците са отговорни за бързото разпространение на кроача. Самият кроач изглежда спонтанно създава достатъчно паяци, за да го поддържат, и колкото повече от тях убиваме, толкова по-трудно става за кроача да ги замени и толкова по-бавно расте. Паяците са сравнително слаби и трябва да бъдат добър тест за нашите по-млади граждани — и за нашите студенти по романистика, за да тестват каквито и нови устройства да създават.

— Отново четете книгите на Варг — коментира Тави.

Ерен сви рамене и леко се усмихна.

— Какво стана с нас, Ерен? — попита Тави озадачен. — Миналата година марширувахме с легионите и спасявахме Империята. Сега преговаряме за договори, планираме пътища и прилагаме собствени политики. Това, което правим, изобщо не е война. Ние просто си проправяме път обратно към места, на които вече сме били.

Ерен стана и оправи купчината документи в ръка, като ги потупа леко по масата.

— Преживяхме интересни части от историята, сър. Дано никога повече не ги виждаме. Определено предпочитам хубави, дълги, скучни периоди от време.

— Подкрепям те — разпалено отвърна Тави.

Ерен наклони глава.

— О, между другото, поздравления.

— Благодаря — отвърна Тави, усмихвайки се. — Надявам се скоро да се присъедините към нас за вечеря.

— Разбира се, Тави. Моите най-добри пожелания на Кайтай.

Ерен си тръгна толкова тихо и бързо, колкото беше влязъл, а Тави се протегна за момент в стола си със затворени очи. Навън киша, примесена с ранен сняг, блъскаше по прозорците, въпреки че беше едва средата на есента. Тази зима изглежда щеше да е тежка. Той изразходва по-голямата част от вниманието — и парите си — за да се увери, че Империята е готова за дългия, студен сезон.

Всъщност беше по-лесно, отколкото очакваше. Много приличаше на управлението на легиона, с изключение на това, че в легиона нямаше разногласия. (Въпреки че след като се замисли, Тави заключи, че този малък факт създава огромна разлика.) Въпреки това основните принципи бяха същите — набиране на надеждни подчинени и делегиране на правомощия в съответствие с техните таланти. Да им помага, когато имат нужда, и да се държи настрана, когато нещата са наред. Да каже съвсем ясно какво очаква от хората, които работят за него, и да се увери, че наградите и наказанията са логични и справедливи.

Досега, помисли си той, нещата можеха да бъдат по-лоши.

На вратата се почука и в следващия момент тя се отвори.

— Сър? — чу се тихият глас на неговия камериер. — Готов ли сте?

— Доколкото мога да бъда, предполагам.

Тави стана и се погледна в огледалото. Косата му беше къса и току-що подстригана, брадата също. Туниката от златен брукат беше тежка и множеството скъпоценни камъни не я правеха по-лека. Но въпреки това не тежеше толкова, колкото бронята.

Фиделиас, все още с лицето на Валиар Маркус, влезе в стаята и затвори вратата след себе си.

— Сър — каза той. — Всички гости пристигнаха. Никой не се е опитал да изкорми никого. Днес.

Тави го погледна и се ухили.

— Е, никой не е очаквал изковаването на Алианса да бъде лесно.

— Определено — каза Фиделиас, оставяйки поднос, върху който, разбира се, имаше колекция от леки закуски.

Тави настояваше да ги избягва в продължение на седмици и за осъдения се беше превърнало в нещо като игра да доставя на Тави апетитни изкушения. Тави ги пренебрегваше. Почти винаги.

— Това, което разстрои повечето граждани, е как се справихте с отпускането на земя на канимите.

Тави сви рамене.

— Те са добре дошли в Парция, ако могат да я задържат за себе си. Този град е най-дълбоко в територията, държана от ворда. Това е нашето водещо морско пристанище и канимите са забравили за корабостроенето повече, отколкото нашите собствени корабостроители знаят — той сви рамене. — Освен това, ако не им бяхме дали място, където да живеят, те така или иначе сами щяха да го вземат — и тогава нямаше да са много приятелски настроени. Сигурен съм, че ще вземат Свободния алерански със себе си... а всички холтъри, които не искат са работят под управлението на канимите, са свободни да си потърсят друг холт при друг лорд.

— Върховен лорд Варг — изсумтя Фиделиас. — Знаете защо са наистина разстроени от това, нали?

— Защото някой без фурии е станал Върховен лорд — отвърна Тави. — Сърцето ми кърви за тези наивни глупаци.

После махна капака от подноса и видя, че е отрупан с малки месни пайове. Ухаеха просто божествено. Той хвърли убийствен поглед на Фиделиас.

— Запомнете думите ми. Не е далеч денят, когато всеки, който пожелае гражданство, ще може с упорита работа да го получи. Когато с ум ще се постига много повече, отколкото с която и да е фурия. И когато онези, които не могат да обуздаят страстта си към разрушение, ще бъдат смятани за странно напомняне на миналото, а не за господари на бъдещето — той енергично хлопна капака обратно върху храната. — Някой трябва да запише това. Могат да ме цитират по-късно, както правят с всички други Първи лордове.

— Вярвам, че ще предпочетат да спестят място за думите ви, когато ви влачат да ви заключат в кулата като луд — отвърна Фиделиас.

Тави се засмя кратко.

— Не, още не съм напълно луд. А как се развиват плановете за новата програма?

— Тайни планове за тайно обучение на тайни оперативни служители? Ако ви кажа, ще трябва да ви убия, сър.

Тави се ухили.

— Ще приема това за „всичко е наред“.

Фиделиас кимна.

— Ша е много полезен. Приятно ми е да работя с него. Въпреки че неговите идеи за методи на преподаване са много различни от моите — той се прокашля и попита: — Сър? Наистина ли възнамерявате да изчакате, преди да се биете с ворда в Кания? Сенатор Валериус...

Тави вдигна ръце в отбранителен жест.

— Уф. Писна ми да слушам името на този човек. Той иска веднага да поведе експедиция до Кания, за да намеря последната останала кралица, нали?

— Точно.

— По този начин той едновременно се отървава от мен и прави кампанията си за осуетяване на всичко, което се опитвам да изградя тук, доста по-лесна — той поклати глава. — Ако си върнем цялата Алера през следващите десет години, ще сме се справили много добре. И това е жизненоважно. В никакъв случай не можем да си позволим да оставим люпилните на ворди, разпръснати навсякъде около нас. И не ми харесват шансовете ни в Кания през следващите около тридесет години. Там те са безчет. Просто нямаме достатъчно хора, за да победим.

— Но признавате, че това трябва да бъде направено.

— Вероятно — отвърна Тави. — Рано или късно. Но в момента... канимските ворди все още са твърде полезни за нас.

Фиделиас се намръщи в недоумение.

— Сър?

— В момента имаме нещо, което светът никога досега не е виждал: работещ съюз между каними, марати, ледени и алеранци.

Колко алеранци са били убити в битки с тях през последните век или три, а?

— Използвате ворда като сила, която да държи Алианса. Рисковано.

Тави разпери ръце.

— Факт е, че никой от нас не може сам да се изправи срещу ворда. Единственият начин да имаме шанс е да сме заедно. И единственият начин някога да спечелим в Кания е да живеем в мир сега и да изградим нещо, което може да го победи.

— Да изградим нещо. Нещо като тази универсална академия, за която говорихте?

— Това е един елемент, да — отговори Тави. — Нашите народи имат какво да научат един от друг. Академията е отлична възможност за това.

— Не виждам на какво можем да научим канимите или маратите, капитане. Едва ли можем да им дадем уроци по призоваване на фурии.

Тави потисна усмивката си.

— Е, никога не се знае кога някой от тях може да развие таланта си, нали така?

Фиделиас го изгледа за момент, след което въздъхна:

— Няма да обясните, нали?

— Това е свещено право на Първия лорд. Мога да бъда загадъчен, когато пожелая. Както сега.

Фиделиас се засмя кратко.

— Добре. Не мога да споря с този аргумент — лицето му стана сериозно. — Но... сър. Като се има предвид моята присъда... Мислех, че сте ме отписал.

— Наистина? — попита го Тави. — Бившият курсор Фиделиас е мъртъв. Името му е почернено и съсипано. Той предаде покоен Първи лорд в името на Върховни лорд и лейди, които също вече са мъртви. Всичко, което той е направил за който и да е от тях, е унищожено. Трудът на целия му живот е унищожен.

Мъжът, който носеше лицето на Валиар Маркус, наведе глава. В погледа му имаше горчивина.

— Осъдих на смърт бившия курсор Фиделиас — продължи тихо Тави. — Ще умрете, докато ми служите, действайки под друго име, име, което ще бъде покрито със заслужена чест и слава. Осъждам ви да

отидете в гроба, знаейки как би било всичко, ако никога не се бяхте отклонил от службата на дядо ми. Осъждам ви да умрете, знаейки, че Първият лорд — който трябваше да ви разпъне преди шест месеца, вместо това ви дава доверие, власт и пари за разходи, които един измислен човек заслужава много повече от вас — той се наведе напред. — Имаш твърде много таланти, за да бъдеш пропилян. Нуждая се от теб. Ти си мой. Ще ми помогнеш да изградя Алианса.

Фиделиас изсумтя и попита много тихо:

— Откъде знаете, че няма да ви предам?

— Въпросът е — отвърна Тави, — откъде знаете, че аз няма да ви предам? — Фиделиас изглеждаше леко изненадан от тази логика. — Понякога съм арогантен, но не и глупак. Не си мислете, че не ви наблюдавам много внимателно. Просто съм готов да се примиря с параноята, която е необходима, за да се уверя, че ще извлека максимума от вас. Империята го изисква — той понижи глас. — Империята се нуждае от герои. Империята се нуждае от теб, Маркус. И няма да те оставя да се измъкнеш.

Другият мъж примигна веднъж и кимна.

— Врани — каза той тихо. — Само ако Секстус имаше вашата смелост.

— Смелост? Той не беше страхливец — каза Тави.

— Не физически, не — отвърна Маркус. — Но... смелостта да погледнеш истината и да признаеш пред себе си каква е тя. Смелостта да се стремиш към нещо, което е правилно, дори и да изглежда невъзможно. Той никога не е излизал от границите, определени за него от неговите бащи и предци. Никога дори не съм си представял, че нашето бъдеще може да бъде различно от миналото ни.

Тави се усмихна леко.

— Наистина. Той нямаше предимствата на моето прекрасно образование и възпитание.

Маркус изправи рамене и го погледна.

— Както и да е, аз съм ваш, капитане. Докато смъртта ме вземе.

— Това е вярно още от Елинарх — отвърна тихо Тави. — Моля, върнете се на партито долу и им кажете, че ще сляза след малко.

Маркус поздрави в легионерски стил, въпреки липсата на униформа, и тихо си тръгна.

Тави седна на стола и затвори очи за момент. Сега, когато този ден настъпи, цялата тази сватбена церемония изглеждаше много по-... непоклатима от преди. Той бавно си пое дъх.

Повърхността на малкия басейн в стаята се накъдри от леки вълнички и призрачен глас прошепна:

— Млади Гай?

Тави стана и забърза към басейна. Това беше единственият начин, по който Алера все още можеше да му се яви сега. През шестте месеца след Трета калдеронска тя избледняваше все повече и повече, появявайки се все по-рядко и за по-малко време. Тави се наведе и се усмихна към водата, където се появи призрачното отражение на лицето на Алера.

— Ще се жените — каза Алера. — Това е важен момент. Моля, приемоте моите най-сърдечни поздравии за този ден.

— Благодаря — тихо каза Тави.

Тя му се усмихна добродушно и някак удовлетворено.

— Не можем повече да разговаряме така.

Болка прободеше гърдите на Тави при тези думи, но той знаеше, че този ден ще дойде.

— Ще ми липсват разговорите с вас.

— Не мога да кажа същото — отвърна Алера. — За което съм... донякъде благодарна. Би било неудобно — тя си пое бавно дъх, след което кимна. — Сигурни ли сте, че искате да продължите по пътя, по който сте поели?

— Е, казахте, че аз съм ви запознал с Кайтай, без да го осъзнавам, заради нашата връзка. Следователно можете да говорите с нея.

— Наистина.

— Тогава трябва да ми се доверите. Взаимодействието и с други марати ще бъде също толкова възнаграждащо, на определено ниво. Както и с каними. Ледените вече използват водно призоваване, независимо дали го осъзнават или не. Малко вероятно е това сериозно да промени нещо.

— Някак не мисля, че лордовете от родовата ви линия биха се съгласили. Нито биха се съгласили с концепцията за... как я нарекохте?

— Умения за призоваване на база на заслуги — каза Тави. — Тези, които искат повече, трябва да могат да работят, за да го получат. Което е справедливо. Губим приноса на много талантиливи умове във всяко поколение само защото не са родени с достатъчно умения да призовават, за да бъдат уважавани идеите им. Ако това не се промени, ние няма да оцелеем.

— Напълно съм съгласна — отвърна Алера. — И съм готова да осъществя напълно вашия план преди края. Просто съм... изненадана да открия подобна гледна точка в един простосмъртен.

— Имам всичко — каза Тави, като посочи стаята, — а нямах нищо. И се примирих с това, че съм бил и на двете места. Малко от моите предци могат да се похвалят с това.

— В бъдеще вашите хора ще запомнят тази година и ще я нарекат голямото чудо. Ще я нарекат годината, в която твоят вид пристъпи от тъмнината в светлината.

— Ако толкова нелепо арогантни всезнайковци оцелеят до онези дни, нямам нищо против — отвърна Тави.

— По моя преценка имате век и половина. Може би два. И после кралицата на канийските ворди ще дойде за вас.

Тави кимна.

— Дотогава аз ще ги подготвя. Или поне ще действаме в тази посока.

— Странно е — каза Алера. — Изпитвам известна съпричастност към вас, като знам, че предстоят велики събития, но няма да съм там да ги видя. Чувствам се повече като смъртна сега, отколкото когато и да било, откакто съществувам в тази форма.

— Не е чудно. В крайна сметка вие умирате.

Алера се усмихна топло.

— Така е — прошепна тя. — И в същото време не е така. Част от мен, млади Гай, винаги ще бъде с теб и с децата ти след теб.

— Какво имате предвид? — попита Тави.

Но отражението във водата вече беше неговото.

Той се взря още няколко мига в басейна, само за да е сигурен. След това се изправи, решително пресуши сълзите си с водно призоваване и тръгна към своята съдба.

Тави срещна Кайтай пред амфитеатъра на Рива, където чакаха Сенатът, гражданите и всеки друг, който можеше да се вмъкне в сградата. Младата маратка беше облечена в бяла рокля, която оставаше едното ѝ рамо оголено и падаше доста привлекателно по нея. Инкрустирана със злато и обсипана с перли и скъпоценни камъни, роклята ѝ се съчетаваше много добре с неговата туника. Разбира се, прическата на Конския клан, която носеше, щеше да скандализира Империята, дори и да не беше боядисала светлата си коса в ярки цветове. Когато преди няколко дни той внимателно ѝ го посочи, тя отговори, че гривата ѝ е боядисана в кралските цветове: яркочервено и синьо, така че защо някой трябва да се скандализира от това?

Исана и Арарис също бяха там, и двамата облечени в зелено-кафявото на Дома на лорд Калдерон, застанали до самия Бърнард. Исана прегърна Тави, когато той се приближи, и каза:

— Какво ти е на яката? Изглежда... разпъната.

— Разпънах я, за да дишам — отвърна Тави.

Майка му се усмихна и в ъгълчетата на очите ѝ се образуваха бръчици.

— Е, ще стане, предполагам. През последните няколко години винаги си изглеждал твърде кльощав.

Тави се обърна към Арарис и протегна ръка. Мечоносецът я разтърси, загорялата му от слънцето кожа беше груба и топла, след което го придърпа в бърза, силна прегръдка.

— Баща ти би се гордял с теб, Тави.

Тави му се ухили.

— Благодаря ви, граф и графиньо Рилуотър.

— За бога, Тави — каза Исана. — Не трябваше да ни правиш граждани.

— Аз съм Първият лорд — каза Тави с усмивка. — Това получаваш за тиха, частна церемония, докато бях зает да се бия с ворда. Страдай.

Бърнард се изсмя и прегърна Тави достатъчно силно, за да накара ребрата му да изпукат.

— Внимавай, момче. Тук има достатъчно хора, които знаят как да избият въздуха от главата ти, ако набъбне прекалено много.

Тави отвърна на прегръдката ухилен.

— Виж колко добре ми повлия това, когато бях млад, а?

Бърнард изсумтя и сложи ръка на рамото на Тави. Огледа го от горе до долу и кимна.

— Справил си се добре, момче.

— Благодаря — тихо прошепна Тави, — чичо.

— Лорд Чичо — поправи го Амара, а златистокафявите ѝ очи блестяха, когато се появи иззад гърба на съпруга си. Тя държеше повито бебе върху заобления си корем. — Изглеждате страхотно — каза тя на Тави и Кайтай. — Честито.

— Уау — каза Кайтай, загледана в Амара. — Огромна си като къща. Как го прикри?

Амара се изчерви и се засмя, едновременно смутена и поласкана.

— Постоянна практика.

— Кога е терминът? — попита Кайтай.

— След около три месеца — каза Амара. Тя хвърли поглед през рамо, по-скоро инстинктивно, и каза малко жално: — Бърнард.

Чичото на Тави погледна към близкия фонтан, където младо момиче водеше две по-малки момчета на експедиция, обикаляйки по тесния му ръб.

— Маша — извика Бърнард и тръгна към тях. — Маша, спри да се опитваш да накараш братята ти да паднат.

— Братя? — попита Кайтай.

— Осиновени — каза Амара. Тя отново сведе очи, изглеждайки едновременно леко смутена и доволна. — След Трета калдеронска останаха толкова много деца, нуждаещи се от дом. А и ние не очаквахме, че аз... ще забременея. Исана казва, че Благословията на нощта е излекувала моя проблем.

— О, да — каза Кайтай и кимна. — Някога моят народ я използваше за същото, преди моят алеранец да събуди спящите ѝ пазители и почти да унищожи целия свят.

— Никога ли няма да забравиш това? — с усмивка попита Тави.

— Някой ден. Когато вече си стар и беззъб. Обещавам.

— Време е да влизаме — каза Исана. — Тави, искаш ли някой да го държи?

— Не, майко, благодаря — отвърна Тави. — Решихме, че той ще бъде с нас.

Кайтай решително кимна и пое бебето от Амара. Тя го нагласи срещу себе си, засуети се с одеялата и му прошепна:

— Тъпо е, но трябва да търпим тези алерански глупости. Това ще направи баща ти щастлив.

— Това е необходима формалност — каза Тави, кимайки на останалите четирима, докато всички влизаха в амфитеатъра. — Просто е.

Кайтай не му обърна внимание и продължи да говори на бебето.

— Както повечето алеранци, той придава прекалена значимост на действията, извършвани пред свидетели, които биха били много по-просто извършвани на бюро или маса, отколкото тук. Но ние го обичаме, така че ще направим каквото иска.

— Обичаш го, нали? — попита Тави.

Кайтай му се усмихна и се изправи на пръсти, за да го целуне.

— Много.

Тави сложи ръка на топлата глава на малкото човече, което се беше родило само преди седмица. Другата му ръка се плъзна върху раменете на Кайтай. За момент те стояха така, без да се движат, и гледаха съненото лице на Гай Дезидерий Тавар, техния син.

Дезидерий. Желаният. За да няма никакво съмнение колко е желан той в тяхното семейство и в техния свят.

Тави се почувства...

Завършен.

— И аз те обичам — каза той тихо. — Готова ли си?

— Напомни ли ми за церемонията? — попита Кайтай, когато тръгнаха напред.

— Слизаме по пътеката до подиума и масата. Ще спрем пред Варг, който ще прочете текста. Максимус ще гарантира за моята самоличност, а твоят баща — за твоята. И тогава всеки от нас ще подпише брачния договор.

Кайтай кимна.

— И после какво?

— Какво имаш предвид? И после сме женени.

Тя спря и го погледна.

— Ти... ти си съвсем сериозен, нали?

Тави примигна и се опита да не звучи толкова объркано, колкото се чувстваше.

— Това е... брачна церемония. Искам да кажа... че няма бой с мечове, палежи или скално катерене, но какво очакваше?

Кайтай издиша търпеливо, успокои се и продължи напред.

Те влязоха в амфитеатъра и докато го правеха, видяха четиридесет хиляди граждани и свободни хора, каними и марати, и дори един леден, който носеше охлаждащ камък около рошавия си врат като амулет. Под стържещите и отсечени звуци на марша на Първия лорд, напразно опитващ се да звучи като музика, те бавно се придвижиха към центъра на амфитеатъра. На половината път амфитеатърът избухна в аплодисменти.

— И двамата ще подпишем договор — прошепна Кайтай през зъби. Никой в тълпата нямаше да види нищо друго освен усмивката ѝ.
— Ще драскаме по хартия.

— Да — отвърна Тави по същия начин.

Тя вдигна поглед към него, топлите ѝ зелени очи искряха весело, когато ги завъртя, и каза, сякаш изричаше проклятие:

— Алеранци.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.